

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHAT
BLOOMS
FROM
DEATH

S. M. GAITHER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

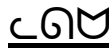
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Ökünden Neler Doğar?

S.M. GAITHER

Telif hakkı © 2025 S.M. Gaither'e aittir.

Kapak resmi Lila Raymond (@lettersbylila_) tarafından yapılmıştır.

Chrissa Barton'ın (@chrissabug) Nova adlı çizimi.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

İÇİndeKİler

Yazarın Notu

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53

WHAT
BLOOMS
FROM
DEATH

*Grant için:
Kitaplarımın hepsinin sonunda aşk hikayesi olmasının sebebi bu.*

Yazarın Notu

Lütfen bunun yetişkinlere yönelik/yeni yetişkinlere hitap eden bir fantastik kitap olduğunu ve açık cinsel içerik, şiddet ve küfürlü dil içerdiğini unutmayın. Ayrıca bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek ölüm, duygusal istismar/manipölasyon ve travma tasvirleri de içermektedir.

Bu aynı zamanda planlanan üçlemenin ilk kitabı ve sürpriz bir sonla bitiyor.

Okuyun ve keyfini çıkarın, sorumluluk size aittir!

Önsöz

MEZARLARI KASTEN RAHATSIZ ETMEMİŞTİM.

Doğrusu, orada olduklarını bile unutmuştum. Sonuçta, saray arazisinin bu köşesini nadiren ziyaret ederdim. Kimse etmezdi. Etrafımdaki duvarların gölgeleri uzundu, sandaletli ayaklarımın altındaki çakıllı yollar otlarla ve çoktan ölmüş bitkilerin çürümüş kalıntılarıyla kaplıydı. Mezar taşlarının çoğu zamanın tahribatına yenik düşmüştü, sakladıkları sırlar ortalama bir göz için okunamaz ve önemsizdi.

Her halükarda, o mezar taşlarıyla işaretlenmiş mezarlar kesinlikle benim hedefim değildi.

Amacım daha yüksekti. Evimin bu ücra köşesinin üzerinde bir gölgelik oluşturan, kıvrımlı ağaç dallarına tutunmuş solmuş çiçeklere odaklanmıştım. Onlara her baktığımda o buruşmuş çiçeklerde bir burukluk hissediyordum; solmakta olan yaşam güçleri kollarımda karıncalanma hissi yaratıyor, tenimde küçük kabarcıklar oluşturunuyordu.

Ölüm benim için birçok farklı biçimde ortaya çıktı. Hangi biçimleri algılayabileceğimi, hangilerini çözebileceğimi, hangilerini kontrol edebileceğimi hâlâ öğreniyordum...

Ve dokunmamamın daha iyi olacağı şey buydu.

Ama ölmekte olan çiçeklerin mükemmel birer antrenman hedefi olacağına karar vermiştim. Geçtiğimiz hafta bana gösterilen ekstra ilgiyle giderek daha da huzursuzlaşan güçlerimi çalıştırmak için iyi bir fırsattı.

Onlardan bozulan enerjiyi çıkarmak ve onları geçici olarak yaşamın parlaklığını taklit eden bir şeye dönüştürmek kolay bir iş olmalıydı. Geçmişte nispeten kolaylıkla başardığım bir numaraydı bu.

Oysa bu numarayı ne kadar iyi bilsem de başaramadım.

İşte orada duruyordum, hâlâ solmuş çiçeklerle çevriliydim—ve şimdi de çatlamış mezarlıklarla. Kırık toprağın üzerinde havada küçük beyaz parçacıklar dans ediyordu, kar taneleri gibi süzülüp parıldıyordu—uzun zaman önce ölmüş olanların soluk auraları. O soğuk taneler tenime değdiğinde, kollarımda oluşan karıncalanma, iğnelerin keskin batmasına daha çok benziyordu...

Daha çok bir uyarı gibi.

Havada yeni sürülmüş toprak kokusu vardı, buna çürümüş, küflü bir alt ton da eşlik ediyordu. Gece, ara sıra esen yavaş, soğuk rüzgarın iniltisi dışında, ürkütücü derecede sessizdi.

Ama en azından bu sefer kazara ortaya çıkan cesetler olmadı.

Annem, yani kraliçe, çıkardığım bu kargaşadan hâlâ memnun olmazdı.

Babam ise tüm bunları son derece eğlenceli bulurdu; onun kahkahalarını, gözlerinin parıldamasını ve yaramaz büyümle ilgili nazıkçe benimle alay etmesini şimdiden hayal edebiliyordum. Onun kahkahalarını düşünmek, tenimdeki batma hissini atlatmama ve hatalarıma rağmen devam etmeme yetecek cesareti verdi.

Her şey düzeltilebilir, Yıldızım. Sadece denemeye devam etmelisin.

Yavaş ayak sesleri beni irkiltti.

Omuzlarımdaki gerginliği silkeledim, babamın bir yıl önce bana hediye ettiği ipeksi tüylü köpek yavrusu görüş alanıma girdi. Havada uçuşan hayaletimsi enerji noktalarına bir baktı ve merakla başını yana eğerek beceriksizce çömeldi.

Yakındaki duvara da üç kara kuş kondu, tüyleri soluk mavi ay ışığında yağ gibi parıldıyordu.

Dinleyicilerimi görmezden geldim ve havada kalan enerji parçacıklarını yatıştırmaya, her birini parmaklarımdan hassas hareketleriyle kırık toprağa geri yönlendirmeye odaklandım. Yıllar içinde öğrendiğim gibi, parmak uçlarıma bağlı parçacıkları hayal etmek yardımcı oldu; kendimi görünmez zincirler aracılığıyla bu enerjiye bağlamak.

Hava tekrar temizlendikten sonra, çiçeklerle kaplı devrilmiş bir dalı aldım, gözlerimi kapattım ve çiçeklerin çürümesinin verdiği o kesin hisse odaklanmaya çalıştım.

Gözlerimi açtığımda o çiçeklerde hiçbir şey değişmemişti; ama topraktaki çatlaklar birkaç yerde genişlemişti. Mekân yeniden puslulaştı,

yanlış yönlendirilmiş büyüüm ve ölümlerin huzursuz, kısmen uyanmış enerjileriyle doldu.

Kendi kendime küfrettim.

Bunu neden yapamadım?

Phantom onaylamaz bir şekilde ciyakladı. Keskin mavi gözlerinde insana özgü bir farkındalık vardı, diye düşünmüştüm hep; bu da onun yargılayıcı bakışlarını anneminkilerle eşdeğer kılıyordu.

“Kimse senin fikrini sormadı, değil mi?” diye mırıldandım, eteklerimi yukarı çekip kazılmış toprağa doğru ağır adımlarla ilerledim. İlk mezarın önüne çömeldim ve çıplak ellerimle toprağı düzeltmeye başladım, parmaklarımı soğuk toprağın içinde gezdirerek düzensiz toprakları parçaladım, yeni boyanmış tırnaklarımın altında biriken kiri pek umursamadım.

Phantom arkamda nefes nefese kalmış ve yüksek sesle inliyordu. Ona hoşnutsuz bir bakış attım ama bundan etkilenmiş gibi görünmedi; yemin ederim ki o lanet köpek sadece gülümsedi.

Ama içten içe, yargılama da dahil olmak üzere burada olmasından memnundum. Hızla sürekli arkadaşım haline geliyordu. Babam dışında, beni görünce irkilmeyen tek kişi oydu.

Bir mezardan diğerine sürünerek ilerledim, toprağı düzeltip yol boyunca birkaç yabancı otu da yoldum. Gümüş elbisemin parıldayan etek ucu kısa sürede çimen lekeleriyle kaplandı ve yapışan nemli topraktan dolayı ağırlaştı, ama yine de yılmadan devam ettim.

Çok geçmeden iş tamamlandı, toprak düzeltildi, hava tertemiz oldu.

Düşmüş çiçeklerden bir avuç daha topladım. Sanırım çoğu kişi bu noktada yenilgiyi kabul ederdi, ama ben inatçıydım; bunca başarısızlıktan sonra ne kadar saçma görünse de, asıl hedefimi gerçekleştirmeye kararlıydım.

Arkamı dönüp baktım, yanımda köpeğimden başka kimsenin olmadığından emin oldum. Derin bir nefes aldım.

Bu sefer, çiçeklerin çürümüş enerjisine odaklanırken, boynumdaki ve kollarımdaki gölgeli izlerin derimden kalkmasına izin verdim.

Gölgelerim ölü şeyleri yakalamakta çok ustaydı. Ama aynı zamanda bedenimden uzaklaştıkları her an dağılıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyorlardı; bu yüzden başlangıçta onlara başvurmamıştım.

Neyse ki, kısa bir büyü oldu. Çiçeklerin auraları küçük, zayıf ve gölgelerimle kolayca manipüle edilip çıkarılabilecek kadar basitti. Ellerim

kısa sürede kenarları parlayan çiçeklerle doldu; bu, ölümcül enerjilerinden arındırılmış organizmaların ince parıltısıydı.

Zayıf da olsa, parıltı giderek kararan geceye karşı parlak görünüyordu. Çatlak mezar taşlarının üzerine ince bir ışık düşürerek gözlerimi bir kez daha yıpranmış, okunmaz isimlerine çekti.

Şimdi ışıldayan çiçekleri, yeni düzeltilmiş toprağın üzerine birer birer serptim. "Kim olursan ol," dedim usulca, "burada unutulduğun için üzgünüm."

Bu, ailemin mülkünün harap ve bakımsız kalmış tek alanı değildi. Rose Point'in geniş arazileri ve süslü binaları arasında çok uzun süredir yaşamıyorduk ve ebeveynlerimin gelişinden önce burası yarım yüzyıldan fazla bir süredir boş duruyordu. Kral ve kraliçe, ana sarayın yanı sıra ana arazileri de restore etmek için çok şey yapmışlardı, ancak keşfedilecek birçok bakımsız köşe ve tozlu koridor hala vardı. Kazılıp çıkarılacak birçok gizli sır; bulunacak bir hazine ve bela... ki bu da evimle ilgili en çok sevdiğim şeylerden biriydi.

Bu geceden sonra özleyeceğim birçok şeyden biri.

Çünkü bu geceden sonra her şey değişecekti.

Geriye kalan çiçekleri yavaş ve saygılı bir hassasiyetle yere attım; sadece inatçı bir çiçek avucuma yapıştı.

Işıklandırılmış güzelliğini Phantom'a göstermek için yaklaştım; o sırada Phantom nemli ve çürümüş yaprak yığınının içinde uyuyakalmıştı. Ama onu uyandıramadan köpek aniden kendi kendine başını kaldırdı. Sivri kulakları havayı koklarken seğirdi.

Bir an sonra sessizliği yumuşak bir ses bozdu: "Leydi Bellanova?"

"Sadece Nova," diye düzelttim—ya da en azından kafamda öyle düşündüm.

Ancak ağızımdan kelimeler çıkmıyordu. Olduğum yerde donakalmıştım, elbisemi ve ellerimi lekeleyen kirin ve bedenimin etrafında tembelce dönen gölgelerin farkına varmıştım. Ellerimi o gölgelerin üzerine bastırdım. Onları parça parça derime geri bastırdım, tıpkı üzerine dövme yapılmış mürekkep girdapları gibi yerleştiler.

Elimden geldiğince vakar ve ağırbaşlılıkla yavaşça, bana doğru yaklaşan adama doğru döndüm.

Büyülü çiçekler gibi, kararan alacakaranlığa karşı ince ama kesin bir parlaklıkla öne çıkıyordu. Saçları kısa, kalın dalgalar halinde yüzünün etrafına dökülüyor, keskin çene hattını çerçeveliyordu. Saç telleri, bulutlarla

kaplı ayın kendisinden emilmiş gibi görünen, tuhaf bir gümüşü beyaz tonundaydı. Görüntü kendi başına yeterince uhrevi olurdu, ancak gözlerinin tonuyla birleşince...

Kısacası, ondan gözümü ayırmak zordu.

Yıllar önce ilk kez göz göze geldiğimizde, ışığın bana oyun oynadığından emindim. Güneşin öptüğü buğday tarlası rengine, bu kadar derin ve etkileyici altın rengi gözlere sahip birine daha önce hiç rastlamamıştım. Kısa süre sonra bu rengin soylu ailesinde yaygın olduğunu öğrendim, ama o zamanlar o sadece benim derslerimden saklanmaya çalıştığım aynı avluda kaybolmuş genç bir çocuktü; onu kraliyet ailesinden biri olarak tanımamıştım.

Şimdi onu gayet iyi tanıdım: Elarith'in Veliaht Prensi Aleksander Caldor. Yakında o komşu krallığın hükümdarı olacak kişi.

Gözlerindeki ışığın sönmemiş olması bir mucizeydi; birbirimizi son gördüğümüzden beri geçen bir yılda annesi korkunç bir binicilik kazası sonucu vefat etmişti. Kocası da aylarca kendi isteğiyle inzivaya çekildikten ve acı çektikten sonra ölmüştü; söylentilere inanılacak olursa, intihar etmişti. Aleksander tek çocuktü ve şimdi Elarith'in tek kalan hükümdarıydı.

Elarith tahtı, son aylarda büyük ölçüde Aleksander'in krallığına ilk yerleşen güçlü büyücülerin soyundan gelenlerden oluşan bir konsey olan Işık Muhafızları tarafından yönetiliyordu. Bu konsey, genç prenslerini tahta oturtmak ve yas tutan topraklarını düzen ve istikrara kavuşturmak için can atıyordu. Bu da kısmen, Aleksander'in bu gece burada olmasının nedeniydi; yönetimine başlamadan önce Eldris ile olan ilişkilerini güçlendirmek.

Annem, geçtiğimiz günlerde bana defalarca hatırlattığı gibi, önce bize yöneldikleri için onur duymalıyız. Bu ittifaka ihtiyacımız var. Krallığımızın bu ittifaka ihtiyacı var.

Phantom ayağa kalktı ve yanıma doğru koşarak geldi, keskin burnunu bacağıma sürttü ve bir inilti çıkardı. Alnındaki beyaz lekenin hemen üstündeki, aksi halde simsiyah olan kürkündeki tek renkli nokta olan kulaklarının arasını okşayarak onu rahatlattım.

Gözlerim taç giyecek olan kraldan hiç ayrılmadı.

“Bahçıvanlık için biraz fazla karanlık, değil mi?” Aleksander, kirli halimi baştan aşağı süzerken, eğlendiğini gizlemekte pek başarılı olamadı. Bastırılmış gülümsemesi, aksi takdirde keskin hatlara sahip olan yüzündeki tek yumuşaklık belirtisi olan gamzelerini daha da belirginleştirdi.

O gamzelerden hiç etkilenmemiş gibi görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Avucuma hâlâ inatla yapışmış olan çiçeği göstererek, "Bazı şeyler karanlıkta daha parlak açar," diye karşılık verdim, "bu yüzden onlara karanlıkta özen gösteririm."

Sözleri düşündü, çiçeği öyle bir yoğunlukla inceledi ki kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Çiçek çoktan solmaya başlamıştı. Kenarları kurumaya başlamıştı. Şaşırtıcı değil—ışılta nadiren uzun sürerdi. Ölümün şeyler üzerindeki etkisini hissedebiliyor ve zaman zaman manipüle edebiliyor olsam da, onun üzerindeki etkisini gerçekten ve kalıcı olarak ortadan kaldıramıyordum.

"Mantıklı sanırım." Aleksander konuşurken çiçeği dikkatlice elimden aldı. Parmak uçları benimkine değdi, kolumda bir ürperti hissettim ve tenimdeki gölgeler hafifçe değişti. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Gözlerimi elinden ayırmadım; avucunun çizgilerinden yükselen yumuşak beyaz bir ışık, solmakta olan çiçeği sardı. İzlerken, çiçeğin kenarları düzeldi ve yeniden parlamaya başladı.

Işık Kralı. Tahta çıktığında ona bu isim verilecekti; tıpkı babası ve büyükbabası gibi. Krallığını kurmuş olan o büyülü varlıkların en güçlü soyundan geliyordu. Ve benim karanlık güçlerimin aksine, onunkisi doğduğundan beri kutlanmış ve beslenmişti.

Valorian İmparatorluğu'nun beş krallığının tamamında, onun büyüü saygı görüyor ve memnuniyetle karşılanıyordu.

Çiçeği avucuma geri koyup elimi nazıkçe üzerine kapattığında, ben de kısa bir süreliğine de olsa hayran kalmaktan kendimi alamadım. Parmaklarımın arasındaki çatlaklardan, benim yarattığım parıltıdan çok daha sıcak bir ışık parıltısı görebiliyordum. Ben çürüyen enerjiyi çekip alırken, o çiçeğin içine ışığı, yani yaşamı geri kazandırmıştı. Sonuç benzerdi, ama yine de...

"Seni yakında partide görecek miyim?" diye sordu. "Sanırım kraliçe seni arıyordu. Biraz telaşlı görünüyordu."

Annem her zaman biraz telaşlı görünüyor, diye düşündüm, bu düşüncemi kendime saklamak için dudağımı ısırdım.

Ana eve baktım. Buradan bile içerideki hareketliliği hissedebiliyordum. Müziğin ve kahkahaların giderek yükseldiğini duyabiliyor, kızarmış et ve sebzelerin nefis kokularını, ayrıca tatlıların hazırda beklediği kokuyu alabiliyordum.

Gözlerimi zorla tekrar Aleksander'inkine çevirdim. "Özür dilerim," dedim, "zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

Zamanın nasıl geçtiğini hiç fark etmemiştim.

Ve içimden bir ses bana geleceğin Işık Kralı'nın bunu bildiğini söyledi. Ancak hiçbir şey söylemedi, sadece her zamanki gibi kibar bir şekilde gecikmemi el sallayarak geçiştirdi.

"Birazdan geleceğim," diye onu temin ettim. Bundan kaçınmanın yolu yoktu. Çünkü sonuçta bu benim partimdi; on sekizinci yaş günümün kutlamasıydı.

Eldris Krallığı'nda hızla yayılan dedikodulara göre, Işık Kralı burada inanılmaz bir hediye getirmek için bulunuyordu: Benim elimi istemeye gelecekti.

Tırnaklarımın altındaki kiri yolma isteğine karşı koymaya çalıştım ve sakinliğimi korumaya gayret ettim.

Yakında koca diye hitap etmek zorunda kalacağı, henüz yeni tanıştığı birine ne denirdi?

Ay ışığında, üzerimdeki mezar toprağıyla kaplı kıyafetlerim ve terden sırlıslam olmuş yüzümün etrafında dağınık dalgalar halinde sallanan saçlarımla, kesinlikle vahşi bir görünümdeyken bunu nasıl söylemişim acaba?

Hizmetçilerimin bunca emek verdikten sonra görünümümü bu kadar berbat hale getirdiğim için onlardan gerçekten özür dilemeliydim.

Neyse ki Aleksander rahatsızlığımı hissetmiş gibiydi ve centilmence bir reveransla aramızdaki gergin havayı dağıttı.

"Öyleyse içeride seni bekliyor olacağım," dedi, parmak boğumlarıma bir öpücük kondurduktan sonra arkasını dönüp saraya doğru yöneldi.

Onun gidişini izlerken kalbim tuhaf bir şekilde davrandı; aynı anda hem yükselmeye çalışıyor hem de sıkıca kasılıp koruyucu bir top haline geliyordu.

Bu kadar yolu gelip resmi olarak evlenme teklif etmesi çok nazik bir davranıştı. Hatta romantikti. Ama aramızdaki herhangi bir evlilik tamamen politik olacaktı; aksini düşünecek kadar aptal değildim. Krallıklarımız bir zamanlar güçlü bir ittifakı paylaşmıştı ve bu bağı yeniden kurmaya odaklanmak en akıllıca şeydi.

Bunun dışında, benim için en akıllıca hamleydi. Elarithian Krallığı'nda büyüm çok daha sakinleşecekti. Annem bana bunu garanti etmişti; Aleksander ve ışık büyüsü kullanan maiyetinin yanında olmanın güçlerimi

dengeleyeceğini ve dizginleyeceğini söylemişti. Babam daha az ikna olmuş görünüyordu, ama Eldris Kraliçesi bir konuda gerçekten kararlı olduğunda itiraz edecek biri değildi.

Annemle nadiren herhangi bir konuda aynı fikirde olurdum, ama bu durumda...

Elbette daha kötü doğum günü hediyeleri de vardı. Zengin, yakışıklı ve çoğu kişinin anlattığına göre tebaası tarafından sevilen bir kralla evlendirilmekten çok daha iğrenç şeyler.

Elarith Krallığı'nın da nefes kesici güzellikte olduğu söyleniyordu. Ben bilemem; gençken sadece bir kez gitmişim ve ne kadar odaklanmaya çalışsam da anılarım bulanık kalmıştı. Ama başkalarının anlatış biçimi, sanki kısa süre sonra bir peri masalına götürülecekmişim gibi hissettiriyordu.

Elbette, çoğu masalın altında daha karanlık bir hikaye gizliydi; bu gerçeği, sözde imrenilecek geleceğim hakkında fısıltılar duyduktan sonra birkaç kez dile getirmeye başlamışım...

Ama her seferinde sustum.

Şikayet etmezdim. Krallığım uğruna her yükü taşıyabilirdim. Ailem uğruna yabancı bir tacın ağırlığını taşıyabilir, yabancı bir ülkede yabancı olmanın acısına katlanabilir, bildiğim her şeyi geride bırakabilirdim. Kendimi, bunun sadece bir ölüm biçimi olduğuna ikna etmişim.

Ve ben ölümden hiç korkmamışım.

Doğrulup sakinleştim ve Phantom'un arkamdan koşmasıyla içeriye doğru yürüdüm.

Partiden biraz daha uzak durdum, önce odama doğru sessizce ilerledim. Oraya vardığımda, kirli kıyafetlerimi hızla değiştirdim ve en sevdiğim renkte, pas rengi turuncu tonunda, kolsuz, sade bir gecelik tercih ettim; bunun nedeni, herhangi bir hizmetçinin yardımına ihtiyaç duymadan kolayca giyip sabitleyebilmemdi.

Uzun, koyu renkli saçlarımdan dağılmış çiçek yapraklarını ve çamur parçalarını temizledim, asi saçlarımı yüzümden uzak tutmak için örgülerimi yeniden yaptım ve aynada kendime baktım.

Yeterince iyi.

Yine de orada oyalandım, kollarımda kalan izlerin hâlâ ne kadar koyu olduğunu fark ettim. Aleksander'in eli tenime değdiğinden beri tam olarak yerleşmemişlerdi; ara sıra seğiriyor, koyuluk rüzgarda dalgalanan ipek kurdeleler gibi dalgalanıyordu.

İşaretler ve büyüm, bu sarayda pek iyi saklanamayan bir sırdı. Çoğu kişi bu noktada onları biliyordu, çünkü yeterince konsantre olursam onları tamamen yok edebilsem de, derimin altına gömmek, onları tekrar dışarı çıkarma isteği beni ele geçirmeden önce asla uzun sürmüyordu. Sonuçta, ölüm bu dünyada her yerdeydi, farklı biçimleriyle ve büyüm farklı ölümcül enerjileri çağırıyordu.

Çoğu zaman karanlığın nefes almasına izin vermek daha güvenliydi. Bu yüzden mezar taşlarının olduğu o köşede saklanıyordum; çünkü nefes almaya çok ihtiyacım vardı.

Bu parti için kendimi kontrol altında tutmam gerekiyordu.

"Kontrol bende," dedim kendi kendime.

Phantom endişeli bir şekilde ciyakladı, dikkatimi çekti. Önünde diz çöktüm ve mücevherli tasmaını düzelttim.

"Sence buna hazır mıyız?" diye sordum, parmaklarımı ipeksi tüylerinin arasından geçirirken.

Daha neşeli bir havlama sesi çıkardıktan sonra kendi etrafında döndü.

Gülümsedim, Işık Kralı'nın köpeksever olup olmadığını merak ettim—ama sonra hemen umursamadığıma karar verdim; Phantom her halükarda benimle Elarith'e gelecekti.

"Hadi o zaman," dedim ayağa kalkıp kapıya doğru dönerken. "Şunu bir an önce bitirelim."

Kapıya gittim ve kararlı bir şekilde kapıyı açtım.

Annemi diğer tarafta, eli kapı koluna doğru uzanmış halde dururken buldum. Belli ki kapıyı çalmaya hiç niyeti yoktu.

Birbirimize bakakaldık.

Kraliçe her zamanki gibi ilk konuşan oldu. "Nova, bu anlaştığımız elbise değil—"

"Diğeri kirli."

Annem dudaklarını büzdü.

"Ama bu ona çok yakışıyor, değil mi?" diye sordu babam, karısının arkasından belirerek. Son on sekiz yıldır yaptığı gibi, hızla benimle onun eleştirel bakışları arasına girdi. "Bu renk gözlerini daha da belirginleştiriyor."

Kraliçe, gülümsemeden önce burnundan birkaç kez derin bir nefes aldı. "Sanırım öyle," diye onayladı hafif bir iç çekişle, bakışları benimkine kaydı.

Parlak turkuaz gözlerimiz, ortak noktalarımızdan biriydi; anne ve babamın görünüşleriyle ortak nokta olan birkaç şeyden biriydi. Gözlerime

bakarken belki de bunu hatırladı; aslında onun kızı olduğumu. Belki de bu yüzden beni koridordan aşağıya doğru aceleyle götürmeden önce hızlıca kucakladı.

Phantom, burnunu havaya kaldırarak, bizi bekleyen ziyafetin kokusunu hevesle takip ederek hızla öne fırladı.

Annem, portrelerle dolu koridorda neredeyse koşarak ilerlerken, "Seni duyurmak için son yarım saattir hazırlanıyoruz," dedi. "Herkes seni görmek için sabırsızlanıyor."

Bu son kısımdan şüphe duydum ama dile getirmedim; sadece akşam için planladığı etkinlikleri ve benim geç kalmam nedeniyle bunların nasıl değişmesi gerektiğini anlatmaya başladığında başımı salladım.

Ziyafet salonunun devasa çift kanatlı kapılarına geldiğimizde babam beni yine kurtardı ve içeriye kendisi eşlik etmek istediğini söyledi. Annem ise hiç itiraz etmeden gitmeme izin verdi; dikkati, gümüş eşyaları görünüşe göre tamamen yanlış bir şekilde düzenleyen bir hizmetçiye takılmıştı!

Babam, onun aceleyle uzaklaşıp tüm enerjisini zavallı hizmetçiye yöneltmesini izlerken biraz irkilerek, "İyi niyetli," dedi.

"Biliyorum."

Ziyafet salonundan uzaklaştı ve beni de peşinden gelmeye çağırdı; annemin görüş alanından çıktıktan sonra yeleğinin iç cebinden küçük, paketlenmiş bir kutu çıkardı.

Hediye kutusunun içinde, gözlerimin neredeyse birebir aynı tonunda boyanmış boncuklardan oluşan bir bileklik buldum. Bazılarının üzerinde de hassas, özenle çizilmiş fırça darbeleriyle yapılmış semboller vardı.

"Bunu Orin'den sipariş ettim," dedi.

Orin Greenbark, birçok öğretmenimden biriydi. Annem, diğer şeylerin yanı sıra, sihir konusundaki alışılmadık görüşlerinden dolayı ondan pek hoşlanmazdı.

Ve yarattığı bu eserde hiç şüphe yok ki bir sihir vardı; bileziği taktığım anda onun canlandığını hissedebiliyordum.

Umarım beğenmişsinizdir?

Gözlerimi ondan alamadım. "Çok güzel," diye fısıldadım.

"Güzel. Doğum günün kutlu olsun, Yıldızım." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Şimdi, annen ikimizi de reddetmeden önce partiye gidelim."

Planlandığı gibi beni kapıdan içeriye kadar eşlik etse de, resmi olarak görünmem duyurulduktan sonra kral kendi hayranlarının arasında adeta

kayboldu; herkes onunla yüz yüze konuşma fırsatı yakalamak için can atıyordu.

Işık Kralı, odanın diğer tarafındaki parti katılımcıları üzerinde de benzer bir etki yaratıyordu.

Bu nedenle, onur konuğu olmama rağmen, gölgelerin arasında kaybolmak benim için kolay oldu.

Salon her zamankinden daha etkileyiciydi. İpek ve dantel katmanlarıyla örtülmüş, gümüş ve altın çatal bıçak takımlarıyla parıldayan, egzotik meyve ve lezzetlerle dolu tabaklarla taşan düzinelerce masa mekanı kaplıyordu. Baharat kokuları, konukların kullandığı parfümlerle karışarak beni zengin ve baş döndürücü bir kucaklamaya sarıyordu. Yaylı çalgılar ve flütlerin müziği salonu dolduruyordu; her köşedeki istasyonlardan bolca akan sayısız şarap sayesinde dakikalar geçtikçe daha da gürültülü hale gelen sohbetlere yatıştırıcı bir fon oluşturunuyordu.

Phantom'u bir masanın altında saklanırken, çalmayı başardığı bir parça etin artıklarını yerken buldum. Beni görünce, kalan parçaları da hızla yuttu ve yanıma koştu.

Göz kamaştırıcı odada yürüyüşüme devam ederken başlar bana döndü. Çoğu kibarca selam verdi veya doğum günüm için genel bir iyi dilekte bulundu. Çok azı uzun süreli göz teması kurdu veya sohbet etti.

Annem ve babam ya da sözde müstakbel eşim gibi saygı görmüyordum, ama nefret de edilmiyordum. Sadece... tahammül ediliyordum. Sevilen bir kral ve kraliçenin tuhaf kızıyordum. Garip büyülerime rağmen, evim dediğim kraliyet şehrine hiçbir zaman gerçek bir sorun çıkarmamıştım ve bu yüzden çoğunlukla kendi halime bırakılıyordum. Annemin beni kutlamakta ısrar ettiği nadir durumlar dışında, genellikle göz ardı ediliyordum.

Bu krallığı terk etmemin buradaki insanların umurunda olacağından şüpheliydim.

Çoğu kişi gittiğimi bile fark etmezdi muhtemelen.

Bazı günler, hepsinin benden nefret etmesinin daha kolay olup olmayacağını merak ederdim. Göz ardı edilmekten, bir partiye mükemmel bir şekilde uyum sağlayabilmekten ama nadiren dansa davet edilmekten daha iyi olur muydu acaba?

Adımı bilen yüzlerce insanın bulunduğu bir odada kendimi bu kadar yalnız hissetmek rahatsız ediciydi.

"Belki de değişiklik o kadar da kötü olmaz," diye mırıldandım Phantom'a, ona bir dilim kızarmış biftek uzatırken.

Belki Elarith'te işler farklı olurdu.

Sonraki birkaç saat boyunca, ıslıl ıslıl mekanlarda dolaştım, en sevdiğim kırmızı şarabımı yudumladım ve önümüzdeki haftalarda beni nelerin beklediğine dair hayallere dalıp çıktım.

Gece ilerledikçe kalabalık daha da sarhoşlaştı. Dolunay yükseldi, tavan pencerelerinden süzülen ışınları avizelere, pullu elbiselere ve sallanan takılara vurarak odayı renk ve hareketin parıldayan bir kaleydoskopuna dönüştürdü.

Etrafımdaki insanlardan ne kadar kopuk hissetsem de, etkinliğin büyüüne kapılmak kolaydı. Anın tadını çıkarmak kolaydı. Bu işe harcanan tüm emeği takdir etmek kolaydı ve kısa süre sonra annemi bulup ona bu emeği için teşekkür etmem gerektiği aklıma geldi.

Biraz aradıktan sonra, onu ziyafet salonuna bitişik birkaç verandadan en büyüğünde, babamın yanında dururken buldum. Geleceğin Elarith Kralı ile konuşuyordu.

Elbette.

Aleksander'e, beyaz ve altın işlemeli bir kılıf içinde muhafaza edilen güzel bir silah taşıyan, kusursuz giyimli bir hizmetçi eşlik ediyordu; geleceğin kralı bu silahı anne ve babama tanıtip anlatıyordu. Onlar için bir hediye olduğunu tahmin ettim.

Yaklaştığımı ilk fark eden o oldu. Başını bana doğru eğdi, konuşmasına kısa bir ara verip hafifçe gülümsedi. Kalbim tıpkı bahçede olduğu gibi, tuhaf bir arzu ve belirsizlik karışımıyla tepki verdi.

Çevremdeki müzik yavaşladı.

Sanki dünya da onunla birlikte yavaşlamıştı.

Anne ve babamın gözlerinin bana doğru kaydığını, beklentilerinin ağırlığının her geçen saniye daha da arttığını hissedebiliyordum. Göğsüm sıkıştı. Sanki bu gecenin en kritik anına, hayatımı ve mirasımı öncesi ve sonrası olarak ikiye ayıracak ana yaklaşıyordum.

Aleksander tekrar anne babama hitap etmeye başladı. Kalbim birkaç kez atmaya başladı, gece bitmeden aileme ve krallığıma başka ne tür hediyeler sunmayı planladığını merak ediyordum. Ona daha da yaklaşmak, yönetimi ve ittifakımız için aklındaki fikirleri duymak istiyordum...

Yine de, bir şey adımlarımı yavaşlattı; adını koyamadığım bir duygu.

Verandaya ulaşamadan önce... Aleksander ile annem ve babamın arasına bir şey düştü ve çok şiddetli bir çatırtı sesi duyuldu!

Çarpma noktasından yükselen duman, ziyafet salonuna doğru yayılan kalın bir duman perdesi oluşturdu.

Salonun coşkulu kahkahaları ve sohbetleri karmaşık bir sessizliğe dönüştü. Müzik aniden kesildi. Tabakların şıkırtısı ve çınlaması, her şeyle birlikte bir anlığına sustu.

Ardından taş zemine çarpan bot sesleri geldi; yukarıdan bir yerlerden düzinelerce ceset verandaya düşüyordu. Duman görüşü zorlaştırıyordu ama anne babamın kuşatıldığını anlayabiliyordum.

Bağırışlar yankılandı.

Saray muhafızları panik içindeki kalabalığın arasından hızla geçerek, kutlamaya katılanları kenara itti ve kral ile kraliçeye doğru ilerledi.

Elbisemin eteğini yukarı çekip onların peşinden koştum.

Phantom da onların peşinden fırladı, iri cüssesi benim takip edebileceğim bir yol daha açtı. Gözlerimi köpeğime dikmişim, en hızlı yolu bulacağına güveniyordum—ona o kadar odaklanmışım ki, yoluma çıkan adamı çok geç olana kadar fark etmedim.

Çarpıştık. Hem de sert bir şekilde. Düşerken güçlü bir el kolumu yakaladı, beni hızla dikleştirdi ve kendimi sıcak kahverengi gözlerin karşısında buldum.

Adını bilmiyordum ama bu adamı gecenin büyük bir bölümünde Aleksander'in yanında görmüştüm. Elarith kralının daha sönük bir versiyonuna benziyordu; ruhani olmaktan çok dünyeviydi, ama gözlerinde ve saçlarında altın parıltıları vardı. Kollarını sıyırmış olması, sağ kolunun büyük bir kısmını kaplayan dövmelemlerini görmemizi sağlıyordu.

Birkaç saniye sonra gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bana olan tutuşunu sıkılaştırdı. "Prenses, burası güvenli değil—"

Kendimi kurtardım ve hızla ileriye doğru koştum. Babamın bana verdiği bileklik titriyordu, bileğimi acı verici bir şekilde sıkıyordu. Sanki biri beni acımasızca kavrayıp, panik içindeki kalabalığın arasından sürükleyerek ileriye doğru çekiyor, adımlarım sakarlaştığında bile çekmeye devam ediyordu.

Terasa vardığımda, duman yeterince dağılmıştı ve Aleksander'ı ay ışığında dimdik ve net bir şekilde görebiliyordum. Eli, anne babama sunduğu kılıcın kabzasını kavramıştı.

Bıçak artık babamın göğsüne saplanmıştı.

Onu hızla çekti ve sonra anneme döndü.

Daha hızlı hareket ettim. Durup düşünmeden, kendimi annemin önüne attım ve onu yere devirdim. Saray muhafızları etrafını sardı, onu yerden kaldırıp güvenli bir yere taşıdılar.

Aleksander'e doğru döndüm. Kılıcının ucu boğazıma bir santim kadar yaklaştı ve orada, hiçbir çaba veya kontrolüm olmaksızın, tenimden kalkan gölgelerin patlamasıyla çarpıştı.

Gölgelerin darbeleriyle kılıçta küçük çatlaklar oluştu. Çatlaklardan ışık sızdı, karanlığımın buluşmak üzere parlak bir ışık yükseldi.

Birbirine rakip enerjilerimiz gittikçe hızlanarak bizi sarıp sarmalıyordu. Karışmış güç, pençeler gibi tenimi tırmalıyor, giysilerimi ve saçlarımı çılginca savuruyor, beni nefessiz ve titrek bırakıyordu.

Gözlerimiz, ışık ve karanlığın puslu bir bulutu arasından buluştu; altın rengi irisleri, içe doğru patlayıp dünyayı yutmaya hazır ikiz güneşler gibi parlıyordu.

Dizlerin yere çarpma sesini duydum, ardından da vücudun geri kalanının sesini. Babamın cesediydi. Aleksander'in arkasında hareketsiz bir yığın halinde yere yığıldığını gördüm.

Öfke gözlerimi kör etti. Gölgelerim büyüdü ve bir an için katılaşıp her şeyi ve herkesi—hem müttefikleri hem düşmanları—yere deviren canavarca uzuvlara dönüştüklerine yemin edebilirdim.

Her şey yeniden bir sis bulutuna dönüştüğünde, Aleksander gitmişti.

Babamı bıçaklamak için kullandığı kılıç, şimdi verandanın taş zeminine saplanmıştı. Mermer fayansları, sanki toprağı kesiyormuş gibi dümdüz ikiye ayırmıştı.

Babamın kanı bıçağın üzerinden damladı.

Bir öfke dalgası daha beni sardı. Gölgelerim bir kez daha bedenimin katı uzantıları haline geldi, etrafımdaki dünyaya saplanan, kontrolü ele geçirmeye çalışan pençeler gibiydiler.

Veranda çatladı, ortasında bir yarık açıldı ve kılıç içine gömüldü.

Çatlaklar dışarı doğru yayılıyordu ve ben de içine çekilmemek için geriye sıçramak zorunda kaldım. Havayı yeniden çığlıklar doldurdu, ardından insanlar kırılan terasla aralarına daha fazla mesafe koymak için koşuştururken ayak seslerinin gürültüsü duyuldu.

Phantom elbisemden bir parça yakaladı ve beni güvenli bir yere doğru çekmeye çalıştı. Birkaç adım geriye sendeledim, ta ki bakışlarım tekrar babama, uçurumun kenarına tehlikeli bir şekilde yuvarlanan bedenine takılana kadar.

Aramızda on iki adım mesafe vardı, yine de onu yakalamak istercesine ellerimi uzattım. Gölgelerim hareketle birlikte ileri doğru süzüldü, spiral çizerek cansız bedenini sardı. Ama ne kadar uğraşsam da, onu güvence altına alacak, kılıçla aynı kaderi paylaşmasını engelleyecek kadar büyümü katılaştıramadım.

Yer sarsıldı, onu öne doğru yuvarladı ve içine çekti.

Gitmiş.

Bir anda, ortadan kayboldu, ardında sadece kan izleri ve kırık gölgeler bıraktı.

Kaçmayan birkaç kişi dehşet içinde bana bakıyordu. Her şey dönüyordu. Çözülüyordu. Kontrolümü kaybetmiş, seçeneklerimi ve fikirlerimi yitirmiş gibi hissediyordum. Genişleyen uçurumdan yüzümü çevirdim...

Ve ben koştum.

Gölgeler peşimden geldi. Yıkım peşimden geldi. Nereye gidersem gideyim, karanlık benimle birlikte çırpınıyor, zaman zaman canlılara yapışıp onları kurutuyor, bedenleri deviriyor, bir zamanlar yemyeşil avlular olan yerlerde gri şeritler açıyordu.

Daha hızlı koştum. Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı, ta ki sonunda Rose Point'e bakan en yüksek tepenin üzerinde tek başıma durana kadar. Nefes nefese, geriye, evime bakarak olanları anlamlandırmaya çalıştım.

Korkmamak için kendimi zorladım.

Ölüm benim için birçok farklı biçimde ortaya çıktı.

Ama geleceğin Işık Kralı'nın babamı öldürüşünü izlediğim gün, Ölüm'ün gölgeleri ilk kez bedenimi ele geçirdi, beni acımasız bir kucaklamayla sardı ve beni ölümcül bir karanlık kabına dönüştürdü.

Ve bu, gölgelerimin kontrolden çıkıp hem teselli hem de intikam arayarak öfkeyle saldırdığı, ancak ikisini de bulamadığı son sefer olmayacaktı.

Birinci Bölüm

Yedi Yıl Sonra

AYLAR SÜREN ARAYIŞTAN SONRA NİHAYET BULDUM: KIRMIZI TAŞ AĞACI. Tamamen çiçek açmış, büyümüzün ihtiyaç duyduğu son malzemeyi içeren meyvelerle dolu bir ağaç. Şimdi tek yapmam gereken bu meyvelerden birini çalmak, geri getirmek ve Orin'in içindeki tohumlarla büyüsunü yapmasına izin vermektir.

Ve o zaman nihayet ölmeye hazır olurdum.

Bana defalarca bu ağaçların Valorian İmparatorluğu'nun güney bölgesinde artık bulunmadığı söylenmişti. Oysa işte bir tanesi, Lord Roderic'in evinin tam ortasında, ışıkla dolu ve her türlü nadir bitkiyle çevrili camla kaplı bir avluda, ruhani benliğimden sadece birkaç metre ötede dimdik duruyordu.

Keşke ruhsal benliğim onları o anda toplayabilseydi... bu görev birkaç dakika içinde bitebilirdi.

Yine de bu bir başlangıçtı.

Hedefimi başarıyla bulduktan sonra, hayaletimsi gölgemi yönlendirmek için kullandığım bağlama büyüsunü serbest bıraktım ve gölgem fiziksel bedenime doğru geri döndü. Bu, casusluk ve arama için kullanışlı bir numaraydı; ancak hırsızlık için pek uygun değildi; bunun için nesneleri tutabilecek fiziksel bir bedene ihtiyaç vardı.

Küçük detaylar işte, bilirsiniz.

Dalgın dalgın parmaklarım, sürekli taktığım dört bileklikten birini kavradı. Baş parmağım siyah, gül şeklindeki boncukların üzerinde

gezinirken, başımı eğip gözlerimi kapattım, baş dönmemin geçmesini bekledim. Kendimin gölgelerini etrafa yansıtmakta oldukça ustalaşmıştım, ama parçalarımı tekrar bir araya getirmek muhtemelen her zaman sarsıcı bir deneyim olacaktı.

Elime bir ürperti değdi—Phantom, burnunu parmaklarıma sürterek sersemlemiş bedenimin yanında durduğunu ve beni gözetlediğini hissettirdi.

Ruhlarla yolculuk etmek tehlikeli bir sihir olabilirdi; kullananı çeşitli derecelerde sarhoşluğa veya tamamen bilinçsizliğe sürükleyebilirdi; ama ben her zaman bedenimi gizlemeye özen gösterdim ve Phantom bedenime yakın kaldığı sürece asla korkmadım.

Tek başına korkutucu görünümüyle çoğu yoldan geçeni uzak tutuyordu ve bunu o kadar çok yapmıştı ki, buralarda bir efsane haline gelmişti; bir zamanlar kraliyet şehri olan Luscerna'nın musallat olan, hayaletimsi canavarı. Sadece görünüşü işe yaramadığında, hedeflerini korkunç bir şekilde hasta eden dehşet verici bir enerji de yayabiliyordu; öldükten sonra kazandığı oldukça kullanışlı bir gücü bu.

Ya da çoğunlukla ölüyorlar.

"Çoğunlukla" diyorum çünkü, büyüm sayesinde, olması gerektiği kadar ölmemişti.

Üç yıl önce Phantom hastalanmış ve vefat etmişti. Ama onu bırakmaya hazır değildim. Geriye kalan tek ailem oydu ve bu yüzden, düşünmeden, gölgelerimi serbest bırakmış ve daha önce hiç yapmadığım bir şekilde onlara özgürlük vermişim, onu bana geri çekebileceklerini umarak... ve bu umutsuz girişim gerçekten işe yaramıştı.

Bir bakıma öyle.

Bugüne kadar onu nasıl yanımda tuttuğumu ve bu büyüün ne kadar süreceğini tam olarak anlayamadım.

Akıl hocam Orin'in kullandığı terim "arafta kalmış"tı. Phantom'un fiziksel bedeninin sınırları kırılmış, ruhu egemenliğe yükselmiş ve Yeraltı Dünyası'na doğru yol almıştı... ama bu ruh, benim çılgın büyümle durdurulmuştu. Durdurulmuş ve tuhaf büyümünden yeterince maddeyle donatıldığı için artık bana ve dolayısıyla yaşadığım dünyaya demirlenmişti.

Aynı sihir bizi başka şekillerde de birbirimize bağlamış, iyi ya da kötü, kusursuz bir netlikle iletişim kurmamızı sağlamıştı.

(Çok uzun süre yok olmadın,) diye yankılandı sesi, zihnimde yumuşak bir şekilde. (Bir sonraki adımın konusunda net bir vizyonun olduğundan emin misin?)

"Yeterince açık."

Hapşırdı. (Aceleyle. Düşüncesizce. Her zamanki gibi.)

Bazen aramızdaki sessizliği özlüyordum.

Ona çarpık bir sırıtışla baktım. "Şimdiye kadar aceleci davrandığımı düşünüyorsan, planımın bir sonraki kısmını hiç sevmeyeceksin," diye uyardım, başını okşayarak. Elim içinden geçti ve yapışkan, gölgeli bir maddeyle kaplandı. Onu okşamak bir alışkanlıktı; üç yıl geçmesine rağmen, hâlâ sert tüylerinin arasından parmaklarımı geçirmeyi özlüyordum.

Dişlerini gösterdi—memnuniyetsizliği apaçık ortadaydı—ama beklentiyle çömeldi. (Peki? Planın ne?)

"Doğrudan ön kapıdan içeri gireceğim."

(Harika!) diye yanıtladı, düşünce-konuşma tarzının tonunu yumuşatıp belirsizleştirmesine rağmen, cevabında bariz bir alaycılık vardı.

Ondan böyle alaycı sözlerle alışkın olduğum için, yorum yapmadan devam ettim: "Neyse ki Lord Roderic, hizmetkarları dışında yalnız yaşıyor. Sadece kapıyı açmalarını sağlamamız gerekiyor. Sonra, dikkatlerini dağıtmak ve onları uzaklaştırmak için olabildiğince korkunç görünmeye çalışacaksın ve onlar kaçtıktan sonra ben içeri sızıp gerisini halledeceğim. Avluya giden yolu ezberledim. Kolay bir yol. Hızlı olabilirim."

(İyimserliğiniz beni yoruyor.)

"Bazıları iyimserliğin bir insanda erdemli bir özellik olduğunu savunabilir."

(Bazıları kötümserlerin daha uzun yaşadığını iddia edebilir.)

"Neden bu kadar endişeleniyorsun? Zaten neredeyse ölüsün."

(Evet, ama sen değilsin.)

"Bu işe yarayacak," diye ısrar ettim.

Phantom ikna olmamış bir şekilde homurdandı.

"Ayrıca, Lord Roderic bir canavar; eğer bu, kendinizin de dikkat dağıtıcı bir canavar olmaya odaklanmanıza yardımcı olacaksa. Kral Aleksander'in kuklası ve birçok haksız tutuklama ve kaybolmadan sorumlu."

Aleksander'in adı ağzımdan çıkar çıkmaz irkildim, mide bulantısıyla birlikte yükselen yakıcı öfkeyi bastırmaya çalıştım. Köpeğimden başka kimse olmamasına rağmen, Işık Kralı'na duyduğum nefreti göstermeye izin vermedim. Duygularımı kontrol edemezdi; böyle bir şeye izin vermek ona boyun eğmek gibi olurdu.

Onun ne kadar hayranı ve destekçisi olursa olsun, asla yapmayacağım bir şey.

Planlarımı tamamen gerçekleştirdiğimde, bana boyun eğecek olan o olacaktı. Daha doğrusu, bana merhamet dilemek için yalvarıp yakarmakla yetinecekti; ben ise ona merhamet göstermeyecektim.

Sığınak olarak kullandığımız, harap haldeki, kullanılmayan kulübenin duvarına yaslandım ve kendimi sakinleştirici birkaç derin nefes almaya zorladım. İçten içe parçalanıyormuş gibi hissettiğim anlarda bile, her zaman yaptığım gibi, tükenmekte olan iyimserliğime tutunmaya çalıştım.

(Şimdilik dinlenmelisin,) diye ısrar etti Phantom, tüylü kuyruğunu tereddütle sallayarak ayağa kalkarken. (Hâlâ başın dönüyor gibi görünüyor.)

İtiraz etmedim. Ama kulübeye çok fazla insan yaklaşıyordu, bu da rahatsız ediciydi, bu yüzden önce daha az dikkat çeken bir yere geçtik ve Lord Roderic'in arazisinin arkasındaki küçük ormana saklandık.

Phantom gözcülük yaparken ben kalın bir meşe ağacına yaslanıp uyukladım. Planımızı uygulamaya koymadan önce, gün batımından çok sonrasına, malikanedeki ışıkların çoğunun sönmesine kadar bekledik.

Başlığımı taktım ve atkımı yüzümün çoğunu kapatacak şekilde yukarı çektim; görülmeyi planlamıyordum ama insan asla çok dikkatli olamazdı. Başımın üzerindeki ödül bu noktada etkileyiciydi—Işık Kralı'nın benim ve ailem hakkında anlattığı yalanlar ve Orin ile geçinmek için ihtiyaç duyduğumuz şeyleri elde etmek için üstlendiğim ara sıra... ah, şüpheli görevler arasında. Tutuklanmakla uğraşacak ya da şehir hapisanesinden bir başka ayrıntılı kaçış planı yapacak vaktim yoktu.

Yıllardır üzerinde çalıştığım hedefe bu kadar yaklaştımışken hayır.

Sessizce ön kapılardan yukarı tırmandım—Phantom ise gölgelere karışıp dar parmaklıkların arasından geçti—ve sonra devasa çift kanatlı kapılara doğru ayak uçlarımda yaklaştım ve birkaç hızlı vuruş yaptım, ayak sesleri olabilecek bir ses duyana kadar orada oyalandım.

(Geliyorlar,) Phantom doğruladı, kulakları seğiriyordu.

Hemen gözden kayboldum ve arkadaşımın çalışmasını izlemek için yakındaki çalıların arasına saklandım.

Ölümünden ve neredeyse dirilişinden sonra, yarı katı bedenini farklı şekillere dönüştürme yeteneği kazanmıştı. Başlangıçta, çoğunlukla aynı uzun, köpek benzeri formundaydı; sadece ruh haline bağlı olarak daha büyük veya daha küçük olabiliyordu. Ancak yıllar geçtikçe bu konuda daha yetenekli hale gelmişti ve şimdi kendini dönüştürmeyi başardığı farklı şekillerle beni sürekli şaşırtıyordu.

Bu gece her zamanki gibi muhteşemdi. İlk olarak, belirsiz bir şekilde insana benzeyen bir şekle büründü; kamburlaşmış yaşlı bir adam şekline, o kadar inandırıcı bir şekilde acınası bir görünüm sergiledi ki, Lord Roderic'in hizmetkarları perdelerin arasından kısa bir bakıştan sonra kapılardan birini açtılar.

Ardından, kapı tamamen açılır açılmaz, gölgeler verandayı ve etrafındaki her şeyi kapladı.

Karanlık dağıldığında, Phantom tekrar dönüşüme uğradı; şekli artık tüyleri diken diken olmuş, ağzı açık ve soğuk, parıldayan bir sis püskürten iri bir kurt olmuştu.

Hizmetçiler panik içinde ondan uzaklaşırken, ben içeri süzülüp hızla ters yöne doğru sessizce ilerledim.

Diğerlerine yardım etmek için kısa süre sonra daha fazla hizmetçi geldi; Phantom'la çarpışmalarının sesleri evin içinde yankılandı ve beni saran ve yavaşlatmaya çalışan ani korku dalgasıyla mücadele etmek zorunda kaldım.

Ona bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyordum. Acı gerçek tekrar tekrar zihnimde canlanıyordu: O, geriye kalan tek ailem.

Korkuyu üzerimden attıktan ve malikanenin derinliklerine doğru ilerledikten sonra bile, aklımdan çıkaramadım.

Babamın cesedini bir türlü bulamamıştım, ruhumu Rose Point'e geri gönderme riskini kaç kez göze alsam da. Annem hâlâ yaşıyordu, ama yedi yıl önce o korkunç gecede evimizde bulunanların çoğu gibi 'yaşıyordu'—yani, lanetli bir heykel gibi duruyordu. Hâlâ nefes alıyordu, ama başka hiçbir hareketi yoktu, solgun teninin altında zar zor atan nabızı vardı. Gözleri de sonuna kadar açıktı, sanki lanet yerleşmeden önce gördüğü son şey cehennemin en karanlık derinlikleriymiş gibi... ve bunca yıl geçmesine rağmen, bakışlarını o derinliklerden ayıramıyordu.

Eski evimin koridorları ve bahçeleri benzer pozlarda duran bedenlerle doluydu; hem ailemin hem de saray mensuplarımızın yanı sıra doğum günümü kutlamaya gelen misafirlerin çoğu da aynı pozlardaydı.

Phantom ve ben, krallığımızın bu kaderden kurtulduğunu bildiğim tek iki üyesiydik; yıllarca başkalarını aradım ama bulamadım. Var olduklarına inanıyordum, ama kimse o gece Rose Point'te olduklarını kabul etmek istemiyordu. Hâlâ o topraklarda dolaşan lanetli gölgelere maruz kaldıklarını itiraf etmek istemiyorlardı.

Başımı salladım ve devam ettim. Bu gece, bu son malzemeyi de çalmak zorundaydım. O zaman gitmem gereken yere gidebilecektim. Düzeltmem

gerekeni düzeltebilecektim.

Merkez avluya doğru olabildiğince hızlı ilerlemeye devam ettim, sadece ara sıra parmaklarımı, yansıtma büyümü yönlendirmeme yardımcı olan bilekliğin gül şeklindeki boncuklarına dokundurmak ve yolumu kontrol etmesi için hayaletimsi versiyonumu öne göndermek için durakladım.

Özümün bu yansıması bedenimden birkaç düzine metre uzakta kaldığı sürece, ayrılığın yan etkileri minimum düzeydeydi; aynı anda hem hareket edebiliyor hem de önümdeki yolu hayalet benliğimin gözleriyle görebiliyordum; bu da başıboş hizmetkarlar tarafından veya daha da kötüsü, Lord Roderic'in kendisi tarafından pusuya düşürülme ihtimalini ortadan kaldırıyordu.

Dakikalar içinde, sıcak hava akımı üzerime dolarken kendimi hazırlayarak avluya açılan cam kapıyı ittim.

Boğucu hava, olgun ve neredeyse çürümüş meyve kokusuyla doluydu. Aradığım ağacın özellikle keskin bir kokuya sahip olduğu, kokusunun yanmış et kokusuna benzediği söyleniyordu. Bu doğru çıktı; cam duvarlı odaya girdiğimde, hedefime gözlerim kapalıyken bile ulaşabilirdim.

Ağaca yaklaştıkça, botlarımın altındaki zemin engebeli ve süngerimsi bir hal aldı. Hafifçe titreyen elimle uzanıp en alttaki meyvelerden birini kopardım. Meyveler parlak kırmızı renkteydi ve canlı gibi görünen, örümcek bacakları gibi hareket eden uzantıları vardı.

Bu dalların ortasındaki tohumlar yenilebilir kısımlardı, ancak yalnızca doğru şekilde hazırlandığında. Doğru şekilde hazırlanmadıkları takdirde zehirliydiler; bu da muhtemelen bu ağacın neredeyse yok olmasının ana nedeniydi. Tabii ki, bir de ölümler dünyasıyla olan bilinen bağlantıları vardı; rivayete göre sadece cesetlerin gömüldüğü topraklarda çiçek açar ve kızıl çiçeklerinde yeraltı dünyasının özünü taşırlardı.

Bu da, elbette, onlara ihtiyacım olmasının sebebiydi.

Lord Roderic, aşçısının potansiyel olarak ölümcül olan tohumlardan yenilebilir yemekler hazırlayabildiğiyle övünmeyi severdi; bu aptalın dikkatsizce böbürlenmesi, sonunda beni kapısına getiren söylentilere yol açmıştı.

İşin garantiye alınması için örümcek ağına benzeyen, mumsu kabuklu meyvelerden birkaç tane daha kopardım. Dikkatlice, Orin'in sağladığı özel kaba yerleştirdim, ardından bu kabı belime astığım bez çantaya yerleştirdim.

Merkezi avlunun enginliği, Şimdi gerçekten, fiziksel olarak içinde durduğumda daha da belirginleşti. Her Şeyi içime sindirmek için bir an duraklamadan edemedim. Bakışlarım, çoğunu tanımlayamadığım, rengarenk ve nadir bitkilerin bolluğuna takıldı. Aynı derecede renkli ve sıra dışı böcekler, kulaklarımın etrafında vızıldıyordu. Hava artık sadece olgun ve mide bulandırıcı derecede tatlı kokmuyordu; Şimdi, tuz ve hafif bir duman kokusu vardı. Tanıdık gelen bir koku, ama ne olduğunu söyleyemezdim.

Gözlerim sürekli o kıızıl taş ağaca takılıyordu. Toprağın üzerinde yükselen, koyu toprağı çaprazlayan, iskelet parmakları gibi birbirine dolanan soluk köklerine. Gümüş yapraklarına ve kopardığım çiçeklere...

Yerlerini çoktan yenileriyle deđiŐtirmiş olan çiçeklerin birçoğu açmaya başlamıştı ve cam tavandan süzülen ay ışığında kıızıl parıltıları göz kamaŐtırıyordu.

Bu inanılmaz, imkansız manzara karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı. Ağacın köklerinin üzerindeki hava titredi. Soluk parmakların arasındaki toprak hareket ediyor gibiydi, içinden parıldayan, mavimsi siyah damarlar belirliyordu.

Gözümü kırptım ve parıldayan renkler kayboldu.

Bu ağacı çevreleyen efsaneleri, dođauŐtü gelişiminin çürüyen ölülerle dolu topraktan kaynaklandığı iddialarını tekrar düşündükçe tüylerim diken diken oldu. Efsaneyi bilmeme rağmen, bu gelişmeyi gerçek zamanlı olarak görmek ürkütücüydü.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Hızla atan nabzımı sakinleştirdim. Kanımda kıpırdanmaya başlayan büyüü yatıŐtırdım ve tenimdeki üşüme hissini yatıŐtırdım.

Ölümlle ilgili herhangi bir Şeyden dolayı kendimi tedirgin etmeye izin vermezdim.

Birkaç gün içinde, ölümler diyarına kendinden emin bir gülümsemeyle, elimde bıçaklarla, sarsılmaz adımlarla girmeyi planlıyordum. Tüm hayatım artık bu tek hedefe odaklanmıştı.

Ve Şimdi bundan vazgeçmeyeceğim.

İkinci Bölüm

GÜNEŞ DOĞUYOR, GÖKYÜZÜNÜ ALTIN VE KIRMIZI ÇİZGİLERLE boyuyordu; ben de aceleyle Orin'le paylaştığım eve giden köprüden karşıya geçtim.

On yıllarca Echoing Creek kıyılarındaki bu küçük kulübede yalnız yaşamıştı. Çocukken babamla ara sıra ziyaret ederdik. Rahat, kaotik iç mekanı, sihir ve sayısız başka konu hakkında derslerin ve konferansların yanı sıra, hayret ve kahkahanın da mekanıydı. Anne babamı kaybettikten sonra, burası benim için de bir sığınak haline gelmişti; ancak orada kalmayı ve burayı evim olarak kabul etmeyi kabul etmem aylar sürmüştü.

Evin sağ tarafına yaslanmış merdivene tırmandım ve düz çatıya, üzerinde aralıklı olarak yerleştirilmiş üç adet çatı penceresine doğru ilerledim. Ortadaki pencere bir geminin ambar kapağı gibi açılıyordu ve kenarına başka bir merdiven daha takmıştık, bu da kulübeye kolayca inmemizi sağlıyordu.

Elbette bir kapımız vardı. Ama Orin'in son deneylerinin parçaları, her zaman olduğu gibi, oturma odasının çevresine yayılmıştı ve bunları yerleştirmek için kapının önüne bir masa çekilmişti. O sabah mutfak penceresinden sürünerek çıktığımda, söz konusu masa kitaplarla, parşömen parçalarıyla ve çeşitli aşamalarda tamamlanmış sayısız aletle doluydu... hepsi o kadar dengesiz bir şekilde duruyordu ki, kapıyı açıp daha da büyük bir karmaşa yaratma riskini almak istemedim.

Çatıdan içeri girmek çok daha kolaydı.

Phantom beni takip ederek, çizik ve hasarlı tahta zemine sessizce düştü. Gölge gibi bedeni geçerken içimde ürpertiler yarattı.

Kapının önündeki dağınıklığa onaylamayan bir bakış attıktan sonra, her zamanki gibi merdiven altındaki yerine doğru ağır adımlarla ilerledi. Gerçekten hayatta olmadığı düşünülüyordu uykuya ihtiyacı yoktu, ama yalnız kalma fırsatı bulamadığında huysuzlaşmaya meyilliydi; bu yüzden onun için rahat bir yatak hazırlamaya özen gösterdim.

Akıl hocam mutfak lavabosunun yanında durmuş, devrilmek üzere olan seramik kupaları yıkarken neşeli bir melodi mırıldanıyordu. Sabunlu su dirseklerine kadar yükselse de, kahverengi teninde mürekkep lekeleri vardı. Uzun, gri saçları ensesinde bir deri şeritle toplanmıştı ve şöminede güçlü bir ateş yanmasına rağmen en sevdiği paltosunu giymişti. Yıllar boyunca o paltoyu sayısız kez tamir etmişim; alevlerle, keskin kenarlarla veya kumaşı yiyen bir sıvının sızmasıyla sonuçlanan her talihsiz deney için farklı bir kumaş parçası kullanmışım.

Bu noktada, başlangıçta neyden yapıldığından bile emin değildim.

"Günaydın, Orin," dedim, yorgunluğuma rağmen neşeli bir şekilde.

"Nova, güzelim!" Etrafında dönerek sabunlu suyu her yöne savurdu. "Seni sapasağlam görmek ne büyük bir rahatlık."

Kaşımı kaldırdım. "Bu yoldan geri döneceğime şüphe mi ettin?"

"Asla," diye ilan etti, elini savurarak ve eğri büğrü dolapların üzerine daha da fazla köpük fırlatarak. "Ve olsa bile, bunak bir ihtiyar adamım. Şüphelerimi ciddiye alamazsınız." Ciddi bir ifadeyle ekledi, "Ya da kesinliklerimi de."

Sırıttım.

Aslında "yaşlı" demek yetersiz kalırdı. Bana gerçek yaşını hiç açıklamamıştı, ama büyükbabama ve ondan önceki büyükbabasına hizmet etmişti. Orin, Aetherkin'lerden biriydi; dünyamızdaki eski büyüyle bağlantısı olan ve diğer şeylerin yanı sıra çoğu insanda görülmeyen bir uzun ömür bahşeden varlıklardan biriydi.

Doğrudan sihir kullanamıyordu—Aetherler arasında bile bunu yapabilen çok az kişi vardı—ama sihri hissedebiliyor ve ustalıkla ürettiği aletlerle bir kısmını yönlendirebiliyordu. Babamın beni onunla tanıştırmasının sebebi de buydu; Orin, güçlerim üzerinde bir nebze de olsa kontrol sahibi olmamın en büyük sebebiydi.

Babamın on sekizinci doğum günümde bana verdiği bileziği hâlâ takıyordum ve o zamandan beri geçen yedi yılda ona benzer birkaç tane daha hediye edilmişti. Her biri Orin tarafından yapılmıştı. Her biri gücümün farklı bir yönünü yönlendirmeme yardımcı oluyor, belirli büyülere erişmemi

sağlıyordu; örneğin gül boncuklu bileziğin çağırdığım yansıtma büyüsü gibi. Ayrıca içimdeki huzursuz gölgeleri de yatıştırmaya yardımcı olmuşlardı; o karanlık şeritler yıllardır tenimde görünmemişti.

Artık dört ana bileziğim vardı ve her birinin kanalizе ettiği büyülerde az çok yetenekliydim—ya da en azından bilgi sahibiydim. Büyülerin hepsi ölüm ve ruhlar, çıkışlar ve sonlar etrafında dönüyordu—Orin ve diğer sihir bilginleri, doğuştan gelen güçlerimi tanımlamak için "nekromansi" terimini kullanıyorlardı. Büyülü mücevherler yoluyla ya da başka bir şekilde evcilleştirilmesi gereken güçlerdi bunlar. Herkesin iyiliği için.

İlkel bir sistemdi ama bu bileklikler yapabileceğimizin en iyisiydi; bana güçlerimi nasıl doğru kullanacağımı öğretecek gerçek bir nekromancer kalmamıştı.

Bir zamanlar, Valor'un beş krallığında benim gibi yüzlerce kişinin daha yaşadığı söylenirdi. Ama artık öyle değil. Orin, yüzyıl boyunca başkalarını aramakla meşgul olmasına rağmen, karşılaştığı tek kişi bendim. Bunun da beni kabul etmesinin sebeplerinden biri olduğunu hep düşünmüştüm: Gerçekten de tuhaf eşyalar toplamayı çok seviyordu.

Annem ve babam bile benim sahip olduğum Gölge büyüsüne sahip olduklarına dair hiçbir belirti göstermemişlerdi... gerçi, büyü yeteneğinin belirtilerini taşıyan ikiz kardeşim Bastian vardı. Biz bir yaşımıza gelmeden önce ölmüştü.

Onunla ilgili gerçek bir anım yoktu. Ama anlaşılan onu beşiğinde ölü bulmuşlar, karnının boydan boya uzanan koyu bir yara izi ve kollarının ortasından geçen daha fazla yara izi vardı. Sanki bir şey derisini soyup kaçmaya çalışmış gibiydi...

Kendi büyüsüyle paramparça edildiğine karar verildi.

Annem ve babam, sihirlerimi neden kontrol altında tutmam gerektiğini hatırlatmak dışında, ondan neredeyse hiç bahsetmezlerdi. Bu konu hakkındaki ilk konuşmamızdan kısa bir süre sonra, kendimi Orin'in himayesi altında buldum. Başka bir çocuğunu kaybetme seçeneğiyle karşı karşıya kalan annem, onun yöntemlerine dair şüphelerine rağmen ve yaşlı bunak kendisinden başka kimseye sadakat yemini etmeyi reddetmesine rağmen, büyürken bile onunla güçlerimi geliştirmeye devam etmeme isteksizce izin vermişti.

Orin, bulaşıkları yıkamaya geri dönerken ocağın yanındaki dumanı tüten bir fincana işaret ederek, "Isınmak için biraz çay iç," dedi. "Eminim uzun bir gece olmuştur."

İçeceği elime aldım ama hemen yudumlamadım; bu evdeki her karışım ihtiyat gerektiriyordu. Ve hızlı bir koklama, şüphelenmekte haklı olduğumu gösterdi; bu bardaktaki her neyse zehir ve atın ters tarafı gibi kokuyordu.

“Bu... Bunun çay olmadığına oldukça eminim, Orin.”

Bana öfkeli bir bakış attıktan sonra yanıma gelip elimden kupayı aldı ve içindeki buharı içine çekti.

“...Ah. Demek yüksükotu iksirini oraya koymuşum.” Memnuniyetsiz ifadesi mahcup bir hale büründü. “Evet, doğru, hayır—onu içmeyin. Hafif bir... şey... ölüme yol açabilir, korkarım. Ve kesinlikle planladığımız türden bir ölüm değil.”

Dolapları karıştırıp temiz bir kupa alırken ona buruk bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Kendime bir şeyler hazırlayacağım, teşekkür ederim," dedim ve kupayı birkaç kez daha yıkamak için lavaboya gittim... ne olur ne olmaz diye.

“Çok iyi, çok iyi,” diye mırıldandı Orin, umursamazca yüksükotu iksirini yere bırakmış ve dikkatini çeken bir sonraki nesneye yönelmişti. Bu nesne bir kitaptı; sayfalarının neredeyse tamamında çok sayıda, renkli kağıt parçası bulunan bir kitap.

"Ruh halinize bakılırsa, göreviniz başarılı geçti sanırım?" diye sordu, kitaptan başını kaldırmadan.

“Tabii ki öyleydi,” diye yanıtladım, çantamdan kırmızı taş meyveleri dolu kabı çıkarıp mutfak masasına bırakırken.

Başını kaldırdı. O anlık ilgisi sabit bir bakışa dönüştü, gözleri irileşti, ağzı açık kaldı. Belli ki şaşkındı ve şimdi ona öfkeli bir bakış atmak bana gelmişti.

"Bu soygunu başarabileceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?" diye surat astım. "Artık yeteneklerimden şüphe etmemen gerektiğini bilmeliydin."

“Yine bunama bahanesi öne sürüyorum.” Kitabı bir kenara fırlatıp masaya doğru ilerlerken kıkırdadı. “Ama Nova... bu çok iyi yapılmış. Gerçekten de çok iyi!”

Bardağıma dönmeden önce hafifçe eğildim.

O, emeğimin meyvelerini incelerken, ben de her zamanki rahatlatıcı içeceğimi, yani tarçın, şeker, muskat ve bir tutam vanilya serpilmiş, dumanı tüten sıcak siyah çayı hazırladım. Annemin bana neredeyse her sabah hazırladığı aynı içecekti bu; gerçi onun her zaman yakaladığı acı ve tatlı dengesini nadiren tutturabiliyordum.

Bu sabah, yorgunluktan bitap düşmüşken, yanlışlıkla içine o kadar çok şeker koydum ki, neredeyse içilmez hale geldi.

Yine de yuttum. Şeker midemi biraz bulandırsa da, sıcaklığın kemiklerime işlemesi iyi geldi.

Orin, mutfak tezgahındaki dağınıklığı kenara ittikten sonra, kızıl taş çiçeklerini dikkatlice sıraya dizmişti ve şimdi odanın içinde dolaşarak duvarlardaki raflardan farklı kaplar alıyor, şunu bunu ölçerken kendi kendine mırıldanıyor, daha fazla malzeme sıralarken başını sallıyordu.

Çayımı yudumlarken onu sessizce izledim. Birkaç dakika sonra toplamayı bıraktı. Yumuşak lavanta rengi gözleri tekrar topladığım çiçeklere dikildi. Sanki dünyayı dolaşmış ve sonunda hedefine ulaşmış bir adam gibi alçak bir iç çekişle, "Son parça. Sonunda." dedi.

Odaya ağır bir hava çökmüştü ama ikimiz de birbirimize anlamlı bir bakıştan fazlasını göstererek bunu belli etmedik; ihtiyacımız olan tek şey buydu. İkimiz de bundan sonra olacaklarla zaten barışmıştık.

Ya da en azından onunla kurabileceğimiz en büyük barış buydu.

"Buradan itibaren her şeyi ben hazırlayacağım," dedi daha sakin bir sesle, gözleri hala çiçeklerin üzerindeydi. "Sonra kullanılabilir bir büyü haline gelmesi için birkaç saate, ondan sonra da sizin için yeni bir mücevhere dönüştürmem için birkaç saate daha ihtiyacı olacak. Bu arada biraz uyumaya ne dersiniz?"

Kabul ettim ve içeceğimin geri kalanını bitirdikten sonra, aynı rahat, aceleyle yarım yamalak hazırlanmış halde beni bekleyen yatağımın bulunduğu çatı katına çıktım.

Çizmelerimi çıkardım ve üzerimi değiştirmeye, silahlarımı tamamen boşaltmaya ya da mahremiyet perdelerini kapatmaya bile zahmet etmeden, pürüzlü yatağa yığıldım.

En azından biraz dinlenmeyi planlamıştım ama bunun yerine, yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturup tam önümdeki rafa bakakaldım. Rafta, yıllar içinde Rose Point'ten toplamaya cesaret ettiğim birkaç eşya vardı: anneme ait bir keman; babamın günlüğü; ve Phantom'un ölümünden ve bedeninin kaybolmasından beri dokunulmamış olan çeşitli oyuncakları.

Raftan bakışlarım, alçak tavandaki altın rengi benekli boyanın kıvrımlı şeritlerine takıldı. Boya, tavanı çaprazlayan derin olukları kapatmak için sürülmüştü; özellikle kötü bir kabusun ardından büyüümün kontrolsüzce şiddetle savrulmasına neden olan bu oyuklar, büyüümün ardında kalmıştı.

O olaydan, yani gölgelerimin tenimde belirgin bir şekilde görüldüğü son zamandan bu yana altı yıl geçmişti.

Orin, gece yarısı onu uyandırıp o gölgelerin yol açtığı yıkım yüzünden hıçkırarak ağladığımda hiç tepki vermemişti. Beni hemen evden kovmamış, daha "güvenli" bir hapishaneye kapatmakla tehdit etmemiş veya korktuğum diğer korkunç şeylerden hiçbirini yapmamıştı.

Kanepenin üzerine benim için yeni bir yatak hazırlamış, bana bir fincan papatya çayı verip orada bırakmış ve büyüünün bozduğu mekanı çeşitli otlar ve tılsımlarla arındırmaya başlamıştı. Ertesi sabah, en derin olukları boyayla kaplarken çıkardığı mırıltı sesiyle uyandım.

Yıllar geçmesine rağmen, parıldayan spiraller sadece biraz solmuştu. Bana hala Zephyra'yı hatırlatıyorlardı; soğuk kış gecelerinde Valorian semalarının güney kesimlerinde dans eden ışıkları.

Uykulu gözlerle çatı katının döşeme tahtalarının arasından aşağıya, yatağımın kenarına doğru süründüm. Yatağın hemen sağında, Orin'i ve arada sırada kaosumuza davet ettiği ilginç misafirleri gözetlemek için kullandığım, oldukça büyük bir oyuk vardı.

Ancak bugün yalnız kaldı. Kapı hâlâ barikatla kapalıydı ve doğal ışığı seven biri olarak nadiren yaptığı bir şey olan perdeleri bile kapatmıştı.

Büyü yapmanın coşkusuna tamamen kapılmış bir halde, pervasızca hızlı hareket ediyordu. Dün gecedan kalma, muhtemelen tamamen unutulmuş bir akşam yemeği olan, dana güveci gibi görünen bir kaseyi devirdiğinde irkildim. Kalın et suyu masanın üzerine yayılırken, tüm dikkati bir çay kaşığında düzleştirdiği bir çeşit duman tozuna odaklanmış bir şekilde, yemeği olduğu gibi bıraktı.

Gözlerimdeki uykuyu atmaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım ve etrafı inceleyerek gözlemledim.

Geçtiğimiz haftanın büyük bir bölümünü Lord Roderic'in malikanesinden hırsızlık planlarımla uğraşırken geçirmiştim ve yokluğumda ev her zamankinden daha dağınık hale gelmişti. Eğer tamamen ortadan kaybolursam, Orin'in etrafını saran dağınıklık dalgaları arasında tamamen kaybolma ihtimali çok yüksekti.

Bensiz nasıl idare edecekti?

Ayrıca güvenlik endişeleri de vardı; bu evde paha biçilmez eserler, eski kitaplar ve muhtemelen iyi bir fiyata satılabilecek diğer örnekler bolca bulunuyordu - tabii birileri bu karmaşa arasından kendi değerini seçebilirse.

Mülkün etrafı çeşitli koruma görevlileriyle çevriliydi, ancak tehditleri uzaklaştıran genellikle ben oluyordum.

Bu zamana kadar, etkileyici sayıda hırsızlık girişiminde bulunan kişiyi etkisiz hale getirmiştım.

Ve bu sadece bıçakla yaptığım işti; yanımda avlanırken sık sık görülen şekil değiştiren, hayalet köpeğimden, tuhaf büyümden veya eski evimden kaçtığım geceden beri taşıdığım kanun kaçağı şöhretinden bahsetmiyorum bile.

Öte yandan, Orin beni yanına almadan önce yıllarca bensiz de idare etmeyi başarmıştı. İyi olurdu.

Öyle değil miydi?

Daha önce söylediği şarkıyı, hem de eskisinden çok daha yüksek sesle söylemeye başlamıştı ve muhtemelen büyü yapma üzerine notlar almakla o kadar meşguldü ki, benim ayrıldığımı asla duymayacaktı. Duysa bile, müdahale edeceğinden şüpheliyim; iyi ya da kötü, her zaman istediğim gibi girip çıkmama izin verirdi.

Sadece biraz temiz hava solumaya ihtiyacım vardı. Kafamı toplamaya. Her şeyin başladığı yere geri dönmeye, böylece bundan sonra nereye gideceğimi kendime hatırlatmaya.

Bundan sonra nereye gitmem gerekiyordu.

Ses çıkarmadan botlarımı tekrar giydim, kemerime takılı bıçakları tekrar kontrol ettim ve sonra sessizce çatı katının diğer tarafına geçtim. Orada, sık sık kitap okumak için kıvrıldığım bir köşeye inen dar bir merdiven vardı. Arka duvarın büyük bir bölümünü bir pencere kaplıyordu; zaten kilidi açılmış ve kısmen açık olduğu için sessizce geçebileceğim, şırıldayan derenin yatıştırıcı seslerinin içeri süzülmesine izin veren bir pencereydi.

Dışarı çıktığımda, Echoing Creek boyunca uzanan tanıdık patikayı takip ettim ve sabahın erken saatlerindeki sislerin arasında, sadece kuş cıvıltıları ve ara sıra zıplayan geyiklerin eşliğinde koştum.

Ailemin yıkılmış malikanesinin sınırına varmak yaklaşık yirmi dakika sürdü ve gölgelerin görünmesi de birkaç dakika daha aldı.

Yedi yıldır, bu gölgeler—on sekizinci yaş günümün gecesinde beni evimden kovalayan aynı türden gölgeler—Rose Point'in arazisini saran koruyucu bir Işık büyü bariyeriyle çarpışıyordu. Sonuç olarak, buradaki hava yıpranmış, hırpalanmış, pürüzlü ve ince bir yapıya sahipti. Sanki ne kadar derin nefes alsam da ciğerlerimi asla tam olarak dolduramayacakmış gibiydi.

Çatışan güçlerin bulunduğu noktalarda her yere asılmış tabelaların hepsinde esasen aynı şey yazıyordu:

*Majesteleri Işık ve Adil Elarith Kralı Aleksander Caldor'un emriyle,
Eldrisan Tahtının Seçilmiş Vekili olarak, bu bölgeye giriş yasaktır.*

Işık Kralı, lanetleri içeride tutmak ve kimsenin diğer tarafa geçip orada ne olduğunu daha iyi görmesini engellemek için büyüsünden bir bariyer kurmuştu. Eldris halkını, kendi kraliyet ailesinin onlara saldıgı çürümeden koruduğunu iddia ediyordu; bu yüzden Eldris tahtının vekili unvanını almıştı.

Her şey bir yalanmış.

Kocaman, kahrolası bir yalan.

Krallığımı kurtardığımı iddia ettiğİ çürümenin ta kendisini serbest bırakan kişi oydu.

Doğum günü kutlamamın gecesi tam bir kaos olmuştu, ama aradan geçen yedi yılda bazı olayları çözdüm. Bazı gerçekleri ortaya çıkardım. Ayrıca, genellikle ruhani yolculuk yeteneklerimi kullanarak Rose Point'e geri dönmek için çürüyen topraklara defalarca yolculuk ettim.

Böylece karanlığın nereden kaynaklandığını kendi gözlerimle gördüm: Aleksander'in kılıcının taşta saplandığı yerden—babamın kanıyla lekeledikten sonra kılıcının açtığı derin, doğaüstü bir yara. Hâlâ iyileşmemiş bir yara.

Kılıcın adının Luminor olduğunu öğrenmiştim; Elarith kraliyet ailesinde nesiller boyu aktarılan, kötü şöhretli, büyülü Işık Kılıcı. Yanlışlıkla sandığım gibi, onu asla anne babama hediye etmeyi planlamamıştı; her zaman ona karşı kullanmayı amaçlamıştı.

O kılıç, babamla birlikte toprağın altında kalmıştı, ama karanlık enerji hâlâ açtığı yaradan sızıyordu. Orin'in teorisine göre bu, aşağıdaki ölümler dünyasından gelen bir enerjeydi. Ölümler için ayrılmış bir dünya, ama yüzyıllar önce yaşayan alemimize çok daha yakından bağlı ve erişilebilir bir dünyaydı.

Gücü yeterince incelemiştik ve kendi bedenimden gelen büyüden ayrı olduğunu anlamıştık. Ama yıllarca aradaki farkı anlayamamıştım ya da inanmamıştım. Yıkıma ve enerji tüketimine ben sebep olmuşum gibi sanıyordum. Çünkü o gece gölgeler beni kovalamış, evimden ve bildiğim her şeyden uzaklaştırmıştı.

Ama şimdi anladım ki, onları gerçekten ben çağırmamıştım; kılıç ve parçalanmış dünya onları içeri almıştı ve ben sadece alttan gelen karanlığı kanallandırmak için, kısa süreliğine ve istemeden ölü enerjiye bir dayanak noktası sağlamıştım. Orin, o gece gölgeleri kendime çekerek ve malikaneden kaçarak muhtemelen hayat kurtardığıma beni ikna etmeye çalışmıştı.

Yine de kendimi herhangi bir kurtarıcı olarak görebileceğimden emin değildim. En azından henüz değil.

Ve Işık Kralı ve takipçileri tarafından yayılan söylentiler, elbette, beni tam tersi olarak niteliyordu. Eski tebaama her fırsatta, tam olarak güvenmedikleri veya benimsemedikleri tuhaf prenses olduğumu, tüm evini ve sevdiği herkesi lanetlediği iddia edilen Gölge işaretli kadın olduğumu hatırlatıyorlardı.

Artık Aleksander'in küçük ama müreffeh krallığını resmen ilhak etmesi an meselesiydi; bu hamle, Rose Point'ten yayılan lanetli gölgeleri durdurup Işık Kralı'nın hain eylemleri hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmadığım sürece, muhtemelen fazla direnişle karşılaşmayacaktı.

Bunu yapmak için yarayı kapatmam ve ona neden olan kılıcı geri almam gerekiyordu; bu, Orin ile yıllardır üzerinde çalıştığımız bir plandı.

Ve şimdi, bu olay örgüsünün en önemli kısmı nihayet gelmişti.

Gözlerim uzaktaki ana kapılara takıldı. Yedi yıl sonra, her iki yanında sıralanan karaağaçların gölgesinde kalmış, yabancı otlarla kaplanmış olmaları gerekirdi.

Aksine, tamamen sağlamdılar.

Etraflarında hiçbir şey yetişmemişti, ancak her şeyin rengi doğal olmayan bir şekilde solmuştu; sanki restorasyona ihtiyaç duyan bir tabloya bakıyorduk.

Geçmişte birkaç kez fiziksel olarak Işık Kralı'nın bariyerini aşmıştım, ancak bu her zaman yorucu ve zorlu bir deneyim olmuştu; bu yüzden genellikle sadece ruhumu göndermeyi tercih ederdim.

Bileğimdeki gül şeklindeki boncukların üzerinde baş parmağımla gezinirken, şimdi bir şeyler yansıtmayı düşünüyordum. Yalnızken bunu yapmak riskliydi. Ama bu lanetli yere bu kadar yakın bir yerde, hareketsiz bedenime birinin rastlama ihtimali çok düşüktü; yıllar içinde burada çok fazla tuhaf şey olmuştu—öyle ki en cesur hırsızlar ve izinsiz girenler bile çoktan Rose Point'i terk edip daha kolay hedeflere yönelmişlerdi.

Ve göğsümdeki özleme engel olamadım.

İçeri girmem gerekiyordu.

Üçüncü Bölüm

ORİN'İN BANA ÖĞRETTİĞİ KELİMEYİ, "SOMNİS"İ FISILDADIM VE GÜL bileziğinin en büyük boncuğuna dokundum.

Ruhum, bedenimden bir kar yığınının batmaya benzer bir hisle ayrıldı; acımasız bir soğuk, ani bir karanlık ve etrafımdaki tüm seslerin boğulması.

Ama sonra yeniden ortaya çıkıyordum, kendimi tekrar parlaklığın ve sesin içine gömüyor ve kapıları kadar doğallıktan uzak bir şekilde solmuş görünen malikaneye doğru ilerliyordum.

Hayal ettiğim son varış noktasına hemen gittim; bu yansıtma büyüsünün bir diğer avantajı -veya bazı durumlarda dezavantajı- hayalet olarak hareket ederken zaman ve mesafenin kolayca bulanıklaşabilmesiydi, bu da hedefime çok fazla düşünce veya şüpheyi kapılmadan ulaşmamı sağlıyordu.

Sanki kalbim birkaç saniye içinde, elverişli bir rüzgarın taşıdığı gibi, ziyafet salonunun dışındaki merdivenleri tırmanıyordum.

Kısa, boş koridordan geçerek, sanki diğer taraftaki misafirler hâlâ beni bekliyormuş gibi açık duran devasa çift kanatlı kapılara doğru yürüdüm.

Eğer fiziksel bedenimde olsaydım, tıpkı o son, kader gecesinde olduğu gibi, tenimde ter damlacıkları birikmiş olurdu.

Hâlâ sesleri duyabiliyordum. Hâlâ yemek kokusunu alabiliyordum. Kapılardan geçerken, anılar etrafımda zarif dansçılar gibi dönüyordu; parlak ve büyüleyiciydiler, ama her zaman sonunda uçup gidiyor, hiçbirine çok yakından bakmadan sahnedeki kayıp gidiyorlardı.

Hep kaçmayı başarıyorlardı, çünkü bu yerde gerçek bir hayat yoktu. Yedi yıldır yoktu. Bildiğim kadarıyla burada bilinçli olan tek varlık bendim.

Cesetler oradaydı.

Ana salonun yanındaki küçük bir odada, o lanetli, donmuş bedenlerden düzinelercesi beni bekliyordu; hafifçe nefes alıyorlardı ama başka hiçbir hareketleri yoktu.

Göğsümde yarattığı acıya rağmen, kendimi hep bu odada buluyordum.

Kraliçe kapıya en yakın yerde duruyordu, elinde bir kılıç vardı. Tahminime göre arkasındakileri koruyordu.

Ya da en azından deniyorlar.

Ama gözleri hâlâ son derece açık olsa da—hatta şimdi bile ürkütücü bir şekilde farkındaydı—başı öne eğikti, sanki onu almaya gelen laneti nihayetinde kabullenmiş gibiydi. Ve arkasındakilerin dehşet dolu ifadeleri bir gösterge ise, o lanet, bu krallığın şimdiye kadar gördüğü her şeyin ötesinde dişlerini ve dehşetlerini göstererek gelmişti.

Gerçekte ne olduğunu ancak tahmin edebilirdim. Eğer ben farklı olsaydım, işler nasıl farklı gelişirdi diye düşünebilirdim. Eğer krallığımdaki birçok insanı, hatta beni bile korkutan o korkunç güçlerim olmasaydı...

Kaçmak yerine kalıp savaşıyordum keşke.

Annemin yüzünü avuçlarımın arasına aldım, sanki gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturabilirmişim gibi.

Ama elbette elim onun içinden geçti. Çünkü buraya ait değildim. Burası canlı, nefes alan bir yerken de buraya ait değildim zaten. O zaman da kalabalığın içinde bir hayalet gibi hissediyordum, şimdi de...

Kendi hayatımda bir yabancı olma hissi, bana çok tanıdık geldi ve büyü yapmaya odaklanmamı engelledi.

Başımı göğsüme doğru eğdim ve kendimi fiziksel bedenime geri döndürmeye zorladım, her zamankinden çok daha az bir kontrolle ona çarptım. Nefesim kesildi ve etrafımdaki dünyanın daha çok farkına varmaya başlasam bile, birkaç saniye daha bir hayalet gibi hissetmeme neden oldu.

Sonunda, o uçma hissi dindi. Gözlerimden son anıları sildim ve mevcut gerçekliğime baktım. Işık Kralı'nın bariyerine çarpan gölgelerin görüntüsüyle midem tekrar kasıldı.

Kendime, "Bu benim karanlığım değil," diye hatırlattım. "Bu laneti ben çağırmadım."

Yine de...

Yine de...

Bu krallıktaki birçok kişiye göre karanlık, karanlıktı.

Çoğu insandan daha fazla karanlık taşıyordum. Ölümle ilgili güçlerimi asla istememiştim. Verebilecekleri zararı ortadan kaldırmak için, mecburiyetten dolayı onları benimsemiştim. Ama burada, sessiz sabah—yalnız ve hâlâ kaybettiğim her şeyin anılarıyla boğuşurken—onlardan açıkça nefret ediyordum. İçime uzanıp onları söküp atmak ya da sadece yeni şekillere sokmak istiyordum...

Sadece farklı olmak istedim.

Aniden gelen soğuk bir enerji dalgası saçlarımın dalgalarını havalandırdı ve beni irkiltti. Kalbimdeki çarpıntı dindikten sonra arkamdaki çalılıkları aradım ve tam da beklediğim kişiyi buldum.

"Hayalet." İç çektim. "Bir dahaki sefere kendini tanıtır mısın? Beni korkuttun."

Gözlerini kırptırdığında güneş ışığını yakalayan parlak mavi gözleri olmasaydı, yoldan çıkmış bir gölge parçasıyla karıştırılabilirdi.

(Paranoyak mı olduk?)

"Evet, muhtemelen uykusuzluktan ve yaklaşan ölümümle yüzleşmekten kaynaklanıyor."

(Ölüm biraz abartı. Orin işleri doğru yaparsa gerçekten ölmeyeceksiniz.)

Gerginliğimi gizlemek için güldüm. "Gerçekten ölmemenin ne demek olduğunu biliyorsunuzdur, değil mi?"

Hastalığı hatırlatıldığında dişlerini gösterdi.

Ama her zamanki gibi haklıydı.

Ben de, ruhani yoldaşım gibi, dünyamızın öbür dünyasına kalıcı bir amaçla inmiyordum. Sadece oraya geçmiş olan sihirli kılıcı bulup, o kılıcı yok ederek ya da başka bir şekilde, açtığı yarayı iyileştirecektim.

Ve sonra, şansım yaver giderse, yaşayanların dünyasına geri dönerdim.

Göründüğü kadar imkansız değildi.

Bir zamanlar, yaşayanlar, kısa bir süreliğine de olsa, ölmüş sevdiklerini ziyaret edebiliyorlardı. Eldris Krallığı bununla ünlüydü; efsaneye göre, yaşayanlar ve ölümler arasındaki en çok kullanılan yol olan meşhur Nocturnus Yolu, Eldris'in eski hükümdarı Kral Argoth'un karısı öldüğünde ondan tamamen ayrı kalmaya dayanamaması nedeniyle ortaya çıkmıştı.

Bu hikayeyi büyürken sık sık duymuştum, çünkü toplumumuzda oldukça yaygındı. Kraliçesi için yazdığı ağıtın bazı bölümleri, imparatorluk genelinde uzun süreli aşkların şerefine yapılan düğün yeminlerinde ve kadeh kaldırmalarında sıklıkla dile getirilirdi.

*...Ve eğer ölüm sizi alırsa
Orada seninle buluşacağım;
Beni ışığın olduğu yerde ara
gölgeye yol açar*

*Acı ve kederin dindiği yerde beni arayın.
Zamanın artık akmadığı yer;
Seni sessizliğin içinde bulacağım
Kalp kırıklığı büyümeden önce...*

Eskiden bu, romantik bir hikâyeden çok daha fazlasıydı; insanlar, kaybettikleri sevdiklerini ziyaret edebilmeleri için ruhunun kendilerine yol göstereceği umuduyla imparatorluğun dört bir yanından Eldris'e gelerek ilk kraliçeye saygılarını sunarlardı.

Son bilinen ziyaretin üzerinden bir asırdan fazla zaman geçmişti. Bu tür seyahatler artık yasaktı; hatta bahsetmek bile tabu sayılıyor ve bazı yerlerde cezalandırılabilir bir suç olarak görülüyordu.

Ama bu imkansız olduğu anlamına gelmiyordu.

Dünyalar arasındaki engel aşılmaz değildi. Bunun kanıtı olarak birçok hayalet ve tuhaf olay vardı; üstelik Işık Kılıcı yer tarafından yutulmuştu ve yaradan yayılan enerji açıkça Yeraltı Dünyası'ndan geliyordu.

Ve en önemlisi, yaşayanlar ve ölümler dünyası arasındaki uzun zamandır terk edilmiş yol olan Nocturnus'u hâlâ açabilecek büyüler vardı. Orin'in gerçekten işe yarayabilecek bir büyü bulması çok zaman ve araştırma gerektirmişti, ama başarmıştı.

Elbette, günümüzde kimse böyle inişlerden geri dönmüyor. Uygun hazırlıkla bile, bu yolda yürümek kendi ölümüne imza atmaya eşdeğerdi. Ama eğer işleri yoluna koymak için bu gerekiyorsa ölmeye hazırdım—yeter ki önce kılıcı ve onun çarpıtıcı gücünü ortadan kaldırayım.

Eğer geri dönemezsem, tek pişmanlığım Aleksander'e bizzat adaleti sağlayamamış olmak olurdu. Ama Orin ile, geri dönmemem durumunda bir anlaşmamız vardı. Kraliçeye iletmesi için bir dizi mektup yazmıştım. Böylece yara iyileştiğinde ve üzerindeki lanet sona erdiğinde, kraliçe ne yapacağını bilecekti.

Donmuş bedenini gözümde canlandırdım. Elindeki kılıcı. Yedi yıldır koruduğu korkusuz, metanetli duruşunu.

Annem uyandıĝında, intikamın yerine getirildiğini göreceğinden emindim.

Ve Işık Kralı, yaptıklarının bedelini er ya da geç ödeyecekti.

Dördüncü Bölüm

ROSE POINT'TEN AYRILDIKTAN SONRA, UYUMA FİKRİNE BİR TÜRLÜ alışamadığım için saatlerce çevredeki vahşi doğada dolaşım.

Sonunda döndüğümde Orin ön verandada beni bekliyordu. Yaklaştıkça gözleri ağaçların arasında geziniyor, her tuhaf seste gözlerini kısıyordu, sanki peşimden tehlikeli bir canavar gelecekmiş gibi.

Nerelerde olduğumu sormadı.

Dünyanın çeşitli büyülü enerjilerine ne kadar duyarlı olduğunu göz önünde bulundurarak, muhtemelen zaten biliyordu; Işık Kralı'nın kılıcının bıraktığı yaradan sızan büyülü enerjinin kokusu üzerimdeydi.

Bu, Rose Point'e özgü bir enerjiydi; ancak son aylarda, Aleksander'in sihirli bariyerine rağmen, bu çürümenin daha zayıf tonları eski evimin sınırlarının ötesine yayılmaya başlamıştı. Doğrusu, her ziyaretimde çürümenin daha da dışarıya doğru uzandığını hissediyordum... Bu da kısmen, Orin'in bakışlarıyla karşılaştığımda yorgunluğumu unutup iyi haberler umarken, adımlarımı her zamankinden daha aceleci atmamın sebebiydi.

Hemen o haberi verdi ve küçük, ipli bir çantayı kaldırdı. "Ölüm biletiniz, hanımefendi."

Çantayı alıp dikkatlice açarken ve içindekileri avucuma boşaltırken, bana verdiği o kasvetli gülümsemeyi taklit ettim.

Bileklik düştü. Diğerlerinden çok daha ağır, ama yine de zarif görünümlüydü; deri parçaları kıvrımlı sarmaşıklar gibi örülmüş ve aralarında soluk ametistler bulunuyordu. En büyük iki taş eşit aralıklarla yerleştirilmişti, böylece bilekliği taktığımda biri bileğimin üstünde, diğeri

altında kalıyordu. Biri sıcaklık yayarken, diğeri ara sıra soğukluk hissi veriyordu. Bu bana yukarıdaki ve aşağıdaki dünyayı, hızla atan kalbimi arada kalmış bir şekilde düşündürdü.

Verandadan inip gün ışığına çıktım ve bileziği daha yakından incelemek için yukarı kaldırdım. Güneş ışınları soluk mor mücevherlerin içinden geçerek içlerindeki farklı enerjilerin girdap gibi dönen bir kabuğunu ortaya çıkardı. Daha büyük kristallerden birinde, açan kırmızı bir şeyin parıltısını yakaladığımı sandım—belki de kızıl taş çiçeklerinin özüydü? Bir an oradaydı, bir an sonra kayboldu.

Lord Roderic'in malikanesinde beni saran aynı tedirgin edici his, tekrar pençelerini bana geçirmeye çalıştı, ama çabucak üzerimden attım.

"Her zamanki gibi muhteşem," dedim Orin'e.

Kendinden memnun olduğunda ama bunu itiraf etmek istemediğinde her zaman yaptığı gibi, sözleri elini sallayarak geçiştirdi. "Daha da önemlisi," dedi, "onu takanı Yeraltı Dünyasına yönlendirmek için gerekli tüm maddelerle donatılmıştır. Ancak uyarıyorum: Daha önce sizin için yaptıklarımın farklı çalışacaktır."

"Nasıl yani?"

"Diğer tüm aksesuarlarınız kendi içsel gücünüzü yönlendiriyor. Ancak bu bileklikteki kristaller, dışarıdan sihir çekmek üzere dövülmüş ve büyülenmişti; elbette sadece belirli bir tür sihir."

"Sanırım, bir zamanlar yaşayanlar ve ölümler dünyasını birbirine bağlayan yolu sular altında bırakan türden bir su."

"Aynen öyle." Sanki bu sıradan bir dersmiş gibi, bir kez olsun dikkatimi verdiğim bir dersmiş gibi gülümsedi. "Şimdi, yaptığım tüm araştırmalara göre, o güzergahta eskisine göre çok daha fazla kaos var. Ama bu bileklik, sizi doğru enerjilere çekerek, sizi tamamen diğer tarafa ulaştıracak şekilde, bu karmaşanın içinden geçmenize yardımcı olacaktır."

"...Merakımdan soruyorum, bu yolda ne kadar kaos beklemeliyim?"

Elini çenesinin altına koydu ve bir an düşündü. "Belki de bir kısmını kendi gücünüzle çözmeniz, fazlasını emmeniz gerekecek ki olayları daha net görebilesiniz. Bu konuda emme bilekliğiniz size iyi hizmet edecektir."

Uzandım ve dalgın bir şekilde bileziği oluşturan kırmızı boncukları sıktım. Sessizce boncukları saydım ve ortasından sarkan üçgen altın tılsımı bulmak için el yordamıyla ilerledim.

Bu, her zaman taktığım dört bileklikten biriydi. Bazen denemeler yaptığım, küçük güçlere sahip başka aksesuarlarım da vardı, ama bu dört -

artık beş- hem fiziksel hem de büyülmü anlamda daha güçlü bir şeyden yapılmıştı.

Orijinal dört bilekliğin hepsi, doğuştan gelen sihirimle yakından bağlantılıydı. Kırmızı bilekliğin daha etkili bir şekilde yönlendirmeme yardımcı olduğu güç, doğal olarak ortaya çıkan en eski güç türlerinden biriydi: Nesnelerden enerji çekme yeteneği.

Bu, her şeyin berbat hale gelmesinden önce Aleksander'le son konuşmamın yapıldığı gece bahçede uyguladığım yeteneğin aynısıydı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım o gecenin hiçbir detayını unutamıyordum ve belki de bu gücü o anla ilişkilendirdiğim için o günden beri her gün onu uygulamak için çok çaba sarf ediyordum.

Dolayısıyla elbette kullanmam gereken de o olacaktı.

Endişelerimi sesli olarak dile getirmedim ama Orin yine de bunları fark etti.

"Sihir emme konusunda sandığınızdan çok daha yeteneklisiniz," diye ısrar etti.

Övgüleri görmezden geldim ve hemen konuyu değiştirdim. Korkularıyla başa çıkmayı, onlara takılıp kalmadığım zaman daha iyi biliyordum; bu yüzden de, Phantom'un dediği gibi, tükenene kadar iyimser kalabilmek için onları gömmekte ustalaşmışım.

"Peki ya Phantom?" diye sordum Orin'e. "Bu kaosun içinde bana eşlik edebilecek mi?"

Ağaçlara tekrar baktı; söz konusu yaratık, gövdelerin arasında karanlık bir bulanıklık halinde ilerliyor, muhtemelen bir sincabı kovalıyordu. Ölümünden dönme deneyiminden sonra ne kadar değişmiş olsa da, bazı köpek benzeri alışkanlıkları devam ediyordu.

"Korkarım bir şey söyleyemem. İlginç bir deney olacak," dedi Orin. "Ama tam olarak ait olmadığı bu dünyada gayet iyi bir şekilde varlığını sürdürüyor, umarım öteki dünyada da idare edebilir."

Bir an daha Phantom'u izledim, kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Bir yanımda onu yanımda getirme riskini almak istemiyordu. Ama biliyordum ki, onsuz gitmeme asla izin vermezdi; Rose Point'e kadar bile tek başıma gitmeme izin vermemişti.

Orin, omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıktıktan sonra eve doğru başını sallayarak, "Yarın daha çok şey netleşecek," dedi. "Şimdi, bu sefer sana emrediyorum: Biraz dinlen. Eşyalarını toplamayı ben bitireceğim. Gün doğumuyla birlikte Nocturnus Kapısı'na doğru yola çıkıyoruz."

Öbür dünyaya yolculuk için eşyalarını nasıl toplar insan?

Uykuya dalarken aklımdan çıkmayan soru buydu ve gözlerimi kasvetli güneş ışığına açtığımda aklıma gelen ilk soru da buydu.

Aşağıdan baharatlı çayın kokusu yükseliyordu. Yukarıdan ise sazdan çatıya düşen yağmurun tıkırtısı duyuluyordu. Yağmura rağmen pencerelerin çoğu açıktı, bu da derenin sesinin içeriye dolmasına izin veriyordu; tipik şırıltılı, rahatlatıcı akışı değil, kabaran ve hızla akan suyun kükremesiyle; şiddetli bir fırtınayı uyuyarak geçirmiştim.

Kendimi o derenin coşkun akıntısına kapılmış, beni hedefime doğru sürüklediğini hayal ettim. Beni sağa sola savurdu, yorganın altından ve giyinme hareketlerimin içinden geçirdi, sonra da dengemi kaybetmiş ama inatla ilerleyen bir şekilde merdivenlere doğru fırlattı.

Elimden geldiğince sakın bir şekilde aşağı indim ve Orin'i her sabah yaptığım gibi neşeli bir şekilde selamladım.

Kahvaltı sessiz, sakın bir ortamda geçti. Yıllar içinde alıştığım ve sevdiğim, çiziklerle, eziklerle ve yanık izleriyle dolu masamızda son kez oturuyor olabileceğim düşüncesinden uzak durmaya çalıştım.

Kahvaltının ardından çantamı son bir kez daha gözden geçirdim, zihnimde beni sarmaya çalışan korkuları gömmek için birkaç sessiz an ayırdım...

Ve sonra ayrılma vakti geldi.

Luscerne'dan, Orin'in bu şehirde güvendiği birkaç tanıdığından biri olan Alistair Finch'in kullandığı bir at arabasıyla ayrıldık.

Finch, ağır yara izleriyle dolu derisi ve aniden garip şarkılar söylemeye başlamasıyla bana her zaman biraz... tuhaf gelmişti. Ama Orin'den bir iyilik istediğimizde de asla onu sorgulamazdı. Ve bu sabah onun kayıtsızlığına ihtiyacımız vardı; başka herhangi biri kesinlikle ne yaptığımızı, neden bizi böyle garip bir yere götürmesini istediğimizi öğrenmek isterdi.

Orin, Finch ile kısa bir sohbet ederken ve ara sıra onun şarkılarına eşlik ederken, ben arka köşede büzülmüş bir şekilde, kırsal alanın hızla geçip gitmesini izledim.

En yeni bilekliğimi diğerlerinden ayrı olarak sol bileğimde bırakmıştım. Oldukça ağır olduğu için onu tek bir kolumda tutmak kendimi daha dengeli hissetmeme yardımcı oldu.

Sarsıntılı bir şekilde ilerlerken, ilk dört bilekliğimin boncuklarını ve bantlarını dalgınlıkla çekirtirip sıkıştırdım. Siyah gül bilekliğim muhtemelen en çok kullandığım ve güvendiğim parçaydı. Kırmızı boncuklu bilekliğe ise Nocturnus Yolu'na çıktığımda güvenmek zorunda kalacaktım. Renkli iplerden yapılmış, çok sayıda elmas içeren bir desene sıkıca örölmüş geniş bir bileklik, ölülerle konuşma yeteneğimi güçlendirmeye yardımcı oluyordu; Phantom ile aramdaki iletişimin sürekli olarak sorunsuz olmasını sağlayan bir güç olduğunu da tahmin ediyordum.

Ve son olarak, babamın on sekizinci doğum günümde bana verdiği bileklik vardı; hâlâ ara sıra, ilk taktığımda hissettiğim aynı, eşsiz güçle titreşiyordu... ama bu gücün ne olduğunu hâlâ bilmiyordum.

Orin, bu konuda ayrıntıları öğrenmek için her baskı yaptığımda kaçamak cevaplar verdi. Onu yapan kendisiydi, ama babamın onu bu işe zorladığı anlaşılıyordu; babam dersleri zorunlu kılmadığı için Orin, bu özel gücü kendi başıma keşfetmeme izin vermekten memnun görünüyordu.

Ondan alabildiğim en fazla şey, kanalizasyon ettiği büyüünün, eğer olması gerekiyorsa, kendiliğinden ortaya çıkacağına dair gizemli bir cevaptı.

Yolculuğumuz uzadıkça, babamın hediye ettiği turkuaz boncuklardan gözlerimi alamadığımı fark ettim. Daha büyük kürelerin bazılarının üzerine oyulmuş ve boyanmış garip sembolleri incelemekten kendimi alamıyordum; harflerdi bunlar, diye karar vermiştim ama Orin'in eski diller ve çoktan unutulmuş tarihle dolu kitaplarını saatlerce karıştırmama rağmen çözememiştim.

Uzaktan gök güröltüsü duyuldu.

Kendini küçük, gölgeli, fare benzeri bir yaratığa dönüştüren ve pelerininin cebine kıvrılan Hayalet, başını dışarı çıkardı ve çevirdi. Hapşırdı. Fırtınalardan hiç hoşlanmıyordu. Hayalet bedeni titredi ve ondan yayılan sinirsel enerji göğsümde gıdıklanma hissi yarattı.

Parmaklarımı onun fare gibi çenesinin altına kıvrıp, dokunuşum içinden geçse de, onu rahatlatacak şekilde okşadım. "Sorun yok, Phantom. Sanırım oradan uzaklaşıyoruz."

(Ve muhtemelen çok daha kötü bir şeye dönüşebilir.)

"Her zaman bu kadar karamsar olmak zorunda mısın?" diye fısıldadım kendi kendime.

(Sanırım senin saçma iyimserliğini dengeleyebiliyorum.)

"Her zaman burada, yaşayanların diyarında kalabilirsin, biliyorsun."

(Bensiz kaybolurdun.)

"Doğru," diye mırıldandım, koltuğuma daha da gömülürken hafifçe sııttım.

Finch, isteğimiz üzerine bizi, Ashenveil olarak bilinen ormanın hemen kenarında, otlarla kaplı bir patikanın başına bıraktı. Arabadan inmemde bana yardım etti; gözleri ve dokunuşu biraz fazla uzun sürdü. Ondan uzaklaşırken ince dudaklarının kenarında bir kaş çatması belirdi.

Yüz ifadesi beni huzursuz etti. Sanki bir şövalyenin savaşa giderkenki halini izleyen, dönüşünün pek mümkün olmadığını bilen birinin uzun uzun bakışı gibiydi—ama bunu nereden bilebilirdi ki? Ve neden umursasın? Finch ve ben birbirimize nadiren bir bakıştan fazlasını ayırırdık. Benim hakkımda çok az şey biliyordu. Önümdeki savaştan kesinlikle haberi yoktu; Orin ve ben hariç kimse bilmiyordu. Bunun için elimizden gelen her şeyi yapmıştık.

Endişesini hayal ettiğime ikna olmuş bir şekilde, kısaca teşekkür ettim ve ardından yürümemiz gereken yola doğru hızla yöneldim.

Bir zamanlar sıkça kullanılan patika, şimdi en iyi ihtimalle ürkütücü görünüyordu. Otlar ve devrilmiş ağaç dalları yürüyüş alanının büyük bir bölümünü kaplamıştı. Kırık, paslanmış fener parçaları güneş ışığında parıldıyordu; bir zamanlar tüm yol boyunca duran süslü, parlak nöbetçi fenerlerin kalıntılarıydı bunlar.

Asıl hedefimiz, bu harap olmuş patika boyunca birkaç mil güneydeydi.

Tek kelime etmeden aşağı doğru yürümeye başladık. Aramızda alışılmadık bir durum olan bu sessizlik, yürüyüşümüz boyunca daha da derinleşti ve dik bir çatının tepesi görünene kadar sürdü. Asıl hedefimiz buydu: Argoth'un sevgili kraliçesi Calista'ya adanmış terk edilmiş bir tapınak. Bu, Eldris'in dört bir yanına dağılmış birkaç tapınaktan biriydi.

Bir zamanlar, bu tapınakların içindeki kapılardan, Nocturnus Yolu üzerindeki çeşitli noktalara nispeten kolaylıkla ulaşılabilirdi söylenirdi.

Artık gerçekten yaklaştığımda şüpheler baş göstermeye başlamıştı; doğru kutsamalar, büyüler veya her neyse kullanılsa bile, bu tür portalların gerçekten var olabileceğinden hala tam olarak emin değildim. Ama Orin ikna olmuştu. Ve büyülerini çoğu zaman başarılı oluyordu - bu başarı ne kadar dağınık olsa da - bu yüzden acele etmemi istediğinde peşinden koşmakta tereddüt etmedim.

Kurumuş çeşmelerin arasından kıvrılan patikalardan, yıkılmış heykellerin parçalarından geçerek, yapraklarla kaplı basamaklardan yukarı, kapısız türbeye doğru ilerledik.

İçerisi toz ve kurumuş çiçek kokuyordu. Ayrıca, bir yerlere erimiş mumlar saklanmış gibi hafif bir mumsu koku da vardı, ama onları bir türlü bulamadım. Pencereilerin camlarının çoğu yoktu, ancak kenarlarındaki renkli, girintili çıkıntılı dişlere bakılırsa, eskiden çok güzelmişler.

O dişler sabahın erken saatlerindeki ışıktta parıldayarak, geniş alanın tamamına -bir köşe hariç- ışıldayan desenler yansıtıyordu.

Orada, taş duvara bir kapı için yer açılmıştı... ama orada gerçek bir kapı yoktu. Sadece tozlu ahşabına garip semboller kazınmış bir çerçeve vardı.

Bu çerçevenin içindeki tuğlalar, etrafındaki duvarlardan farklıydı. Daha yeniydiler; sanki tapınak tamamlandıktan çok sonra kapatılmış bir oda daha varmış gibiydi. Tüm alan karanlığa bürünmüştü. Güneşin ışınlarını camdan nasıl geçirirse geçirsın, kırık pencerelerden yansıyan tüm parlak renkleri içine çekiyor gibiydi.

Doğal olmayan.

Onda kesinlikle tuhaf bir şey vardı—

Orin boğazını temizledi. "Gel de şuna bak, Nova."

Bakışlarım hâlâ o tuhaf kapı çerçevesindeydi, tereddüt ettim.

Phantom cebimden fırladı, fare bedeni kıvrılarak gölgelere dönüştü ve sonra tekrar her zamanki köpek şekline büründü. Sessizce yere düştü ve her zamanki gibi meraklı bir şekilde, Orin'in önünde durduğu uzun, dar masaya doğru yürüdü. Arka patilerine kalkarak masanın kenarına yaslanıyormuş gibi göründü; oysa gerçekte neredeyse ağırlıksız bedeni sadece masanın üzerinde havada duruyor ve üzerindeki sanat eserlerini inceliyordu.

Yavaşça onu takip ettim ve yanındaki boşluğa geçtim.

Önümüzde uzanan bir hikayeydi bu; masanın üstüne sabitlenmiş on üç ayrı mermer levhaya oyulmuş sahneler aracılığıyla anlatılan bir hikaye.

Tam ortada, özellikle dikkat çekici bir panel vardı. Üzerinde, çiçeklerle kaplı bir tabutun önünde duran ve iki yanında iki kızıl taş ağacı bulunan bir adam resmedilmişti. Sayısız asker onu çevrelemiş, başları öne eğikti; adamın yüzü ise yukarıya doğru dönüktü. Bu sahneye bakarken, kolayca tarif edemeyeceğim bir duyguya kapıldım—garip bir tür... keder. Dayanılabılır ama bir o kadar da acı verici, içimi kemiren bir soğukluk. Yukarıya dönük bakışlarındaki o ifade...

Yalnız.

Yanında taşa kazınmış düzinelerce insan olmasına rağmen, tamamen kaybolmuş ve yalnız görünüyordu.

Ürperdim. O duyguyu biliyordum. Hayatımın büyük bir bölümünü o duyguyu gömmeye çalışarak geçirmiştım. Ve bu adama bakmak, o duyguyu nefesimi kesen bir hızla zihnimin en ön sıralarına getirdi.

Bakışlarımı zorla Orin'e çevirdim. "Kral Argoth?"

"Aslında."

"Bütün bu türbeleri o inşa etti, değil mi?"

"Öyle deniyor," diye yanıtladı Orin. "Her şey onu sevgili, ölmüş kraliçesine yaklaştırmak içindi. Ancak, yeraltı dünyasına düzgün bir şekilde açılan ilk yolu oluşturmak için birkaç deneme yapması gerekti. İlk yolu açmayı başardıktan sonra, daha önce inşa etmeye çalıştığı tapınaklara geri döndü, onları da işlevsel hale getirdi ve diğer taraftaki yola devam etti; hepsi de o yola çıkıyordu."

"Geceleyin."

"Evet. Şu an içinde bulunduğumuz tapınak, onun inşa ettiği son tapınak, ama nihai amacına ulaşan ilk tapınak." Sesi kasvetliydi, ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar ciddiydi. Gözleri, harap haldeki mekanı incelerken buğulandı. "Ne kadar da perişan bir hale gelmiş, değil mi?"

Bir cevap bekliyor gibi görünmüyordu; kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Düşüncelerinin genişliğine ve sahip olduğu anılara hayret ettim—bu türbeyi ve benzerlerini, burası hala işlek bir yolken kaç kez ziyaret etmişti acaba?

Sadece son yüzyılda bile Eldris'te çok şey değişmişti. Ve eğer Işık Kralı benim krallığımda sorgulanmadan kalırsa, gelecek değişiklikleri düşünmek bile beni ürpertiyordu.

Ortamı yumuşatacak bir şey söylemek için uğraştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Orin derin, hırıltılı bir nefes aldı; bu nefes bana onun gerçekte ne kadar yaşlı olduğunu bir kez daha hatırlattı. "Sanırım zamanı geldi," dedi, bakışları bir an yeni bilekliğimde oyalandıktan sonra yüzüme dikildi. "Kendine güven. Ve karanlığından korkma. Büyün seni koruyacak, yeter ki izin ver."

Geri çekilme dürtüsüne karşı koymaya çalışırken bile başımı salladım. İçimdeki o karanlığı hatırlamak istemiyordum; sadece onu gerekenleri atlatmak için kullanmak ve sonra her zamanki hayatta kalma yöntemime

geri dönerek her şeyi görmezden gelmek için yeterince derine itmek istiyordum.

“Nova, yedi yıl önce, seni ilk kez yanıma almayı teklif ettiğimde...” Sözü nü yarım bıraktı, buruşuk parmaklarındaki birkaç yüzükten biriyle oynadı, altın bandın altındaki büyü malzemesi kalıntısına benzeyen şeyi sildi.

Gergin bir kahkaha attım. "Konuşmalara ihtiyacımız yok Orin. Bu sonsuza dek veda değil."

“Sadece şunu söylemek istedim...”

“Biliyorum. İyi olacağım.”

“Evet. Tabii ki yapacaksın.” Zoraki bir gülümsemeyle dudaklarını büküp yamalı paltosunun kollarını sıvadı. Hızlıca göz kırparak, “Şimdi geri çekil ve beni çalışırken izle,” dedi.

O, garip kapı çerçevesinin bulunduğu köşeye doğru ilerlerken ben kenara çekildim. Kapı çerçevesine doğru döndüğünde, beline asılı çantanın içine uzandı. Mantar ve sicimle kapatılmış küçük bir kavanoz çıkardı ve dikkatlice açmaya başladı.

Kendi kendine bir melodi mırıldanarak, parmağını kavanozun mor renkli içeriğinin üzerinde gezdirdi ve ardından çerçevenin içindeki tuğlaları işaretlemeye başladı.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı.

Orin gözlerini kapattı ve kendi kendine bir şeyler fısıldadı.

Odanın içinde derin bir gürültü yankılandı; sesin tapınağın içinden mi yoksa dışından mı geldiğini anlayamadım, ama hem Phantom'u hem de beni irkiltti. Ben elimi masaya dayarken Phantom arkama kıvrılıp bacaklarıma yaslandı, kulakları kafatasına yapışmıştı.

Orin'in boyadığı işaretleri yutan, siyah ve gri renklerden oluşan dönen bir girdabın tuğlaların ortasında belirmesini izledik.

Bir başka gürültü daha. Bu sefer, odayı soğuk bir esinti sardı ve nefes aldığım da dilimde kül ve çürüme tadı bıraktı. Tuğlalardaki renkler birkaç saniye daha dönmeye devam etti, ardından daha belirgin bir görüntüye dönüştü; titreyen ve ötesindeki bir aleme, sivri dağlarla ve girdap gibi dönen sisle dolu gölgeli bir manzaraya bir bakış gibi görünen bir görüntü.

Gözümü kırpım ve sahne kaybolmuştu.

Onun yerinde bir kapı vardı.

Gayet sıradan ve gösterişsiz görünüyordu, sanki her zaman orada olmuş gibiydi. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, daha önce nasıl fark etmediğimi

o kadar çok sorgulamaya başladım.

Aniden, görünmeyen bir güç bedenimi kavradı ve beni öne doğru çekti.

Cesaretimi kaybetmeden önce, kapının ortasındaki gümüş renkli kolu kavrayıp açtım.

Ve Phantom peşimdeydi, eşiği geçtim ve anında diğer taraftaki karanlığa gömüldüm.

Beşinci Bölüm

ÖLÜME DOĞRU DÜŞMEK, UYKUYA DALMAYA ÇOK BENZİYORDU.

Yanlarımda siyah dalgalar yükseldi, görüşümü daralttı, dengemi bozdu. Yere düştüm ve hemen ardından bir ağırlık geldi; göz kapaklarım ağırlaştı, uzuvlarım uyuşuk ve beceriksiz hissetti. Bir anlığına dinlenebilseydim belki...

(Burada dinlenemezsiniz.)

Kafamdaki ses tanıdıktı ama aynı zamanda çok uzaktaydı, sanki bir anıdan gelmiş gibiydi. Yine de kaynağını bulmaya çalıştım, çok ağırlaşmış bedenimle sendeledim, karıncalanan ellerimle uzandım.

Sanki havanın kendisi bana karşı savaşıyordu. Üstelik, hava parçacıkları göğsüme birikerek nefes almayı giderek zorlaştırıyordu.

Panik içime işlemeye başlamıştı ki, bir şekilde Orin'in talimatları beynimdeki uyuşuk sisin arasından sıyrıldı. Parmaklarım bileğimde dolaşp sonunda ihtiyacım olan bileziği, altın tılsımlı kırmızı boncuklu bileziğimi buldu. Sadece o tılsıma dokunmak bile içimde bir özgüven dalgası yaratmaya yetti.

“Sifonus,” diye fısıldadım.

Aniden, etrafımı saran hayatın ve büyüünün tüm farklı tonları, sayısız renkle parıldamaya başladı. Biraz çaba sarf ederek, Nocturnus Yolu'nun şeklini kısmen seçebildim; her şeyin altında nispeten net bir hat.

Etrafımda dönüp duran ikinci en yaygın enerjinin belirli bir şekli yoktu. Alacakaranlıktaki gökyüzünün rengindeydi, yolun üzerinde koruyucu bir örtü gibi dalgalanıyor, büyük bölümlerini gizliyordu.

Orin'in beni uyardığı kaos buydu; muhtemelen bir zamanlar bu yolda yürümüş olanların kalan anılarından oluşuyordu. Bir zamanlar yolun taşlarının içinde bulunan bir enerjidi bu, ama şimdi terk edilmiş yolda uzun süre çürüyüp kabardıktan sonra huzursuzlanmıştı. Terk edilmiş mezarlıklarda da benzer renklerin girdaplar oluşturduğunu görmüştüm.

Hayat, en ıssız, en unutulmuş yerlerde bile kalıcı bir iz bırakır.

Elimle bir hareket yaparak, kaotik enerjinin parçalarını yoldan çekip uzaklaştırmaya, onları boşaltmaya ve önümü açmaya çalıştım. Direndiler. Ayaklarımı yere sağlamca bastım, bilekliğimi daha sıkı tuttum ve tekrar denedim. Ve tekrar.

Sonunda, inatçı bir sarmaşık gibi dikenlerin pençesinden kurtulup bana doğru hızla yaklaşırken, neredeyse dengemi bozacak şekilde bir çizginin kaydığını hissettim.

Her zaman olduğu gibi, bu büyü beni en ufak bir esintiyle devrilecekmişim gibi hissettirdi. Enerjinin tükenmesi dağılmak anlamına gelmiyordu; enerji öylece yok olmuyordu. Bir yere gitmesi gerekiyordu - bu durumda içime - ve diğer şeylerin parçaları vücuduma yeniden dağılırken nasıl dengede kalacağımı henüz öğrenmemiştim.

Her şey nihayet sakinleşince, yukarı baktım ve yönümü bulmaya çalıştım.

Yolumu açmıştım ama bu yol her iki yöne de sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyordu.

Yeni bilekliğimi hatırlayarak, onu önüme kaldırdım ve büyük ametist taşlarının ikisini de kavradım; üstteki sıcak olanı ve alttaki soğuk olanı. Orin'in bana söylediği gibi, nereye gitmek istediğimi düşündüm ve sıkıca sıktım. Taşların sıcaklığı ve soğuğu içimde kaynaşmış gibiydi, uzuvlarıma rahatlatıcı, sıcak bir güven duygusu getirdi.

Bu duyguya kendimi bırakırken, içimde bir çekim hissi oluştu; tıpkı beni tapınaktaki kapıdan içeri adım atmaya iten türden bir çekim.

Bir kez daha, onu takip ettim.

Baş dönmesi hâlâ devam ediyordu, ama yavaş yavaş koşmaya başladım; emdiğim alacakaranlık enerjilerinin yeniden birleşip yolumu tekrar kapatmadan önce yolun sonuna ulaşmaya kararlıydım.

Giderek yoğunlaşan karanlığın içinde kilometrelerce yol kat ettikten sonra, daha önce hissettiğim aynı ağırlık beni kovalamaya başladı. Ne kadar ilerlersem, o ağırlık o kadar cazip hale geliyordu. Dizlerim birkaç kez

neredeyse titredi. Keşke bir anlığına diz çökebilseydim, belki de başımı yaslayabilseydim...

(Burada dinlenemezsiniz.)

İşte yine oradaydı, bu sefer daha yakındı. Sanki huzursuz bir okyanusun çarpışan, çeken dalgalarına yakalanmış, kıyıya geri dönmeye çalışıyormuş gibi sese doğru tırmandım.

Ayağım bir şeye takıldı. Tökezledim, zar zor görebildiğim yola tutunarak kendimi kurtardım. Geriye doğru döndüm, aradım, botumun yanındaki bıçağı bulmaya çalıştım.

Phantom'un gözleri bana doğru kırıştı.

O tanıdık mavi gözleri olmasaydı, muhtemelen onu tanıyamazdım. Yaklaşırken garip bir şekle bürünmüştü; yılanı andıran, ama güçlü bacakları, tıkırdayan pençeleri ve sivri uçlu kuyruğu olan bir şeydi.

Ve o... sağlam bir adamdı.

O kadar sağlamdı ki, ona takılıp düştüm.

“Sen...?”

Sivri burnunu kaldırdı ve havaya parıldayan, sıcak bir toz bulutu gönderen bir nefes üfledi. Şu an şekli köpekten çok ejderhaya benzese de, hala dalga dalga pürüzsüz siyah tüylerle kaplıydı. Simsiyah tüyler. Üflediği enerji nefesinde parıldıyordu.

(Hadi şu yoldan bir an önce uzaklaşalım. Çok kaotik ve istikrarsız görünüyor.)

Aklımdaki tüm sorulara rağmen, koşmaya başladığında onun izinden gittim. Ayak sesleri sessizdi; ama daha önce hayaletimsi halinden duymaya alışkın olduğum sessiz adımlar değildi. Yavaş yavaş dikleşen bir yamaçtan birlikte koştuk ve çok geçmeden ayaklarım yumuşak, süngerimsi bir zemine değdi.

Yavaşladım ve etrafıma baktım. İlk başta nemli, çürümüş toprak kokusu beni sardı, ama sonunda taze toplanmış meyveler gibi daha tatlı bir koku da burnuma geldi. Esrarengiz sis bulutları havada süzülüyordu. Sis girdabının ötesinde, gölgeye bürünmüş ve yıldız ışığına benzeyen bir şeyle çevrili uzaktaki ağaçların siluetlerini görebiliyordum – ancak yukarıda görebildiğim hiçbir yıldız yoktu.

Issızdı. Kötü bir hava vardı. Korkutucu. Ve yine de...

Gördüğüm en güzel yerlerden biriydi.

Oradan geçerken kendimi adeta havada süzülüyormuş gibi hissettim. Sanki beni aşağı çeken tüm sorular ve korkular birdenbire yok olmuştu.

Sadece ölüp gömülmekle kalmamış, tamamen ortadan kaybolmuştu.

Ne yazık ki, özgürlük duygusu uzun sürmedi.

Yıldızlarla aydınlanmış ağaçlara ulaştığımızda, sıcaklık endişe verici derecede hızla düştü. Garip bir rüzgar etrafımızda esiyor, havayı daha da soğuk hissettiriyordu. Sanki yakınlarda bir yerlerde şimşek çakmaya hazırlanıyormuş gibi, tenimde bir karıncalanma hissettim.

Yaklaşan fırtınayı görmek için başımı hızla yukarı kaldırdım.

Gökyüzünün tamamı fırtınalı bir bulut gibiydi; siyah, kırmızı ve gri tonları arasında gidip gelen, şimşeklerle dolu, tek bir sürekli bulut. Kaynama ve fokurdama şekli, çocukken Valoria'nın doğu kıyısındaki Ember Adaları'nda ziyaret ettiğim volkanik alanları hatırlattı bana; ancak renkler daha soluktu ve bu yüzden bir şekilde daha uğursuzdu.

Midem alt üst oldu.

Nasıl bu kadar çabuk gardımı indirmiştim?

Ne kadar güzel olsa da, burası karanlık bir yerdi. Tehlikeli bir yerdi. Gerçekten buraya ait değildim ve görevimi tamamlayıp en kısa sürede her şeyi geride bırakabilmek için odaklanmam gerekiyordu.

Birden Phantom'un arkamda olmadığını fark ettim ve midemdeki endişeli kasılmalar dayanılmaz bir hal aldı.

Panik iyice yayılmadan hemen önce onu buldum; gümüş rengi suyun aktığı dar bir derenin kenarında durmuş, yansımaya bakıyordu. Orijinal köpek formuna benzeyen bir hale geri dönmüştü.

"Neredeyse tamamlandın," diye yorum yaptım, hâlâ tam olarak inanamıyordum.

(Görünüşe göre yaşayanlardan çok ölümler dünyasına daha uygun.) Kuyruğunu salladı ve hemen yere çarpma sesiyle dikkati dağıldı. Birkaç saniye boyunca onu kovaladı—yıllar sonra ilk kez çenesiyle yakalayabileceği gerçeğine açıkça hayran kalmıştı—sonra kendini toparlayıp daha ağırbaşlı bir oturma pozisyonuna geçti. (Burada kendimi daha sağlam olmama rağmen hafif hissediyorum.)

Kaşlarımı çattım; hâlâ aynı şekilde hissediyordum—sanki gerçekten istersem uçup gidebilir ve yukarıdaki dünyayı unutabilmişim gibi.

Ölümün ne kadar tehlikeli ve çekici olabileceği rahatsız ediciydi.

"Buna alışmayalım," dedim ona. "Burada yapmamız gereken bir iş var. Başka bir şey değil."

Phantom ayağa kalktı, vücudunu sertçe silkeledi. Bakışlarını beklentiyle gözlerime kaldırdı.

Çantanın ağırlığını omuzlarıma dengeledim ve yola koyuldum, o da tereddüt etmeden peşimden geldi.

“Topografik açıdan bakıldığında, ölümler dünyası birçok yönden yaşayanların dünyasını yansıtıyor,” dedim Phantom'a yürürken, Orin'in bana bu konuda verdiği dersleri tekrarlayarak. “Öyleyse, tıpkı yukarıdaki dünyada Rose Point'e dönüyormuşuz gibi doğuya doğru rotayı izleyeceğiz. Umarım bu bizi, Işık Kralı'nın kılıcının bu diyarın çürümesinin sızması için bir yol açtığı yere götürür...”

Phantom yanımda yavaşça ilerledi, çoğunlukla dinliyordu, ancak ara sıra kulakları dikleşiyor ve tüyleri diken diken oluyordu; sanırım bu, benim duyularımın algılayamayacağı kadar uzaktan gelen seslerdi.

Gözlerim etrafımızdaki her yeri taradı, yönümü bulabileceğim işaret noktaları aradım. İyimserliğimi korumaya, buranın sadece geldiğim yerin bir yansıması olduğu bilgisiyle kendimi gerçekçi tutmaya çalışıyordum; aslında evime çok da uzak değildim.

Fakat ne kadar çok incelediysem, yeraltı dünyasının bu özel bölümünün, geride bıraktığım yaşayan alemden o kadar tamamen ayrı olduğunu fark ettim.

Solumda, vahşi ve kıvrımlı, karanlık bir sis okyanusu ve dağınık beyaz enerji parçacıklarıyla dolu, büyük bir uçurum yerden yarılıyordu. Yürürken, kendimle uçurumun tehlikeli kenarı arasına daha fazla mesafe koymaya çalışarak sağa doğru gittikçe daha da yöneldim, ancak bu beni sadece çatlak ve ufalanmış yüzleri olan heybetli dağlara götürdü. Bu dağların eteğinde moloz yığınları ve daha önceki toprak kaymalarını düşündüren, oyulmuş, oyuklar vardı; bu da çok yaklaşımdan çekinmeme neden oldu.

Ancak, kasvetli ortama rağmen, yolculuğumuz birkaç mil boyunca olaysız geçti; ta ki gözümün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini görene kadar: Etraflarında örümcek ağı gibi dolanmış incecik beyaz enerji telleri olan karanlık, gölgeli bedenler.

Ölümlerin huzursuz, dolaşan ruhları.

Onları burada görmeyi beklesem de, böyle bir manzara görmek şaşırtıcıydı.

Orin, doğuştan gelen sihir gücüm göz önüne alındığında, bu kasvetli manzarada herhangi bir rahatsızlığa yol açmadan yürüyebilme ihtimalimin çok düşük olduğunu söylemişti. Mesele sadece ne kadar ve kaç kişiyi rahatsız edeceğim ve bu rahatsızlığın ne kadar tehlikeli olabileceğiydi.

Gözlerimi dümdüz ileriye diktim, dikkatimin dağılmamasına kararlıydım. Gücümle bu ölü dünyada yaratabileceğim kaosun boyutu ölçülemezdi. Tek bir yol seçip onu sonuna kadar takip etmem şarttı.

Ama ruhlar da seçtiğim yolda beni takip etmeye devam ettiler.

Belki de sihrim onları istemeden bir şekilde harekete geçirmişti, ama beklediğimden daha bilinçli görünüyorlardı. Ben yavaşladığımda onlar da yavaşladı. Ben döndüğümde onlar da döndü. Birkaç tanesi de kendi kendine hareket etti, görüş alanımın dışına doğru genişleyerek adeta bölünüp her yönden saldırmaya hazırlanıyorlarmış gibi davrandılar.

Phantom biraz sonra korkularımı dile getirdi: (Sanırım bizi kuşatmaya çalışıyorlar.)

Koşmaya başladım.

İleride arazi daha da engebeli hale geldi, birlikte seyahat ettiğim dağlar yoluma girdi, düzensiz çukurlarla, yolu tıkayan kayalarla ve her şekil ve boyutta çıkıntılı kaya oluşumlarıyla dolu tepelere dönüştü. Gözlerimi uzakta yükselen iki özellikle büyük taş levhaya, aralarında dar bir geçide diktim. Eğer o dar geçitten geçebilirsek, umarım...

Bundan ötesini düşünmedim. Sadece daha hızlı koştum. Tam uçurumun girişine ulaştığımda, bana doğru hızla gelen girdap gibi beyaz bir enerji parıltısı gördüm.

Ayak bileklerimi saran korkunç bir soğukluk hissettim. Parmaklar pantolon paçamın altına kaydılar ve tenime saplandı—tam bir sert dokunuş değildi ama dengemi bozmaya yetti. Sendeledim. Ayakta kaldım. Uzanan parmaklara tekme attım, botum parmaklarımın arasından geçerken nefes nefese kaldım. Kemiklerime daha da derin bir soğuk çökerken—

Ve sonra bana saldıran o iblise bir şey çarptı ve üzerimdeki tutuşu gevşerken ondan uluyan bir rüzgar gibi bir ses çıktı.

Özgürdüm.

Olan bitenin nasıl veya ne olduğunu anlamaya çalışmak için durmadım; ta ki aradaki mesafenin diğer ucuna geçene kadar.

Phantom benden öne fırladı, karanlık, engebeli ama çoğunlukla açık geniş bir alana doğru hızla ilerledi.

Nefes nefese doğrulup omzuma doğru baktım. Uğultulu rüzgarın sesi devam ediyordu. Arkamdaki boşluktan tuhaf bir enerji akıyordu. Karşı tarafı tekrar görene kadar birkaç adım geriye, o boşluğa doğru ilerledim.

Orada, bana saldırmaya çalışan yaratıktan başka, ölü ya da diri, hiçbir şey yoktu. Büyüyerek, ara sıra belirsiz bir insan şeklini alan duman

bulutlarına dönüşüyordu.

Rahatsız ediciydi ama artık zararsız diye düşündüm.

Yanında yerde bir ok duruyordu. Sanki o ok, dolaşan ruhtan bilinci emip onu bir şekilde huzura kavuşturmuştu. Her kim ya da her neyse, o sihirli oku fırlatmış olan... acaba kaçmama yardım etmeye mi çalışıyordu?

"Teşekkür ederim?" diye seslendim, başka ne diyeceğimi bilemiyordum ve iyi niyetimin koruyucumu saklandığı yerden çıkarabileceğini umuyordum.

Hiçbir yanıt almadım.

Merakıma yenik düşerek, daha iyi bir görüş sağlayan geniş, düz bir çıkıntıya ulaşana kadar sağdaki kayalara tırmandım. Birkaç dakika aradım ama... hayaletimsi ya da başka herhangi bir şeyin izine rastlamadım.

Oh iyi.

Aşağı atladım ve yoluma devam ettim. Karşı tarafa çıktığımda, geride bıraktıklarımı çabucak unuttum; dikkatimi bunun yerine uzakta aniden beliren beyaz çiçekli ağaçlardan oluşan bir koru çekti.

"O koru daha önce bu kadar parlak parlamıyordu," diye fısıldadım Phantom yanıma doğru koşarken. "Öyle miydi?"

Karşılık olarak hırladı, ilerlerken etrafındaki hava karardı. Bedeni, yukarıdaki dünyada olduğu kadar kolaylıkla, hatta belki de daha etkileyici bir şekilde şekil değiştiriyordu; geçmişte olduğu gibi kaotik bir şekilde etrafta yuvarlanan gölgeler yerine, burada değişimini izlemek, mürekkebin bir sayfaya dökülmesini ve ardından mükemmel bir çizim şeklini almasını izlemek gibiydi.

Bu sefer mürekkep, köprüde aldığı ejderha şeklini aldı; üstelik kanatlar da eklenmişti. Deri gibi uzantılarını gerdi ama uçmadı; sadece onları ince vücuduna doğru bastırarak, bedenini daha da aerodinamik hale getirdi ve hızını artırdı.

Ağaçların arasına doğru hızla ilerlerken, bir anda nasıl bir bulanıklık haline geldiğini fark edemedim.

Ağaçların arasına adımımı attığım anda tuhaf bir tepki verdiler; beyaz çiçekleri aniden ve şiddetli bir şekilde açıp saniyeler içinde tam çaplarına ulaştılar, ancak bir sonraki nefeste kuruyup kapandılar. Birkaç tanesi kuruyup en kompakt hallerine gelirken patladı ve üzerime hoş kokulu yapraklar saçtılar.

İnanılmaz derecede parlak, hoş kokulu yapraklar.

Bu koruluğun dışındaki karanlıkta bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, etki göz kamaştırıcıydı.

Gözlerimi kısarak, ışığa karşı dikkatlice dar bir patikadan aşağı doğru ilerledim. Gözlerim alışsa bile, parlaklık başımı ağrıtıyordu. Korunun derinliklerinde ağaçlar daha seyrekti, bu da beni kör edecek daha az yaprak olduğu anlamına geliyordu—ama bu noktada sayısız başka şey de parlıyor gibiydi; yaprakların damarları; meyve kümeleri; patikaları çevreleyen küçük mantarlar. Ve sıcak, boğucu hava, başlangıçta hoş olsa da, kısa sürede bunaltıcı hale geldi. Patikalar labirent gibi birbirini kesiyordu—bakımlı, ama hiçbir yere net bir şekilde çıkmıyordu.

Sonunda bu yolların dördünün merkezinde Phantom'a yetiştim.

(Sanırım buradan ayrılmalıyız. Buraya girmek bir hataydı.)

O sözünü bitirmeden önce başımı sallayarak onaylıyordum, ama arkasını dönüp çıkış yolu aramak için sessizce uzaklaşırken onu takip etmeye kendimi bir türlü ikna edemedim.

Uzaktan bir şey dikkatimi çekti.

Birkaç adım daha yaklaştım, gördüklerimden emin olana kadar sendeledim ve sonra donakaldım.

Yaklaşık yüz metre ötede, gözleri kapalı bir şekilde devasa gümüş bir ağaca yaslanmış, Elarith Kralı'na tıpatıp benzeyen bir adam duruyordu.

Altıncı Bölüm

"İMKANSIZ," DİYE FISILDADIM.

Phantom kısık bir hırıltı çıkardı. (Eğer Işık Kralı buradaysa, Elarith'teki tahtta oturan kim?)

"Güzel soru."

Yavaşça yaklaştım.

Nasıl karşı koyabilirdim ki?

Yedi yıldır bu yüz kabuslarıma musallat olmuştu. Yedi yıldır onun verdiği zararı iyileştirmek için çalışıyordum. Yedi yıldır ondan ve yukarıdaki dünyaya, krallığıma, bana getirdiği tüm lanetlerden intikamımı planlıyordum. Bir gün onunla bizzat yüzleşmeyi, hançerimi boynuna saplamayı umuyordum, ama şimdi karşımda oturan bu adam...

Elarith Kralı olamazdı.

Ara sıra aldığı yavaş ve derin nefesler dışında hiç kıpırdamıyordu. Gergin kasları ve kasılmış, donmuş uzuvlarıyla, taş kaplamasının altında sanki canlıymış gibi duran çarpıcı bir heykeldi. Anneme ve Rose Point'teki partide donmuş pozlarında yakalanan tüm katılımcılara ürkütücü derecede benziyordu.

(Dikkatli ol,) diye uyardı Phantom, uzanmış adama birkaç adım kala.

Bilekliklerimi sıkıca kavradım. Büyü yapmak için değil, daha çok rahatlamak için. Her şey etrafımda devriliyormuş gibi geliyordu ama tanıdık tılsımlarımı sıkıca kavramak—onların kanalizasyon edebileceği gücü kendime hatırlatmak—beni dengede tutuyordu.

Dengeliydim. Sağlamdım. Eski evim olan yaşayan mezardaki annemi ziyaret ettiğim zamanlardaki gibi bir hayalet değildim; yine de eğilip

sağlam elimi uzatmaktan, bu heykelsi varlıkların gerçekten neyden yapılmış olabileceğini dokunarak görmek istemekten kendimi alamadım.

Aleksander'in yüzü taştan yapılmamıştı, her ne kadar öyle hissettirse de. Yanağı inanılmaz derecede sert ve parmaklarımın altında şok edici derecede soğuktu... ama dokunuşumun altında hafifçe yumuşadı ve birkaç saniye bastırdıktan sonra, altındaki yaşam belirtisi ortaya çıktı.

Parmaklarımı ona değdirmeye devam ettiğim her an, nabızı belirgin şekilde daha da güçleniyordu.

Büyümün genellikle yarattığı enerjinin tam tersi gibiydi. Üstelik o büyüü hiç kullanmamıştım bile; yine de vücudu dokunuşuma açıkça tepki veriyordu. Kendi nabzım hızlanmaya ve tenim rahatsız edici derecede kızarmaya başlasa da, onun kıpırdanmasının tuhaf hissinden kendimi uzaklaştıramıyordum.

Phantom bana doğru süzülerek yaklaştı, çevik vücudu bana ulaştığında yukarı doğru kıvrıldı, parlak gözleri ağaçları amaçlı bir şekilde taradı.

Zihnimde tek bir kelime belirdi: (Şirket.)

Elimi donmuş kraldan hızla çektim. Bir an sonra etrafımızda bir hareketlilik oldu; çalılıklar titriyor, yer sallanıyor, ışık yanıp sönüyordu. Bakışların bize doğru yöneldiğini de hissedebiliyordum. Etrafımız sarılıyordu. Ama ne tarafından, söyleyemezdim; gözlerimi Aleksander'den alamıyordum.

Çünkü o anda ışıldamaya başlamıştı.

Bu koruya serpilmiş bitkiler gibi, ama daha parlak ve ışık huzmelerinin arasına örülmüş daha sıcak tonlarla; soluk, kasvetli bir gün doğumunun ateşli turuncu ve altın renkleri.

Elimi ona doğru tereddütle uzattım, ışığın görüldüğü kadar sıcak olup olmadığını merak ediyordum.

Yakacak kadar sıcaktı.

Bu sefer, dokunuşumla derisi çatlıyor gibiydi; yüzünde, boynunda, giydiği bol keten gömleğin altında kaybolan, girintili çıkıntılı yarıklar belirip birbirini kesiyordu.

Nefesi kesildi.

Geriye doğru sendeledim, neredeyse dengemi kaybettim. Kendimi toparlayıp daha güçlü bir şekilde çömeldim, bakışlarımı yüzüne kaldırdım

Uyanıktı.

Uyanıktı ve bana öyle yoğun bir nefretle bakıyordu ki, sanki benim o kadar sıcaktan eriyecekmiş gibi hissettim. O an, birkaç korkunç saniye boyunca uzadı, sonunda göz kırptı ve ifadesi değişti; ilk içgüdüğü öfkeydi, ama ikincisi şaşkınlık gibiydi. İnanamama.

Sonunda, gözleri öfke ve aynı zamanda gerçeği anlama ifadesiyle bir kez daha kısıldı.

"Sen."

Çizmemin arkasından bıçağı çıkardım, hızla ayağa kalktım ve birkaç adım geri çekildim.

Aynı hızla ayağa kalktı. Birkaç saniye sendeledi, sanki o pozisyonda o kadar uzun süre kalmış ki bacak kasları körelmişti. Ama tam da onun dövüşemeyecek kadar güçsüz olabileceğini düşünerek gardımı indirmeye başladığım anda, ileri atıldı.

Yumruğunu çatırdayan bir ışık çevreledi.

Salladı.

Yumruğun kendisinden kaçmayı başardım, ancak ondan fırlayan enerji ışınlarından kaçamadım. Vücuduma dolu gibi yağdılar, daha büyük enerji taneleri giysilerimi delip geçti ve cildimde acı verici izler bıraktı.

Görüş alanımın köşesinde hâlâ gizli bir hareketlilik görüyordum. İnsanlar hâlâ etrafımızda, görüş alanımızın hemen dışında, koşturuyorlardı. Phantom ağaçların kenarlarında sinsice dolaşıyor, tıslıyor ve hırlıyor, onları ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

Dikkatimi Aleksander'e verdim—mecburdum, çünkü o zaten başka bir saldırı hazırlıyordu. Bu sefer, sıktığı elinin etrafındaki kıvılcımlı enerji, derme çatma bir kılıç gibi sivri bir noktaya doğru inceliyordu.

O silahı hazırlamayı bitiremeden, ileri atıldım ve bıçağımı boynuna doğru savurdum.

Yarı oluşmuş enerji kılıcıyla bıçağımı savuşturmaya çalıştığında, diğer yumruğumu karnına indirdim. İki büküm oldu. Bıçağımı açıkta kalan ensesine saplamayı düşündüm. Bunu rahatsız edici derecede net bir şekilde hayal edebiliyordum: gümüş rengi saçlarını boyayan kırmızı bir nehir; vücudunun çöküp, önceki heykel gibi hareketsiz haline geri dönmesi...

İki şey elimi tuttu.

İlk olarak, onu sorgulayabilmek, o da yaşayanlar alemindeyken nasıl burada olabildiğini anlayabilmek için onu yeterince uzun süre hayatta tutma ihtiyacı hissettim.

Ve sonra, yumruğum vücuduna değdiğinde derisinde daha fazla çatlak oluşmuştu; bu çatlaklardan tehlikeli sihirli kıvılcımlar fışkırıyor, canlı şimşekler gibi bana doğru uzanıyordu.

Bıçağımın sapını daha sıkı kavradım ve geriye doğru çekildim, daha net düşünebilmek için kendimi o parlak sihir akımlarından uzaklaştırmaya çalıştım.

Birkaç saniye daha öne eğilmiş bir şekilde, karnını tutarak ve küfrederek öylece kaldı.

Bileğimi salladım, bilekliklerimin şıkırtısı ve çınlaması beni bir kez daha sakinleştirdi. Kırmızı boncuklu bileklik avucumun üzerinden kayarak diğerlerinin üzerine düştü, sanki önce onu kullanmamı istiyormuş gibi. Başparmağımla üçgen şeklindeki altın tılsımının üzerinden geçtim. Orin'in bana öğrettiği kelimeyi fısıldadım.

Çevremdeki farklı enerjiler gözümün önüne serildi, ama sanki... yanırlardı.

Tüm renkler bozulmuştu ve her şeyin etrafında garip haleler belirmişti, her şeyi birbirine karıştırıp büyümü belirli bir şeye odaklamayı imkansız hale getirmişti.

Nocturnus Yolu'nda harcadığım enerjiden dolayı hâlâ çok mu güçsüzdüm, çok mu sersemlemiştim?

Yoksa Aleksander'in büyüü benimkini mi etkiliyordu?

Ona doğru sert bir bakış fırlatmaya çalıştım.

Etrafındaki enerji miktarı göz kamaştırıcıydı.

Gözlerimi kırıştırarak arkamı döndüm, enerji emme büyüü girişimimi terk ettim ve kaçış yollarını düşündüm. Aleksander, dinlenmede geçirdiği zamandan dolayı hala dengesiz görünüyordu. Kaçabilirdim. Peşimden gelebilirdi, ama daha önce beni kovalayan huzursuz ölülerden biri beni kurtarmıştı; belki yine şanslı olurdum.

Aday olmaya karar verdim—

Aşağıya bakana kadar her şey normaldi, birdenbire o kadar şaşırdım ki bir adım daha atamadım.

Çünkü yıllar sonra ilk kez tenimde belirgin, gölgeli işaretler belirliyordu.

Neler oluyordu böyle?

Vücudumdan yükselen siyah şeritler o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki, saf Işık büyüünden yapılmış okun doğrudan bana doğru uçtuğunu neredeyse fark etmedim.

Yanlara doğru döndüm. Sadece uyluğumu sıyırmıştı ama o sığ yara bile damarlarımda vızıldayan bir enerji akımı yaratmıştı. Hem bu yara hem de yeni oluşan izlerim yüzünden o kadar sersemlemiştim ki yeterince hızlı hareket edemedim.

Öte yandan Işık Kralı, aniden inanılmaz bir hız ve odaklanmayla bana çarptı ve dengemi daha da bozdu. Kollarını belime doladı. Beni en yakın ağaca fırlattı. Bıçağım elimden kaydı ve nefesim şiddetli bir şekilde kesildi.

Kollarımı yanlarıma sabitledi ve sert ağaç kabuğuna bastırdı.

"Yedi yıl," dedi, yüzü rahatsız edici bir şekilde benimkine yaklaşarak. "Senin yaptıkların yüzünden bu cehennemde yedi yıl acı çektim."

"Yaptıklarımın sonra mı? Sen—"

Eli boğazımı kavradı, cevap vermemi engelledi.

Konuşmayı bırakıp kendimi kurtarmaya çalıştım, dizimi yukarı doğru ittim. Darbeden kıl payı kurtuldu. Bu hareket tutuşunu değiştirdi ve neredeyse kurtuluyordum; kolumu yakalayıp acı verici bir şekilde bükerek hareketsiz kalmamı sağladı.

"Yedi yıl," diye tekrarladı alçak, hırıltılı bir sesle. "Ve şimdi benden kaçamayacaksın."

"Kaçmakta çok iyi olduğumu göreceksin," diye hırslı bir şekilde karşılık verdim.

Koluma daha sertçe bastırdı.

Keskin acı içimde umutsuz bir şeyi uyandırdı. Kolumdaki karanlık girdaplar daha da belirginleşti. Etrafımızda yükselmeye, kıvrılmaya ve dönmeye başladılar ve bu manzarayı görünce biraz panikledim; geçmişte bu gölgeleri çağırmanın beni hep baş dönmesi ve bedenimden kopma hissiyle baş başa bıraktığını hatırladım—kralın ölümcül kollarında hapsolmuşken yaşamak istemediğim bir duyguydu bu.

Bunca yıl sonra onların yükselmesine izin vermenin nasıl bir sonuç doğuracağını bilmiyordum.

Ve bunu asla öğrenemedim—çünkü Phantom bir sonraki anda üzerimize geldi, beraberinde soğuk bir rüzgar ve kendi gölgelerinin fırtınasını getirdi.

Kısa bir süreliğine mürekkep gibi, şekilsiz bir varlığa dönüştü ve Aleksander ile benim aramıza girebilecek kadar küçüldü. Sonra tekrar katı ejderha formuna geri döndü, pençeleri kralın göğsüne doğru uzandı ve Aleksander'ı saplanmaktan kaçınmak için geriye doğru sendelemeye zorladı.

Phantom'un yeniden katılaşan bedeninin gücü beni aēaca doēru savurdu ve nefesimi bir kez daha kesti. Ama nefesimi toparlayıp baş dönmesi geçince zgr olduēumu fark ettim. Düşen bıaēımı alarak aēatan sendeleyerek indim.

Aleksander, Phantom'un kıvrılan bedeninin etrafında hızla hareket etti ve peşimden daldı.

Onun uzanma mesafesinden sıyrıldım ve ardından yukarı doēru savurarak bileēini kılıcım ile yakaladım. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra ona doēru döndüm.

Bileēinden kan fışkırıyordu; ona bir bakış bile atmadı.

"Kaçmakta çok iyiyim," diye tekrarladım kötücül bir sırtışla. "nk krallıēınızın sabotajları ve yalanları beni bir suçluya dönüştürdükten sonra yedi yıldır pratik yapma fırsatım oldu."

Verdiēi her yanıt, Phantom'un ileri fırlarken ıkardıēı tıslama sesiyle tamamen kayboldu.

Uyluēumdaki yaraya baskı uygularken, Phantom'un uzun ve güçlü vücudunu kralın etrafına sarıp onu yere doēru eēdiēini izledim. Alt enesi yerinden çıktı, daha da açıldı ve korkunç dişlerinin tamamı ortaya ıktı.

O şerefsizin yüzü parçalansa bile onu sorgulayamazdım.

Bunu fark ettim.

Ama uyluēumdaki dayanılmaz aērı ve neredeyse ikiye ayırdıēı kolumdaki sızı, umursama isteēimi azalttı.

Ancak Phantom'un dişleri onu yok etmeden önce, etrafımızdakiler nihayet saklandıkları yerlerden fırlayıp ıktılar.

On asker, saymayı çabucak başardım. Hepsinin elinde yay vardı. şekil deēiřtiren yoldaşıma müdahale etmeye alışmadılar. Bunun yerine, hepsi ustaca ve senkronize bir hassasiyetle oklarını gerdiler ve bana doērulttular. Aynı rahatsız edici derecede koordineli hareketlerle birkaç adım daha yaklaştılar, etrafımdaki çemberi daralttılar ve kaçmak için hiçbir boşluk bırakmadılar.

Hem ben hem de Phantom donakaldık. Bacaēımda kıvrılırken, yüzümü buruşturmamaya ya da herhangi bir zayıflık belirtisi göstermemeye çalıştım. Phantom ise kralın... ya da kralın dublrnn, ya da her kimse o her neyse, etrafına sıkıca sarılı kalmıştı.

Bir süre sonra, yanında süslü bir kılıf içinde geniş bir kılıç taşıyan bir adam aıklıēa girdi.

Sessizce, kanunsuz manzarayı gözlemledi; etrafımı saran çemberin içine girerken saygılı bakışlar ve eğilen başlarla karşılaştı. Sağ kolu, mürekkeple yapılmış karmaşık desenlerden oluşan bir dokuma ile sarılıydı. Açık kahverengi saçları, uzun ve ince bir vücudu, her şeye odaklanmadan her şeyi içine çekmeye kararlı gibi görünen bal rengi gözleri vardı.

Yüzü tanıdık geliyordu ama onu daha önce nerede gördüğümü hatırlayamadım.

Gözlerimle karşılaştığında ifadesi Aleksander'inkinin tam tersiydi; öfkenin en ufak bir izi bile yoktu. Saf merak bakışlarını aydınlatıyordu ve gözlerimiz buluştuğunda yüzüne yayılan rahat bir gülümsemeyle bu merak daha da pekişmişti.

"Sen canavarını geri çek," dedi Phantom'a doğru başını sallayarak, "ben de benimkini geri çekeyim."

Bakışlarım açıklığın etrafında hesap yaparcasına dolaştı. Onun herhangi bir şeyi iptal edeceğine güvenmiyordum. Ama aynı zamanda şu anda bana doğrultulmuş tüm oklardan sağ kurtulabileceğime de güvenmiyordum.

Başka seçeneğim olmadığını görünce, kısaca başımı salladım. "Onu serbest bırak, Phantom."

İstemeyerek de olsa tısladı.

"Şimdi."

Yavaşça, içimdeki canavar kendini çözdü ve Aleksander'e yere çömelmesi için yeterli alan bıraktı. Kral—ya da ona benzeyen kişi—koyu, çamurlu zemine bir elini dayadı, nefes nefese kalmış bir halde başını eğdi. Nefesini tuttuktan sonra, sakın bir şekilde etkileyici boyuna ulaştı ve yay kullanan askerlerden oluşan bir gruba doğru yürüdü. Dövmeli adam açıkça onların saygısını kazanmışken, kralın kendisi tam ve derin bir şekilde eğildi ve çemberdeki askerlerden bazıları önünde diz çöktü.

Başlarını öne eğmiş olsalar bile, ona gizlice bakmaya devam ediyorlardı; onu dik yürürken görmek hepsini şaşırtmıştı.

O ağaca yaslanmış halde ne kadar zamandır uyuyordu?

Savaş boyunca ne kadar akıcı hareket etmiş olsa da, şimdi biraz sert hareket ediyordu; sanki yavaşlamak, vücuduna birkaç dakika önce bir heykel gibi olduğunu hatırlatmıştı.

Artık bana doğru bir bakış bile atmıyordu.

Bunun yerine, dövmeli adam önüme geçip Aleksander'i görmemi engelleyerek konuştu ve "Bunu nasıl başardın?" diye sordu.

"...Ben ne yaptım ki?"

Adam başını yana eğdi. "Kral, onu kurtarmak için gösterdiğimiz tüm çabalara rağmen, bu lanetli ormanda çok uzun zamandır uyuyordu. Onu nasıl uyandırdınız?"

"Ben...sadece ona dokundum."

Gülümsemesi hiçbir zaman tamamen kaybolmasa da, bana tam olarak inanmadığı açıktı. Bakışları sertleşti. Zorlu bir soru yağmuruna ve belki de cevapları zorla almak için bir tür işkenceye maruz kalmaya kendimi hazırladım.

Bunun yerine sadece "Adınız nedir?" diye sordu.

Ses tonunda hafif bir tanıma belirtisi vardı. Gözlerimi kaçırdım, buna prim vermek istemedim ama önemli değildi; bana bir an daha baktıktan sonra doğru tahmin etti.

"Sen Eldris Prensesisin, değil mi?" Yüzüne baktığımda kollarımın üzerindeki gölgeleri incelediğini gördüm. "Bellanova Halestorn."

"Sürgün prenses," diye düzelttim. Aleksander'e öfkeli bir bakış fırlatarak ekledim: "O piç kurusunun doğum günüm gecesinde yaptıklarından sonra monarşi artık eskisi gibi sağlam değil."

Kaşları çatıldı. "Anlıyorum."

Ve sonra birden fark ettim ki, bu adamın kim olduğunu biliyordum. "Sen de o gece oradaydın, değil mi?" Balkona doğru koşarken çarptığım kişi oydu.

Gülümsemesi biraz soldu. "Evet. Maalesef oradaydım." Uzun bir süre anılarının içine dalmış gibiydi, sonra tekrar ortaya çıktı ve bana kibarca eğildi. "Kuzey Uzantıları Lordu Zayn Caldor." Kaybolduğu kadar hızlı bir şekilde, o kolay gülümseme yüzüne geri döndü ve başını Aleksander'a doğru çevirdi. "Ve ne yazık ki o piç kurusunun kuzeniyim."

Bakışlarım krala kaydı ama orada uzun süre kalmadım. Bunun yerine, etrafımızdaki tüm yüzleri inceledim; aklıma son derece tuhaf bir olasılık geldi...

Hepsi Rose Point'in yıkıldığı gece orada mıydı?

Diğer yüzlerin hiçbiri tanıdık gelmiyordu; zaten Aleksander'inki dışında hiçbir yüzü hafızama kaydetmemiştim. Kendi halimde takılıyordum, sadece ailemi veya krallığımı çok fazla hayal kırıklığına uğratmadan partiyi atlatmaya çalışıyordum.

"O gece gerçekten ne oldu?" diye kendi kendime sordum.

Zayn bana uzun ve sorgulayıcı bir bakış daha attı. "Hâlâ çözemedik," dedi. "Tek bildiğim, o zamandan beri burada mahsur kaldığımız."

Yedinci Bölüm

Aleksander

"BU GERÇEKTEN DE İLGİNÇ BİR GELİŞME, DEĞİL Mİ?"

Kolumdaki kan izini silmeyi bitirdikten sonra kuzenime doğru bir bakış attım. "Hangi kısmı?"

"Aslında her şeyi." Zayn konuşurken adeta zıplıyordu. Bu cehennemvari yeraltı dünyasında geçirdiğimiz tüm zamana rağmen bazı şeyler değişmemişti; hâlâ aşırı derecede heyecanlıydı.

"Öncelikle hepimiz uyanığız," dedi. "Bu, bazılarımız için uzun zamandır gerçekleşmemiş bir şeydi."

Son uykumda kaybettiğim her şeyi düşünmek istemiyordum ama yine de "Bu sefer ne kadar süre baygın kaldım?" diye sormadan edemedim.

Tereddüt etti.

"Gerçeği söyle Zayn. Açıkla."

"...Bu son dönem şimdiye kadarki en uzun dönemdi. Takip edebildiğimiz kadarıyla neredeyse bir yıl sürdü. Tekrar uyanacağınızı düşünmemiştik."

Nefesim kesildi.

Bir yıl mı?

Bu nasıl mümkün oldu?

Sanki en fazla bir iki gün uyumuşum gibi hissettim.

Dilim garip bir şekilde ağırlaştı. Dudaklarım uyuşmuştu. Konuşamıyordum, bu yüzden bileğime bastırdığım bezi kaldırıp altındaki bıçak yarasını kontrol etmekle meşgul oldum.

Hâlâ kanıyor.

O kaotik yaratık, bıçağıyla inanılmaz derecede isabetliydi.

"Prensesin sana sadece dokunduğunu iddia ediyor ve işte böylece uyandın." Zayn, söz konusu kadına kaşlarını çatarak baktı.

Hâlâ onu ve ona eşlik eden garip, şekil değiştiren yarattığı askerlerimizle kuşatmıştık. Kaçamayacaktı. Ama şu an benden uzak duruyordu. Benim açımdan bu daha iyiydi; ne kadar uzakta olursa, düşünmek o kadar kolay olurdu.

"Dediğim gibi, ilginç," diye bitirdi Zayn, bakışlarını tekrar bana çevirerek. "Ve belki de bize daha da faydalı olabilir. Büyüsel yeteneği göz önüne alındığında..." Sesi değişti, temkinli bir umutla ekledi sessizce, "Aleks, tam da beklediğimiz şey olabilir. Bu cehennemden kurtuluş yolumuz."

Sinirlendim. "Buna güvenme. Hatırlarsan, buraya gelmemizin sebebi o ve o lanet olası, kontrolden çıkmış büyü." "

Bakışları prensesle benim aramda gidip geldi, gözlerinde sorular belirdi ama itiraz etmedi.

"Olayın üzerinden yıllar geçmiş gibi gelmiyor," dedim başımı sallayarak. "Rose Point'teki o son geceden sonra sanki daha yeni uyanmışım gibi hissediyorum. Her şeyi hâlâ mükemmel bir şekilde hatırlıyorum. Ve sanırım sen de öyle."

O gece babasını kurtarmaya çalışmışım.

Buna karşılık o da bana saldırdı. Büyüsü kılıcımı elimden aldı, bu süreçte dünyanın kendisini de yarıp geçti ve ardından gölgeleri beni, muhafızlarımı ve saray mensuplarımı ele geçirerek bizi ölümler diyarına doğru bastırdı, burada hapsetti.

Bu garip cehennemde kendimize geldiğimizde, onun bizi öldürdüğünü sanıyorduk. Ancak bir süre sonra, daha da rahatsız edici bir şeyin farkına vardık: En azından başlangıçta, burayı mesken tutan korkunç ruhlardan farklıydık.

Bir bakıma, diri diri gömüldüler.

Bazı arkadaşlarımız sonunda buradaki ölümcül havaya ve enerjiye yenik düşmüştü. Yarattığımız güvenli alanın kenarlarına yaslanan solgun, ölü bedenlere katılmışlardı; bu alan, Zayn ve benim bu boğucu yerde çağırabildiğimiz sihirle korunuyordu.

Fakat haftalar geçtikçe büyüm giderek daha düzensiz hale gelmişti ve çok geçmeden bilincim de onunla birlikte gidip gelmeye başlamıştı.

Ölümün eninde sonunda beni ve herkesi alacağını varsaymıştım.

Bu sonu birden fazla kez ummuştum.

Gerçek ölümden kurtulmuştuk, hem benden hem de kuzenim de dahil olmak üzere on bir kişiden.

Yıllar içinde hepimiz birkaç kez bilinç kaybı yaşadık ve uyanık olup bir tür yarı yaşamda var olduğuma, ölüm benzeri bir uykunun pençesine tekrar düşmemek için mücadele ettiğime dair belirsiz anılarım vardı.

Ama ne kadar mücadele edersem edeyim, karanlık beni hep geri çekiyordu.

Ve lanetli karanlığa geri dönmeden önce gördüğüm son şey hep aynıydı: Eldris Prensesi'nin yüzü, duman ve gölgelerden oluşan bir sisin içinden bana dik dik bakıyordu, etrafımızdaki zemin çöküp kırılırken—Rose Point'te birbirimizle karşılaştığımız gecenin bir anısıydı bu.

O anı defalarca yeniden yaşadım.

En azından.

Onun yüzünü görerek uyanmak, uykuya dalarkenki halinden farklıydı, ama yine de öfkem daha az değildi. Ve onun ve büyüünün beni nasıl uyandırdığını bilmiyordum—eğer gerçekten bunun sebebi oysa—ama ne pahasına olursa olsun tekrar uyumaya niyetim yoktu.

Zayn, her zaman yaptığı gibi, derin düşüncelere daldığında, kol kasındaki hanedanının sembolüne parmaklarıyla vurarak ritim tuttu.

Onun parmakları amblemin üzerine dokunurken, yukarı doğru uzanan bir kılıcı ve etrafını saran parlak güneşi inceledim; yukarıdaki dünyayı düşünüyordum. Bir zamanlar yaşadığımız hayatı, kaybettiğimiz ve geride bıraktığımız şeyleri düşünüyordum.

İçimdeki öfke daha da şiddetlendi.

“Onun kontrolden çıkmış büyüü, şu anda bile etkisini sürdürüyor gibi görünüyor.” Zayn, yere saçılmış sayısız yapraktan birini alırken kaşlarını endişeyle çattı. Yapraklar, ayaklarımızın dibinde biriken koyu su birikintileri gibi, sürekli bir akıntı halinde yere dökülüyordu.

“Sen huzur içinde olduğun süre boyunca, etrafımızdaki bu orman gelişmeye devam etti,” dedi. “Bizi hayatta tuttu, içindeki yiyecekler inanılmaz bir hızla büyüdü, içinden geçen dere mükemmel derecede berrak kaldı... ve hepsi parıldıyordu, diye düşündük, bilinçsiz haline rağmen senin büyüyle beslendiği için. Ama şimdi... peki, bundan ne anlam çıkaracağız?”

Elinden kurumuş yaprağı aldım. Nazikçe tutmama rağmen, yine de elimde ufalandı.

Zayn, "Onu ve gücünü kendi avantajımıza kullanmanın bir yolunu bulsak da bulmasak da, cehennemimizin o küçük köşesine sanki hiç düşmemiş gibi devam edemeyiz," dedi. "Onun varlığı yüzünden işler değişiyor."

Yumruğumu sıktım, yaprağın kalanını toz haline getirdim ve tekrar ona doğru baktım.

Kadın, ellerini sıkıca silahlarının üzerinde tutan askerlerden oluşan bir çemberin içinde oturuyordu. Az kalsın dişlerini yüzüme saplayacak olan yaratıkla konuşuyor gibiydi; daha önce bana küçük bir ejderhayı hatırlatan bu yaratık, şimdi uzun ve dar bir burnu olan sıradan bir köpeğe benziyordu. Yaratığın alnını kadının alnına yaslamasını, tüylü kuyruğunun üzerlerine düşmüş kuru yaprakların arasında ileri geri sallanmasını izledim.

Şekil değiştiren bir canavar, bu alemde gördüğüm en garip şey değildi, ama yine de gözlerimi ikisinden de alamıyordum.

Prenses bakışlarımı hissetmiş olmalı, çünkü başını bana doğru eğdi ve nefret dolu bakışlarıyla bana geri baktı; yüzündeki ifade, geçen yıllar boyunca beni karanlığa doğru kovalayan ifadeye oldukça benziyordu.

Onun varlığı sayesinde işler değişiyor.

Keşke katılmadığımı söyleyebilseydim.

Peki o zaman, onun dokunduğu yerlerde neden hâlâ ağrı hissediyordum?

Büyüm, sanki onunla çarpışmak için can atıyormuş gibi, o noktalara akmıştı.

Ancak, uyanan gücümün ilk coşkusu biraz yatıştıktan sonra, o sihir sanki... dağılıyordu. İçimde huzursuzca sekip duruyor, sinir bozucu bir şekilde yönsüzce çırpınıyordu; tıpkı kapalı bir pencereye sıkışmış, içerideki ışığı görebilen ama ona ulaşamayan bir güve gibi.

Kendimi dengesiz hissediyordum, ama aynı zamanda hatırlayabildiğimden çok daha canlı, sihrimin daha çok farkındaydım.

Ama neden?

Peki bunun bedeli ne olacak?

Ayaklanıp, tedirgin bakışlı birkaç askerin eşliğinde bize doğru yürürken, olduğum yerde kalıp yaklaşmasını izlemek zorunda hissettim kendimi. Hafifçe topallıyordu; bacağına sapladığım sihirli okun etkisiyle olduğunu tahmin ettim.

Gözlerimi kaçırmaya özen gösterdi ve Zayn'e doğrudan dönerek, "Cevap istiyorum," diye çıkıştı.

"İkimiz de aynı fikirdeyiz," diye düşündüm.

Ancak hiçbir şey söylemedim; onun ani yakınlığıyla büyüm daha da hızlandı ve başım o kadar şiddetli zonkluyordu ki doğru düzgün düşünemiyordum.

Aramızda her zaman daha cana yakın olan Zayn, "Elbette. Nereden başlayalım?" dedi.

Onun samimi tonu onu kısa süreliğine şaşırtmış gibiydi; sanki bizden bilgi almak için daha çok çaba sarf etmesi gerekeceğini bekliyordu. Kendini toparlayarak, "Bana doğum günü kutlamamdaki olaylardan beri hepinizin burada mahsur kaldığınızı söylediniz... peki ya o gece yaşayan dünyadan düşen silah ne olacak?" dedi.

Soruyu duyunca bakışlarım otomatik olarak yukarı kalktı, başımdaki ağrı bir süreliğine hafifleyerek cevap verebilmemi sağladı. "Luminor'u kastediyorsunuz herhalde."

"Evet. Işık Kılıcı."

"Ne olmuş yani?"

Elini, askerlerin elinden kurtulup yanına oturan ve rahatsız edici mavi gözlerini bana dikmiş olan gölgeli canavarına uzattı. "O kılıcı aramak için yeraltı dünyasına geldik," dedi. "Başka şeylerin yanı sıra."

Ses tonundaki küstahlığa burun kıvırdım; sanki cehenneme girmek, deniz kenarına kısa bir gezi yapmakla aynı şeymiş gibi konuşuyordu.

Ben yorum yapmadan önce Zayn konuştu. "Burada değil," diye bilgilendirdi onu. "Eğer burada olsaydı bilirdik; Aleksander'ın onunla olan bağlantısı bir tür sihir gibi. Bir bakıma kanına bağlı."

Keşke o kılıca sahip olsaydım... o zaman belki de sihir gücümü ya da bilincimi asla kaybetmezdim. Luminor yeteneklerimi kendi başıma başarabileceğimden çok daha güçlü bir şeye dönüştürdü; o güçleri kullanarak yaşayanların dünyasına geri dönmek için bir yol açma şansım olabilirdi.

Keşke öyle olsaydı.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu. "Bu diyarın ne kadarını keşfettin? Kılıcı gerçekten aradın mı?"

"Elimizden geldiğince," diye yanıtladı Zayn sakın bir şekilde. "Ne yazık ki burada işler o kadar basit değil."

Onun gücü öfkeyle alevlenmiş gibiydi ve benimki de buna karşılık daha da huzursuzlaştı. Gözlerimi kapattım, çenemi göğsüme doğru eğerek rahatsız edici enerji dalgaları arasında kendimi dengelemeye çalıştım.

"Bu kılıcı ve güçlerini araştırdım," dedi gayet sakin bir şekilde. "Yukarıdaki dünyada hâlâ orada olan, bunca yıl sonra bile hâlâ kanayan, evimi ve etrafındaki krallığı lanetleyen bir yırtık oluşturdu. Bu ölü topraklarda ters bir yara açmış olmalı. Ve kılıç muhtemelen bu yaranın yakınında, iyileşmeyi engelliyor."

"...Böyle bir şey hiç görmedik," dedi Zayn.

"Bununla ilgili bir şey olmalı—"

"Küçük maceranız boşunaydı," dedim, gözlerim hâlâ sıkıca kapalıydı, acı sesimi olduğundan daha da sertleştirmişti. "Ve şimdi bizimle birlikte bu cehennemde mahsur kaldınız. Üzgünüm, kötü haberi vermek zorunda kaldım."

"Pek de üzgün görünmüyorsun."

"Hayır mı? Sanırım yedi yıl süren yavaş ve acı verici ölüm, empati duygumu köreltti."

Gözlerimi açtığımda, zehirli bakışlarla beni izlediğini, hareketsizliğinin rahatsız edici olduğunu gördüm; tıpkı saldırmak için uygun anı bekleyen bir yılan gibiydi.

Zayn ona daha da yaklaştı, olası herhangi bir saldırısını engelledi. Bakışları arkasındaki kararmış yaprak yığınının takıldı. Bir an onları inceledikten sonra, "Daha fazla konuşmadan önce bu karmaşadan kurtulalım. Sana göstermek istediğim bir şey daha var, Prenses," dedi.

"Nova," diye düzeltti.

"Öyleyse Nova. Benimle gel." Silahsızlandırıcı gülümsemelerinden birini daha sundu. O gülümsemeyle sayamayacağım kadar çok insanı savunmasız bırakmıştı; onu her zaman yanımda tutmamın ve zamanı geldiğinde sarayımda büyük bir rol oynamasını istememin sebeplerinden biri de buydu. Kısa süreler için yeterince iyi bir şekilde çekicilik ve nezaket taklit edebiliyordum, ama Zayn kadar inandırıcı bir şekilde değil.

Onun çekiciliği kadını da etkilemiş gibiydi; yanındaki canavarın kısık bir hırıltı çıkarmasıyla onu susturarak, hafif bir tereddütle onu takip etti.

Üçlüyü uzaktan takip ettim, asıl ilgim içinde haps olduğumuz topraklara yeniden uyum sağlamak ve son lanetli uyku sırasında değişen şeyleri aramakla ilgiliydi.

Bir yıl.

Bu kadar uzun süre ortadan kaybolmuş olmam hâlâ inanılmaz geliyordu.

Düz ve kasvetli bir arazinin ortasında yükselen küçük bir yapıya hızla ulaştık; bu, dünyaya düşüşümüzden kısa bir süre sonra sahiplendiğimiz konutumuzdu.

Zamanla onu güçlendirmiştik, ancak koyu renkli, yıpranmış taştan duvarlarını ilk inşa eden veya çatısını oluşturan kemik rengi kütüklerin iç içe geçmiş desenini döşeyen biz değildik. Ancak yüzeyini çaprazlayan siyah sarmaşıklar, gelişimimizden kısa bir süre sonra büyümeye başlamıştı ve şimdi onlara yaklaşıırken, varlığımla -ya da daha doğrusu büyümün varlığıyla- yeniden harekete geçerek parılıyor ve sürünüyorlardı.

Bu alemin pek çok yeri gibi, bu ev de yukarıdaki dünyadaki bir yapının yankısı gibiydi. Teorimiz, buraya gelen daha bilinçli ruhların -her ne sebeple olursa olsun, bu öbür dünyanın daha derin kısımlarına tam olarak geçemeyenlerin- bu tür şeyleri inşa etmekten sorumlu oldukları yönündeydi; hatta bazen onları başka projeler üzerinde çalışırken, hayaletimsi beyaz enerjinin dalgalanan perdeleriyle çevrili halde, hareket halinde süzülürken bile görmüştük.

Belki de bu yerin en ürkütücü yanı, ölümlerin bazılarının hâlâ hayattaymış gibi davranmalarıydı. Bu durum, kendi varlığımı birden fazla kez sorgulamama neden olmuştu; yaşayanlar ve ölümler arasındaki çizgi bu kadar bulanıkken, bu cehenneme inişten sağ kurtulduğumdan gerçekten emin olabilir miydim?

Belki de lanetlenmişlerin ebedi cezası buydu; hâlâ hayatta olduklarına ve bir şekilde hayata geri dönebileceklerine inanmak.

Eve girerken tahta kapı gıcırdadı. İçerisi pek bir şey değişmemişti; hâlâ nemli toprak ve odun dumanı kokuyordu. Duvarlar hâlâ soğuk ve kapalıydı, bu da evi bir evden çok bir mağaraya benzetiyordu.

Zayn, orta odadaki büyük şöminenin önünde diz çöktü. Büyüsü benimki kadar güçlü değildi, ama onu pürüzsüz, kendinden emin bir hassasiyetle yönlendirdi ve çok kısa bir sürede, yoğun bir ışık akımı kullanarak şöminenin ortasındaki yaprak ve dal yığını tutuşturdu.

Şirketimizin diğer üyeleri içeri girerek işe devam ettiler; kimileri sihirli olmayan yöntemlerle ateşi harlarken, diğerleri duvardan meşaleleri alıp yaktılar ve odalar ile koridorlara yerleştirilmiş fenerleri tutuşturmaya başladılar.

Işık ve sıcaklık evin her yerine yayılırken, Zayn, Nova'ya evi gezdirdi ve yıllar boyunca burada nasıl sığındığımızı ve hayatta kaldığımızı, büyümün bu iklimde bile bazı şeylerin büyümesine nasıl olanak sağladığını

ve bunun başlıca geçim kaynağımız olduğunu -bir de bir zamanlar bulanık ve çürümüş olan, daha fazla büyüyle arındırmayı başardığım bir dereyi-anlattı.

Onlar konuşurken ben arka bahçeye doğru yürüdüm; orada solmuş çiçeklerle dolu bir bahçe beni bekliyordu. Eve girerken gördüğümüz sarmaşık gibi, bu bahçe de yaklaşıma tepki verdi; içindeki çiçekler farkındalıkla titriyor, bazıları ise koyu, yemyeşil mor ve mavi tonlarında açıp parlıyordu. İnşa ettiğimiz taş duvarın kenarlarındaki ağaçlar neredeyse tanınmayacak kadar kurumuştı, meyveleri buruşmuş kabuklardan başka bir şey değildi; kasıtlı olarak onlara biraz yaşam özü geri kazandırmaya çalışsam bile, hiçbir yaşam belirtisi göstermiyorlardı.

Muhafızlarımdan üçü beni dışarıya kadar takip etti: Elias, Rowen ve Farren. Son bir yılda evden daha çok değişmişlerdi; yüz hatları korkunç derecede zayıflamış, bedenleri iskelet gibiydi—Rose Point'teki felakete benimle birlikte gelen gururlu erkek ve kadınlardan çok, güvenli sığınağımızın dışındaki ölü varlıklara benziyorlardı.

Bu dünyaya ve zehirli havasına daha ne kadar dayanabiliriz?

Bir süre oturduk, kaçırdığım şeylerden ve ayıklamaya çalıştığım anılardan bahsettik; lanetli, uykulu halimden ne kadar girip çıksam da, zaman çizelgelerini net tutmak giderek zorlaşıyordu.

Konuşurken, kendim hâlâ güçsüz ve dengesiz hissetmeme rağmen, havaya ince bir şekilde sıcak bir sihir katmaya çalıştım. Gücüm onların tenlerini ve gözlerini aydınlattı, en azından biraz daha canlı görünmelerini sağladı.

Canlı.

Kendime sürekli hayatta olduğumuzu hatırlatmak zorundaydım. Bu karanlığa ait değildik. Ve bir şekilde, bizi ışığa geri döndürmenin bir yolunu bulacaktım.

Zayn yaklaşık yirmi dakika sonra yanıma geldi, muhafızları gönderdi ve yaklaşırken beni süzdü. "Hâlâ bilincin yerinde."

"Tamamen uyanık," diye temin ettim onu.

"İyiye işaret." Eve doğru baktı. "Hâlâ sadece sana dokunduğunu iddia ediyor. Seni uyandırmak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu." Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Ve eminim ki tekrar uyumayı tercih ederdi."

Sözü duymazdan geldim. "Ondan daha faydalı bir şey öğrendin mi?"

"En azından bizden kaçmaya hevesli değil. Onu meraklandırdık. Ve anladığım kadarıyla, bu dünyanın kötü ruhlarından bazılarıyla zaten

karşılaştı... açıkça itiraf etmese bile, onlardan herhangi biriyle yalnız başına yüzleşmek istemiyor. Korku güçlü bir motivasyon kaynağıdır ve diğer canlılara yakın kalmak istemesi için yeterli bir sebeptir.” Kollarını kavuşturdu, başını düşünceli bir şekilde geriye eğdi. “Ancak bize anlatmadığı daha çok şey var. Büyüsü, görevi ve yaşayan dünya hakkında.”

“Elbette daha fazlası var. Onun tüm hayat hikayesini, tüm umutlarını ve hayallerini sizinle hemen ve gönüllü olarak paylaşmasını mı bekliyordunuz?”

"Bir kadının benimle tanıştıktan bir saat içinde tüm sırlarını bana anlatması ilk defa başıma gelen bir şey olmazdı."

"Belki de değil ama hatırladığım kadarıyla memleketinizde ikna çalışmalarınızda genellikle bol miktarda şarap kullanılırdı. Bu diyarda bunun eksikliği çok hissediliyor."

Kaşını kaldırdı. "Onların çekingenliklerini gevşeten şarap değildi, kuzen."

Gözlerimi devirme isteğimi zor tuttum.

"Yine de, bol miktarda şaraba hayır demezdim," diye ekledi sırtarak, "eğer bir şekilde temin edebileceğimizi düşünüyorsanız."

Ağrıyan şakaklarımı ovuşturup iç çektim. "Şaraptan çok daha güçlü bir şeye ihtiyacım var."

Gülümseyerek başını salladı ve onayladı.

Bir dakika sonra, “En azından onu kovmayın. Henüz değil. Büyüsünü kullanarak bu dünyaya girip bize ulaşmayı başardı – faydalı bir yetenek. Bu yüzden lütfen büyük resmi düşünün,” dedi. Sonunda her zamanki neşeli tavrını bırakıp bana sert bir bakış attı. “Bazılarımız bu cehennem bölgesinde sizden daha uzun süredir uyanık ve artık bundan bıktık.”

Bunun üzerine, arkasına bile bakmadan evin içine geri girdi ve gözden kayboldu.

Çitin etrafındaki kurumuş ağaçları birkaç dakika daha inceledikten sonra, gidip prensesle bizzat sohbet etmeye karar verdim.

Onu şöminenin yanında, bacağında bıraktığım yarayı sarmaya çalışırken buldum. Büyüm pantolonunun paçasını delip geçmiş, ardında yanmış ve kanayan çirkin bir yara izi bırakmıştı.

Duvara yaslandım, bir an onu çalışırken izledim, yukarıdaki dünyada yaptığımız görüşmelerden aklımda kalan birkaç anıyı hatırlamaya çalıştım. Görünüşü hatırladığımdan daha çarpıcıydı. Koyu saç dalgaları sırtının ortasına kadar uzanıyordu, ateş ışığını tam da olması gerektiği gibi

yakalayan tellerde koyu mor parıltılar vardı. Ten rengi porselen gibi soluktu, hem o koyu dalgalarla hem de delici turkuaz gözleriyle çekici bir tezat oluşturunuyordu. Kollarındaki gölgeler tamamen kaybolmamıştı, ancak şimdi soluk bir griye dönmüşlerdi, sanki onları şömine külüyle boyamış gibiydi. Bileklerinde birkaç bileklik vardı ve her hareket ettiklerinde ve birbirlerine çarptıklarında etraflarında sihirli bir enerji döndüğünü hissedebiliyordum.

O beni görmezden geldi, tıpkı ateşin yanında uyuklayan, hâlâ büyük bir köpek formundaki şekil değiştiren canavarı gibi.

Duvarı itip yavaşça yaklaşıırken başım eskisi kadar zonklamıyordu, ama onun gücüm üzerindeki etkisi yadsınamazdı.

Tam bir kaos gibiydi...

Onun gelişiyile ilgili her şey öyleydi.

Dokunabileceğimiz kadar yaklaştığımda bile beni görmezden gelmeye devam etti.

"Hey. Sen."

Yarasını sarmaktan başını kaldırmadı. "Benim adım Sen değil."

"Öyleyse, sinir bozucu, iğrenç, korkunç bir ölüm ve kaos yaratıyorsun."

"Hâlâ yanlış."

"Ya da sadece 'Kaos' diye kısaltırsam?"

Elini acımasızca sallayarak, çantasından yeni çıkardığı bandaj bezi rulosunu bıçağıyla yırttı. Sanırım bunu bana yapmayı hayal ediyordu; belki de bileğimi daha önce biraz daha derinden kesmeyi diliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Size bir teklifim var."

"Bu, gidip kendi kendini becermen anlamına mı geliyor?"

"Bir prenses için ne kadar da kaba bir dil."

"Prenses mi?" Bana dişlerini gösterdi. "Eldris Krallığı'nın prensesi yok. Babasını öldürdüğün geceden beri yok."

Tepki vermemek için kendimi zorladım, yüz ifademi okunmaz bir duvara dönüştürdüm.

Yani zavallı yaşlı adam sonunda öldü.

İlginç.

O andan itibaren yukarıdaki dünyada başka neler olmuştu?

Aklımda bir anda binlerce soru belirdi. Bu da onunla, en azından kısa bir süreliğine, cevaplar almak ve büyüsünün bu alemin henüz keşfetmediğimiz sonsuz kısımlarını araştırmamıza nasıl yardımcı

olabileceğini görmek için bir ortaklık kurmaya çalışmam için daha da büyük bir nedendi; umarım bir şekilde evimize dönüş yolunu bulabiliriz.

"Babanı ben öldürmedim, Chaos."

"Yalanlarını bırak bana," diye hırladı. "Onu bıçakladığını gördüm."

"O gece yaşananlar... üzücüydü. Ve karmaşıktı. Ama şu an önemli değil."

"Önemli değil mi? Yedi yıldır ben—"

"Önerimi dinlemek mi istiyorsunuz, yoksa bu diyardaki ölümcül lanetler ve şeytani şeyler ikimizi de ele geçirip yok edene kadar tartışmaya devam etmek mi istiyorsunuz?"

Her iki seçeneği de eşit derecede değerlendiriyormuş gibi görünüyordu.

Görünüşe göre "Kaos" beklediğimden daha uygun bir isimdi.

Birkaç kez ağzını açtı ama hemen kapattı. Sonunda, "Peki, ne öneriyorsunuz?" diye sordu.

"Luminor'u birlikte bulalım."

"Seninle herhangi bir yere gönüllü olarak seyahat etmektense, binlerce acı verici ölüme razı olurum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü benim ve askerlerimin yardımı olmadan büyük ihtimalle öleceksin."

Sargılarını kesmeyi bitirdi ve bıçağını aşırı bir güçle toprak zemine sapladı, ama suskun kaldı.

"Buraya indiğimizde o askerlerden yaklaşık otuz kadarı vardı, biliyorsunuz."

Bacağını sarmaya devam ederken kirpiklerinin altından bana bakıyordu, merakı açıkça uyanmıştı.

"Burada kalanlar, bu ıssız yerde nasıl hayatta kalacaklarını öğrenmiş olanlardır. Geri kalanlar..." Bu sözün aramızda ağır bir şekilde asılı kalmasına izin verdim.

Parlak gözlerinde ıstırap dolu bir ifadeyle, saplanmış bıçağına baktı.

Bana bakmadan, "Devam et," dedi.

"Onlar bu dünyanın hayaletlerini ve iblislerini uzak tutma konusunda senden daha fazla deneyime sahipler," dedim omuz silkerek. "Ve bana güven: Bu konuda iyi eğitilmiş refakatçilere ihtiyacın var. Çünkü canlı varlıklar, senin gibi sihirli güçlere sahip olanlar bile, bu aleme ait değiller."

"Demek ki kılıcı sana geri vermeye niyetim olmadığını bildiğin halde beni kılıca kadar götürmeyi teklif ediyorsun? Kılıcın verdiği ve vermeye

devam ettiği hasarı onarmanın bir yolunu bulacağım. Sonra da büyüümü kullanarak kılıcı etkisiz hale getireceğim. Gerekirse onu yok edeceğim.”

“Ha, yani gerçekten de nihai bir planınız var? Bu iç rahatlatıcı.”

"Her zaman bir planım vardır," diye mırıldandı.

“En azından bu konuda ortak noktamız var. Bu da bizi teklifin diğerk kısmına, yani benim için ne ifade ettiğine getiriyor,” dedim sakince.

Elini bıçağının mücevherli kabzasına doladı ama bıçağı yerde bıraktı ve ben konuşmaya devam ederken sözümü kesmedi.

"Sizin ve büyüünüzün bir şekilde benim büyüümü de harekete geçirdiğini, beni uyandırdığını" söyledim. "Ve bu beni uyanık tutuyor gibi görünüyor - bir süredir olduğumdan daha uyanık - her ne kadar buna eşlik eden bir baş ağrısı olsa da."

Sözlerimi uzun süre düşündü, parmakları silahına vuruyordu.

Ve sonra o kötü, kaotik canavar gülümsedi.

"Komik bir şey mi söyledim?" Sözlerime bir hırçınlık karıştı.

"Bilincinizi koruyabilmeniz için bana ihtiyacınız var. Size, Işığın Kralı'na, hayat veriyorum. Bana -ne demiştiniz?- Ölüm ve Kaosun Uçurumsal Yaratığı demiştiniz, buna rağmen bana bu kadar çok ihtiyaç duymanız ironik geliyor bana."

"Ve bu alemde korkunç bir sonla karşılaşmanı engellemek için bana ihtiyacın var."

"Tartışılabilir."

“Öyle düşünüyorsanız, ayrılmakta özgürsünüz. Yolculuğunuzda bol şans. Krallığımda dedikleri gibi, yolunuz size merhamet, lütuf ve ışık getirsin.”

Ayağa kalkmadan önce bana ters bir bakış attı, yaralı bacağına ağırlığını verip sardığı bandajı biraz düzeltti. Benden uzaklaşmayı düşünüyor gibiydi ama hareket etmeye cesaret edemedi.

Ona doğru bir adım daha attım. Sonra bir adım daha. Yaklaştıkça içimdeki huzursuz sihir daha da yatıştı. Zihnim daha da berraklaştı. Bu kadar tuhaf, beklenmedik bir tepkiydi ki, başka hiçbir şeyi umursamadan, bu ani berraklığın peşinden daha da yaklaşımdan kendimi alamadım.

Bir sonraki an bıçağı boğazıma dayandı.

Soğuk çeliğın tenime değmesinin verdiği hisle neredeyse gülümsedim; en azından eğleneliydi. Kendimi bu kadar canlı hissettiğimden beri kaç yıl geçmişti?

"Bıçak kullanma hızınız gerçekten etkileyici."

"Ve benim seni yanımda istemediğimi anlamakta utanç verici derecede yavaşsın." Cümlesini bileğini hafifçe oynatarak noktaladı ve bıçağın ucu derime acı verici bir şekilde saplandı.

Birkaç kez kalp atışlarımız hızlandıktan sonra, yaklaşan ayak sesleri bize ulaştı.

İkimiz de gözümüzü kırpmadık.

"Ah, ne güzel," dedi Zayn, gözümün ucuyla bana yaklaşırken parlak bir şekilde gülümseyerek. "Gördüğüm kadarıyla ikiniz hala çok iyi anlaşıyorsunuz."

Ona karşılık vermedim, bakışlarımı prensesin gözlerinden ayırmadım. "Ya bize katılın ya da gidin," dedim alçak sesle. "Kaynaklarımız yabancılara harcanamayacak kadar kıt."

"Pekala," diye çıkıştı, ağır bir sessizliğin ardından. "Anlaştık. Ama seni uyarıyorum: Bir daha şüpheli bir hareket yaparsan, boynuna bıçak saplarım."

Tehdidine gülümseyerek karşılık verdim. "İçimden bir ses hâlâ senin beni öldürmene izin vermenin, seninle daha fazla vakit geçirmekten daha iyi olacağını düşünüyor. Bu yüzden, eğer bıçaklayacaksan, atardamarı hedefle." Gömleğimin yakasını yana çekerek kendimi bıçağına daha da açık hale getirdim.

Kadın öfkeyle baktı, geri çekildi ve bıçağı elinde etkileyici bir kontrolle çevirdi.

Zayn boğazını yüksek sesle temizledi ve sonunda ikimizin de bakışlarını kendine çevirdi. Diğer elinde dengede tuttuğu sepetten parlak kırmızı bir meyveyi kaldırdı. "Acıkan var mı?"

Prenses, Zayn'e son derece neşeli bir gülümseme gönderdi; sanki az önce kuzenini öldürmekle tehdit etmemiş gibiydi.

"Aslında açım," dedi, bıçağı kılıfına koymadan önce elinden meyveyi alıp bana uzattı. "Ama önce sen."

"Paranoyak mısın yani?"

"Geçmişte birçok kişi beni zehirlemek için elinden gelenin en iyisini yaptı."

"Başarısız olmaları ne büyük bir utanç."

Meyveyi parmaklarının arasında çevirerek daha yakından inceledi. Arka bahçedeki kurumuş ağaçlardan koparılmış parlak kırmızı meyvelerden biriydi. Dikenli dallarına kolunuzu kanatmadan koparmanın ne kadar zor olduğundan dolayı onlara "cehennem diken elması" adını takmıştık. İlk

ısırıkta tadı çileği andırıyordu, ama sonrasında garip bir baharat ve bal tadı da vardı.

"Az önce ne diyordun?" diye sordum. "Benim sana senden daha çok ihtiyacım olduğunu mu söylüyordun?"

"O zaman benim için denemeyin. Aç kalmakta hiçbir sakınca görmüyorum." Sanki onu yüzüme fırlatmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Buna gerek yok." Bileğini tuttum, sabit tuttum. "Güvenli. Merak etme." Gözlerimi ondan ayırmadan yaklaştım ve sulu meyveden bir ısırık aldım. Kırmızı meyve suyu, elmanın kırık kabuğundan kan gibi sızarak yanından aşağı doğru aktı ve tenine damladı.

Geri çekilirken eli hafifçe titredi.

"Burada seni zehirlemek isteyen kimse yok, Chaos," dedim ona arkamı dönerek. "Ama bu alemin geri kalanının gerçekte nasıl olduğunu gördükten sonra keşke zehirleseydik diye düşünebilirsin."

Sekizinci Bölüm

Nova

(ONLARA GÜVENMEK BÜYÜK BİR HATA GİBİ GELİYOR.)

Dağınık malzemelerle dolu çantamı yeniden düzenleyip tokasını kapattıktan sonra Phantom'a baktım. "Onlara güvenmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama Yeraltı Dünyası'nda kendi başımıza seyahat etmekten daha iyi bir seçenek gibi geliyor." Hazırladığım çantayı bahçedeki taş banklardan birine bırakıp, yolculuğumuzdan aklımda kalan rahatsız edici anılardan—Nocturnus Yolu'nun huzursuz enerjileri, bizi neredeyse tuzağa düşüren dolaşan ruhlar, ayak bileğimi saran soğuk kavrama...—kendimi uzaklaştırmak için canlı çiçek sıraları arasında dolaştım.

Hâlâ Zayn'in "karakol" diye adlandırdığı yerdeydik. O ve Aleksander içeride, ayrılmak için hummalı bir şekilde hazırlık yapıyorlardı. Kralın heybetli varlığından kaçmak için dışarı çıkmıştım ve Phantom o zamandan beri beni kaçmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Hâlâ buradaydık çünkü artık ilk planlarımdan emin değildim; Aleksander ve diğerleriyle karşılaşmak beni sarsmıştı. Hâlâ onlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum—kral hem burada hem de yaşayanlar dünyasında nasıl var olabilirdi?

Gerçek Aleksander hangisiydi?

Diğer Işık Kralı'ndan henüz Zayn'e veya başka kimseye bahsetmemiştim; bir sonraki hamlemi yapmadan önce onları gözlemlemek ve kendim için daha fazla bilgi toplamak istiyordum—bu, mantığıma aykırı olsa bile, onlara rahatsız edici derecede yakın kalmak anlamına gelse bile.

Diz çökerek, gece denizi gibi parıldayan, koyu, göz alıcı mavi-siyah yaprakları olan bir çiçek kopardım. Eğer bu Aleksander sahtekarsa, büyüü kesinlikle inandırıcıydı; etrafımızdaki ölümcül havada bu kadar güzel şeylerin nasıl açmasını sağlamıştı? Ve o kadar parlak, o kadar güçlü ki, o bilinçsizken bile açmaya devam etmişlerdi?

Çiçeğin yapraklarını tek tek koparıırken Phantom'un beni dikkatle izlediğini hissedebiliyordum.

"İşler ters giderse onlardan kaçamayacağımız anlamına gelmiyor bu," diye onu temin ettim. "İşler ters gittiğinde kaçmayı başaramadığım bir durum oldu mu hiç?"

(Şansın bir gün tükenecek.)

Alaycı bir şekilde, "Bu şans değil, beceri," dedim.

O cevap veremeden, Zayn'in gelişiyile sözümüz kesildi. Kuzey Bölgelerinin Lordu arka bahçeye girdi ve gözleri bana değdiğinde yüz ifadesi aydınlandı.

Onu ne kadar çok görürsem, Rose Point'teki o geceki karşılaşmamızı o kadar canlı hatırlıyordum. Yedi yıl sonra, hakkındaki değerlendirmem büyük ölçüde değişmemişti; Aleksander ile akraba olduğu açıktı - her ne kadar uzaktan da olsa. Temel yüz hatları benzer eller tarafından şekillendirilmiş, güçlü çene hatlarına, yüksek elmacık kemiklerine ve mükemmel incelikli burunlara düşkün sanatçılar tarafından işlenmiş gibi görünüyordu. Yine de, her biri kendine özgü güzellik vizyonuna sahip iki farklı ustanın son rötuşlarını taşıyorlardı.

Aleksander, sağlam zarafeti, sessiz gücü ve kusursuz duruşuyla vücut bulmuştu.

Zayn çok daha cana yakın bir görünüme sahipti; neredeyse genç bir çekiciliği vardı, annemin Elarith kraliyet soyağacı hakkındaki sıkıcı derslerini doğru hatırlıyorsam, ikisi arasında daha yaşlı olan oydu. Sıcak bakışlarıyla beni süzdüğünde, kahverengi gözlerindeki altın rengi benekler parıldıyor gibiydi. "Kulak misafiri olmak istemedim ama sanki köpeğinizle konuşuyormuşsunuz gibi geldi?"

Cevabımı dikkatlice düşündüm, en az deli gibi görünmemi sağlayacak cevabı bulmaya çalıştım.

Bu durumda, bunun doğru olduğuna karar verdim.

"Bu benim büyüümün bir yönü," dedim ona. "Onun düşüncelerini anlayabiliyorum ve o da benim konuşmamı anlayabiliyor." Hafif, pişmanlık

dolu bir sırtıyla ekledim, “Gerçi bazen beni ve emirlerimi görmezden gelebilmek için anlayamıyormuş gibi davranmayı seviyor.”

Zayn'in gözleri hafifçe irileşti.

"Adı Phantom."

Zayn çömeldi ve tereddütle elini uzatarak çenesinin altını kaşdı.

Phantom'un tüyleri diken diken oldu. (Lütfen şu aptala, benim onun okşayıp seveceği sıradan bir evcil hayvan olmadığını söyleyin.)

Kaşımı kaldırdım. "Kulaklarının arasını, alnındaki o beyaz noktanın hemen üstünü kaşıtmayı seviyor," dedim.

Phantom protesto edercesine hırlamaya başladı, ama Zayn çoktan bahsettiğim noktaya uzanmıştı bile. Phantom'un kuyruğu buna karşılık olarak -her ne kadar tereddütlü ve belki de isteği dışında olsa da- neşeyle yere vurdu.

Ona göz kırptım, bunun karşılığında da dişlerini gösterdi.

"Bana ihanet ediyorsun!" diye itiraz etti, kuyruğunu daha da şiddetli bir şekilde sallarken.

Bu gerçekten çok etkileyiciydi.

"Böyle güzel bir okşamanın tadını çıkarabildiğinden beri epey zaman geçti," dedim Zayn'e. "Öbür dünyada bu kadar sakin değildi."

Elarithli lord tekrar dik durdu ve bana meraklı bir bakış attı. "Ne demek istiyorsunuz?"

“Üç yıl önce öldü. Onu sihirle hayatta tuttum ama ona tam olarak somut bedenini geri veremedim; ancak buraya geldiğimizde, havadaki bir şey girişimimi güçlendirmiş gibi görünüyor. Bir şekilde onu daha somut hale getirdi.”

"Ayrıca şekil değiştirebiliyor mu?"

Başımı salladım. "Kalıcı bedenini kaybettikten sonra edindiği bir başka yetenek. Büyümün buna nasıl yardımcı olduğundan hala tam olarak emin değilim ama..." Omuz silkerek sözümü kestim.

Bir an sessiz kaldı, bakışları benim ve Phantom'un arasında gidip geldi, sonunda yüzüme odaklandı. Çarpık bir sırtıyla, "Gittikçe daha da tuhaflaşıyorsun, Nova Halestorn," dedi.

"Bana 'garip'ten çok daha kötü şeyler söylendi."

Sanki bana doğuştan gelen tuhaflığımı hatırlatmak istercesine, turkuaz bileklik aniden bileğimde sıkılaştı. Ani basınç artışıyla nefesim kesildi ve bu da Zayn'in bana meraklı bakışlarını kazandırdı.

Bilekliklerimin hepsini bir an inceledikten sonra, "Yine mi tuhaf bir şey?" dedi.

Cevap vermedim, boncukların hareketine sebep olan her neyse onu bulmak için etrafı aramaya dalmıştım. Acaba bu karakolu koruyan Işık büyüyle mi ilgiliydi?

Eğer öyleyse, neden konu çoktan çözüme kavuşmuştu?

Bu garip, aptalca ama güzel bilekliğin ne işe yaradığını hiç öğrenebilecek miydim?

"...Merak etme," dedi Zayn. "Bana cevap vermek zorunda değilsin. Zaten genellikle meraklı bir tip değilim." Yüzüne tekrar bir gülümseme yerleşti ve ekledi: "Beynimi olabildiğince boş tutmayı tercih ederim."

Burun kıvırdım. "Ne demek istediğini anlıyorum; ben de çoğu zaman kendi odamın çok daha boş olmasını diliyorum."

Gülümsemesinin kenarları solmaya başlamıştı, ama hemen konuyu değiştirdi ve dikkatini yanımda duran banktaki çantaya çevirdi. "Her şey paketlenmiş mi yani?"

"Elimden geldiğince. Ama bu yolculuğun umduğumdan daha uzun süreceğini ve yanımda yeterince malzeme getirmediğimi düşünmeye başladım."

"Paylaşabileceğimiz fazladan yiyeceklerimiz var. Endişelenmenize gerek yok."

Kaşlarımı çattım. "Bu da beni aklıma takılan bir soruya getiriyor."

"Ah?"

"Sizi besleyen yiyecek ve suyun sihir yoluyla yetiştirilip arındırıldığını anlıyorum. Ama bu kadar uzun süredir buradaysanız, kıyafet ve benzeri şeyleri nasıl buldunuz?"

"Mükemmel bir soru," diye yanıtladı, "ve cevabı basit: Buranın hemen güneyinde 'Yaslılar Dinlenme Yeri' dediğimiz bir bölge var. Etkileyici heykeller, taş platformlar ve adakların konulduğu havzalarla dolu bir yer. Bu topraklarda yolculuk etme girişimlerimizin ilklerinden birinde buraya rastladık. İnanıyoruz ki, yaşayan ziyaretçilerin, yaşayanlar ve ölümler dünyası arasındaki yolların daha kolay ve sık geçilebilir olduğu zamanlarda hediyeler bıraktığı yerlerden biri burası."

"...Yani o insanların vefat eden sevdikleri için getirdikleri hediyelerden bahsediyorsunuz."

"Evet. O sevdiklerinin hayatta tercih etmiş olabileceği her türlü şey... güzel kıyafetler, silahlar, çeşitli süs eşyaları... aklınıza ne gelirse."

“Bunları çaldınız, diye tahmin ediyorum?”

Bana pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle baktı. “Doğrusu, ölümler onları gerçekten kullanmıyorlardı. Ruhları bile o bölgeye girmiyor. Bütün yer, canlı ya da cansız her türlü enerjiden yoksun, ıssız bir alan. Şüphesiz ki rahatsız edici bir çorak arazi, ama oradakileri alıp yeniden kullanmamızı engelleyen tek şey kendi korkularımızdı. Sonunda, zorunluluktan dolayı bu korkuların üstesinden geldik.”

Bütün bu uygulama bana hâlâ son derece yanlış geliyordu. Ancak buna karşı ikna edici bir argüman sunamadığımı fark ettim. Ayrıca ahlaki değerleri maddiyatın önüne koyacak durumda da değildim, bu yüzden Zayn bana çalıntı hediyelerle dolu sandıklarından birini karıştırıp ihtiyacım olanı almamı önerdiğinde, isteksizce de olsa kabul ettim.

Sandıklar karakolun en iç odalarından birinde üst üste yığılmıştı. Onları hızla buldum ve kendimden şüphe etmeden önce birini karıştırmaya başladım. Yaşayan dünyada hayatta kalmak için bolca şey çalmıştım; bunun da farklı olmadığını kendime telkin etmeye çalıştım.

Yine de, özellikle güzel görünen bir pelerin gördüğümde tereddüt etmeye başladım ve bir zamanlar onu giymiş olan ölmüş kişiyi merak ettim.

Parmaklarım nihayet o lüks kumaşa değdiğinde, zihnimde bir görüntü belirdi.

Pelerinle örtülü genç bir kadın gördüm, narin parmakları pelerini tutturmaya yarayan broşun üzerindeydi. Broş, parlak gümüşten yapılmıştı ve merkezinde titizlikle şekillendirilmiş bir ağaç vardı; dalları olgun meyveler gibi parıldayan kırmızı değerli taşlarla süslenmişti. Broşu çevreleyen telkari kenar, ustaca bir sanat eserinin kanıtı olan karmaşık dantel işlemlerini andırıyordu. Ancak görüşüm ağaca daha yakından odaklandıkça, kırmızı noktaların hepsinin değerli taş olmadığını fark ettim.

Bazıları parıldayan kan lekeleriydi.

Dudaklarımdan bir nefes kaçtı; bu nefesin benim mi yoksa pelerinin önceki sahibinin mi olduğunu anlayamadım. Hayalimde, soluk eli broşu sıkıca kavradı ve pelerinin kadifemsi kıvrımlarına daha da bastırdı. Gerçekte ise, aynı el bana vurmuş gibi göğsümde beklenmedik bir acı belirdi.

Gözlerimi kırptım ve canlı görüntüler soldu, ama göğsümdeki acı geçmedi.

Phantom nazikçe elimi dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekti. (Sorun ne?)

“Hiçbir şey,” diye fısıldadım. “Sadece... tuhaf bir his. Geçti.”

Ve öyle de olmuştu.

Ancak, elmas desenli dokuma bilekliğim, sanki kullanılmayı bekliyormuş gibi bileğimde karıncalanıyordu.

Ölülerle konuşma konusundaki doğuştan gelen yeteneğimle ilgili deneyimim sınırlıydı, çoğunlukla Phantom ile olan konuşmalarım sınırlıydı. Bu gücümün olası bir tezahürü olduğunu bilmeme rağmen, daha önce nesnelerden bilgi edinmeyi hiç denememiştim.

Dediklerine göre, yetenekli bir ölülerle iletişim kuran kişi geçmişten çoktan gömülmüş gerçekleri ortaya çıkarabilirdi...

Acaba yeni bir şey mi keşfettim?

Ayak sesleri duydum. Aceleyle pelerini silkeledim ve gümüş broşu aradım. Ama kanlı ya da lekesiz, kıvrımlarının arasında böyle bir süs eşyası yoktu.

Giysiyi tekrar sandığın dibine ittim. Neyse ki hiçbir halüsinasyona neden olmayan birkaç basit giysi parçasını aldıktan sonra, onları çantama tıktırdım, omzuma astım ve odadan aceleyle çıktım.

Çıkarken neredeyse Aleksander'le çarpışıyordum.

Beni yakalamak için elini uzatmaya başladı... ama son anda kim olduğumu fark etti. Parmak uçları benimkine değmeden önce elini hızla geri çekti.

Dokunuş içimde bir kaşıntı hissi uyandırdı. Kollarımın üzerinden, ürkmüş bir kara kedinin tüyleri gibi kısa süreliğine gölgeler yükseldi. Aynı anda, teni hafifçe çatladı ve ışık sızarak aramızda hafifçe parıldadı.

DokuZuncu Bölüm

Nova

BİRBİRİMİZE DİK DİK BAKTIK, ARAMIZDAKİ KÜÇÜMSEME, BÜYÜMÜZLE birlikte havayı daha da yoğunlaştırdı.

Büyüsünü hızla yatıştırdı. Ardından gelen karanlıkta, altın rengi gözleri parıltıyor gibiydi. Bakışlarındaki karmaşayı ve ateşi açıklamak için kelimelere ihtiyacı yoktu; benim ona ve gücüne olan etkimden nefret ediyordu. Ben de karşılığında aynı nefreti hissediyordum; kalbimi hızlandıran, giderek daha karmaşık bir düşmanlık ağı.

Phantom boğazından kısık bir hırıltı çıkardı. Aleksander'ın dikkati ona yönelince, bakışlarımızdan sıyrılmak için fırsatı değerlendirdim, onu iterek geçtim ve ön bahçede Zayn'le buluşmak için acele ettim.

Kral birkaç dakika sonra en yetenekli üç askeriyle birlikte geldi. Diğerlerinin geride kalmasına karar verildi; hem karakola bakmaya devam etmek için, hem de büyük bir grupla seyahat etmenin bu derinliklerde dolaşan ruhların ve canavarların istenmeyen dikkatini çekme olasılığını artırdığı için. Sadece büyüüm bile şüphesiz o iblislerden bazılarını çekecekti; başımıza bela açma ihtimalimizi artıracak başka bir şeye ihtiyacımız yoktu.

Elbette, daha küçük bir grup konusunda ısrar etmemin kendi sebeplerim vardı: Bu, yeni arkadaşlarımdan korktuğum kadar güvenilmez oldukları ortaya çıkarsa, kaçmam gereken daha az insan olacağı anlamına geliyordu.

Şimdilik ise, uyumlu bir görünüm sergileyerek takıma karıştım. Zayn'in aklında net bir hedef vardı ve yola koyuluşundaki kendinden emin tavır bulaşıcıydı; beni ve diğer herkesi ileriye doğru teşvik ediyordu.

Seçtiği yolun kendi orijinal planlarımla yakından örtüştüğünü fark ettiğimde kısa süreli bir rahatlama hissettim; eğer yaşayan dünya ile ölümler dünyası arasındaki yansıma teorisi doğruysa, ilerideki karanlığın bir yerinde bulunan Rose Point'in paralel çizgisine doğru ilerliyorduk.

Altı kişiydik (Phantom'u da sayarsak yedi kişi) yürürken, zaman saatler gibi uzadı.

Yukarıda, gökyüzü, koyu morlar ve kasvetli grilerin hakim olduğu, zaman zaman kızıl ve kobalt mavisi parıltılarla aydınlanan, girdap gibi dönen renklerden oluşan çalkantılı bir tablo gibi açılıyordu. Altımızdaki zemin, adımlarımızın sesini yutan koyu taş ve küllü toprak karışımıyla sonsuzca uzanıyordu. Hava ağırdı, sanki etrafımızdaki kayıp ruhların tüm eski yaşamlarının ağırlığını taşıyormuş gibi bir melankoli duygusuyla doluydu. Bu dolaşan ruhlardan sadece birkaçının yanından geçtik ve hepsi de mesafelerini korudular.

Ama sanki sayısız daha fazla kişi bizi izliyor, görüş alanımızın hemen dışında bekliyormuş gibi hissettik.

Sık sık gökyüzüne bakıyordum. Şiddetli olsa da, etrafımızda dolaşan hayaletlerden daha az rahatsız ediciydi. Mavi parıltılar gökyüzünü kapladığında, zaman zaman bana yaşayan dünyanın gökyüzünü hatırlatıyordu - her ne kadar yaklaşan fırtınaları işaret eden kasvetli renkler ve bulutlarla dolu olsa da.

Birkaç kez, kaotik enerjinin dalgaları arasından ateş küresi gibi görünen bir şeyin belirdiğini sandım.

"Bu gökyüzünde güneş var mı?" diye kendi kendime sordum.

"Eğer buna böyle denebilirse," dedi bize eşlik eden askerlerden Elias. "Buraya geldiğimizden beri hiç hareket etmedi. En azından ben görmedim. Sadece etrafındaki bulutlar yer değiştiriyor ve yaydığı ışık miktarını değiştiriyor; ama bu yer değiştirme, yaşayan dünyanın gündüz ve gecesini taklit eden bir düzene bağlı kalıyor gibi görünüyor."

Daha net bir görüntü yakalayabilme umuduyla izlemeye devam ettim, ama güneş hiç doğmadı.

Sonunda yavaşlayıp durduk. Önümüzde, gözümün görebildiği her yöne uzanan garip bir yapı vardı. Bir zamanlar görkemli, koruyucu bir duvar olmuş gibi görünüyordu, ama şimdi çatlak ve kırık taşlardan oluşan düzensiz aralıklı yığınlardan başka bir şey değildi.

Uğradığı fiziksel hasar, sıradan hava koşullarından kaynaklanabilecek ya da dolaşan hayaletler ve cisimsiz varlıklar tarafından verilebilecek türden

bir hasar gibi görünmüyordu...

Peki onu yok eden neydi?

Zayn çantasından bir parşömen parçası çıkardı, üzerindeki notları ve diyagramları uzun süre inceledikten sonra nereye gideceğine karar vermiş gibiydi. Bizi moloz yığınları arasındaki en büyük açıklıklardan birine götürdü, ancak oradan geçmeye çalışmadan durdu.

Başka hiç kimse de öne çıkmaya cesaret edemedi; Aleksander bile her zamanki kibirli tavrını, neredeyse endişeyle karıştırılabilecek bir ifadeye dönüştürmüştü.

Birkaç temkinli adım daha yaklaştım, kırık taşların arasına saçılmış bükülmüş demir parçalarını inceledim. Bir kapının kalıntılarına benziyordu. Ona bakarken içimde kötü bir his oluştu ve büyümeye başladı.

"Yıllar boyunca yaptığımız keşif gezilerinin çoğu bu kadar ileriye gitti," dedi Zayn. "Eskiden birkaçı bu duvarın ötesine geçti, ama..."

"Geri dönemediler mi?" diye tahmin yürüttüm, omzumu çevirip ona bakarak.

Yavaşça başını salladı. "Hayır... geri döndüler." Kelimeler, söylemek istediklerinin ağırlığına karşı koyarak, yokuş yukarı zorla taşınan ağır taşlar gibi isteksizce dudaklarından döküldü.

Nefesimi tutarak onun devam etmesini bekledim, ama Zayn sessiz kaldı.

"Geri döndüler ama asla eskisi gibi olmadılar," diye araya girdi Aleksander, sesi soğuktu. "Üçü de döndükten birkaç hafta sonra intihar etti."

Zayn boğazını temizledi. "Evet. Ama bundan önce, diğer tarafta gördükleri garip şeylerden bahsettiler. En dikkat çekici olanı mı? Uzakta yükselen, büyük bir kısmı puslu bir bulutla örtülü, güçlü ve koruyucu bir sihirle çevrili olabileceğini düşündüren duvarlarla çevrili bir şehir. Ve o yerin merkezinde etkileyici derecede yüksek yükselen en az bir kule yapı vardı."

"Etkileyici bir yapı..." diye tekrarladım. "Bir saray gibi mi? Rose Point'in ve bir zamanlar etrafında gelişen şehrin bir yansıması mı?"

"Teorilerimden biri," dedi Zayn. "Her iki durumda da daha fazla araştırmak istiyorum; bu yüzden araştırmamıza bu yönde başlamayı düşündüm. Ama madem buradayız..."

Artık burada olduğumuza göre, önümüzde uzanan yol inanılmaz derecede karanlık ve tehlikeli derecede belirsiz görünüyordu.

Ancak güvenli ve tanıdık her şey çoktan geride kalmıştı ve geri dönmek de mantıklı bir seçenek gibi görünmüyordu. Bu yüzden birkaç adım daha ileri gittim. Bileğimdeki kırmızı boncuklu bileklik titredi, bu yüzden onun yaydığı büyüye biraz olsun teslim oldum; görüşümü daha algılayıcı bir filtrenin ele geçirmesine yetecek kadar, böylece taş ve metal yığınlarının etrafındaki enerjileri ve potansiyel büyüleri daha iyi fark edip çözebildim.

Duvarın büyük bir kısmı yok olmuş olabilirdi, ama birileri ya da bir şey, aradaki boşlukları yeniden inşa etmiş, çıplak gözle göremediğim, ama şimdi önümde parlak renklerle dans eden takviye büyüleri yerleştirmişti; siyah ve gümüş büyü'nün çalkantılı bir akıntısı.

"Boşlukların içinde enerji garip bir şekilde değişiyor," diye açıkladım diğerlerine. "Yeni bir duvar gibi inşa ediliyor ve uzanıyor." Gelişmiş Görüşümün kalıntılarını temizlemek için birkaç kez göz kırptım. "Yol görüldüğü kadar açık değil."

"...Böyle şeyleri görebiliyor musunuz?" diye sordu Aleksander, sesinde şüpheyle.

Ses tonundaki şüphe beni sinirlendirdi. "Sadece görmekle yetinmem," diye yanıtladım, meydan okurcasına bakışlarına karşılık vererek. "İstersem enerjiyi emip, askerlerinizi deliliğe sürükleyen lanetli büyüden de kurtularak, zarar görmeden geçebileceğimiz bir geçit yaratabilirim. Bu cehenneme ilk geldiğimde Nocturnus Yolu'nda benzer bir numara kullanmıştım."

Hâlâ şüpheci görünüyordu, ama sanki "O zaman kanıtlarla" der gibi beni en büyük açıklığa doğru işaret etti.

Ve kendimi kanıtlamak için hiçbir fırsatı kaçırmadım.

Hiç tereddüt etmeden, kayıp kapının tam önüne kadar ilerledim, parmaklarım uzanmış, havaya işlenmiş parıldayan büyüü keşfetmeye hazırlanıyordu.

"Siphonus," diye fısıldadım, sesim sakın ama kararlı bir tonda yankılanıyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım, etrafımda dönen enerjiyi hissettim, sonra da birkaç dakika önce gördüğüm siyah ve gümüş renkli güçlerin canlı gösterisine gözlerimi açtım. Yeniden yoğunlaşarak dans ediyorlardı, özellikle yıkılmakta olan duvarın kalıntıları etrafında en şiddetli şekilde dönüyorlardı, taşların kendileri ise zengin, ışıltılı yeşil bir renkle parıldıyordu.

Orin bana her şeyin hayat taşıdığını öğretmişti. Bu gibi yıkık dökük duvarlar bile geride bırakılan şeylerin izlerini taşıyordu; onu inşa eden

ellerin umutları ve hayalleri, bir zamanlar üzerinde yürüyenlerin kederleri ve özlemleri. Bu engeli aşmak için önce taşlara yapışmış enerjiyi boşaltmam, geçişimizi engelleyen büyüü ondan ayırmam gerekiyordu. O zaman büyüye daha kolay odaklanabilirdim.

Bu sürece başlarken, sadece enerjiyi değil, duvarın varlığının yankılarını da içime çektiğimi hissettim; zaferleri ve trajedileri kendi özümle iç içe geçmişti. Neredeyse yıkıldığını hissedebiliyordum, tarihinin ağırlığı bedenimi çekiyor ve beni de aşağı çekmekle tehdit ediyordu.

Tüm bu ağırlığın altında ezilip kollarım yanlarıma düştü.

Phantom burnunu avucuma sürttü ve sıcak nefesini avucuma üfledi.

"İyi misin?" diye sordu Zayn.

Onun endişesini önemsemedim, vücudumdaki hissi geri kazandım ve hemen bariyer büyüsunü ele geçirmeye çalışmaya başladım.

Gümüşi-siyah enerji dalgalarını emmek zorlu bir işti, ama çok daha kötüsünü bekliyordum. Fırtınalı bir rüzgarda yakalanmış bir yelken gibi, tutunma gücüne karşı tehlikeli bir şekilde direniyorlardı, kopmaya çalışıyorlardı. Yine de nefesimi düzenledim, kalbimin ritminin büyüünün düzensiz ritmiyle senkronize olmasına izin verdim ve kısa süre sonra enerjinin içime aktığını, damarlarımda yolunu bulduğunu hissettim.

Son bir odaklanma hamlesiyle, büyüünün kalan parçalarını içime çektim. Duvardan keskin bir şekilde koparak çözüldü ve neredeyse beni yere devirdi.

"...Nova?"

"İyiyim," diye güvence verdim Zayn'e. "Her şey yolunda. Mümkünken karşıya geçelim."

Ben önden gittim, Phantom yanımdaydı, diğerleri de 紧紧 arkamdan geliyordu.

Açıklıktan geçerken, tüm grubumuzda gözle görülür bir ürperti dalgası yayıldı. Aleksander en son geldi, son askeri Elias'ı ilerlemeye devam etmesi için cesaretlendirmek üzere durduğunda teninde küçük çatlaklar belirdi.

Elias bir an için nerede olduğunu unutmuş gibiydi. Gözlerindeki şaşkın ifade tüylerimi diken diken etti.

Hepimiz içeri girdikten sonra, bariyerin bu tarafında daha da derinden hissedilen dondurucu soğuğa karşı birbirimize sokulduk.

Aleksander kaşlarını çatarak, "Bu duvarın etrafındaki enerji hâlâ tehlikeli," diye yorum yaptı. "Göremiyorum ama aniden yoğunlaştığını hissedebiliyorum. Huzursuz bir enerji."

Onunla aynı fikirde olmaktan ne kadar hoşlanmasam da, içgüdüsel olarak büyülü bakışlarımı tekrar geçide çevirdim ve başımı salladım. "Sanki bir alarmı tetikledik. Bir şey gerçekten de geçmemizi istemedi. Bunu açıklayamam ama..."

Sözlerim yarım kaldı ve havada yankılanan, saniyeler geçtikçe daha da şiddetlenen alçak bir tıslama sesiyle vücudum gerildi. Arkadaşlarım endişeli bakışlarla birbirlerine bakarken, ben kırmızı boncuklu bilekliğimi sıkıca tuttum. Kimse hemen konuşmadı. Neredeyse nefes almaya bile cesaret edemiyorduk.

"...Bu büyü çok güçlüydü." Titreyen elimi gizlemeye çalışarak parmaklarımı Phantom'un soğuk tüylerinin arasından geçirdim. "Bunu yaratan her neyse, muhtemelen yakınlarda kalıp, büyüü sürdürmek için çalışıyordur."

"Geri dönmeli miyiz?" diye sordu Elias.

Diğer askerler, Rowen ve Farren, kendi aralarında fısıldaşarak aynı şeyi merak ettiler. Üçü de teker teker krallarına baktılar.

"Geri dönmeyeceğiz." Alexander'ın sesi kasvetli ve metanetliydi. "Ama bu duvardan uzaklaşıp bir yerlerde saklanmalıyız. Bölgeyi iyice inceleyip sonraki adımlarımıza karar verirken bir süre ortalıkta görünmemeliyiz."

Kimse itiraz etmedi. Bulanık su akan ince bir dereyi takip ettik ve sonunda bizi bir nebze olsun gölge sağlayan, cılız, yapraksız ağaçların bulunduğu bir yere götürdü. Burada, sırt çantalarımızı düz, kumlu bir zemine bıraktık ve sessizce seçeneklerimizi tartıştık.

Birkaç dakika sonra Aleksander derenin kenarına diz çöktü, parmak uçlarıyla suya dokundu.

İstmeden de olsa büyülenmiş bir şekilde, suyun onun dokunuşu altında girdaplar oluşturup parıldamasını izledim. Su sakinleştiğinde, önünde tamamen berrak, arınmış bir dere akıyordu.

Kendi matarasını ve diğer birkaç matarayı doldururken bana bakmadı ama "Etkilenmekte bir sakınca yok" derken, kibirli gülümsemesinin su akıntısına yansıdığını görebiliyordum.

Sırf yapabildiğim için berraklaşmış suyu gölgelerimle karartmayı kısa bir an için düşündüm. Önemsiz mi? Evet. Büyü israfı mı? O da evet.

Ama Tanrım, o sinsi gülümsemeden nefret ediyordum.

Dudaklarımı kan tadı alacak kadar sertçe ısırdım ve sonra cevap vermeden uzaklaştım, diğerlerinin dinlenebilmesi için nöbet tutacağımı söyledim.

Elias'ı da yanıma aldım; yalnız bırakılırsa tekrar dalgınlığa düşme tehlikesi hâlâ vardı. Onu uyanık tutmak için onunla kısa sohbetler etmeye çalıştım; bu konuda hiçbir zaman özellikle iyi olmamıştım ve tüm sinirlerim gergin olduğu için bu her zamankinden daha zor oldu.

Sonunda konuşma girişiminden vazgeçtim ve onu dinlenme yerimize doğru eğimli tepenin en üstüne yerleştirdim, ben de daha geniş bir alanda devriye gezdim. Phantom başlangıçta bu devriyede bana eşlik etti, ancak bir saat kadar sonra sıkıldı ve çukurlar kazıp içine çeşitli nesneler gömerek kendini eğlendirmeye başladı. Toprağın içinde ne saklıyor olabileceğini sorduğumda, sadece kibirli bir şekilde bunun onun işi olduğunu, benim işim olmadığını söyledi.

Görünüşe göre çok ciddi bir köpek meselesi.

Ben kendi halimde takılmaya devam ettim ve zaman zaman duvarın yakınında duyduğumuz aynı alçak tıslama sesini rüzgarda duyuyordum.

Sonunda cesaretimi topladım ve o duvara doğru geri yürüdüm, o uğursuz sesin nereden geliyor olabileceğine dair herhangi bir işaret aramak için etrafı taradım.

Hiçbir şey bulamadım ama yine de bir şeyin orada olduğuna ikna olmuştum. Her garip ses veya ışık titremesiyle içimde bir his sıkılaşıyordu. Bir canavarla doğrudan yüzleşmekten daha rahatsız ediciydi; onu hissedebilmek ama görememek.

Tatilimiz sona ermişti; artık bir yön belirleyip ilerlemeye devam etme zamanı gelmişti, diye düşündüm.

Diğerlerinin yanına geri döndüm ve onları ileriye doğru bir yürüyüş için motive etmeye hazırlanıyordum. Yaklaşırken Elias bana sırtını dönmüştü; yaklaşan tehditlere dikkat etmek yerine geçici kampımıza bakıyordu.

"Ne biçim gözcüymüş," diye mırıldandım, adımlarımı hızlandırarak.

Ona yaklaştığımda ise durdum. Gözleri donuktu. Canlı dünyadan tanıdığım hiçbir dile benzemeyen kelimeler mırıldanıyordu. Ve onu ne kadar sarssam da, adını ne kadar yüksek sesle söylesem de cevap vermedi.

Aklıma rahatsız edici bir düşünce, olası bir açıklama geldi. Teorimi test etmekten korksam da, titreyen elimi ona doğru uzattım, kırmızı boncuklu bilekliğimi salladım ve bir kez daha onun aracılığıyla sihir yönlendirmeye hazırlandım.

Geliştirilmiş Görüş gözlerimi kapladı ve Elias'ı saran gümüşü-siyah iplikleri ortaya çıkardı; bu iplikler, duvarı geçmemizi engellemeye çalışan büyü'nün rengiyle aynıydı. Bazı yerlerde o kadar sıkıca yapışmışlardı ki,

nerede bitip nerede başladığını görmek zordu; ve izlerken enerjisinin içine daha da derine batıyor, rengini değiştiriyor gibiydiler.

Geri döndüler, ama asla eskisi gibi olmadılar.

Duvarı geçen son kişileri de etkileyen ve onları deliliğe ve nihayetinde intihara sürükleyen aynı büyü müydü bu?

"Elias," dedim olabildiğince sakın bir şekilde, "hadi diğerlerinin yanına dönelim."

"Gölgeler burada olduğumuzu biliyor. Nereye gittiğimizi biliyorlar. Nereye gittiğimizi biliyorlar. Onlara geri dönmeliyiz; sonuçta kimse onlardan kaçamaz."

"...Ne saçmalıyorsun sen?"

Cevap vermek yerine koşmaya başladı.

İlk başta o kadar şok olmuştum ki kıpırdayamadım; ta ki duvara doğru hızla koştuğunu fark edene kadar.

"Geri gel," diye seslendim, arkasından birkaç uyuşmuş, şaşkın adım atarak. "Geri gel!"

O sadece daha hızlı koştu.

İçimden gelen sese rağmen onu takip ettim, duvara, kırık kapıya kadar koştum ve onun kapının önünde diz çöküp başını eğmesini izledim.

Açıklığın içinde bir gölge yığını toplanmıştı. Sanki ortada bir canavar pusu kurmuş, ara sıra tekme atıp pençeleriyle yolunu açmaya çalışıyormuş gibi, gölgeler şiddetle kabarıp dalgalanıyordu. Bu canavarı çevreleyen çalkantılı enerjiyi görmek için sihirli Görüşe ihtiyacım yoktu. Bunun kötü, çok kötü olduğunu anlamak için de yeterliydi.

Elias hiç kıpırdamadı. Karanlık kütlelerin bir parçası kopup ona doğru uçup onu doymak bilmez bir açlıkla yutarken bile başını bir daha kaldırmadı. Vücudunun yok oluşunu dehşet içinde izledim. Son saniyede eli uzandı, parmakları çaresizce bana doğru uzandı, tıpkı boğulan bir kurbanın kurtarıcıyı işaret etmeye çalışması gibi.

Ama artık çok geçti.

O gitmişti.

Bir an geçti ve daha küçük kütle, arkasındaki daha büyük kütle kadar şiddetli bir şekilde dönmeye, küçük bir kasırga şeklini almaya başladı. Kükredi ve döndü, Elias'tan geriye kalanları -tüm cansız ve renksiz bir cesedi- savurdu; ben izlerken ceset kuruyup yok olmaya devam etti.

Onuncu Bölüm

Nova

GÖLGE GİBİ KASIRGA GERİ ÇEKİLDİ VE YOL AÇTIĞI GERÇEK YIKIMI ortaya çıkardı.

Elias'tan geriye, parçalanmış kemik yığınları, etrafa saçılmış küller ve yırtık pırtık giysi parçalarından başka pek bir şey kalmamıştı.

Kalp atışlarım hızla çarparken, etraflarında dönen enerjiyi anlamaya çalışarak, korkunç kalıntılara doğru koştum. Bu kadar hızlı, bu kadar eksiksiz, bu kadar... bu kadar... gelen ölümü anlamaya çalışıyordum.

Yıkıcı bir şekilde.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kemiklerin üzerine elimi uzattım, çaresizce cevaplar arıyordum. Belki dokunuşla bir şeyler sezebilirdim. Belki de kurbanına hâlâ yapışmış olan ölümcül büyüyü emebilir, içime yerleşmesine izin verebilir ve içeriden anlamlandırabilirdim...

Ama içime işleyen tek şey korku ve mide bulantısıydı.

Bu alem her geçen dakika daha da acımasızlaşıyordu. Boğazım düğümlendi. Bir an için gözlerimden yaşlar akmak üzereydi. Kırılma noktasına, korkunç bir gerçeğe ulaşıyordum—

Buraya hiç gelmemeliydim.

Durumun üstesinden gelemiyordum ama yine de gözyaşlarımı sildim ve başımı dik tuttum.

Başka ne yapabilirdim ki?

Yakınlarda ayak sesleri duyuldu, ardından öfkeli bir ses geldi: "Neler oluyor?"

O sese doğru döndüm, Aleksander'ın öfkeli bakışlarıyla karşılaşmayı bekliyordum. Ama bana bakmıyordu. Arkamdaki bir şeye bakıyordu.

Omzumu çevirip baktığımda, ölümcül gölge kasırgasının yeniden şekillendiğini, duvardan uzaklaşıp tekrar bize doğru geldiğini gördüm.

Ayağa fırladım ve aceleyle geri çekildim. Dumanlı karanlığın şeritleri, ana girdap gibi dönen kütleden ayrılıp, her bir şerit kırbaç gibi bir hızla geniş ve çılgınca savruluyordu; bu karanlık uzantılardan kaçmanın imkanı yoktu.

Aleksander'in altın rengi gözleri bana doğru parladı. "Kaos," diye fısıldadı, "neler oluyor böyle—"

Gölge şeritleri bedenine doğru pençelerini uzattı.

Onları görmeden önce bile yaklaşan saldırılarını hissettim, bu yüzden onu kenara itmeyi başardım ve kendim de yana doğru dans ederek uzaklaştım. Gölgeler, kasırgadan uzaklaşırken bölündüler ve Aleksander'in etrafında bir an tehditkar bir şekilde dönen daha küçük sarmallara dönüştüler, sonra dağıldılar.

Hâlâ saldırıyla bir ilgim varmış gibi bana dik dik bakıyordu. Onu güvenli bir yere itmek aslında otomatik bir tepkiydi; keşke gölgelerin o herifi ezmesine izin verseydim.

"Olan biteni biliyor muyş gibi mi görünüyorum?" diye sordum.

Gözleri benimle dönen karanlık enerji bulutu arasında gidip geliyordu. Bulut yuvarlanıyor ve kükrüyordu, etrafında ara sıra gümüşi-siyah küçük patlamalar meydana geliyordu, ancak o an için bize başka hiçbir şey saldırmadı. Aslında, tekrar geri çekiliyor gibiydi, daha güvenli bir mesafede ileri geri yürüyordu—neredeyse avını değerlendiren zeki bir yırtıcı gibi.

Aleksander, Elias'ın kalıntılarının yanında diz çökerken bir yandan da gözünü ondan ayırmadı; avucuna bir yığın toz ve kemik parçası alıp parmaklarının arasından geçirdi. Bir an için yüzünde acı dolu, hatta perişan bir ifade belirdi.

Anlaşılan, kibirli küçümsemenin dışında başka duyguları da varmış.

Kim bilebilirdi ki?

Ona doğru tereddütlü bir adım atarken suçluluk duygusu midemi kasti. Keşke Elias'ı yakalayacak kadar hızlı olabilseydim. Onu bir şekilde durdurabilseydim...

"Her şey çok hızlı oldu," dedim sessizce.

Işık Kralı yavaşça ayağa kalktı. Sanki bu son ölümün yükünü omuzlarında yeniden dağıtmaya çalışıyormuş gibi ağırlığını bir yandan

diğer yana kaydıldı.

“Özür dilerim. Ben—”

"Bitti." Şiddeti giderek artan, karanlık bulutları tehlikeli bir şekilde tekrar yaklaşan siklonu işaret etti. "Ona odaklanın."

Dikkatimi tekrar ona çevirdim. Aynı anda daha da yüksek bir kükreme duyuldu, ardından hızla karanlık şeritlerin ikinci bir darbesi geldi; onlardan kaçınmaya çalışırken dengemi kaybettim.

Aleksander beni göğsüne bastıldı, ikimizi de dengelemek için belime bir kolunu doladı. Ve yine oldu: Dokunuşu, yakınlığı göğsümde garip bir dalgalanmaya, aramızda vahşi bir sihir kıvılcımına neden oldu...

Onun elinden kurtuldum, sinirle gücümün tenimde tekrar patlamasını engellemeye çalışıyordum. Şu anda başka bir dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım yoktu. Kafamda çılgılık atan, neredeyse önümüzdeki tehdit kadar yüksek sesli sorulara ihtiyacım yoktu.

Neden bende böyle bir etki yaratıyor?

Bu neden sürekli oluyor?

Aleksander, aramızda geçen her şeye aldırmadan, dönen fırtınaya odaklanmış bir şekilde sakince, "Rose Point'te o gece etrafınızda böyle gölgelerin belirdiğini izledim," dedi.

"...Bu yüzden?"

"Belki de bu gölgelerle ilgili bir şeyler yapabiliriz?"

"Aynı şey değil. Dünyadaki her karanlık zerresini kontrol edemem, tıpkı sizin her ışık zerresini kontrol edemeyeceğiniz gibi."

Çenesinde bir kas seğırdi. "Lütfen bize bir iyilik yapıp deneyebilir misiniz?"

Kıvrılan kütle tekrar kükredi, bazı bölümleri karardı ve tehditkar olarak tanımlanabilecek bir şekilde dalgalandı. Sanki ona karşı herhangi bir şey deneme ihtimalime tepki veriyordu. Ve yine, tuhaf bir şekilde... canlı olduğu hissine kapıldım.

Hızla birkaç adım daha geri çekildim, etrafı gözlemlemeye çalıştım. Sonraki nefesimde soğuk bir rüzgar dalgası beni sardı—Phantom, ne tür bir yaramazlık yapıyorsa ondan geri dönmüştü. Bacağıma yaslandı, beni yerimde tuttu, sırtı elimi dayayacağım sağlam bir zemin oluşturuyordu.

(Seni yirmi dakika yalnız bırakıyorum ve geri döndüğümde bu manzarayla mı karşılaşıyorum?)

"Bir kerecik de olsa beni yargılamaktan vazgeç," diye mırıldandım, omzuma doğru hızla yaklaşan ince, asi bir gölge çizgisinden sıyrılıp

uzaklaşırken.

Aleksander'a asla itiraf etmeyeceğim bir şey değil ama bana doğru gelen enerji çok... tanıdık geliyordu. Yine de kolayca açıklayabileceğim bir şekilde değil. Ve bu enerjinin, onun ölüm gecesinde kanalize ettiğim enerjiyle aynı olup olmadığını kesin olarak söyleyemezdim; sonuçta o korkunç, yıkıcı karanlık pençelerini asla yeniden yaratmamıştım.

En azından, bilerek değil.

Ama şimdi, babamın öldürüldüğü gecenin anıları zihnimi ele geçirmişti ve hiçbir şeye tam olarak odaklanmamı, hele ki kontrol etmemi imkansız hale getirmişti. O gece hiçbir şeyi kontrol edememiştim. Her şeyden kaçmıştım.

Pek çok açıdan, o zamandan beri sürekli kaçmaya çalışıyordum.

Phantom sızlanarak bileğimi dürttü ve bilekliklerimin birbirine çarpmasına neden oldu, sanki orada olduklarını hatırlatmak istercesine.

Çeşitli boncuklara ve bantlara dokunarak seçeneklerimi değerlendirdim.

Duvardaki o büyüü boşalttımdan beri bir saatten fazla zaman geçmişti. Bu iyileşme süresi yeterli gibi gelmiyordu. Daha da garip bir enerjiyi vücuduma çekme riskini göze alabilir miydim? Etkileri ancak daha sonra tam olarak ortaya çıkabilirdi.

Aleksander yanıma geldi ve içimdeki tartışmadan dikkatimi dağıttı. "Eğer kaçacaksan, bunu şimdi yapmanı öneririm," dedi, parmak uçlarına yeni çağırdığı ışık kürelerini incelerken. "Böylece en azından yolumdan çekilmiş olursun."

Öfkeyle dolu bir sıcaklık tüm vücudumu sardı. "Seni burada yalnız ölüme terk etme fikri ne kadar hoşuma gitse de, hiçbir yere gitmiyorum."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve bir şeyler mırıldandı, anlayamadım; çünkü parmaklarımı bilekliklerimin üzerinde daha bilinçli bir şekilde gezdirmekle meşguldüm.

Bazen bana yol gösteriyorlardı. Hafif titremelerine ve hareketlerine alışmıştım... ama siyah gül bileziğin hareket etmeye başlaması ve boncuklarının dondurucu soğuk bir rüzgarda dişler gibi takırdatması beni şaşırttı.

Sonra, Orin'in yıllar önce bana açıkladığı, sihir yansıtmanın daha gelişmiş yönünü hatırladım: Özümü havaya değil de nesnelere göndermenin, sadece sürüklenen bir ruh değil, sahip olan bir ruh olmanın mümkün olduğunu. Yukarıdaki dünyada buna yakın bir şey bile başaramamıştım. Ama bu alem farklıydı, güçlerime daha elverişli

görünüyordu. Nesnelerden anıları çıkarabilme yeteneğimin daha güçlü olduğunu zaten görmüştüm, belki de...

"Lütfen yanımda kal," diye fısıldadım, sadece Phantom'un duyabileceği kadar alçak sesle. "Yeni bir şey deneyeceğim."

(Neden bunun kötü sonuçlanacağını hissediyorum?)

"Durum daha da kötüye gidemez ki."

(Bunu daha önce de söylemişsiniz. Ve yanılmıştınız.)

Aleksander sert bir şekilde, "Bir şey yap," dedi, "ya da kenara çekil."

Dişlerimi sıkarak Phantom'u kararlı bir şekilde yanıma çağırdım. Hafif bir inilti daha çıkardı ama itaat etti. Rahatlatıcı ağırlığı bacaklarıma yaslanırken, bilekliklerimi hızla yeniden düzenledim, siyah gül bilekliği sol bileğimde yalnız bıraktım, böylece ona ve kanalize ettiği yeteneğe daha iyi odaklanabildim.

Kolumu kaldırdım ve kendimden bir parçanın onunla birlikte kalktığını, bedenimden ayrıldığını hayal ettim. Hayaletimsi bir gölge şekil almaya başladı, kenarlarımda ikinci bir deri gibi parıldayarak dökülmeye hazırlanıyordu. Bir sonraki an, kaldırdığım kolumun üzerinde ani ve güçlü bir yoğunlukla siyah işaretler belirdi ve nefesim kesildi.

İyiye işaret, diye kendi kendime hatırlattım, sakın kalmaya çalışarak.

Bu işaretler geçmişte, iyi ya da kötü, her zaman daha güçlü bir büyü'nün habercisi olmuştur.

Derin, rahatlatıcı bir nefes aldım ve o işaretler fiziksel kolumdan kalktı, onun uzantısına doğru kıvrılarak, hayaletimsi uzantımı daha sağlam, daha ağır bir şeye dönüştürdü.

Uzun sürmeyeceğinden korkarak, o güçlendirilmiş çıkıntıyı hızla ileriye doğru yönlendirdim ve Aleksander'e ve bana doğru ilerleyen dönen gölge kasırgasına nişan aldım.

Yansımam yaklaşan tehdide çarptığı anda, bunu fiziksel bedenimde hissettim: Elime karşı bir baskı, sanki gerçekten ona dokunuyormuşum gibi. Sanki girdap gibi dönen karanlığı yakalayıp onu boyun eğdirmeye zorlayabilmişim gibi.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için, aynen bunu denedim.

Sanki kavrayacakmışım gibi elimi yumruk yaptım, sonra da bileğimi sertçe çevirdim.

Ve sihirli kasırganın kıvrımlı bölümünün bir kısmı gerçekten de hareket etti.

Başardım.

Bana ait olmayan bir enerjiye sahip olmuştum.

Tekrar denedim ve bu sefer çalkalanan kütleyi ayırmaya başlamayı başardım. Çok uzun sürmedi ama içindekini görebilecek kadarını açtım.

Gördüklerim beni neredeyse şoktan çılgılık atmaya itti.

"İçeride bir insan var."

"...Ne?"

"Bir kadın." Dönen gölgelere doğru birkaç adım sendeledim, onların daha da öfkeli, daha gürültülü, daha tehditkar hareketlerle kıvrılmalarına aldırış etmedim. "Birisi var... biri..."

Aleksander kolumu tuttu, beni geri tutmaya çalıştı. Bir an için neredeyse ona izin verecektim. Ve neden izin vermeyeyim ki? Elias'a neler yaptığını gördükten sonra neden isteyerek kendimi o karanlık bulutun içine hapsedeyim ki?

Neden mi? Çünkü o gölgelerin merkezinde biri vardı ve benimkine benzeyen bu karanlık büyüü örüyordu. Ve onu kontrol ediyordu.

Daha önce başka birinin benimkine en ufak bir şekilde benzeyen bir sihir kontrolü sergilediğini hiç görmemiştim.

Bu yüzden geri çekildim ve karanlık girdabın içine daha hızlı koştum, gölgeler beni yutarken ve sanki derimi kırılğan tabakalara dondurup kemiklerimden koparacakmış gibi hissederken bile ilerlemeye devam ettim.

Her adım ağırlaşıyor, dayanılmaz bir acı veriyor ve bacaklarımda bıçak gibi saplanan ağrılar hissediyordum.

Ama derine indikçe onu daha sık görmeye başladım.

O gerçekte.

Onu hayal etmiyordum.

Ben de hareket etmeye devam ettim.

Sonunda ona ulaştığımda, her şeyim—planlarım, cesaretim, umudum—beni terk etti. Bir an bayıldım ve bir sonraki an da kadına sertçe çarptım, ikimiz de yere serildik. Gölgele ve toz fırtınasının içinde yuvarlandık. Büyüsünün soğukluğu etrafımda titreşmeye devam etti. Birbirimizden ayrılıp ayağa kalktığımızda, kadın geriye sıçradı ve asasını kaldırarak o soğukluğu daha hassas bir şekilde yönlendirmek için kullandı; buz gibi bir soğukluk uzuvlarımı sardı. Göğsümü.

Boğazım.

Nefes alamıyordum, kahrolasınca nefes alamıyordum—

Boşta kalan elini kaldırdı ve bana doğru savurdu, bu hareketle arkasında havadan karanlık iplikler çekti. Asasını da hareket ettirmeye devam etti ve

gölgeli iplikler önünde birbirine örülmeye başladı.

İçgüdüsel olarak karşılık verdim, kendimi ipliklerin arasına attım, yakalayabildiğim kadarını tutup sertçe çektim. Tekrar kapanmadan önce onları koparmaya kararlıyım. Sadece birkaçını koparmayı başardım, ama bu onun dikkatini çekmeye yetti; ne yaptığımı anladığında gözleri faltaşı gibi açıldı.

Tamamen hareketsiz kaldı. Gölgeler çözüldü ve dağıldı, soğukluğun büyük bir kısmını da beraberinde götürdü, aramızdaki hava puslu ama nispeten temiz kaldı.

İkimiz de şok olmuş bir halde birbirimize bakakaldık.

Büyüsü daha da dağılırken, onu daha yakından inceledim. Uzun boylu ve kaslıydı, giydiği nispeten bol, koyu renkli kıyafetlerin altında bile potansiyel gücü aşıkardı. Gözleri ilginç bir koyu ametist tonundaydı ve özellikle yumuşak yüzünün geri kalanına kıyasla delici ve keskin bakışlıydı. Saçları sıvı gece gibiydi; ara sıra gümüş çizgilerle parıldayan mürekkep siyahı dalgalar, bana kayan yıldızları hatırlattı.

Çok geçmeden fark ettim ki, o yıldızlar aslında başının etrafına tutturulmuş narin bir bandın parçasıydı; ince gümüş zincirler banttan aşağı sarkıyor, uzun obsidyen tellerin altından görünüyor ve en hafif ışıktaki bile parıldıyordu. Diğer, aynı derecede narin zincirler de boynunu ve kollarını kasıtlı ve hassas bir şekilde çaprazlıyordu, öyle ki –bir bakışta– hepsi kalıcı olarak dövme yapılmış ve kahverengi teninde parlak bir şekilde parıldayan mürekkep gibi görünüyordu.

Taşıdığı asa yarı kalkık haldeydi, ama tıpkı kendisi gibi tamamen hareketsizdi. Hareket etmesini, daha fazla gölgenin içinde kaybolmasını bekledim durdum.

Ama hayır, o sağlam karakterliydi.

Bu ölümler aleminde, açıkça somut, açıkça gerçek, açıkça canlı olan bir başka varlık daha.

Sonunda hareket etti. Bastonunu yere vurdu ve kendini yere dayadı, sonra anlamadığım bir dilde bir şeyler söyledi. Durakladı. Tekrar denedi, sözleri daha ısrarcı ve daha öfkeli bir hal aldı.

Omzumu çevirip Aleksander'e baktım. O da aynı derecede şaşkın ve kafası karışmış görünüyordu. Bize doğru bir adım atmaya başladı—

Kadın ona sert bir bakış ve hâlâ anlayamadığım, ancak açıkça bir uyarı niteliğinde olan bir dizi iğneleyici sözle müdahale etti.

Bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi ve beni uzun, rahatsız edici bir an boyunca süzdü.

Ve sonra tekrar konuştu, bu kez imparatorluğumun ortak dilinde, kelimeleri net ama yavaş bir şekilde çıktı: "Senin büyü. Ele geçirme. Ölüleri diriltme. Evet?"

Kalbim ciğerlerime fırladı, normal bir nefes alma şansımı tamamen ortadan kaldırdı. Ölüleri diriltme büyü. Bu terimi hayatımda o kadar nadir duymuştum ki, sanki hâlâ bana yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi hissettim. Sanki onu bir şekilde yanlış anlamış olmalıyım.

Ama başımı sallamayı başardım.

"Öyleyse sen de o kaçak avcılardan birisin, öyle mi?" diye sordu. "Sanırım bir ödül peşindesin?"

Yutkundum, tereddüt ettim, güvenli bir cevap bulmaya çalıştım. "Bir şey avlıyorum... Ama ödül peşinde değilim. Altın ya da benzeri bir şey değil yani."

Beni süzmeye devam etti. "Işık Canavarı'nı yakaladın, değil mi?" Gözleri Aleksander'e kaydı.

"Tam olarak değil," dedim.

"Kesinlikle hayır," diye araya girdi Aleksander, bir adım daha atmaya çalışırken; kadın yine onu durdurdu, bu sefer asasını savurarak hızla çağırdığı karanlık gölgelerden oluşan bir mızrağı ona doğru fırlattı.

Aleksander saldırıdan kıl payı kurtuldu.

Ve bir anda, diğer elini tehditkar bir şekilde bana doğru kaldırmasına rağmen, bu kadını biraz daha sevmeye başladım.

"Bu alemde henüz kısa bir süredir yolculuk ediyorum," dedim ona. "İstemedim ona rastladım."

"Donup kalmıştı. Uyuyordu."

"...Bunu nereden biliyorsunuz?"

Soruma cevap vermek yerine, gözlerini kısarak bana bir adım daha yaklaştı. "Demek ki Canavarı yakalamıyorsun. Onu uyandıran sensin. Ve şimdi onu buraya sen getirdin."

"Ben... Şey, evet, bir bakıma öyle yaptım ama—"

"Ve biliyor musun," dedi, bastonunun ucunu göğsüme vurarak, "böyle bir suçun cezası ölümdür?"

On Birinci Bölüm

Nova

DUDAKLARIMDAN BİR DÜZİNE AÇIKLAMA DÖKÜLMEME ÇALIŞTI.

Kaza oldu.

Bunu nasıl başardığımı bilmiyorum.

Eğer mümkün olsaydı, onu o lanetli uykuya geri gönderirdim.

Ortaya tutarlı hiçbir şey çıkmadı.

Kadın, ben daha bir inilti bile çıkaramadan tekrar konuştu. "Yedi yıldır onu ortadan kaldırmaya çalışıyoruz." Asasını göğsüme daha da derine sapladı. "Onu ormanına hapsettik; en azından onu ve büyüsünü burada daha fazla yıkım yaratmaktan alıkoyduk. Onu uyandırmaya, serbest bırakmaya, Erebos'a bu kadar yakın bir yere getirmeye kimsin sen?"

"...Erebos mu? Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum—"

"Sessizlik."

Phantom ikimizin etrafında dönüyor, kadının topuklarına tehditkar bir şekilde ısıırıyordu. Kadının gözleri birkaç kez onun yönüne kaydı, ancak vücudu şekil değiştirip daha büyük bir boyuta ulaşırken ve gözleri ürkütücü bir beyaz renkte parıldarken bile, dişlerini görünce en ufak bir tepki vermedi.

Öylesine tuhaf bir hırıltı çıkardı ki, ensemdeki tüyler bile diken diken oldu. Sonunda, tamamen onun dikkatini çekti; sanki asasını çevirip ona doğrultmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu.

O hareket edemeden Zayn de, bölüğümüzün kalan iki askeriyle birlikte geldi. Aleksander'la kısa bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra tereddüt

etmeden bana doğru ilerledi. Uzaktan körü körüne içine girdiği durum ona tam bir kaos gibi görünmüş olmalıydı, ama her zamanki rahat gülümsemesiyle her şeyi karşıladı ve sadece, "Silahınızı arkadaşşımdan başka bir şeye doğrultmanızı öneririm. Şimdi." dedi.

Saldırganım şansını hesaplarken göğsüme uygulanan baskı biraz azaldı.

Aleksander, elini tehditkar bir şekilde kalçasındaki kısa kılıcın üzerinde dengede tutarak kuzeninin yanına yaklaştı.

Kadın sonunda duruşunu gevşetti ve asasını yere bıraktı. Nefesim de bu hareketi takip etti; gerginliğin yavaşça dışarı verilmesi göğsümde bir ağrıya ve baş dönmesine neden oldu, sanki ciğerlerimdeki tüm hava ezilmiş gibiydi.

"Gerçekten de kalabalık bir seyahat grubu," diye belirtti kadın, bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdikten sonra tekrar bana dikerek.

Aleksander kılıcını daha sıkı kavrayarak, "Sizin sandığınız kadar aptal değiliz, tek başımıza seyahat edecek değiliz," dedi.

"Gölgeler benim emrime uyuyor. Göründüğüm kadar yalnız değilim."

Övünmesine rağmen, etrafında artık o gölgelerin oluştuğunu hissetmiyordum. Yine de bunu kendime sakladım ve ona bakarak kim olabileceğini anlamaya çalıştım. Bizi nasıl bulmuştu ve neden Aleksander'ı uyandırmam konusunda bu kadar bilgili ve endişeli görünüyordu? Aklımda çok fazla soru vardı...

Ama aklıma sürekli o geliyordu: O kimdi?

Bir başka ölü diriltici.

Benim gibi.

Bu sözler kafamda tekrar tekrar yankılanıp duruyordu: O bana benziyor. O bana benziyor. O bana benziyor...

Olayın imkansızlığına o kadar kapılmıştım ki, ilk başta iki ayrı tarafın birbirine ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştığını fark etmedim. Aleksander kılıcını kınından çıkarmıştı. Zayn, Elias'ın kalıntılarına doğru bakıyordu; olan biten her şeyi bir araya getiriyor gibiydi ve şimdi de Aleksander'in planladığı kanlı cinayette kuzenine yardım etmeyi düşünüyor gibiydi.

Elias'ın başına gelenlerden ne kadar dehşete düşmüş olsam da, bu kadına saldırmalarına izin veremezdim.

Ancak onunla gerçekten konuşma fırsatım olduktan sonra bunu başardım.

Daha önce yaptığım gibi, siyah gül bileziğimden yayılan gücü kullanarak onun dikkatini çektim.

Bu sefer özümden birazını esasına aktardım ve cansız bir nesneyi ele geçirmenin sihirden daha kolay olduğunu anladım. Elimle ona doğru uzandım, yumruğumu sıktım ve avucumda o belirgin baskıyı hissettim—sanki gerçekten asayı tutuyormuşum gibi. Bileğimi hafifçe hareket ettirerek silahı geriye doğru savurdum ve onu da sendeledi.

Bu yeni yeteneğin şimdiden faydalı olduğu kanıtlanmıştı.

Yine sadece birkaç saniye kontrolü ele geçirebildim, ama bu onu hayal kırıklığına uğratmaya, planlarını yeniden gözden geçirmesine ve sonuç olarak grubumla arasına daha fazla mesafe koymasına yetti.

Aleksander gözlerini bana dikti, yaptığım bu son numaraya dair açıkça meraklanmıştı.

"Yine bir başka iğrenç, berbat, ölümcül derecede kaotik şey," dedim, karakoldaki sözlerini tekrarlayarak.

Onun cevabını beklemedim bile, kadının peşinden koşmaya başladım.

Diğerlerinin duyma mesafesinden uzaklaştıktan sonra, "Biraz konuşalım," diye usulca seslendim. "Belki de sadece ikimiz arasında?"

"Neden?"

Ses tonumu sertleştirdim. "Çünkü sana bazı şeyleri açıklayabilirim. O kadar endişelendiğin Işık Canavarı hakkında sana daha fazla bilgi verebilirim."

Omuzunun üzerinden şüpheci bir bakış attı, ama az önce silahını tutmak için kullandığım elime temkinli bir bakış attıktan sonra bana yetişmeme izin verdi.

İki ince, kırılğan görünümlü ağaç ve etrafa saçılmış kırık taşlardan başka hiçbir şeyimizin olmadığı تنها bir tepeye doğru ilerledik. Phantom önümüzde koşarak etrafı kokluyor ve tehditlere karşı keşif yapıyordu.

Biz yokuşu çıkarken Zayn bizi takip etmeye başladı, ama ben hemen geri dönüp yolunu kestim.

"Birkaç dakika önce çok güçlü bir büyü kullandı," dedim ona sessizce. "Bence dikkatli olmalıyız; onun gözüne girmeye çalışayım."

"Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

"Seninkine de girmeyi başardım, değil mi?"

Bana çarpık bir sırıtışla baktı. "Sadece... dikkatli ol," dedi, gözlerini kadına dikerek. "Bu cehennemde yaşamayı başaran hiç kimseye

güvenilemez. Onlar doğal varlıklar değiller. Belki de gerçekten hayatta bile değil."

İkimizin de bu cehennemde olduğumuzu ve gayet hayatta olduğumuzu belirtmeyi düşündüm. Ama sadece başımı salladım ve ondan Aleksander ile birlikte mesafesini korumasını rica ettim.

Tepeden ona doğru tırmanırken kadının yüzündeki şüphe ifadesi değişmedi; ben barış işareti olarak kendi bastonumu kaldırırken o hala bastonunu sıkıca kavramıştı.

"Silahlarını sana karşı çevirmelerine izin vermeyeceğim," dedim ona, sanki bu tür şeylerin gerçekten kontrolü bendeymiş gibi konuşmaya çalışarak. "Ve ben de kendi büyümü sana karşı kullanmayacağım artık. Ama karşılığında bazı sorularım var."

Dudakları sert, kararlı bir çizgi halinde kaldı ama itiraz etmedi. İtiraz etmesini beklemiştim. Sessizliği daha da kötüydü; nereden başlayacağımı bilemedim.

Ağaçlardan birinin altına kıvrılmış olan Phantom, rahatsızlığımı hissederek başını kaldırdı, ama ben onun endişesini önemsemedim.

Uzun süre sessiz kaldıktan sonra, kadın ilk konuşan oldu; gözlerinde benimkine benzer ani bir merak parıltısı vardı. "Daha önce gölgelerimi kontrol ettiniz. Sonra da asamı."

"Kısaca."

"Bu gerçekten güçlü bir ölü diriltme büyüsü."

"Öyle mi?" diye sordum, kelimeler ağzımdan çıkarken bunların fazlasıyla hevesli çıktığını fark ederek.

Bana tuhaf bir bakış attı.

"Bu sadece... yakın zamanda edindiğim yeni bir beceri."

"Güçlü ve potansiyel olarak tehlikeli bir durum," dedi kesin bir dille. "Eğer ne yaptığınızı bilmiyorsanız."

Anlatmak istediği şey ima yoluyla anlaşılmıştı.

Belli ki ne yaptığınızı bilmiyorsunuz.

Bu sözlere vereceğim cevabı içimde tuttum, ince uzun ağaçlardan birine yaslanmış, bastonunu dalların arasına dayamış ve onu incelerken onu izledim.

Güzel bir silahtı. Boyundan biraz daha uzun, büyük kısmı koyu gri bir ağaçtan oyulmuştu. Ucuna zarifçe sarılmış, dikenli bir asma şekline getirilmiş bir çeşit gümüş metal vardı. Bir şekilde hem narin hem de ürkütücü görünüyordu. Loş ışıktaki dikenlerin birkaçı parlıyordu—değerli

taşlar olduklarını fark ettim. Her birini inceliyor, onlara dokunuyor ve ara sıra başka bir dilde kelimeler fısıldıyordu, hem kendi kendine hem de doğrudan taşlara. Tıpkı bir müzisyenin enstrümanını ince ayar yapması gibi.

O bunu yaparken taşların birçoğu renk ve parlaklık değiştirdi ve ben de istemsizce, ellerinin parçanın üzerinde yaptığı ustaca hareketlere hayranlıkla, sessizliğe bürünmüş bir şekilde bakakaldım; bana Orin'i hatırlattı, o kadar kaotik bir hızla ama bir o kadar da ustalıkla hareket ediyordu - bir şeyler yapıyordu ama bir amacı vardı.

Akıl hocamı düşündükçe göğsüm adeta çökecekmiş gibi hissettim.

Bensiz de idare edebiliyor muydu?

Henüz bir günden biraz fazla geçmişti, diye düşündüm, ama çok daha uzun zaman geçmiş gibi geldi.

Boğazımı temizledim, sessizlik ve onun yarattığı anılar beni rahatsız ediyordu.

Kadının bakışlarında bir kez daha merak belirdi ve yine sessizliği bozan o oldu. "Konuştuğunuz dil... uzun süre ışık altında kaldığınızı gösteriyor."

Sözlerin anlamını kavramadan önce bir an düşündüm. "Yaşayan dünyada mı demek istiyorsunuz?"

Elleri, silahının etrafındaki metal sarmaşıktaki hareketsiz kaldı. Kısa ve öz bir baş sallamasının ardından işine geri döndü.

"...Son bir iki gün hariç, tüm zamanımı orada geçirdim," diye itiraf ettim. Yalan söylemenin bir anlamı yok gibiydi. Belki de gerçek, beni daha az tehditkar, asasıyla delmesi gereken biri gibi göstermezdi. "Ve yukarıdaki dünyada benimkine benzer güçlere sahip birini hiç tanımadım."

Bu sefer başını tamamen kaldırma zahmetine girmeden, kirpiklerinin altından bana baktı. "Hayır. Beklediğim gibi olmaz. Bu tür şeyler genellikle ışıktaki uzun süre kalmaz."

Ona yirmi beş yıl olduğunu söylemek istedim.

Büyüsüyle birlikte o dünyada yirmi beş yıl geçirmiştım, gerçi bazı günler nasıl başardığımdan emin değildim.

Çoğu gün, dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum.

"Öte yandan," dedi, bakışları tepeden aşağıya, Aleksander'e doğru kayarken, "onun gibiler de karanlıkta uzun süre dayanamazlar genellikle."

"...Ama işte buradayız," diye düşündüm.

Diğerleri uzakta ve kendi aralarında yoğun bir sohbete dalmış olsalar da, sesini alçaltarak, "Bu alemin dehşetine hemen teslim olmalıydı," dedi.

"Burası onun gibi varlıklar için bir yer değil."

"Büyüsü onu ve diğer takipçilerini korumuş gibi görünüyor," dedim.
"Böyle bir şey mümkün mü acaba?"

"Evet. Mümkün." Çenesi kasıldı ve gözleri buzlu mor renkten, yıldızsız bir gece gökyüzünü andıran daha koyu, daha derin bir tona dönüştü.
"Elbette, bunun bir bedeli var. Işık Canavarı'nı gelişinden beri bu yüzden izliyoruz. İlk inişi, bu alemin bazı kısımlarını felaket sonuçlarıyla dengesizleştirdi. Ve yıllar içinde her uyandığında, daha fazla felaket yaşandı ve bu felaketler o tekrar uyuyana kadar sürdü. Örneğin, üzerinden geçtiğiniz duvar yedi yıl önce hala tek parça halindeydi. Ve yıkımın ötesine yayılmasını engellemek için kendi büyümüzle onu güçlendirmek için elimizden gelen her şeyi yaptık, ama şimdi..."

Şimdi, o yıkıcı canavarı onların bariyerlerinin üzerinden geçirmiştim.

Hata.

Büyüsü gerçekten de o duvarı dengesizleştirip yıkmış mıydı acaba?

Geçtiğimiz yedi yılda başka neleri yok etmişti?

Onu bulduğum koruya giderken şahit olduğum o uğursuz uçurum... çatlamış toprak ve ona paralel uzanan ufalanan dağlar... tüm bu yıkıma da o mu sebep olmuştu?

"Eğer bu kadar sorun çıkarıyorsa, ondan basitçe kurtulamaz mıydınız?" diye düşündüm.

"Onu öldürme girişimlerimizin hepsi boşuna oldu. Bir şey onu en güçlü büyülerimizden koruyor. Ve biz sürekli olarak, yeterince uzun süre havayı soluduktan sonra havanın kendisinin işi halledeceğini umuyoruz, ama bu da olmadı."

Bunun ardındaki sebebi tahmin etmeye çalışmak yerine, "Biz dediniz. Kaç kişisiniz?" diye sordum.

Bu diyarın gölgelerinde daha fazla nekromancer'ın saklandığı ihtimali tüm vücudumu ürpertti. Acaba bu yüzden mi yukarıdaki dünyada hiç nekromancer'la karşılaşmamıştım? Belki de hepsi burada, ölümlere hizmet ediyor ve aralarında düzeni sağlıyorlardı.

Mantıklıydı, değil mi?

Peki o zaman... türümün geri kalanından bu kadar uzakta, yaşayanların dünyasında nasıl olmuştum?

Peki Orin neden daha önce böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti?

"Bir zamanlar çok kalabalıktık," dedi kadın sessizce. "Ama artık değiliz."

Ayrıntıya girmek istemiyor gibiydi. Daha fazlasını öğrenme isteğinden neredeyse patlayacaktım, ama merakıma yenik düşmek yerine, sadece "Adınız nedir?" diye sordum.

Sorudan şaşırmış gibi, sanki neden umursayacağımı bilmiyormuş gibi bakışlarını aniden benimkine çevirdi.

Ama az önce ses tonundaki yalnızlığı duymuştum. Sözlerinin soğuk, kayıp bir boşlukla yankılandığını biliyordum. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ve bazen sadece adınızı yüksek sesle duymak güzeldi; sevdiğiniz ve bağ kurduğunuz her şey yok olsa bile, o boşluğun içinde hâlâ var olabileceğinizi kendinize hatırlatmak.

Biraz tereddüt ettikten sonra, "...Thalia," dedi.

Elimi uzattım. "Ben Nova."

Bir an elime baktıktan sonra hafifçe kavrayıp tokalaştı. "Yukarıdakilerin Nova'sı. Canavar ve kardeşlerinin yanında, ışıktaki yürüyen bir nekromancer. Tanıştığımıza memnun oldum." Gerçekten memnun görünmüyordu, ama şimdi bana karşı düşmanca olmaktan çok meraklı görünüyordu.

İlerlemek.

Yine de, onun dokunuşundan ve neredeyse fazla meraklı bakışlarından kaçınma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım.

Işık Kralı ile paylaştığım gerçek geçmişi bilmesinin imkanı yoktu. Kim olduğumu, ne yaptığımı bilmiyordu; Aleksander'ın, gölgeleri ona karşı bir saldırıya dönüştürdükten sonra bu diyara nasıl düştüğünü bilmiyordu. Onu nasıl bu yere düşürdüğümü ve yere indiğinde burada yıkıma yol açtığını da bilmiyordu.

Ve Thalia'ya tüm sırlarımı hemen anlatacak kadar aptal değildim, her ne kadar ondan daha fazla bilgi alabilmek umuduyla tüm gerçekleri ortaya dökmek istesem de.

"Söyle bana Nova: Canavarı nereye götürüyordun?"

Daha ne kadar bilgi vermem gerektiği konusunda tereddüt ettim. Bakışlarım tepeden aşağıya kaydı ve önce Zayn'e takıldı.

Onu yeterince sevmiştim, ama onunla ve diğerleriyle sadece bir gün geçirmiştim. Onlardan hiçbirine gerçek bir sadakatim yoktu ve onların da bana karşı gerçek bir sadakat hissettiklerinden şüphe ediyordum.

Üstelik ben kral için değil, kılıç için gelmiştim. Ve işte beni o kılıca götürebilecek potansiyel olarak daha iyi bir rehber vardı. Benimle aynı büyüye sahip olan, gerçekten bu diyara ait olan biri.

“Onu hiçbir yere götürmüyordum,” dedim ona. “Daha önce de belirttiğim gibi, başka bir şey arıyordum. Sadece önce onu buldum. Onu uyandırmak gerçekten istememiştim. Bunu nasıl yaptığımı bile bilmiyorum.”

Bana kesinlikle inanmadı.

Söylediklerimin doğruluğunda ısrar etmek, Aleksander ve diğerlerini arkamıza bakmadan hemen geride bırakmamız gerektiğini önermek istedim.

Beni duraksatan tek bir şey vardı.

"Onun bu son uyanışından bu yana ne gibi felaketler yaşandı?" diye sordum.

Onu geride bırakma riskini göze almadan önce bilmem gerekiyordu.

Thalia'nın bakışları, az önce benimkiyle aynı yolu izledi; Aleksander ve diğerlerini inceliyordu, gözleri düşüncelere dalmış bir haldeydi. "Şimdilik yok," diye itiraf etti. "Ama geçmişteki yıkımları, temkinli olmak için yeterli bir sebep."

Şu ana kadar hiçbiri.

Büyüm onu uyandırmıştı ama gerçekten felaket boyutunda bir şey olmamıştı. Ancak birbirimize yakın olduğumuz her an güçlerimiz arasında tuhaf bir şey oluyordu... ya onun gücünü kontrol altında tutan ve bu aleme yıkım getirmesini engelleyen şey benim büyümün etkisi ise?

Onunla bu kadar yakın bir bağ içinde olma düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Bu doğru olamaz.

Orin'in yıllar boyunca bana verdiği tüm büyülü dersleri hatırlamaya çalıştım, keşke onun aktarmaya çalıştığı bilgilere daha iyi dikkat etseydim diye düşündüm. Tüm o farklı yasalar ve nitelikler—Aleksander ile aramda olup bitenlerin bir açıklaması olmalıydı.

Ama ben bu tür şeylerle ilgili not tutan biri hiç olmamıştım.

Pratik denemeler ne kadar acı verici ve karmaşık olsa da, her zaman yaparak öğrenmeyi tercih etmişimdir.

Ve böylece, bir deney yapmanın zamanı geldiğine karar verdim.

On İkinci Bölüm

Nova

“YÜRÜYÜŞE ÇIKMAM GEREK.”

Thalia'nın kaşları şüpheyile anında çatıldı.

“Köpeğim... huzursuz.”

Phantom başını kaldırdı ve merakla bana kısa bir süre baktı, ama sonra hiç sorgulamadan rolünü oynamaya başladı, ayağa fırladı ve kendi etrafında daireler çizerek döndü. İlk başta rol yapıyordu, ta ki kuyruğu burnunun ucuna değene kadar—sonra sanırım onu ciddi ciddi kovalamaya başladı.

Boğazımı temizledim.

Ağzı sonuna kadar açık bir şekilde durdu, kuyruğunu kavramak için dişlerini geçirmeye çok yakındı. Benim sessiz komutumu okudu ve sonra tepeden aşağı doğru hızla uzaklaştı.

"Hemen geri döneceğim," dedim ve aceleyle arkasından koştum.

Thalia'nın bakışlarını enseme bastırılmış fiziksel bir ağırlık gibi hissettim. Ama kafa karışıklığından, merakından ya da sadece kayıtsızlığından dolayı, beni durdurmaya çalışmadı.

Tepenin dibinde Phantom'a yetiştim. Yavaşlamaya başladı ama ben onu koşturmayı devam etmesi için nazikçe teşvik ettim. Geriye dönüp diğerlerinin geri çekilmemi izleyip izlemediğine bakmadım, yüzlerindeki soruları görmek istemiyordum; zaten kendi sorularıyla çok meşguldüm.

Phantom önden giderek birkaç dakika koştuk, sonra nefesimi toparlamak için tempomu düşürüp hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Yavaş bir tempoyla geri döndü. (Nereye gidiyoruz?)

“Emin değilim.” Soğuktan korunmak için kollarımı kendime doladım ve daha hızlı yürümeye başladım. “Sadece... uzaklaşıyorum. Bir şey deniyorum.”

Bir yanım, geride bıraktığım şeylerin başına ne gelirse gelsin, derinliklere doğru koşmaya devam etmek istiyordu. Bu ılgın, imkansız yolculukta sadece Phantom ve ben olduğumuz zamanlar daha kolaydı—ya da belki de tüm grevlerimizde sadece ikimizin olmasına alışmıştım.

Sanırım tanıdık ve daha kolay olan şeyler bazen aynı hissi veriyordu.

"Büyümün Aleksander'in yakınında olmadığı zaman neler olacağını görmek istiyorum, bu da onun gücünün bu alem üzerindeki olası etkisini değiştirecek," diye açıkladım Phantom'a.

Ne kadar yol kat ettiğimizi bilmiyorum—en az bir mil kadar—sonunda bir şey oldu: Yerde bir sarsıntı. Hafif ama kesinlikle hissedilebilir. Ayaklarımın etrafındaki kayaları nasıl salladığını ve havaya küçük toz bulutları nasıl savurduğunu izledim.

Olduğum yerde donakaldım, durumun ağır gerçeği üzerime çöktü. Önümdeki yol geniş ve boş olsa da, sanki yüzüme kocaman bir demir kapı çarpılmış gibi hissettim.

Phantom da bunu hissetmiş olmalı; kayarak durdu ve geride bıraktıklarımıza doğru geri döndü.

Nefesimi tutarak arkama döndüm ve ben de geriye baktım.

Uzakta, bomboş bir ufukta parıldayan tek yıldız gibi bir ışık vardı; her geçen saniye daha da büyüyüp belirginleşiyordu.

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

O manzaradan yüzümü çevirmeye çalıştım ama daha fazla yürümeye kendimi zorlayamadım.

şimdi ne olacak?

Doğrudan bakmaya gerek kalmadan bile, parıltı kısa sürede görmezden gelinemez hale geldi. ışık titredi ve genişledi, titredi ve genişledi, tekrar tekrar—artık patlamaya tehlikeli derecede yaklaşan bir yıldızdı.

Büyü.

Bu kesinlikle Aleksander'in büyüsü olmalıydı; bu alemde onun yarattığı parlaklığa yaklaşan başka hiçbir şey görmemiştim.

Ve bunu görmezden gelemezdim.

İgdlerimin neredeyse tamamına aykırı davranarak, diğerlerine doğru döndüm ve yavaş bir koşuyla başlayıp hızla depar atmaya başladım.

Ne kadar hızlı koşsam da, Phantom sürekli öne geçiyor ve geri dönmek zorunda kalıyordu. Sonunda, köpek halinin daha büyük bir versiyonuna dönüştü ve önüme geçerek beni durmaya zorladı.

(Yeterince hızlı değilsin,) dedi imalı bir şekilde.

Tereddüt ettim, ta ki bu aleme geldiğinden beri ne kadar daha sağlamlaştığını hatırlayana kadar. Sinirlerimi toparlayarak, boynunun ensesindeki tüylerden bir tutam kavradım ve kendimi sırtına çektim.

İleri fırladı, neredeyse beni üzerinden savuracaktı.

Çaba gerektirdi ama birkaç saniye sonra, kürek kemikleri arasında dengemi kurmayı ve orada kalmayı başardım. Ancak dengemi korumak için vücuduna iyice yaslanmam gerekiyordu, bu yüzden karanlık arazide hızla geri koşarken, yüzüm ipeksi, rüzgârda savrulan tüylerine gömülü halde, çoğunlukla kördüm.

Ama yıkımı görmeme gerek yoktu, ona yaklaştığımızı biliyordum.

Bunu hissedebiliyordum.

Artık sadece bir titreme değildi, yerin altından dalgalanan, onu büküp sallayan sürekli bir güç dalgasıydı. Güç eziciydi, ama sıcaklık daha da kötüydü; ciğerlerim her nefes alışımında patlayacak gibi olana kadar genişliyordu.

Phantom'un güçlü sırtına yüzümü bastırmaya devam ederken, o da soğuk bir enerji dalgası yaydı. Çoğu insan için bu enerji bir uyardı, sistemlerini alt üst eden şaşırtıcı bir şoktu. Benim içinse tanıdık bir rahatlama hissiydi; aklımı başıma getirmeye yetecek kadar. Başımı kaldırıp, ısının ve gücün çoğunun geldiği yöne doğru gözlerimi kısarak baktım.

Aleksander'ı, başı öne eğik ve gözleri kapalı bir şekilde, Işık enerjisi fırtınasının ortasında diz çökmüş halde gördüm.

Diğerleri ortalıkta görünmüyordu.

Korkunç bir düşünce beni sardı: Acaba bu dünyanın bir parçası çoktan parçalanıp onları yutmuş muydu?

Tıpkı yedi yıl önce dünyanın babamı ve daha nice insanı yutması gibi...

Her şey Rose Point'teki geceye çok benziyordu; tek fark rollerimizin tersine dönmüş olmasıydı. Aleksander, tıpkı benim o gece olduğum gibi, büyüsünü benimsemeyen bir dünyadaydı. Ve şimdi yönlendirdiği güç, diyarı paramparça etmekle tehdit ediyordu.

Peki tüm bunların anlamı neydi?

Ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Ama eğer bir şey yapmazsam, ikimizin de bu durumu anlamaya fırsat bulamama ihtimali çok

yüksekti.

Büyünün çitirtıları ve tıslamaları arasında duyulabilmek için Phantom'a "Beni daha yakına getir!" diye bağırdım.

Komutu yerine getirmeden önce bir an tereddüt etti, engebeli zeminde tehlikeli bir şekilde sekerek, etrafımızdaki sarsılan toprağa çarpan Işık enerjisi ışınlarından kaçındı. Özellikle şiddetli bir enerji çatlağı tam önümüzdeki toprağı vurdu ve Phantom aniden köpekten çok kediye benzer reflekslerle doğruca yukarı sıçradı.

Kürkünü tutuşum kaydı ve bu da beni kontrolsüzce havaya savurdu.

Tam yere düşmeden önce tekrar altımdan kaymayı başardı. Sakarca sırtından yuvarlandım ve yanından aşağı kaydım, ayaklarımı yere sağlamca bastım ve birkaç sendelemeli adımdan sonra bir şekilde ayakta kalmayı başardım.

Aleksander'e yaklaştıkça tenimde gölgeler canlandı. Teninde çatlaklar oluştu ve sanki gücüne karşılık verircesine, sanki o ışık sadece benim gelmemi bekliyormuş, özgür kalmak, karanlığımın iç içe geçmek için can atıyormuş gibi, çatlaklardan ışık sızdı. Ben de bir coşku dalgası hissettim. Belirgin bir çekim...

Gölgelerim onunla çarpışmak istiyordu.

Çaresizce.

Anlamadım ama ne pahasına olursa olsun ona ulaşmalıyım.

Phantom arkamda huzursuzca ileri geri yürüyor, ara sıra soğuk burnuyla beni dürtüyor ve tekrar sırtına binmem için beni ikna etmeye çalışıyordu. Ama birdenbire kendime olan güvenim ve kararlılığım arttı; bu tehlikeli okyanusun geri kalanını tek başıma geçecektim ve bunu yaparken en iyi arkadaşımı riske atmayacaktım.

İleri doğru koştum, kaslarım gerilmişti, dengemi kaybetmeye çalışıyordum, ayakta kalmak ve Aleksander'ı görüş alanımda tutmak için mücadele ediyordum. Büyü daha da yoğunlaşıyordu. Sıcaklık neredeyse boğucuydu. Ama yaklaşıyordum.

Yirmi fit.

On fit.

Beş fit—

Elimle uzandım.

Ve parmaklarım Aleksander'in koluna değdiği anda, etrafımızdaki dünya çiçek açmaya başladı...

Onu ilk bulduğum orman gibi, etrafımdaki her şey—kurumuş otlar, çoktan ölmüş çiçeklerin cılız kökleri, yakındaki, daha önce tüm yapraklarından yoksun bir ağaç—bir anda canlandı ve havayı göz kamaştırıcı bir parlaklıkla doldurdu.

Bir kez daha, her şey aynı hızla sona erdi... ama ölümle birlikte göreceli bir sakinlik geldi. Yer artık titremiyordu. Aleksander'in bedeninden yayılan ışıklar çatlamayı ve parlamayı bıraktı, bizi alacakaranlık tonlarında bir sessizliğe büründürdü. Huzurlu bir sessizlik değil, daha fazlasının gelme olasılığıyla dolu, yaklaşan bir crescendo'dan hemen önce gelen sessiz bir nota gibi ağır bir sessizlikti. Gelmesini beklemeye devam ettim—zillerin çarpışması, kemikleri titreten bir doruk noktasından önce yükselen notalar...

Ama Aleksander'in kolunu daha sıkı kavradıkça sessizlik uzadı ve uzadı, sonunda da kalacağına güvendim.

Şimdilik.

Aleksander başını öne eğmiş, gözlerini kapalı tutuyordu. Derisindeki ışık dolu çatlakların çoğu solmuştu, sadece kollarında ve yüzünün bir tarafı boyunca, sağ gözünün tam ortasından geçen bir çatlak kalmıştı. Büyünün izleri hala bu çatlaklardan sızıyor, yanaklarından altın rengi gözyaşları gibi damlıyordu.

Dengeyi sağlamak için -çoğunlukla da olsa- koluna daha sıkı tutunarak etrafa baktım.

Toprak birkaç yerde çökmüştü, ama bunun dışında hasar görmemişti. Birkaç sığ çatlak kalmıştı... ve bunların birkaçından küçük yeşil filizler fışkırıyordu. Filizlerin bazılarında çiçek tomurcukları bile vardı.

Bunların hiçbirinin daha önce burada bulunmadığından neredeyse emindim.

Anlaşılan her şey çiçek açtığı kadar çabuk ölmemişti.

Nedense bu, şimdiye kadar gördüğüm en garip şeylerden biri olarak aklıma geldi: Ölüler için yaratılmış bir dünyada kök salan canlı bir bahçe.

Neler oluyordu böyle?

Titreyerek, ihtiyatla Aleksander'ı bıraktım ve tam boyumla doğruldum. Sesler duydum ve arkamı döndüğümde Zayn, Thalia ve geriye kalan iki askerimizin kısa bir mesafede durduğunu gördüm.

Hepsi bana bakıyordu; sadece Thalia tomurcuklanan çiçeklere bakıyordu.

Zayn ilk önce hareket etti. Yaklaşırken beni süzdü, ama ilk defa tamamen sessiz kalmış gibiydi. Kelimeleri bulmakta zorlanıp başarısız olduktan sonra, yanımdan geçip Aleksander'ın yanına koştu. Rowen ve Farren de hemen onu takip etti.

Kral, onların yaklaşmasına aldırış etmeden, başı öne eğik bir şekilde diz çökmüş halde kaldı.

Acaba bir yıl daha uykuya mı dalacaktı?

Onu izlemekle ve ara sıra etrafında büyüyen bahçeye şaşkın, inanmaz bakışlar atmakla o kadar meşguldüm ki, Thalia'nın aniden yanımda belirmesi beni ürküttü.

“Ölülerle iletişim kurma büyüsü...” dedi, bakışları bir kez daha çiçek açmış bahçeye kaydı. “Yine de, ona ölüm getirmekten ziyade hayat getirmesine yardım ediyor gibi görünüyorsunuz.”

"Ama ben hiçbir şey yapmadım," dedim nefes nefese.

"Ona karşı hiç büyü kullanmadın mı?"

Başımı şiddetle salladım. "Düşünmeye bile zar zor vakit buldum, sihir çağırmayı bırakın."

Bakışlarını bahçeye dikmişti; çiçeklerin birçoğu açmış, renkleri parlak ve canlı kırmızı, turuncu ve sarı tonlarındaydı. Hepsi altın rengi kenarlı ve parıldayan, sanki güneşten parçalar yakalamış gibiydiler—bu dünyada gerçekten var olmayan göksel bir nesne; sadece değişen, bulutlu enerjilerle sarılmış o garip ışık küresi vardı. O küre hala hareket etmemişti. Yine de etrafa bakınca, Orin'in verandasında oturup ağaçların üzerinden yükselen güneşi izlediğim zamanki gibi hissettim.

"Daha önce de söylediğim gibi," diye fısıldadım, "onu uyandırdığımda sadece dokundum. Yemin ederim."

Thalia o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, asla cevap vermeyeceğini, bana asla inanmayacağını düşündüm.

Sonunda, "Ne kadar... tuhaf," dedi.

Nefesimi tuttum, endişeli gözlerinin ardında hangi sonuçlara vardığını sormaya neredeyse korkuyordum.

“Senin büyüün. Onun büyüsü. Birbirleri üzerinde derin bir etkiye sahip gibiler, değil mi?”

Bunu inkar edemezdim.

“Yani siz...” Doğru kelimeyi arıyor gibiydi. “...Birlikte,” diye karar verdi ve vurgu yapmak için parmaklarını birbirine vurdu. “Büyülü bir şekilde birbirinize bağlısınız.”

Yüzümü buruşturdum. "Bağlı olmak çok güçlü bir kelime."

Alternatif bir çözüm sunmadı.

Tüm çabalarımın rağmen gözlerim yine krala kaydı.

Huzurlu, düşünceli, hareketsizdi—ama yine de son derece korkutucu görünüyordu. Alarm verici derecede güçlüydü. Sanki her an gözlerini açıp manzaraya yeniden ışık saçarak, göz açıp kapayıncaya kadar her şeyi paramparça edebileceği gibi.

Ancak, ona her baktığımda hissettiğim şey korku değildi.

Öyle olması gerekirdi.

Ama öyle değildi.

Ne olduğunu bilmiyordum. Ama ona bakarken, istemsizce bir anı aklıma geldi. İlk tanıştığımız anlardan biriydi; çocukken, beni eski evimin avlusunda saklanırken bulmuştu.

Çok gençtik o zamanlar.

Çok üzgündüm, derslerimden, içimdeki karanlık yönleri bastırmayı öğretmek için ellerinden gelenin en iyisini yapan öğretmenlerimden bıkmıştım. Bu, annemin Orin'in bana özel ders verme tekliflerini kabul etmesinden önceydi. O zamanlar, sihrimi gizleyip onsuz normal bir hayat yaşayabileceğime hala inandığı zamanlardı. O zamanlar, sadece bunu yaparak onu mutlu etmekten başka bir şey istemiyordum; normal olmak için her şeyimi verirdim.

Aleksander o gün beni teselli etmişti; gözyaşlarımdan dikkatimi dağıtmak için yarattığı ışık gösterisinin sıcaklığını hâlâ hatırlıyorum.

Ve sonra beklenmedik bir şey yapmıştı: Benden de gölgelerimden teller çağırmamı istemişti, böylece hem ışığı hem de karanlığı bir araya getirerek bir şey yaratabilecektik; babamın bazen yatmadan önce beni eğlendirmek için kullandığı gölge kuklalarına benzeyen, ancak daha ayrıntılı bir şey.

O gün konuştuğumuz hiçbir şeyi gerçekten hatırlamıyordum. Sadece bahçenin etrafındaki tuğla duvarlarda güneş ışığı ve gölgeyle yazdığımız hikayeleri, etrafımızdaki çiçeklerin gösterimize canlanan hevesli bir izleyici kitlesi gibi nasıl açtığını ve kalbimin belki de tüm çocukluğumda ilk ve tek kez gerçekten huzurlu hissettiğini hatırlıyordum.

Fakat siyaset ve diğer çarpık, keskin şeyler, o gün hissettiğim huzurun önüne çoktan geçmişti. O değişmişti. Ben değişmiştim. Aramızda çok fazla soru işareti, çok fazla ters giden plan vardı ve artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Yine de, kanıtlar göz ardı edilemezdi.

Büyümüz bir kez daha bir araya gelmeyi, kendimizi içinde bulduğumuz bu dünyanın duvarlarına yeni bir hikaye örmeyi çok istiyordu.

Ve bunun nedenini anlayana kadar, istesek de istemesek de birbirimize bağlıymışız gibi görünüyordu.

Önce düzgün bir kamp kurup dinlenmeye, sonra ne yapacağımıza karar vermeye karar verdik. Uyudum -ama kötü bir şekilde ve ancak Zayn'in ilk nöbeti kendisinin tutacağı konusunda ısrar etmesinden sonra.

Bir ara, kâbusumdan aniden uyandım ve gözlerimi dipsiz bir uçurumun içine açtım.

Gözlerimi kırıştırdıktan birkaç saniye sonra gökyüzüne baktığımı fark ettim. Ya da bu dünyada gökyüzü diye bir şey varsa, işte ona bakıyordum; ne kadar simsiyah olduğuna şaşırdım. Uyuyakaldığım yerden daha karanlık olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama Elias'ın bana söylediği gibiydi: Bu alemde gözlemlenebilir bir gündüz ve gece döngüsü vardı ve şimdi açıkça gecenin en karanlık saatiydi; güneş diye adlandırmak istediğim ışık, karanlık bulutların ardında tamamen gizlenmişti.

Beni uyandıran kâbusu hatırlayamasam da, zihnimde hâlâ pençelerini hissediyordum; gözlerimi tekrar kapatmaya çalıştığım her seferinde daha da sıkılaşıyordu.

İçimden bir ah çekerek doğruldum ve uyku tulumumdan dışarı sürünerek çıktım—ama birkaç santim ilerleyebildim, sonra donup kaldım.

Çünkü Aleksander tam oradaydı, kolunu bükülmüş dizinin üzerine atmış, uyuduğum yerden sadece birkaç adım ötede oturuyordu. Gözleri açıktı, karanlıkta parıldıyordu ve uzaktaki bir şeye odaklanmıştı.

Bütün vücudum kıpkırmızı oldu. Acaba o izlerken ben bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, kâbuslarımın pençesinde kıvranmış mıydım?

Rahatsızlığımı olabildiğince bastırarak dizlerimin üzerine geri çöktüm. "Uyanıksın," dedim.

"Dikkatlisin."

"Bütün bu süre boyunca tehditkar bir şekilde üzerime mi dikildin?"

“Ben pek bir tehdit değilim. Özellikle de o bu kadar yakındayken,” dedi, Phantom'un başını tüylü patilerine yaslamış, kurumuş otların arasında uzandığı yakındaki bir alana işaret ederek. Köpeğin yanları uykunun yavaş nefesleriyle inip kalkıyordu, ancak hayalet gibi mavi bir gözü ara sıra aralanıp bizi izliyordu.

Aleksander sözlerine şöyle devam etti: "Keşke senden çok daha uzakta durabilseydim, ama aramızdaki mesafe ne kadar artarsa, büyüm o kadar huzursuzlaşıyor. Evren bana acımasız bir oyun oynuyor gibi görünüyor."

Hem sana hem de bana, çıldırmak istedim.

Ama nedense öyle yapmadım. Sadece ayağa kalktım, gerindim ve kendi kendime, "Seni sakinleştirmeye yardımcı olabildiğime sevindim," diye mırıldandım.

Sakin bir ton takınma girişimim onu kandıramadı.

"Seçme şansınız olsa siz de giderdiniz," dedi. "Daha önce, o gölge kullanan kadınla konuşmaya gittiğinizde de gitmeyi düşünüyordunuz. Gözlerinizden anladım."

Uykusuzluk ve durum karşısındaki artan hayal kırıklığım sesimi vahşileştirdi. "Elbette bunu düşünüyordum. Bu alemde senden çok daha iyi bir rehber olurdu muhtemelen—ve bildiğim kadarıyla ailemden kimseyi öldürmedi. Öyleyse neden senin yerine onun yardımını istemeyeyim ki?"

Omuz silkti. "Çünkü birlikte seyahat etme konusunda anlaştık?"

"Sizinle sadece bir gün yolculuk ettim. Bu, kesinleşmiş bir anlaşma değildi."

"Ve sadakat aptallar içindir, öyle mi?" Bu sefer hiç de kavgacı bir ses tonuyla konuşmadı. Daha çok yorgun gibiydi.

Gülüşüm hâlâ sertti. "Sadakat," diye homurdandım. "Yıllar boyunca sadakati denedim. Düşünmek bile istemediğim kadar çok ihanete ve tehlikeli duruma yol açtı. Güvenmeye cesaret ettiğim neredeyse her insan beni bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı."

"Bu, insan karakterini değerlendirme konusunda pek başarılı olmadığınızı gösteriyor."

Acı bir kahkaha daha attım. "Belki de öyle. Çünkü işte buradayım, sana yakınım - yine - seni ve büyünü yok etmenin bir yolunu bulmak yerine, seninle birlikte yolculuk etmek için geri döndüm, yani... evet. Evet, karakter değerlendirmesinde berbat biriyim diyebilirim."

Sözlerime kuru bir kahkahayla karşılık verdi. "Bana karşı yapılan o iğneleyici sözü ben uydurdum, değil mi?"

Omuz silktim.

"O puanı kazandınız. Tebrikler."

"...Skor tutuyor muyuz?"

"Sen de öyle biri gibi görünüyordun."

Bunu düşündüm, başımı geriye doğru eğip zihnimde ikimizin de şimdiye kadar topladığı puanları hesaplıyormuş gibi yaptım. "Öndeyim," diye sonuçlandırdım.

Sırıttı, ellerini başının arkasında kavuşturduktan sonra yere doğru geriye yaslandı. Bu hareket gömleğini yukarı kaldırarak kaslı karnını ortaya çıkardı.

Başımı başka yere çevirmeye zorladım, dudağımı ısırırken ensemden bir sıcaklık hissettim ve saç derimde karıncalanma oldu.

Saçma.

Ama elimde değildi; birdenbire, daha önce hiç çıplak erkek görmemiş gibi yanıp tutuşuyordum, oysa bir sürü görmüştüm. Gerçekten de çok fazla görmüştüm—ama insan yalnızlıkla bir şekilde başa çıkmak zorundaydı, değil mi? Malzeme veya bilgi karşılığında iyilik yapmaktan da çekinmiyordum, ancak kimlerle iş birliği yapacağım konusunda seçiciydim; en sevdiğim iş ortaklarımdan bazılarıyla, bu benim için esasen kazan-kazan bir durumdu.

Ancak, herhangi bir nedenden dolayı, o departmanla ilgili herhangi bir işim olmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Ve aman Tanrım, bu muhteşem erkek örneği bana tam olarak bunu hatırlatıyordu.

Büyülerimizin karışması da yardımcı olmadı; onun yakınlığının gücümde yarattığı vızıltı, eğer izin verseydim, uyarılmanın ilk kıvılcımları olabilirdi. İkisi de birbirine çok benziyordu.

Ve kendimi tutamadan, bu kıvılcımı kucaklamanın ne tür bir tepki yaratabileceğini -felaket mi yoksa faydalı mı olacağını- merak etmeye başladım.

Aralarındaki bağdan bahsedelim.

Dudaklarımı daha da sertçe ısırarak odaklanmaya çalıştım. "Demek seni o ormanda uyandırdım. Benim büyüm seninkini yatıştırıyor. Eğer birlikte yolculuğa devam edersek... acaba bunun bana ne faydası olacak?"

"Benimle birlikte olmaktan memnuniyet duyarsınız," diye yanıtladı gözlerini açmadan.

"Vay canına. Bu anlaşmada resmen kazıklanıyorum."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmediğini sandım, ama yakından baktığımda hemen kaybolmuştu.

Bir an için, gerçek gülümsemesinin nasıl olduğunu merak ettim. Yaşarken, belki de çocukken, onu görmüş müydüm? Görmüş olmalıyım. Peki neden şimdi hatırlayamıyordum?

Neden istedim ki?

Mantığıma aykırı olsa da konuşmaya devam ettim, aramızdaki belirsizliği gidermeye çalıştım. "Sana daha önce yaklaştığımda bir şey hissettim... Belki de kendi gücümde bir artış."

Hiçbir şey söylemedi; beni dinleyip dinlemediğinden bile emin değildim.

Konuşmaya devam etmek istemiyordum. Aramızda sihirli bir bağ olduğu fikrini aklımdan bile geçirmek istemiyordum. Ama anlamamak, istemediğim bir cevabı keşfetmekten daha kötü görünüyordu.

Ben de dedim ki, "Bazen tenimde beliren gölgeler... Eskiden onları daha iyi kontrol edebiliyordum. Her zaman daha güçlü sihir kullanımım ile bağlantılıydılar, ama... Rose Point'te olanlardan kısa bir süre sonra, görünmeyi bıraktılar. Sizi burada bulmadan yıllar önce de görünmeyi bırakmışlardı. Ve şimdi, bir gün içinde iki kez tenimde belirdiler."

Sonunda gözlerini açtı ama hâlâ konuşmadı.

Yutkundum. "Demek ki varlığınız gücümün daha güçlü yanlarını uyandırıyor. Ve yakınlığım da sizin gücünüzü yatıştırıyor, dediğiniz gibi."

"Hım. Ama çok... titiz bir süreç."

"Nasıl yani?"

"Şu an olduğun gibi yakın ama ulaşılamaz olduğunda, bana sadece donuk, ağrıyan bir baş ağrısı veriyorsun." Oturur pozisyona geçti ve bana doğru yavaşça yaklaştı. "Evet, işlerin kontrolden çıkmasını engelliyor ama yeteneklerimin daha incelikli, daha nüanslı kullanımını yönetmek imkansız. Ama şunu fark ettim ki..." diye sözünü kesti, bana uzanmadan hemen önce durdu.

O an, beni şaşırtan acı verici bir belirsizliğe dönüştü; Işık Kralı'nın belirsizlik gösterebileceğini düşünmemiştim.

Yüzündeki şaşkınlık ve öfkeye bakılırsa, kendisi de bunu yapabileceğini düşünmemişti.

"Boş ver," diye mırıldandı. "Tuhaf bir durum. Şimdilik bu konuyu kapatalım."

"Hayır, açıkla." Çok fazla düşünmeden ona yaklaştım.

Sanki aramızdaki mesafeyi kapatmaktan çok daha samimi bir şey yapmışım gibi, keskin bir nefes aldı.

Bu tepkiden etkilenererek daha da cesaretlendim, ona doğru yaklaştım ve elimi bacağına koydum.

O, tamamen hareketsiz kaldı, dokunuşuma öyle yoğun bir şekilde baktı ki, bir an ne söylediğimi unuttum.

"...Böyle gerçekten sana yakın olduğumda," diye nihayet söylemeyi başardım, sesim istediğimden daha kısık çıkıyordu, "bu sana ve güçlerine açıklık getiriyor mu?"

Bir an duraksadı. Sonra elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla çenemi kavrayarak bakışlarımı ona çevirdi. Altın rengi gözleri gözlerime dikilmiş halde, beni ve sorumu bir an daha inceledi.

"Evet," dedi. "Yedi yıldır ilk defa güçlerimi gerçekten kontrol edebildiğimi hissediyorum." Bunu göstermek istercesine, çeneme bastırdığı elinin üzerinde keskin bir ışık çizgisi belirdi. Kolundan yukarı, pazusuna doğru yayıldı ve ışıkla birlikte teninden yayılan sıcaklık beni sardı.

Bakışları, büyüünün yarattığı ışıltıyla yıkanmış halimi yeniden incelerken daha da parladı. "Fırtınalı bir denizde düşen bir çapa gibi," diye mırıldandı, benden çok kendi kendine.

Eli yukarı doğru uzanarak çenemi kavradı.

Kendimi tutamadan dokunuşa karşılık verdim. "Kaos olduğumu sanıyordum, berraklık değil," diye mırıldandım.

"Hâlâ uygun bir takma ad," diye yanıtladı, benim alçak, hafif nefesli ses tonumu taklit ederek. "Merkezde sakinlik olsa bile, seni kuşatıyor." "Merkez" kelimesinde eli düştü, sıcak parmakları boynumdan aşağı doğru kayd, boğazımın çukuruna yayıldı.

Dudakları daha da yaklaştı, burnu benim burnuma değdi.

Gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başladı, içimde derinlerde saklı bir parça aslında bunu istiyordu, parmaklarının daha da aşağıya inmesini, dudaklarının bir sonraki anda benimkileri bulmasını diliyordu—

Ama...hayır.

Biz ne yapıyorduk böyle?

Aynı soruyu tam o anda kendi kendine sormuş gibiydi. Kaşları çatıldı. Gözlerinde öfke ve şüphe karışımı bir ifade belirdi. Ama aynı zamanda, yemin ederim ki arzu gibi görünen bir parıltı da vardı.

Tenimdeki gölge izleri, o arzuyla beslenmiş gibi canlandı. Altlarında kaynayan güç inkar edilemezdi.

Geri çekildim, kalbim davul sesi gibi çarpıyordu, sessizlikte yankılanıyordu. Başım dönüyordu. Şimdi daha da fazla sorum vardı... ama aynı zamanda bazı gerçekleri de fark etmişim. Çünkü tüm deneylerim, korktuğum sonuçları veriyordu.

Sadece aynı mekânı paylaşmak yeterli değildi.

Benim gücümün daha güçlü yönlerini ortaya çıkarmam ve onun da gücünü gerçekten kontrol edebilmesi için, birbirimize daha da yakın olmamız gerekiyordu. Bağlı olmamız. Birbirimizin özüne dolanmış olmamız.

Bu durum gittikçe daha da kötüleşti.

Ayağa kalktı ve benden bir adım uzaklaştı, gözlerini uyandığında baktığı aynı yöne çevirdi; uzaktaki ufukta puslu bir aydınlık vardı. Uzak bir şehrin parıltısı gibiydi, diye düşündüm, ama bunun öyle olamayacağını biliyordum.

"Dediğim gibi, evrenin acımasız bir oyunu bu," dedi Aleksander, sesi aniden soğuk bir tonda. "Ve tüm çalışmalarım ve eğitimlerime dayanarak bunun hiçbir mantığı yok. Yıllar boyunca tüm hocalarıma göre, benzer benzeri çeker. Benim büyümün seninkiyle hiçbir ilgisi olmamalı. Biz zıt kutuplarız; hiçbir ortak noktamız yok."

Bu sözler canımı yakmamalıydı; bu noktaya kadar insanlarla ortak noktalarımın olmamasına alışmış olmalıydım.

Peki neden birdenbire onunla ortak noktalarımızın olmasıyla ilgilenmeye başladım?

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldık.

Sonunda düşüncelerimi daha fazla kendime saklayamadım. "Gerçekten hiçbir ortak noktamız yok mu?" dedim.

Bakışlarını bana çevirdi.

"Bu... bana büyümün yaşayan dünyada her zaman ne kadar yersiz hissettirdiğini hatırlattı. Daha önce, yani—ışığın bedeninizden kopup etrafımızdaki her şeyi yok etmekle tehdit ettiğini gördüğümde."

Cevap vermedi ama bakışları biraz yumuşadı, beni devam etmeye teşvik etti.

"Yedi yıldır buradasın," diye devam ettim. "Yedi yıldır, büyüünün sana Canavar lakabı kazandırdığı bir yerdesin. Ve ben... bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yani en azından bu konuda ortak noktamız var."

Onun daha yumuşak, daha düşünceli bakışlarıyla karşılaşmak, her zamanki yoğun, ateşli bakışlarına bakmaktan nedense daha da zordu, bu

yüzden devam ederken ufuktaki uzaktaki parıltıya baktım. "Çünkü bir yere ait olmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedim, sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti, "ve senin varlığının o yeri yok etmesinin ne demek olduğunu. Tek fark, ben yok ettiğim şeyi gerçekten sevmiş olmam."

Cevap vermesi uzun sürdü. "Doğum gününüzün gecesinde olanlardan sonra bir türlü toparlanamadınız, öyle mi?"

Başımı hissizce salladım.

"Ani ortadan kayboluşumdan -ya da öldüğüm varsayımından,- krallığımın da benzer şekilde zarar gördüğünü tahmin ediyorum."

Sonunda geriye dönüp onun sorgulayan gözlerine bakma cesaretini buldum.

Ve yine, aramızda uzanan köprüyü geçmeye, konuşmaya devam etmeye yönelik bir dürtü hissettim; ayaklarımızı altımızdan çekip alabileceğimiz, ne kadar tehlikeli ve derme çatma tahtalar gizlenmiş olursa olsun.

Eğer birlikte kalmak zorunda kalsaydık, bazı konularda ona karşı dürüst olmam gerekecekti. İş yerinde çok fazla tuhaflık vardı, her şeyi kendi başıma çözemezdim; bu noktada ondan bazı bilgileri saklamak faydadan çok zarar verebilirdi.

Yüzümdeki karmaşa açıkça belli olmuş olmalı ki, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Kaos mu? Bu nedir?"

Kaşlarımı çatarak, "Krallığınız iyi durumda," dedim ona. "Çünkü çoğu insanın inandığına göre, siz hâlâ hayattasınız ve orayı yönetiyorsunuz."

On üçüncü Bölüm

Aleksander

ZAYN, ALIŞILMADIK BİR ŞEKİLDE TELAŞLI BİR İFADEYLE, "YALAN söylüyor olabilir," dedi.

"Böyle bir konuda yalan söylemesi için ne gibi bir sebebi olabilir ki?"

"Bize, krallığımıza ve bizim törensiz ayrılışımızdan beri tahtı koruyan Muhafızlara karşı düşmanlık ekmeye çalışıyor olabilir."

"...Öyle düşünmüyorum."

"Seni bir dublörle değiştirmezlerdi herhalde," diye ısrar etti Zayn, kamp ateşinin kalıntılarını botuyla silerken. "Bunu düşünmek bile saçma."

"Öyle mi? Belki de ben ortadan kaybolunca paniğe kapıldılar ve daha iyi bir alternatif bulamadılar? Belki de Elarith'in zaten anne babamla yeterince ölüm gördüğünü ve üçüncü bir kraliyet ailesi üyesinin ölümünün birçoğunu çıldırttığını düşündüler. Bunu yıllar içinde kendimiz de konuştuk, değil mi?"

Bu lanetli cehennemde mahsur kaldığım süre boyunca beni en çok rahatsız eden korkulardan biri de krallığımın ve halkının başına ne geldiği idi.

Annemin ölümü Elarith'i zaten endişe verici derecede istikrarsızlaştırmıştı. Babamın vefatı ise bir zamanlar görkemli olan krallığımızın temellerinde bir başka sarsıntı olmuştu ve dürüst olmak gerekirse, zar zor düzeni sağlayabiliyordum—ki bu da yabancı bir prensesle görücü usulü evliliğe razı olmamın tek sebebiydi. İşleri istikrara kavuşturmak için krallıkların birleşmesi. Plan buydu. Eldris, barışçıl, kolay

bir hedef olmalıydı—gereksiz yere güçlü olan ve ihtiyaç duyduğumuz her şekilde kullanabileceğimiz bir ülke.

Başından beri bu zorlu süreçle ilgili kötü bir hisse kapılmıştım, ama tıpkı babamın, ondan önceki babasının ve ondan önceki babasının da bildiği gibi, Işık Muhafızlarının Elarith için en iyisini bildiğine güvenmiştim...

Keşke kendimi dinleseydim.

Ama bu son yedi yılın herhangi bir bölümünün nasıl olacağını nasıl tahmin edebilirdim ki? Ve danışmanlarımın benim yerime bir sahtekârı getirmesi... bu kesinlikle aklıma bile gelmeyen bir olasılıktı.

“Nova’ya göre, ailesinin ölümünden ve Rose Point’i çevreleyen karanlık lanetten onun sorumlu olduğuna dair bir anlatı oluşturuyorlar,” diye anlattım Zayn’e. “Bu sözde Elarith Kralı, Eldrisan tahtının vekili olduğunu ilan etti. Yani, sonuçta o krallığın kontrolünü ele geçirdik – ancak üzerinde anlaşılan şekilde değil.”

Damarlarımda şiddetli bir tahriş hissettim.

Ama kime?

Sahtekar mı? Fener Bekçileri mi? Yoksa ben mi?

O an kimden daha çok nefret ettiğime karar veremedim.

Zayn başını salladı. "Senin kukla bir versiyonunu yönetmeye devam etmeyi düşünmeleri bile neredeyse vatana ihanet sayılır."

Bastırılmış öfke içimde sıcak, kıvrımlı bir yol açarken bile, mantıklı bir yanıt vermeye çalıştım. "Alternatif ne olabilirdi ki? Benden sonra tahta geçecek kişi sendin. Ve unuttuysan diye söylüyorum, o gece de ortadan kayboldun. Wren senin peşinde olurdu. Yedi yıl önce pek de yetenekli bir hükümdar değildi, değil mi?"

Wren onun küçük kız kardeşiydi ve biz ortadan kaybolduğumuzda henüz bir yaşını bile doldurmamıştı. Ondan sonra, taht sıralaması oldukça belirsizleşti.

Birkaç kez itiraz etmeye çalıştı, ama sonunda sadece başını salladı, gözlerinin arasını ovuşturdu ve "Ne büyük bir felaket bu!" dedi.

“Bu, durumu hafife almak olurdu.” Her şeyi düşünürken, dalgın bir şekilde bir sopayla ateşin közlerini dağıttım. Bir dakika sonra, “İnanılmaz derecede kötü bir şans gibi görünüyor, değil mi?” dedim.

Zayn, her zamanki gibi, ses tonumdaki ima edilen anlamları okuyarak merakla başını yana eğdi; her zaman bunu yapabilecek kadar yakındık. Ve cehennemde birlikte geçirdiğiniz yedi yıldan daha fazla yakınlaştıran hiçbir şey yoktu.

“...Her şeyin kötü şans olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Eldrisan Kralı'nın kızını benimle evlendirme konusunda tereddütleri olduğunu biliyorum. Belki de bu düzenlemeyi gerçekleştirmeyeceğinden korkuyordu.”

"Yani Muhafızların onu öldürmesi için birini görevlendirdiğine mi inanıyorsunuz?"

“Tek bildiğim, o gece kralı bıçaklayanın ben olmadığım. Ama Fener Muhafızları'ndan birkaç üye tam olarak bunu yapmamı isterdi.” Yanmış bir tahta parçasını mızrağımla sapladım, onu daha küçük kül ve kor parçalarına ayırdım. “Bıçağı ona karşı kimin kullandığını görmedim. Verandada patlayan zehirli toz, ne olduğunu anlamayı imkansız hale getirdi ve artık bir şey yapmak için çok geç oldu.”

Gözlerim netleşir netleşmez, içgüdüsel olarak Kral Eryndor'un göğsüne saplanmış olan kılıcıma, yani kendi kılıcıma uzandım. Ve elbette, Nova olay yerine geldiğinde elim tam da oradaydı.

Bunun kasıtlı olup olmadığını da merak ettim.

Eğer biri beni tuzağa düşürmeyi amaçlamışsa.

Ancak bundan sonra olanlar muhtemelen kimsenin planının bir parçası değildi. Titiz, kurnaz, ipleri elinde tutan ustalar olabilirlerdi, ama Muhafızlardan hiçbirinin Nova'nın cehenneme bir portal açıp beni ve en yakın takipçilerimi oradan içeri fırlatmasını planladığından şüpheliyim.

Başından beri tehlikeli derecede tahmin edilemez, kaotik bir haldeydi.

Zayn, bıçakla deldiğim kömürleşmiş odundan yükselen dumana baktı. Bu tartışma çizgisini sürdürme konusunda pek hevesli görünmüyordu.

Onu suçlamadım.

Pek çok şey birbirine uymuyordu ve burada mahsur kaldığımız sürece bunların hiçbirine dair yapabileceğimiz pek bir şey yoktu.

"Cevapları bulmanın tek yolu, yaşayan dünyaya geri dönmek," dedim, "orada her şeyle kendimiz yüzleşebiliriz."

Zayn kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, başını morarmış gökyüzüne doğru eğdi. Birkaç saniye düşüncelere daldıktan sonra, "Doğru. Bunu yapmak son derece kolay olmalı—özellikle de büyünüz kontrolden çıkıp bu alemi yok etmek ve hepimizi öldürmekle tehdit ediyorsa." dedi.

Onun alaycı tonunu görmezden geldim, ayağa kalktım ve dün geceyi düşünmemeye çalışarak bavullarımı toplamaya koyuldum.

Bunu düşünmemek imkansızdı doğrusu.

En büyük yıkımın olduğu yerden epey uzakta kamp kurmuştuk, ama yine de şu an durduğumuz yere doğru uzanan ince, girintili çıkıntılı çatlaklar vardı ve bu da bana neden olduğum ve neredeyse neden olduğum yıkımı hatırlatıyordu.

Olan bitenlerden çok az şey hatırlıyordum.

Bir an Zayn ile bir konuda tartışırken, aynı anda tepede Nova ve Thalia'nın yaptığı konuşmayı da takip ediyordum.

Sonra Nova ortadan kayboldu ve yokluğunda tüm dünya daha da gürültülü hale geldi; kafamda gök gürültüsü ve metal çarpışmalarının sesleri yankılanıyordu, sanki etrafımda kılıçlar çarpışıyor ve kalkanlar parçalanıyordu.

Göz kamaştırıcı ışığı hatırladım. Diz çökmüştüm. Kendime kapanmıştım. Savaşı içimde, diğerlerinden uzak tutabileceğimi, yeter ki kendimi yeterince sıkıca kapatabileyim diye düşünmüştüm.

Aniden gelen soğukluğu hatırladım. Kolumda bir el. Gölgelemin ışığa şekil vermesi. Aniden gelen berraklık...

Sonra gece yarısı uyandım ve kendimi çiçeklerle çevrili buldum. Ve çimenler—gür, yeşil çimenler. Hepsi de geçmişte burada yetiştirdiğim şeylerden farklıydı; her şeyden önce, yaratılması zahmetsizdi. Ve hepsi, şimdi bile, benden hiçbir yardım almadan yaşamaya devam ediyordu. Açıklaması zordu, ama yarattığımız küçük bahçe, yerinden çıkmış, parıldayan bir sihir gibi görünmüyordu; sanki her zaman bu dünyanın bir parçasıymış gibiydi. Basit ve gösterişsiz. Dengeli ve olması gerektiği gibi.

Kahkaha sesleri dikkatimi çekti. Nova biraz uzakta, Rowen ve Farren ile konuşuyor, kamp alanımızın son eşyalarını toplamalarına yardım ediyordu. Rowen bile onun söylediklerine gülümsüyordu; o huysuz ihtiyarın en son ne zaman bir şeye gülümsediğini hatırlayamıyordum.

Ve bu arafta geçirdiğim süre boyunca kahkaha sesini pek sık duymamıştım—belki de bu yüzden dikkatimi çekmişti. Neden ona bakmaktan kendimi alamıyordum?

Zayn koluma hafifçe dokundu ve uzun, bıkkın bir iç çekişle, "En azından neşeli büyücü arkadaşımız senin büyüünü yatıştırabiliyor, değil mi?" dedi.

O, meseleyi sadece çözmekle kalmadı, daha fazlasını yaptı.

Bunu kimseye, hele de kendini beğenmiş kuzenime itiraf etmeye hazır olmasam da, onun büyüünün benimkini dengelediği bu son olaydan sonra, uyandığımda kendimi... daha güçlü hissediyordum. Şüphesiz daha güçlü.

Ve dün gece bana dokunduğunda, parlak gözlerinde amaç, zarafet ve merak parıltısıyla, hissettim...

Eh, benim ne hissettiğim önemli değildi.

Ama gerçek şu ki: Evrenin oynadığı bu oyun acımasız bir şaka gibiydi ve ben hiç de eğlenmiyordum.

"Sanırım ikiniz de yakın durmak zorunda kalacaksınız." Zayn'in ses tonu imalarla doluydu.

Ona öldürücü bir bakış attım.

Sadece gülümsedi. "Daha kötü de olabilirdi."

"Daha iyi de olabilirdi."

"Siz ikiniz evlenmek için yaratılmıştınız. Bana, onu yanınızda hissetmenin ve tamamen kendinize ait olmasının nasıl bir şey olabileceğini hiç hayal etmediğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

Nedense, onun kadından sanki siyasi bir araçtan farksızmış gibi bahsetmesi beni rahatsız etti. "Aslında hiç nişanlanmadık," diye hatırlattım ona. "Hiçbir şeye razı olmadı."

O da kesinlikle benim kontrolden çıkmış büyüüm için dengeleyici bir rol üstlenmeyi kabul etmemişti; bu yüzden, bana getirdiği berraklık ve güce ne kadar çok özlem duyarsam duyayım, ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Kimseye yük olmak istemiyordum.

Hiç yaşamadım.

Hayatımın büyük bir bölümünde oynamam gereken rollerim oldu. Bunların ne olduğunu her zaman tam olarak biliyordum ve onları kusursuz bir şekilde yerine getirdim. Asla çizgiden sapmadım, asla yanlış bir kelime söylemedim, asla kimseye fazladan yük bindirmedim. Tüm hayatım boyunca, benden beklenenleri yaparsam krallığımı koruyabileceğimi düşündüm. Bu fikir kafama kazınmış, kalbime saplanmış, varlığımın ta derinliklerine gömülmüştü. Katı ve tavizsiz. Yirmi yıl boyunca bildiğim tek dünya buydu.

Ardından Rose Point geldi.

Ve şu an etrafımı saran bu kaos...

Bundan nefret ettim.

"Daha büyük resme odaklanalım," dedim, bakışlarımı Zayn'de tutmaya ve kaosun asıl sorumlusu olan kişiye kaymamaya zorlayarak. "Sözde bağımızı bir kenara bırakırsak, daha önemli olan şu: O bu aleme girebildi.

Bu da umarım bizim de buradan çıkmamıza yardımcı olabileceği anlamına geliyor.”

"Bu dönüş, krallığımızın tarihinde ilginç bir gün olacak, değil mi?"

Bu konuda yorum yapmadım.

"İlginç" aklıma gelen ilk kelime değildi.

Işık Muhafızlarının hangi oyunu oynadığını bilmiyordum. Ama neler yapabileceklerini biliyordum. Elarith tahtının bu kadar güçlü olmasının bir nedeni vardı; Valorian İmparatorluğu'nun büyük bir kısmının onun önünde korkmasının bir nedeni vardı.

Ama o tahtın başı bendim, onlar değil.

Bu, tüm hayatım boyunca hazırlandığım roldü ve ne kadar çok düşünürsem, yerime bir sahtekarı koymaya cüret edeceklerine o kadar çok inanmayı reddettim.

Peki gerçekte neler oluyordu?

Zayn ağır adımlarla uzaklaştı, Nova ve diğerlerinin yanına gitti. Ona ne söylediğini bilmiyorum ama birkaç dakika sonra çantasını omzuna atmış, bana doğru yürüyordu.

Kendinden oldukça memnun görünüyordu ki, tahminime göre bu benim için kötü haberdı.

Çantalarımı düzenlemeye geri döndüm ve tam önümde duran kadına şüpheyile baktım. "Şu anki koşullar göz önüne alındığında, gülümsemen fazlasıyla neşeli. Bu sefer nasıl bir kaos yarattın?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Thalia ile bir anlaşma yaptım."

"Anlat bakalım."

"Luminor'u ve yerini biliyor."

"Doğru. Ya da en azından öyle iddia ediyor."

Karamsar bakış açımı görmezden geldi. "Eğer seni de yanımda götürmeyi ve senin ve büyüünün yol boyunca başka bir şeye zarar vermesini engellemeyi kabul edersem, bizi oraya götürmeyi kabul etti. Büyümüzün dengede kalması için birbirimize yakın durmamızı istiyor. Kılıç da görünüşe göre büyüünü etkisiz hale getiren ve zaten verdiği zarardan daha fazla zarar vermesini engelleyen güvenli bir yerde saklanıyor, bu yüzden..."

"Yani nihayetinde beni ve büyümü aynı yere kilitlemek istiyor, sanırım, böylece kılıçla birlikte etkisiz hale getirileyim? Ve ne kadar şanslı ki siz de koruma ve refakatçi olarak gelip ona hizmet ettiniz."

"Şey, o bunların hiçbirini söylemedi ki..."

“Ama elbette, benim için hiçbir şekilde kötü sonuçlanmayacak böylesine parlak bir plana neden katılmayayım ki?”

Öfkesinden köpürdü, hemen cevap veremeyecek kadar sinirlenmişti. Dudaklarının büzüşmesi ve gözlerindeki ateşli meydan okuma...

Kahretsin.

O çok güzeldi ve birdenbire aklım o an olması gereken yerde değildi.

Her şeye rağmen, sesimi ve görünüşümü kusursuz bir şekilde dengede tuttum. Pürüzsüzlüğü, özgüveniyle tam bir asalet sergiledim; tıpkı yetiştirilme tarzıma uygun bir performans. "Yani, boynuma bir zincir bağladığına, aramızda gelişen bu lanetli büyüğü bağ sayesinde beni istediğin yere sürükleyebileceğine onu ikna ettin."

Omuz silkti. "Tam olarak o kelimeleri kullanmadım. Ama evet. Esasen öyle."

“Peki ya zinciri kırarsam ne olur?”

O inanılmaz parlak gözlerini hiç kırpmadan bana dikti ve dedi ki: "Baştan çıkarıcı hayvanları zincire ihtiyaç duymadan kontrol altında tutmanın başka yöntemleri de var."

“Gerçekten mi?” Kendimi tutamadım. Dudaklarımı yaladım ve daha da yaklaştım. “Bir gösteri yapmanızı çok isterim.”

"Beni kışkırtma."

“Merakımı uyandırma.”

"Senin cinsel uyarılmandan ben sorumlu değilim."

"Bu tamamen 'sorumlu olmak' tanımınıza bağlı, değil mi?"

Sesimin alçalmasıyla nefesi kesildi, duyulur bir şekilde. Beklenmedik bir şekilde büyüleyici bir sest, beni daha da yakına çekiyordu, tıpkı bir denizcinin sirenlerin şarkısına kapılması gibi.

Çok yakın.

Ancak, tıpkı daha önce olduğu gibi—tıpkı dün gece ona açıkladığım gibi—yakınlık berraklığa yol açtı. Ona bir kol mesafesi kadar yaklaştım ve dünya durmuş, nefeslerimizin fısıltısı, kalplerimizin atışı, aramızdaki büyüün uğultusu dışında sessizliğe bürünmüş gibiydi.

Bu sefer bana bıçak çekmedi ama yine de ona daha fazla yaklaşmamaya kendimi zorladım.

Bu oyunu oynamamalıydım.

Öte yandan, deneme yapmadan onun büyüüm üzerindeki gerçek etkisini nasıl bilebilirdim ki? Aklımdan çıkmayan bu soru, onu susturmak için elimden gelen her şeyi yapmama rağmen, beni bu cehennemden kurtaracak

kadar güçlü olabilir miydi? Yaşayan dünyaya geri dönmek ve tahtımda oturanla yüzleşmek için yeterli güce sahip olabilir miydim?

Büyünün dengeleyici unsuru olmayı kabul etmedi, diye kendime hatırlattım.

Ama yine de benden ve o büyüden uzaklaşmıyordu.

Ona yönelteceğim her türlü ilgiye hazır görünüyordu ve bu düşünce beni olması gerekenden daha çok büyüledi. Ama harekete geçme konusunda kendime güvenmiyordum.

Alışık olduğum bir duygu değildi bu; kendime olan güvensizlik. Yine, tüm bu kaos...

Bundan nefret ettim.

"Bunlar onun şartlarıydı," dedi meydan okurcasına. "Eğer onun sizi kılıcınızla yok etmesini istiyorsanız, uslu durmanız gerekecek."

Yüzümde beliren alaycı gülümsemeye engel olamadım, bunun onun dudaklarını bir kez daha o çekici küçük büzüşmeye iteceğini biliyordum. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedim ona, "ama hiçbir şeyin sözünü vermiyorum."

On dördüncü Bölüm

Nova

Thalia, "ÇORAK TOPRAKLAR" OLARAK ADLANDIRDIĞI GENİŞ, KAYALIK ve düz bir arazide önden gidiyordu. Ben hemen arkasından, Aleksander ve arkadaşları en arkadan, Zayn ise Thalia'nın vahşi atı Uldrin'i (çöpümüzün çoğunu taşıma iyiliğini bize yapan at) önden götürerek ilerliyorduk.

Bakışlarım sürekli o ata kayıyordu; karanlıkta ikiz korlar gibi parlayan kıızıl gözlerini ve gölgeli enerjiyle dalgalanan pürüzsüz siyah bedenini inceliyordum. Thalia'nın bana söylediğine göre, bu at, bu aleme dayanmak için özel olarak yetiştirilmiş, kan soylarının sihirle dolu olduğu söylenen, bela aygırlarından biriydi.

Phantom ilk birkaç saati yaratığın etrafında daireler çizerek, onu ezberleyerek ve vücudunu onun taklidine dönüştürmeye çalışarak geçirdi. Ben de bu uygulamayı teşvik ettim; eğer bu formu ustaca kullanabilirse, dün köpek şeklindeki sırtında yaşadığım deneyimden çok daha sorunsuz bir yolculuk olacağını düşündüm.

Bütün sabah boyunca, Aleksander'in dün gece gözlerini diktiği uzaktaki ufukta beliren parıltıya doğru istikrarlı bir şekilde yürüyorduk. Gökyüzü şimdi daha aydınlıktı, bu da uzaktaki parıltıyı daha az belirgin hale getiriyordu, ama yine de bir şehrin toplu ışıklarının puslu halesine benzediğini düşündüm.

Thalia'ya o parıltı ve etrafındaki tüm alanlar hakkında binlerce soru sormak istedim. Geçtiğimiz manzarlara hakkında. Onun gücü—benim

gücüm—ve bu alemini, hayaletlerini, duvarlarını ve her şeyi şekillendiren sihir hakkında...

Ancak yürüdükçe, dikkatimi giderek daha çok, bana doğru yaklaşan huzursuz ölü ruh grupları çalmaya başladı.

Bizi takip ediyorlardı; en az bir düzine kadarı iki yanımızdan da süzülüyordu. Gözümün kenarından gri sis bulutları gibi görünüyorlardı, ancak merakım ağır bastığında ve onlara dikkatlice baktığımda daha belirgin şekiller alıyorlardı. Her baktığımda, gizli bir el tarafından oyulmuş, gri levhaların içinden çıkarılmış figürler gibi daha belirgin görünüyorlardı.

Etrafımda canlı varlıklar olduğu için artık daha az tehlikeli hissediyordum, ama yine de tedirginliğim azalmamıştı.

"Sarsılmış gibisin," dedi Thalia, yanımda yürümek için yavaşlayarak.

"Her baktığımda daha fazlası varmış gibi geliyor," dedim. "Ve bana daha da netleşiyorlar."

"Daha net mi?"

"Özellikle de yüzleri."

"...İlginç."

"Öyle mi?"

"Çoğu zaman yüzlerini insanlara göstermezler," dedi kaşlarını çatarak.

Küçük hayaletlerden biriyle göz teması kurduğumda kalbim bir an durdu. Bir çocuktu. Vücudu soluk, neredeyse saydamdı ve giydiği sade elbisede ya da sırtının ortasına kadar uzanan gevşek örgüsünde hiçbir renk yoktu. Ancak gözleri parlak ve merak uyandıran yeşil renkteydi.

Onlara baktığımda derin bir hüznü hissettim; adını bile koyamadığım bir özlem.

Thalia'ya daha da yaklaştım ve bakışlarımı dümdüz karşıya diktim.

"Bunlar sadece gölgeler," diye bilgilendirdi beni, gözleri yanımızdaki kümelerle kayarken, dudakları sessizce kıpırdıyordu. Onları sayarken düşündüm: "Bize zarar vermezler."

"Beklediğimden daha az... yani, ölü gibiler. Hikayelerde okuduğum hayaletlerden daha bilinçliler." Tereddüt ettim, sonra ekledim, "Bu aleme ilk geldiğimde, içlerinden biri beni kovaladı ve bana dokundu."

Thalia bana uzun ve sorgulayıcı bir bakış attı; yanlış bir şey söylediğim izlenimine kapıldım. Aptalca bir şey. Büyüsel uyumumuzdaki birinin söylememesi gereken bir şey—ama ne olduğunu hayal edemiyordum; sadece yaşadıklarım hakkında doğruyu söylüyordum.

“Kendilerini ölü olarak görmüyorlar,” diye açıkladı Thalia, ses tonunu anlamak zordu. “Ama gerçek hayatı da hatırlamıyorlar. Sadece dolaşmayı biliyorlar. Bence bunlar şanslı olanlar; bir zamanlar yaşadıkları hayatın daha çok farkında olan, ama yine de hayatta olmanın ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamayan başkaları da var. Ne gerçek ölüm ne de gerçek yaşam halinde, onlara anlam kazandıran sadece en belirsiz anı izlenimleriyle varlıklarını sürdürüyorlar – biz onlara hayalet diyoruz. İlerideki yolda onlarla karşılaşacağız; nihayetinde varmak istediğimiz yere ulaşmak için bu yaratıklarla dolu bir şehirden geçmemiz gerekiyor.”

"Yani ilerideki o parıltı bir şehirden mi geliyor?"

“Evet.” Gözle görülür şekilde gerildi. “Erebos. Unutma Şehri. Orada yaşayanlar... şey, karmaşık varlıklar. Ve etrafımızdaki hayaletlerden potansiyel olarak daha tehlikeliler.”

Yeşil gözlü gölge kız aniden tiz bir kıkırdama çıkardı ve önüne doğru koştu, elini uzatarak sanki benimkine dokunup kovalamaca oyunu başlatacakmış gibiydi. Ben karşılık vermeyince, kıkırdaması uluyan bir rüzgar sesine dönüştü ve gri bir sis ve soğuk hava girdabı içinde kayboldu.

Gözlerine baktığımda beni saran o keder geri dönmüştü. Keder beni sarıp sarmalarken ve boğmakla tehdit ederken, bir anlığına yolda yarı donmuş bir halde durdum, nefesimi toplamaya çalıştım.

“Onlar senin büyüne çekiliyorlar,” dedi Thalia. “Sanırım yolculuklarımız boyunca onları kendimize doğru çekmeye devam edeceğiz.” Acı bir gülümsemeyle mırıldandı, “En azından onların parıltısı bize biraz daha ışık veriyor.”

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken onun açıklamalarını düşündüm. "Büyün onları da kendine çekiyor, değil mi?"

"O kadar değil."

"Ama Elias'a o duvardan geçerken yaptıkların göz önüne alındığında, sen de benim kadar güçlüsün, hatta belki daha da güçlüsün."

Başını salladı. “Orada kontrol ettiğim gölgeler, benim yarattığım herhangi bir büyüden kaynaklanmıyordu. Enerji zaten vardı, benden çok daha güçlü büyücüler tarafından çok uzun zaman önce yerleştirilmişti. Ben sadece asam aracılığıyla bir kısmını yönlendirdim. Ve dürüst olmak gerekirse, kötü yönlendirdim; dünyamızın büyüü her geçen gün daha az tahmin edilebilir, daha az yönetilebilir hale geliyor gibi görünüyor. O adamın ölmesini istememiştim.” Aleksander ve diğerlerine omzunun

üzerinden baktı ve sesini alçaltarak, “Geride kalanlar için bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum,” dedi.

Ben de gergin ve tedirgin grubumuza bakarken kaşlarımı çattım. Haklıydı; grubumuzdaki hiç kimse onu kolay kolay affetmeyecek ya da ona gerçekten güvenmeyecekti. Büyüye olan merakım ve daha bilgili bir rehberle duyduğum umutsuz ihtiyaç olmasaydı, ben de onun yanına bile yaklaşmazdım.

Birkaç dakika sessizce yürüdük. Arada bir bastonuyla oynuyor, tıpkı dün tepede yaptığı gibi üzerindeki bazı taşları düzeltiyordu. Konuşmamızdan rahatsız olmuş gibiydi; belki de Elias'ın ölümüyle ilgili düşüncelerden?

O ölüm üzerinde de fazla durmak istemedim, ya da onunla ilgili karmaşık duygularımı anlamlandırmaya çalışmak da istemedim, bu yüzden kafamda dönüp duran sayısız düşünceden biriyle konuşmanın yönünü değiştirdim.

“Silahınla bu şekilde uğraşman bana öbür dünyadaki birini hatırlatıyor. Büyüyü yönlendirebilecek şeyler yaratmada çok becerikliydi.” Bilekliklerimin çoğunu taşıyan bileğimi kaldırdım ve salladım. “Bunları benimkileri yapmama yardımcı olması için yapmıştı.”

Yavaşça dikkatini esasından uzaklaştırdı. Bana çok yaklaşmamak için mücadele ediyor gibiydi, ama sonunda mücevherlere olan merakı ağır bastı ve siyah gül bileziğimi tenimden kısa bir süreliğine kaldırıp inceleyecek kadar yaklaştı.

"Bu çok etkileyici bir eser," diye sözlerini tamamladı. "O, sihir ve onun nasıl hareket ettiğine dair çok keskin bir gözü olan usta bir zanaatkar olmalı."

Tereddüt ettim. Tanımadığım bu kadına hayatımla ilgili çok fazla şey anlatmak aptalca görünüyordu—ortak noktalarımız ne olursa olsun—ama Orin'den bahsetmek, bu altüst olmuş dünyada kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı.

"Aetherkin'i tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Aetherkin..." diye tekrarladı, adımları yavaşladı ve sesi garip bir şekilde kısık bir tona büründü. “Onlardan birinden haber alalı epey zaman oldu. Hepsinin yok olduğunu sanıyordum.”

"En azından bir tanesi hayatta. Adı Orin."

Bilekliklerimi incelemeye geri döndü. "Ama sen, onun yaptığı bu parçalar aracılığıyla kendi gücünü ortaya çıkarıyorsun, değil mi? Doğuştan

gelen sihrini."

"Bunların çoğu için evet. Ancak bu—" deri ve ametist bileziği havaya kaldırdım "—özellikle yaşayanlar ve ölümler dünyasını birbirine bağlayan büyünün içinde yol almak için yapıldı."

Benden uzaklaştı ve yürümeye devam ederken, "Ya onları kaybedersen ne olur?" diye sordu.

Düşüncesi bile nefesimi kesti. "Hâlâ sihir kullanabiliyorum. Sadece daha az... tahmin edilebilir. Daha vahşi."

"Daha güçlü mü?"

"Belki."

Cevabımı birkaç adım boyunca düşündü. "Öyleyse, pranga gibi."

Bu kelime göğsüme rahatsız edici bir şekilde yerleşti. "...Bir bakıma, sanırım."

Başını salladı ama başka bir şey söylemedi, yorumun havada asılı kalmasına izin verdi. Büyümün bastırılmasının iyi mi yoksa kötü mü bir şey olduğunu düşündüğünü anlamak zordu. Ben bunu nadiren iyiden başka bir şey olarak düşünmüştüm. Orin her zaman benim iyiliğimi düşünmüştü; bundan hiç şüphem yoktu. Ve yine de...

Calista'nın türbesinde bana söylediği sözler bir kez daha zihnimde yankılandı—

Kendine güven. Ve karanlıktan korkma.

Ama korkuyordum. Özellikle de Aleksander'in büyüsü benimkiyle öngörülemeyen şekillerde iç içe geçip, uzun zamandır uy dormant halde olan gölgeleri uyandırdığı şu dönemde korkum daha da artmıştı.

Eğer o gölgeleri bir şekilde zincirlemeseydim, bu dünyada neler yapabilirlerdi acaba?

Bileklikler, sanırım gerçek duygularımı ve korkularımı gizlemek için hayatımda taktığım birçok maske gibiydi. Onları çıkarmak, beni ve sihrimi kaldıramayacak bir dünyaya kendimi ifşa etmek anlamına geliyordu; böyle bir şeyi denemeye bile hazır değildim.

Erebos'un puslu ışıklarına doğru ilerlerken Thalia'ya, "Ya sen?" diye sordum. "Senin de doğuştan gelen bir büyün yok mu?"

"Çok az." Konuşurken esasını dalgın bir şekilde önünde çevirdi. Yanımızdaki gölgeler, parlak bir yemin hareketine çekilen balıklar gibi ona doğru yaklaştı. Ancak asanın taşlarından birine dokunduğunda, dışarıya doğru serin bir esinti yayılınca hızla dağıldılar. "Bu asa, sahip olduklarımı

ortaya çıkarmama yardımcı oluyor, ama daha da önemlisi, onu dışımda var olan gölge enerjilerini yönlendirmek için kullanıyorum.”

Cevap vermeye başladım, ancak uzakta, loş gün ışığında şekillenmeye başlayan duvarların görüntüsü dikkatimi dağıttı.

Gözümün görebildiğinin ötesinde kıvrılıp bükülen, devasa yapılar vardı. Şehrin bazı kısımları onların arkasında daha da büyük görünüyordu, binaların kuleleri kasvetli gökyüzüne doğru kılıç gibi yükseliyordu. Duvarların üst kısımlarına eşit aralıklarla mavi ateşle dolu kaideler yerleştirilmişti ve şehrin çeşitli mimarisine sahip binaların pencerelerinden yansıyan safir mavisi alevlerin parıltıları görülebiliyordu.

Şimdi neden bu kadar uzaktan parıltısını görebildiğimi anladım; tüm yer bir şekilde yanıyor gibiydi ve etrafındaki karanlık manzaradan cesurca ayrılıyordu.

Yavaşlarken durduk ve diğerlerinin bize yetişmesini bekledik.

Zayn yaklaşırken alçak sesle ıslık çaldı, bakışları şehrin ana kapısının önünde duran, ellerinde meşaleler tutan üç heybetli heykele dikilmişti. Thalia'ya, "Bu sandığından biraz daha ürkütücü," dedi.

"Bundan kaçış yok," diye yanıtladı, hiç pişmanlık duymadan. "Duvarlar her iki yönde de kilometrelerce uzanıyor ve her iki taraftaki son noktalarda, mevcut durumumuz ve kaynaklarımızla geçilemeyecek lanetli bölgeler olan Grim Barrens (Korkunç Çorak Topraklar) var. Ya Erebos'tan geçeceğiz ya da hiç ilerlemeyeceğiz. Ya da en azından ben ilerlemeyeceğim." Bu açıklamasıyla Uldrin'i yanına çağırdı, atı kısa bir mesafeye götürdü, suladı ve kontrol etti, beni ve diğerlerini ise bir sonraki hamlemizi düşünmek üzere yalnız bıraktı.

Zayn ilk konuşan oldu. Gerinerek, "Bu şehir hakkında kötü bir hissi olan başka kimse var mı?" diye sordu. "Gerçekten bu şehrin içine girmek istiyor muyuz?"

Aleksander etrafına bakınarak, "Burada kalmaya kıyasla mı?" diye sordu. "Burada her yer ıslık ıslık, neşeli ve güvenli?"

"Bana kalırsa burasıyla ilgili detayları pek paylaşmıyor."

Buna kimse itiraz edemezdi.

"En azından daha yakından bakmak istiyorum," dedim, ancak bu öneriyle sesim titremeye başladı. Kötü bir fikir gibi geliyordu—ama arkamı dönmek de aynı derecede kötüydü.

Rowen ve Farren ikisi de önerimi kabul ederek çoğunluğu sağladılar.

Dikkatlice tepeden aşağıya, ana kapıya doğru ilerledik ve önünde uzanan büyük, görkemli bir pavilyona çıktık. Cilalı mermer zeminleri, Erebos'un dönen ve alevlenen ateşlerini hem büyüleyici hem de uğursuz bir şekilde yansıtıyordu. Bu pavilyonun üzerine her şekil ve boyutta kemerler inşa edilmişti, çoğunun üzerinde kelimeler veya semboller oyulmuştu; bunların bir tür organizasyonel amacı olduğu anlaşılıyordu, ancak bunun ne olabileceğini sadece tahmin edebiliyordum.

Kapının sağ tarafındaki demir parmaklıklı bir kapıya yakın, en görkemli kemerlerden birinin içinden uzanan bir gölgelik sıralanmıştı; neredeyse bir kuyruk gibiydi. Kendimi oraya doğru yaklaşıırken buldum, daha önce saklambaç oynamak isteyen yeşil gözlü kızı arıyordum ama onu bulamadım.

Thalia birkaç dakika sonra yanımıza döndü, atının toynakları parlak taşla gürültülü bir şekilde vuruyordu.

"Kapıda her zaman kalabalıklar bekliyor," dedi sessizce, gölgelik sırasını hafifçe başıyla onaylayarak. "Ne yazık ki, şehir kapılarını çok nadiren açıyor. İçeride hepsine yetecek kadar yer yok."

"Ama içerideki hayaletlerin dışarıdakilerden daha kötü durumda olduğunu söylemiştin," diye hatırlattım ona.

"Bence evet." Eliyle Uldrin'in yularını çevirip durdu. "Ama dışarıdakiler de aynı şekilde şehrin ve enerjisinin sunduğu olasılıklara çekiliyorlar."

"Peki, içeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Zayn. "Kraliyet ailesi olarak, maalesef sıra beklemeye pek alışkın değiliz." Thalia'ya gülümsedi ve göz kırptı.

Onun çekiciliğinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Biz sadece geçici misafirler olacağız," diye açıkladı. "Bunun için farklı bir giriş var. Bir bedeli olacak ama imkansız değil; sadece kiminle pazarlık yapacağınızı ve onu nasıl kazanacağınızı bilmeniz gerekiyor."

"Sen bunları biliyor musun?" diye sordu Aleksander.

"Buradan yeterince sık geçtim," dedi ve ardından atının dizginlerini hiç çekinmeden Rowen'in ellerine bıraktı. "Hayvana dikkat et. Bu şehri sevmiyor. Her an kaçıp tüm eşyalarını da yanında götürme ihtimali var." Cevap beklemekten arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Zayn arkasından bir şeyler mırıldanarak ilerledi.

Yine başka bir seçeneğim kalmayınca ben de onları takip etmeye başladım; ta ki Aleksander'in arkada oyalanıp, gölgeliklerin sırasını

incelediğini fark edene kadar. O sıra her dakika daha da uzuyor gibiydi.

Tereddüt ettim. Günün büyük bir bölümünde birbirimizi görmezden gelmiştik, büyüsünün dengesini koruyacak kadar yakın durmuştuk ama birbirimizle konuşacak kadar yakın değildik. Bu şekilde çok daha huzurluydu.

Ama nedense, şimdi ona daha da yakınlaşmaktan kendimi alamadım.

"Sorun ne?" diye sordum.

Bana yan gözle baktı.

"Ya da, boş ver," diye mırıldandım. "İstersen birbirimizi görmezden gelmeye devam edebiliriz."

Gözlerini gölgelere çevirdi, tam da bunu yapmak için can atıyor gibiydi. Ama ondan birkaç adım uzaklaşmışım ki, "Bugün karşılaştığımız hayalet sayısı... çok fazla," dedi.

Yeraltı dünyasında bir maceradan ne bekliyordun ki? diye sormaya başladım ama kendimi tuttum. Çünkü o bu dünyada hiçbir şey yaşayacağını beklemiyordu, değil mi? Cehenneme inişim için yıllarca hazırlanmışım; onun ise sadece birkaç saniyesi vardı.

"Sanırım bu durum daha da rahatsız edici çünkü Elarith'te kimse ölümlerden pek bahsetmez," diye açıkladı. "Nadiren cenaze töreni bile düzenleriz. 'Mezarlıklarımız', ölenlerin isimlerinin listelendiği basit kitaplardan oluşur ve külleri toplu bir küpe konulur. Bundan fazlası iğrenç kabul edilir."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bu garip, sanırım, ama kendi anne babam ölene kadar bunu hiç düşünmemiştim ve en azından kamuoyu önünde birkaç günden fazla yas tutmama izin verilmemişti."

"Birkaç gün mü? Bu saçmalık."

Omuz silkti.

"Ölüm hayatın bir parçasıdır."

"Işık Muhafızlarına göre üzerinde durulacak bir konu değil. Elarith'e yerleştirmek için çok çalıştıkları ve imparatorluğun geri kalanına da yaymayı hedefledikleri bir kültür bu."

"Ama bu diyara yapılacak ziyaretlere onay verme yetkisi eskiden onlarda değil miydi?"

Başını salladı.

"...Onlara neden izin vermeyi bıraktıklarını hep merak etmişimdir."

Kapının yanındaki üç heykelin tuttuğu meşalelere baktı. Kaşları çatıldı ve altın rengi gözlerindeki ateşin yansıması özel bir şiddetle dans etti; tahtına bir sahtekârı oturttuklarını öğrendikten sonra, o Muhafızlar hakkında gerçekten ne düşündüğünü merak ettim.

“Bana anlatılanlara göre birkaç sebebi var,” dedi. “Örneğin, çok tehlikeliydi; alemler arasındaki yolu açmak, tıpkı eski evinizde olduğu gibi, ölümcül enerjinin sızmasına yol açabilirdi. Bir de ölüleri ziyaret etmek için ayrılan süre dolduktan sonra geri dönmek istemeyenler vardı.”

“Bu karanlıkta sonsuza dek burada kalmayı hayal bile edemiyorum,” dedim, bu düşünceyle titrememi bastırarak.

Cevap vermeden önce uzun bir süre düşündü. Sonunda, “İnsanlar kayıpla farklı şekillerde başa çıkıyor,” dedi ve arkasını dönüp Thalia ve diğerlerine doğru ilerlemeye başladı. “Sanırım, her şeyini kaybetmiş biri için bu o kadar da karanlık görünmezdi.”

Ses tonundaki bir şey beni ona daha da yaklaştırdı. Dilimin ucunda bir soru belirdi: Sana ne kadar karanlık görünüyor?

Sormaya cesaret edemedim. Aramızdaki dingin huzur, bozmak istemeyeceğim kadar keyifliydi. Ve artık Thalia'ya neredeyse varmıştık; elinde esasını hazırda tuttuğunu fark ettiğimde dikkatim tamamen ona yöneldi ve ne yapmaya kalkışacağını merak ettim.

Ana giriş kapısından biraz uzakta, duvarda farklı renklerde tuğlalardan oluşan tuhaf bir desen vardı; kadın kapının önünde durmuştu ve biz yanına vardığımızda, esasını kaldırıp bu tuğlalardan bir tür sisli madde şeritleri çekmeye başladı. Silahının ucuna daha fazla şerit sardıkça renkleri soldu, sonunda hiç tuğla kalmadı.

Bir fırsat penceresi açılmıştı.

Thalia birkaç adım geri çekildi—neredeyse bana çarpıyordu—bu sırada bir adam yavaşça yeni ortaya çıkan bu pencereye doğru yaklaştı, omuzlarını silkip boynunu kütürdetiyordu, sanki son birkaç saattir kaskatı oturmuş gibiydi. Kaslarını gevşettikten sonra bile hareketleri hâlâ doğal olmayan bir şekilde sert ve seğirmeliydi. Bizim kadar kaslı görünüyordu ama teni soluk bir gri tonundaydı. Gözleri garip bir şekilde açıktı ve çok az kırpıyordu, sanki bu alemin loş ışığına iyi uyum sağlayamamışlardı.

“Kapı bekçisi Atros—tam da şansımıza,” dedi Thalia kendi kendine. “Lütfen bu herifle bütün konuşmayı bana bırakın.”

On beşinci Bölüm

Nova

ATROS, THALIA YAKLAŞIRKEN GÖZLERİNİ ONDAN AYIRMADAN ONA dikti.

Çenesini birkaç kez oynattı -sanki vücudunun geri kalanıyla birlikte çenesini de gevşetiyormuş gibi- sonra ona kısık, homurdanır bir sesle ve anlamadığım bir dilde bir şeyler söyledi; Thalia'nın ilk tanıştığımızda kullandığı dile benziyordu.

O da aynı dilde cevap verdi ve başını bana ve grubumdaki diğerlerine doğru salladı.

Kapı bekçisi, dudaklarını yalayıp konuşmaya devam etmeden önce bizi uzun ve rahatsız edici birkaç dakika boyunca inceledi; bu sefer imparatorluğumuzun ortak dilinin ağır aksanlı bir versiyonuyla konuşuyordu.

"Thalia, sevgilim," dedi, bakışları hem ona hem de bize yönelirken, "beş tane fazladan ruhun var; bir de fazladan, kötü görünümlü birkaç canavar."

Phantom bu isimlendirmeye hırlayarak itiraz etti.

Kapıcı onu görmezden geldi, garip gözleri daha da irileşti, sanki bir anlığına bile kapanma dürtüsüne direniyordu. "Elbette hepinizin buraya öylece girip dengeyi bozmasına izin veremeyeceğimizin farkındasınızdır."

"Gösteriyi bırak da doğrudan fiyatını söyle Atros. Gerçekten istediğin zaman işleri başarabileceğini biliyorum."

Ağzı hoş olmayan bir gülümsemeyle aralandı ve çirkin görünümüne hiç uymayan, beklenmedik derecede mükemmel, beyaz dişleri ortaya çıktı.

"Beni çözdün, değil mi?" diye kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, biraz eğlenceyi kaçırıyor ama tamam o zaman—ön sevişmeyi atlayabiliriz ve bana ihtiyacım olanı verebilirsin, sanırım."

Ona diktiği bakışlar ölümcüldü, ama hiç ses çıkarmadan belindeki çantasından bozuk paralarla dolu küçük bir kese çıkardı ve acımasızca yüzüne fırlattı.

Çantayı havadan kolayca kaptı. Elinin şeklinin bozuk olduğunu fark ettim; birkaç parmağı anormal derecede uzundu ve eğri, acı verici görünen açılarla bükülmüştü. Çantayı bu bükülmüş parmaklarından birine doladı ve içindeki paraların şıkırtısını dikkatle dinleyerek salladı. "Güzel bir başlangıç."

Thalia sinirlendi. "Başlayalım mı?"

"Aslında."

"Bu, son solo uçuşum için size ödediğim fiyatın beş katı, üstelik köpek ve at için de biraz fazladan para eklenmiş."

"Ne yazık ki, son günlerde temel oran arttı. Wrathmere'deki duvarlar yetersiz kalıyor, bu yüzden son zamanlarda daha fazla mülteciyle başa çıkmak zorundayız. Arz ve talep meselesi işte."

Thalia kaşlarını çatı. "Sadece geçiyoruz. Bir günden fazla kalmayacağız bile. Fiyatınız saçma."

Atros omuz silkti. "Reaper'ın emirleri. Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Adil olup olmamasına bakmaksızın istediğini elde eder."

"Öyleyse paramı geri ver," diye talep etti.

Çantayı paramparça olmuş parmaklarının arasında gezdirdi, el becerisi şaşırtıcı derecede etkileyiciydi. "Benim huzurumu bozmanın da bir bedeli var."

Zayn ve Aleksander birbirlerine baktıktan sonra arkalarını dönüp kendi aralarında mırıldandılar.

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Müdahale etmeyi ya da yoluna çıkmayı planlamamıştım, ama bu adam bana Eldris'in daha karanlık bölgelerinde karşılaştığım bazı aşağılık tipleri fazlasıyla hatırlatıyordu. Krallığının karanlık ve tehlikeli bölgelerinde hayatta kalmanın ilk kuralı, her zaman hissettiğinizden daha özgüvenli davranmaktı ve bu kuralın evrensel olduğunu tahmin ediyordum.

Öne çıktım. "Anlaşma yoksa anlaşma yoktur," diye çıktım. "Ödeme sizin değil."

Sonunda, göz kırptı; göz kapaklarının yavaş ve hesaplı bir şekilde kıpırdamasıydı bu, ardından tuhaf bakışlarını bana çevirdi. "Peki, sen kimsin?"

"Önemli biri değil." Elimle uzattım. "Çanta," dedim avucumu vurarak. "Şimdi."

Thalia'ya verdiği o yapmacık gülümsemeyi tekrarlamaya başladı—ta ki gözleri bilekliklerime takılana kadar. Babamın doğum gününde bana verdiği bileklik diğerlerinden ayrılmış, aşağı kaymış ve elimde kısmen sallanıyordu.

Atros ona öyle rahatsız edici bir açlıkla bakıyordu ki, neredeyse bileğimi geri çekip ısırpı koparacağından korkuyordum.

Ama ben kıpırdamadım. Sakin ve kendinden emindim.

"Çanta," diye tekrarladım.

Onu havada bir aşağı bir yukarı fırlatarak bana meydan okudu. Onu yakalamaya çalışmamı bekliyordu.

Bileğimi hızla geriye çektim, ama sadece bilekliklerimi döndürüp siyah gül boncuklarından birini tutabilmek için. Parmaklarımı sıkıştırdığımda özümden bir parça yüzeye çıktı ve sonra hızla ileri fırlayıp çantanın etrafına dolandı, onu ele geçirip havada durdurdu. Elimle hızlıca bir işaret verdim ve çanta Thalia'ya doğru fırladı; Thalia da sanki bu rutini daha önce defalarca prova etmişiz gibi etkileyici bir şekilde yakaladı.

Atros gözlerini dikmiş bakakalmıştı.

Ona kötü bir gülümseme attım ve arkamı döndüm. "Öyleyse alternatif yollara bakalım," dedim Thalia'ya soğukkanlılıkla.

Atros, ilk kullandığı dile geri dönerek, bir şeyler geveleyerek karşılık verdi; ama ben onu görmezden gelip yürümeye başladım.

Thalia, arkamdan uzaklaşan sırtıma bir an baktıktan sonra bana yetiştirdi. "Daha önce de söylediğim gibi, başka yol yok," dedi sessizce.

Diğerlerinin yanına ulaşana ve kapıcının görüş alanından iyice uzaklaşana kadar konuşmadım.

"Muhafızlar hiç değişiyor mu?" diye sordum.

"Nadiren olur. Atros'un yok olması günler sürebilir."

Zayn, "Günlerce yetecek kadar malzememiz yok," diye belirtti.

"Cehennem bu kısmında yiyecek arama nasıl gidiyor?" diye sordum, sakın bir şekilde.

"Karmaşık," diye yanıtladı – fark ettiğim kadarıyla bu kelimeyi çok seviyordu. "Şehre bir an önce gitmemiz gerekiyor."

Aleksander, "Bu durumu çözmek için dinlenip toparlanabileceğimiz yakınlarda bir yer var mı?" diye sordu.

Thalia isteksizce de olsa bizi batı duvarı boyunca, yaklaşık bir mil kadar çamurlu arazide yürüyerek götürdü. Sonunda, ana kapıdaki köşke benzer, ancak daha küçük, görkemli bir köşkün eskiden var olduğu anlaşılan bir yere geldik. Zemin çatlak ve düzensizdi, dallar ve taşlarla doluydu. Kenarında, çatısı yarıya kadar çökmüş küçük bir bina duruyordu.

"Burası şehrin ilk giriş kapılarından biriydi," diye açıkladı, "Erebos çok daha büyükken. Şehir kendi içine daha da küçüldüğünden beri artık hiç kullanılmıyor."

Diğerleri bölgeyi daha detaylı bir şekilde incelerken, Thalia'ya döndüm ve Atros'la yaşadığım gergin karşılaşmayı zihnimde tekrar canlandırdım. "Atros, Wrathmere'deki surların çökmekte olduğunu söylerken ne demek istedi?"

Thalia sesimdeki endişeyi eliyle yokladı. "Wrathmere, buraya biraz uzak bir başka şehir ve son zamanlarda huzursuzluk yaşıyor. Ama düşmeyecek. O sadece mültecilerin tehdidini bahane olarak kullanıyor."

"Dünyada kaç şehir var?"

"Bir zamanlar sayıları çok fazlaydı."

Bu sinir bozucu derecede belirsiz cevaba duyduğum rahatsızlığı bastırdım. "Ölülerin neden şehirleri var ki?"

"Daha önce de söylediğim gibi: Kendilerini ölü olarak görmüyorlar." Bir an için, konu hakkında daha fazla şey söylemeyi düşünüyormuş gibi göründü. Gözleri gözlerime dikildi, sanki sırlarını bana emanet edebileceğine dair bir işaret arıyordu.

Ancak sonuç olarak başka hiçbir şey açıklamadı.

Zayn'in daha önceki yorumları aklımda yankılanıyordu.

...Burasıyla ilgili ayrıntıları pek paylaşmıyor.

Haklıydı. Kadın kesinlikle haklı değildi. Ve şimdi çoktan arkasını dönüp atıyla ilgilenmeye gidiyordu; sanki dilimin ucunda biriken ve ona yöneltilmeye hazırlanan tüm soruları hissedebiliyordu.

Onu takip edip cevaplar istemeyi düşündüm. Ama zorla bilgi alabileceğim türden biri gibi görünmüyordu; daha çok, alttaki gerçeğe ulaşmak için stratejik olarak didik didik etmem gereken türden biriydi.

Bu sırada, sisli havadan görebildiğim kadarıyla duvarlara ve alevlerine bakarak, son derece uğursuz çevremizi gözlemledim. O duvarların içine

nasıl gireceğimizi bilmiyordum. İçlerinde ne olduğunu ya da tüm bunların ötesinde bizi neyin beklediğini de bilmiyordum.

Bu kasvetli şehrin gölgesinde gereğinden fazla zaman geçirmek istemediğimi biliyordum.

Yeniden toparlanma çabalarımız çok uzun sürüyordu.

Saatler sonra, ortaya attığımız tüm planlar nihayetinde suya düşmüş ve başladığımız yere geri dönmüştük. Erebos'un ana kapısına doğru yürüyüp o lanet şeye tırmanmayı denemeye çok az kalmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, uygulamaya çalıştığım en kötü plan olmazdı.

Şirketteki diğer arkadaşlarım ise mucizevi, kusursuz bir fikir bulana kadar beklemeyi, dinlenmeyi tercih etmiş gibiydiler. Phantom bile yüksek sesle horlayarak uyuyordu; tüm gün seyahat etmenin ve yeni formlara dönüşmeye çalışmanın onu oldukça yorduğu anlaşılıyordu.

Ben de yorgundum ama uyuyacak halim çoktan gelmişti. Hareket etmeyi bıraktığımıza göre, alıştığım, dinlendirici rutinlerimi özlemekten kendimi alamıyordum. Bir kadeh şarap ve güzel bir kitap, belki de bunları keyifle yapabileceğim bir banyo...

Uzaktan küçük bir gölün yüzeyi görünüyordu, suyu sisli havadan sızan azıcık ışıktaki ara sıra parıldıyordu; Thalia bana daha önce Nyraş Gölü olduğunu söylemişti. Her geçen dakika daha da cazip geliyordu. Evde alıştığım pençe ayaklı küvetin güzelliğine hiç benzemiyordu, ama suyu bu diyarda karşılaştığımız suların çoğundan biraz daha berrak görünüyordu—belki de yakındaki şehri koruyan ve muhafaza eden güçler yüzünden. Yoksa bu sadece bir hayal miydi?

Her iki durumda da banyo yapmak her zaman günlük kurtuluşum olmuştu; Orin, suda ne kadar uzun süre kalırsam bir gün suyun içinde eriyeceğime yemin ederdi.

Kararımı verdikten sonra, temiz bir kıyafet ve havlu olarak kullanmak üzere bir battaniye almak için diğerlerinin yanına doğru yürüdüm. Herkes uyurken Thalia ve Aleksander nöbet tutuyordu. Thalia'ya nerede olacağımı söyledim, Aleksander'a ise hiç aldırış etmedim; Aleksander beni yine

görmezden gelmeye başlamıştı ve bu durumun devam etmesinden son derece memnundum.

Seçtiğim تنها göl kıyısına varmamın üzerinden çok geçmeden arkamdan ayak sesleri duydum. Kısa süre sonra, büyüünün nabzını hissettim—zayıf ama kesinlikle belliydi. Gözümün ucuyla bir bakış, orada olduğunu doğruladı; küçük enerji ışınları tenine hafifçe çarpıyordu, sadece etrafımızı saran ağaçların altındaki karanlığın derinliğinden dolayı görülebiliyordu.

Onu fark etmemiş gibi davrandım. O da benden uzak durdu, sırtını bana döndü ben kıyafetlerimi çıkarıp battaniyeye sarınırken. Rahatlamaya kararlıydım, kıyıya doğru ilerlerken onu görmezden gelmeye devam ettim ve suyu test etmek için ayağımı suya soktum.

Ayak parmaklarımı anında uyuşturan dondurucu soğuğa karşı içimden bir küfrettim. Tam olarak bir banyo keyfi gibi değildi. Ama en azından ferahlatıcı olurdu—eğer kendimi suya girmeye ikna edebilseydim.

Bunu yapamazdım.

Tanrım, soğuktan ne kadar nefret ediyordum.

Planlarımın aniden bozulmasından dolayı yeni sinirlenmiştim ve öfkemizi etraftaki tek kişiye yönelttim. "Beni mi takip ediyorsun?" diye sordum, omzumu çevirip Aleksander'e bakarak.

"Hayır," diye yanıtladı, sırtını dönmüş, bir omzunu ağaca yaslamış halde. "Yaralı bir ayı kadar beceriksiz ve hantal hareket ettiğinizi düşünürsek, sizi takip etmek zor değil."

"Herhangi bir yırtıcıyı, mesela yılanları falan korkutmak için bilerek ses çıkarmaya çalışıyordum." Bu tamamen yalandı; aslında sadece ses çıkarmış ve dikkatsiz davranmıştım, ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Yılanlardan ölesiye korkuyorum," diye ekledim. Bu kısım doğrudu; kural olarak iki bacağından az, dört bacağından fazla olan hiçbir şeye güvenmiyordum.

"Sanırım bu alemde hiç yılan yok," diye düşündü.

"Anlaşılan bu su yollarında gizlenenler sadece somurtkan, sinir bozucu krallarmış."

Sessizce güldü. "Sadece aramızdaki bağın hatırına yakın duruyorum, sevgili Chaos'um. Ve boğulmamı sağlıyorum. Bu alemin suları aldatıcı derecede derin olabiliyor, bunu öğrendim; sık görünen şey çoğu zaman aslında derin değil."

Uyarıyı dikkate aldım, suya baktım ama endişenin sesime yansımaya izin vermemeye çalışarak, "Bu çok karmaşık bir bahane; neden sadece beni

banyo yaparken görmeyi umduğunuzu itiraf etmiyorsunuz?" dedim.

"Kendini fazla beğenme. O kadar çaresiz değilim."

"Emin misin?"

"Yakın bile değil."

"...Yedi yıldır buradasınız, değil mi?"

"Çoğu zaman uyuyordum," diye hatırlattı bana. "Ve hatırlarsan, tamamen yalnız da değildim. Başardık, sizi temin ederim."

Zihnimde, karakolda bulunan tüm askerleri ve diğerlerini canlandırırken buldum kendimi. Nedense, Aleksander'ın onlardan herhangi biriyle nasıl başa çıkabileceğini düşünmek istemiyordum.

"Prenses, sen kendi duygularını mı yansıtıyorsun?" diye sordu.

"Yansıtma mı?"

"Eğer gerçekten de yaşayan dünyada iddia ettiğin gibi bir dışlanmışsan, eminim sen de zaman zaman cinsel yoksunluk dönemleri yaşamışsındır. Krallıkları yerle bir eden şiddet yanlısı biriyle yatmak isteyen erkek bulmak zor olsa gerek."

"Sandığınız kadar zor değil," dedim. "Bazıları yatak odasında biraz şiddetten hoşlanıyor. Ya da kaostan, demeye cesaret edebilir miyim? Bazılarının benden yapmamı istediği şeyler..."

"Bana ayrıntıları anlatma."

Belki de hayal gücündendi—ya da, neyse, kibirimden—ama sesi daha keskinleşmiş gibi geldi.

"Seni kıskandırıdım mı?" diye takıldım, masumca buz gibi suya tekme atarak.

Cevap vermedi.

Dur bir dakika—gerçekten kıskanıyor muydu? Eğer öyleyse, bu çok kolay olmuştu... bu da işi oldukça zevksiz hale getirmişti. Yine de, onu daha da sinirlendirebilir miyim diye bakmak için ona daha yakından bakmaktan kendimi alamadım.

Onun bana doğru dönüp baktığını görünce vücudumda bir sıcaklık hissettim ve yanıldığımı fark ettim.

Hiç de telaşlı görünmüyordu. Kıskanç ya da rahatsız olmuş gibi de durmuyordu; kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir omzunu ağaca yaslamış halde, kibire yakın bir özgüvenin timsaliydi.

Ve birdenbire kelimeleri bulmakta zorlanan ben oldum, üzerimdeki battaniyenin daha büyük, daha kalın olmasını diledim. Battaniye zar zor uyluklarımın ortasına kadar geliyordu ve ince kumaş sisli havada

nemlenerek kıvrımlarıma yapışuyordu; bu da birdenbire çok fazla açık saçık hissettiriyordu.

"Neden?" diye sordu, kaşını kaldırarak. "Beni kışkandırmaya mı çalışuyordun?"

Onun da beni şaşırtmaya çalıştığını anladım, tıpkı benim onu şaşırtmaya çalıştığım gibi; ve kendi oyunumda beni yenmesine izin vermeyi reddettim.

Ses tonum flört etmekten çok, meydan okumaya benziyordu: "Belki de tüm bu gerginliği ortadan kaldırıp birbirimizle bazı şeyleri yoluna koyarsak, aramızdaki o büyülu bağı daha da güçlenmesine yardımcı olur."

Gülümseyerek meydan okumayı karşıladı. "Ne gerginliği?"

Ağaçtan uzaklaşıp bana doğru hızla ilerlerken ona öfkeli bakışlar attım.

"Benim hatam," diye mırıldandım. "Açıkçası hiçbir gerilim yok; şu anda beni gözlerinle nasıl soyduğunu hayal ediyor olmalıyım."

Dudaklarından karanlık bir kıkırdama döküldü. "Doğrusu, soyunacak pek bir şey yok."

"Yani bunu yaptığınızı itiraf ediyorsunuz?"

"İtiraf etmeliyim ki, etrafınızdaki çamur ve kirli sudan daha güzel görünüyorsunuz, bu yüzden gözlerim doğal olarak size çekiliyor olabilir."

"Ne büyük bir iltifat!"

"Bir kralın sahip olması gereken faydalı bir beceri."

"Daha faydalı olabilecek birkaç başka isim de aklıma geliyor."

Bakışları bedenimi süzdü. "Üşümüyor musun?"

"Daha soğuk koşullarda da hayatta kaldım."

Çenesindeki bir kas seğırdi ve kibirli gülümsemesi bir anlığına bozuldu. Gözlerindeki parıltı da neredeyse endişe gibi bir şeye dönüştü. Bu, ne istediğim ne de ihtiyacım olan bir şeydi; hele de ondan hiç istemiyordum.

"Sen ve sakin beni ısıtmaya yardımcı olmayı teklif etmiyorsanız, lütfen defolun gidin."

Bu öneriyi bir an düşündükten sonra omuz silkerek, "En azından orgazm moralinizi yükseltebilir," dedi.

"Genellikle öyle olur," diye yanıtladım ve ardından eklemeyi edemedim: "Ama açıkça söylemek gerekirse, bunun için sizin yardımınıza pek ihtiyacım yok."

"HAYIR?"

"Elim var. Hatta iki tane." Birini havaya kaldırdım ve parmaklarımı oynattım. "Bunlar çok becerikli eller."

"Benim kadar yetenekli değil."

"Sanmıyorum."

Sessiz, karanlık bir alaycı gülüş daha. "Kendi elinizin yeterli bir alternatif olduğunu düşünüyorsanız, belli ki doğru dürüst bir partneriniz olmamış demektir."

Parmaklarımı oynatmayı bırakıp ona kaba bir hareketle birlikte sevimli bir gülümseme fırlattım.

O yılmadı. "Elbette, isterseniz ellerinizi kullanarak bana tam olarak nasıl hoşunuza gittiğini gösterebilirsiniz. Sonra kullanmak üzere not alacağım."

"Daha sonra?"

"Mm."

"Bir dakika daha düşüneyim, eğer biraz daha yaklaşırsan seni bu ellerimle boğacağım," dedim tatlı bir sesle.

"En azından bıçaklamaya göre bir adım öteye geçtik."

"Bıçaklama ihtimalini de göz ardı etmeyelim."

"Anladığım kadarıyla sen ve ellerin sert işlerle uğraşıyorsunuz. Not aldım."

Dudaklarımı ısırdım.

Sinir bozucu herif.

Bir adım daha yaklaştı, suyun kenarına çok yakın bir yerde durdu; cesaret etseydi uzanıp bana dokunabilecek kadar yakındı.

Titreyen bedenime parmağını bile sürmedi ama bakışlarının pürüzlü tenimde gezinmesi, battaniyenin en çok yapıştığı kıvrımlarda oyalanması, bir dokunuş kadar samimi hissettirdi.

Dengesiz hissediyordum. Ayaklarımın üzerinde biraz daha hareket etmem bizi daha da yakınlaştırdı. Kalp atışımı sakinleştirmeye çalışarak birkaç derin nefes aldım, ama kokusunu içime çekerken kalbim daha da hızlandı. Toprak ve çiğ gibi kokuyordu. Gözlerinin altın rengi sıcaklığıyla birleşince, ister istemez aklıma dünyanın henüz uyuduğu ve günün vaaadinin bozulmamış olduğu erken bir sabah güneşinin doğuşu geldi. Olasılıkların sonsuz olduğu bir an.

Ve bir an için, aramızdaki sonsuz olasılıkları düşünmeden edemedim.

Ama yine de bana doğru uzanmadı.

Bunun yerine diz çöktü ve parmak uçlarını suya batırıp ileri geri döndürdü, ta ki su o kadar berraklaşana kadar ki göl yatağındaki her taşı ve dalı seçebiliyordum.

"İşte," dedi doğrulup. "Şimdi yılanların geldiğini görebileceksin. Hatta biraz da ısıttım, böylece ısırıldığında en azından ölüme doğru sürüklenirken sıcak ve rahat bir ortamın tadını çıkarabilirsin."

"...Benim kahramanım."

Beni yalnız bırakmadan önce hafifçe eğildi, ellerini gelişigüzel ceplerine sokup eğimli kıyıdan yukarı doğru yürüyerek ağaçların arasında kayboldu.

Uzun bir süre, geri dönmeyeceğinden emin olana kadar, kaybolduğu yere baktım; sonra üzerimdeki battaniyeyi çekip temiz kıyafetlerimle birlikte katladım. Çıkardığım kirli kıyafetleri yıkamak için suya götürdüm; zihnimi meşgul edecek ve Aleksander'ın hâlâ ne kadar yakınımda olabileceğini düşünmememi sağlayacak bir iş bulduğum için memnundum.

Temizlemeyi bitirdikten sonra, onları kurutmak için asabileceğim bir yer aramak üzere etrafı taradım. Çatallı bir ağacın dallarına astıktan sonra, birkaç dakika daha suya girmeye karşı koyamadım.

Saçımı yıkamaya çalışıyordum ki dalların yer değiştirmesi ve çatlama sesi beni dondurdu.

"Aleksander?"

Cevap yok.

Bir çatırtı daha.

Suya iyice gömüldüm, kollarımı üzerime daha da sıkıca sardım ve geriye, onun kaybolduğu ağaçlara doğru bakarak, o sinir bozucu kibirli sırıtışıyla tekrar ortaya çıkmasını bekledim.

"Bu hiç komik değil, aptal herif."

Arkamdan daha yüksek bir ses geldi; bir rüzgar uğultusu ve çalılıkların telaşlı hışırtısı. Döndüğümde tanıdık birinin ortaya çıkıp bana baktığını gördüm.

Ama bu Aleksander değildi.

On Altıncı Bölüm

Nova

YEŞİL GÖZLÜ KIZ KIYIDA DURMUŞ, BANA BAKIYORDU.

Etrafıma bakındım, ona eşlik edecek başka bir sürü hayalet bekliyordum. Hiçbir şey göremedim—ama Aleksander'den de hala bir iz yoktu. Yani eğer daha fazla hayalet bana doğru geliyorsa, onlarla tek başıma yüzleşmek zorunda kalacaktım. Hem de çıplak bir şekilde.

Mükemmel.

Daha kötülerini de yaşamıştım.

Kendimi hazırladım... ama yine de başka hiçbir şey görünmedi.

Henüz.

Harekete geçmeden önce bir dakika geçti. Kollarımı kendime dolayarak, kıza doğru yaklaştım ve onunla konuşmayı denemeli miyim diye düşündüm. Thalia, onların amaçsızca dolaşan, sadece büyüye ilgi duyan kişiler olduğunu iddia ediyordu... yine de, bu kız bir nedenden dolayı açıkça dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Açıkça beni takip ediyordu. Ve bu, büyüme karşı bilinçsiz bir tepkiden daha fazlası gibiydi; gözleri çok parlak, çok farkındaydı.

Beni gördü.

Bundan neredeyse emindim.

Birkaç adım daha ileri gittim ve ondan biraz uzakta durdum.

"Merhaba," dedim usulca.

Cevap vermedi, bakışlarını aşağı indirdi, birden utangaçlaştı.

"Beni takip ediyor musun?"

Bir adım geri çekildi.

"Benim için sorun değil," dedim.

Gergin bir yavru ceylan gibi duraksadı ve başını yana eğerek, örgüsünden kurtulmuş dağınık saç tellerinin altından bana baktı.

"Gerçekten, öyle düşünmüyorum."

Cevap vermek için ağzını açtı. Bir ses çıktı ağzından—bir ses değil, belki de fısıltılı bir ses taklidi. Kelimeleri oluşturmaması onu şaşırtmış gibiydi. Sonra da korkuttu. Yüz ifadesi tamamen paniğe dönüştü, gözleri inanılmaz derecede açıldı ve etrafına bakındı, sanki nerede olduğunu ilk kez fark etmiş gibiydi.

"İyi misin?"

Dizlerinin üzerine çöktü ve sanki kendini toprağa gömmek için çaresizce çabalıyormuş gibi toprağı tırmalamaya başladı. Parmakları yumuşak çamurda bile pek ilerleme kaydedemedi; vücudu yeterince sağlam olmadığı için pek bir etkisi olmadı. Bu durum onun için de bir aydınlanma gibiydi; onu daha da derin bir paniğe sürükledi.

Yanına koşup diz çökerken ve omzuna teselli edici bir el koyarken, diğer her şeyi -tedirginliğimi, sorularımı, çıplaklığımı- unuttum.

İlk başta vücudu dokunuşumun altında kil gibi dağılıyordu. Ama ona bastırmaya devam ettikçe, daha belirgin bir şekil almaya başladığını düşündüm. Bana diktiği bakış olmasaydı, bunu hayal ettiğimi sanabilirdim; şaşkınlık, umut ve dehşetin tuhaf bir karışımıydı bu. Rüzgarda titreyen bir mum alevi gibi titriyordu. Dehşete kapılmıştı, yine de sanki sağlamlığını test edercesine bana yaslandı.

Kollarımı temkinli bir şekilde onun etrafına sararken, bileğimdeki dokuma, elmas desenli bileklik titreşmeye başladı. Gözlerimin arasında keskin bir acı saplandı. Gözümü kırpmaya çalıştım. Bunun yerine, gözlerimin önüne başka bir sahne geldi; bulunduğum ortamın tamamen zıttı bir şey.

Bu kızı canlı gördüm...

Yemyeşil bir avluda, uçlarına kurdeleler bağlı sopalar taşıyarak, kahkahalar atarak dönüyordu. Dans ediyor, o kurdeleleri çılgın bir ritimle döndürüyordu. Saçları parlak kırmızı, fildişi teni çillerle kaplıydı ve yeşil gözleri altın kırmızısı güneşin ışığında daha da göz kamaştırıcıydı.

Ve önünde bir izleyici kitlesi vardı: Alkışlayan ve onunla birlikte gülen yaşlı bir kadın.

Bana benzeyen yaşlı bir kadın.

Telaşla kızı ittim. Kafası karışmış, yalvaran gözlerle bana bakarken kendimi suçlu hissettim ama onu tekrar kollarıma almayı bir türlü başaramadım.

Çünkü artık ben de onun kadar korkuyordum.

"Sen kimsin?" diye fısıldadım.

Tekrar konuşmaya çalıştı. Yine, ağzından sadece kısık, iniltili, anlaşılmas sesler çıktı. Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü.

Büyüm aniden canlandı, kollarımın arasından sabahın erken saatlerinde bir göletin üzerindeki sis gibi yükseldi. Beklentili. Umutlu. Kızı sarmak istiyordu ve nedenini bilmiyordum, ne yapacağını da bilmiyordum ama olmasını engelleyemedim.

Gölgeler dışarı doğru patlayarak ona çarptı ve onu geriye savurdu. Şiddetle bedenini saran gölgeler o kadar yoğun bir şekilde onu kuşattı ki, karanlığın içinde izini kaybettim.

Onları kontrol altına almak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Sonunda pençe gibi saplanan karanlığı ondan uzaklaştırmayı başardığımda, kızın bedeni çamurlu zeminde tamamen hareketsiz kalmıştı.

Ancak bu cisim aynı zamanda katıydı ve kenarları hafifçe parlıyordu.

Ne yapmıştım ben?

Ben ne yapmıştım böyle?

Daha yakından bakmak için cesaretimi toplayamadan, etrafımızdaki tüm ağaçlar sallanmaya başladı.

Rüzgar uluyordu ve onunla birlikte, bir barajı yıkan şiddetli, girdap gibi bir nehir gibi geliyorlardı; elleri uzanan, bedenleri itişen, sesleri inleyen bir gölgeler sürüsü.

Suyun onları bir şekilde caydırabileceği umuduyla, gölün derinliklerine doğru sendeledim.

İşlerine dalarken sadece hafifçe tereddüt ettiler. Bazıları bunu bile yapmadı; alt bedenleri yüzeyin altında eriyor gibiydi, ama bu onları daha da hızlandırdı. Birkaç telaşlı kalp atışı süresince, onlarcası üzerime geldi, yüzleri bulanıklaşıp netleşiyordu, sanki kendilerini bana göstermeye çalışıyorlarmış gibi, ama düzensiz sihir ve farklı enerjilerinin karmaşası arasında şekillerini korumakta zorlanıyorlardı.

Kendimi kurtarmak için mücadele ettim, daha hızlı hareket edebileceğimi bildiğim su altına daldım ve Aleksander'ı en son gördüğüm kıyıya doğru ilerlemeye çalıştım.

Nefes almak için su yüzüne çıktığımda, yüzleri korkunç derecede berrak olan üç gölgeyle karşılaştım: birbirlerine o kadar benzeyen, zayıf, feryat eden üç kadın ki, kardeş oldukları sanılırdı.

Onların etrafından hızla sıyrılıp tekrar suyun altına dalmayı başardım. Su yüzüne çıktığımda kıyıdan hala uzaktaydım, ama ayaklarım göl tabanına değebilecek kadar yakındım. Parmaklarım çamur ve balçığa saplanıp tutunmaya çalışırken, arkama bakıp etrafımdaki hayaletlerin sayısını doğru bir şekilde tahmin etmeye çalıştım.

Birkaç kişinin durup yeşil gözlü kızın cesedini inceledikten sonra bana dönüp peşimden koşmaya başlamalarını izledim.

Ona kazandırdığım o sağlamlığı mı istiyorlardı?

Hayatın parlaklığını taklit eden o ışıltıyı... Acaba ben onlara verebileceğimi mi sandılar?

Suyun altında bir şey beni yakaladı.

Kısa süreli bir tutunmaydı, kolayca kurtuldum ama bu beni o kadar paniğe sürükledi ki, birdenbire yüzeyin altında yatanlara çok fazla odaklandım; arkamdan gelen gölgelerin etrafımı sardığını, soğuk parmaklarının omuzlarıma saplandığını ancak orada olduklarında fark ettim.

“Lütfen,” diye nefes nefese kaldım, belki onlar da beni anlayabilir, o kızın yaptığı gibi benimle bağ kurabilirlerdi diye düşündüm. “Lütfen bekleyin—”

Ama amaçsızlardı. Thalia'nın uyardığı gibi, akılsızlardı. Her yönden daha da fazlası üzerime akın etti. Yakalıyor, pençeliyor, beni varoluştan silmekle tehdit eden bir dalga gibi üzerime çöküyorlardı. Canlı bir varlığın sahip olabileceği tam gücü veya baskıyı saldırılarına uygulayamıyorlardı, ama o kadar çoklardı ki bunun bir önemi yoktu; sürekli dengemi kaybediyordum, birinden kurtulur kurtulmaz yerine iki tane daha geliyordu.

Kafam suyun altına kaydı.

Zorlu mücadeleler vererek tekrar yukarı çıktım.

Daha fazla el bana doğru uzandı ve beni tekrar yere itti.

Yüzlerinin hareketliliği, karanlık ve bulanık suyun etkisiyle daha da bozulmuş bir şekilde suyun üzerinde belirliyordu.

Her yerdelerdi.

Tekmeledim. Kıvrıldım. Temiz su için mücadele ettim ama bulamadım. Uzanan ellerin soğuk dokunuşundan kurtulmak için çaresizce daha derine yuvarlandım, çamurlu yatağa çarptım, battım, bir çapa gibi sürüklendim.

Ne kadar derine inebilirim?

Kolum bir yere takıldı ve aniden durdum.

Etrafımdaki su ısındı. Daha berraklaştı. Artık fiziksel olarak batmıyordum, ama yine de düşüyormuş gibi hissediyordum, garip bir parlaklığa doğru sürükleniyordum—karanlıkla çevrili bir parlaklık, tıpkı gözlerinizi sıkıca kapattığınızda gördüğünüz türden. Saniyeler geçtikçe daha da yoğunlaştı, ta ki—

Yüzüm su yüzeyine çıktı.

Nefesim kesildi. Boğuldum. Soğuk, yumruk gibi çarptı yüzüme ve acı içinde, korkuyla feryat ettim. Sıcak suya geri dönmek istedim. Çok parlak, çok göz kamaştırıcı olan ve başka hiçbir şey görmeme izin vermeyen ışığa doğru geri dönmek istedim. Geri dönmek için tüm gücümle mücadele ettim.

Kulağıma hırıldayan bir ses bana emretti: "Kıpırdama."

Kasıldım. Ve durduktan sonra, tekrar başlayamadım sanki. Ne nefeslerim, ne kalp atışlarım, ne de büyüm. Hareketsizliktim. Ölümdüm.

Kısa süre sonra aynı ses tekrarlandı, bu sefer daha yumuşaktı. Neredeyse yalvarır gibiydi. Benimle kal. Sadece benimle kal. Ben yanındayım.

Ama kalmak istemedim. Bırakmak, o rahatlatıcı sıcaklığın içinde uzaklara sürüklenmek istedim.

Ben de öyle yaptım.

Yüzümde şiddetli bir yanma hissiyle uyandım ve ilk başta odaklanabildiğim tek şey, soğukluktu.

Acımasız, affetmeyen bir soğuk.

Ancak, vücuduma şöyle bir göz attığımda artık buz gibi suda olmadığımı anladım. Artık ölü ruhlarla boğulmuyordum. Tamamen çıplak da değildim; Aleksander paltosunu üzerime örtmüştü. Onun saf, topraksı kokusu paltoya sinmişti ve beni topraklıyordu.

Hâlâ buradaydım, hâlâ nefes alıyordum, hâlâ işlevimi yerine getiriyordum.

Oturur pozisyondayken giysiyi üzerime daha düzgünce yerleştirdim, titreyen parmaklarımla düğmeleri yukarıdan aşağıya doğru ilikleyerek derme çatma bir elbise oluşturdum ve ardından etrafıma daha yakından bakmak için hareket ettim.

Aleksander, yeşil gözlü kızın yanında diz çökmüş, onu süzüyordu.

Ben de aynı şeyi yaparken nefesimi tuttum. Hâlâ katıydı... ama kenarlarındaki parıltı hızla soluyordu. şimdi ona ne olacaktı?

Tanrım, ona ne yaptım ben?

Ben sendeleyerek yanına düştüğümde Aleksander kısaca bana baktı.

"Bir şey yapın," diye yalvardım. "Ona yardım edin."

Bana şüpheyle baktı.

Bileğinden tuttum ve elini kıza doğru yönlendirdim.

Kasları gerildi, onu daha fazla sürüklememi engelledi. "Ölüleri diriltemem, Nova."

"Tamamen öldüğünü sanmıyorum. Ben... ne yaptığımı bilmiyorum. Onda tuhaf bir şeyler var. Sadece... dene. Lütfen."

Kolunu elimden hızla çekti.

Ama sonra bir mucize oldu: İsteddiğimi yaptı.

Gözlerinde şüphe belirdi, ama kendi kendine elini uzattı ve kızın solgun yüzünün hemen üzerinde tuttu. Altın rengi ışık avucunun çizgileri boyunca kıvrılarak ilerledi, parmak uçlarında toplandı ve kan damlaları gibi aşağı dökülmeden önce kalınlaşarak kızın alnına sıçradı. Temas noktalarından altın rengi çizgiler yayıldı, örümcek ağı gibi tenini kapladı ve solgun tenine yavaş yavaş sıcaklık çekti.

Derin bir nefes aldı; tıpkı karaya atılmış bir balık gibi.

Ona doğru uzanmaya başladım ama yana doğru yuvarlandı. Bir an sonra tamamen kasılmaya başladı, Aleksander'in büyüünün etkisi altındaydı, bedeni tıpkı daha önce benim gölgelerimde olduğu gibi ışık parlamaları arasında kaybolmuştu.

Aleksander bir küfür savurdu, elini geri çekti, aniden ayağa kalktı ve uzaklaştı. "Daha da kötüleştiriyorum. Gidip Thalia'yı bulalım ve bakalım ___"

Ben de ayağa kalktım, kolundan tutup onu hareketsiz tuttum.

Kızın keskin nefesi bakışlarımızı ona çevirene kadar, ona uyguladığım kavrama bakakalmıştı. Aleksander'in gücünün son kalıntıları da onu terk ederken, kız yeniden hareketsiz kalıyor, bedeni taş rengine bürünüyordu.

Onun dediğı gibi yapıp bu garip felaket yerinden kaçmalıydık.

Peki neden taşınmadım?

Aleksander'in gözleri yavaşça bana kaydı. Yoğun, yakıcı ve belirsizlikle doluydu. Ama bakışlarının tüm sıcaklığı üzerime çöktüğünde bile irkilmedim—çünkü zihnimde dünkü çarpışmamızın ardından kalanları görüyordum: Etrafımızda çiçek açan dünya. Ve hepsi aynı hızla ölüyor... inatçı yeşil çimen filizleri ve tomurcuklanan çiçekler hariç.

Hiç şansı olmaması gereken bir yerde kök salan bir bahçe.

Ve işte o an, o güç, o bağlantı, bir kez daha karşımızdaydı. Ancak bu sefer uyanıktı.

Uyanıktı ve bana sanki saf kaos ve saf büyü'nün birleşimiymişim gibi bakıyordu; aynı anda hem boğmak hem de kucaklamak istediği bir şeydi bu. Bakışlarını tenime vuran güneş ışığı gibi hissettim. Büyüsü, kendi bedenimde yükselen, ona doğru sıçramaya, aramızda öyle derin bir şekilde örülmeye hazırlanan bir şimşek akımı gibiydi ki, nerede ben bitiyorum, nerede o başlıyor ayırt edemeyeceğim.

Kızın neden beni takip ettiğini anlamaya çalışırken kalbim hızla çarpıyordu, ona baktım.

O kimdi?

Ona dokunduğumda bedeninden ne sezmiştim? Bir anı, diye düşündüm—ama bu Thalia'nın bana verdiği açıklamayla uyuşmuyordu. Bu kız bir gölgeydi, bilinçten, farkındalıktan yoksundu...

Dün ölü toprağın altında gömülü yeşil otlar gibi, onun da derinliklerinde hâlâ bir yaşam belirtisi var mıydı? Yüzeye çıkarılmayı bekleyen gömülü bir yaşam mı?

Dokunuşum Aleksander'in kolundan aşağı kaydı, elim onun elini buldu. Parmaklarımızı birbirine kenetledim. Eli çok sıcaktı. Çok ağırdı. Vücudunu daha da bana doğru çevirerek kıpırdandı. Tereddüt beni sardı.

Bu aptalca.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi alçak ve adını koyamadığım bir duyguyla doluydu.

"Bana güven," diye yanıtladım—ama ondan neye güvenmesini istediğimi bile bilmiyordum. Sadece elimi bırakmasını istemiyordum. Tıpkı gölde beni bırakmadığı gibi. Çünkü şimdi fark ettim ki, bunun sebebi onun sesiydi.

Sadece benimle kal.

Seni anladım.

Beni sudan çıkardı, beni aşağı çeken şeyleri uzaklaştırdı.

Ve o, üzerimizde, altımızda, aramızda biriken tüm o garip, korkunç enerjiye rağmen, bırakmadı. Büyüsünün derisinde sivri çatlaklar açıp, soluk altın rengi enerji kıvılcımlarını dışarı fırlatmasına rağmen.

Büyümün parçaları damarlarımdan sızıp onunkiyle çarpıştığında da hiç gözünü kırpmadı; sanki karanlık dengesini sağlamak için açlıktan ölmek üzere olan, bir nebze ışığa muhtaç bir büyünün peşinden koştu.

İkimizden de daha fazla sihir yükseliyordu. Hava o kadar yoğundu ki nefes almakta zorlanıyordum. Sorular, kuş kanatlarının çırpınışı gibi, bedenlerimizi ayıran ince boşlukta titreşerek zihnimi vuruyordu.

Kendimizi teslim edersek ne olur?

Büyümüzün birbirine dolanmış, karmakarışık haliyle ne yapacağız?

Önce bu soruları cevaplamak için harekete geçti; elimi tutmayan eli, giydiğim paltonun—kendi paltosunun—altından görünen gölgeleri takip etmek için uzandı. Parmakları göğsümün şişkinliği üzerinde gezindi, gölgelerimin boğazımın çukurunda çizdiği çizgileri izledi. Büyümün soğukluğunu uzaklaştırıp, kendi büyüsünün daha fazlasını içeri alarak, güçlerimizin birbirini sardığı yerlerde sıcak bir uğultu bıraktı.

Daha yakına eğildim.

Aynı havayı soluyorduk, aynı olasılıkları hissediyorduk, aynı cevapları dilimizin ucunda tadıyorduk.

Dudaklarım onun dudaklarıyla birleşmedi. Sadece parmak uçları titreyen dudaklarımın üzerinde gezindi. Ama bu, daha önce yaşadığım tüm öpücüklerden daha derindi; gücünün tamamen içime işlemesi, büyüsünün sıcak karıncalanmasının dokunuşunun altından yayılması, dudaklarımı aralaması, boğazımdan aşağı dökülmesi...

O sıcaklık dolaşmaya devam etti, bedenimi ve sonra da ötesini sardı. Yer titredi, çıplak ayaklarımı gıdıkladı. Etrafımızdaki karanlık dağıldı, sanki biri perdeyi kenara çekmiş ve saf, dolunay ışığının ortama süzülmesine izin vermiş gibiydi. Yumuşak ışıktaki çimenler fışkırdı; gür, kalın, ayak bileklerime kadar uzanıyordu. Kızın cansız bedenini çevreleyen toprak da değişti ve kısa süre sonra siyah çamur yerine yumuşak yeşillikler ve çeşitli renkli çiçeklerle çevriliydi.

Bize en yakın göl bölümü, giderek çiçek açan kıyı şeridine hafifçe vuran, göz kamaştırıcı saydam turkuaz bir renge büründü.

Bakışlarımı Aleksander'den kaçırdım, elimi onun elinden çekip etrafımızdaki manzarayı iyice görebilmek için yavaşça bir daire çizerek yürümeye başladım.

Nefeslerim sığlaştı. Ellerim titriyordu. Dünya eğilip dönüyordu, eğilip dönüyordu—renklerin kaleydoskopu, seslerin nazik bir senfonisi, imkansız görüntülerin uzaktan gelen bir serabı, yavaş yavaş netleşiyordu.

Ve kız...

Gözlerini açtı. Titreyerek doğruldu. Parlak, kızıl örgüsünü omzunun üzerinden geçirdi ve endişeyle onunla oynadı.

Aleksander ve ben birbirimize bakakaldık, ikimiz de konuşmadık. İkimiz de tam olarak inanmıyorduk, ama ikimizin de gördüklerini inkar etmek mümkün değildi. Kız, etrafındaki dünya kadar parlak, renkli ve canlıydı. Parlak ve nefes alan, yeni enerjiyle dolu bir dünya.

Canlı.

Ölüler diyarının bu küçük bölümü canlıydı.

Kız da öyleydi.

On yedinci Bölüm

Nova

NE KADAR CANLI OLSA DA, KIZ HÂLÂ KONUŞAMIYORDU. YÜRÜYEMİYOR, hatta uzun süre ayakta duramıyordu. Bacakları sürekli titriyor, bükülüyor ve adeta yere yığılıyor, bu da yine bir yavru geyiği hatırlatıyordu.

"Sanırım şokta," diye mırıldandı Aleksander. Bir an için, onu kaderine terk etmeyi düşünüyor gibiydi. Doğanın kendi yolunu izlemesine izin veren bir avcı.

Sonra içini çekti ve titreyen bedenini kollarına aldı; parmak uçlarından yayılan ışık şeritleri onu sardı ve sakinleştirdi. Kadın ona daha da sokulup yüzünü gömleğinin kıvrımlarına gömdüğünde de itiraz etmedi.

Ondan gelen o kadar nazik ve beklenmedik bir hareketti ki, istemsizce ona bakakaldım.

Fakat büyüüne ve diğer çabalarına rağmen, kız hâlâ çok solgun, çok güçsüz görünüyordu; hayalet gibi bir hale dönüşmesine sadece birkaç dakika kalmıştı.

"Az önce kullandığınız battaniye," dedi Aleksander, yığılı eşyalarımın olduğu yöne doğru işaret ederek.

Hemen onu ve temiz kıyafetlerimi topladım. Pantolonumu ve botlarımı giydim, ama Aleksander'in paltosunu üzerimde bıraktım ki gömleğimi ve battaniyeyi kıza verebileyim; ikisini de onun minik, zayıf bedenine sıkıca sardım. Daha fazla görüntünün aklıma gelmesinden korktuğum için ona çok uzun süre dokunmamaya özen gösterdim; hâlâ sonuncusunun etkisindeydim. Gördüğüm o kadın ve birlikte gülüp dans ettikleri avlu...

Kızı güvenli bir yere götürdükten sonra aceleyle ondan ve Aleksander'den uzaklaştım ve dikkatimi etrafımıza odakladım.

Her seferinde açıklanamayan bir şey.

Çevremizdeki her yer gelişmeye devam ediyordu. Kusursuz yeşil çimenler, temiz hava, berrak su... ölü bir dünya değil, yaşayan bir dünya gibi görünüyordu.

"Burada ne yaptık biz?" diye kendi kendime fısıldadım, soluk mavi yapraklı bir çiçeği koparmak için eğilirken sesim kısılmıştı.

Aleksander her şeyi bir dakika boyunca inceledikten sonra şu yorumu yaptı: "Hiçbir şey parlamıyor."

"Ve hiçbir şey kontrol dışı değil."

"Ya da ölmek."

"Öyle işte."

Kaşlarını çatarak, etrafı bir aşağı bir yukarı dolaştı ve bazı kısımlarını daha yakından inceledikten sonra, "Dengeli. Canlı dünyaya benziyor," dedi.

Başımı salladım, yine de aynı fikirdeydim. Dengeliydi. Sanki her zaman burada olmuş ve her zaman da olacakmış gibi. "Ama bu yanlış, değil mi?" diye sordum, çiçeği avucumda ezerek. "Bu dünyanın canlı olması gerekmiyor. Ve..." Kollarındaki kıza baktım, sözlerim boğazımda acı verici bir şekilde düğümlendi.

O da öyle değil.

Keşfetmeye devam ettim, her bir çimen tutamını ve kadifemsi çiçek yaprağını, bunun bir serap olduğuna dair bir işaret aramak için inceledim; aklımız başımıza gelir gelmez dağılacak bir serap.

Kız uyuyakalmış gibiydi, ancak nefesi sakin ve düzenliydi, yanakları pembe bir renge bürünmüştü. Aleksander onu tutmaya devam etti, gözleri her yönde tehdit arıyordu.

Bir dakika sonra, "Sanırım birinin geldiğini duyuyorum," dedi.

"Grubumuzun geri kalanı bir şeyler duymuş ya da büyümüzün işe yaradığını görmüş olmalı..." diye yüzümü buruşturdum. "Ve Erebos surları boyunca sıralanmış muhafızların ne kadar dikkatini çektiğimizi merak ediyorum?"

"Şansımızı bildiğimize göre, çok fazla."

Phantom ilk önce gözümün önüne fırladı, bana doğru koştu ama daha ilginç bir koku alınca aniden durdu; burnunu Aleksander'in yönüne doğru kaldırdı, hararetle kokladı ve sonra ihtiyatlı bir şekilde kralın yanına gidip kollarındaki bohçaya burnunu sürdü.

(Size başka bir canlı daha katıldı,) dedi gayet doğal bir şekilde. (Elma gibi kokuyor. Ve toprak gibi.)

"Hiçbir kokusu olmamalı," diye yanıtlamaya başladım. "Bir hayaletin kokusu olmamalı."

Ama yine, daha önce olduğu gibi, sözlerim boğazımda düğümlendi. Phantom'un onu onayladığını duymak, her şeyi bir şekilde çok daha gerçekçi kıldı; hayalden kurtulmaya çalışmayı bıraktım ve bunun yerine tüm bunlarla ilgili ne yapacağımı düşünmeye başladım.

Zayn bir an sonra Rowen ve Farren eşliğinde geldi ve kısa süre sonra Thalia ağaçların arasından çıktı. Zayn, Aleksander ve kızı görünce Phantom'un yaptığı gibi aniden durdu, başını yana eğdi ve gözlerinde hem eğlence hem de şaşkınlık karışımı bir ifade vardı.

"Sizin ikinizin de bulaşmasını beklediğim onca bela arasında bu kesinlikle yoktu," dedi. Kız ve krala daha yakından baktı, olayı çeşitli açılardan inceledikten sonra, "Ama sanırım evlat edinmeniz için tebrikler?" dedi.

Aleksander kaşlarını çatarak kuzenine doğru ilerledi, sanki çocuğu Zayn'in kollarına bırakacakmış gibi... Ama bu girişim sonuçsuz kaldı, çünkü kız ani hareketle uyandı ve boynuna daha da sıkıca sarıldı. Farklı koşullar altında eğlenceli, hatta sevimli bile olabilirdi.

Thalia, Aleksander'in etrafında temkinli bir şekilde dolaştı, sanki elinde güçsüz bir çocuk değil de hırlayan bir kurt tutuyormuş gibi. "Canlı bir kız mı? Bu kız nereden çıktı acaba?"

Aleksander ve ben belirsiz bir bakış paylaştık.

Thalia'nın bakışları ısrarcı ve neredeyse tehditkar bir şekilde üzerime dikilmişti; gerçek bir kez daha en güvenli seçenek gibi görünüyordu.

"...Birkaç dakika öncesine kadar hayatta değildi," dedim.

Thalia'nın yüzünde bir an kafa karışıklığı, endişe, inanmazlık, korku gibi çeşitli duygular belirdi, sonunda her zamanki sert, metanetli ifadesine geri döndü.

Açıklamalarımı daha da detaylandırmaya başladım, ancak yüksek sesler ve yaklaşan ayak sesleri bize önce ulaştı.

Thalia hemen parmağını dudaklarına götürerek sözümü kesti. "Bu kız için yaptıklarından hiç bahsetme." Gözleri biraz vahşiydi. "Hiçbir şey. Anladın mı?"

"Evet...elbette."

Bakışları yemyeşil çevremizi taradı. "Yarattığınız bu manzara bize yeterince sorun çıkaracak."

Ne tür bir beladan bahsettiğini sormaya fırsat bulamadan, karanlıktan ağır silahlı küçük bir grup erkek ve kadın çıktı.

Saniyeler içinde etrafımız sarıldı.

Onları hızla saydım—toplamda on dört kişiydiler. Yüzlerinin çoğu çeşitli eşarp ve maskelerle örtülüydü, ancak görebildiğim kadarıyla tenleri doğal olmayan bir şekilde solgundu; gölgeler kadar zayıf değillerdi ama yakındılar. Hafifçe insan dışı bir titremeyle hareket ediyorlardı ve bedenleri gölgelerden daha sağlam görünse de, loş ışık belirli açılardan vurduğunda derileri yine de kağıt gibi, saydam bir hal alıyordu. Hepsi aynı kemerleri takıyordu ve her kemere altınla çevrili küçük, yuvarlak bir kap takılıydı. Bu kapların içinde, Erebos'un etrafındaki duvarların üzerinde dans eden ateşlere benzer şekilde, mavi alevler bir şekilde durmadan yanıyordu.

Grup etrafımızı sararken, bir adam çemberin ortasına doğru ilerledi ve gelirken diğerlerini ayırdı.

Yüzünde hiçbir örtü olmayan tek kişi oydu. Koyu renk bir sakal yüzünün bir kısmını kaplıyordu ve gözleri bana ve Thalia'ya bakarken yüzünde keskin, değerlendirci bir gülümseme belirmişti. Gözleri altın kahverengi tenine karşı parlayan iki mürekkep noktası gibi simsiyah görünüyordu ve vücudu canlı ve kusursuz derecede sağlamdı; tıpkı sırtına bağladığı kısa tırpanlar kadar sağlamdı.

Diğerlerinden farklı olarak, görebildiğim kadarıyla üzerinde alev taşıyordu.

Bizi fark etmek yerine, kavisli bıçaklarından birini hızla çıkardı ve uzun, yeni yetişmiş çiçeklerden oluşan bir öbeğin içinden savurdu; kopan parçaların yere düşüşünü dikkatle izledi.

Thalia'ya yaklaştım. İkimiz de Aleksander'in önüne geçtik, kızı görüş alanından gizledik—gerçi sayıca çok az olduğumuz düşünülürse, bu adamın kıza ilgi duyması durumunda pek bir fark yaratacağını sanmıyordum.

"Thalia Blackwood," dedi tırpanlı adam, başını tembelce ona doğru çevirerek. "Şehrimin eşliğini kararttığını duydum." Tırpanı sırtına dayayarak, botunun ucunu kopmuş, yere düşmüş çiçek yığınına bastırdı ve ezdi. Uzun kirpiklerinin altından Thalia'ya bakmadan önce, bir anlığına parçalanmış yapraklara baktı. "Ama böyle... tuhaf bir grupla seyahat ettiğini bilmiyordum."

Thalia daha dik durdu. "Biliyorsun, işleri ilginç tutmayı severim."

“Evet.” Çizmesini çimenlerin üzerinde sürükledi, hareketleri tiksintiyle hızlanmıştı, sanki tabanından çiçeklerden çok daha iğrenç bir şeyi kazımaya çalışıyordu.

“Ve kapınızın önünde çok uzun süre kalmayacaktık,” diye bilgilendirdi Thalia onu. “Sadece geçiş amaçlı bir ziyaret talep edilmişti ve ben de seve seve çok daha uzun süreli bir konaklama ücreti teklif ettim. Bu anlaşımdan çok iyi kazanç sağlayacaktınız.”

"Böylece?"

“Bence Atros, sizin adınıza düzgün iş yürütme konusunda birkaç ders daha almalı,” dedi. “Bu aptal size para kaybettiriyor.”

"Şu günlerde iyi bir yardımcı bulmak zor," dedi adam, çizmelerinden ezilmiş renkli çiçek yapraklarının son parçalarını silkeledikten sonra yavaşça yaklaştı.

Thalia, adam bir kol mesafesine kadar yaklaştığında bile yerinden kıpırdamadı. Ben de onun hareketlerini taklit ederek tam boyuma kadar doğruldum, bu sırada Phantom dişlerini göstererek ve kulaklarını kafatasına yapıştırarak yanıma doğru sinsice yaklaştı.

Adam bize şöyle bir göz attıktan sonra Thalia'ya, "Hem zaten yıllar geçtikçe paraya olan ihtiyacımız giderek azalıyor, değil mi?" diye sordu.

"Yine de, iş yaptığınız kişiler konusunda daha seçici olmalısınız."

Bu sözlerle hafifçe, karanlık bir kahkaha attı; bu kahkaha omurgamda bir ürpertiye neden oldu. "Size de verebileceğim bir tavsiye bu." Bakışları bir kez daha üzerimde gezindi, bu sefer biraz oyalandıktan sonra yanımızdakilere de yöneldi. "Bu da bizi tesadüfen karşılaştığım şu küçük sahneye getiriyor, değil mi?"

Thalia soğukkanlılığını korudu. "Öyle mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu, sakalını düşünceli bir şekilde okşarken söz konusu sahneye göz gezdirdi. "Belli ki iş ortaklığı içinde olduğunuz bu ilginç kişiler... bu gösteriden onlar mı sorumlu?"

Hemen cevap vermedi. Yanındakileri süzüyor, bir kavga çıkması durumunda kazanma şansımızı hesaplıyor gibiydi.

Bu düşünceyle kaslarım gerildi. Genellikle bir meydan okumadan geri adım atan biri değildim, ama çok uzun zaman önce hangi savaflara gireceğimi seçmeyi ve kazanmanın her zaman kılıç sallamayı gerektirmediğini de öğrenmiştim.

Rakibimizi de değerlendirdim, ancak silahlarından ziyade sözlerine dayanarak. Bizi önemsiz biri gibi görmüş gibi davranmış olabilir, ama

hemen yaşıyan dünyanın dilini konuşmuştu. Ayrıca, bizi şehrinin surlarının dışında çürümeye terk edebilecekken, gelip grubumuzu selamlamıştı.

Bize karşı açıkça bir ilgisi vardı.

Bu da benim bir kozumun olduğu anlamına geliyordu.

“Bu olaydan biz sorumlu değiliz,” diye yalan söyledim, “ama sorumluları gördük.”

Yalanımı inanacağından şüphe ediyordum ama önemli değildi. Benim oyunuma katılmadığı sürece bizden doğru bilgi alamayacağını anlayacak kadar zeki görünüyordu.

“Şehrinizden geçmemize izin verin,” diye talep ettim, “bildiklerimizi sizinle paylaşmaktan mutluluk duyarız.”

Bakışlarının tüm ağırlığını üzerime indirdi; hesaplanmış bir hassasiyetle dolu, ağır bir bakıştı bu ve saniyeler geçtikçe gözlerinin kararıp rahatsız edici bir uçuruma dönüşmesiyle daha da etkileyici hale geliyordu.

Sonunda, "Sizi şehrimde gezdirmekten daha çok sevineceğim bir şey olmazdı," dedi. "Tabii ki, yolculuğunuzun bir sonraki aşaması sizi nereye götürürse götürsün, oradan ayrılmadan önce bir geceyi misafirim olarak geçirme şerefine nail olursanız."

Thalia yanımda gerildi ama hiçbir şey söylemedi. Taktiklerimi ve mantığımı anlamıştı; şehre girme fırsatımız bir daha olmayabileceğini biliyordu.

Elde edebildiğimiz her şeyle yetinmek zorundaydık.

Çenemi yukarı kaldırdım ve korkumu belli etmemeye karar verdim. "Kabul ediyoruz."

On sekizinci Bölüm

Nova

EREBOS'UN DIŞ SURLARINI GEÇTİKTEN SONRA, DOĞRUDAN ŞEHRİN GENİŞ merkezine doğru götürüldük. Sokaklarda hızla ilerledik. Geçtiğimiz yerlerden çok az şey algılayabildim; her köşede algılanacak çok fazla şey vardı.

Dikkatimi çeken şey ise o garip mavi alevlerden daha fazlasıydı. Geçtiğimiz her gölgeli varlık, tıpkı bize eşlik eden askerler gibi, bir şekilde kendi kişisel ateşini taşıyor gibiydi. Ana kapıdakiler gibi, safir duman ve alevle dolu meşaleler, kupalar veya diğer kaplar tutan heykeller de vardı. Garip bir şekilde karanlık bir su nehri, dar yaya köprülerinin altından sokakları çaprazlayarak geçiyor ve hatta bazı bölümlerinde ara sıra mavi ışık huzmeleri belirliyordu.

Kendisini refakatçimiz olarak adlandırmasına rağmen, tırpanlı adam bize önderlik etmek yerine grubumuzun en arkasında yürüdü. Yürürken de bize hiç dikkat etmedi; karanlık sokakları ve geçtiğimiz evleri taramakla meşguldü, bıçaklarından biri geri çekilmiş ve yanında gelişigüzel sallanıyordu. Bir saldırı bekliyordu diye düşündüm—ki bu, iddia ettiği gibi şehrin hükümdarıysa garip görünüyordu.

Sonuç olarak, kimse bize pusu kurmadı, ama geçtiğimiz neredeyse her gezginin bakışlarını üzerimize çektik. Thalia'nın dediği gibi, gerçekten de surların dışında adımlarımızı takip eden hayaletlerden farklıydılar; daha somut, sesleri daha net ve güçlüydü, ancak çözemediğim bir dilde

konusuyorlardı. Ve belki de hayal gücümün ürünüydü, ama şehre girdiğimizde bize eşlik eden askerler de daha canlı görünüyordu.

SayıSız yoldan kıvrıla kıvrıla ilerledikten sonra, hedefimiz aniden önümüzde belirdi: Parlak beyaz duvarları ve üç ayrı, kubbeli çatısı olan büyük bir malikaneye giden geniş bir yol. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bina mavi alevlerle süslenmişti. Bu durumda, alevler çoğunlukla köşelerde, şelaleler gibi aşağı doğru akan ve binanın temeli boyunca uzanan daha fazla alev oluklarına karışan lamba sıraları halinde yoğunlaşmıştı.

Malikaneye yaklaştıkça, korumalarımızın kemerlerine bağlı alevler daha da parlaklaşmaya başladı... ve babamın bana verdiği bileklik hafifçe titremeye başladı.

Titreme giderek daha da şiddetlendiği için nefesimi düzenlemek için çaba sarf etmem gerekti.

Aleksander, kollarında tuttuğu, kendine gelen kızın başının üzerinden bana meraklı bir bakış attı; kız uyanıktı ve görünüşe göre gücünü yeniden kazanıyordu, ancak kendi ayakları üzerinde yürümeye hâlâ pek ilgi duymuyordu.

Bilekliğim hâlâ seğiriyordu. Ancak şimdi dikkat çekmenin zamanı değildi, bu yüzden adımlarımı hızlandırdım ve önümüzdeki görkemli eve girerken Aleksander'in sorgulayan bakışlarını görmezden geldim.

İçeride, kaybolmuş ve çürümeye terk edilmiş şeylerin hissedilir ağırlığı havayı boğuyordu. Görkemli koridorlar, tozlu kadife döşemeli mobilyalarla dolu, gösterişli ama çürümekte olan odalara açılıyordu. Duvarlarda solmuş duvar resimleri, çoğu bana öteki dünyadaki yerleri hatırlatan sayısız sahneyi tasvir ediyordu. Bunların burada ikamet eden ölülerin anıları olup olmadığını ve ölülerin kendilerinin mi resmettiğini merak ettim.

Bu tür şeyleri yaratmak için gereken bilgi ve farkındalığa hâlâ sahipler miydi?

Daha dar, daha özel bir koridora girdiğimizde, hemen koyu renkli cübbeler giymiş, yüzleri koyu mor peçelerle örtülü, sadece gözlerini gösteren bir şerit açıkta bırakan küçük bir hizmetçi ordusuyla karşılaştık. Bu gözlerin hepsi benzer mavi tonlarında parlıyordu, ancak parlaklık seviyeleri farklıydı; sanki renkleri zaman içinde farklı oranlarda solmuş gibiydi.

Grubumuzu ikinci kata götürdüler ve her birimize dinlenmek ve toparlanmak için özel bir oda tahsis ettiler. Hatta genç kıza bile kendi odası verildi. Aleksander'in kollarından ayrılıp odasına götürülürken neredeyse

müdahale edecektim—bizden ayrılma düşüncesi onu dehşete düşürmüştü—ama hizmetçiler o kadar hızlı hareket ettiler ki onları durduramadım.

Her şey endişe verici derecede hızlı geliyordu ve aniden, Phantom ve ben koridorun sonunda, kendi odamızın kapısına doğru yalnız başımıza kaldık.

(Görünüşe göre bizi yalnız bırakıp birbirimizden ayırmak için can atıyorlar,) dedi Phantom, endişelerimi dile getirerek.

Olası kaçış yollarını ararken bir yandan da kulaklarının arasını kaşıyarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

Metal bir heykel dikkatimi çekti; uzun boylu, sert bakışlı bir kadının bir elinde kalkan, diğer elinde meşale taşıdığı bir heykeldi. Meşalesi boştu, bu şehirde her yerde görmeyi beklediğim mavi alevler yoktu. Salonun sonundaki bir kaide üzerinde dengede duruyordu ve yükseltilmiş kalkanının yansımasında, ev sahibinin hizmetkarlarından birine bir şeyler söylediğini, sonra da bana doğru dönüp gülümseyerek baktığını gördüm.

"Bir dakika," diye seslendi.

Yavaşça ona doğru döndüm.

"Henüz kendimizi doğru dürüst tanıtmadık, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, yapmadık." Gülümsedim, hissettiğim korkuyu belli etmemeye kararlıydım ve öne doğru bir adım atarak önce elimi ona uzattım. "Bellanova Halestorn. Ya da daha doğrusu sadece Nova."

Elimi sıktı. Cildi görüldüğünden daha nasırlı ve pürüzlüydü. Yakından bakınca, ilk düşündüğümünden çok daha yaşlı olduğunu fark etmeden edemedim; koyu sakalının içinde biber gibi gri lekeler vardı ve yüzü de elleri kadar pürüzlüydü, yüz hatları hayat boyu zor kararlar almaktan kaynaklanan o kendine özgü sertlikle şekillenmişti.

"Kaelen Drakmere," dedi. "Buralarda 'Ölüm Meleği' lakabını almışımdır, duymuş olabilirsiniz—ama sizi temin ederim ki bu tamamen yanlış bir isim. Ölüm artık benim odak noktam değil; Erebos'ta tutunmayı başardığımız yaşam kırıntılarıyla çok daha fazla ilgileniyorum. Daha önce hepinize bu kadar kaba konuştuğum için özür dilerim; bu, bu malikanenin güvenli ortamının dışında genellikle sergilediğim bir oyunun parçasıydı."

Phantom yaklaştı, Kaelen'in hâlâ yanında rahatça tuttuğu silahı kokladı, tüyleri diken diken oldu.

İkisini de tanıştırdım. Erebos hükümdarı silahını kınına soktu ve Phantom'un kulaklarının arasındaki tüyleri okşayarak onu bir süreliğine

sakinleştirdi ve şöyle dedi: "Odaların iyi döşenmiş olduğunu göreceğinizi umuyorum. Ama başka bir şeye ihtiyaınız olursa, sormaktan çekinmeyin."

Gözleri birkaç saniye boyunca üzerimde kaldı, sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi. Ama sonra kibarca eğilerek, hizmetkarların ikisi hariç hepsini de yanında sürükleyerek gitti. Bu iki hizmetkar, kalkan ve meşale taşıyan heykelin iki yanına yerleşti. Muhtemelen ihtiyaımız olabilecek başka bir şeyi getirmeyi bekliyorlardı; ancak hizmetkarlardan çok, her hareketimizi Kaelen'e bildirmeye hazır casuslar gibiydiler.

Bana tahsis edilen odaya girerken onlarla göz teması kurmaktan kaçındım.

İyi döşenmişti. Orin'in evinin sahip olduğu cazibeden yoksun olsa da, özlediğim evin tüm temel konforlarıyla donatılmıştı. Dekorasyonu sadeydi —ama yine de Kaelen'in neden şık bir misafir odasına ihtiyaçı olacağını düşünemiyordum.

Ya da herhangi bir misafir odası, fark etmez.

"Tutunmayı başardığımız yaşam kırıntıları" derken neyi kastetmişti?

Ve buraya gelirken geçtiğimiz tüm o mavi alevler, gölgelerden daha canlı olan ama yine de açıkça hayalet olan o garip varlıklar tarafından taşınıyordu... Bu şehrin amacı tam olarak neydi ve vatandaşları duvarlarının dışında değil de buraya nasıl gelmişti?

Odayı dolaşırken sorular kafamda dönüp duruyordu. Ama düzgün bir banyo yapmanın ve temiz çarşaflara sahip olmanın verdiği mutlulukla o kadar sevinmiştim ki, sonunda bu soruların çoğunu unuttum - en azından kısa bir süreliğine. Düzgünce yıkanmak, eşyalarımı düzenlemek ve yatağın şiltesi inanılmaz derecede pürüzlü olsa da kısa bir şekerleme yapmak için yeterince uzun bir süreydi.

Ancak bu kısa uyku, yeni bir endişe dalgasıyla bölündü. Yeşil gözlü kızın yüzünde gördüğüm dehşet dolu ifadeyi hatırlayarak, botlarımı tekrar giydim ve onu kontrol etmeye gittim.

Odasında değildi.

Phantom'un burnunun yardımıyla onu bulmayı başardım; malikanenin arka bahçesine, gri toprak ve kurumuş otlarla kaplı geniş bir alana kadar gelmişti.

O da sonunda saklambaç oyununa katılacak birini bulmuştu: Zayn. Kuzey Uçurumlarının Lordu, gömleği dışarı sarkmış, yanakları kızarmış ve nefes nefese kalmış bir halde oldukça yakışıksız görünüyordu.

Avlunun kenarındaki taş bir banka oturdum, uykulu göz kapaklarımla onları izledim ve keşke daha fazla uyuyabilseydim diye düşündüm.

Birkaç dakika içinde sessiz hizmetçiler belirdi ve yanıma yiyecek ve içecek tepsileri bıraktılar. Eğilip başımı salladılar ve tek kelime etmeden tekrar ayrıldılar. Getirdikleri şeylere bakakaldım. Bana tahsis edilen oda gibi, her şey neredeyse fazla normal, gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Bu da tehlikeli hissettirdi.

Bununla birlikte, Phantom pençelerini banka dayadı ve tepsideki her bir şeyi kokladıktan sonra, ince dilimlenmiş bir çeşit peyniri dişlerinin arasına alıp havaya fırlatarak ağzıyla yakaladı.

"Bunun yenilebilir olduğundan emin misiniz?"

(Bu peynir,) diye bilgilendirdi beni. (Zehirlenme riskine değer.)

"Tartışılabilir," dedim, gülümsemem çarpıktı.

O da kalan yemekleri hızla yiyerek karşılık verdi.

Elimi uzatıp berrak bir su şişesi aldım, dikkatlice bardağa döktüm ve birkaç küçük yudum aldım. İçtiğim sudan hemen ölmediğimi görünce, dayanamadım ve geri kalanını birkaç yudumda bitirdim. Birdenbire inanılmaz derecede susamıştım.

Zayn kadar susamış değildi, dizlerinin üzerine eğilmiş, nefes nefese kalmış halinden bunu anlıyordum. Kız, durumuna rağmen hiç acımadı; kendini onun sırtına attı. Adam yere yuvarlandı - sanırım çoğunlukla gösteriş içindi, çünkü kızın elli kilodan fazla ağırlığı olamazdı. Ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve teslim bayrağı gibi salladı.

Gülmemi zor tutarak, "Bayılmadan önce bir şeyler için. İkiniz de." diye seslendim.

Zayn yana döndü, kendini yukarı doğru itti ve neşeli bir gülümsemeyle bana doğru koşmaya başladı.

Kız onu takip etmeye başladı, ancak Phantom'u görünce sendeledi ve durdu. Yeşil gözleri kocaman açıldı. Elleri titreyerek kenetlendi, ta ki benim teşvikimle Phantom bir köpek yavrusu boyutuna dönüşüp mutlu bir şekilde havlayana kadar.

Gözlerini ondan ayırmadan, uzattığım içeceği aldı ve bir çırpıda içti, çoğunu ağzına kaçırmadan. Sonra Phantom peşinden koşarken kıkırdayarak tekrar uzaklaştı.

O, köpekle birlikte tozlu çimenlerde yuvarlanmaya devam ederken, Zayn ayaklarımın dibine yığıldı ve abartılı bir iç çekişle sırtüstü uzandı.

"Çocuklar çok yorucu," dedi esneyerek ve gözlerini kapatarak.

“Öyle duydum.” Ben de onun esnemesine karşılık verdim. “Kısmen de bu yüzden ben daha çok köpek insanıyım.”

Gözlerinden birini araladı. "Elarith tahtına çok sayıda varis yetiştirmeyi planlamaya başlayan tüm saray mensupları bunu duyunca hayal kırıklığına uğrayacaklardır."

Bu düşünceyle yanaklarım kızardı. Ama görücü usulü evliliğim gerçekleşmiş olsaydı neler olabileceği üzerine kafa yormayı reddettim. "Ama senden hoşlanıyor gibi görünüyor," dedim, Phantom'a el sıkışmak için patisini nasıl uzatacağını öğretmeye çalışan kıza başımı sallayarak; Phantom ise bu konuda tamamen bilgisizmiş gibi davranıyordu.

Zayn omuz silkti. "Çocukları etkilemek ve eğlendirmek kolay. Son yedi yılın çoğunu birlikte geçirdiğim huysuz, aksi kuzenimden çok daha kolay."

Aleksander'in adını duyunca midem bulansa da gülümsemem daha da genişledi; söz konusu huysuz krala rastlayabileceğimi ummuştum ama saatler önce odasına girdiğinden beri onu görmemiştim.

Olanlar hakkında konuşmamız gerekiyordu. Belki de bu kız yerine onu bulmalıydım, ama onu isteyerek aramaya bir türlü cesaret edememiştim.

Kız da aynı derecede kafa karıştırıcıydı, ama en azından Işık Kralı'ndan daha az tehlikeli gibiydi.

"Sanırım ondan hâlâ bir haber yok, değil mi?"

"Tek bir tane bile yok." Zayn'in yüzü endişeyle buruştu. "Zavallı şey. Ondan bir isim bile öğrenemiyorum. Saçından dolayı ona hep Kızıl diyorum."

"Çok yaratıcı."

"Ben sade zevkleri olan sade bir adamım." Her zamanki rahat gülümsemesini sergiledi, ama gözlerinin normalde olduğu gibi parlamadığını fark etmeden edemedim. Düşüncelerle ve belki de özlemle bulutlanmış bir ifadeyle tekrar Red'e bakmaya başladı.

"Yüzündeki o hüznü ifade... sana birini hatırlatıyor, değil mi?" diye tahmin ettim.

"Elarith'te küçük bir kız kardeşim var," dedi bir an duraksadıktan sonra. "En son oradayken henüz bir yaşındaydı."

"...Yani şimdi gizemli Kırmızı'mızla aynı yaşlarda olmalı."

Gözlerinde beliren acı kısa süreliydi ama apaçık ortadaydı. "Evet. Sanırım öyle olurdu."

"Adı neydi—nedir—?" Yaşayan dünyadakilerden geçmiş zaman kipinde bahsetmek çok kolaydı; burada geçirdiğim kısa süre içinde bile,

varoluşumun tamamen tersine döndüğünü hissettim. Sanki yukarıdaki her şey ölmüş ve yok olmuştu, etrafımdaki bu garip dünya ise tek varoluş kaynağımdı.

"Wren," dedi.

"Tıpkı ötücü kuş gibi."

Başını salladı, hareketi ağırlaşmıştı; sanırım pişmanlık ve anılarla doluydu.

Gülümsemem cesaret verici olmaya çalıştı. "Umarım onu yakında tekrar görürsünüz."

"Umarım. Gerçi beni hatırlamayacak tabii ki." Kelimeler, düşüşlerini durduramadan ağzından döküldü. Sanki onlardan kaçmaya çalışıyormuş gibi aceleyle devam etti. "Ya sen? Bildiğim kadarıyla senin hiç kardeşin yok."

Tereddüt ettim. "Aslında bir tane vardı. İkizim. Biz daha bebekken öldü."

Şokunu gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Ah... Ben... özür dilerim."

Sözleri umursamadım; Bastian hakkında özür dilemenin ne anlama geldiğini asla bilemedim. Kardeşimi bile hatırlayamıyordum. Onun kaybı, tıpkı saçlarımın kuzgun kanadı rengi ya da solak olmam gibi, kimliğimin bir parçasıydı; nadiren üzerinde düşünürdüm.

Acaba Zayn için de kız kardeşi söz konusu olduğunda durum aynı mıydı diye merak ettim. Onunla geçiremediği yedi yıl vardı ama aslında onu hiç tanımamıştı. Orada bir yokluk vardı, tıpkı benim Bastian'ı kaybetmem gibi, ama insan neredeyse hiç tanımadığı bir şey için nasıl yas tutardı ki?

"Görünüşe göre ölüm sandığımız kadar kalıcı değil," diye düşündü Zayn, bakışları tekrar Red'e kayarken. "Bunun, yaşamının acısını azaltıp azaltmadığından emin değilim. Ama... üzerinde düşünmek ilginç, değil mi?"

Ani bir şekilde hissettiğim yönelim bozukluğunu atlatmaya çalışarak kollarımı sıkıca kendime sardım.

"Bunu nasıl başardığınızı hiç anlamadım, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Daha önce, henüz bir gölge iken, yalnız başına yanıma geldi. Beni takip ettiğini düşündüm. Üzgün görünüyordu, bu yüzden onu teselli etmeye çalıştım ve ona dokunduğumda bir şey gördüm. Bir hayal."

"Bir vizyon mu?"

“Kehanet, bazı nekromancerların sahip olduğu bir yetenektir. Ben kendim bu konuda hiç iyi olmadım, ama bu aleme geldiğimden beri bu güç giderek daha fazla uyanıyor gibi görünüyor.”

“Peki, ne gördünüz?”

Elimden geldiğince ayrıntılı bir şekilde açıklamaya çalıştım; ama çok fazla ayrıntıya giremedim; sanki uyandığım anda aklımdan uçup giden bir rüyayı anlatmaya çalışıyordum.

"Kadını ya da yeri tanımadınız mı?" diye sordu.

“Aslında hayır, tam olarak öyle değil. Ama yemin ederim o kadın benim daha yaşlı halim gibi görünüyordu. Fakat bir nekromancer'ın geleceği gördüğünü hiç duymadım; sadece geçmişini gördüğünü duydum. Ve kız da şu anki yaşıyla aynı yaşta görünüyordu.”

Zayn uzun süre sessiz kaldıktan sonra, "Sana çok tuhaf bir insan olduğunu hiç söyledim mi?" dedi.

Ona buruk bir gülümsemeye karşılık verdim. "Evet. Bunu daha önce de söylemişsiniz."

Sessizliğe büründük, düşüncelere daldık ve hizmetlilerin getirdiği ikram tepsisindeki yiyeceklerden bir şeyler atıştırdık.

Turkuaz bileziğim yine kıpırdanıyordu. Daha önceki gibi hafif bir titreme değildi, aksine bir sıkılaşıyordu; bazen bileğimi o kadar şiddetli sıkıyordu ki kan dolaşımımı kesiyor ve parmak uçlarımı uyuşturuyordu. Elimden geldiğince görmezden gelmeye çalıştım; o an bu garipliğimden daha fazla bahsetmek istemiyordum.

Zayn, küçük bir pastayı kaldırıp şüpheli bir şekilde ısırırken, "Acaba bu yiyeceklerin en azından bir kısmının zehirli veya lanetli olma ihtimali ne kadar?" diye sordu. "Ya da en azından gerçek, yaşayan insan tüketimi için uygun olmama ihtimali?"

“Kaelen bizim kadar canlı görünüyor. Sanırım bu yüzden gerçekten madde içeren yiyecek ve suları var – gerçi nereden geldiğini kim bilir. Ve hayaletlerin de benzer bir şey yiyip yemediğini merak ediyorum?”

Omuz silkti, gözleri bir kez daha düşüncelerle bulutlandı.

“...Sanırım ev sahibimiz bizi zehirlemek istemiyor, her iki durumda da,” dedim. “Eğer amacı bu olsaydı, bizi şehrin dışında da öldürebilirdi. Bizden başka bir şey istiyor.” Koridorda daha önce gözlerinin üzerimde nasıl oyalandığını düşününce kaşlarımı çattım. “Benden bir şey.”

Zayn başını salladı. "Muhtemelen senin sihrini ve onu kendi çıkarı için nasıl kullanabileceğini çözmek istiyor."

"Bunu kendim çözmek isterim," diye mırıldandım.

Bu yorum havada asılı kaldı, artık dayanamıyordum; burada oturup kek yiyerek hiçbir şeyi çözemişyordum.

Kendimi zorlayarak ayağı kalktım. "Aleksander'le konuşmam gerekiyor. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tahminime göre, bir yerlerde düşüncelere dalmış durumda," dedi Zayn, her zamanki alaycı ifadesiyle, parlak gözleri ve rahat gülümsemesiyle.

"Yardımcı olmadı."

"Bir saat önce kontrol ettiğimde odasında olmadığını biliyorum, bu yardımcı olur mu bilmiyorum."

Ona teşekkür ettim, döktüğüm suyun son damlasını da içtim ve yola koyuldum. Aleksander'ı bulmak için Phantom'dan yardım almayı düşündüm ama Red, onunla oynamak için yanına geldiğinden beri daha rahat görünüyordu, bu yüzden onun yanında kalması konusunda ısrar ettim.

Yine de bir yanım evi kendi başıma keşfetmek istiyordu. Kendi tempomda dolaşarak, bu alemdeki varlığının anlamını çözmeye çalışırken, aynı zamanda Işık Kralı ile yapmam gereken konuşmaya da hazırlanmak istiyordum.

Malikanenin üç katını da bir aşağı bir yukarı dolaştım, büyüleyici güzelliğini içime sindirdim. Toz ve karanlıkla solmuş olsa da, ihtişamı inkar edilemezdi. Koridorlarda daha fazla metal heykel vardı; kimliklerini ancak tahmin edebildiğim daha fazla figür. Ancak yüzlerini daha yakından inceledikten sonra, hepsinin birbirine benzediği sonucuna vardım. Soyulmuş ve solmuş duvar resimlerinin birçoğunda da benzer insanlar yer alıyordu. Demek ki burası tek bir aile tarafından veya onlar için inşa edilmiş bir evdi. Bir tür anıt mezar gibiydi, diye düşündüm. Ancak, hiçbir yerde gerçekten ölü bedenler yok gibiydi... ve hiçbir hayaletin işine yaramayacak çok fazla şey vardı.

Orada dolaşmaya devam ettikçe kafam daha da karıştı.

Keşfetmeye devam etmek istiyordum. Ama sonunda, görmezden gelemeyeceğim tanıdık sesler duydum—Thalia ve Kaelen yakınlardaydı ve hararetli bir konuşma yapıyorlarmış gibi geliyordu. Dikkatlice sese doğru yaklaştım ve bu beni vahşi, bakımsız bir bahçenin üzerindeki bir balkona götürdü. Dikenli sarmaşıklar ve kurumuş çiçekler tarafından yarı gizlenmiş bedenleriyle, kaldırım taşlarından oluşan patikalardan birinde yalnız başlarına duruyorlardı.

Balkon, havadar ve açık bir odanın dışına doğru uzanan, çok sayıda kapısı olan devasa bir yerdi. Thalia'ya görünmeden yaklaşmanın bir yolunu ararken, dikkatlice balkonda sürünüyordum ki Aleksander'ı gördüm.

Balkonun bir sütununa yaslanmış, bakışlarını aşağıdaki bahçeye dikmişti. Üzerinde yırtık pırtık bir perde asılıydı, onu gölgede bırakıyor ve görüş alanından daha da gizliyordu; anlaşılan biz de gizlice dinleme fikrine kapılmıştık.

Dikkatlice ona doğru ilerledim.

Ondokuzuncu Bölüm

Nova

"KAOS," DİYE SELAMLADI BENİ, SESİ ALÇAKTI.

"Aşağılık herif," diye yanıtladım.

Kaşını kaldırdı.

"...Şimdi fark ediyorum ki, sana gerçekten uygun bir takma ad hiç bulamamışım," dedim.

"Çoğu kişi bana kısaca Aleks der."

"Bence bundan daha iyisini yapabilirim. Bana biraz zaman verin."

"Doğru." Dikkatini tekrar Thalia ve Kaelen'e çevirdi. "Öyleyse, keyifli yaratımlar dilerim."

Onun kuru tonuna hafifçe gülümsedim ve yanındaki gölgelere yerleştim. İstedğimden daha yakındım ama casusluk yaptığımız ikilinin görüş alanından uzak durmak için gerekli bir kötülüktü bu.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Keskin, topraksı kokusunu fazla içime çekmemeye çalıştım. Kalp atışlarının değişen ritmine fazla kapılmamaya gayret ettim.

Yine de, onun ve gücünün farkına varmamla birlikte büyüm değişti; gölgeler, onları kontrol etme çabalarımın rağmen benimde hareket ediyordu; kısa süre sonra bu gölgeleri durdurmaya çalışmaktan vazgeçtim ve sadece birkaç telin yüzeye çıkmasına ve etrafımızda dönmesine izin verdim, bu da bizi daha da karanlığa büründürdü.

Aşağıdaki bahçede konuşmanın bazı kısımlarını ara sıra duyabiliyorduk ama önemli değildi; ikimizin de bildiği bir dilde konuşmuyorlardı. Yine de

dikkatlice izledim, yüz ifadelerinden ve beden dillerinden ne anlayabileceğimi yorumlamaya çalıştım.

Bu şekilde de ikisini de anlamak zordu. İkisinin de daha önce de birbirleriyle atışmış oldukları ve her birinin, sıkıntı belirtisi göstermemek ya da herhangi bir duygu göstermemek konusunda diğerini geçmeye çalıştığı izlenimini edindim.

Sonunda tartışmaları doruk noktasına ulaşmış gibiydi; Thalia bir yerden bir bıçak çıkardı, bıçağın ucu bahçenin dört bir yanına serpiştirilmiş mavi alevli fenerlerin ışığında parıldıyordu. Hareketleri hâlâ kusursuz, soğuk ve kontrollüydü. Bıçağı Kaelen'in boğazına doğrulttu -ki Kaelen kıpırdamadı- ve alçak sesle bir şeyler söyledikten sonra arkasını dönüp öfkeyle uzaklaştı.

Balkon korkuluğuna daha da yaklaştım ve Thalia'nın artık orada olmaması nedeniyle Ereboslu liderin gösterebileceği herhangi bir duygu belirtisini gözlemledim.

Tam Aleksander kolunu belime doladığı ve beni sessizce, usulca gözden uzaklaştırdığı anda, o da yukarıya doğru bakmaya başladı.

Yine elimden geldiğince yakınlığını görmezden gelmeye çalıştım, sakın bir şekilde dokunuşundan uzaklaştım—ama gölgelerin koruması altında kalarak—sonra bahçeye doğru baktım ve sordum: "Sence bu neyle ilgiliydi?"

"Hiçbir fikrim yok." Kaşlarını çattı. "Ama bu şehirden ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi olur diye düşünüyorum."

"En azından bir konuda hemfikiriz."

"Bugün gerçekten de mucizeler günü," dedi içeri girerken.

Yavaşça cesaretimi toplayıp yanına yürüdüm ve şöyle dedim: "Mucizelerden bahsetmişken..."

"...Göldeki olay mı?"

Başımı salladım.

İçini çekti. "Sanırım bunu konuşmalıyız."

Odanın bir köşesine, daha az açık ve göz önünde olan, en yakın kapı ve pencerelerin görüş alanından uzakta bir alana doğru ilerledik. Aleksander duvara yaslandı, ben ise bir sandalyenin kolçakına oturdum ama tam olarak oturmadım; yıpranmış minderlerine rahatça yerleşmek için çok sabırsızdım.

İkimiz de nereden başlayacağımızı bilemiyorduk.

Elini önüne uzattı, avucunun çizgilerini hafifçe aydınlatan büyüünü izledi ve sonunda, "O kız ve etrafında canlanan alan... Daha önce hiç böyle bir büyü görmemiştim," dedi.

"Ben de değil."

"Doğrusu, öğretenlerimden öğrendiklerim dışında sizin sihir türünüz hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Neredeyse kesinlikle önyargılı olan öğretiler."

Bu konuda yorum yapmadı, ama itiraz da etmedi. "Ama kendi büyümlle ilgili olarak," diye devam etti, "daha önce de bazı şeyleri hayata geçirdim, ancak bu şeyler genellikle sadece ben onları gücümle beslemeye devam ettiğim sürece yaşıyorlar; o gölün yakınında olduğu gibi asla kök salmıyorlar. Orada büyümü tamamen kestim, yine de her şey gelişmeye devam etti."

"...Ve içimden bir ses bana, şimdi geri dönsek hâlâ gelişiyor olacağını söylüyor," dedim. "İmkansız görünüyor. Geçmişte ölümün şeyler üzerindeki etkisini gevşetmeyi başardım, ama bu etki de asla kalıcı olmadı. Phantom, bir şeyi yeniden canlandırmaya en çok yaklaştığım örnekti ve kesinlikle o kızla yaptığımız kadar kalıcı bir büyü değildi. O da böyle bir şeyi başardığım tek örnekti ve bunu nasıl başardığımı hâlâ bilmiyorum, çaresizliğin dışında."

"Peki, bizleri -birlikte- bu aleml ve varlıklarını yeniden hayata döndüren şey nedir?"

Hayata geri dön.

Bu sözler bana imkansız gibi geldi, gözlerimi kapatıp birlikte başardığımız tüm imkansız şeyleri kusursuz bir netlikle hayal etsem bile. Dengem bozuldu. Oturduğum kolçakı o kadar sıkı kavradım ki, yıpranmış döşemesinde kalıcı izler bırakmış olabilirim.

Ben yeraltı dünyasına bu yüzden gelmemiştim.

Buraya annemi ve krallığımı yeniden hayata döndürmek için gelmiştim, aşağıda beni takip etmeye karar veren hayaletleri canlandırmak için değil. Bu şehrin ve alevlerinin gizemini çözmeye de vaktim yoktu, karşımda duran adamın gizemini de.

Yine de, yaptıklarımız... görmezden gelinemeyecek kadar inanılmaz, sonuçları çok önemliydi.

Uzaktan birinin öksürmesi dikkatimizi o yöne çekti. Odamın karşı tarafındaki kapılardan birinden uzanan uzun gölgeler yerde hareket ediyordu.

Hiç kimse eşikten içeri adım atmadı, ancak birkaç dakika sonra bizden uzaklaşan ayak seslerini duyduk; sanki kapının önünde oyalanıp konuşmamızı duymayı umuyorlarmış gibiydi.

"...Bakalım daha تنها bir yer bulabilir miyiz," diye önerdi Aleksander, ben sandalyeden kalkarken bana doğru yaklaşarak.

Elini belime bastırarak beni odanın köşesindeki merdivenlere doğru yönlendirdi. Tavandan sarkan pankartlarla aşağıdaki alandan gizlenmiş, küçük, yüksek tavanlı bir alana çıkan, kıvrımlı ve gıcırtilı merdivenleri tırmandık.

Eğimli tavanın ortasında uzanan, kirle kaplı bir çatı penceresi, fırtınalı, cehennem ateşi gibi gökyüzüne bir bakış sunarken, mekanı sıcak ve loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Ayak seslerimiz, altın parçacıkları gibi parıltıyan tozları kaldırarak, aksi halde karanlık ve ürkütücü olan mekana büyümlü bir hava katıyordu. Işık huzmelerinin çoğu, çatı katının merkezindeki yükseltilmiş bir platforma doğru yoğunlaşmıştı; burada pençeli ayakları ve altın işlemeli minderleri olan süslü bir bank duruyordu.

Bütün bunlar bana annemle birlikte Luserna'da gittiğimiz tiyatrodaki şık bir loca odasını hatırlattı ve bir kez daha ölümler şehrinde var olmanın ne kadar garip bir şey olduğu düşüncesi aklıma takıldı; bu yerde kimin oturması gerekiyordu ki?

Peki, tavandaki pankartlar aralandığında ne tür bir gösteri izliyor olabilirlerdi?

Aleksander, aşağıda kimsenin göremeyeceği kadar derinlere, çatı katına doğru ilerlerken bile elini sırtımdan çekmedi. Ondan uzaklaşmaya çalışmadım; parmak uçlarından yayılan sıcak büyümlü hissetme şeklim beni çok etkilemişti. Bu daha samimi alanda, tek bir noktaya sabitlenmiş halde, daha az vahşi ve korkutucu görünüyordu.

Sonunda elini çekti, merdivenlere doğru geri döndü ve kavisli korkuluğun üzerinden bakarak takip edilmediğimizden emin oldu.

"Bu malikanede her yerde kulak misafiri var, eminim göremediğimiz kişiler de dahil," diye mırıldandı, sanki toz ve örümcek ağları arasında bile daha fazla potansiyel suçlunun saklandığını bekliyormuş gibi bakışlarını tavan arasında gezdirirken. "Ne söylediğinize dikkat edin."

Başımı salladım.

O an konuşma ihtiyacı hissetmedim zaten; tüm sorularım susmuştu, onun büyümlünün merak uyandıran ritminde kaybolmuştu. Aramıza koyduğu mesafeye rağmen, büyümlünü hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

Aynı nabız atışı tarafından geri çekilmiş gibi, sanki benden bir parça bırakmış ve onu geri almak için kendini durduramamış gibi, tekrar yaklaştı.

Bu düşünceyle nefesim kesildi.

Sese karşılık başını merakla yana eğdi. Bu hareket yüzünün yarısını ışığa çıkardı ve altın rengi gözlerinin içten içe yanıyormuş gibi görünmesini sağlayan zengin kırmızı fırça darbeleriyle yüzünü boyadı. Konuşmadı. Sadece kolunu belime doladı, parmaklarını sırtımda gezdirdi ve büyüünün kalıcı bir iz bırakmaya başladığı noktada uzun süre oyalandı.

“Sadece ben değilim, değil mi?” Sesim o kadar alçaktı ki beni duyabilmesi için daha da yaklaşması gerekti, bu da sözlerimin daha da yumuşak çıkmasına neden oldu, “Dokunuşunun ne yaptığını hissediyorsun...” Bir elimi kaldırdım ve göğsüne bastırdım, bileğimin etrafındaki gölgelerin hareketini izledim, parmaklarım vücuduna değdiği anda nasıl karardıklarını fark ettim. “...Ve yakınlığımızın neleri tetiklediğini görüyorsun, değil mi?”

Bunu itiraf etmekte isteksiz görünüyordu, ama sonunda başını salladı. "Tepkinin yatışacağını beklemeye devam ediyorum."

Yüzümü kaplayan baş döndürücü kızarıklığa rağmen mantıklı düşünceler ve açıklamalar üretmeye çalışarak yutkundum. "Yedi yıllık sihir vücudunuzda birikmiş, sadece ara sıra, düzensiz uyanışlarınız sırasında serbest bırakılıyor," diye belirttim. "Belki de gerçekten yerleşebilmesi için önce çok fazla birikmiş enerjinin serbest bırakılması gerekiyor."

Başını salladı, ancak gözleri uzaklara dalmış ve endişeli bir ifadeyle, verilen açıklamadan tatmin olmamış gibiydi.

Ben de bundan tamamen memnun kalmadım. Çünkü daha derin bir şey gibiydi; sadece kaşınması gereken bir kaşıntı ya da düzenli olarak boşaltılması gereken bir barajdan daha fazlasıydı.

"En azından bir araya geldiğimizde, her ne sebeple olursa olsun, iyi bir şey oluyor gibi görünüyor," dedim.

"Soru şu, bu birleşik güç bir şekilde kontrol edilebilir mi?" diye sordu. "İstenildiği zaman çağrılabilir mi?" Parmakları düşünceli bir şekilde sırtıma dokundu. Her dokunuş, omurgam boyunca sıcak bir güç titreşimi gönderdi ve kısa süre sonra düşüncelerimi istikrarlı ve mantıklı tutma mücadelesini kaybetmeye başladım. Aldığım her nefes, onun sıcaklığını daha da derine itti, ayak parmaklarımın uçlarına kadar yayıldı ve onları botlarımın içinde kıvırdı.

Göğsüne yasladığım elimden gözlerimi kaldırdım. Beni dikkatle izledi, Nyraş Gölü kıyısında bana diktiği aynı sakin ve kendinden emin bakışla, "Acaba bu arzuya boyun eğsek geçer mi?" dedi.

Özlem.

Bu kelime aramızda bir davet gibi yerleşti.
Onun geri almasını beklemeye devam ettim.
Yapmadı.

Dudaklarımdaki kuruluşu yaladım ve sonra kendi kendime, "Deneyelim bakalım, görelim," dediğimi duydum.

Gözlerinde hem açlık hem de tereddüt dolu bir ifade belirdi. Dokunuşumun altında kalbi hızla çarparken, benim kalbim de ona yetişmeye çalışırken birkaç kez atladı.

"Bu durum kötü sonuçlanabilir," diye uyardı. "Ya da tehlikeli."

"Eminim ki, uyanabileceğimiz her türlü tehlikeli şeyden daha kötülerini atlattım."

"Ben de öyle. Ama yine de." Elini sırtımdan çekti. Bir an için kendi içinde bir savaş veriyor gibiydi; dönüp merdivenlerden aşağı koşmaya bir saniye kalmıştı.

Sonra elini yüzüme uzattı, parmak boğumları çeneme hafifçe değdi. Başparmağı dudaklarımı okşadı ve kendi dudakları da sanki bir beklenti içinde aralandı. "Ama yine de... yavaş ve dikkatli gitmeliyiz. Böylece tam olarak ne yapacağımızı daha iyi belirleyebiliriz..."

Eli aşağı doğru kayd, boğazımın çukurunda gezindi ve bir an nefes almayı unuttum.

"...Olaylara verilen tepkiler," diye bitirdi sözlerini alçak ve gergin bir sesle.

Bu plana sakın bir şekilde onay verebilmek için bir adım geri çekildim. Aramıza mesafe koyduğum an pişman oldum; kanımdaki ateşi daha da artırmış gibiydi. Etrafımızdaki hava birdenbire enerjiyle doldu, yükselen gücümüzün baskısı her geçen saniye daha da yoğunlaştı, daha da inkar edilemez hale geldi.

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatan o oldu, gelirken etrafımda dolandı ve tenimde hissettiğim soğuk gölgeleri inceledi. Elini saçlarımdan geçirdi, bir tutamını omzuma doğru itti, böylece karanlığın ensemin arkasından nasıl süzüldüğünü izleyebildi.

"Bu işaretlerin bu kadar koyu olduğunu daha önce hiç görmemiştim," diye belirtti.

"Belki de buradaki berbat aydınlatmadan kaynaklanıyordur."

"Belki."

O, incelikli bir dokunuşla değişen işaretleri takip ederken içimde bir heyecan hissettim. Gözlerimi dümdüz ileriye, süslü banka dikmiş, turkuaz

ve altın renkli minderlerinin solmuş parıltısını inceliyordum.

“Ama her temas onları daha da fazla harekete geçiriyor gibiydi.” Sanki tenimi haritalandırıp bir şeyleri karıştırma eylemine kendini kaptırmıştı; gölgelerin dokunuşuna nasıl tepki verdiğini test ediyor, izledikleri desenleri ezberliyor, omuzlarımın arasındaki boşluğa doğru uzanan siyah dalları daha iyi inceleyebilmek için gömleğimin yakasını nazikçe kenara itiyordu...

Sonunda elini çekti ve fiziksel dokunuşunun yerini sihirli bir dokunuşla değiştirdi; tenime kızgın demirler gibi bastıran minik ışık mızrakları çağırdı. Işığın yandığı her yerde, gücüm de onu takip ederek soğuttu. Sakinleştirdi. Dengeli hissettirdi. Çağırmayı bıraktığında ve ışığının uzayda serbestçe dolaşmasına izin verdiğinde, bunun tam tersi de geçerli oldu; büyüğü doğal olarak benimkine doğru çekildi.

Birkaç dakika boyunca, her şeyin toz bulutu arasında dans edişini izledik; Gölge ve Işık daireler çizerek, zaman zaman daha güçlü bir şeyin geçici, yanardöner parıltılarıyla birbirine dolanıyordu.

Mekân, o daha büyük gücün izleriyle parlamaya başladı. Ahşap ve sıva arasında elbette hiçbir şey yetişmedi, yine de her şey daha canlı hissediliyordu. Yer döşemeleri titriyordu. Yukarıdan süzülen ışık daha saf görünüyordu. Sessizlik artık ürkütücü değil, sıcak ve beklenti doluydu; tıpkı bir tiyatro gösterisinden önceki heyecanlı sessizlik gibi, vaat ve olasılıklarla dolu. Sanki coşkulu, zar zor kontrol altında tutulan bir kalabalığın fısıltılarını ve sessiz kahkahalarını duymuş gibiydim.

Ve büyümüzün gölgeleri her çarpıştığında, Aleksander'ın bana fiziksel olarak tekrar dokunuyormuş gibi, sanki parmakları açıkta kalan sinir uçlarımın üzerinde geziniyormuş gibi, vücudumda bir kıvrılma hissettim. Bu his o kadar yoğun ki, ona gittikçe daha da yaklaştığımı, bana gerçekten dokunursa ne olacağını görmek istediğimi fark ettim.

Yaşadığım bu coşku daha da artabilir miydi acaba?

Büyüm ve arzum arasındaki çizgi giderek bulanıklaştı. Işığının bir şeridi bacaklarımın etrafına dolandı, sıcaklığı uyluklarımın tepesini okşadı ve yakalayamadan dudaklarımdan hafif bir zevk nefesi döküldü. Gözlerim kapanmıştı ama Aleksander'ın bakışlarının bu sesle birlikte üzerime daha da yoğunlaştığını hissedebiliyordum.

Daha önce yaptığı uyarı, düşüncelerimde fısıldayarak yankılandı.

Bu gerçekten tehlikeli hissettirdi.

Ama belki de onun kastettiği şekilde değil.

Ve belki de beklediğim şekilde olmayacak.

Kendimi zorlayarak arkamı döndüm ve bir adım geri çekildim, bir kez daha sadece sihirle deney yapmaya odaklanmaya ve başka hiçbir şeye odaklanmamaya çalıştım.

Ama Aleksander, sanki pervasızca, aptalca başlattığımız dansın bir parçasıymış gibi beni takip etti, arkadan belime kolunu doladı, ağırlığını zar zor üzerime verdi. Parmakları kalçamı hafifçe kavradı. Beni yerimde tutmaya yetecek kadar bir baskı.

Kollarının arasına daha tamamen düşme arzusuna karşı koymaya çalıştım, ama ellerimi ondan ipeksi iplikler halinde yayılan ışığa uzanmaktan alıkoyamadım. Kısa bir süre parmaklarımın arasında kaldı, ağırlığı hissediliyordu ama örümcek ağıları kadar yumuşak ve narindi.

Yüzünü saçlarıma yasladı, sıcak nefesi koyu saç telleri arasında süzülerek kafa derimde karıncalanma hissi yaratırken fısıldadı: "Sana dokunmak istiyorum."

Yutkundum. "Bana dokunuyorsun."

"İstediğim gibi değil." Kelimeler isteksizlikle, kısık ve boğuk bir sesle ağzımdan döküldü. Neredeyse bir itiraf gibiydi.

"Büyünüzün istediği gibi, demek istiyorsunuz."

"Evet," diye hırıldadı. "İşte bu."

Onun kucaklamasına biraz daha iyice yaslandım. Çok küçük bir hareketti ama ağırlığımı geriye değil öne doğru kaydırmak gibiydi; sanki altımda her an çökecek, tehlikeli, ufalanan bir çıkıntıya doğru hızla ilerliyordum.

Yirm inci B l m

Nova

"NOVA..." ADIM DUDAKLARINDAN D K LD Ğ NDE, BİR YALVARIŞLA BİR emir aynı anda gelmiş gibi ydi. İstediği şeyler i in izin istemeye alışkın olmayan, nasıl yapılacağından emin olmayan ama en azından o an i in yalvarıp yakarma girişiminde bulunmaya istekli bir kral gibi ydi.

Benim i in.

Y z n  sa lar ma daha da iyice g md . Bir sıcak nefes daha verdi ve sonra başımı sallayarak ona izin verdim, kafa derimdeki kar ncalanmanın t m v cuduma yay lmasını  ok istiyordum.

T y kadar hafif dokunuşu aniden kayboldu, yerini kal amda  ok daha sahiplenici bir kavrama aldı. S rt m  g ğs ne iyice bast rd , parmakları derime saplandı, beni yerimde sabitledi; diğer eli ise kıvr mlar m boyunca gezindi, b y k avucunun altından yay lan nefis sıcaklık giysilerimi kavrayıp yokladı.

Karn m n alt kısmında bir k p rdanma, acımas zca kıvr lan bir gerginlik hissettim. Bir beklenti, bir ac , bir ihtiya ... ya da hay r, daha  nce kulland ğ  kelimeydi: Bir  zlem. Aramızda b y yen bu doyumsuz duygunun tek ger ek adı buydu.

Bir yan m h l  bundan nefret ediyordu. Ona karő  da nefret duyuyordum, hatta pes edip parmaklarının keşfetmeye devam etmesine, tiő rt m n etek ucunun altına kaymasına izin verirken bile.

Bu yanlıő , nefes kesici derecede yanlıő  ve yıllard r inand ğ m her şeye tamamen aykırı ydi.

Ama ellerinin karnımda dolaşmaya devam etmesini istedim. Yavaş yavaş yukarı çıkıp göğüslerime ulaşmasını istedim. Sadece gölgeleri kovalayıp tenime ışık damlatmasından daha fazlasını yapmasını istedim. Parmaklarının diğer tüm yerlerimi bulmasını istedim. Gizli yerleri. Daha derin yerleri.

Bu düşünceyle dengem bozuldu ve göğsünden sessiz bir kahkaha yükseldi, ardından şöyle dedi: "Çağırabileceğimiz her türlü tehlikeli büyüden sağ kurtulabileceğini iddia etmiştin, oysa doğru düzgün ayakta bile duramıyorsun."

"Kendimi savunmak gerekirse, son birkaç gündür çok uzun ve yorucu yürüyüşler yaptım."

"Pekala, dengeni sağlamana yardım edeyim," dedi, beni daha da kendine çekerek, dudakları kulağımın kenarına değdi. Ağzını o hassas noktaya yakın tutarken eli kalçamda gezindi, iç uyluğuma doğru ilerledi. Vücudum otomatik olarak gerildi, elini merkezime daha da yaklaştırmaya çalıştım. Bu hareketle nefesini tuttu, dengesini sağlamaya çalışarak ağırlığını bir ayaktan diğerine kaydırdı.

"Sen de pek dengeli hissetmiyorsun galiba," diye takıldım, sözlerim nefes nefese ve belirsiz bir şekilde çıktı.

Elini saçlarıma geçirdi, tutuşunun şiddeti neredeyse canımı yakıyordu. "Üzerimde sinir bozucu bir etki yaratıyorsun galiba."

"Evrenin bize oynadığı bir başka acımasız oyun mu bu?"

"Şimdiye kadarki en acımasızı." Saçımdaki tutuşunu kullanarak başımı kendine doğru eğdi ve boynumu açgözlü ağzına maruz bıraktı.

Gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyordu, o da zonklayan kalbimi öpüp emiyordu. Sanki düşüyordum, dengemi bir kez daha kaybetmiştim. Benim miydi, onun muydu, yoksa ikimizin de miydi, bilmiyordum. Ama sonunda birlikte dengeye doğru, yükseltilmiş platforma ve onun ortasındaki banka doğru geri geri gittik.

Solmuş minderlerin üzerine çöktü, beni de kucağına doğru çekti. Eli vücudumu okşadı, onu kendi vücuduna yaslamamı teşvik etti. Ben de uzanıp kollarımı boynuna doladım. Bu pozisyon, sırtım ona dönük olsa bile, ikimiz de tamamen giyinik olsak bile, harika, korkutucu derecede samimi ve savunmasız hissettiriyordu.

Dudakları bir an sonra tekrar boynumun yanına bastırıldı. Bacağı benimkilerin arasına sıkışarak aramızı açtı ve elinin aradaki boşluğu kavraması için daha fazla alan bıraktı. Söylediği gibi yavaşça hareket etti,

acıyan merkezime alaycı dokunuşlarla baskı uyguladı, ancak aramızda bir giysi bariyeri bıraktı.

Bir an sonra, diğer elinin parmak uçları kolumda gezinirken, "Ve daha da karanlık," diye mırıldandı.

Gözlerimdeki yıldızları silip, ne demek istediğini anlayacak kadar uzun süre odaklandım; tenimdeki işaretler o kadar siyahtı ki, gölgeden çok parlayan mürekkep gibi görünüyordlardı. Onun büyüğü de giderek güçleniyor, ara sıra karanlığıma dalıyor, bizi baş döndürücü bir güç ve zevk karışımıyla birbirimize bağlıyordu.

Büyü.

Daha derin bir bağ kurup kuramayacağımızı, gücümüzün gizli rezervlerine erişip erişemeyeceğimizi görmeye çalışmamız gerekiyordu. Onu bilinçli olarak kontrol etmeyi amaçlıyorduk. Bu bir deneydi.

Büyü.

Başka bir şey yok.

Bu yüzden kalçalarımı ona doğru hareket ettirdiğimde, sadece ondan güç çekmeyi düşünüyordum, boynumun arkasında hoş bir şekilde titreşen inlemelerini çekip çıkarmayı değil. Elinin tişörtümün altında nasıl dolaştığına ve göğüslerimin çıplak kıvrımlarını nasıl ortaya çıkardığına odaklanmıyordum. O elin, kadifemsi uçlarından birini nasıl mükemmel bir şekilde dikleştirdiğine de odaklanmıyordum; ya da diğer elinin bacaklarımın arasında çalışmaya devam edip sonunda kıyafetlerimin altına kayarak onu bekleyen ıslaklığı bulmasına da. Ve kesinlikle, o ıslaklığın hissiyle nefesinin nasıl kesildiğine ve dokunuşunun nasıl daha sert, daha az kontrollü hale geldiğine de odaklanmıyordum.

Oda her zamankinden daha canlı görünüyordu; parlak ve tüm duyularımı neredeyse kendinden geçme noktasına getiren bir güçle titreşiyordu. Hava bir şekilde daha hafif hissediliyordu. Üzerimizde asılı duran bayraklar, hafif bir esintiyle hareketlendirilmiş gibi dalgalanmaya başladı.

Göğüslerimi okşayan el durdu ve Aleksander diğer elini bacaklarımın arasından çekti. Protesto etmeye başladım ama parmaklarının ağzıma girmesiyle susturuldu. Bu durum beni o kadar tahrik etti ki, ilk içgüdümleri daha da derine, daha fazla içeri çekmeye çalışmak oldu; bu hareket onun penisinin kalçamda seğirmesine neden oldu.

"Kahretsin," diye homurdandı.

Dudaklarımı parmaklarından uzaklaştırıp, yavaşça üzerlerinden geçirdim. "İstekli olurdum ama bunun yavaş gitmek olarak sayılacağını sanmıyorum."

Acımasız bir kahkaha ile küfür arasında bir şey çıkardı.

Ona daha çok bastırdım, kalçalarımı biraz hareket ettirdim.

Benim alaycı sözlerime karşılık olarak elini tekrar bacaklarımın arasına soktu ve iki ıslak parmağını içime soktu.

Şok ve zevkin karışımından dolayı çığlık attım ve o da elini göğsümden çekip ağzımı kapattı.

"Hatırlarsan, kimsenin bizi duymamasını sağlamaya çalışıyoruz," dedi eli ağzımdan uzaklaşıp vücudumun üzerinden tekrar aşağı doğru inerken, karnımın üzerinden hafifçe geçip diğer eliyle birlikte cinsel organımı okşamaya başladı. O el beni daha da gererek ona yer açarken, parmakları işkence gibi yavaş bir tempoda içime girip çıkıyor, her seferinde daha derine itiyor, iç duvarlarıma bastırıp kıvrılıyordu, ta ki inlememi bastırana kadar.

Dengeyi sağlamak için bir kolumu boynuna doladım, diğer kolumla ise içimde olan elini kavrayıp onu daha da derine ittim.

Aleksander yüzünü benimkine yaklaştırdı, alçak bir sesle, "Bu gece ellerini tekrar kullanmaya can atıyorsun, anlaşılır," dedi.

Nyras kıyısındaki konuşmamızı hatırlayınca yanaklarım kızardı. "Onlarla aram çok iyidir, hatırlarsan."

Kısık, karanlık bir kahkahayla, "İstersen senin için yapabileceklerimin yerini hiçbir şey tutamaz," dedi.

Son beş kelime, aklı başında düşüncelerimden geriye kalanları da işe yaramaz bir bulamaç yığınınna dönüştürmeyi başardı.

"Yani yavaş ilerlemekten vazgeçtik, öyle mi?" diye mırıldandım.

Dudakları çene hattım boyunca gezindi, kulak mememi hafifçe ısırdı. "Söyle, dururum."

Sanki böyle bir kelime için yol açmak istercesine yutkundum. Ama söyleyemedim. O yüzümü, boynumu, saçlarımı o kadar açgözlü bir şekilde öperken; parmakları beni doldurmaya, bana karşı o kadar mükemmel, ustaca hareket etmeye devam ederken hiçbir şey söyleyemedim.

İsterseniz yapabilirim.

O anda onun yapmasını istediğim çok fazla şey vardı.

Altımda kıpırdandı, hafifçe doğruldu ve parmaklarının daha derine girebilmesi için kendini uygun bir açıya getirdi.

Başım geriye doğru eğildi. Kollarım yanlarıma düştü, ellerim bankın kenarına tutunmaya çalıştı, kendimi dengeleyebileceğim başka bir şey arıyordum.

Tahtayı kavradığım anda zihnimde bir görüntü belirdi.

Daha önce duyduğum kalabalığın gürültüsü sağır edici bir şekilde geri döndü ve beni coşkudan aniden kopardı. Gözlerimi kırptırdım ve manzara titredi; birdenbire, oturduğum platformun altında başka sıralar belirdi, hepsi de şık giyimli insanlarla doluydu, mücevherleri sayısız avizenin ışığında parıldıyordu.

Bir anlık göz kırpmasıyla avizeler çok daha sönük yanmaya başladı; alt kattaki odada bir sahnede bir gösteri sergileniyordu—etrafımdaki perişan yüzlerden ve beni saran ani acı dalgasından anlaşıldığı üzere bir trajediydi.

Aleksander'in kucağından o kadar hızlı kalktım ki tökezledim. Eğer o refleks olarak kolunu bana dolamasaydı ve düşüşümü yavaşlatmasaydı, kafa üstü yere çarpacaktım. O da benimle birlikte banktan düştü ve bir an nefes nefese, şaşkın şaşkın küfürler ederek birbirimize dolanmış bir halde kaldık, sonra birbirimizden ayrılıp yüz yüze geldik.

"Sorun ne?" diye sordu.

Bütün bunlar, diye fısıldadı zihnimin derinliklerinde acımasız, dehşet dolu bir ses. Ama konuşmıyordum; hâlâ çok hızlı nefes alıyordum, son garip vizyonumdan dolayı düşüncelerim çok hızlı akıyordu.

Bu bana yine annemi hatırlattı. Kraliyet şehrimizde birlikte gittiğimiz tiyatro oyunlarını. Bir zamanlar ait olduğum dünyayı ve her şeyin ne kadar harap olduğunu. Daha birkaç gün önce her şeyi nasıl düzelteceğimi bildiğimi sanıyordum. Ama şimdi...

Yavaşça ayağa kalktım. Yer döşemeleri altımızda titremeye ve inlemeye devam ediyordu. Birleşmiş büyüümüzün kıvrımlı kalıntıları havayı dolduruyordu. Özellikle karanlık ve kıvrımlı bir tutamağa bakarken, her şeyin başlangıcına, doğum günümün gecesine geri döndüm. Gölgelemin şiddetle bedenimden geçmesi. Toprağın kırılması. Düşen bedenler. Yankılanan çığlıklar.

Aleksander'in dokunuşu beni gereğinden fazla dağıtmış olabilir ve aramızdaki sihir, olmaması gereken yerlerde denge ve yaşam yaratmış olabilir, ama bazı şeyler hala değişmemişti.

Hâlâ ona güvenemiyordum. Krallıklarımız hâlâ düşmandı. Ve içinde bulunduğumuz bu diyar hâlâ cehennemdi. Büyümüzün her şeyi örtmüş

olabileceği parlak örtüye rağmen, bunların hiçbirini unutmak aptallık olurdu.

"Nova?"

Üç kez.

Bugün gerçek adımı üç kez kullanmıştı. Ve bu, dengemi kaybettiğim anda beni yakaladığı ikinci seferdi; önce Nyras Gölü'nün dalgalarında, şimdi de anıların dalgalarında ve en kötü zamanlarda ortaya çıkan tuhaf, rahatsız edici görüntülerde.

"Sorun ne?" diye sormuştu.

Ve gözlerindeki endişe...

Bu kaygıya katlanmak, onun hakaretleri ve acımasız alaylarıyla başa çıkmaktan neden çok daha zordu? Neden tüm o rahatsız edici hayallerimden bile daha çok korkutuyordu beni?

"İşte bu," diye fısıldadım, o da ayağa kalkarken onu dikkatle izleyerek. "Bütün bunlar." Derin, sakinleştirici bir nefes alarak, "Kılıcınızın bir şekilde babamın göğsüne saplandığı gece her şeyimi kaybettim," dedim.

"Ben yapmadım—"

"Biliyorum. Daha önce de masum olduğumu iddia ettiğinde seni duymuştum. Ama yedi yıldır senin düşmanım olduğuna, eğer o lanetli kılıcını bulup Elarith tahtında oturanla yüzleşebilirim kurtuluşa ve iyileşmeye giden bir yol olduğuna inanıyordum. Ama şimdi buradayım ve bu alemde hiçbir şey beklediğim gibi değil ve sen..." Geriye doğru bir adım attım, yumruklarımı sıkıp gevşeterek, konuşmaya devam edebilmek için hayal kırıklığımı yatıştırmaya çalıştım. "Hiçbir şeyin anlamı yok."

Sırtüstü banka yaslandı, ellerini başının arkasında kenetledi ve yüzünü tavana çevirdi. Bu poz bıkkınlık ifade etse de, yine de sakin, kusursuz bir şekilde ağırbaşlı ve asil görünmeyi başardı ve bu yüzden ondan tekrar nefret ettim.

"Anlamıyorum!" diye bağırarak istedim. Ama bunun yerine, sesim kısık, neredeyse çatlayacak bir şekilde, "Hiçbir şey anlamıyorum," dedim.

Uzun ve ağır bir duraksamanın ardından, "Ben de cevaplar istiyorum. Ve onları aramak için en son istediğim kişi sensin. Ama işte buradayız," dedi. Başını aşağıya eğdi ve gözlerime baktı—gerçekten baktı—ve sanki bana doğru uzanmayı düşünüyormuş gibi elini başının arkasına koydu. Ne kadar zayıf olsa da, bir ateşkesin başlangıcıydı bu.

Bu ateşkesi sürdürmeye bir türlü cesaret edemedim. Belki de inatçılıktı. Ya da korku. Ya da belki de o kadar uzun zamandır intikam planlarına o

kadar sıkıca sarılmıştım ki, artık aramızda başka nelerin gelişebileceğini hayal bile edemiyordum.

Başka hiçbir şey gerçek gibi gelmedi.

Başka hiçbir yer güvenli hissettirmiyordu.

Bu yüzden, hislerimin karmaşasını bir süreliğine bastırdım. Hepsini bastırdım. Hepsini geri ittim. Hepsini gömdüm, tıpkı her zaman yaptığım gibi, sanki bu hisleri öldürüp kontrol edebileceğim bir şeye dönüştürecekmiş gibi.

Ancak Aleksander ile aramda gelişen her neyse, bunun kolayca sona ermeyeceğine dair kötü bir hissim vardı.

“Thalia’yı bulmam gerek,” dedim ona sakın bir sesle. “Daha önce de söylediğimiz gibi, bu şehirden olabildiğince çabuk çıkmak için bir plan yapmalıyız. Az önce kendimi kaptırdığım için özür dilerim. Hadi...” Zoraki bir gülümseme takındım. “Sanki hiç yaşanmamış gibi yapalım.”

Yüzüne okunaksız bir maske düşmüş halde ayakta duruyordu. Rol yapma planıma ne katıldı ne de karşı çıktı; düşündüğüm gibi aramızdaki mesafeyi kapatmaya da çalışmadı.

Giderek artan kafa karışıklığımı ve sinirimi görme zevkini ona vermedim; merdivenlere yöneldim ve tek kelime etmeden aşağı inmeye başladım. Aşağıya indiğimde o kadar hızlı gidiyordum ki, merdivenleri tırmanmaya başlayan kişiyle, yani Kaelen'le neredeyse çarpışıyordum.

Kolumu sıkıca kavradı ve dengemi sağladı. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Umarım bir şeyi bölmemiştir?"

Arkama şöyle bir baktım.

Aleksander şimdi en üst basamakta oturuyordu, dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini ellerine yaslamıştı. Yeniden kusursuz bir sakinliğe bürünmüştü. Sanki bütün öğleden sonra orada oturmuş, odanın ve onun yıpranmış, tozlu ihtişamının tadını çıkarmış, onu düşünmüş gibiydi.

"Hiçbir şey," dedim Kaelen'e, içimdeki tüm öfke ve hayal kırıklıkları sesimi buz gibi yapmıştı.

"Güzel. Çünkü seni arıyordum," dedi ve bakışlarımı tekrar kendisine çevirdi.

“...Öyle mi?”

Başını salladı. "Şehrin detaylı bir turuna katılmak ister misiniz acaba?" Bunu açıkça söylemese de, gözlerinin sadece bana odaklanmasından anlaşılıyordu: Bunun özel bir tur olmasını istiyordu.

Aleksander'in bakışları, aniden sırtıma saplanan elle tutulur bir bıçak gibiydi.

Kendimi korumaya fırsat bulamadan arzu içimi sardı.

Kaçışım ne kadar hızlı gerçekleşmiş olursa olsun, başladığımız işi henüz bitirmemiştik.

Ve kısa bir an için, beni durdurmasını istedim. Endişesini göstermesini. Benim adıma Erebos hükümdarına meydan okumasını. Beni bir yere götürüp işleri birlikte bitirmemizi sağlamasını istedim.

Bir an için, belki de bu garip cehennemde sıkışıp kalmış, kafa karıştırıcı ve talihsiz koşullar tarafından bir araya getirilmiş iki yoldan çıkmış ruhtan daha fazlası olabileceğimizi düşündüm.

Fakat Işık Kralı merdivenlerin tepesindeki yerinden kıpırdamadı. Bakışlarını tavana çevirmişti, yüzünde aşağıdakilerle ilgili en ufak bir endişe belirtisi yoktu. Kesinlikle benimle ilgili değildi. Günlük deneylerimiz sona ermişti ve açıkçası, bundan sonra ne yapmayı planladığım ile ilgilenmiyordu.

Kaelen beklentiyle boğazını temizledi.

Bu beklentiye cevap vermemeliydim. Karşımdaki bu adamın –bu sözde Azrail'in– güvenilebileceğim biri olmadığını biliyordum. Ama her şeyden öte, cevaplar istiyordum. Bunları elde etmek için risk almak anlamına gelse bile. İhtiyacım olanı elde etmek için bir kurdun ağzının kenarında dans etmem ilk defa olmayacaktı.

Ben de sakince Kaelen'e dönüp, "Önden sen git," dedim.

Yirmi Birinci Bölüm

Nova

KAELLEN İLE BİRLİKTE ŞEHİRDE YAVAŞ YAVAŞ YÜRÜRKEN, ŞEHİR DAHA DA büyük ve kavranması zor gelmeye başladı.

Yağmur yağmamış olmasına rağmen (bildiğim kadarıyla), ıslakmış gibi parıldayan, gölgeli taşlarla döşenmiş sokaklardan kıvrıla kıvrıla geçtik.

Bu diyarda hiç yağmur yağdı mı?

Yukarıdaki şiddetli renkli bulutların görebildiğim kısmına baktım ve soruyu düşündüm. Ancak şehrin girintili çıkıntılı çatıları, yükselen siyah kuleleri ve birçok evin duvarlarından sarkan bayraklar nedeniyle gökyüzünün herhangi bir bölümünü görmek zordu. Bu bayrakların neredeyse hepsinde aynı şey vardı: Boynuzları sarmaşıklarla kaplı, arasında meşale yanan altın bir geyik.

Sonunda, bölgeden geçen sayısız gezgin hayalet için garip eşyaların sergilendiği tezgahların kurulduğu bir köşeye geldik.

En uzun süre, içinde bir çeşit bulanık gri maddenin girdap gibi dönen kütlesi bulunan, düzgün sıralar halinde dizilmiş elmas biçimli kapların bulunduğu masaya baktım. Bu masanın arkasında duran tüccarın gözleri, mumların titreyen alevleri gibi, turuncu ve kırmızı tonları arasında huzursuzca gidip geliyordu. Gözleri bana dikildi ve uzun parmaklarını kıvrarak beni yanına çağırdı—ama ben daha bir adım atmayı düşünmeden Kaelen omzuma elini koydu.

Elmas şeklindeki kaplara işaret ederek, "Yaşadığımız dünyanın anıları," diye açıkladı. "Onları kırıp içindeki sisi soluyorsunuz ve bir süreliğine

oraya geri dönmüş gibi oluyorsunuz."

Ağzım açık kaldı, koşup bir tane alıp kendim deneme isteğime zorlukla karşı koydum.

Kaelen'in omzumu tutuşu sıkılaştı, sanki arzumu hissedebiliyordu. İlk başta sinir bozucuydu, ama ne kadar çok düşünürsem, beni kendimden korumakta haklı olduğunu o kadar çok fark ettim; şu anda yaşayan dünyanın net bir anısına dalmak, bugün olan her şeyden sonra hissettiğim öfkeyi dindirmeye hiçbir şekilde yardımcı olmazdı. Görevimi bırakıp yukarıdaki dünyaya geri dönme isteğimi bastırmak için çok çalışıyordum; kendimi o dünyanın görüntüleriyle cezbetmek aptallık olurdu.

Bakışlarım bunun yerine anıların yanındaki masaya kaydı; burada çeşitli boyutlarda ve renklerde küçük şişeler aynı düzenli sıralar halinde dizilmişti.

"Ve bunlar, tüketilmek üzere bastırılmış güçlü duygular," dedi Kaelen fısıltıyla; ses tonu, bu duyguların bu kadar belirgin bir şekilde sergilenmesine tam olarak katılmadığını gösteriyordu.

"Nasıl?" diye sordum. "Ve neden?"

"Bunun nasıl olduğu nispeten basit bir sihir yoluyla. Neden..." Tereddüt etti. "Bu büyülerin yarattığı hisleri, şehrimin koruyucu duvarları içinde bile unutmak kolay. Vatandaşlarımın asla tamamen unutmak zorunda kalmamalarını sağlıyorum. Ancak bazıları büyülere diğerlerinden daha fazla bağımlı hale geliyor ve eğer mümkün olsa bir duygunun peşinden koşarak kendilerini mahvederlerdi—bu yüzden önemli bir meta, ancak düzenlenmesi gereken bir şey."

Merakım iyice artmıştı, renkli sıvıların şişelerinde parıldamasını, köpürmesini, yükselip alçalmasını izledim. Muhtemelen Orin'in "salon sihirbazlığı" diye adlandıracağı türden bir şeydi; doğru malzemelere ve biraz bilgiye sahip herkesin yapabileceği genel büyülerdi. Başka bir deyişle, kalıcı bir etki bırakacak bir şey değildi.

Her neyse, bu şeylerle denemeler yapmak istiyordum; bu tür sıradan sihirbazlık numaralarının bu alemde nasıl olabileceğini deneyimlemek istiyordum. Ama bu numaralardan herhangi birini satın alacak param da yoktu; sonuçta, yeraltı dünyası için ihtiyaç duyacağım şeylerin listesinde madeni paralar yoktu.

Ortada pek para veya mal alışverişi olmuyordu. Ancak bir işlem dikkatimi çekti: Soluk mor saçlı, tıknaz bir kadın, hafıza satıcısının karşısındaki tüccarlardan birine bileğini uzatmış, bilekliğinden sarkan kafes

içindeki alevi ona iyice gösteriyordu. Hızlı ve kısık sesle konuşuyorlardı; kadın bir şeyden dolayı çok üzgün görünüyordu.

Gözlerim, onun bileğindeki alevden, ona yardım eden tüccarın bileğindeki aleve, oradan da etrafımızdaki diğer tüm varlıkların üzerindeki diğer tüm ateşlere kaydı.

Her yerdelerdi.

Bu şehri ilk gezdiğimde bunu hayal bile edememiştim; Erebos'un tüm sakinleri bir şekilde üzerlerinde alev taşıyordu. Kimisi kemerlerden sarkıyordu, kimisi kolye veya yüzük yapmıştı, birkaçı ise alevleri küçük metal fenerlerde taşıyordu.

"Bu mavi ateşlerin hepsi ne için?" diye sordum Kaelen'e.

"Vivaris alevleri," diye yanıtladı. "Şehrin çeşitli yerlerinde görebileceğiniz benzer yangınların daha yoğun olduğu bölgelerden besleniyorlar."

Başımı salladım, malikanesinin dibinde ve başka yerlerde toplanmış safir renkli ışık huzmelerini hatırladım. "Bunlar ne işe yarıyor?"

"Bunu açıklamak oldukça zor."

"Thalia, bu şehirdekilerin, surların dışındaki ruhlardan daha canlı olduğunu söyledi," diye ısrar ettim, onun kaçamak cevabını kabul etmeyi reddederek.

"Haklı."

"Bu alevlerin bununla bir ilgisi var mı?" diye sordum. "Onlarda bir sihir hissedebiliyorum." Elim dalgın bir şekilde babamın bana verdiği turkuaz boncuklu bileziğe gitti. Yoğun bir ateş havuzuna ya da sadece alev taşıyan büyük bir hayalet grubuna yaklaştığımızda bu titreşimler, uğultular hep oluyordu.

Ama bunların hiçbirinin ne anlama geldiği konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

"Bu çok eski bir büyü," diye doğruladı Kaelen, "bu şehir ilk bugünkü haline geldiğinde güçlü varlıklar tarafından yerleştirilmiş bir büyü. Ben o varlıkların soyundan geliyorum—bunca zamandan sonra kalan tek kişiyim. On yaşından beri buradaki alevlere ve hayaletlere bakıyorum."

Güçlü varlıklar...

Thalia ile ilk karşılaştığımız yerde bariyeri kuranlar gibi daha fazla nekromancer mı?

"Normalde bu şehir surlarının içinde yaşayan tek canlı sensin, değil mi?"

"Evet."

"Ve sen çocukluğundan beri buradasın... yani yaşlandın ve değiştin, oysa hayaletlerin aynı kaldığını varsayıyorum?" Bu, Red'e dokunduğumda gördüğüm vizyonu anlamaya çalışırken bir araya getirdiğim bir teoriydi; eğer ölümünden beri değişmemişse, belki de gördüğüm kadın – bana benzeyen kadın – sadece hayattayken çocuğu tanıyan uzak bir atamdı. Belki de bu yüzden bana çekilmişti; çünkü beni başka biri sanmıştı.

"Doğru," dedi Kaelen. "Normalde, bu alemde sadece damarlarında Gölge Kanı olanlar hayatta kalabiliyor. Ancak, eskisinden daha hızlı yaşlanıyoruz ve büyümüz giderek daha az etkili hale geliyor."

"Gölge Kanı..." Bu terim bana biraz tanıdık geldi.

Yüzümdeki meraklı ifadeyi okudu ve bir gösteriyle karşılık vermeye karar verdi; kolunu sıvadı ve elini yakındaki bir vivaris ateşi kümesine doğru uzattı; bu küme, mermer taştan oyulmuş, asil görünümlü bir adamın tuttuğu büyük bir metal kase içinde toplanmıştı.

Kaelen'in kolundaki damarların koyulaştığını izledim. Kasenin içindeki kıvrımlı ateş telleri de koyulaştı, kütleleri neredeyse siyah oldu, sonra o karanlıktan bir kısmını çekip kendi bedenine emmeye başladı.

İşlem bittiğinde, heykelin tuttuğu alevler, toplam kütleleri azalmış olsa da, öncekine göre çok daha parlak mavi bir renkteydi.

Çevremizdeki amaçsızca dolaşan ruhlardan birkaçı daha amaçlı bir şekilde hareket etmeye başladı ve parlayan alevlere doğru yöneldiler. Taşıdıkları kişisel ateşleri metal kaseye daha yaklaştırdılar ve birer birer bu kişisel ışıklar titredi ve daha öncekinden daha yoğun bir şekilde kısa süreliğine yandı.

Turkuaz bilekliğim titredi. Yanımdaki adama daha yakından bakarken bilekliğimi sıkıca kavradım, bir şey idrak etmeye başladım. "Karanlığı içine çekme şeklin... sen bir nekromancersın. Thalia gibi. Benim gibi."

Gözleri tekrar önündeki yola döndü ve şehrin içinden ağır adımlarla ilerlemeye devam etti, beni kemerli siyah demir bir kapının altından geçirirken, "Evet. Bunun artık ne kadar değeri varsa artık," dedi.

"Yani, kanımızı taşıyan herkes bu ölümler diyarında özgürce dolaşabilir."

"Doğru söylüyorsun, ama Thalia'nın bana anlattığına göre seninle birlikte seyahat edenler de bunu başarabiliyor gibi görünüyor. Işık Kralı'nın büyüğü gerçekten çok güçlü ve koruyucu olmalı ki, burada geçirdikleri yedi yılda nispeten normal bir şekilde yaşayıp yaşlanmışlar."

Neredeyse tökezleyerek durdum.

Thalia ona başka neler anlatmıştı? Ve neden? Daha önce ona çok kızgın görünüyordu... sırlarımızı ona neden emanet etmişti ki? İki arasında gerçekten ne tür bir ilişki vardı?

Bu şehirde ne kadar çok zaman geçirdiysem, aklımda o kadar çok soru belirdi.

Gerginliğimi belli etmemeye çalışarak, konuşmayı kendimden ve birlikte seyahat ettiğim kişilerden uzaklaştırmaya gayret ettim ve "Buradaki alevlerle siz mi ilgileniyorsunuz?" dedim.

"Büyümle yönlendirebildiğim daha bilinçli hayaletlerin de yardımıyla."

Tüyler ürpertici bir ihtimal aklıma geldi. "Erebos'un hayatta kalan son Koruyucusuysanız, öldüğünüzde ne olur? Alevlere ve onların bilinç kazandırdığı varlıklara ne olur, eğer onlara bakacak kimse kalmazsa?"

Cevap vermedi.

"Onları neden tutuyorsunuz ki?"

Yine cevap yok. Sessizlik ağır, ezici bir şeye dönüştü, üzerimize çöktü ve adımlarımızı yavaşlattı.

Son olarak, "Bunun açıklaması maalesef bu tanıtım turunda ele alınmıyor," dedi.

Bu küçümseyici yanıt içimde öfke dolu bir kızgınlık dalgası yarattı. Buna karşılık büyüüm tehlikeli bir şekilde harekete geçti. Gölge güçlerimi kullanarak onu korkutup gerçek bir cevap vermeye zorlamayı düşündüm.

Ama sonra etrafıma baktım, yanımdan geçerken bizi izleyen tüm o kapüşonlu gözler... Anlaşılan bir şekilde onun kontrolünde olan tüm o hayaletler.

Sayılar benim lehime değildi.

Sustum.

Yürümeye devam ederken kafamdaki diğer tüm soruları çözmeye çalıştım ve sonunda bir meydanın ortasına geldik. Burada, her biri farklı bir açıyla eğilmiş bir dizi metal kase, garip bir sanat sergisi gibi duruyordu. En ortadaki kase devasaydı, ancak içindeki alev ona kıyasla çok küçüktü.

Bir noktada her yeri ateş sarmış mıydı?

Büyük olanın etrafına yedi tane daha kase dağılmıştı; içlerinde artık hiçbir şey yanmıyordu ama bunun her zaman böyle olmadığını hissediyordum.

Merakıma yenik düşerek, en yakındaki camın kenarına parmak uçlarımla dokundum.

Beklendiği gibi, dokuma elmas bileziğim soğuk metale dokunur dokunmaz seğirdi ve göz kamaştırıcı bir mavi alev görüntüsü zihnimi kapladı; geçmişe ait, bu tür alevlerin parlak bir şekilde yandığı zamanlara ait bir görüntüydü bu.

Gözlerimi kırıpıştırarak geriye doğru sendeledim ve Kaelen'e çarptım.

Beni neredeyse hiç fark etmedi; en büyük kaseye bakmakla çok meşguldü, gözleri ateşin kalıntılarını yansıtıken hüzünlü ve uzaklara dalmış bir ifade taşıyordu.

"Erebos halkı hayatta kalmayı başarmış insanlar," dedi bana, sesi alçak, sanki o insanların duymasını istemiyormuş gibi. "Ama onları bir zamanlar koruyan sihir—ateş—gün geçtikçe daha da sönüyor. Bizimkine benzer birçok şehir çoktan yıkıldı. Ve vatandaşları... silindi."

"Hayatta kalanlar?"

"Bu kelime sizin için beklenmedik mi?"

"Bu alemde ölümden başka bir şey beklemiyordum. Ölümle yüzleşmeye hazırdım. Ama...buna değil."

Yüzü kasvetliydi. "Ve çoğunlukla, güzel şehrimizin güvenli ortamının dışına çıkmaya devam ederseniz, bulacağınız şey ölüm olacaktır."

"Ama burada olan bu değil."

"Henüz değil."

Aniden gelen bir soğuk dalgasıyla kendimi kollarımla sıkıca sardım. "Alevler yeniden tutuşabilir mi?"

Sessizlik yeniden ağırlaştı. Kötü haber gelmeden önceki gibi, ağır bir yük gibiydi. Zayn ile daha önce yaptığım konuşmayı hatırladıkça içimde bir uyarı uğultusu belirdi.

Kaelen'e sert bir bakışla baktım. "Beni gerçekten neden bu şehre getirdin?"

Azalan ateşe gözlerini ayırmadan, "Size daha önce de söylediğim gibi, burayı gezdirmek istiyorum. Anlamanıza yardımcı olmak için," dedi.

"Hepsi bu kadar mı gerçekten?"

"Bu misafirperverliğe yakışır bir davranış değil mi? Yanılmıyorsam, yaşadığınız dünyada da insanlar böyle şeyler yapıyorlar."

"Benim deneyimime göre, insanlar karşılığında bir şey beklediklerinde misafirperverlik konusunda daha cömert davranıyorlar."

Dişlerini tam olarak gülümsememiş bir şekilde gösterdi. Yumruğunu sıkı ve kasedeki alevin, kapanan eli tarafından boğulmuş gibi titrediğine yemin edebilirdim.

Bana bakmadan, "Belki de senden bir iyilik istemem gerekiyor," dedi.

Yirmi İkinci Bölüm

Nova

KENDİMİ HAZIRLADIM.

"Açıkçası muazzam bir sihir gücüne sahipsiniz."

"Evet, ama bu tahmin edilebilir veya her zaman tamamen faydalı bir sihir değil."

"Yine de, ölümler diyarımızın koca bir bölümünü yeniden hayata döndürdünüz."

"Sana söyledim: Ben öyle bir şey yapmadım."

Bu, uydurma bir yalan girişimiydi ve en ufak bir şekilde bile tutmadı.

"Hadi ama Nova. İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz."

Bir grup hayalet bize doğru yaklaştı. Rahatsız edici derecede yakındılar. Turkuaz bilekliği, alevlerinin yoğunluğuna tekrar tepki verdi ve bileğimi kaşıntıran bir titremeyle canlandı. Dikkat çekmemeye çalışırken aynı zamanda sakinleştirmeye de çalışarak olabildiğince rahat bir şekilde tuttum. "Tamamen yalan değil," dedim Kaelen'e. "Evet, bazı şeylerin çiçek açmasına sebep oldum. Ama bunu bilerek yapmadım. Ve ben yapmadım..."

Sözlerim yarım kaldı, Kaelen'in beklentili bakışlarından kaçınmak için gözlerimi uzaktaki, dalgalanan bir bayrağa diktim.

Yalnız.

Tam da bunu söyleyecektim neredeyse.

Ama dilim bir şeye takılmıştı ve şimdi de hâlâ dilimi tutuyordu. Işık Kralı'na karşı duyduğum hayal kırıklığı ve belirsizliğe ve daha önce ondan

aceleyle uzaklaşma şeklime rağmen, içimdeki bir parça ona ihanet etmek istemiyordu.

Bu sadece onu korumakla ilgili değildi ve o çatı katında yaptıklarımızı düşündüğümde içimde kalan acıyla da hiçbir ilgisi yoktu. Ya da eğer vizyonum bizi bölmeseydi yapabileceklerimizle de.

Tüm yeteneklerimizden bahsetmeseydim daha güvende olurduk.

Erebos'un Bekçisi, Aleksander ve benim birlikte ne kadar güçlü olduğumuzun farkında değildi. O kızı, yani gizemli Kırmızı'yı, hayata geri döndürdüğümüzün de farkında değildi. Sadece benim ve güçlerim hakkında şüpheleri vardı. Başka hiçbir şey yoktu.

Ve ben de ona bundan daha fazlasını verecek kadar aptal değildim.

"Yine de, bu şehirde uzun zamandır görmediğimiz bir sihire sahip olduğunuz açıkça belli."

Sessiz kaldım.

"Büyünüzün bize potansiyel olarak yardımcı olabileceğini inkar etmiyorsunuz, değil mi?"

Dişlerimi sıktım. "Beni suçluluk duygusuyla buna zorlarsan, bu pek de bir iyilik sayılmaz, değil mi?"

Barış işareti olarak ellerini kaldırdı. "Sizi hiçbir şeye zorlamayacağım. Sadece... düşünün. Tüm potansiyelini."

Rahatsız edici bir sessizlik içinde yürümeye devam ettik, yavaşça malikaneye doğru yol aldık. Daha önce hissettiğimiz keskin soğuk, topuklarımızı ısırarak bizi hareket etmeye zorluyor, aksi takdirde donmuş heykellere dönüşebileceğimizi söylüyordu. Derim gerginleşmişti, sanki çoktan heykelleşme aşamasına gelmişti ve ayaklarımda geçmeyen bir uyuşukluk vardı.

Birden fazla kez, kontrolümü kaybettiğim, botlarımin yere gerçekten değmediği, bedenimin başka birine ait olduğu hissine kapıldım ve bunun sadece soğuktan kaynaklandığını düşünmedim.

Acaba bunun sebebi şehrin havası mıydı?

Suyunu içmekle ya da alevlerine çok uzun süre bakmakla ilgili bir şey mi acaba?

Bakışlarımı kaçırmaya çalışıyor gibiydi, Kaelen'e şöyle bir göz attım. Kaşları düşünceli bir şekilde derinden kırışmıştı. Bu ifade, gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yanağının üzerindeki buruşuk yara izini daha da belirginleştiriyordu. Belli ki hayatında birçok savaş görmüş, dehşet ve acı yaşamış ve muhtemelen başkalarına da benzer şeyler yaşatmış bir adamdı.

Buna rağmen, bana gerçekten kötü bir adam gibi gelmedi. Daha çok çaresiz biri gibiydi. Ama çaresiz olanların çok daha tehlikeli olduğunu çoktan öğrenmişim.

Çünkü kötü bir adamın ne yapacağını tahmin edebilirdiniz.

Bu durum, umutsuz olanlar için her zaman geçerli değildi.

Daha da kötüsü: Şehrine yardım etmek istiyordum. Tüm ateşleri yeniden alevlendirmek, pazara geri dönüp o perişan görünümlü kadını bulmak ve ona nasıl yardım edebileceğimi görmek istiyordum. Bu benim için tanıdık bir dürtüydü, şeyleri düzeltme ihtiyacı. Hayatımın büyük bir bölümünde yöneldiğim bir rol: yardımcı olmak.

Orin'in sık sık azarladığı gibi, bu durum çoğu zaman kendi zararına oluyordu.

Ama bu alemde şimdiye kadar karşılaştığım pek çok şey gibi, Erebos'la ilgili birçok şey de bir türlü mantıklı gelmiyordu. Kaelen'le ilgili de Thalia'yla ilgili hissettiğim aynı duyguyu yaşadım: Hikayenin bazı kısımlarını atlıyordu. Peki nasıl yardımcı olabilirdim ki? Tek tekerleği eksik bir arabayı sürmeye çalışmak gibi olurdu.

Konak tekrar görüş alanıma girdi, badanalı dış cephesi tuhaf gökyüzünün ışığında turuncu bir renkte parlıyordu; bu aydınlatmayı geç akşam saatleriyle ilişkilendirmeye başlamışım. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum; sadece kendime bir zaman ve anlam duygusu kazandırmak için bunu etiketlemem gerekiyordu.

Ana konuta doğruca yürümek yerine, daha dar bir yan patıkaya saptık, aşırı büyümüş çitlerin ve kurumuş dikenli çalılıkların arasından kıvrılarak ilerledik, kısa süre sonra yerini toprağa bırakan kırmızı tuğlalardan oluşan bir yolu takip ettik. Yol boyunca kavisli metal oluklar vardı; içlerindeki yanık izleri, bunların da bir zamanlar alev almış olduğunu gösteriyordu—ama şimdi, şehrin merkezindeki metal kaplar gibi, boştular.

Malikane görüş alanımın kenarında kalmıştı, ama Kaelen beni oraya götürmedi. Bunun yerine, sağ taraftaki daha küçük bir binaya doğru ilerledik; burada, çitlerle çevrili bir avluda, hatırı sayılır sayıda hayalet dolaşıyordu. Çoğu, şehirde sergilenen metal kaselerin daha sık versiyonlarını taşıyordu; her birinin ortasında küçük, sönmekte olan bir alev vardı. Açlıktan ölmek üzere olan, var olmadığını düşündüğüm yiyecek için yalvarmaya hazırlanan insanlar gibiydiler.

"Burası neresi?" diye sordum usulca.

Kaelen'in ifadesi ciddiydi. Sesi alçak ve acı doluydu. "Bir çeşit revir. Alevleri sönmekte olanlar için bir bekleme yeri."

Pazar yerindeki o perişan haldeki kadın gibi olanlar mı?

"Bazen, ne kadar kısa süreliğine olursa olsun, ateşlerini yeniden alevlendirmenin bir yolunu bulurlar. Diğer zamanlarda ise..."

"Silindiler mi?" diye sordum, daha önce kullandığı kelimeyi hatırlayarak.

"Bu şehrin dışındaki gölgeleri gördünüz. Onlar lanetliler, düşmüşler; tabiri caizse kendilerini yanmaya devam ettirecek kadar güçlü olmayanlar."

Hastalıklı merakıma engel olamadım; yaklaştım ve önümde duran zayıf figürleri inceledim. Kaelen'in de belirttiği gibi, bu varlıklar sürüklenen gölgeler ve bilinçli hayaletler arasında bir yerde sıkışıp kalmışlardı. Vücutları hâlâ belirgin, ara sıra görünen incecik kenarlar dışında sağlamdı. Ama her adım büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi yavaş hareket ediyorlardı. Onların mücadelesini izlemek tüyler ürperticiydi. Sanki ölmekte olan umudun yaşayan vücut bulmuş halini izliyordum.

"Büyünüzü kontrol edemediğinizi söylüyorsunuz," diye soğuk ve mesafeli bir sesle Kaelen konuştu, "ama mutlaka bir şey onu tetiklemeli. Soru şu... ne?"

Bana değil de kendi kendine konuşuyor gibiydi. Her neyse, ona verebileceğim kesin bir cevabım yoktu. Birçok şey bunu tetikliyordu. Korku, acı, cinsel uyarılma... her türlü güçlü duygu.

Ve ne yazık ki, en güçlü dalgalar, hiç şüphesiz, Işık Kralı ile olan etkileşimlerim sırasında ortaya çıktı.

Kaelen'le paylaşmayı hiç düşünmediğim bir başka gerçek daha.

Soluklaşan hayaletleri izlemeye devam ederken, aniden omzumda ve kolumda keskin bir acı hissettim, ardından da giderek artan bir sıcaklık hissettim. O kadar ani oldu ki, o sıcaklığın ne olduğunu anlamam birkaç saniye daha uzun sürdü.

Kan.

Kolumun üzerinden hızla aktı, kolumu ıslattı ve parmak uçlarımda birikti, birkaç damla tozlu, gri zemine damladı.

Korku ve kafa karışıklığı birbirine dolanarak içimde şiddetli bir yıkıma yol açtı. Gölgelerim yüzeye fırladı, bana acı veren tehditlere karşı savunmaya hazırды. Hareketleri, solmakta olan hayaletler arasında bir tepkiye neden oldu; bana doğru o kadar şiddetli bir şekilde hücum ettiler ki,

neredeyse geriye doğru düşecektim. Açıkça, serbest bıraktığım enerjiye, havada dönen kan ve sihir kokusuna çekilmişlerdi.

"Tahmin ettiğim gibi," diye geldi Kaelen'in hâlâ düşünceli sesi, uzaktan arkamdan.

Ne yaptığını çabucak anladım: Kendi sorusuna cevap vermişti, sihrimi kasten yüzeye çıkarmış, ne olacağını görmek için beni bir köpek sürüsünün önüne atılmış bir et parçası gibi kullanmıştı.

Gölge parçalarımın biri, hayaletlerden birinin taşıdığı sönük alevin içine düştü ve şaşkınlığıma ve dehşetime rağmen, o alev anında daha da parladı.

Onu tutan kişi yavaşça bakışlarını benimkine çevirdi. Gözlerine bakarken, sanki daha da bilinçli, daha da canlı hale gelmişti.

Yine, alıştığım ölüm ve karanlık yerine, bu dünyaya hayat ve ışık getirdiğimi fark ettim.

Peki bunun bedeli ne olacak?

Onlarca aç gözlü bakış bana doğru yöneldi.

Kanayan omzum yanıyor ve ağrıyordu. Panik beni pençesine almıştı, ama durumu değerlendirmek için onu bastırmayı başardım. Hayaletler yaklaşıyordu, loş akşam ışığının pusunda şekilleri daha belirginleşiyordu. Gözleri, taşıdıkları sönmekte olan ateşlerin közleri gibi hafifçe parlıyordu, yine de dikkatlerini bana yöneltmişlerdi.

Hayaletlerden biri, beklediğimden daha hızlı bir şekilde ileri atıldı, şekli duman gibi titredi. Onu sihirle ele geçirmeye, irademi solmakta olan özüne işlemeye çalıştım -ve başlangıçta başarısız oldum. Siyah gül bileklik çabayla şakırdadı, o kadar şiddetli sallandı ki kırılacağını sandım, ama kolumu sabit tuttum ta ki kolumda soğuk, yabancı bir enerji saplanana kadar. Bu ele geçirme gücünü kullanarak diğer şeyleri yakaladığım gibi o enerjiyi de yakalamaya çalışarak elimi yumruk yaptım. Ama bu sefer avucumda farklı bir his vardı; çamuru kavramaya çalışmak gibiydi - bir an katı, bir an parmaklarımın arasından sıkışıp kalıyordu.

Yine de, hayaletin iradesini yeterince bükmeyi başardım ve dengesini bozarak benden uzaklaşmasına neden oldum.

Sayısız kişi daha onun saldırısını takip etmek için harekete geçti.

Grup ilk başta görüldüğü kadar cansız değildi. Dikkatlerini -açlıklarını- çektiğime göre, amaç dolu bir şekilde, hızlı ve senkronize hareketlerle akın ettiler. Ama aynı zamanda, ilkinde yaptığım gibi daha fazlasını bir kenara

atmaya hazır bir şekilde avucumu tehditkar bir şekilde onlara doğru kaldırdığımda durup taktiklerini gözden geçirecek kadar da zekiydiler.

Onlardan biri diğerlerinin önüne geçti, elini kaldırıp onlara işaret etti ve emirler verdi. Bir liderdi. Diğer hayaletlere sert, gür bir sesle konuşurken, öfkeyle Kaelen'e doğru döndüm.

Erebos hükümdarı, elinde tırpanlarından biriyle, gözlerinde tuhaf, biraz da deli bir parıltıyla beni izliyordu. Bakışları, bıçağı lekeleyen kan izi ile yere sıçramış kıpkırmızı kan damlaları arasında gidip geliyordu.

"Sihrinizi evime getirdiğimden beri bunun farkındalar," dedi. "Ona susamış durumdalar."

"Seni alçak herif!" Ona doğru öfkeyle bir adım attım, etrafımda gölgeler uçuşuyordu. "Beni hiçbir şeye zorlamayacağını söylemiştin!"

Etrafımızdaki giderek büyüyen kaosa kayıtsızmış gibi, silahını yavaş ve bilinçli bir hareketle kınına soktu. "Hiçbir şeyi zorlamıyorum. Ama Erebos halkı umutsuzluğa düşüyor ve ben de liderleri olarak onlara arada bir biraz umut vermek zorundayım." Kanımın izini işaret etti.

Onun umut anlayışı.

Bu adam son derece çaresizdi.

"Sizinle ne yapacakları tamamen onlara kalmış," dedi.

Bakışlarım çılginca etrafa kaçış yolları aradı ama hiçbirini bulamadı; hayaletler her yönden yaklaşıyordu. Sayıları çok fazlaydı.

Çok, çok fazla.

"Belki de farklı bir plan bulabilirsiniz?" diye devam etti Kaelen, sesi ifadesizdi. "Hadi bakalım: Tüm kanıtlara rağmen verecek hiçbir şeyiniz olmadığını söyleyin. Belki sizi rahat bırakırlar. Belki de vatandaşlarımdan çektiği sıkıntıları görmezden gelerek yolunuza devam edebilirsiniz."

Öfkem giderek artarken ona dik dik baktım. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Davayı savundum ve iyiliğimi istedim." Gözleri benden öteye, hiçbir şeye odaklanmadan, görevine teslim olmuş bir cellat gibi bakıyordu. Cezamla ilgili ne gibi şüpheleri olursa olsun, elini kaldırdı ve katliamın devam etmesi için işaret verdi.

Hareket ürkütücü derecede umursamazdı.

Hayaletlerden oluşan kalabalık, Kaelen'in elini hafifçe sallamasıyla bir kez daha ileriye doğru hücum etti; gölgeler, açlık ve sönmekte olan, titreyen alevlerin arasında kayboldu.

Kaosun içinde Kaelen'i anında gözden kaybettim. Kalabalığın arasından yolumu açmaya çalışmaktan, nefes almak, dengemi korumak ve bu

çılgınlıktan bir çıkış yolu bulmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Ara sıra, sihirimle hayaletlerden birini yakalamayı, kenara itmeyi ve yolumu açmayı başarıyordum. Ama geri püskürttüğüm her birine karşılık, üç tane daha ortaya çıkıp yolumu aynı hızla kesiyordu.

Nyras Gölü'ne dair korkunç anılar zihnimde canlandı. O hayaletimsi gölgelerin ağırlığını su altında tekrar hissettim; ancak bu hayaletler çok daha ağırdı, çok daha şiddetliydi. Çok daha açtılar.

Ve bu sefer Aleksander beni kurtarmaya gelmedi.

Soğuk bir el omzumdaki yaraya saplandı. Çığlık attım ve bununla birlikte daha fazla karanlık şerit dışarı doğru patladı; bu, gölgelerimin daha fazlasının hayaletlerin taşıdığı alevlerin içine girmesine yol açan otomatik bir savunma mekanizmasıydı.

Alevler birbiri ardına daha parlak, daha sıcak ve daha yükseğe doğru yandı.

Turkuaz bilekliğim tekrar şıkırdadı. Omuzumdan yayılan ağrıya karşı kusmamak için başımı göğsüme doğru eğerek boncukları sıkıca kavradım.

Etrafımdaki açlıktan ölmek üzere olan ölümler sürüsü, doymak bilmeyen bir açlığın denizi gibi, sallanıp inliyordu. Ta ki aniden... yarılana kadar.

Liderleri tekrar ortaya çıkıp bana yaklaşıırken kendimi iki sıranın ortasında buldum. Taşıdığı mavi alev, şimdiye kadar gördüğüm en parlak alevdi. Gözleri zaten diğerlerinin çoğundan daha zekiydi; ateşin ışığında ise... farklıydı. Esrarengizdi. Aslında tüm yüzü biraz tuhaf ve rahatsız ediciydi, sanki yeniden dirilmiş ama yüz hatlarını nasıl düzgün bir insan şekline sokacağını henüz hatırlamamış gibiydi.

Gölgelerimden birinin en yakın alevin içine düşmesini dikkatle izledi. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, ateş karanlık kurdeleyi yutarken büyüdü ve büyümün yakıtını, yaşamak için daha cesur, daha parlak bir ışığa dönüştürdü.

Alevler yanarken, hayaletlerin lideri başka bir emir daha verdi.

Sesi, cama sürtünen taşlar gibiydi, beni ürpertti. Kelimeler yabancıydı, ama rahatsız edici derecede ifadeli yüzündeki anlam çok açıktı... o kadar korkunç derecede açıktı ki, neredeyse göğsüme baskı yaptığını hissedebiliyordum, kalbim korkudan tekliyordu—

Onu tamamen kurutana kadar sömür.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Aleksander

ÇATI KATINDAKİ O ANIN ÜZERİNDEN NEREDEYSE BİR SAAT GEÇMİŞTİ VE Nova, Kaelen ile yaptığı iddia edilen turdan hala dönmemişti.

Dakikaları saymıyordum elbette.

Ama bir şeyler ters gidiyordu.

"Neden gidip onu aramaya gitmiyoruz?" diye önerdi Zayn. Yine. Ve yine, Rowen ve Farren onunla aynı fikirdeydi.

Yine de yerimden kıpırdamadım.

"Kendine bakabilecek durumda," dedim, birkaç dakika önce yanıma kıvrılıp hemen uykuya dalan Red'i uyandırmamak için sesimi alçak tutarak. Bu çocuğun neden bana bu kadar bağlı kaldığına dair hiçbir fikrim yoktu, ama bu en az endişelendiğim şeydi. En azından sakın ve sessizdi.

Rowen, "Prensesin gerçekte neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok, değil mi?" diye belirtti.

"Bence Kaelen gibi biri bir şey yapmaya kalkışırsa onunla başa çıkabilecek kadar yetenekli," diye yanıtladım.

Yine de, dün gece onu Nyras Gölü'nün karanlık sularının altına batarken gördüğüm anı düşünmeden edemedim. Beni saran panik ve... korku.

Aslında korkmuştum.

Sık sık yaşadığım bir duygu değildi. Hele de başkası için hiç değildi.

Ama elbette onu kaybetmekten korkuyordum; o, bu alemin ölümcül enerjilerine karşı kalkanımdı ve bu cehennemden kurtulmamızın potansiyel biletiydi. Onun bana olan faydasını düşündüğümde, Zayn ve diğerlerinin

haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım: Çok uzun zamandır yoktu. Onu gözümüzden uzak tutarak ateşle oynuyorduk. Ya Kaelen ile birlikte bizi kendi başımıza bırakmak için karmaşık bir plan kuruyorsa?

Onu bulmanın artıları ve eksilerini hâlâ tartarken, Thalia oturduğumuz avluya girdi. Yüz ifadesi dalgındı. Elleri, esasını süsleyen mücevherlerle huzursuzca oynuyordu ve bize yaklaşıırken, sanki orada oturduğumuzu yeni fark etmiş gibi irkildi.

"...Nova nerede?" diye sordu.

"Görünüşe göre günün sorusu bu," diye yanıtladı Zayn esneyerek. "Ama anladığım kadarıyla, bu aptal onu kızdırmış—" başını bana doğru çevirdi "—ve o da intikam almak için Kaelen'le birlikte kaçıp, kibirli krallar ve diğer can sıkıcı şeylerden uzak yeni bir hayata başlamışlar."

"Olaylar tam olarak böyle gelişmedi," dedim kuru bir tonda.

Thalia esasını daha sıkı kavradı. "Kaelen'le mi birlikte?"

Rowen, "Öyle varsayıyoruz," dedi.

Ölülerle iletişim kuran kadın nadiren güçlü duygular gösterirdi; genel olarak bu yönünü severdim. Ama şimdi onu anlayamamak sinir bozucu oldu. Kaelen karakteri hakkında bize söylemediği ne biliyordu?

Açık konuşmaya karar verdim. "Az önce onunla tartıştığınızı duydum. Ne hakkında tartışıyordunuz?"

Hâlâ anlaşılmaz bakışlarını bana dikti ve sadece "Nova" dedi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Peki ya o?"

Bir an durakladı, sonra gözlerini kaçırarak sonunda şöyle dedi: "Göründüğünden daha fazlası. Ondan şüpheleniyordum ama Nyra Gölü'nde ikinizin yaptıklarını görene kadar aklımda kesin bir şey yoktu. Ve şimdi bile, hâlâ birçok soru işareti var..."

"Şüphelerden ne kastediyorsunuz?" diye sordum. "Ve neden daha önce bunlardan hiç bahsetmediniz?"

Cevap vermedi, bunun yerine personelinin mücevherlerini değerlendirme ve ayarlama görevine geri döndü.

Farren ve Rowen gerildi ve daha dik oturdular, parmakları kılıçlarının kabzalarında dans edercesine gezindi.

Zayn, kayıtsızca oturduğu sandalyeden kalktı. Her zamanki gibi Thalia'ya doğru ilerlerken hâlâ gülümsüyordu, ancak bu, genellikle şüphelenmeyen bir kurbanın üzerine atlamadan önce gelen keskin, biraz vahşi bir gülümsemeydi. "Sanırım hepimiz senin yarım yamalak gerçeklerinden ve kaçamak cevaplarından bıktık."

“Seni daha iyi cevaplara götürüyorum,” diye ısrar etti, ona sert bir bakış fırlatarak. “Ama önce ayarlamam gereken şeyler vardı ve biz burada olduğumuz sürece bunların hiçbirinden ayrıntılı olarak bahsedilemez.” Çenesini kaldırdı. “Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlarsa, Kaelen ile de aynı konuda tartışıyorduk; benim yarım yamalak gerçeklerim ve kaçamak cevaplarım. Ona bilmek istediği her şeyi söylemedim. Bu yüzden eminim ki Nova'yı burada olabildiğince uzun süre tutmayı, ondan olabildiğince çok gerçeği öğrenmeyi planlıyor.” Bana sert bir bakışla baktı. “Ve onu gözünün önünden ayırmamalıydın.”

"Ben onun koruması değilim," diye homurdandım, bu sözlerin bende yarattığı huzursuzluğa rağmen.

Ondan ben sorumlu değildim.

Ama göğsüme çöken pişmanlık ve endişeyi inkar edemezdim.

Onu bırakmamalıydım.

Ayağa kalktım, paltomu dikkatlice çıkarıp Red'in uyanmaması için başının altına kaydırdım. Bahçede volta atarak mantıklı bir sonraki hamleyi düşünmeye çalıştım. Bir zamanlar, her türlü aksaklık veya tehlike karşısında plan yapabilme yeteneğim, oldukça gelişmiş bir becerimdi. Ama şimdi...

Dengesiz hissettim.

Yanımda olmadığı zamanlarda bile, sinir bozucu düzensizliği devam ediyordu.

Farren bir plan sunmaya başlamıştı ki, Nova'nın hayalet köpeğinin ayağa kalkmasıyla çıkan alçak bir hırıltıyla sözü kesildi. Canavar havayı kokladı, vücudu karanlık enerjiyle dalgalanıyor, altındaki katı form giderek daha akışkan hale geliyordu. Ondan yayılan sıkıntı elle tutulur derecedeydi. Onu izlerken göğsümdeki ağırlık daha da arttı, Nova'nın düşüncelerini duyma yeteneğine sahip olmayı diledim.

Köpek benzeri şeklini korudu ama büyüdü, göğsü huzursuz bir hırıltıyla gürledi. Soluk gözleri bana doğru kayd, kırpmadan bakıyordu, sanki söylemek istediği her şeyi doğrudan zihnime sokmaya çalışıyormuş gibi.

“...Başına bir şey gelmiş, değil mi?”

Hafifçe inledi.

Aynı anda, malikanenin cephesindeki meşalelerin alevleri titremeye, dans etmeye, dalgalanmaya ve sonunda daha da parlamaya başladı.

Thalia alevlere baktı, parlaklıklarından irkildi, yüzünde nihayet bir duygu belirtisi belirdi: korku.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı, sanki derin sulara dalmaya hazırlanıyormuş gibi. "Eşyalarınızı alın demek. Çabuk. Nova'yı bulup buradan uzaklaşmamız gerekiyor. Hemen şimdi."

Rowen ve Farren eşyalarımızı toplarken ve Thalia'nın peşinden şehirden çıkarken, Zayn ve ben de malikanenin arazisinde ilerleyerek, efendisini arayan Phantom'a yetişmeye çalıştık.

Thalia, Red'i de yanına almış ve şehrin kuzey kapısında onlarla buluşmamızı söylemişti. Bize aceleyle yol tarifi vermiş, daha da aceleyle çizilmiş bir harita vermişti ve kaçış planlarımızdan kimse şüphelenmeden önce yollarımızı ayırmıştık.

Gökyüzü koyu pas rengindeydi. Hava, etrafımızdaki mavi alevlerden yükselen duman gibi kokuyordu ve sanki yanıcı bir şey cızırdıyordu. Malikanenin kurumuş bahçelerinin kaba taş duvarına yaslandım, değişen ateşlerin ışığında gölgelerin titreyip bükülmesini izledim; tıpkı avludaki gibi aniden daha parlak olan ateşler.

Zayn bana yetişirken, "Sadece bana mı öyle geliyor," diye başladım, "yoksa bu alemde her lanet olası gün bir öncekinden daha kötü mü bitiyor?"

"Elbette bundan çok daha vahim durumların üstesinden geldik," dedi.

Her zaman lanet olası bir iyimser.

"Öyle mi gerçekten?"

"Bütün bu gizli işler bana biraz evimi hatırlatıyor."

"Bu size nasıl olur da evinizi hatırlatabilir ki?"

"Bana yüklemeye çalıştıkları sıkıcı görevlerden kaçtığım sayısız zamanı hatırlıyorum... etrafımızdaki bu labirent bana biraz Graystone Bölgesi'ndeki bahçeleri hatırlatıyor. Solaryn'in daha tekinsiz bölgelerine yaptığımız gece kaçamaklarımızı hatırlamıyor musun?"

"Unutma: Kraliyet şehrindeki gizli maceralarınızın çoğunda size eşlik etmedim."

"Ah, doğru—evde kalan, huysuz ve sıkıcı olan sendin."

"Sorumlu olan bendim," diye düzelttim, "her an yüzlerce göz üzerimdeydi. Sizin evinizden gizlice çıkmak çok daha kolaydı."

"Evet, sanırım bu doğru."

"Ama tüm dikkati üzerime çekebildiğim için mutluyum, böylece sen de sefahat dolu hayatını doyasıya yaşayabildin."

"Bu arada, çok teşekkürler," dedi gülümseyerek.

"Önemli değil."

Geride bıraktığı hayatı sessizce anımsamaya devam etti. Ben sadece yarım yamalak dinledim; içimde yükselmeye çalışan korkulardan dikkatimi dağıtmak için yeterliydi bu. Memleketimde şüpheli maceralara ve kuralları çiğnemeye hiç ilgim yoktu demek değildi; sadece ciddi sonuçlar olmadan bunlara katılmam imkansızdı – tek oğullarının yetişkinliğe ulaşmasını görmeyi beklemeyen bir kral ve kraliçenin tahtının varisi olmanın gerçeği.

Herkesin bildiği kadarıyla, annem bir binicilik kazasında ölmüş, babam da kısa süre sonra intihar etmişti. Bu, çok uzun zaman önce kararlaştırılmış, senaryosu yazılmış ve sonunda kusursuz bir şekilde sahnelenmiş bir hikayeydi.

Gerçek çok daha karmaşıktı. Ama kısaca, ölümlerinden çok önce uzun süredir hastaydılar. Bu yüzden, krallığının yönetimini her an devralmak zorunda kalacağım beklentisiyle büyütüldüm ve Işık Muhafızları, beni bu kaçınılmaz yönetime hazırlarken acımasız ve katı efendiler olmuşlardı.

Ya da en azından kaçınılmaz bir kural olduğunu düşündüğüm şey.

Planların değiştiği açıkça belliydi.

Phantom keskin bir havlama sesi çıkararak bizi kendine doğru çağırıyordu. Başımı kararlı bir şekilde salladım. Nova'yı bulup bu yerden bir an önce kurtulmazsak, anılarımızın ve planlarımızın hiçbirinin uzun süre bir önemi kalmayacaktı.

Köpeği önden gitmeye devam etti. Soğuk ve rahatsız edici enerji dalgaları yaymasına rağmen, onu yakından takip ettim; Nova'nın büyüünün soğukluğuna -ve dolayısıyla sanırım hayvanının büyüüne de- giderek daha çok alışıyordum.

Ben de yakın durmalıydım, çünkü ölü bahçelerde ne kadar ilerlersek, havadaki duman o kadar yoğunlaşıyordu. Garip bir sis de çökmekteydi ve durumu daha da kötüleştiriyordu. Ara sıra, dumanın arasında mavi bir parıltı görüyorduk—titreyen bir alev. Bazen sabit, bazen de hayaletler tarafından taşınarak, bilinmeyen bir hedefe doğru pervasızca koşuyorlardı.

Hepsi de bizim gittiğimiz yöne doğru ilerliyor gibiydiler ve kısa süre sonra, tamamen organize bir şekilde sıralanmış bir grupta karşılaştık.

Phantom doğrudan ileriye doğru atıldı, ondan yayılan yoğun, korkunç soğuk enerji kısa süreli bir paniğe neden oldu ve hayaletlerin dağılmasıyla bir açıklık yarattı.

Ve işte orada, kopmuş çizginin diğer tarafında, nihayet Nova'yı gördük.

Kadın ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyordu, başı öne eğikti, gölgeleri canlı, koruyucu yılanlar gibi bedeninin etrafında kıvrılıp

bükülüyordu. Ayaklarının dibinde yere serilmiş birkaç cansız hayalet vardı. Ayakta kalanlar, sakinleşip biraz düzenli bir sıraya girseler bile, ondan uzak duruyorlardı. Onu dikkatle, açlıkla izliyorlardı ama yaklaştırmaya cesaret edemiyorlardı.

Onları suçlamadım.

Nova'nın yerdeki cansız varlıklara ne yaptığını hiç bilmiyordum, ama şimdi ona bakınca...

Kalbim birkaç kez duracak gibi oldu.

Korkutucu derecede zekiydi, gölgeleri keskin ve enerjiyle parıldayarak ona dünyevi olmayan bir ışıltı veriyor, onu tam anlamıyla kaos ve ölüm tanrıçası gibi gösteriyordu.

Ama aynı zamanda kanıyordu da.

Ölümünün bir hatırlatıcısı, yanında ağır bir şekilde birikmişti. Kolu da aynı kıpkırmızı nemle ıslanmıştı. Yaklaştıkça yüzünün her zamankinden daha solgun olduğunu fark ettim; o kadar bitkin düşmüştü ki nasıl hala ayakta durabildiğini anlamadım.

Garip bir sıcaklık karnımdan geçti, hissettiğim korkuyu yakıp kül etti ve çok daha karanlık, çok daha şiddetli bir şeyin yükselmesine yer açtı. Bakışlarım etrafı taradı, ona bunu yapanı arıyordum.

Kaelen neredeydi?

Kaelen nerede lan?

"Bu hiç iyi görünmüyor," diye mırıldandı Zayn, gereksiz yere.

O kanla ıslanmış toprağa bakarken, ben ileri atıldım—

Nova'nın ulaşamayacağı bir mesafede yavaşladım, son sefer ona doğru hücum ettiğimde o yoğun gölgelerin bedeninin etrafında kıvrıldığını hatırladım. Bir an için, şu anda bulunduğumuz cehennemden daha derin bir cehennem olup olmadığını merak ettim. Eğer bir yanlış hareket daha yaparsam, gölgelerinin beni o cehenneme doğru sürükleyip sürüklemeyeceğini düşündüm.

Ama sonra acıyla karışık küçük bir inilti çıkardı ve kendimi ne kadar tehlikeye attığımı artık düşünmedim. Tereddüt etmeden ileri atıldım, ellerimi kalçalarına koyarak onu dengeledim.

Gölgeleri yeniden canlanan bir farkındalıkla titredi ve soğuk ikimizi de sardı. İçgüdüsel olarak, soğuğa karşı koymak için ellerime ışık çağırdım; dengeyi sağlamak için yeterli bir sıcaklık.

Gözlerini kırptırdı. Başını kaldırdı. Yüzüme odaklanmaya çalışarak tekrar gözlerini kırptırdı. Kısa bir çabadan sonra gözlerinde bir anlık

tanıma parıltısı belirdi. Rahatlama hissi onu sardı, omuzlarındaki gerginlik kayboldu... ama o gerginlik olmadan artık ayakta duramıyor gibiydi ve bacakları yere yığıldı.

Düşerken onu yakaladım, omzundaki yaraya dokunmamaya özen gösterdim. Yara derin görünüyordu.

Şimdiye kadar ne kadar kan kaybetmişti?

Dikkatlice onu kucağıma aldım. Gölgeleleri daha az belirgin hale geldi, sanki ona zarar vermek istemediğimi anlamış gibi yavaşça uzaklaştı. Hâlâ hızla göz kırpyor, bilinci gidip geliyordu, bakışlarını bana çevirdi. "Buradasın." Sözlerine inanmazlık karıştı. "Sen... sen benim için geldin. Yine."

Onu daha sıkı bir şekilde göğsüme bastırdım, gözlerim hala Kaelen'i ararken, "Evet. Korkarım ki birbirimize bağlıyız," dedim.

Dudaklarında beliren alaycı gülümsemenin başlangıcını görmek için kısa bir an aşağıya baktım. Gülümseme tam olarak yerleşmeden tekrar kayboldu ve yüzünü bana gömdü. Onu sarsmak ve adını çağırmak onu uyandırmadı.

Küfürler mırıldanarak, onun ağırlığı altında dengemi sağladım ve az önce içinden geçtiğim hayaletler dizisine doğru geri döndüm.

Gölgeleleri daha az belirgin hale geldiğinden beri, Nova'ya korkusuzca yaklaşıyorlardı. Aslında, gücünün bu daha güvenli, daha hafif versiyonlarına doğru çekiliyor gibiydiler.

Özellikle iri olanı öne doğru ilerleyerek bana birkaç metre kadar yaklaştıktan sonra durdu. Dudakları aralandı, korkunç bir şekilde kıvrılan simsiyah bir ağız ortaya çıktı ve tıslayarak, "Onu bize geri verin," dedi.

"HAYIR."

"O bize ait."

"Onun ne işi var ki?"

Bu sefer, bana doğru küçük bir metal fener uzatırken çıkardığı tıslama anlaşılmazdı. İçinde mavi bir alev yanıyordu ve Nova'nın gölgelerinin incecik parçalarını içine çekip, bu çabayla daha da parlaklaştığını izledim.

Yani bu sadece kan kaybı değildi; aynı zamanda onun sihir gücünü de tüketiyorlardı.

Öfke elimi öne doğru uzattı. Keskin ışık çatlakları kolumdan aşağı doğru parladı, sonra derimden yükselerek hayaletin elindeki feneri düşüren hızlı bir enerji hançerine dönüştü. Yere düştü ve fenerin peşinden koştu.

Sırtına bir ışık mızrağı daha fırlattım. Hava, çürümüş ve yanmış ete benzer bir kokuyla doldu, o da apaçık bir acı içinde kıvranıyordu.

Pek bir fark yaratmadı; birkaç kişi daha onun yerini almaya başladı.

Kollarımın arasında Nova'nın ağırlığını kaydırırken, pençe gibi uzanan ellerden sıyrıldım ve alevlerle dolu kapları bir bir savuşturdum.

Phantom yanıma doğru sıçradı, yaklaşımına eşlik eden buz gibi bir enerji patlaması hayaletlerden birkaçını geriye doğru savurdu.

Arkamda bir sıcaklık dalgası hissettim ve arkamı döndüğümde Zayn'in benimle yaklaşan iblislerin bir başka hattı arasına girdiğini gördüm. Etrafında ışık büyüğü kıvılcımları saçıldı, daha önce çağırdığım şeyden besleniyordu. Kılıcını da geri çekmişti. Hayaletlerden biri hücumu geçtiğinde, aynı hareketle kılıcına ışık toplayarak savurdu. Kılıç, hayaletin boynunu temiz bir şekilde kesti, başını kopardı ve onu havaya fırlattı.

"Görünüşe göre hâlâ kafalarını kaybedebilecek kadar sağlamlar," dedi bana, diğer hayaletlere alaycı bir gülümseme fırlatırken, onlar da tereddüt etmeye başlamışlardı. "Bu teoriyi test etmek istiyordum zaten."

"Bu teori için kanıt toplamaya devam etsene, neden olmasın?" dedim, sinsice saldırma girişiminden kaçınmak için arkamı dönerek.

Zayn hafifçe eğilerek meydan okumayı bir anda kabul etti ve hemen ardından kılıcını saldırıma boynuna sapladı.

Phantom da bu meydan okumayı kabul etti ve Nova'yı onlardan uzaklaştırabilmem için birkaç dakika boyunca etrafını saran hayaletlerin arasından yolunu açmaya çalışarak kılıç ve bıçaklarla yolunu kesti. Ama umutsuzdu; sayıları çok fazlaydı.

"Başka bir plana ihtiyacımız var," diye homurdandım, bir başka yumruk bana doğru savrulurken bileğini yakaladım ve hayaleti geriye doğru sendelemesine ve çılgılık atmasına neden olan kör edici bir Işık büyüğü patlamasıyla karşı saldırımı tamamladım.

Phantom'un beni Nova'yı anladığı gibi anlayabileceğinden emin değildim, ama bir sonraki an şeklini değiştirdi.

İşini bitirdiğinde, Thalia'nın bindiği vahşi aygıra benziyordu; tek farkı, attan çok ejderhaya benzeyen kafasıydı. Kafasını bana doğru çevirdi, bakışları yakıcı ve beklenti doluydu.

Anlayarak Nova'yı ona doğru taşıdım ve o diz çökerken onu sırtına aldım.

Uyanınca onun koyu renkli yelesine tutundu ama tutuşu zayıftı, dengesi hala bozuktu; onu dengelemeye devam etmek için arkasından destek almak

zorunda kaldım—bu hareketim Phantom'dan kibirli bir homurtu kopardı. Yine de bunun gerekliliğini anlamış gibiydi ve beni yere fırlatmaktan kendini alıkoymayı başardı.

Tereddüt ettim, kuzenimi bulmak için omzumu çevirip etrafa baktım.

Duman ve büyüden oluşan bir sisin içinden gözlerimiz buluştu, tam o sırada bir başka hayaletin kafasını kesmeyi bitirmişti. Şartlar göz önüne alındığında, bundan fazlasıyla keyif alıyor gibiydi.

"Yetiyeceğim!" diye beni temin etti.

İtiraz etmeye fırsat bulamadan, Phantom'un kasları güçle gerildi ve ileri atılarak birkaç bedeni kenara savurdu. En azından Zayn'in takip edebileceği kadar geniş bir yol açtı; yine de yetişemeyeceğinden endişelendim.

Her iki durumda da geriye dönüp bakamayacak kadar hızlı ilerledik.

Şehir etrafımızda bulanıklaştı. Bir elimi Phantom'un yelesine sıkıca dolamış, diğer kolumu da Nova'nın beline sarmıştım. Onu fazla sarsılmaktan korumaya çalışıyordum, ancak bu çoğunlukla boşunaydı; her sert adım veya keskin dönüş ondan acı inlemeleri koparıyordu. Bu sesler beni hiç beklemediğim şekillerde alt üst ediyordu—şimdi bunun hakkında düşünmeye vakit ayırmayacağım şekillerde.

Rowen ve Farren, planlandığı gibi kuzey kapısında bizi karşıladılar. Rowen, Thalia'nın aygırı Uldrin'in dizginlerini tutuyordu. Red, gözleri fal taşı gibi açılmış ve titreyerek o devasa hayvanın sırtına yapışmıştı.

İstemedenden de olsa, onu sağ salım görünce rahat bir nefes aldım.

Nova bir anlığına dengesini koruyacak kadar uyanık görünüyordu, bu yüzden Phantom'un sırtından sıyrılıp askerlerime doğru ilerledim.

"Thalia nerede?" diye sordum.

"Emin değiliz," diye bilgilendirdi Farren, yüzünde tereddütlü bir ifadeyle. "Bizi buraya getirdikten ve kapıdaki muhafızlarla konuştuktan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu."

Kapıyı şöyle bir süzdüm, nasıl geçeceğimizi merak ediyordum.

Henüz ayrılmaya niyetim yoktu; o aptal kuzenim olmadan asla gitmezdim.

Tam onu bulmak için şehre geri koşmak üzereydim ki, sonunda her zamanki aptalca, küstah sırtışıyla sokakta koşarak belirdi.

Yalnız değildi.

En az yirmi dört hayalet onu kovalıyordu. Onlardan oldukça öndeydi, ancak hayaletler aradaki mesafeyi endişe verici bir hızla kapatıyorlardı.

Elim kılıcımın kabzasını sıkıca kavramıştı ama çekmedim. Daha kaç düşman gelecekti? Bütün şehri kafa keserek öldüremezdik. Sayıca azdık ve bu amaçsız katliama devam edecek zamanımız yoktu.

Phantom, benim gibi kapıyı incelerken huzursuzca ileri geri yürüyordu; sanki üzerinden atlamayı düşünüyormuş gibi görünüyordu.

O da benim kadar anlıyordu: Nova'nın tedaviye ihtiyacı vardı. Bu şehirden uzaklaşması gerekiyordu.

Bu düşünceye karşılık verircesine, tenimde bir kez daha keskin ışıık çizgileri belirdi. Hala gerçek bir planım yoktu, ama büyümü ve onu çağıran düşünceleri kucakladım. Onu iyileştirme düşünceleri. Onu koruma düşünceleri. Işıık genişledi, ışınları yaklaşan hayalet kalabalığına doğru çatırdadı, tam o sırada Zayn arkamda nispeten güvenli bir yere koştu.

Ne yaptığımın farkına varmadan, o cıvataların izini takip ederek doğrudan düşmanlarımıza doğru yürüyordum.

Nova neredeyse bilincini kaybetmiş olsa da, gölgeleri kalktı ve beni kovaladı; büyüsünün iplikleri benimkine dolanarak ona daha fazla ağırlık kattı. Adımlarım da daha ağır, daha amaçlı hissettirdi.

Derin bir nefes aldım, etrafımda biriken daha büyük gücü içime çektim. Ama o gücün tek bir zerresini bile kullanamadan, Thalia sanki yoktan var olmuş gibi kolumu yakaladı ve beni sertçe durdurdu. "Yapma."

Ona öfkeli bir bakış attım ama elimi ve büyümü şimdilik durdurdum. "Ne demek 'yapma'?"

"Eğer siz ikiniz Nyraş Gölü kıyısında yaptığınız gibi herhangi bir sihir kullanırsanız, tüm şehir üzerimize çökecek. Buradaki her hayalet gelip şehri ele geçirmeye çalışacak; bu kadar güçlü, kontrolünüz dışında olan bir şeyi bu umutsuz yerde serbest bırakamazsınız. Bu tam bir kaosa yol açacak."

"Öyleyse biz ne yapacağız—"

Beni Nova'ya doğru geri itti. "Onu al ve kaç. Askerlerinle birlikte hemen arkandan geleceğim. Şehrin öbür tarafında yardım bekliyor."

"Yardım?"

"Sana söylemiştim: İşleri ayarlıyorum."

İçime bir şüphe dalgası çöktü ve olduğum yerde mışladım kaldım.

Peki, o zaman alternatifimiz neydi?

Nova'ya baktım. Gölgelele hâlâ etrafında dönüyor, sanki bilinçli bir beklentiyle hareket ediyormuş gibiydi; dik ve dengeli duruyordu, ancak gözlele kapalıydı, başı tıpkı onu daha önce bulduğum zamanki gibi öne eğikti.

“Muhafızlara da rüşvet verdim,” diye ısrar etti Thalia, beni Nova'ya doğru yönlendirerek. “Çıkışımızı engellemek için bizi dolandırmadan önce gidin. Doğrudan kapıya koşun ve açılacağına güvenin. Şimdi!”

Zayn çoktan Thalia'nın atının eyerine oturmuş ve Red'i önüne bağlamıştı bile.

Daha iyi bir seçenek görmeyince, hızla Phantom'a doğru geri çekildim ve Zayn'in izinden giderek kendimi yukarı çektim ve Nova'yı bir kez daha kendime doğru çektim.

Son bir kez omzumu çevirip arkama baktığımda, kalbim onun sırtına çarpıyordu. Her şey... yarım kalmış gibiydi. Çok fazla soru cevapsızdı. Havada çok fazla sihir vardı. Çok fazla olasılık gerçekleşmemişti. Ama kararımı vermiştim; burada ölme niyetim yoktu.

Kapılar gıcırtyla açıldı.

Hiç tereddüt etmeden hızla ilerledik, şehir ve canavarları arkamızda uluyordu, tüm mavi alevler derinleşen geceye karşı umutsuzca titriyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Aleksander

KARŞI TARAFTA YARDIM BEKLİYOR.

Karanlığa doğru dörtlü ile ilerlerken Thalia'nın sözlerini kendi kendime tekrar tekrar söyledim.

Karşı tarafta yardım bekliyor.

Ona inanmadım.

Ben, nereden gelirse gelsin, başkalarından yardım beklemeyi hiç sevmezdim. Bu alemde ya da başka bir alemde yardım bulmayı da beklemezdim; bu tür aptalca düşünceler genç yaşta benden silinmişti. Zaten yardım kabul etmek her zaman tehlikeli bir girişimdi. Borca yol açardı. Ve Işık Kralı'nın yönetimi, konsey başkanım ve çalışmalarımın hocası Lord Ithar'ın dediği gibi, borçsuz olmalıydı.

Yaklaşık bir mil kadar ilerledikten sonra yavaşlayıp Erebos'a doğru geri döndük, grubumuzun geri kalanının bize yetiştiğini görmeyi umuyorduk. Ama ne arkamızda ne de önümüzde kimse yoktu ve şehrin bu tarafındaki manzara daha da ıssız ve ürkütücüydü.

Eğer Thalia, Zayn'e atını vermemiş olsaydı, Thalia'nın bizi kandırdığına ve bir daha asla bizimle görüşmek istemediğine tamamen ikna olurdu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye seslendi Zayn, Uldrin'in sırtından, bir yandan da atı hareketsiz tutmaya çalışıyordu.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Thalia'nın bize yetişmek için ne gibi planları olduğundan emin değildim, sadece Rowen ve Farren'i tamamen onun ellerine bırakamayacağımızı biliyordum; ama mevcut

yükümüzle onlara ulaşmak için etkili bir şekilde savaşıarak geri dönemezdik de.

"Nova."

Sesime karşılık bir şeyler mırıldandı ama gözlerini açmadı.

Onu zorla uyandırabilir miyim?

Yapmalı mıyım?

Hayır; bu bir soru bile değildi aslında. Omuzundan hala taze kan sızıyordu, ceketimle akışını durdurmaya çalışmama rağmen—diğerleri için geri dönmek üzere onu bırakamazdım.

"Senin yüzünden kaos asla bitmiyor, değil mi?" diye mırıldandım, kısmen onu kızdırmak için. Sesini duymaya ihtiyacım vardı, sadece bana defolup gitmemi söylese bile.

Ama onu konuşturacak kadar kendine getiremeden Zayn, adımı bağırarak sözümüzü kesti.

"Birlik geldi!" diye beni uyardı, uzakta beliren bir atlı sırasını işaret ederek. Atlarının koşum takımlarına iştirilmiş mavi alevler hayaletleri andırıyordu.

Elbette.

Belki onlardan daha hızlı koşabilirdik, ama bu, diğerlerini süresiz olarak geride bırakmak anlamına gelirdi. Üstelik erzaklarımızın çoğu da onlardaydı.

Kısa süren tartışmamız sırasında, hayalet süvariler sayılabilecek kadar yaklaştılar ve ne kadar az sayıda olduğumuzu fark ettim.

Kötüden daha da kötüye, tekrar tekrar ve tekrar.

Zayn, Uldrin'i Phantom'un yanına çekerken, "Yedi yıldır burada imkansızlıklara karşı hayatta kalmaya çalışıyoruz," dedi. "Sanırım, bu yerde ölümün sonunda bizi yakalaması kaçınılmazdı."

"Geçen sefer yaptığımız süreyle bir tür rekor kırmış olmalıyız," diye yanıtladım, onun buruk bir şekilde eğlenmiş tonuna karşılık vererek.

"Bu rekoru daha da geliştirme ihtimalimiz nedir?"

Bakışlarımı etrafta gezdirdim, gözden kaçırmış olabileceğim mucizevi bir zafer anahtarı aradım, gerçi bulamayacağımı biliyordum. "İyi değil, bahse girerim."

O da benim anlamsız arayışıma katıldı.

Red, beklendiği gibi hiçbir yorum yapmadan ona sokulmuştu; yüzü kalın bir battaniyeyle örtülüydü. Battaniyenin altında titrediğini izlerken,

onu hayata döndürdüğümüzü, ancak korkunç bir sonla karşılaştığını düşününce, içimde bir suçluluk duygusu saplandı.

Son bir çaresiz girişimle onu Nova ve Phantom'la birlikte bir şekilde göndermeyi düşünüyordum ki, Zayn aniden, "Belki de önceki rekorumuzu kırmamıza yardımcı olabilirler?" dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve onun bakışlarını takip ederek şaşırtıcı, beklenmedik bir manzarayla karşılaştım: Karanlıktan fırlayan ve bize doğru koşan, Uldrin'e benzeyen bir sürü vahşi at.

En az yirmi kişiydiler. Atlarının toynaklarının altında yer sarsılıyor, hava garip, titrek bir gerilimle dalgalanıyordu; sanki dünyanın kendisi onların yaklaşmasıyla nefesini tutmuştu. Sırtlarında oturan askerler sessizdi, çevreleriyle bütünleşmelerini sağlayan deri zırhlar giymişlerdi. Bu, gerçek sayılarını saymayı zorlaştırıyordu, ayrıca inanılmaz derecede hızlı hareket ediyorlardı; o kadar hızlıydılar ki, bir anda yanımızdan dörtnala geçip yaklaşan hayalet dalgasına çarpıyorlardı.

Onları yakından sadece bir an izledim ve şaşırtıcı bir gerçeği fark ettim: Onlar da benim kadar canlıydı. Her ne kadar imkansız olsa da, hepsi. Taşıdıkları bıçaklar da sağlam ve gerçekti, havada ağırlık ve amaçla parıldayarak ve hışırdatarak ilerliyorlardı. Her bir savuruşları, korkunç bir hassasiyetle hayaletlere saplanıyor, yaratıkları acımasız bir verimlilikle parçalara ayırıyordu.

Phantom, savaş alanının kenarında gergin bir şekilde dans ediyordu. Onu en tehlikeli bölgeden uzaklaştırmaya çalıştım, ancak gözlem yapmaya devam edebilecek kadar da yakın kaldım.

Yeni gelen süvarilerden biri hemen dikkatimi çekti; başında kask ya da başka bir koruyucu ekipman olmayan tek kişiydi. Siyah saçları savrulurken, iki bıçağıyla düşmanları birer birer biçiyordu. Diğer gölgeli askerlere talimatlar veren başlıca kişi oydu ve atının üzerindeki süslemeler de önemini gösteriyordu; gümüş işlemeli dizginlerden, koyu kırmızı çiçekli bir ağacın amblemiyle süslenmiş eyer örtüsüne kadar. O ağaç sürekli bakışlarımı çekiyordu. Bu tür şeylerle ilgili endişelenmenin zamanı değildi, yine de ağaçta garip bir tanıdıklık hissi vardı.

Katliamın şiddeti ve gürültüsü artarken, Nova bana doğru kıpırdandı, başını kaldırmak için mücadele etti. Gözlerini açtı. Uzun bir süre boş boş baktı, sonra çatlamış dudaklarından tek bir kelime döküldü: "Dur."

"...Ne?"

"Onlara durmalarını söyleyin."

"Onlar-"

"Bu adil bir savaş değil," dedi dişlerini sıkarak, vücudunu sarsan belirgin acı dalgalarıyla. "Zaten hayaletler şehirlerinin dışında yok olacaklar, onları böyle katletmeye gerek yok."

"Büyümüze çok ihtiyaç duyuyorlar," dedim ona. "Birisi onları durdurmadıkça durmayacaklar."

"Yaşamak istedikleri için çaresizler."

Bunu inkar edemezdım; sadece neden birdenbire böyle bir argüman ortaya attığını anlamadım.

Erebos'taki o bahçede başına neler gelmişti? Ben ona ulaşmadan önce neler görmüş, nelere katlanmıştı?

Askerlerden biri bir kafayı kesip tehlikeli bir şekilde bize doğru fırlattığında, kadın gözlerini kaçırdı.

"Yaşamak istemek suç değil," diye fısıldadı.

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Metalin eti parçalayarak çıkardığı ani ve ıslak, kanlı şapırtı sesi bize ulaştı, ardından yakındaki bir yere düşen bir vücut parçasının sesi daha geldi. Nova yüzünü buruşturdu ve onu korumak için kulaklarını kapatma içgüdüğü içimde garip bir şekilde belirdi, ama buna karşı koydum. Sadece kolumu onun etrafında tutmaya devam ettim, vücudu bana karşı titrerken tutuşumu daha da sıkılaştırdım.

Biraz sonra fark ettim ki...

Korkudan ya da tiksintiden değil, güçten titriyordu. Ve bu güç kısa süre sonra somut bir hal alacaktı: gölgeleri havayı kırbaçlıyordu.

Onu durduramadan, bir şekilde benden uzaklaşacak gücü buldu, Phantom'un sırtından atladı ve kafa üstü kargaşanın içine daldı.

Bir an şok içinde oturdum, sonra ben de yere çöktüm. O anda bile tereddüt ettim, bir elim Phantom'un yanına dayanmış, Nova'yı ve etrafında oluşan büyüü izlerken, henüz kısa süre önce onu yutmaya çalışan bu varlıkları neden korumak istediğini anlamaya çalışıyordum.

Bu fırsatı değerlendirmek için aday olabilirdik.

Peki o zaman ne halt ediyordu?

Phantom endişeyle toynaklarını yere vurdu, sivri burnuyla bana sert bir dürtüyle dokunarak onu takip etmemi istedi.

Ondan gerçek bir teşvike ihtiyacım yoktu; bir sonraki saniyede zaten koşmaya başlamıştım, keskin silahların ve şaha kalkmış atların arasından

dikkatlice geçiyor, düşen bedenlerden kaçınmak için çılgınca atılıyor ve tüm bunları yaparken Nova'yı gözümünden kaçırmamaya çalışıyordum.

Gölgeler etrafında daha da telaşlı bir şekilde dönüyor, geçtiği her hayaletin gözünü üzerine çekiyordu. Birkaç hayalet, savaştıkları askerlerden ayrılıp ona doğru yaklaşıırken bile, o bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

Hızla koşmaya başladım.

Kılıcımı çekerek onun yanına doğru bir yol açtım ve yol boyunca üç hayaleti devirdim.

Yanına yaklaşıırken Nova döndü, hâlâ bir trans halindeymiş gibi hareket ediyordu. Kaşları çatılmıştı. Diğer hayaletlerin iki yanımızdan da yaklaştığını açıkça görüyordu, ama yaklaştıkça hiç kıpırdamadı. Gözlerini benden ayırmadı ve bana doğru bir adım atarak elini uzattı.

Ona baktım. Ona baktım. Bu aptal kadının ne yaptığını hala anlamıyordum. Bu kaotik, sinir bozucu, inanılmaz güzel, aptal kadın.

Konuşmadı ama Nyras'ın buz gibi sularının kıyısında dururken fısıldayan sesini hafızamda duyabiliyordum.

Güven bana.

Evet, yapmıştım. Bir şekilde yapmıştım ve sonra etrafımızdaki dünyayı canlandırmıştık. Ama o an hayatı düşünmek zordu. Etrafımızı saran, bu cehennemde var olan azıcık ışığı ve havayı boğan boğucu canavarların ötesini düşünmek zordu.

Bugün şahit olduğumuz onca ölümden sonra hayatı düşünmek bile saçma geliyordu.

Ama ben kılıcımı kılıfına koydum.

Ve ben de geriye doğru uzandım.

Parmaklarımız birbirine değdiği anda, aynı şey tekrar oldu: Nyras Gölü'nde bizi saran o enerji dalgası. Daha önce hiç yaşamadığım bir güç kıvılcımı. Arka plandaki her şey bir anlığına kayboldu, dünya aramızdaki tek bir dokunuş noktasına yoğunlaştı.

O andan itibaren daha büyük bir sihir titreşmeye başladı.

Tamamen Gölge büyüğü de değil, tamamen Işık da değil, ikisinin birleşimi—bir dalga gibi yükselen, daha da yükselip genişleyen ve etrafımızdaki her şeyin üzerine çöken, dokunduğu her şeye hayat ve renk katan, gümüşü beyaz bir güç örtüsü.

Hava uğulduyordu. Dünya sarsılıyor, titriyordu; yerin altında derin bir sarsıntı vardı. Her hareketi kemiklerimde hissediyordum, sanki içimdeki

ilkel bir parça artık geri dönülmez bir Şekilde toprağa bağlanmıştı.

Büyümüzün sınırlarına yaklaŐtıĖı anı ben de hissettim; tıpkı bir yayın kiriŐinin olabildiğince gerilip aniden kopması gibi! Bu ses, evrende yankılanarak Nova'nın elini elimden kopardı ve ikimizi de geriye doğru sendeletti.

Hemen ona doğru tekrar koşmaya başladım, ama birden durdum çünkü fark ettim ki... her Şey bitmişti. Büyü çoktan sona ermişti. Geriye yapacak pek bir Şey kalmamıştı, sadece olan biteni anlamaya çalışmak ve nefesimi düzene sokmaya çalışmak kalmıştı. Omuzlarıma kurşun gibi çöken yorgunluğun altında kendimi toparlamaya çalışmaktan başka are yoktu.

Beklediğim gibi, etrafımızda canlı bir büyüme manzarası bırakmıştık; sallanan çimenler, parıldayan çiçekler ve ışıldayan, uçuşan böcekler.

Ancak bu sefer çok daha ilginç olan Şey, hayaletler ordusunun başına ne geldiğiydi.

lenler düŐtükleri yerden kıpırdamadılar. Ama ayakta kalanlar, tıpkı Red'in o gece Nyras'ta değiştiği gibi deĖiŐiyorlardı; tenlerine renk geri dönüyor, gözlerine duygular doluyor, hatları daha keskin, daha belirgin hale geliyordu.

Ortamda Şaşkınlık dolu fısıltılar yankılandı, ardından hıçkırıklar ve kahkahalar duyuldu.

Bana en yakın ses—hıçkırma ve gülmenin karışımı—yerde sürünerek ilerleyen, kolundan kanlar akan bir kadından geliyordu. Kan kurumıŐtu ve çoğunlukla siyahtı, tıpkı hayalet kanının genellikle böyle olduğunu fark ettiğim gibi. YaralanmıŐtı ama bütünlüğünü korumuŐtu ve Şimdi... hayattaydı.

Canlı.

Başım dönmesine rağmen sendeleyerek ona doğru ilerledim, ayağa kalkmasına yardım ettim, esas amacım yüzüne daha yakından bakıp hâlâ imkansız gibi görünen Şeyi doğrulamaktı. Yanaklarının kızarması. Nefesinin kokusu. Kolundaki kan, Şimdi daha parlak, daha canlı bir kırmızı tonuna dnŐuyordu. Bu daha taze, daha parlak kandan dolayı çok heyecanlı görünüyordu. Kan izi dengeleyici elime doğru akarken, aniden onu bıraktım ve geriye doğru sendeledim.

Arkamı döndüğümde Nova'yı tekrar gördüm. Yeni hayata dndrlenlerin arasında diz çökmüş haldeydi. Vücudu yorgunluktan ağırlaşmıştı, ama etrafı incelerken gözleri tetikteydi.

Daha önce dikkatimi çeken siyah saçlı adam, etrafı incelercesine görüş alanımın kenarına doğru yaklaştı. Bir an sonra sakın sesi havayı doldurdu, etrafımızda yükselen şaşkın konuşmalara rağmen bir şekilde mükemmel derecede netti.

"Kendine geri dönüşü olmayan zararlar vermeden önce onu güvence altına alalım," dedi. "Ve daha fazla dikkat çekmeden buradan uzaklaşalım."

Sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman aldı. Gözlerim olan biteni anlayacak kadar odaklandı; insanların Nova'ya doğru hareket ettiğini, onu yakalamaya hazırlandığını gördüm. Başka bir şey düşünmeden kılıcımı çektim, birkaç dakika önce hayaletleri nasıl hızla alt ettiysem, onları da aynı hızla alt etmeye hazırlandım.

Fakat tıpkı şehir kapılarında yaptığı gibi, Thalia da tam zamanında, adeta yoktan var olmuş gibi önüme çıktı ve yolumu kesti.

"Bırakın onları," diye ısrar etti. "Ona zarar veremezler. İzleyin ve görün."

Ona bir kez daha inanmamaya meyilliydim. Ta ki parmağıyla işaret edip dikkatimi kalabalığın geri kalanında olup bitenlere çekene kadar.

Tüm çatışmalar durmuştu. Yeniden canlanan hayaletler ve askerler... hepsi tamamen hareketsiz kalmış, iki adam Nova'yı ayağa kaldırıp dik tutarken onu izliyorlardı.

Omuzlarını geriye çekti, gözleri zorlanarak, bilincini toplamaya çalışarak mücadele etti. Şimdi kendisine bakan her insanın yüzünü algılamaya çalışıyordu.

O onlara bakarken, hepsi önünde eğildi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Nova

PENCEREMİN DIŞINDAN GELEN KUŞ CIVILTILARI VE YÜZÜMÜ OKŞAYAN sıcak güneş ışıısıyla uyandım. Bal ve odun dumanı kokusu burnumu gıdıkladı. Vücudum yumuşak battaniyelerle sarılmıştı ve giysilerim de aynı derecede yumuşaktı; tenime değen, adeta lüks bir his veren, dökümlü bir tunik ve pantolundu; üstelik temiz de hissettiriyorlardı.

Artık kan yok.

Gözlerim sıkıca kapalı kaldı. Çünkü bir an için evde olduğuma inanmak istedim. Bu sıcaklık, bu temizlik... hepsi gerçektir. Orin hemen aşağıdaydı, bana bir fincan çay hazırlıyordu. Evimizin güvenliğinden asla gerçekten ayrılmamıştım. Kabus gerçek değildi, hiç olmamıştı.

Ve artık her şey bitmişti.

Uyanabilirdim.

Eve gidebilirdim.

Bu hayal dünyasında dakikalar geçti, sonra kendimi zorlayarak gözlerimi açtım ve yabancı bir tavana baktım. Gözlerimden sessizce yaşlar süzülürken, kendimi toplamaya, beni bekleyen her neyse onunla yüzleşmek için cesaret toplamaya çalıştım.

Yavaşça doğruldum, kaslarım her hareketimde isyan ediyordu, sanki bütün bir kışı kış uykusunda geçirmişim gibi ağrıyorlardı.

Son gözyaşlarımı dökmek ve beklenmedik parlaklığa daha da alışmak için birkaç kez gözlerimi kırptıktan sonra, Aleksander'ın odanın diğer tarafında, kalın perdelerle örtülü büyük bir pencerenin önündeki minderli

bir bankta uzanmış uyuduğunu fark ettim. Yatağım kadar rahat görünmüyordu, ama aradaki farkı kapatmak için etrafına battaniyeler ve yastıklar yığmıştı; bu yüzden bu son talihsizliğimizden sonra nerede olursak olalım, en azından rahat bir yerdi.

Titreyerek ayağa kalktım, paramparça olmuş iyimserliğimin kırıntılarına tutunmaya çalıştım. Mekan sadece rahat değil, aynı zamanda güzeldi. O kadar çok ılık ve enerjiyle doluydu ki, tamamen uyanmış olmama rağmen, hâlâ evimdeymişim gibi -ya da en azından yaşayan dünyanın bir yerindeymişim gibi- hissedebiliyordum.

Bakışlarım tekrar Aleksander'e kaydı.

Bu yeri yaratan, hepimizin birleşmiş büyüğü müydü acaba?

Gözlerim ondan ayrılmadığı için, çok geç olana kadar tüylü kilimi görmedim; ona takılıp düştüm ve sarsılan, incinen omzumdan yayılan acıyla keskin bir nefes aldım.

"Hâlâ canın yanıyor, değil mi?"

Nazik, yabancı sese doğru döndüm—hareket daha fazla acıya neden olurken yüzümü buruşturdum—ve kapı aralığından beni izleyen kısa boylu, ufak tefek bir kadınla karşılaştım. Saçları yaşlılıktan dolayı kırılğan ve beyaz görünüyordu, ama yüzü benimkinden çok daha yaşlı görünmüyordu. Koyu mavi gözleri şefkatliydi—günlerce süren karanlık ve hayatta kalma mücadelelerinden sonra beklenmedik bir manzara daha.

Burası neresiydi?

Acaba hâlâ yeraltı dünyasında mıydım?

"Ağrıyı hafifletecek şeylerimiz var," dedi kadın içeri girerken, "ama herhangi birini uygulamadan önce bilincinizin yerinde olmasını istedim." Gerçekten bilincimin yerinde olup olmadığına karar vermeye çalışır gibi beni baştan aşağı süzdü.

Ben de tam emin değildim; bu oda o kadar aydınlık ve sıcaktı ki, hâlâ garip bir ateşli rüyanın içindeymişim gibi hissediyordum.

Farklı kısımlarını daha yakından inceledim, ayrıntıları daha iyi anlamaya çalıştım.

Yatağın yanında, koyu maun ağacından oyulmuş bir komodinin üzerinde taze kır çiçekleriyle dolu kristal bir kadeh duruyordu. Tavandan küçük bir avize sarkıyordu, kristalleri parıldıyor, perdelerden süzülen güneş ışığını yakalayıp duvarlara karmaşık desenler yansıtıyordu. Duvarlar ise yumuşak, güzel bir yeşil tonunda ipek kağıtla kaplıydı. Bu duvarların her birinde en az bir kitaplık vardı ve her biri deri ciltli kitaplarla doluydu.

Uzak köşede, tavana kadar uzanan parlak mermerden bir şömine vardı; şömine rafının ortasında, kırmızı çiçekli bir ağaç, kenarlarında karmaşık telkari işlemler ve alt kısmında çözemediğim bir kelime bulunan metal bir kalkan yer alıyordu.

Krallığın ve zenginliğin pek çok simgesi...

Bütün bunlar beni daha da şaşkına çevirmekten başka bir işe yaramadı.

Bütün bunları incelerken, engelleyemeden aklıma bir düşünce geldi: Eğer yolum farklı bir yöne sapmış olsaydı, bu sahne hayatımın başka bir versiyonundan olabilirdi. Işık ve ihtişamla dolu bir saray ve ben de yakınlarda uyuyan Aleksander'ı görerek uyanıyorum...

Ona tekrar bakakaldığımı fark ettim, tam o sırada beyaz saçlı kadın, annemin merak edip bir şey öğrenmek istediğinde çıkardığı türden yumuşak bir "hım" sesi çıkardı, ama nezaket kuralları sessiz kalmayı gerektiriyordu.

Yutkundum, düşüncelerimi toparladım ve ses tonumu iş bitirici bir şekilde tutarak sordum: "Yaralandı mı?"

"Çoğunlukla yorgunluktan. Onu dinlenmesi için ayrı bir odaya götürmeye çalıştık ama reddetti." Renkli işlemeli tuniğinin geniş kollarını masumca çekiştirirken, kirpiklerinin altından bana bakarak, "Geldiğinizden beri yanınızdan ayrılmadı—sanırım eğer sizi yalnız bırakırsa sizi ondan tamamen çalacağımıza ikna olmuş durumda," dedi.

Işık Kralı'na karşı duyduğum karmaşık duyguları bir kez daha bastırarak, "Ne kadar zamandır uyuyordum?" diye sordum.

Zamanın kendisi için pek bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "İki gün, aşağı yukarı."

Odanın diğer tarafındaki pencereye doğru yürüdüm, yarı aralık perdelerden dışarıya, içinde bulunduğum oda kadar yemyeşil ve güzel bir dünyaya baktım. İkinci kattaydım ve aşağıda uzanan çimenler gürdü, hafif bir esintiyle dalgalanıyordu. Çiçek açmış ağaçların dalları ve yaprakları aynı esintiyle sallanarak beyaz ve pembe yaprakların girdap gibi bir yağmurunu oluşturuyordu.

Gökyüzü soluk, pudra mavisiydi ve sanki gerçek bir güneş asılı duruyordu; belki de şimdiye kadar gördüğüm en kafa karıştırıcı şeydi.

"Burası neresi?" diye sordum, kadına bakarak. "Hâlâ öbür dünyada mıyız?"

"Ah, aşkım." Bana hem acıma hem de endişe dolu bir bakışla baktı. "Bunun cevabını senin yerine verebilecek kişi ben değilim sanırım—ya da eminim aklında olan birçok sorunun cevabını da ben veremem." Bir an

tereddüt etti, sonra bir adım daha yaklaştı. Bir an için, kollarını bana dolamak ve bırakmamak istiyormuş gibi görünüyordu.

Bunun yerine, ellerini önünde kenetledi, endişeyle ovuşturup sürekli tutuşunu düzeltirken, "Ama burada cevaplar var, yeter ki onları aramaya cesaretiniz olsun," dedi.

Bu garip sözler beni uzun bir süre dilsiz bıraktı.

"Önce biraz daha dinlenmeniz gerekiyorsa," diye ekledi, ellerini zorla yanlarına indirip yüzüne nazık bir gülümseme yerleştirerek. "Yemek göndereceğim ve yedikten sonra ağrılarınız için bir şeyler getireceğim. Bu arada, benim adım Aveline."

Ben sesimi bulamadan gitmişti bile.

Söylediklerini düşünerek arkasından uzun uzun baktım.

Cesaret.

Bunun için gerekli malzemeleri toplamayı bitirmem biraz zaman alacak diye korkuyordum.

Bu sırada Aleksander'e doğru yaklaştım. Aveline'in de belirttiği gibi, tamamen bitkin görünüyordu; onunla yaptığım tüm konuşma boyunca bir santim bile kıpırdamamıştı.

Pencere kenarındaki küçük masanın üzerinde boş bir şişe duruyordu. Uyuyabilmesi için mi almıştı acaba? Üstü çıplaktı, kolları ve karnının bir kısmı bandajlarla sarılıydı. Görünüşe göre küçük yaralardı—ama dikkatimi çeken bunların hiçbiri değildi.

Geçmişteki yaralanmaların izleri, onu daha yakından incelemek için ona doğru yaklaşmama neden olmuştu.

Göğsünü kaplayan solmuş yara izleri, perdelerden süzülen loş ışıktaki hafifçe parlıyordu. Bunları neyin oluşturduğunu anlayamadım, ancak kesin desenine ve her bir izin derinliğine bakılırsa, kötü bir şey ve kasıtlı bir el tarafından yapılmıştı. Dikkatlice sırtına doğru ilerledim ve parmaklarım hızla kürek kemikleri arasında daha fazla yara izine rastladı. Bunlar daha derin ve belki de göğsündekilerden daha düzensizdi. Belki de daha... şiddetliydi.

Bunu kim yapmıştı?

Peki neden?

Ani bir öfke ve üzüntü dalgası beni sardı, dayanılmaz bir ağırlık hissettim. Yanına oturdum, dikkatimi yaralarına değil, yüzüne odaklamaya çalıştım.

Böyle derin bir uykuya dalmışken çok farklı görünüyordu; yüz hatları gevşemiş, her zamanki gerginliğinden arınmıştı. Her şeyden önce gamzeleri daha belirgindi; bu son buluşmamızda nadiren şahit olabildiğim bir özellikti, çünkü son birkaç gündür bana kaşlarını çatarak ya da ona getirdiğim karmaşayı onaylamayarak vakit geçirmişti.

İç çekerek, elimin tersiyle yanağına hafifçe dokundum. Uyanmayınca, dokunuşum daha yukarıya doğru kayd, parmaklarım soluk dalgalı saçlarının arasında dolaştı.

Başını kaydırdı, yastıktan bacağıma doğru yuvarlandı. Doğrulmaya başladı. Nefesimi tuttum, ama o sadece pozisyonunu değiştiriyordu; başı hızla tekrar kucağıma yerleşti ve önceki gibi huzurlu nefes alıp verişine ve hafif bir bilinçsizliğe geri döndü.

Bu daha samimi pozisyon kalbimi gümbür gümbür attırıyordu, ama durumun gerçekliği -planlarımın ne kadar rayından çıktığı- mideme bir yumruk gibi inse bile, sakın kalmayı başardım.

Bir hafta önce, şu anda kucağımda duran kafaya hançerimi saplamak için her şeyimi verirdim.

Artık nefes bile alamıyordum, onun dinlenmesini bölebilecek herhangi bir hareket veya rahatsızlığa neden olmaktan korkuyordum.

Orada oturup onu birkaç dakika inceledikten sonra tuhaf bir şey fark ettim: Duygularımın güçlü bir şekilde yükselmesine ve onun yakınlığına rağmen, aramızdaki büyü hiç yükselmüyordu.

Ona odaklandığımda içimde hâlâ hareket ettiğini hissediyordum, ama garip bir şekilde sakindi; beklediğim o umutsuzca denge arayışı ve mücadelesi yoktu. Belki de bu anın her şeyi zaten dengeli hissettirdiği içindi—ve yine, yıllar önce dünyam paramparça olmadan önce yaşamayı umduğum bir hayata bir şekilde rastlamış gibiydim.

Ama... hayır. Bu normal değildi. Ve göğsümde kıpırdayan bu hisler gerçek değildi. Evli değildik, olabilirdik de, ve onun krallığında evimizde değildik. Cehennemdeydik ve şu anki çevremiz ne kadar parlak olursa olsun, yaşadıklarımızın kanıtı olan taze yaralarımız vardı.

Uzaktan tanıdık bir havlama sesi duydum ve sesin etkisiyle sıçramamak için kendimi zor tuttum.

Dikkatlice Aleksander'in altından kalktım, başının altına yastıklar koydum ve üzerine bir battaniye örttüm, sonra da onu dinlenmeye bıraktım.

Karşıdaki pencereye geçip tekrar dışarı baktığımda, Phantom ve Red'in bahçede koşuşturduğunu gördüm. Bol miktardaki yaprakların arasında

yuvarlanıyorlardı; Red ara sıra durup yaprakları topluyor ve Phantom'un yakalaması için yukarı atıyordu.

İkisinin de sağ salim olduğunu görmek içimi rahatlatmıştı.

Peki bundan sonra onları nereye götürecektim?

Nerede olduğumuzu ve bundan sonra ne olacağını anlamam gerekiyordu ve bunu bu odada otururken yapamazdım.

Cesaretli olsam da olmasam da, ilerlemeye devam etmek zorundaydım.

Hafifçe titreyen ellerimle, odanın köşesindeki makyaj masasında bırakılmış gül kokulu su dolu kaseyle yüzümü yıkadım. Saçımın ön kısmını örüp arkaya doğru topladım ve kendimi daha çok kendim gibi hissetmemi sağlayan o tanıdık yarım topuzumu yaptım; bu, bu tuhaf ve tahmin edilemez yerde aptalca görünse de önemliydi.

Soyunma odasının paravanının arkasında saklanmış botlarımı bulduktan sonra, yakındaki bir yerde asılı bulduğum lüks paltoyla birlikte hızla giydim ve ardından temkinli bir şekilde dışarıdaki geniş salona çıktım.

Rüya gibi odanın aydınlığı ve güzelliği bu yeni mekânda da devam ediyordu. Burası gerçek bir saraydı; uzun pencereler ve yükselen tavanlar, parıldayan, inci grisi zeminler, duvarları süsleyen sayısız sanat eseri ve kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen koridorlar sayesinde bu durum her geçen dakika daha da belirginleşiyordu.

Üstelik işlevsel bir saraydı. Geçtiğim odaların çoğunda gerçekten yaşayan insanlar koşturup duruyordu.

Benden kaçındılar. Ya da bunu başaramazlarsa, panik içinde nefes nefese kalıp derin bir reverans yaparak hızla uzaklaştılar. Birkaç kez, güvenli bir şekilde geçtikten sonra beni görebilmek için kapı aralarından ve köşelerden başlarını uzatan insanları arkama baktım.

Ben de bunu anlayamadım, bu yüzden hedefime, yani gördüğüm çiçek yapraklarıyla dolu avlunun genel yönüne doğru ilerlemeye odaklandım.

Sonunda, hedefimi belirlememi sağlayan birkaç havlama sesi daha duydum.

Dışarı adımımı attığım anda Phantom'un kulakları dikleşti ve Red ile oynadığı oyunu hemen bırakıp yanıma koştu.

(Çok uzun süre uyudun,) diye bilgilendirdi beni.

Ona gülümsedim ve kulaklarının arasını kaşıdım. "Ölmekten kıl payı kurtulmak gerçekten yorucuymuş. Bunu en iyi sen bilmelisin."

Hafifçe inledi, başını bacağıma sürttü, kuyruğunu yavaşça çimenlerin arasında salladı.

“Ama şimdi iyiyim. Gerçekten.” Elbette bir yalandı, ama bunu o kadar sık söylüyordum ki, cümleyi söylerken kekeleyemedim.

Phantom yumuşak, anlamlı bir inilti daha çıkardı ama ben onu kulak ve çenesini daha yoğun bir şekilde kaşıyarak sakinleştirdim, hatta soğuk tüylerini daha iyice tarayabilmek için dizlerimin üzerine çöktüm. Bu, her zaman tahammül edemediği bir sevgi seviyesiydi ama şimdi bundan zevk alıyordu; itiraf etmese bile ne kadar endişelendiğinin kanıtıydı.

Red uzaktan izliyordu. Ona gülümsedim ve o da utangaç bir şekilde el salladıktan sonra yere düşmüş yaprakların arasına oturdu. Yaprakları daha açık ve daha koyu renkli yığınlar ayırırken kendi kendine hafifçe mırıldandı, sonra da ellerini yaprakların arasında gezdirerek yığınları parçalamaya başladı ve kahkahalar attı.

Phantom, omzunun üzerinden bakarak yaprakların yükselip alçalmasını izlerken kulakları seğirdi ve kuyruğu şakırdadı.

"Devam et," diye teşvik ettim.

Ona doğru hızla koşarken, uçuşan çiçek parçalarına hırıldayarak saldırdığı sırada, yavaşça ayağa kalktım ve kollarımı kendime doladım. Zihnimin bir köşesinde giderek büyüyen rahatsız edici bir hisse rağmen gülümsemem yüzümde kaldı.

Bütün manzara, bir zamanlar gördüğüm bir rüyadan fırlamış gibiydi. Daha önceki ateşli fanteziler gibi değildi, ama kalbimde belirsiz bir aşinalık hissi uyandıran bir şeydi. Belki de sadece ılık hava ya da sallanan ağaçların arasından süzülen güneş ışığı, geride bıraktığım evimi tekrar hatırlatıyordu.

Bahçede dalgın dalgın dolaşıyordum, etrafı gözlemliyordum ki sonunda gerçekten yüzleştim.

Bu, Red'e ilk dokunduğum zaman gördüğüm rüyamdaki avluyla aynıydı; bu yüzden tanıdık geldi.

Şok ve daha da büyük bir kafa karışıklığı karışımıyla donakaldım.

"Bellanova, değil mi?" diye aniden bir ses geldi.

Başımı yana eğip bana doğru yaklaşan bir adamı gördüm.

Saçları, hem kuzgun kanadı renginde hem de dalgalarının asi yapısında benimkine benziyordu, ancak onun dalgaları çenesinin hemen altında bitiyordu. Gri gözleri bana dikilmiş, dudakları düz bir çizgi halinde büzülmüş halde ciddi bir ifade taşıyordu; ama ikisi de kolayca kahkahaya boğulabilecek gibiydi ve çoğu zaman da öyle oluyordu.

Erebos dışındaki tarlalarda onun uzun boylu figürünü gördüğümü, acı ve yorgunluktan yere yığılmadan önce belirsiz bir şekilde hatırlıyordum;

ancak o savaş alanında olanların çoğu benim için bulanık kalmıştı.

"Sadece Nova," diye düzelttim, son farkındalığımla ilgili düşüncelerim hızla akarken kelimeleri zar zor kekeleyerek söyleyebildim.

Daha fazla bir şey söyleyemeden, Red adamı gördü ve ona doğru koşmaya başladı, takla atarak ve zıplayarak ilerliyordu. Onu hiç bu kadar hareketli görmemiştim ve adam kollarını ona açıp kucaklaşmasına izin verdiğinde, Red adama karşı hiçbir korku belirtisi göstermedi.

şaşırtıcı bir şekilde, Phantom da adama karşı herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermedi; bizi dikkatle izledi, ancak Red'in onun için hazırladığı çiçek yatağının üzerinde, ağaçlardan birinin altında uzanmaya devam etti.

Adam, Red'i bir anlığına kucakladıktan sonra yere bıraktı ve yüz yüze gelecek şekilde diz çöktü. Ona yabancı bir dilde konuştu, ancak yetişkinler kendi aralarında konuşurken onun oyunlarına geri dönmesini istediğini anlamak için kelimeleri çözmeme gerek yoktu.

"Onu tanıyorsun," dedim o hızla uzaklaşırken.

Gözlerini ondan ayırmadan, "Bir zamanlar burada yaşardı," dedi.

"Bu yerin dışındaki ölü bölgelere düşmeden önce mi?"

Başını salladı.

"Ama o burada nasıl yaşayabilir ki? Buranın ne olduğunu anlamıyorum ve üstelik ondan bu konuda hiçbir şey anlatmasını sağlayamadım."

"Bu beni şaşırtmadı; Ölüler Diyarı'na kaçmadan çok önce konuşmayı bırakmıştı." Düşünerek gökyüzüne baktı. "Hatırladığım kadarıyla annesinin ölümünden tam iki hafta sonra."

"Annesi de bu sarayda mı yaşamıştı?"

"Kendisi annemin çok yakın bir arkadaşıydı."

Annesinden bahsettiği sırada bakışlarının bir anlığına bana kayması, sonra da hızla tekrar Red'i izlemeye dönmesi... Bunu açıklayamıyordum ama beni huzursuz ediyordu.

Onu daha yakından inceledim, anlamaya çalıştım. Yüz hatları, güçlü ama aynı zamanda nazik bir karışım gibiydi. Her hareketinden sakin, sessiz bir güç yayılıyor gibiydi. Sade ama özenle dikilmiş bir gömlek giymişti, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve...

Kollarının ortasından yukarı doğru uzanan, giysilerinin altında kaybolan garip, kıvrımlı koyu renkli yaralar vardı.

Soğuk terler döktüm, kafam daha da karıştı. Daha fazla soru işareti, daha fazla olası farkındalık.

Yavaşça, "Kimsiniz?" diye sordum.

Sonunda bana baktı ama soruyu cevaplamadı.

Nedenini tam olarak bilmesem de birkaç adım geri çekildim. Bu adam tehditkar görünmüyordu. Phantom da hâlâ kıpırdamamıştı, bu da genellikle yakın bir tehlike olmadığına dair güvenilir bir işaretti.

Yine de kaçmamak için kendimi zor tuttum.

“Nova...” Yakındaki bir bankı işaret etti. “Sanırım oturmalısın.”

“Oturmak istemiyorum. Bana buranın ne olduğunu ve çevresindeki her şeyden neden bu kadar farklı olduğunu anlatmanızı istiyorum.”

“Çünkü koruma altında.”

"Erebos gibi mi?"

"O şehirden veya Rivenholt'taki diğer şehirlerin herhangi birinden çok daha güçlü bir büyüye sahip."

“Rivenholt?”

“Bu krallığın adı bu.”

“Krallık mı?” Nefes nefese, aptalca bir şekilde söylediklerini tekrarlamaktan başka bir şey yapmadığımı fark ettim ve daha zekice bir şey söylemeye çalıştım—çaresizce. “Ölüler dünyasında krallıklar yok; böyle bir şey hiç duymadım.”

Sonuçta, bu aleme inmeden önce yıllarca araştırma yapmıştım. Her şeyi titizlikle planlamıştım. En ince ayrıntısına kadar haritasını çıkarmıştım. Ne beklemem gerektiğini biliyordum...

Ve her şey tamamen farklı çıktı, diye fısıldadı zihnimin derinliklerinde küçük bir ses.

Yere dik dik baktım, karşılaştığım tüm gariplikleri, yanlışlıkları artık inkar edemez hale gelmiştim. Bütün bunları, anlamlandırmak istediğim çerçeve içinde anlamlandırmanın imkanı yoktu.

O, "Burası ölülerin dünyası değil" dediğinde sessiz kalmaktan başka çarem yoktu.

Başımı salladım ama o konuşmayı bırakmadı.

“Bu saray bir zamanlar gelişen, yaşayan bir imparatorluğun merkeziydi,” dedi, “Yukarıdaki imparatorluklarla barış içinde bir arada yaşayan bir imparatorluk. Ve son günlerde karşılaştığınız varlıklar ölü değil. Lanetlenmişler. Annemizin bir gün kırabileceğimizi umduğu bir lanet bu, bu yüzden yirmi beş yıldan fazla önce Yukarıya gönderildik.”

Gözlerimi zorlayarak onun gözlerine baktım.

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı, gözleri isimlendirilemeyecek bir duyguyla parlıyordu. "Gerçek dünyana hoş geldin, Nova."

Yirmi Altıncı Bölüm

Nova

AYAKLARIMIN ALTINDAKİ ZEMİN KAYBOLMUŞ GİBİYDİ VE HİÇLİĞİN içinde yuvarlanarak, savrularak düşüyordum.

Omzumu kavrayan o sağlam el olmasaydı sonsuza dek aşık olabilirdim. Bakışlarım yavaşça yukarı, kolunun iç kısmından geçen tuhaf yara izine kaydı; pürüzlü, harap olmuş bir derinin kömürleşmiş siyah bir çizgisi. Karşı kolundaki yara izi de aynıydı. Karnını göremiyordum ama merak ettim... onun da ortasından geçen bir iz var mıydı acaba?

Yirmi dört yıldan fazla bir süre önce onu beşiğinde ölü bulanların anlattığına göre, bunlar kardeşimin derisini tahrip eden türden yaralardı.

Kendi büyüsyyle paramparça olmuştu, diye iddia etmişlerdi.

Nefesim kesildi.

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

Bu yaralar daha küçük olmalıydı. Zamanla daha da solmalıydı. Ve yine de... onlara ne kadar uzun süre bakarsam, yirmi dört yıl önce onu parçalayan ya da başka bir şekilde büyüünün geride bıraktığına o kadar çok ikna oldum. Siyahın kıvrımlı hatları açıkça normal değildi. Yüzeylerinin altında da bir şeylerin kaynadığını hissedebiliyordum; sıradan bir bıçaktan veya başka bir silahtan çok daha güçlü bir şeyin enerjisi.

"Oturun," diye tekrar önerdi adam, yakındaki banka doğru başını sallayarak.

Bu sefer dinledim, dizlerim tamamen iflas etmeden önce zar zor o banka ulaşmayı başardım.

Yanıma oturmadan önce bir an tereddüt etti. Uzun bir süre sessiz kaldık. Ellerimin titremesini önlemek için önümde ellerimi kenetledim.

"Sen kimsin?" diye sordum tekrar, sesim titriyordu.

"Benim adım Bastian."

Ellerimi daha sıkı kenetledim. "Hayır, olamaz. Olamaz."

Onun beni dikkatle izlediğini hissedebiliyordum, ama gözlerimi dümdüz ileriye, Phantom'a dikmişim. Köpek hâlâ ilgiyle bize bakıyor, kulakları dikilmiş ve başını ara sıra yana eğerek, bana ihtiyacım olup olmadığını sessizce sorguluyordu.

"Bastian öldü," diye fısıldadım. "Biz daha bebekken öldü."

"...O gece ölmedim," dedi uzun bir duraksamanın ardından. "Ancak az kalsın ölüyordum, öyle söylendi. Evlat edinen ailemiz ve Orin, bu sarayın etrafındaki büyüünün beni tekrar sağlığıma kavuşturacağına dair umutla beni buraya geri gönderdiler. Bu biraz ironik, çünkü bizi aslında aynı büyüünün etkisi altında kalmaktan korumak için Yukarıya göndermişlerdi."

Orin.

Bu isim bir can simidiydi, etrafımda kükreyen imkansız gerçekler denizinde tutunabileceğim tanıdık bir şeydi. Ve yine de... şimdi sevgili akıl hocamın gerçeğinin de parmaklarımdan arasından kayıp gitme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissediyordum.

Cevabından korksam da, "Orin'i de tanıyor muydunuz?" diye sordum.

"Aslında sadece ismini biliyordum. Bana eşlik ettiği yolculukları hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Neredeyse yirmi dört yıldır buraya geri dönmedi; alemler arasında geçiş yapmak kolay değil, eminim siz de bunun farkındasınızdır."

"Yani sana ne olduğunu biliyordu..."

"Evet."

Ellerimi o kadar sıkıca kenetledim ki, kemiklerimin kırılmadığına şaşırdım. "Hayır," dedim. "Hayır. Yalan söylüyorsun. Benden böyle büyük bir sır saklamazdı."

"Sesini, özellikle benimkine kıyasla, şaşırtıcı derecede sakın bir tonda söyledi: 'Sanırım seni olabildiğince uzun süre güvende tutmak ve eve dönmeye hazır olana kadar bu alemden uzak tutmak umuduyla senden birçok şeyi sakladı.'"

"Burası benim evim değil," dedim ayağa kalkarken.

Bastian yedek kulübesinde oturdu. "Ama burası senin doğduğun yer. İkimizin de kraliyet ailesine doğduğumuz yer. Ve sen bu dünyaya avucunda

Vaelora'nın işaretiyle geldin... yüzyıllardır çürüyen bu kayıp dünyanın son umudu olarak."

"Vaelora..." Onun sakın ses tonuna uymaya elimden geldiğince çalıştım. "Nelerden bahsediyorsun sen?"

Burnunun köprüsünü çimdikleyerek, yüzüne yavaş yavaş sızmaya başlayan endişeyi gidermeye çalıştı. Burnunun benimkine ne kadar benzediğini fark etmeden edemedim. Dar, hafif eğimli, burun köprüsünde birkaç silik çil...

"Gerçeğin yukarıdaki dünyadan ne kadar tamamen silindiğini hayal etmek zor," dedi. "Ama bu yüzyıllardır süregelen bir komplo, bu yüzden... sanırım bunların hiçbirinden haberdar olmamanız mantıklı."

"Yüzyıllardır planlanan bu komplo nedir? Bana dosdoğru gerçeği söyleyin, yoksa yemin ederim ki bu konuşma biter." Her iki durumda da içeri geri koşmayı düşünerek sarayın kapısına baktım.

Sonunda kıpırdamadım, çünkü Phantom tam o anda yanıma gelip elimin altına başını sokarak okşanmak istedi. Onun sağlam ağırlığı beni yerimde tuttu, tıpkı geçmişte birçok kez olduğu gibi.

(Bacaklarını ısırmamı ister misin?)

Başımı uyuşmuş bir şekilde salladım ama teklifi için ona birkaç kez daha kulak kaşıdım.

Uzakta bir ağacın altında Red uyukluyordu. Ağacın çiçeklerinin yukarıda çırpınısını, bu bahçede sürekli esen garip, ılık rüzgarın kollarında aşağı doğru savrulmasını izledim. Her bir savrulan yaprağı takip etmek, zihnimin onlarla birlikte sürüklenmesine izin vermek ve mevcut gerçekliğimden kaçmak çok cazip geliyordu.

Kardeşim olduğunu iddia eden adam derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Binlerce yıldır durum böyleydi: İki dünya. Biri yukarıda, diğeri aşağıda. Sırasıyla Soltaris ve Noctaris—ikisi de aralarında bulunan Aetherstone'un büyüyle besleniyordu. Başlangıçta birlikte var oldular, Taş ikisine de yaşam ve güç veriyordu. Ancak zamanla, büyü o kadar zayıfladı ki sadece bir dünya varlığını sürdürebilir hale geldi. Hangi dünyanın yaşayacağı, hangisinin öleceği konusunda acımasız ve kanlı savaşlar yapıldı, sonunda her iki taraftan da en güçlü iki sihir kullanıcısı öne çıktı ve bir anlaşma yaptı."

"Anlaştık mı?"

Ayağa kalktı, bana doğru yaklaştı, bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Berrak, kusursuz derecede sakın, masmavi gökyüzü. Ona bakmak hâlâ

tüylerimi diken diken ediyordu. Ne kadar canlı göründüğünü, bu alemin bir zamanlar nasıl göründüğünü düşünmek...

"Evet, bir anlaşılmıyordu," dedi Bastian. "Bu anlaşma, Aetherstone'un büyüünün ritüelistik, periyodik bir şekilde değiştirilmesini içeriyordu; böylece büyü belirli bir süre boyunca bir dünyaya yoğunlaşıyor, sonra diğerine geçiyordu. Her nesilde, her dünyada Vaelora olarak bilinen bir varlık doğuyordu ve sonunda, taşın yönünü değiştirmek için bir araya gelip güçlerini birlikte kullanmaları kaderlerinde yazılıydı. Bu dönüşüm gerçekleştiğinde buna Ekinoks Günü deniyordu."

"Bunların hiçbirini daha önce duymadım."

Bakışlarını gözlerime indirdi, sesi ciddileşerek, "Evet, çünkü geçmişte bir noktada anlaşma bozuldu. Taş, Noctaris'e dönmesi gerektiği halde dönmedi ve Işık Muhafızları ve hizmetkarları yüzyıllardır kendi dünyalarının üzerinde sihrin parlamasını sağlamak ve yukarıdaki dünyayı, altındaki bu dünyaya dair tüm bilgilerden arındırmak için çalışıyorlar. Bu... karmaşık bir hikaye." dedi.

"İmkansız bir hikaye gibi görünüyor," dedim kaşlarımı çatarak. "Özellikle de hatırladığım kadarıyla bununla ilgili hiçbir bilgin olmadığı düşünülürse. Çocukluğumda ve sonrasında yeterince okumuştum; yirmi beş yıllık ömrümde bunların hepsiyle ilgili bir şeye mutlaka rastlardım."

O da benim gibi kaşlarını çattı. "Yanlışı kişilerin yönetime geçmesiyle bilginin ne kadar çabuk yok olabileceğine şaşırsın."

Dudaklarımı ısırdım, konuşamıyordum. Düşüncelerim o kadar hızlı akıyordu ki, kelimelere odaklanamıyordum.

Fener Bekçileri...

Bunlar, Aleksander'in krallığını esasen yöneten tehlikeli derecede güçlü varlıklardı. Peki Aleksander bu tarihin herhangi birinden haberdar mıydı? Yine de, gerçeği bu kadar ustaca gizlemiş olmaları imkansız görünüyordu...

Ama tahtına bir sahtekar oturtmuşlardı ve o da bunun olacağını tahmin etmediğini iddia ediyordu. Bu yüzden, Muhafızların kurduğu daha büyük planlardan habersiz olması ihtimal dışı değildi belki de.

"Anlıyorum, bunlar çok fazla şey," dedi Bastian nazikçe. "Ama her zaman buraya geri dönmeniz gerekiyordu. Eldris Kralı ve Kraliçesi tarafından evlat edinilmeden önce burada bir prensesiniz; devamıza destek veren, dünyadan gelen iki nadir müttefikinizdi onlar. Gerçek tacınız,

ayrıldığıңызdan beri bu sarayın derinliklerinde güvenli bir şekilde saklanıyor."

Yine burnuna bakıyordum. Sonra gözlerine—tıpkı benimkiler gibi derin bakışlıydılar. Yüksek elmacık kemikleri, yay şeklindeki dudakları, başını eğme ve kaşlarını kaldırma şekli... Ne kadar da küçük, önemsiz şeylerdi bunlar, ortak noktamız. Ve yine de...

"Sen gerçekten de... o'sun, değil mi?"

Bana yine hüzünlü bir gülümseme verdi. Yavaş ama emin bir baş sallama. Kaybettiğimiz tüm yılların ağırlığı aramızda çökmüş, söylemek istediğim her şeyi ezip geçmiş gibiydi. Hem onun, hem bizim, hem de kırık parçalarımızın anlamını çözmeye çalışırken, aynı zamanda az önce ayaklarımın dibine bıraktığı sarsıcı gerçeklerle yüzleşmek haksızlık gibi görünüyordu. Eğer bana anlattığı her şey doğruysa...

Bütün bu karmaşayı anlamlandırmaya nereden başlamalıydım ki?

Omuzlarındaki gergin yükü biraz olsun üzerinden attı. Sanki sadece yüzeye dokunmuş ve daha derine dalmaya hazırlanıyormuş gibi kendini hazırlıyordu.

Bu düşünceye katlanamıyordum.

"Gitmek zorundayım."

"Nova, bir dakika bekle—"

Beklemedim. Bekleyemezdim. Durumun ciddiyeti bir anda üzerime çöktü ve onun altında ezilmek istedim; ama aynı zamanda bu çöküşüm için bir izleyici kitlesi de istemedim. Phantom'u arkama çağırdım ve içeri girdim.

Ancak devasa ahşap kapıdan içeri adımımızı attığımız anda, kendimizi başka bir engelle karşı karşıya bulduk: Thalia.

Phantom onu görünce irkildi, ağzından kısık, belirsiz bir hırıltı çıktı.

Bakışlarını köpeğe çevirdi ama sonuçta ondan rahatsız olmamış gibiydi. "Sonunda uyandın," dedi, gözleri beni süzerek, "Bu bir rahatlama."

Rahatlamış görünüyordu ama ben nezaket kurallarına uyacak durumda değildim. Kafamdaki karışıklık hızla öfkeye dönüştü ve sesim sertleşti. "Beni neden buraya getirdiniz?"

Ses tonum karşısında şaşırmış gibiydi ama çabuk toparlandı. "Çünkü beni Luminor'a götürmemi sen istedin."

Luminor. Tabii ki—başlangıçta bu karanlık dünyaya inmemin asıl sebebi buydu. Yaşanan diğer her şeyden dolayı aklımdan çıkmıştı.

Ona şüpheli bir bakış attım. "...Burada mı?"

Başını kısaca salladı.

Bu, öfkemi dindirmeye yetmedi. "Demek gerçekten de nerede olduğunu biliyordun, ama aynı zamanda bu alem hakkındaki gerçeği de en başından beri biliyordun."

İnkâr etmedi. Zaten ondan bunu beklemiyordum; özür dilemeyen tavrına alışmaya başlamıştım.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Işık Muhafızları için çalışmadığınızdan emin olmalıydım. Siz ya da arkadaşlarınız. Yukarıdaki Muhafızlar bu dünyanın tamamen ölü olduğuna inanıyorlar ve eğer onu kurtarma planımızı uygulayacak kadar uzun süre güvende tutmak istiyorsak, buna inanmaya devam etmeleri şart. Güvenilir olduğunuzu kanıtladığınız anda sizi de bu plana dahil etmeyi tamamen amaçlamıştık."

"Ne tür bir plan?"

Henüz ayrıntılı açıklama yapmaya hazır görünmüyordu, bu da sinirimi yatıştırmaya hiç yardımcı olmadı. Sessiz bekleyişimiz, kardeşimin olup biteni anlaması için yeterince uzun sürdü.

"Bu dünyayı kurtarmak için ne planınız var?" diye sordum, bakışlarımı ikisi arasında gidip getirerek.

Thalia kollarını göğsünde kavuşturdu ve ifadesi karardı, sanki şu anda bile bana tamamen güvenemediğini hissediyordu.

Bastian elini koluna koydu. Elini itmemesine şaşırdım; onun sarsılmaz sakinliği, onun huysuz doğasını bile yatıştırmış gibiydi.

"Bu planın birkaç aşaması var," dedi bana. "Ve şimdi burada olduğunuza göre, siz ve sihiriniz yardımcı olabilirsiniz..."

"Büyüm tehlikeli derecede tahmin edilemez."

"Belki. Ama senin neler yapabileceğini gördük. Erebos dışındaki hayaletler için neler yaptığını. Hatta ondan önce de, Thalia bana öyle söyledi."

"Bunların hiçbirini tek başıma yapmadım. Benim büyüm – öngörülemeyen büyüm– Aleksander'in büyüünden etkileniyor ve bunların nasıl birleştiğinin doğasını hâlâ tam olarak anlamıyoruz."

"...Öyle duydum." Yüz ifadesi yumuşaktı, ama içimde bir aciliyet sezgisi vardı ki bu da benim nabzımın daha hızlı atmasına neden oldu. "Yine de, açıkça Vaelora'nın işaretini ve onunla birlikte gelen büyüyü taşıyorsunuz. Bu büyü, Aetherstone'un hayat veren gücünü dünyamızın lehine çevirmeye yetebilir. Belki Işık Kralı'nın yardımıyla, belki de değil;

kesinlikle üzerinde çalışmamız gereken şeyler var. Hala cevaplanması gereken birçok soru var.”

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Planınız her ne olursa olsun, bana neden ihtiyacınız var? Sizin de sihir gücünüz var, değil mi?"

“Evet, ama seninki kadar güçlü değil. Ben Vaelora’nın işaretini taşımıyorum. Saray bilginlerinin inancına göre, bu kadar güçlü olmasının tek sebebi, bir zamanlar seninle aynı rahimde bulunmam ve bazı şeyleri özümsemem. Elimdeki imkanlarla elimden geleni yaptım, Erebos gibi şehirlerin koruma ve tılsımlarını kurmaya yardımcı oldum. Ama bunların hiçbirini ben yaratmadım. Bu dünyaya gerçek anlamda hayatı geri getirmeyi de başaramadım, ya da...” Sözleri yarım kaldı, yüzünde bir gölge belirdi.

Sessizlik çöktü. İkisi de bana sanki gerçekten bir ömür boyu bir şey, bir cevap, bir işaret beklemişler gibi bakıyorlardı ve işte ben buradaydım. Thalia'nın her zamanki sert yüz hatları bile sonunda yumuşadı, gözlerinde bir umut ışığı belirdi.

Sadece başımı tekrar sallayabildim, kalbim hem inanmazlık hem de korkuyla çarpıyordu. "Yanıldın. Ben sandığın kurtarıcı değilim."

Geri çekilmeye başladım. Thalia beni durdurmak istercesine hareket etti, ama Bastian kolunu tekrar yakaladı, tutuşu sağlam ama nazikti. Ona keskin bir bakış attı, aralarında okunamaz bir şey geçti. Çenesi kasıldı ve onu tanıdığımdan beri ilk kez, soluk mor gözlerinde bir tür belirsizlik parıltısı gördüm.

Kadın itiraz etmek istercesine ağzını açtı, ama Bastian daha o konuşmadan önce alçak ama kralca bir otoriteyle dolu bir sesle konuştu: "Onu bırak."

Ondan sonra ne dediğini duymadım.

Çünkü ben zaten uzaklaşıyordum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Nova

BU SEFER SARAYDA İLERLERKEN DAHA DA FAZLA GÖZ BENİ TAKİP ediyordu.

Yine de kimse benimle konuşmadı veya bana yaklaştı. Garip bir şekilde, çocukluğumdaki Rose Point'e geri dönmüş gibi hissettim; ihtişam ve entrika dolu bir dünyada, sonsuz sohbetler, büyüleyici hayatlar ve gelişen hikayelerle çevrili bir şekilde var oluyordum... ama bir şekilde tüm bunlardan tamamen ayrıydim.

Phantom yakından yanımda ilerliyordu, ama o da sonunda beni terk etti; her zaman olduğu gibi, yiyecek kokusuna kapılmıştı. Gözümü ondan ayırdığım anda ortadan kayboldu, bir çeşit kiler gibi görünen bir yere doğru hızla girdi. Arkasından sallanan kapılar kapanmadan hemen önce, onun yaklaşmasından hem korku hem de merakla donakalmış birkaç hizmetçiyi gördüm.

Karnım guruldadı, onu takip etmem için beni zorluyordu. Ama kalbim direndi; benden kaçınmak için çok uğraşan bu saray sakinlerinden herhangi biriyle garip, kısa bir sohbete zorlanmak istemiyordu.

Bunun yerine, her zamanki gibi yalnız başıma devam ettim ve sonunda daha önce uyandığım odanın kapısını hızla açıp arkamdan sertçe kapattım. Dışarıdaki herkesten kaçmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, bir an için içeride beni kimin beklediğini unuttum.

Kapıyı kilitlemekten vazgeçtiğimde Aleksander uyanıktı ve temiz bir gömlek giyiyordu. Bana merakla baktı ama sanki bu aramızda sıradan bir

şeymiş gibi, aynı mekana girip çıkmak, sanki her zaman aynı odayı paylaşıyormuşuz gibi, gömleğinin düğmelerini iliklemeye devam etti.

Başımı dik tuttum ve her şeyin normalmiş gibi davranmaya çalıştım, içimdeki karmaşanın, bükülmelerin ve dönmelerin, kendimi doğru hissettirecek şekilde yeniden bir araya getirmeye çalışmasının verdiği hissi görmezden geldim.

Artık hiçbir şeyin eskisi gibi yolunda gideceğinden emin değildim.

Yine de, dışarıdan her zamanki iyimser selamımı verdim, umarım bu onu kandırmaya yeter ve yalnız kaldığımda huzur içinde yıkılabiliyim diye düşündüm.

Belli ki birlikte çok fazla zaman geçirmiştik, çünkü kollarını sıvarken bana baktı ve "Sorun ne?" diye sordu.

Soruyu görmezden geldim ve masanın ortasında duran, Aveline'in daha önce söz verdiği yiyeceklerle dolu gümüş tepsiye doğru ilerledim. Zengin, lezzetli görünen yiyecekler; parlak meyveler, ince dilimlenmiş etler, tereyağlı ekmek ve yanında baharatlı bir çeşit sürülebilir sos. Şu anda bunların hiçbirini gerçekten yiyebileceğimden emin değildim, ama Aleksander yaklaşırken ona cevap vermemek için kendime bir ziyafet hazırlıyormuş gibi davrandım.

"Nova?"

Parlak kırmızı bir meyve aldım ve parlak kabuğunda görünen her bir çekirdeği sayarak incelemeye başladım. "Hiçbir sorun yok."

"Yalancı."

Burnumdan derin bir nefes aldım.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ben de ölüleri birlikte diriltmenin bizi birbirimize yeterince yaklaştıracığını ve bir iki sır paylaşabileceğimizi sanıyordum."

Onun o alaycı gülümsemesini aynı özgüvenle taklit etmeye çalıştım ama girişimim başarısız oldu.

Bir an beni beklentiyle izledi, ama cevap vermeyince o da dikkatini yemek tabağına verdi. Onu oyalayacak bir fırsat yakalayınca, hızla ona bir tabak uzattım ve bir şeyler yemesi konusunda ısrar ettim.

Tabağı aldı ve dikkatlice, düzgünce doldurdu, ancak eline aldığı hiçbir şeyden tek bir lokma bile yemedi.

Fark ettiğim kadarıyla bu onun bir alışkanlığıydı; yiyeceklerini kusursuzca düzenli, eşit yığınlar halinde koymakla diğer her şeyden daha çok ilgileniyordu. Önündeki her şeyi asla yemezdi, yediğini de yavaş yedi

ve her lokmayı yuttuktan sonra sessizce hepsini yeniden sayıp değerlendirme eğilimindeydi; sanki yiyecekleri paylaşırıp biriktirmeye hazırlanıyordu. Elarith Sarayı'nda büyürken şüphesiz ki ne yapacağını bilemeyecek kadar çok yiyeceğe sahip olmuş bir prens için bu garip bir davranış gibi görünüyordu.

"Peki?" diye sordu, bana bakarak. "Sorunun ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa söylemeyecek misin?"

Sesi kalbimin birkaç kez durmasına neden oldu; gerçekten endişeli görünüyordu. Bugün duyduğum en tuhaf şey değildi... ama listenin üst sıralarındaydı. Ve içimdeki gerçeği ortaya çıkardı.

"Büyüttüklerimiz aslında ölmemişlerdi," diye ağzımdan kaçırđım, sesimin titremesini engellemek için elimden geleni yapmama rağmen biraz titriyordu.

"...Neden bahsediyorsun?"

Meyvelerimi tepsiye geri koydum. Çok açtım, hatta açlıktan ölüyordum, ama yediğim her şeyin hemen geri kusacağımdan da şüpheleniyordum.

"Hayata döndürdüklerimiz aslında ölü değildi," dedim ona. "Onlar..." Başımı salladım. Tekrar denedim. Yine başarısız oldum. Birkaç başarısız denemeden sonra, kardeşimin bana verdiği bilgilerin özetlenmiş bir versiyonunu tekrarlamayı başardım.

Ben konuşmayı bitirdiğimde, nefes nefese ve hâlâ hafifçe titreyerek, Aleksander yatağın kenarına oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve başını düşünceli bir şekilde öne eğdi.

Bir dakika sonra, dışarıdan gelen sesler bize ulaştı. Gözleri kapıya dikildi. İkimiz de gerildik, muhtemelen aynı şeyi merak ediyorduk: Gerçekten burada güvende miydik?

Salon yeniden sessizliğe büründüğünde, "Sizce size doğruyu mu söylüyorlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki."

Kaşları çatıldı.

"Gerçi Luminor'u bana gösterdikten sonra onlara daha çok inanmaya meyilli olacağımı düşünüyorum," dedim. "Thalia, Luminor'un burada olduğunu iddia ediyor. Eğer bizi oraya götürme sözünü tutabilirse, belki..."

Kılıcından bahsedilince gözleri yeniden ilgiyle parladı ve ben de bir an için bu yolculuğa nasıl başladığımızı hatırlayarak hafifçe geri çekildim: Düşman olarak.

Bu noktaya gelene kadar ne garip, ne dolambaçlı bir yol izlemiştik.

Ve eğer kardeşimin söyledikleri doğruysa, işler daha da karmaşıklaşacaktı. Çünkü Aleksander ve ben tamamen ayrı iki dünyadan geliyorduk; birlikte var olamayacak dünyalardan. Peki ya Aşağı Dünya başarıyla yeniden canlandırılırsa Yukarı Dünya'ya ne olacaktı?

En iyi bildiğim dünyaya, Aleksander'e ve krallığına ne oldu?

Bize?

Daha da önemlisi, neden kendimizi kolektif bir varlık olarak düşünüyordum ki?

Tanrım, bir şekilde yemek yemem gerekiyordu; başım dönmeye ve sayıklamaya başlamıştım.

"Kılıcı tekrar elime alana kadar onların gerçekten kılıca sahip olduğuna inanmayacağım, ondan önce değil," dedi Aleksander, beni kendime getirerek.

"Anlaştık," dedim odada volta atarak. "Ve ben bu dünyaya bunun için geldim; kılıcın saklandığı yere doğru yürüyüp gitmek yerine neden şimdi burada saklandığımı anlamıyorum."

Düşünceli bakışları yeniden donuklaşırken, basit bir açıklama mırıldandı: "Çünkü görevinizin sonunun böyle olacağını hayal etmemiştiniz. Beklenenden daha karmaşık bir hal aldı, değil mi?"

Haklı olduğunu kabul etmek istemiyordum—birdenbire beni nasıl bu kadar iyi tanıyordu?—ama sözlerini de inkar edemezdim.

Sessizce, "Bu dünyanın kurtarıcısı olmak istemiyorum. Bu sarayın sunabileceği hiçbir tacı istemiyorum. Aslında hiçbir zaman, hatta öbür dünyada bile, bunların hiçbirini istemedim," dedim.

"Eldris'te bile her zaman bir soyluydunuz," diye hatırlattı bana.

"Evet, ama aslında hiç öyle hissetmedim. Annem kraliçeydi, ama ben sadece..." Yükselmeye çalışan duyguyu yutkunarak başımı salladım. "Kimsenin gerçekten istemediği bir gölgeydim sadece."

Gözlerini kırptırdı, yoğun bakışları bana daha çok odaklandı. Kıvrınma isteğimi bastırmaya çalıştım, keşke o son kısım hakkında ağzımı kapalı tutsaydım diye düşündüm.

Bu, geri dönülemez ve acı verici bir gerçek olsa bile.

İçten içe, cehennem olduğuna inandığım yerin derinliklerine bu kadar cesaretle girmeye bu kadar istekli olmamın bir nedeninin, krallığımın beni bir baş belası olmaktan başka bir şey olarak hatırlaması olduğunu düşünüyorum. Görülmeye değer olduğumu kanıtlamak istiyordum. Ebeveynlerimin saltanatının ışığını engelleyen basit bir gölgeden daha

fazlası olarak var olduğumu kanıtlamak istiyordum. Ve sonra burada ölebilirdim bile, belki de değerli bir miras bırakabilirdim. Evet; içimde çok gerçek bir parça burada ölmeye istekliydi, hatta belki de hazırды.

Şimdi ise benden yaşamam ve ölmekte olan bir dünyaya hayat vermem isteniyordu?

Bir bakıma çok daha korkutucu bir ihtimal.

Aleksander'in her zamanki somurtkan ifadesi yumuşamıştı, ama belli ki belirsizdi. Acı dolu itirafıma cevap vermedi, oysa bunu yapmanın bir yolunu arıyor gibiydi; neredeyse bana garip bir şekilde başımı okşayıp duygularıyla ilgili iyi şanslar dilemesini bekliyordum.

Tanrıya şükür, bunların hiçbirini yapmadı; sadece uzun bir süre o belirsiz endişeyle bana baktı, sonra boğazını temizleyip, "Kanıyorsun," dedi.

"Hı?"

"Omuzunuz."

"Ah." Baktım ve haklıydı; yaranın etrafına sarılı bandajlar kirlenmiş, kan gömleğimin kollarından sızmaya başlayacak kadar nemlenmişti. Bunu geçiştirmeye çalıştım ama o inatla beni lavaboya doğru çağırdı; orada birileri taze bir kase su ve iyileştirici malzemeler bırakmıştı; Aveline, yiyecek getirmenin yanı sıra bu yarayı da pansuman etmeyi planlamıştı anlaşılan.

İkisinden birinin de yaralarımı ilgilenmesini özellikle istemiyordum, ama bir kez olsun tartışma havasında değildim. Bu yüzden, yarı aralık perdelerin arasından görebildiğim avluya gözlerimi dikerken Aleksander'in işini yapmasına izin verdim.

Onun dokunuşunu düşünmemeye çalıştım.

Ama bunu yapmamak imkansızdı.

Hafif, hassas ve kusursuz bir dokunuştı. Ama altındaki bandajlı yarayı daha iyi değerlendirebilmek için tişörtümü kenara çektiğinde, aklımdan bir sürü canlı anı geçti; parmak uçlarıyla tenime dokunduğu son anın görüntüleri. Erebos'taki o çatı katında birlikte geçirdiğimiz anlar. Dokunuşunun beni o kadar açgözlü, o kadar kendinden emin bir şekilde keşfetmesi. Aramızda yükselen o sıcaklık ve sihir...

Nefesimi tuttuğumu fark ettim; bir an için o da nefesini tutmuştu.

O da her şeyi hatırlıyor muydu?

İşleri ne kadar da yarım bırakmıştık?

Erebos'ta her şey yanlış gelmişti. Ama şimdi her şey değişmişti. Yine. Dokunuşu tanıdık ama aynı zamanda tamamen yeniydi, aramızdaki bağ durmaksızın değişiyor, beni her an yere sermekle tehdit ediyordu... ama birdenbire, onun tarafından dengemden düşme fikrinden tamamen nefret etmeyen bir yanımla ortaya çıktı. En azından tanıdığım bir düşmandı.

Ve o an kendini hiç düşman gibi hissetmiyordu.

"Bana, baygın olduğum süre boyunca yanımdan hiç ayrılmadığını söylediler," dedim sessizce, o da bizi saran uyuşukluktan sıyrılıp titizlikle bandajlama işine geri döndüğünde.

"...Büyük bir saray burası. Burada kalmak daha kolay görünüyordu." Sesi sinir bozucu derecede duygusuz ve mesafeliydi.

"Daha mı basit?"

"Evet."

İçimden bir kahkaha attım. "Bizim için hiçbir şey basit değil, Aleks."

Cevap vermedi. Yarama pansumanı tamamen sessizce bitirdi ve sonra odanın diğer tarafına geçip kadife kenarlı bir kanepenin üzerine serilmiş paltosunu topladı. Bakışları uzaklara dalmıştı; ne düşündüğünü ancak tahmin edebiliyordum.

Bunu bilmek istememeliydim.

Benim de endişelenmem gereken birçok kendi düşüncem vardı.

"Erebos'ta benim için geri döndün," dediğimi duydum kendi kendime.

"Ve?"

"Sen beni savaşın dışında da takip ettin."

Başını bana doğru eğdi. "Evet, yaptım."

Açıdan bile olsa bakışları ürkütücüydü. Uzaktan bile, gözlerini üzerimde daha uzun süre tutarsa alev alacakmışım gibi hissediyordum.

Merak onu ele geçirmiş gibiydi, kapıya doğru değil de bana doğru yönelmişti. Merakına yenik düşmeden önce bir an tereddüt etti ve aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı. Bakışları omzumda yaptığı çalışmanın üzerinden geçti, sonra yüzüme dikildi, sorgulayıcı bir şekilde. Beklentili.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki..."

O odanın diğer ucundayken bir noktaya ulaşmıştım; nereye kaybolmuştu?

Yaklaştı. En fazla yarım santim kadar yaklaştı, hatta dokunmadı bile; ama varlığının gücüyle beni olduğum yerde adeta mihliymiş gibi hissettim.

Hâlâ ne söylemeye çalıştığımı hatırlayamıyordum.

"Ne dedin?" diye sordu, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi; bu gülümseme gamzelerini daha da belirginleştirmeye yetecek kadardı.

Beni neden sürekli kurtardığını anlamıyorum.

Acaba bunun tek sebebi bu dünyada hayatta kalabilmek için bana ve büyülerime ihtiyacı olması mıydı?

Yoksa başka bir şey miydi?

Kader bizi bir araya getirmiş gibiydi. Büyümüz bizi daha da birbirine bağlamıştı. Ama büyüüm şu anda, bu korunaklı sarayda uyandığımdan beri olduğu gibi, son derece sakindi. Bu sefer beni körü körüne ona doğru çekmiyordu.

Ne yaptığımın tamamen farkındaydım.

İçimde sarmal gibi yükselen sıcaklığın ve ihtiyacın, parmak uçlarımda yükselme ve güçlü çenesini elimle kavrama tercihimin çok farkındaydım...

Dudakları aralandı, altın rengi gözlerinde hafif bir şok ifadesi belirdi. Ama geri çekilmedi. Öne eğildi ve beni en hafif öpücükle damgaladı; bu öpücük hem beklenti hem de elektrik yüklüydü. Tenimde statik elektriklenme oldu; şimşek çakmadan önceki uyarı gibiydi.

Dudaklarıma doğru fısıldadı: "Kaos. Bu bizi daha basit hale getirmeyecek."

"Hayır, değil," diye onayladım. Yine de, bu yarattığımız karmaşanın içine daha da dalmak için can atarak, dudaklarımı onun dudaklarına daha da yaklaştırıyordum; her şeyin felaketle sonuçlanabileceğinin tamamen farkındaydım.

Yüzünü iki elimle kavradığım sırada, kalçalarımın tuttu ve beni kendine doğru çekti. Hareketin şiddetiyle nefesim kesildi ve çıkan sesle birlikte elleri benimkilerin üzerine geldi, onlara bastırdı ve ağzımı daha da yaklaştırdı.

Sonra beni daha önce hiç öpülmediğim gibi öptü, öpüşün şiddetiyle duvara doğru sendeledim. Parmakları bileklerimi kavradı, ellerimi yüzünden uzaklaştırdı ve bunun yerine başımın üstünde tuttu.

Gücü nefes kesiciydi. Dili emrediciydi, ağzımın derinliklerine doğru ilerlerken amansızdı. Dudakları sıcaktı, büyüünün en hafif izleriyle titreyordu. O büyüünün patlamasını istedim. Beni sarmasını. Bedenime, kanıma, ruhuma işlemesini.

Onun beni tamamen yutmasını istedim.

Çok ama çok erken bir şekilde geri çekildi, beni nefes nefese ve titreyerek bıraktı.

Bakışları hemen dudaklarıma düştü, gözleri karşılıksız bir şehvetle yanıyordu—ama kıpırdamadı.

Dudaklarımda benzer bir şehvet karıncalandı. Yine de, onun gibi hareketsiz kaldım, hafifçe sersemlemiş, çarpık bir gülümseme takındım. "Bu, Erebos'taki o çatı katında seni tatmin edemediğim için intikam mı?"

Sesimin doğal çıkmasına özen gösterdim.

Başarılı olduğumu düşünmüyorum.

Acı bir gülümsemeyle kıkırdadı. "Hayır. İntikamcı bir piç olabilirim, doğru. Ama o zamanlar beni terk etmen doğru oldu. Eğer terk etmeseydin, ben..." Sözüünü yarım bırakıp başını salladı.

Vücudumdaki her sinir ucu birdenbire yeniden harekete geçti, onun her nefesini, dile getirilmeyen her duygu belirtisini hissediyor ve cümlesini bitirmesini umutsuzca istiyordum.

Rüyam yüzünden aramız bozulmasaydı, o çatı katında bana ne yapacağını öğrenmek istedim.

Hafifçe öksürdü. "Ama o akşam bizi gerçekten neyin böldüğünü merak ediyorum. Sanki bir hayalet görmüş gibi benden uzaklaştın. Ve sonra, bunların hiçbirini konuşma fırsatı bulamadan dikkatimiz dağıldı."

Gözlerimi kaçırdım; bu, olabilecekleri düşünmeyi bırakmamı kolaylaştırdı. "Ben... bir vizyon gördüm. Öngörülemeyen büyüm iş başındaydı."

Yavaşça ve anlamlı bir şekilde başını salladı. "...Bunun böyle olabileceğini tahmin ediyordum. Zayn bana senin de Red'e dokunduğunda bir şey gördüğünü söylemişti."

"Çatı katı olayına gelince, bunun geçmişte bir noktada Kaelen'in malikanesinde gerçekleştiğine inandığım bir tür gösteri olduğunu düşünüyorum. Bu da Bastian'ın iddia ettiği şeye, yani Erebos'un bir zamanlar Rivenholt adlı bu krallıkta gelişen bir şehir olduğuna, inanılabilirlik kazandırıyor."

Düşünceli ve dalgın bakışlarına rağmen ceketini giydi ve düğmelerini zarif bir hassasiyetle ilikledi. "Cevaplanmamış çok fazla soru var," dedi, benden çok kendi kendine. "Bütün bunları çözene kadar burada kalmak zorunda kalacağız, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

Dalgınlıkla omzuma dokundum. Hafif bir ağrı vardı, ama eskisi kadar kötü değildi. Yaralara bir merhem sürmüştü belki de; yoksa sihrinin hafif bir gösterisi miydi? Işık büyüsü kullanan bazı kişilerin bunu iyileştirme için kullandığını duymuştum, ancak onu ya da başkasını bunu yaparken hiç görmemiştim; iddiaya göre bu, o gücün çok gelişmiş bir yönüydü.

"Bu arada teşekkür ederim," dedim.

"Gerek yok," diye yanıtladı.

"Erebos'ta beni kurtardıkları için. Ve... sargılarımı yaptıkları ve her şey için."

Elini sallayarak onayladı. "Kardeşinin söylediklerinin hiçbirinin cevabını bilmiyorum, bundan sonra ne yapacağımızı da bilmiyorum. Ama yaraları nasıl tedavi edeceğimi biliyorum; en azından bu konuda bolca pratik yaptım."

"Sırtınızdaki ve göğsünüzdeki yaralara bakma konusundaki deneyiminizden dolayı mı?"

Hiç hareketsiz kalmadı.

"Özür dilerim," dedim aceleyle. "Onları görmek istememiştim, sadece... seni kontrol ediyordum ve..." Yutkundum. "Doğrusu, uyandığımda pencerenin önünde yarı çıplaktın. Bakmamak ve... şey, görmemek zordu."

Omuz silkti, hissettiği bariz rahatsızlığı gidermeye çalıştı ama başaramadı. "Üzerimi değiştirmeyi bitirecek enerjim kalmadı."

"...Çok yorgun görünüyordunuz."

Çenesinde bir kas seğirdi, söylemeye başladığı şeyi tutmaktan dolayı kasılmıştı.

Kapıya doğru yöneldi. Konu hakkında daha fazla bir şey söylemeyeceğini ya da konuyu hiç ele almayacağını varsaydım.

Ama sonra odanın iki süslü, ayakta duran aynasından birine doğru yöneldi, aynadaki yansımasını incelemek için durdu, göğsündeki en yüksek izleri daha net görebilmek için ceketini ve gömleğini aşağı çekti.

Bana dik dik baktığımı fark etti. Gözlerini aynadaki yansımasından ayırmadan, "Altı yaşındayken beni neredeyse öldüren bir hastalığa yakalandım. Bir düşman sarayının yemeğine bir büyü ya da nadir bir zehir kattığından şüpheleniyorduk – tam olarak ne olduğunu asla anlayamadık. Doktorlar hastalığı vücudumdan atmak için her şeyi denediler. Etkili olan tek şey kan alma işlemiydi. Bu yara izlerinin ilk sırası da oradan geliyor." dedi.

“...Peki ya geri kalanlar?”

“Uzun süre yalnız bırakıldıktan sonra onları kendim oydum. Ateşli bir panik içinde uyandım ve odamın dışındaki salonda sergilenen tören bıçaklarından birini kaptım, diye anlatıldı. Hiçbir şey hatırlamıyorum, ama hizmetçilerden bazıları beni bu kadar çabuk bulmasaydı o gece muhtemelen kan kaybından ölürdüm.”

Bu da sırtındakilerin neden daha dağınık olduğunu açıklıyordu; oraya o kadar kolay ulaşamamıştı.

"Parlak bir ışık onların benim endişe verici durumumu fark etmelerini sağladı, diye iddia ettiler, ama ben bunu da pek hatırlamıyorum."

“Bir ışık... senin sihrin mi?”

Başını salladı. "Öyle varsayıyorum. Bu olaydan sonra ilk kez ortaya çıktı."

"Bunun belirtilerini doğuştan göstermiyordunuz, demek istiyorsunuz?"

Başını salladı.

“...Ama hep duyduğuma göre sen doğuştan bir sihir ustasısn. Hem de efsanevi bir sihir ustası.”

“Krallığımdaki herkese de aynısı söylendi. Belki de doğrudur; belki de her zaman içimdeydi, sadece böyle bir enfeksiyon ve ateşin tetiklemesini bekliyordu. Emin değilim. Sadece o gece garip bir şey olduğunu biliyorum.” Parmaklarını soluk saçlarının arasından geçirdi, avucunu hafifçe aydınlatan sihir, saç tellerinin ay ışığında kırağı gibi parlamasını sağladı. “Hâlâ bazen kabuslar görüyorum,” dedi. “Anlamını çözemediğim şekiller. Göğsümü ve sırtımı kaplayan kan. Uyanana kadar adımları çağıran bir ses.”

“Bu... korkunç geliyor.” Yansımalarımız yan yana gelene kadar yaklaştım.

Bakışlarını bir anlığına bana çevirdi, sonra kararlı bir şekilde aynaya dikti. "Bunlar sadece kâbus. Gerçek olmadıklarını biliyorum."

Gizlemeye çalıştığı bariz çabalara rağmen, sesindeki ince örtülü korkuyu duyabiliyordum. Kabusları ve çocukluğunda edindiği diğer tüm yaralar hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum, ama onu bu şeyleri yeniden yaşamaya zorlamak ya da bunlardan herhangi birini merak ettiğimi yüksek sesle itiraf ettirmek istemiyordum.

“...Kuzenimi bulmaya gitmeliyim,” dedi. “Onu çok uzun süre gözetimsiz bırakmak asla iyi bir fikir değil.”

Onu tutmak için yeterince hızlı bir bahane bulamadım. Zaten muhtemelen haklıydı da; Zayn'in ne tür bir belaya bulaştığını sadece tanrılar biliyordu.

Aleks aynadan uzaklaşmadan önce son bir kez tereddüt etti. Yüz ifadesi, söyleyebileceği binlerce farklı şeyi ima ediyordu; ama sadece omzuma doğru başını salladı ve "Dikkatli ol. Yara derin." dedi.

"İyileşeceğim."

Bir an sonra ortadan kayboldu.

Dikkatlice bandaja tekrar dokundum. Altındaki ağrı neredeyse tamamen geçmişti. Büyüsüyle onu yatıştırdığına her zamankinden daha çok ikna olmuştum. Özellikle bu sarayı çevreleyen koruyucu büyülerin ağırlığı altında, bitkinliği göz önüne alındığında bunu yapmak son derece zor olmalıydı.

Aveline, "İki gün," demişti. İki gündür uyuyordum. İki gündür o buradaydı, beni teselli ediyor ve gözetliyordu. Ve şimdi o da beni iyileştirmeye çalışmıştı.

Ama bu, bu odanın içindeydi.

Dışarıda, ayrı dünyalarımızın baskıları bizi bekliyordu ve kurmaya başladığımız kırılğan ateşkesi ezmekle tehdit eden ağırlıklarını şimdiden hissedebiliyordum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Nova

“ASLINDA İKİ KILIÇ VAR,” DEDİ KARDEŞİM, BENİ, ALEKSANDER'I, ZAYN'i ve Thalia'yı sonunda çift çelik kapı bulunan dar bir koridordan geçirirken. Phantom omzumda tünemiş, uzun boylu, keskin pençeli ve tüylü kanatlı küçük bir ejderhaya dönüşmüştü. Red ise sarayın diğer tarafındaki salonda kalmıştı ve Aveline tarafından şımartılıyordu. Aveline, başlangıçta bana zorla yedirmeye çalıştığı bol miktardaki fırınlanmış ürünleri denemek isteyen birine sahip olmaktan çok mutlu görünüyordu.

Bastian, kapıların önünde durup üzerlerine işlenmiş kıvrımlı desenlere parmaklarını gezdirerek, “Luminor’un bir karşılığı var: Grimnor,” diye devam etti. “İki kılıç da aynı ilahi el tarafından yapıldı. İkisi de bir zamanlar kendi dünyalarının ilk Vaelora’sına aitti. Kılıçlar her türlü büyüyü yönlendiriyor, ancak güçlerinin en önemli yönü, Ekinoks’taki Aetherstone’u yönlendirme yetenekleridir; ancak gücünü tam olarak nasıl kontrol ettikleri konusunda farklı anlatımlar mevcut.”

"İddia ettiğin kadarıyla bu, iki dünyayı da desteklemeye yetmeyen bir güç," dedi Zayn.

"Ve bu durum binlerce yıldır böyle değil. Artan nüfus ve büyüye olan bağımlılığın artması asıl suçlulardı ve sonra, bu durumlar istikrara kavuşsa bile, hiçbir zaman tam olarak toparlanamadı."

"Belki de dönüşüm onu daha da zayıflattığı içindir?" diye düşündü Zayn, aramızdaki gergin havaya rağmen her zamanki rahat tavrıyla.

"Paylaşmaya çalışmanın bedeli bu, değil mi? Dünyalardan biri en başından beri açgözlü olsaydı, şimdi bu karmaşayla uğraşmazdık."

Bastian bu konuda yorum yapmadı, tüm dikkatini önümüzdeki kapıların üzerinde ellerini gezdirerek, görünüşe göre karmaşık bir mühürleme büyüsünü bozmaya çalışmaya verdi. Sessizliğiyle gerilim arttı, üzerimize ağır, kaşıntılı bir battaniye gibi çöktü.

Işık Muhafızlarıyla olan bağlantılarına rağmen, kardeşim, çoğunlukla benim ısrarım üzerine, Zayn ve Aleksander'ın bize eşlik etmelerine ve kılıçlar ile onları çevreleyen efsaneler hakkında daha fazla bilgi edinmelerine geçici olarak izin vermişti.

Thalia ise onların varlığından pek de memnun görünmüyordu. Gerçek duygularını gizlemeye tenezzül etmeyen Thalia, yürüyüşümüzün büyük bir bölümünde ikisine de öfkeli bakışlar fırlatmıştı. Zayn bunun farkında değil gibiydi; Aleksander de ona aynı şekilde dik dik bakıyordu.

"Bu dönüşlerden kaç tanesi kaçırıldı?" diye sordum.

"Çözdüğümüz kayıtların çoğuna göre, Aetherstone'un büyüsünün olması gerektiği gibi bize yönelmediği o kader anından bu yana beş yüz doksan altı yıl geçti," dedi Thalia, kardeşime yaklaşıp, sanki ellerinin hareketlerini Zayn ve Aleksander'ın görüş alanından koruyacakmış gibi konumlandı.

Sonunda, Bastian'ın çizip üzerine vurarak oluşturduğu gravürler hafif bir gümüş parıltısıyla ışıldamaya başladı.

Onlar titrerken turkuaz bilekliğim de titredi. Ancak tepkileri hakkında fazla düşünmeden önce dikkatim dağıldı, çünkü kapılar açıldı ve diğer tarafta büyük bir oda ortaya çıktı.

Phantom endişeyle omuzlarımın arasında ileri geri sekiyordu, ara sıra uzun boynunu uzatıp havayı dikkatlice kokluyor, sonra hızla geri çekiyordu. Ben de cesaretimi toplayıp diğerleriyle birlikte içeri girerken, kıpır kıpır bedenini elimle kavrayıp onu hareketsiz tuttum.

Oda o kadar soğuktu ki nefesimin buharını göremediğime şaşırdım. Duvarları koyu renk ahşap panellerle kaplıydı; zemini pürüzsüz, yansıtıcı taştandı; ve mekanın ortasında, cilalı metal bir kaidenin üzerinde havada asılı duran iki kılıç vardı.

Onlara cesaret edebildiğim kadar yaklaştım ve yaklaşık üç metre ötede durdum. Görebildiğim kadarıyla onları havada tutan hiçbir şey yoktu; görünmez bir el tarafından yavaşça döndürülerek havada süzülüyorlardı.

Phantom bana daha da yaklaştı, pullu vücudunu boynuma doladı. Pençeleri saçlarımın dalgalarına takıldı ama bu dolanmanın neden olduğu acı verici çekme beni umursamadı.

Aklımdan geçen tek şey, görebildiğim, hissedebildiğim ve duyabildiğim tek şey, önümdeki o iki kılıçtı. Hafif, kadim bir güçle vızıldıyor, tenime rüzgarın su üzerinde esmesi gibi fısıldıyor, içimde hayranlık dalgaları yaratıyordu.

Luminor, hatırladığım kadar güzeldi. Odanın loş ışığında özellikle parlak görünüyordu; geniş bıçağı, soluk altın ve yumuşak mavi tonları arasında değişen hafif bir parıltıyla titreşiyordu. Kabzası cilalı ay taşından yapılmıştı ve koruyucu kısmı sade ama zarifti; iç içe geçmiş altın milleri, kalkan gibi koruyucu ışınlar gibiydi. Narin ama güçlüydü; insanın kolunun ağırlıksız bir uzantısı gibi hissettirecek türden bir silahtı.

Grimnor daha belirgin bir ağırlıkla havada asılı duruyordu. Güzelliği farklı bir türdendi—ürkütücü, ağır, boyun eğmez. Luminor ışık yayarken, Grimnor onu emiyor gibiydi ve daha dar bıçağını derin, kadifemsi bir siyah tonuna boyuyordu; bu siyah ton zaman zaman dumanlı beyaz bir enerjiyle parlıyordu. Kabzası obsidyenden yapılmış gibi görünüyordu, Luminor'un ışığı üzerinden geçtiğinde parıldayan kırmızı bir değerli taşın damarlarıyla işlenmişti. Koruyucu minimaldi, ejderha kanatlarını andıran, cilalı siyah metalden yapılmış, girintili çıkıntılı bir şekildi.

“İkisi de burada.” Sesim kısıktı. Göğsümde yükselen saygı duygusunu tam olarak açıklayamıyordum ama sanki tanrıların yüzlerine bakıyormuşum gibi hissediyordum.

“Evet,” dedi Thalia. “Luminor yedi yıl önce, istemeden de olsa sizin sayenizde, bu diyarın çok ihtiyaç duyduğu bir şans eseri, bizim elimize geçti. Grimnor ise yüzyıllar önce Calista'nın ölümünden beri burada.”

“...Calista mı?” Zihnimde anında Orin'le en son birlikte durduğum tapınağa geri döndüm. “Argoth'un karısı ve kraliçesi, demek istiyorsun?”

Thalia bana, “Aslında hiç evlenmediler,” diye anlattı. “Ve o hiçbir zaman kraliçe olmadı.”

Bastian, “Aşık olsalar da,” diye ekledi.

Zayn, duvara yaslanmış bir bankın kırmızı minderlerine oturdu ve bir kralın gösteri izlemeye hazırlanır gibi kolçaklara yaslandı.

Aleksander ona alaycı bir bakış attı.

Kaşımı kaldırdım, Elarith lordunun gösterisiyle birlikte tadını çıkarabileceğim yiyecek ve içecekleri getirmesini bekledim.

Ancak Zayn sadece omuz silkerek, "Burada anlatılacak uzun bir hikaye var belli ki," dedi. Kardeşime doğru elini sallayarak onu devam etmeye teşvik etti.

Bastian yavaşça başını salladı, konuşurken havada süzülen kılıçlara baktı. "Calista, yüzlerce yıl sonra Nova gelene kadar Noctaris'te doğan son Vaelora'ydı. Onun eşi ise Soltaris'te yaşamış en güçlü Işık büyüsü kullanıcılarından biri olan Lorien Blackvale idi. Bazıları Lorien'in insandan daha fazlası olduğunu, hatta bir ölümlü ile bir tanrının çocuğu olduğunu söyler. Ancak kalbi yeterince insandı—çünkü Calista'ya aşık olmuştu.

"Bu ikisinden önce, Vaelora'lar her zaman bekâr varlıklardı. Hem gelenek hem de ilk Vaelora ile eski tanrılar arasında yapılan büyülü anlaşma gereği yalnızca görevlerine bağlıydılar. Sıkı hedeflerle yetiştirildiler: Başkasıyla bağ kurmadan yetişkinliğe ulaşmak, büyülerinde ustalaşmak ve büyü ve kendi kılıçlarını kullanarak Ekinoksal Dönüşümü gerçekleştirmek için eşleriyle birlikte çalışmaya hazır olmak. Dönüşümden sonra beklenti fedakarlıktı."

"Fedakarlık mı?" Bu kelime dilimde ağır geldi.

"Luminor ve Grimnor'un bir diğer görevi de bu," dedi Bastian. "Vaelora ritüelistik bir şekilde kendilerini kılıçlara saptadıktan sonra, taşıdıkları sihir bedenlerinden ayrılır ve sonunda doğacak bir sonraki çiftin ruhlarına ulaşır ve böylece döngü devam eder."

"Bu ikisinden önce de söylemiştiniz," dedi Aleksander. "Yani sanırım Calista ve Lorien beklentileri karşılamadı?"

"Bu, durumu hafifletmek olur," dedi Thalia.

Bastian başını salladı, ifadesi ciddiye. "Lorien, geleneksel Dönüşüm yöntemini terk etmeyi ilk öneren kişiydi. İki dünyaya yeniden denge getirmenin bir yolunu aradığını iddia etti; ama doğrusu, bu, kendi bencil arzuları için ölümden kaçınma ve Calista'yı hayatta tutma girişimiydi."

"Calista da bu plana uyuyormuş gibi yaptı," dedi Thalia, "çünkü o da Aetherstone'un büyüsünü bozmak istemiyordu. Ancak bu isteksizliğinin Lorien'e duyduğu herhangi bir sevgiyle ilgisi yoktu; her ne kadar ona öyle olduğunu düşündürse de."

"Argoth'a olan aşkıydı, değil mi?" diye tahmin etti Zayn.

Belki de hayal gücümdü ama Zayn'in sözleri üzerine oda karardı, iki kılıç da yerlerinde sallanıp titredi. Özellikle Luminor huzursuz görünüyordu, kılıcı Zayn konuştuğundan sonra birkaç an daha titremeye ve parlamaya devam etti.

“...Evet,” dedi Thalia, başını Zayn'e doğru eğerek Luminor'u göz ucuyla izlerken. “O ölümlü, büyüsüz kralı o kadar çok seviyordu ki, Aetherstone'un gücünü Noctaris'e vermeyi reddetti çünkü bu, ilişkilerinin sonu anlamına gelecekti.”

"Taş ondan uzaklaştırıldığında dünyalara ne olur?" diye merak ediyordum. "Yani, her şey hâlâ olması gerektiği gibi işlerken."

Bastian, “O dünyalardaki her canlıyı ölüm benzeri bir uyku sarardı,” dedi. “Bir çeşit kış uykusu. İçindeki ruhların bazıları korunur ve sihir değişip yeniden uyanma zamanı geldiğinde canlanırdı; diğerleri aradaki sürede ölürdü; ve seçilmiş birkaçının da hemen karşıt dünyaya aktarılıp orada da yaşama fırsatı bulacağına inanılırdı... İsterseniz gerçekten de incelenmeye değer ilginç bir konu—”

"İlginç, ama şu anda buna ayıracak vaktimiz yok," diye araya girdi Thalia.

Bastian ona mahcup bir bakış attı. Anladığım kadarıyla, kardeşimin bilgi ve rakamları ezberden okumaya başlamasını ilk kez engellemiyordu. Ancak aceleyle susturmasına rağmen, mor gözlerinde nadir bir sevgi parıltısı vardı; sanki zamanımız olmasa bile onun coşkusuna hayran kalmış gibiydi.

Kısa bir an için onların ilişkisini, kardeşimin benim dışımdaki herkesle olan tüm ilişkilerini düşündüm. Kaçırdığım her şeyi. Kalbim göğsümde düzensizce atıyordu, ona karşı ne hissedeceğimden ve kaybettiğimiz tüm zamanı telafi etme fikrinden hala emin değildim.

“Neyse,” diye devam etti Thalia, “Lorien, Calista’nın ölümlü krala olan aşkını öğrenince, kıskançlık krizine girerek onu öldürmeye kalkıştı. Calista ağır yaralandı, ancak kaçmayı başardı ve bu saraya sığındı. Burada, son büyüsünü kullanarak bu bölgenin etrafına koruyucu bir kalkan oluşturdu. Kısa süre sonra da öldü.”

“Onun ölümüyle, zaten gecikmiş olan Dönüşüm daha da kalıcı olarak gecikti—ama burada yerleştirdiği büyüler devam etti ve sarayın ve güneyindeki kraliyet şehrinin nispeten normal bir durumda varlığını sürdürmesine izin verdi. Bunun dışındaki Aşağı Dünya ise o zamandan beri solup gidiyor—ama hiçbir şey gerçekten ölmez. Gölgele, hayaletleri, alevlerle dolu şehirleri gördünüz... hepsi bir zamanlar var olanın gölgele. Hepsi Calista’nın umutsuz son büyülerıyla ve zaman zaman ona hizmet edenlerin daha zayıf büyülerıyla desteklenerek, bir gün her şeyin gerçekten eski haline getirilebileceği umuduyla ayakta tutuldu.”

"Tekrar çalışır hale getirilebilir mi?" diye sordu Zayn.

Bastian, "Buradaki insanlar bundan şüphe duymaya başlamıştı," dedi. "Nova'nın yirmi beş yıl önce burada doğmasına kadar, hiçbir Noctarisan çocuğunda Vaeloran işareti doğmamıştı."

"Acaba neden bu kadar uzun sürdü?" diye düşündü Zayn.

Aleksander, "Bu dünyanın nüfusunun büyük çoğunluğu şu anda donmuş, ölümsüz bir halde," diye belirtti. "Dolayısıyla böyle bir çocuğun doğması için pek fazla fırsat olmadı, değil mi?"

"Doğru. Ama..." Bastian, sanki lanetli ve kötü bir şeyden, adının havada yankılanmasıyla bile yer edinebilecek kötü bir şeyden bahsetmeye hazırlanıyormuş gibi tereddüt etti. "Lorien Blackvale'in de bunu etkilemiş olabileceğine inanan birçok kişi var. Hâlâ dışarıda olduğunu, Noctaris'in bir daha asla uyanmamasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yaptığını, böylece Calista'nın ve geldiği dünyanın ona yalan söyleyip onu reddettiği için sonsuza dek acı çekmesini intikamcı bir şekilde sağladığını düşünüyorlar."

"Yani o ölümsüz mü?" diye sordum.

"Bir bakıma," dedi kardeşim. "Vaelora'lara her zaman daha uzun ömürler bahşedilmişti, tıpkı onlara ve davalarına hizmet edenlere, yani sizin Aetherkin olarak tanıdığınız kişilere."

"Aetherkin... Orin gibi mi?"

"Evet. Tıpkı onun gibi," dedi Thalia, sesi birdenbire garip bir şekilde gerginleşmişti.

Bastian, Thalia'nın koluna elini koyup hafifçe sıkarak, "Lorien'in uzun ömrünün hepsinden çok daha uzun olduğuna inanılıyor," dedi, "bu da, suikast girişiminde Calista'dan çaldığı bir yetenek sayesinde. Luminor, vücudunu deldiğinde ondan sihir akıttı; bu, bıçağın Dönüşüm'den sonra gerçekleştirmesi gereken fedakarlığın bir bozulmasıydı. Diğer varlıkları ve nesneleri ele geçirme yeteneği, diğer sihirli yeteneklerinin yanı sıra Lorien'e yerleşti. Ve kendi sihriyle birleştiğinde, bu ona diğer insanları kalıcı olarak ele geçirme yeteneği kazandırıyor."

"Onun yüzyıllardır bir bedenden diğerine atlayarak ölümden kaçtığına inanıyoruz. Hizmetkarları da aynı şekilde, aşağılık dünyamız daha da ezilirken, yukarılık dünyanın daha da yükselmesi arayışında ona yardım etmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar."

"Hizmetkarları... Işık Muhafızları mı demek istiyorsunuz?" diye sordum, daha önce avluda yaptığımız konuşmayı hatırlayarak.

Başını salladı. “Başlangıçta Aetherkin olarak ortaya çıktılar, eski anlaşmaların emrettiği gibi sadece Vaelora'ya yardım etmek için yaratılmışlardı. Ama o, yıllar içinde onları bir şekilde daha güçlü hale getirdi ve şimdi... şey, şimdi tam olarak ne kadar güce sahip olduklarını söylemek zor.”

"Eğer senin iddia ettiğin gibi bu ölümsüz iblisle iş birliği içindelerse, bunu saklamakta olağanüstü bir iş başarmışlar," dedi Zayn, sözlerine şüpheyle yaklaşarak.

Aleksander bu ihtimalden daha çok rahatsız olmuş görünüyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

Birkaç dakika boyunca başka kimse de bir şey söylemedi. Kılıçlar vızıldamaya ve dönmeye devam ederken, Thalia ve kardeşim altlarındaki platformun etrafında, sanki hasar olup olmadığını inceliyormuş gibi dolaşıyorlardı. Zayn gözlerini kapattı, banka yaslandı. Aleksander, Luminor'un parıltısı sert yüz hatlarında gezinirken bile neredeyse hiç göz kırpmadan, kılıçları dikkatle izledi.

Phantom omzumda tünediği yerde kıpırdandı, boynuma daha da yaklaştı. Küçük, iğne gibi keskin dişlerle dolu ağzı kulağımı buldu ve içine düştüğüm bunaltıcı sersemlikten beni sevgiyle ısırdı.

Biraz düşündükten sonra, aklımdan geçen sayısız soru arasından birini seçtim ve sessizliği bozdum: "Argoth... ona ne oldu?"

Şaşırtıcı bir şekilde, ilk cevap veren Zayn oldu; gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde, "Yaşadı. Evlendi de, en az bir çocuğu oldu." dedi.

“Lorien onu öldürmedi mi?”

"Calista olmadan yaşamak daha kötü bir ceza olurdu herhalde," dedi Zayn omuz silkerek.

“Peki onun yaşadığını nereden biliyorsunuz?”

"Çünkü ben onun soyundan geliyorum," dedi Aleksander sessizce. "Gerçi memlekette ondan pek bahsetmezdik; tüm bu karmaşık tarih doğruysa, bunun nedenleri şimdi biraz daha netleşiyor."

Sözleri, bunların ima ettiği anlamları düşündüm. "Demek sevdiği kadından başka biriyle evlendi..."

“Hafızam beni yanıltmıyorsa Kraliçe Elowen,” dedi Zayn. “Ve oğullarının adı Arius'tu.” Bana o muzip sırıtışlarından birini attı. “Gerçi tarih derslerinin çoğunda pek dikkat etmedim, o yüzden söylediklerimi kesin doğru kabul etmeyin.”

“...Sanırım zorunluluktan doğmuş bir varis,” diye düşündüm. “Çünkü Eldris'te dolaşan tüm hikayeler sadece Calista'dan ve onun ona duyduğu büyük aşktan bahsediyor. Hatta bu aşk hakkında şiirler ve şarkılar yazılmış, ve bu dünyaya inşa edilen yollar...onlar da onun için değil miydi?”

“Evet,” diye onayladı Bastian. “Calista'nın bedenini kurtarmak ve dünyasını kurtarmak için elinden geleni yapmak amacıyla onları inşa etti; ancak çabaları, krallığı için evlenme ve bir varis yetiştirme zorunluluğunun getirdiği siyasi engeller yüzünden sekteye uğradı ve ölümünden sonra bu çabalar daha da azaldı. Zamanla, aşklarının gerçek öyküsü ve yarattığı yollar düşmanları tarafından çarpıtıldı ve yeniden yazıldı.”

“Ve sonunda, Işık Muhafızları bu dünyaya Cehennem demeye başladılar ve böylece burası Cehennem oldu,” diye ekledi Thalia. “Vaelora ve buradan gelen Aetherkin'in güçleri göz önüne alındığında, Yukarı'nın sakinlerini Noctaris'in sadece karanlık ve yıkım yeri olduğuna ikna etmek oldukça kolaydı.”

Bastian, “Gerçekte, ölümlerle iletişim kurma büyüsü, Yukarı'nın bilinen Işık büyüsü olan lüksmansiden daha kötü değildir,” dedi. “Her iki büyü türünün de büyük iyilik ve büyük kötülük kapasitesi vardır. Sadece dünyaları dengelemek için farklıdır. Ancak Işık Muhafızları ve hizmet ettikleri kişi dengeyle ilgilenmiyor. Noctaris'i ve büyüsünü düzgün bir şekilde gömmek için şeytanlaştırmaları gerekiyordu, bu yüzden de bunu yaptılar. Argoth'un yarattığı yollar ölüm yolları olarak bilindi ve sonunda, Aşağı'nın kayıp ruhlar için bir yer olmaktan başka bir şey olduğuna dair tüm inançlar tarihe, sonra efsaneye ve nihayetinde neredeyse inanılmayan bir mite dönüştü.”

Tüm bu yeni bilgilerin ağırlığıyla başım dönmüş bir halde, Zayn'in yanına gidip oturdum. Phantom kucağıma düştü, kollarımın altına sokularak yüzünü göğsüme yasladı. Zayn de dizime bir elini koyup rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

“O ölüm yollarından birine girmenin yolunu bulmam yıllarımı aldı,” dedim dikkatimi tekrar kardeşime çevirerek. “Hâlâ neden bu dünyadan alındığımı anlamıyorum. Daha önce bizi korumak için olduğunu söylemiştin ama...”

“Evet. Çünkü doğduğunuzda, büyünüz başlangıçta iyilikten çok zarar veriyordu; dünyamızın bu küçük bölümünde kontrol altında tutmak için çok fazlaydı. Her türlü hayaleti, gölgeyi ve çok daha kötü yaratıkları kendine çekiyordu ve bu yaratıklar büyünüzden beslenmeye çalışırken akıllarını

kaybediyorlardı. Bu yüzden Orin sizi Yukarıya götürdü ve büyüünüz istikrara kavuşana kadar sizi güvende tutmaya yemin etti, böylece kılıcınızı ve tacınızı geri almak için buraya dönebileceksiniz.”

Orin'in benim için yaptığı bileklikleri sıkıca kavradım ve gözlerimi söz konusu kılıca çevirdim. Grimnor güçlerimi daha da dengelememe ve yönlendirmeme yardımcı olacak mıydı?

Kardeşimin bakışları benimkileri takip etti, uzun bir süre karanlık kılıca odaklandıktan sonra yüzünü bana çevirdi ve şöyle dedi: "Onu kullanmak senin görevin. Ve onun aracılığıyla, büyüü bir kez daha bizim lehimize çevireceksin."

İnanılmaz derecede ağır görünüyordu. Yine de, en azından o an için, onu kullanmayı hayal etmemek imkansızdı. Ellerimi o güzel, parıldayan kabzasına dolasam ne olacağını merak etmemek imkansızdı...

Ne yaptığımın farkına varmadan, kendimi ayağa kalkarken, kılıçlara doğru ilerlerken ve üzerlerinde havada asılı duran kaidenin önünde diz çökerken buldum. Phantom omzuma yapışmış, vücudunun büyük kısmı sırtıma yaslanmış halde, gergin bir şekilde kılıçlara bakıyordu.

Heykelin kaidesinin yüzeyine kazınmış kelimeler vardı. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim, okuyamadığım bir dildeki mesajı hissetmeye çalıştım ve kısa süre sonra fark ettim ki...

Buradaki sembollerin bazıları, turkuaz bilekliğimdeki sembollerle aynıydı.

Ve o bileklik bileğime karşı hafifçe titremeye başlamıştı.

“Onun bu dünyayı kurtarmak için kılıcı kullanabileceğini nereden biliyorsun?” diye sordu Zayn, o da ayağa kalkarak. “Büyüsünü hassas bir şekilde kontrol altında tutma konusunda pek de iyi bir geçmişi yok.” Boğazını temizleyerek ekledi, “Kusura bakma Prenses.”

"Alınmadı," dedim dalgın bir şekilde, parmaklarım hâlâ kaidenin üzerindeki garip kelimelerin üzerinde gezinirken.

“Peki, onu gerçekten kime karşı kullanmaya çalışacak?” diye sordu Aleksander. “Işık Muhafızlarının bu Lorien figürüyle iş birliği içinde olduğunu iddia ediyorsun; kılıcı ve onu manipüle etmek için gereken büyüü nasıl kullanacağını çözebilse bile, Aetherstone'a ulaşmayı kolaylaştırmayacaklarını tahmin ediyorum.”

“Evet.” Bastian’ın sesi binlerce dile getirilmemiş endişeyle dolu gibiydi, yine de inatla devam etti: “Muhafızlar aslında orayı şiddetle koruyorlar ve yüzyıllardır da öyle yapıyorlar—muhtemelen Lorien’in emriyle. Ne yazık

ki, karşı karşıya olduğumuz savaşın diğer kısmı bu. Onların koruma hatlarını aşamayız. Ya da en azından Nova gelip bize düzgün bir ordu kurma şansı verene kadar aşamazdık.”

Bakışlarının kaydığını, bana doğru bastırıldığını, umut ve beklentilerle dolu olduğunu hissedebiliyordum. İçime sızmaya çalışan şüpheyi karşı gözlerimi kapattım, elimi kaideye dayadım. Parmaklarımın altındaki kelimelerin hissi -çözümleyemesem bile- beni sakinleştirdi. Bilekliğimdeki titremeyi de hızla dindirdi. Sanki boncuklarında uyuyan güç, bu odanın merkezindeki güçle yeniden birleşmemi bekliyormuş gibiydi.

Bastian sözlerine şöyle devam etti: "Erebos dışında yaptıklarınız gerçekten hayret vericiydi. Bu dünyaya yeniden hayat veriyorsunuz. Tamamına değil elbette, ama gücünüz, yüzyıllardır Aetherstone'un bulunduğu Nerithys bölgesine girmemizi engelleyen güçlerle başa çıkabilecek bir ordu kurmamıza yetecek."

Zayn onlara, "O, o varlıkları kendi başına diriltmedi," diye hatırlattı.

"Ve her zaman iki Vaelora olurdu, öyle dememiş miydin?" diye ekledi Aleksander. "Peki şimdi Nova'nın dışında bir tane daha var mı?"

Thalia'nın cevabı sertti. "Bildiğimiz kadarıyla yok."

"Peki Luminor'u kim kullanacak? Taşı yeterince kontrol edebilmek için ikisine de ihtiyaç yok mu?"

Bu sefer Thalia cevap vermedi; sorular havada fırtına bulutu gibi asılı kaldı, yüklü, ağır ve patlamayı bekliyordu.

Aramızda görünmez ama çok belirgin bir çit yükseliyor gibiydi. Yavaşça ayağa kalktım, omzumu çevirip iki yanımda duran yüzleri inceledim.

Aleksander, kılıcına bakarken, ışığında gözleri altın renginde parıldayarak, "Bu kılıç bana çocukken hediye edilmişti. Ağırlığını, büyüsunü biliyorum ve potansiyel olarak onu kullanabilirim... ama neden ona ya da sana yardım edeyim ki, bunu yapmak muhtemelen dünyamın ve krallığımın sonu anlamına gelir?" dedi.

Sözlerindeki soğuk hesapçılık canımı yakmıştı. Ama haklı olduğunu da inkar edemezdin; ben de daha önce kendime aynı soruyu sormuştum. Birbirimizi öldürme isteğinden kurtulma yolunda kaydettiğimiz tüm ilerlemeye rağmen, istesek de istemesek de düşman kalmaya mahkum gibiydik.

Thalia soğukkanlılıkla, "Onun sizden ödünç aldığı her ne güç olursa olsun, ona onsuz nasıl yapacağını öğreteceğiz," dedi. "Kendisiyle aynı

hizaya sahip diğer sihir kullanıcılarıyla güçlerini düzgün bir şekilde uygulama fırsatı bulduktan sonra size ihtiyacı kalmayacak."

"Sence taşı kendi başına çevirebilir mi?" diye sordu Zayn.

"Arkasında bir orduyla, evet. Eski yöntemler çoktan öldü, anlaşmalar bozuldu, yasalar unutuldu ve biz bunu şimdi kendi lehimize çevirmeyi amaçlıyoruz."

Hem Zayn hem de Aleksander itiraz etmeye başladılar, ama kardeşim onları susturdu.

"Bunu belirtmeme gerek olduğunu sanmıyorum," dedi sesi alçak ve uyarı dolu bir tonda, "ama bu sarayda ikiniz de sayıca çok azsınız. Dolayısıyla bize gönüllü olarak yardım etmeyi düşünüp düşünmemeniz pek de önemli değil."

Bunun üzerine konuşma tartışmadan başka bir şeye dönüşmedi.

Arkamdaki gürültüyü olabildiğince duymamazlıktan gelerek kılıçlara doğru baktım.

Grimnor'a bakarken, Luminor ona yaklaştıkça nasıl parladığını izlerken, aklıma sessizce, gergin bir şekilde bir çözüm geldi. Açıkça ortada gibi görünen, ancak belirsizlikle dolu bir çözüm. Bunu sesli olarak dile getirme cesaretini toplamam birkaç saniye sürdü.

Tartışmaların arasında sesimi yükselterek, "Lorien'in yapmak istediğini söylediği gibi, iki dünyayı dengelememiz mümkün değil mi?" dedim.

Tartışmalar yavaşlayarak durdu, odayı kar örtüsü gibi bir sessizlik kapladı, neredeyse ürkütücü derecede derin bir sessizlik oluştu.

"Böyle bir şeyi gerçekten yapmaya kalkışsak ne olurdu?" diye sordum buz gibi sessizliğin içinde, Grimnor'un karanlık kılıcındaki yansımama bakarak. "İki dünya da eskiden olduğu gibi birlikte var olabilir miydi?"

Kardeşimin, "Onların bu şekilde var olmalarının üzerinden binlerce yıl geçti," derken sesindeki kaş çatmasını duyabiliyordum.

"Evet, ama Aleksander ve ben geçen hafta boyunca etrafımızdaki şeyleri dengelemek ve hayatı bir araya getirmek için gücümüzü birleştirmeyi başardık... Hem de gerçekten çaba göstermeden." Bakışlarımı Işık Kralı'na çevirmeden önce kendimi hazırladım. Bana hem şüpheci hem de meraklı bir ifadeyle bakıyordu.

Kendimi toparladım ve devam ettim. "Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Vaelora efsanesi ve onlarla ilgili her şey o kadar çok çarpıtılmış ve yeniden yazılmış ki... belki de bu sadece bir yalan, aynı anda sadece bir dünyanın hayatta kalabileceği iddiası."

Thalia, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, "Noctaris sonsuz ölüm ve lanetten bir nefes uzaklıkta," dedi. "Şimdi deney yapmanın zamanı değil."

Dişlerimi sıkarak cevabımı yuttum. Sözlerimiz birbirinin etrafında dönüp durmaya mahkum gibiydi. Bunun yerine harekete geçmeyi, kılıçları kapıp odadan fırlamayı düşündüm. Ama onlara doğru uzanmaya başladığım anda, soğuk bir basınç dalgası üzerime yayıldı, kolumdaki tüyleri diken diken etti ve kaslarımı kasarak hareketsizliğe büründürdü.

"Onları koruyan ve güçlerini bastıran bir kalkan var," diye açıkladı kardeşim. "Grimnor'un büyüünüz üzerindeki tam etkisini kaldırabilecek durumda olduğunuzdan emin olmalıyız; aksi takdirde, doğumunuzdan sonra yaşadığımız aynı tehlikeli duruma düşebiliriz."

Her şeyi değiştirebilecek kadar büyük bir güç... yine de, bunca yol kat ettikten sonra bile, hâlâ ulaşamaz durumdaydı. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde etrafıma bakındım—ama başka hangi cevapları bulmayı umduğumdan emin değildim.

Kapıda güvenlik görevlileri olduğunu fark ettim.

Muhtemelen Aleksander ve Zayn'in Luminor'a ulaşmak için her şeyi denemeye karar vermeleri ihtimaline karşı oradaydılar—ama aynı zamanda beni de kafese kapatmak için orada olduklarını hissetmeden edemedim. Kendimi kapana kısılmış hissettim. Etrafımda garip bir güç ve umutsuzluk karışımıyla köşeye sıkıştırılmışım.

"Büyünün gücüne tam olarak kavuştuğun anda, Grimnor senin olacak," diye beni temin etti kardeşim, "bir taç ve bu saraydaki herkesin ve onun için savaşanların sadakatiyle birlikte."

"Test için ne kadar süre hazırlanmam gerekiyor?"

Thalia, "Hesaplamalarımıza göre bir sonraki Ekinoks dört haftadan biraz daha kısa bir süre sonra gerçekleşecek," dedi. "Bu, Aetherstone'a ulaşmak ve onu manipüle etmek için en kolay zaman olacak - belki de tek zaman - ve muhtemelen son şansımız."

Dört hafta.

Dizlerimin üzerine çökmek isteğine karşı koyarak başımı öne eğdim.

"Kaybolmuş bir dünyanın kaderini değiştirmek için hazırlanmak için dört haftadan az bir süremiz var," dedi Zayn inanmaz bir gülümsemeyle. "Ama hiç baskı yok."

Phantom burnunu çenemin altına sokarak başımı kaldırmamı ve Grimnor'un kılıcının etrafında dönmeye başlayan gölgeleri görmemi istedi.

Bu gölgeler, sık sık tenimden yükselen gölgelere oldukça benziyordu.

Luminor'un etrafında daireler çizerek dönmelerini izledim; aynı anda ışık kılıcı daha da parlıyor, büyüsünün şeritleri daha belirgin bir şekil alıyordu. Bu şeritler Grimnor'un gölgeleriyle çarpışırken havanın gürleyeceğini bekliyordum, ama hiçbir şiddet olmadı; sadece açıkça güçlü ama huzurlu bir hassasiyetle iç içe geçip gittiler.

Dengeli.

Sanki birkaç dakika önce bahsettiğim plana karşılık veriyormuş gibi. Işık ve karanlık, karanlık ve ışık... Belki de bu alt alemde doğmuştum ve aslında hiçbir zaman üstteki aleme ait olmamıştım...

Ama yine de iki alemden herhangi birine bir şey olmasını istemiyordum.

"Taşı ve onun kontrolden çıkmış gücünü düzeltmek için elimden geleni yapacağım," dedim sessizce ama kararlılıkla, "ama bir dünyayı diğerinin pahasına kurtarmayacağım. Ya ikisi için de savaşıacağım ya da hiç savaşmayacağım."

Thalia ve Bastian endişeli bir bakış paylaştılar.

Zayn hafifçe eğlenmiş görünüyordu.

Üçüne de pek aldırış etmedim, gözlerim otomatik olarak Aleksander'e kaydı.

O da benim izlediğim aynı ışık ve karanlık oyununu izliyordu. Sanki yeniden çocuk olmuştuk, önümüzde inanılmaz derecede yüksekte duran duvarlardaki gölge kuklalarının gösterisinin tadını çıkarıyorduk.

Bakışları yavaşça bana kaydı.

Gözlerinin ardında soğuk hesaplamalar devam ediyordu, ama altın rengi gözlerinin derinliklerinde, yıllar önce beni teselli eden o çocuğun bir izi vardı. Her şey bizi birbirinden ayırmaya çalışıyor gibi görünse de, o hâlâ oradaydı.

Başını yana eğerek beni inceledi ve "Ve onunla savaşıacağım" dediğinde dünya da onunla birlikte eğildi sanki.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Aleksander

"BURADAKİ HAVA, DERİMİ YÜZMEK İSTEMEME NEDEN OLUYOR," DİYE mırıldandı Zayn.

"Bu oldukça dramatik bir çözüm gibi görünüyor," diye yanıtladım umursamazca, sarayın kuzey avlusunun çevresini saran duvardaki çatlaklara sihirli bir akım yönlendirmeye odaklanırken. Bu duvar, kurumuş beyaz çiçeklerle bezenmiş sarmaşıklarla kaplıydı. Işığım çatlakların içine daha derinlere inip taşın içinden geçerken, duvar altın rengi bir enerjiyle parıldadı, o beyaz çiçekleri canlandırdı, boyutlarını ikiye katladı ve kenarlarında parlamalarını sağladı.

Zayn, güneşlenen bir kedi gibi alçak duvarın üzerine uzanmış, içinde bulunduğumuz durumdan yakınmaya devam ediyordu.

Söylediklerinin hiçbirine cevap vermedim, ama düşüncelerine de katılmadığımı söyleyemem.

Rivenholt Sarayı'na varışımızın üzerinden beş gün geçmişti ve Lorien Blackvale ile ona hizmet eden herkesi caydırmak için kullanılan koruyucu büyü, ciğerlerimiz ne kadar çok nefes almaya alışmış olursa olsun, hâlâ eziciydi. Sanki havanın kendisi bize karşı çalışıyor, kaslarımıza çöküyor ve bizi aşağı çekiyormuş gibi, kemiklerimiz ağırlığı altında gıcırdıyordu.

Geçtiğimiz birkaç sabahı, büyülerimizi daha iyi kullanabilmek için pratik yaparak geçirmiştik; en basit büyüleri bile yapmaya saatler harcamıştık. Boğucu koşullar altında çalışmak rahatsız ediciydi, ancak

alternatif – esasen bir düşman sarayında işe yarar hiçbir büyüyü kullanamamak – çok daha kötüydü.

“En azından Rowen ve Farren eğleniyor gibi görünüyorlar,” dedi Zayn. Yan tarafına dönmüş, avlunun kenarına, iki sadık askerimizin çimenli bir tepede uzandığı yere doğru bakıyordu. Arkalarında yükselen, ejderha dişleri gibi parıldayan karanlık kuleleriyle ürkütücü saraya rağmen, son derece rahat görünüyorlardı. Farren hatta bir kitap okumaya dalmış gibiydi.

“Bırakın yapsınlar,” diye mırıldandım, dikkatim hızla sihirime geri döndü. Kemerimden bir bıçak çıkardım ve bıçağın içine Işık enerjisi itmeye başladım, sonra da havada desenler çizmek için kullandım. Bu, konsantrasyon pratiği yapmanın eski bir yöntemiydi; çocukken ustalaştığım en temel numaralardan biriydi. “Uzun zamandır gerçek bir sarayda rahatlamadık, değil mi?”

Zayn oturur pozisyona geçti. “...Bunun gerçek bir saray olduğuna hâlâ inanamıyorum. Dün akşam Tarnath'a, yani kraliyet şehirlerine gittim, biliyorsunuz, ve insanlar gerçekten de sanki Yukarı Diyar'daki herhangi bir şehirdeymiş gibi işleriyle meşguldüler. Çok garip; neredeyse eve dönmüş gibi hissediyoruz, ta ki her şeyin kenarlarında baskı yapan ölü varlıkları hatırlayana kadar.”

“Gerçekten ölmedim,” diye hatırlattım ona.

“Yeterince yakın.”

“Şimdilik öyle, en azından.”

Gözlerini kaçırdı, kollarını kavuşturdu ve sağ pazusunu çevreleyen dikenli sarmaşık dövmesine parmaklarıyla vurarak, bunun tartışmaya değer olup olmadığını açıkça düşünüyordu. Genellikle olayları geçiştirmeyi tercih ederdi; tartışmak iyi vakit geçirmenin önüne geçerdi, bunu bana sık sık hatırlatırdı. Ancak bu sefer kaşları endişeyle çatılmıştı.

Gözlerimi onun gözlerine diktim, sorgulayıcı bir bakışla.

“...İki dünyanın aynı anda var olması mümkün değil,” dedi.

“İkisini de dengeleyecek bir yol bulmadığımız sürece.”

Bir tereddüt daha. Sonra, “Diyelim ki bunu yapmanın bir yolunu bulamadık... o zaman ne olacak?”

Başparmağımı bıçağın üzerinde gezdirerek, bıçağa daha fazla enerji verdim. Havada bir çıtırtı yükseldi; boğucu hava etrafımı sarmasına rağmen, tenimde karıncalanma ve kollarımda tüylerin diken diken olmasına yetecek kadar.

"Eğer iş bizim dünyamızla onların dünyası arasında bir seçim yapmaya kalırsa, sence hangisini seçecek?" diye sordu Zayn.

"Onlar arasında seçim yapmayacak. Bunu zaten açıkça belirtti."

"Korkarım onu buna zorlayacaklar," dedi. "Doğrusu, o da bizim kadar sayıca azınlıkta. Planlarını çoktan kurmuşlar – yıllardır kurmuşlar – ve sanırım onları bu planlarından vazgeçiremeyecekler. Ona nasıl baktıklarını gördünüz mü? Onu kendi küçük kuklaları yapmak istiyorlar."

Bu düşünceyle irkildim ve etrafımı saran sihir cızırdadı. Bu sarayda gerçekleri ortaya çıkarmaya başladığımızdan beri aklımdan birkaç kez geçmişti ve Luminor ve Grinnor'un gölgelerinde dururken Nova'nın tarafını tutmamın sebebi buydu. Onunla savaşmak yerine onunla birlikte savaşmaya yemin etmemin sebebi buydu. Fikir çok cazip olsa da, Işık Kılıcını çalmaya ve kaçmaya henüz kalkışmamamın sebebi buydu.

Doğru, bu kısmen kendini koruma içgüdüsüydü.

Ama işin içinde bundan daha fazlası vardı.

Onun bu erkek kardeşine—ya da ona bağlı olanlardan herhangi birine—ona ihanet etmeyeceklerine güvenmiyordum. Ve onun onlara karşı kendini savunma düşüncesi...

"Onun rızası olmadan onu hiçbir şeye dönüştüremezler," dedim Zayn'e.

"HAYIR?"

"Onlara izin vermeyeceğim."

Sözler boğucu havada yankılanıyor gibiydi. Zayn birkaç kez cevap vermeye çalıştı, ancak her seferinde dudaklarını tekrar birbirine bastırdı ve sonunda sessiz bir "Hım" ile yetindi.

Ona sert bir bakış attım. "Ne?"

"Bu bir ilk."

"İlk nedir?"

"Onu koruma içgüdüsü hissediyorsun, değil mi?"

Bu açıklama neredeyse bıçağımı düşürmeme neden olacaktı. "Hayır. En azından, kendi planlarımızdaki hayati bir dişliyi ortadan kaldırmanın ötesinde bir şey yapmam. Onunla olan bağlantımızı kaybedersek, bu dünyadan sağ çıkma şansımızı da kaybederiz. Ve eğer onun ve büyüünün tam kontrolünü ele geçirirlerse... işte o zaman bu, hem bizim hem de dünyamızın geri kalanı için kötü sonuçlanacaktır."

"Sana hiç benzemeyen bir şey bu," dedi, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Hiç sana benzemez."

"Ona bağılı değılim. Tam tersine, onu sinir bozucu buluyorum. Ama korkarım ki, bu da kaçınılmaz bir kötölük."

Hafif bir gülümsemeyle, "Şey, çoğı zaman böyle başlar, değıl mi?" dedi.

Buna cevap vermeye tenezzöl etmedim, bunun yerine oturduğı duvarın yanında yürümeyi ve çağırđıđım ışıkla hâlâ parıldayan bölümleri incelemeyi tercih ettim. En azından önceki denemelerime göre biraz daha uzun sürüyordu.

"Doğrusu, ben de onu seviyorum," dedi Zayn. "Ama ortada daha büyük şeyler söz konusu. Ve buradaki diğerk nekromancerlardan daha çok ona güveniyorum, ama yine de Gölge büyüüne ve bu dünyaya, yukarıdaki her şeyden daha derin bağıları var—henüz bu bağıları kucaklamaya hazır olmasa bile."

"Biliyorum ki."

Duvarın üzerinden atlayıp gerindi. "Sanırım kolay cevaplar yok. Ama biliyorsun ki, neredeyse yirmi yedi yıldır senin iyiliğini düşündüm."

"Evet; bu yüzden sana katlanıyorum."

"Ve en hoşgörölü danışmanınız ve dostunuz olarak, ona daha fazla yaklaşımadan önce iki kez düşünmeniz konusunda ısrar etmeliyim. Krallığıınıza ve halkınıza, Yüce Varlıklar dünyasının tamamına karşı bir göreviniz var. Ve onun bu konudaki yargınızı bulandıracağını öngörüyorum."

"Benim yargılama yeteneğimi ciddi şekilde hafife alıyorsunuz."

"Dikkatli olun."

"Sorun değıl."

"Hiçbiri?"

"Hiç de değıl."

Bana geniş, çarpık bir sırtışıla baktı. "İşte bunu kanıtlamak için bir fırsat."

Bakışlarını takip ettim ve Nova'nın saray yönünden bize doğru yaklaştığını gördüm.

Gözlerimi ondan ayırmamaya çalıştım ama imkansızdı.

Buradaki hava Zayn ve bana zarar verirken, onun üzerinde tam tersi bir etki yaratıyordu. Gölgeleeri, daha önce hiç görmediğim kadar özgür ve sakin bir şekilde hareket ediyordu. Şimdi bile, gücünün hafif izleeri, sanki yetenekli bir terzi tarafından hareketleeriyle mükemmel bir uyum içinde olacak şekilde tasarlanmış gibi, giydiğı bol pantolon ve kolsuz tuniğın bir

uzantısı gibi etrafında dolaşıyordu. Gözleri her zamankinden daha parlak görünüyordu. Adımlarında da bir şey vardı; daha önce olmayan bir kararlılık.

Henüz bu krallığın tacını giymemiş olabilir, ama yine de kraliçesi gibi görünüyordu.

Zayn omzuma elini koydu, bu da beni hafifçe irkiltti; ne kadar hareketsiz kaldığımı fark etmedim.

"İyi şanslar," dedi, sesi hem gülme hem de iç çekme karışımıydı.

Hızla oradan ayrıldı. Hemen peşinden çıkmalı mıydım diye düşündüm ama artık çok geçti; Nova bir şekilde çoktan önüme geçmişti.

Her zamanki neşeli gülümsemesini takınmıştı; bu garip değildi. Garip olan, o gülümsemenin bana yöneltilmiş gibi görünmesiydi... Onun bana küçümsemeden başka bir gözle bakmasına hâlâ alışamamıştım.

Elinde büyük bir sepet taşıyordu ve onu hemen Zayn'in az önce oturduğu duvara yerleştirdi. Hiçbir şey söylemeden sepeti açmaya başladı ve hâlâ parıldayan taşın üzerine aşırı miktarda yiyecek koydu. Her şekil ve renkte meyveler vardı, kabukları benim büyümenin sıcak ışığında parıldıyordu; mükemmel kızarmış kabuklu hamur işleri; çeşitli peynirlerden oluşan bir tabak; mantar ve kurdelelerle bağlanmış içki şişeleri.

"Bunlar da ne?" diye sordum.

"Bu, yiyecek olarak bilinen şeydir."

"Evet, ama neden burada?"

"Neden buradasın?" diye sormak istiyordum aslında. Bütün sabah Thalia ve diğerleriyle ayrı ayrı çalıştığını biliyordum ve şimdi yakınımda olduğuna göre yorgun olduğunu anlayabiliyordum. Gözleri daha parlak olsa da, altındaki koyu halkalar bitkinliğinin derinliğini ele veriyordu. Kollarında da garip, morluk rengi lekeler vardı; sanki şimdi etrafında özgürce dolaşan gölgeler, bedeninden çıkarken çok daha şiddetliymiş gibiydi.

Dinlenmesi gerekiyordu.

Umurunda değildi.

"Burada çünkü biri bana sabah boyunca hiçbir şey yemediğinizi söyledi," dedi omuz silkerek.

"Aveline mi?" O baş hizmetçi, başkalarının işlerine burnunu sokmakta oldukça ustaydı, bunu fark etmiştim.

Nova bir kez daha omuz silkti. "Sadece sıradan biri."

"Yemek yiyip yemediğimle neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Bana cevap vermek yerine, sepetini boşaltmayı bitirdi ve sonra duvar boyunca yürümeye başladı, parmaklarını taşın üzerindeki sarmaşıkların üzerinde gezdirirken gözleri ilgiyle büyüdü ve parlayan çiçeklerden birini kopardı. "Bunu sen mi yaptın?"

Başımı salladım.

"Büyünüz burada bile etkilemeye devam ediyor." Duvara tırmanarak yiyeceklerin yanına geri döndü ve pembe-altın rengi kabuklu bir elmaya uzandı. "Bunun nasıl olacağını merak ediyordum."

"...Sanırım bu sarayı çevreleyen boğucu korumalara giderek daha çok alışıyor. Ama yine de burada çağırmak, dışarıda olduğundan çok daha zor."

Kadın, kaşlarını çatarak, meyveyi yavaşça çiğnerken bunu düşündü. "Buradaki hava doğal değil, değil mi?"

"Evet, öyle. Büyüsel uyumunuz göz önüne alındığında bunu fark edeceğinizden emin değildim."

"Bu... kötü bir his değil, benim için. Ama neredeyse bunaltıcı. Burada olanlar –Calista'nın bu bölgeyi korumak için yaptıkları– dünyalarımızın yasalarına göre doğal veya sürdürülebilir değil." Gözleri, saray arazisini dışarıdaki karanlık, lanetli topraklardan ayıran uzaktaki siyah taş duvara bakarken donuklaştı. Elmadan birkaç ısırık daha aldıktan sonra, "Kardeşim, senin ve benim bu bölgenin dışında bir şeyleri hayata geçirebilmemizin ve bu hayatı sürdürebilmemizin nedeninin, alemleri yeniden dengelemek için geleneksel olarak hem nekromansi hem de lusmansi gerektirmesinden kaynaklandığına inanıyor. Taşı çevirmek, dünyaları uyandırmak için büyüü etkinleştirmek ve sonra onları normal hissettirecek şekilde korumak." dedi.

Kaşlarımı çattım, bu teoriye katılıp katılmadığımdan emin değildim. "Böyle bir sihir her zaman Vaelora'dan gelir; ben o varlıkların hiçbir izini taşımıyorum."

"Artık görünür bir izim de yok—ama bir süre önce ön kolumda garip, yıldız şeklinde bir yara izi olduğunu hatırlıyorum." Omuz silkti. "Zamanla kaybolan sıradan bir doğum lekesi olduğunu düşünmüştüm." Sanki söz konusu izin yeniden ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi kolunu inceledi.

Öyle olmayınca, bakışlarını bana çevirdi ve sordu: "Sence senin de buna benzer bir şeyin olmuş olması mümkün mü? Unuttuğun, sarayının ve Muhafızlarının senden sakladığı bir şey?"

Geçtiğimiz haftanın olaylarından önce, hızlı ve kesin bir şekilde hayır cevabını verirdim; çok kısa bir süre önceymiş gibi gelen bir dönemde her

şeyden çok emindim.

Şimdi ise sadece sessiz kaldım.

Nova iç çekti. "Böyle bir işaret taşıyıp taşımamanın önemi yok sanırım; Bastian, Noctaris'i kendi başıma diriltebileceğimi düşünüyor gibi görünüyor -ya da en azından buna inanmak istiyor."

"...Böyle bir şeyin yapılabileceğine inanmıyor musunuz?"

"Bence her dünyaya mutlaka bir Vaelora'nın doğmasının bir sebebi var. Her iki sihir türü de önemli. Bunu kendisi bile kabul ediyor. Birlikte çalışmak üzere tasarlanmışlar; aksi takdirde her şeyin doğasına aykırı hareket etmiş gibi oluruz."

"Evet, ama sihirlerim için özellikle bana ihtiyacınız yok."

"Öyle değil mi?"

"Eminim kardeşin ve takipçileri ihtiyaç duydukları Işık büyüsünü elde etmenin başka yollarını planlamakla meşguldürler; belki Luminor'dan çekerek ya da başka bir şekilde. Sonuçta ben de bu tür büyüler için sadece bir aracıyım." "Araç" kelimesi, Muhafızların bana atıfta bulunmak için sık sık kullandığı bir kelimeydi; ben bunu hiç fazla önemsememiştim.

Ama Nova çenesini sıktı ve gözlerinde endişe belirdi. "Sen sadece bir araçtan ibaret değilsin, aptal."

Ona bakakaldım, nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Konuştukça, kendimi bu şekilde nutku tutulmuş halde bulma olasılığım da artıyordu.

O, Elarith'teki hayatımın ve sarayımın acımasız üyelerinden çok farklıydı. Büyüdüğüm dünyada kimse birlikte çalışmaktan ve dengeyi sağlamaktan bahsetmezdi; sadece dengeyi kendi lehlerine nasıl çevirebileceklerinden bahsederlerdi.

Eldris Prensesi'ne bazıları "Ölüm Bakiresi" derdi. Ya da özellikle acımasız olmak istediklerinde "Ölüm Cadısı". Ve bunu genellikle korku ve zar zor gizlenmiş bir tiksintiyle karışık fısıltılarla söylerlerdi. Yaklaşan görücü usulü evliliğimiz duyurulduğunda, sayısız saray mensubu beni bu fikirden vazgeçirmeye çalışmıştı.

Ancak, etrafını saran tüm gölgelere rağmen, ona şimdi baktığımda aklıma gelen ilk kelime ölüm değildi.

"Sen bir kaptan daha fazlasısın," diye tekrarladı, sanki bu basit bir gerçekmiş gibi, "ve onlar bunu sonundan önce anlayacaklar."

"Burada bile iyimserliğiniz beni etkilemeye devam ediyor."

Nefes nefese, hafifçe güldü ve sesi tamamen düz bir tonda, "Kurtulamadığım kötü bir alışkanlık bu; şu iyimser halim," dedi.

Gülümsememi zor tutarak ben de duvara tırmandım, onun pozunu taklit ederek bir bacağıma altına kıvırdım, diğerini de yana sarkıttım.

Yiyeceklerin sergilendiği yere doğru işaret etti, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı.

Ona uzanmakta tereddüt ettim, ancak bakışları daha da öfkeli bir hal alınca uzandım; biliyordum ki pes edene kadar bana bakmaya devam edecekti—bu, geçen hafta bu rutini ilk kez sergilediğimiz bir durum değildi.

Yiyecekleri hassas hareketlerle didiklerken, onun orada olduğunu bile kısa sürede unuttum ve her zamanki ritüelimle meşgul oldum: ekmeği meyveden, peyniri etten ayırmak; her şeyin kendi yeri olduğundan ve her şeyin eşit, kabul edilebilir bir şekilde yerleştirildiğinden emin olmak. Kimisi şimdi, kimisi sonraya, kimisi de...

"Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu birden.

Az önce uzanıp aldığım ekmeğin üzerinde parmaklarım donup kaldı. "Ne yapayım?"

"Yiyeceklerinizi sayın ve düzenleyin, sanki düzgün bir şekilde envanterini tutmazsanız kaybolacakmış gibi. Eski evinizin bolluk içindeki salonlarında gerçekten de yiyecek kısıtlamasına gerek var mıydı?"

"Aklına gelen her soruyu öylece mi soruyorsun?" Yara izlerim hakkında yaptığımız rahatsız edici konuşmanın anıları zihnimde canlandı.

"Ben... şey, evet. Bazen." Yüzü kızardı. Aramızda sessizlik uzadı. Yanaklarının rengi daha da koyulaştı ve bu pembe kızarıklığın onu ne kadar daha çekici kıldığını fark etmemek imkansızdı; onu nasıl daha da kızartabileceğim konusunda hemen düşünmeye başlamamak da imkansızdı.

Kahretsin.

Zayn'in haklı olabileceği ortaya çıkmış olabilir.

Omuzlarımdaki gerginliği attım ve olabildiğince kayıtsız bir ses tonuyla gözlerimi onun gözlerine diktim. "Çocukken görgü kuralları dersi almadınız mı?"

"Onları hiç anlamadım."

"Elbette. Neden şaşırmadım ki?"

"Kuralları ve görgü kurallarını sert yüzlü bir öğretmenden öğrenmek başka bir şey," diye ısrar etti. "Ama bunları yaşamak, uygulamak bambaşka bir şey ve ben... sanırım pratik yapabileceğim pek fazla sohbetim olmadı

diyebilirim. İnsanlar benden uzak durdu, sanırım bunu size daha önce de söylemiştim.”

"Rose Point'ten ayrıldıktan sonra bile mi?"

“Orin vardı yanımda—tam bir nezaket örneği sayılmazdı, sevimli ama kaba yaşlı bir adamdı—ve bazı daha karmaşık maceralarım da bana yardımcı olan ara sıra suç ortaklarım da oldu. Ama hayır. Gerçekten uzun uzun sohbet edebileceğim kadar güvendiğim kimse olmadı.”

Onu yalnız başına, konuşacak kimsesi olmadan hayal etmek göğsümde garip bir acıya neden oldu.

Boğazımı temizledim. Ve tıpkı daha önce, odasında yara izleri ve kabuslardan bahsettiğimizde olduğu gibi, sorularına cevap verme zorunluluğu hissettim... hatta genellikle kendime saklamak için elimden gelenin en iyisini yaptığım şeyler hakkında bile.

Sessizce, "Duskhaven'da, yani sarayımda, yiyecek sıkıntısı kesinlikle yoktu, ama yine de aç geçirdiğim günler çok oldu," dedim.

"Neden?"

“Öğretmenlerimin sık sık kullandığı bir taktikti. Derslerden kalmanın cezasıydı. Sanırım rekorum on beş gündü. Bunu birden fazla kez başardım.” Dehşete kapılmış görünüyordu ama ben bu noktada her şeyden yeterince uzaklaşmıştım, bu yüzden hissizce konuşmaya devam ettim. “Sanırım bir noktada bununla ilgili bir... saplantı geliştirdim. Elimde bol miktarda yiyecek olduğunda yiyecekleri kontrol etme ihtiyacı. Gerektiğinde şeyleri düzenleme ve saklama arzusu. Bazıları şimdi yemek için, bazıları sonraya.”

Dehşet dolu sessizliği uzayınca, aceleyle ekledim: "Biliyorum, garip."

Başını salladı. "Bu garip değil." Sesi kararlıydı. "İnsanlar hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaparlar."

“Belki. Ama... Ben kendimi hiçbir zaman bunların hiçbirinden sağ çıkmaya çalışan biri olarak görmedim,” dedim. “Daha çok, ne pahasına olursa olsun beklentileri karşılamaya çalışan biri olarak.”

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Şey, bence bazen travmatik olaylar, onlara katlanmaya çalışırken içeriden bakıldığında farklı görünür," dedi.

Sözler aramızda havada asılı kaldı. Ona uzanıp göğsüme çekmek için garip bir arzu duyuyordum. Yanımda olduğu her an kendimi hazırlamaya başladığım şehvetten farklıydı; o an özlediğim onun bedeni değildi. O... kendisiydi. Her şeyiyle. Sadece kalp atışını tenimde hissetmek için onu daha yakın istiyordum.

Daha iyi bir denge bulabilmek için oturduğum yeri değıştirdim.

"Bunlar, anne babanızın ölümünün yasını düzgün bir şekilde tutmanıza izin vermeyen aynı alçaklar," diye yorum yaptı.

"Çok katıydılar."

"Onlar canavardı, hâlâ canavar. Neden anne baban hayattayken cezalarına müdahale etmedi?" diye sordu. "Seni koruyacak kimse yok muydu?"

Korunmaya ihtiyacım yoktu, neredeyse çıldıracaktım.

Ama nedense bu tipik, savunmacı tepkiyi yuttum ve ona gerçeğı söyledim. "Çocukluğumun büyük bir bölümünde anne babam hastaydı. Aynı sarayda yaşıyorduk ama onları hiç görmediğim için sanki farklı bir krallıkta büyümüş gibiydim; Muhafızlar bunun en iyisi olduğunu, böylece diğer tüm yükümlölükleri ve rahatsızlıklarına ek olarak kral ve kraliçeye yük olmayacağımı söylediler."

"Bir yük mü?"

Omuz silkdim.

Bu konuda dilini tutmaya çalışmaktan adeta patlayacak gibi görünüyordu. Yanakları yine kıpkırmızı olmuştu; öfkeden kabaran, diken diken bir kırmızı tonu.

Benim açımdan çok büyük bir öfke var.

Çok... tuhaftı. Bana gülümsemesinden ve yemek getirmesinden bile daha tuhaftı.

"İşler böyleydi işte," diye ısrar ettim. "Doğduğumdan beri başka bir şey bilmedim aslında."

Burnundan birkaç derin nefes aldı. "Şey, bu Muhafız pislikleri tam bir kontrolcü tip gibi görünüyorlar, değil mi? Planlarına hizmet ediyorsa tahta bir sahtekarı oturtacak tipler. Ve belki de gerçek sihir ve gücünü sana söylemeyecek tipler de."

Haklı olduğunu inkar edemezdim, bunu sesli olarak itiraf edemesem bile.

"Halletmemiz gereken bir şey daha var," dedi, sanki sıradan bir yapılacaklar listesi yapıyormuş gibi.

Onun umursamaz tavrına şaşırmamalıydım sanırım—bu kadın aynı zamanda cehenneme inmeyi de yapılacaklar listesine eklemişti.

Ne kadar da kaotik, güzel bir küçük yaratık.

Artık beni yemek yemeye zorlamadı. Teoriler ve gelecek planları hakkında konuşarak biraz zaman geçirdik, geçmişimizin hayaletlerinin

konuşmamızın kenarlarında dolaşmasına izin verdik ama artık onları içeri davet etmedik.

Bir saat kadar sonra, herkes kendi yoluna gitti.

Ama bir süre sonra odama döndüğümde, bir tepsi üzerinde düzgünce paketlenmiş bir yığın yiyecek beni bekliyordu. Ayrıca, biraz dağınık bir el yazısıyla notlar da bırakmıştı; bir yığın "şimdilik", diğeri ise "Sonra İçin" olarak etiketlenmişti.

Tepsiye uzun süre baktım, sonra yavaşça bir parça ekmek alıp yatağın kenarına çöktüm. Kapının üzerinde asılı olan Rivenholt kraliyet armasını izlerken, Zayn'in daha önce bana verdiğ-i uyarıları hatırlamaya çalışarak ekmeğ-in tamamını yedim.

Ona daha fazla yaklaşmadan önce iki kez düşünün.

Söylenmesi kolay, yapması zor.

Otuzuncu Bölüm

Aleksander

RIVENHOLT SARAYI'NDA İKİ GÜN DAHA GEÇTİ.

Üçüncü gün, öğleden sonra geç saatlerde uyukladım ve terler içinde, bir kabusun yankıları kafamda zonklarken birden irkilerek uyandım—günler önce Nova'ya anlattığım aynı, tekrarlayan kabus. Uzun zamandır beni ziyaret etmemişti ve bu rahatsız edici görüntüler, kayıp zamanı telafi etmeye çalışıyor gibiydi, her zamankinden çok daha keskin ve net bir şekilde düşüncelerimi tırmalıyordu.

Bu kabuslar beni her zaman aynı şekilde etkiliyordu: Yatağımdan sendeleyerek kalkıyordum, kendimi tamamen bitkin hissediyordum, büyüm uyanmıştı ama dağılmış ve zayıftı, sanki karanlık rüyalarla benim adıma savaşmaya çalışmıştı.

Koridorun karşısındaki tuvalete doğru ilerledim. Her zamanki gibi, zihnimin ve büyümün şiddetli kıpırdanmaları cildimde geçici çatlaklar bırakmıştı; ancak bu sarayın duvarları ve korumaları içinde içlerinde parlayan altın enerji daha sönüktü.

Bu kabuslar, Nova ortaya çıkana kadar bu tür çatlaklara neden olan tek şeydi...

Onun da kabuslarım gibi üzerimde aynı etkiyi yaratmasının nedenini ancak tahmin edebiliyordum.

İlişkimizin anlamlandıramadığım bir diğer parçası da buydu işte.

Cildime soğuk su serpmek dıştaki çatlakların iyileşmesine yardımcı oldu, ama içim hâlâ sanki sıkılarak kurutulmuş, içimdeki tüm yaşam

enerjisi çekilmiş gibiydi.

Zayıflığın kazanmasına izin vermemeye kararlıydım—özellikle de yanlış bir hareketin ölümcül olabileceği bu yabancı sarayda—bu yüzden sarayın eğitim alanlarına doğru yola koyuldum; orada her zaman yaptığım gibi, acıyı, kafa karışıklığını veya başka herhangi bir şeyi düşünemeyecek kadar uyuşana kadar mücadele ederek işleri halledebilirdim.

Bastian bu eğitim alanını ve yanındaki silah deposuna erişimi bana ücretsiz olarak sunmuştu; bu misafirperverliğin Nova'nın teşvikiyle gerçekleştiğinden şüpheleniyordum. Onun Nova'nın sevgisini kazanma arzusu, bana karşı duyduğu şüphelerden daha büyük görünüyordu ve ben de bunu olabildiğince uzun süre kendi avantajıma kullanmayı planlıyordum.

Silah deposundan bir kılıç kaptım; iki elle kullanılması gereken ağır bir kılıçtı. Normalde tercih ettiğim silah türü değildi, ama aşinalıktan ziyade odaklanmayı gerektiren bir şeye ihtiyacım vardı. Kendimi daha iyi oyalayabileceğim bir şeye.

Hiç tereddüt etmeden, sahanın bir ucunda sıralanmış antrenman kuklalarını parçalamaya koyuldum. Arada sırada, bıçağın içine sihir de katmayı denedim. O kadar geniş ve kalın bir çelik parçasıydı ki, bu numarayı başarmak için tüm dikkatimi vermem gerekiyordu. Umudum gibi, kabuslarım kısa sürede unutuldu, artan yorgunluğumun arasında kayboldu—ancak kısa süre sonra ortaya çıkan şiddetli baş ağrısı pek de bir iyileşme sağlamadı.

Kuzenimin geçen gün abarttığını düşünmüştüm; saraydaki koruyucu havanın yarattığı lanetli ağırlıktan kurtulmak için derisini kemiklerinden ayırmayı önermişti. Ancak hareketlerimi sürdürdükçe vücudum daha da ağırlaşıyor ve ısınıyordu. Gömleğimi ve ceketimi çıkarmak biraz yardımcı oldu ama yine de olması gerekenden daha fazla nefes alıyordum ve hoşuma gitmeyen çok fazla hata yapıyordum.

Açık hava alanı, silah deposu ile bir zamanlar daha az önemli konuklar için ayrılmış olan sarayın bir kanadı arasında yer alıyordu ve etrafı yanan meşalelerle çevriliydi. Bana söylendiğine göre, o kanattaki yatak odaları uzun zamandır boştu, ancak orta salon hala düzenli olarak kullanılıyordu.

Kısa süre sonra saray sakinlerinden oluşan küçük bir kalabalık bu salonun balkonunda toplandı ve böylece eğitim alanını kuşbakışı izleme imkanı buldular. Sohbetlerinden ve kahkahalarından anlaşıldığı kadarıyla, akşam yemeğinden sonra içkilerini büyük bir keyifle içiyorlardı.

Bir süre geçene kadar onlara pek aldırış etmedim; ta ki aralarında bir sessizlik çökene ve ardından heyecanlı fısıltılar yükselmeye başlayana kadar.

Nova'nın daha yeni geldiğini fark ettim. Fısıldayan, işaret eden kalabalığı ve eğitim alanının karşı tarafında yerimi alan beni umursamadı. Tüm dikkati omzuna astığı yayı hazırlamaya odaklanmıştı.

Bir anlığına göz ucuyla onu izledim, sonra kendi pratiğime geri döndüm. Odaklanmış görünüyordu—tıpkı benim gibi, bir tür disiplinli dikkat dağıtıcıya ihtiyacı vardı—bu yüzden onu kendi haline bıraktım. Yaklaşık bir saat boyunca aynı mekânda bulunduk. Gün, hareketlerimizi yaparken yavaş yavaş geceye dönüştü; aramızda kılıcımın ve büyümün sesleri, arada sırada oklarının hedefe isabet etmesinin yankılanan sesi dışında pek bir ses yoktu.

Ama onu göremediğim veya duyamadığım zamanlarda bile onu hissedebiliyordum.

Daha doğrusu, onun büyüsünü hissedebiliyordum. Benden kaçan her ışık kıvılcımı için, sanki bir cevap gibi, onun gölgelerinden birinin yükseldiğini hissediyordum.

Diğer her şey gibi, bu alanı çevreleyen koruyucu kabuğun içinde de durum farklıydı—daha sönüktü. Sanki güçlerimiz, burada dengelemeye veya yeniden canlandırmaya gerek olmadığını anlayacak kadar bilinçliydi ve bu yüzden büyümün ona ulaşma konusundaki umutsuz, pençe gibi arzusu o an için yoktu.

Kendimi hâlâ onun bulunduğu arazinin tarafına doğru giderek daha da yaklaşırken buluyordum.

Damarlarımdan kılıcıma doğru özellikle parlak bir ışık dalgası yayıldı. Bir an sonra Nova'nın gölgeleri tepki olarak hareket edince soğuk bir ürperti içimi kapladı. Ensemde karıncalanma hissettim ve nefes nefese kalmış bir halde bana bakarken bakışlarımı ona çevirdim. Gölgele bedenini çerçevelemiş, neredeyse kanatları andıran şekillerde yayılıyordu.

"Gözlerini dik dik bakmak ayıp," diye seslendim ona.

Bu sözlerle burun kıvırdı ve gözlerini kaçırdı. "Sana daha önce de söyledim: Görgü kuralları derslerim boşunaydı. Korkarım ki umutsuzca kaba olmaya mahkumum."

Ona doğru yavaşça yaklaşırken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi ve birkaç adım ötede durdum.

Bana bakmadan, "Yine de yabancı bir sarayda ziyaretçi olarak yarı çıplak dolaşmanın bazı toplumsal kurallarla yasaklanmış olabileceğini düşünüyorum," dedi.

"Gösteri mi yapıyorum?"

"Seyircileri kendinize çektiniz," dedi kuru bir sesle, yukarıdaki balkona doğru başını sallayarak; orada izleyici kalabalığı neredeyse iki katına çıkmıştı.

Bakışlarımı tekrar Nova'ya çevirdim. "Belki de seni izlemek için buradalar?"

"Sanmıyorum."

Onlara bir kez daha baktığımda, bir dizi kıkırdama koptu, ardından daha iyi bir pozisyon kapmak için birbirleriyle itişip kakışarak bedenler kıpırdanmaya başladı. Bu kargaşa Nova'yı telaşlandırmış gibiydi, boğazının derinliklerinden hoşnutsuz bir ses çıkardı ve ben de dudaklarımı daha da geniş bir gülümsemeye kıvrıran kibirden kendimi alamadım.

"Bakışları seni kışkandırıyor mu?"

"Hayır." Cevap hızlıydı, ama yanakları daha da hızlı kızarmıştı.

Onu yanıma çağırdım. "Buraya gel. Gel benimle sihir çalış."

Tereddüt etti.

"Bahse girerim onları kışkandırabiliriz," dedim sesimi alçak, gizli bir tona indirgeyerek.

"Diğer kadınları kışkandırmak umurumda değil."

"Hayır mı? Duyguları manipüle etmek, saray hayatının ve siyasetin merkezinde yer alıyor. Başka bir deyişle, geleceğin kraliçesi için faydalı bir beceri."

"Ne kadar asil."

Gülerek, "Tahmin edeyim: Siyaset derslerinde de pek dikkatli dinlemedin, değil mi?" dedim.

"Bu tür şeyleri derslerde öğretiyorlar mı?"

"Benim geldiğim yerdeki tüm derslerin altında yatan mesaj bu."

"Bu endişe verici," dedi. Ama yine de bana doğru yaklaşıyordu, bakışları belli ki gözlerime sabit kalmak ve aşağıya kaymamak için mücadele ediyordu.

"Konsantre olmanıza yardımcı olacaksa tişörtümü tekrar giyebilirim," diye teklif ettim.

"Kendini fazla beğenme; çıplak göğsün beni o kadar da rahatsız etmedi."

"Öyleyse seni şaşırtmanın başka bir yolunu bulmam gerekecek."

"Konuşmaya devam et," dedi ifadesiz bir şekilde, "eminim ki olacak. Genellikle olur."

O pelerinini çıkarıp gömleğimin ve ceketimin yanına fırlattığında, altındaki hafif, vücuda oturan deri zırh ortaya çıktı ve ben de kıkırdadım; ardından neredeyse beline kadar uzanan örgüsünü yeniden bağladı.

O bu hareketleri yaparken onu baştan aşağı süzdüm; diğer günkü plansız pikniğimizde fark ettiğim morluklara benzer başka morluklar arıyordum... ama bakışlarım boğazına takıldı—boğazını saran ve daha aşağıya inerek göğüslerinin kıvrımlarını okşayan gölgeli bir çizgiye.

"Göz dik dik bakmak kabalıktır," diye belirtti bana alaycı bir gülümsemeyle.

"Öyle." diye karşılık verdim, yüzündeki alaycı gülümsemeyi. "Çok çabuk öğreniyorsun."

"Gurur duyduğum şeylerden biri de bu. Ayrıca, sadece bir göğüs yüzünden telaşlandığınızı bilmek güzel."

"Şaşkın" güçlü bir kelime."

"Üzerinizdeki kıyafetleri çıkarmaya devam edeyim de bakalım sizi oraya götürebilecek miyiz?"

"Sihirbazlık mı yapacağız yoksa yatak odası oyunları mı?"

"İkincisi için pratiğe ihtiyacım yok," dedi.

"Yeni beceriler öğrenmenin zararı yoktur."

"Doğru. Ve sana öğretebileceğim çok şey var, eminim."

"Bu fırsatı değerlendirmekten memnuniyet duyarım," dedim göz kırparak, bu da yanaklarında yeniden bir kızarıklık dalgasına neden oldu.

Öksürdü. "Şimdilik sihirle yetinelim."

"Madem ısrar ediyorsunuz."

"Evet," dedi kendi kendine fısıldayarak, sanki kendine bir hatırlatma yapıyormuş gibi. Elini sallamasıyla etrafındaki gölgeli iplikler dağıldı. Yakındaki bir banka doğru yürüdü ve yayını ve ok kılıfını banka bıraktı; ben de kılıcımınla aynı şeyi yaptım.

"Bu saraydaki bazı bilginlerle konuşuyorum, her ikimizin de sahip olduğu büyüleri daha iyi anlamaya çalışıyorum," dedi.

"Ve?"

"Ve tartışmalarımızın çoğu, lüks büyüünün ölümlerle iletişim kurmanın tam tersi olduğu, bu alemin geliştiği şeyin tam tersi olduğu üzerine yoğunlaştı. Büyünüzün burada bu kadar yıkıcı olmasının nedeni de buydu,

ta ki benimkinin dengeleyici ağırlığıyla karşılaşana kadar. Ancak çevremizdeki alan şimdi zaten bir nebze istikrarlı, bu yüzden belki de güçlerimizle daha güvenli bir şekilde deneyler yapabiliriz diye düşündüm. Özellikle de sizinkiyle.”

"Deney?"

Başını salladı. “Kendi özel güçlerimin her birinin zıttının ne olabileceğini, senin gerçekten neler yapabileceğini daha iyi anlamaya çalışıyorum. Çünkü içimden bir ses bana Elarith'te büyüünün tam potansiyeline ulaşamadığını söylüyor. O kontrolcü Koruyucu piçlerin senden hangi kısımlarını sakladığını kim bilebilir ki?” Yumruklarını sıkı ve yüzünü yıldızlarla dolu gökyüzüne çevirdi, sanki o anda Yukarıya geri dönüp o Koruyucularla yüzleşmeyi düşünüyormuş gibi.

Böyle bir şeyi başarabilecek biri varsa, bunun o olacağını düşünmeye başlamıştım.

Derin bir nefes aldı ve daha sakin bir şekilde devam etti: "Sanırım, her iki alana da denge getirmenin bir yolunu bulmak istiyorsak, ikimizin de güçlerinin tüm yönlerine ihtiyacımız olacak."

Şüphelerim vardı ama yine de, "Devam edin. Ne gibi özel detaylar aklınızda vardı?" dedim.

“Örneğin, nesnelere sahip olabilirim—nesneleri, büyüü... ve hatta teorik olarak canlı varlıkları ele geçirebilirim. Bu, ruhumun ve büyüümün küçük bir parçasını bir hedefe yansıtıp onu kontrol etmek için kullanmayı içeriyor. Merak ediyorum... bunun tam tersini yapabilir misiniz? Belki... bir şeyi geri alabilir misiniz? Bana ait parçaları belirli bir nesneden geri çekebilir misiniz?”

En azından fikir ilgi çekiciydi. "Deneyebilirim."

Kemerinden sarkan kılıftan küçük bir bıçak çıkardı ve ikimiz de planını tahmin edemeden hızla işe koyuldu. Bıçağı yere fırlattı ve elini üzerine uzattı. Avucundan kalkan ve bıçağa doğru uzanan, gölgesinin ince bir uzantısı gibi görünen bir şeyi kısa bir anlığına gördüm; o kadar hızlı oldu ki gözümü kırpsaydım kaçırdım.

Elini kaldırdı ve bıçak da eliyle birlikte yukarı kalktı.

"Genellikle, sahip olmaya çalıştığım şeyi kavrayan fazladan bir el gibi hissediyorum," dedi. "Bunu düşünmenin size yardımcı olup olmayacağını bilmiyorum ama..."

Etrafında dönerek, havada süzülen bıçağı her açıdan inceledim. Tereddütle ona doğru uzandım. Özünün bıçağın içinde kıvrıldığını

hissedebiliyordum ve buna odaklandım—soğukluğuna, ağırlığına—kendi büyüümün dışarı akmasına izin verip onu yönlendirirken, bir yumruk gibi ruhunu sardığını hayal ettim. İki enerjimiz birbirinden ayırt edilemez hale geldiğinde, parmaklarımı işaret ettim. Bıçak karardı—onu ele geçiren gölgeli gücün bir anlık görüntüsü.

Tekrar işaret ettim.

Bıçak hafifçe suya battı.

Nova derin bir nefes aldı.

Ama her şey aynı hızla sona erdi; onun özünü gerçekten kavrayamadan elimden kayıp gitti.

Nova kaşlarını çattı, konuşmak için birkaç kez ağzını açtı ama sonunda hiçbir kelime bulamadı.

Onun her zamanki iyimserliğini taklit etmeye çalıştım. "...En azından bir şeyin başlangıcı gibiydi. Bu korunaklı sarayın dışında daha güçlü olabilecek bir şeyin."

"Belki," diye onayladı dalgın bir şekilde, havada süzülen bıçağı yere doğru indirirken. "Başka ne deneyebiliriz acaba?" Düşünürken bir o yana bir bu yana yürüdü, parmakları kolundaki sayısız bileziği vurup çeviriyordu.

"Büyü çağırırken sık sık o bilekliklere uzandığını fark ettim."

Adımını yarıda kesti. "Bunları Orin yaptı, ilki anne babamın ısrarı üzerineydi; farklı güçlerimi yönlendirmeme yardımcı oluyorlar."

"Onları hiç çıkarıyor musun?"

"Bileklikleri çıkarmak tehlikeli. Bileklikleri takmaya başlamadan önce içimdeki kaotik enerjileri düzenlemekte ve kontrol altında tutmakta çok daha fazla zorlanıyordum."

"Yani... asla mı?"

Başını salladı.

Belli ki bunu gizlemeye çalışsa da, soru sorulduğunda gözlerinde beliren korkuyu görmüştüm ve anladım ki... kendi gücünden korkuyordu.

On sekizinci doğum günü gecesinde o gücün yaptıklarına bakınca, bu oldukça mantıklıydı. Ve bundan önce ne tür bir kaos yaşadığını ancak tahmin edebilirdim.

Ama yine de, nedense, bakıcılarının onun güçlerini kucaklamak yerine dizginlemeyi tercih etmeleri beni rahatsız ediyordu. Belki o da kontrolcü bakıcılardan nasibini almıştı; sadece benim büyüdüğümdeki bakıcılardan daha iyilerdi.

Bunların hiçbirini sesli söylemedim. Ama bıçağı ele geçirip, diğer silahlarımızın durduğu banka doğru zahmetsizce tekrar havaya kaldırmasını izlerken, sonunda ne tür bir kraliçe olabileceğini ve gücünün gerçek sınırının nerede yattığını merak etmeye başladım.

"Yani, hepsi senin büyüünün farklı yönlerini mi kullanıyorlar?" diye sordum.

"Evet," dedi, bilekliklerin her birini sırayla inceledikten sonra, rengarenk ipliklerden örülmüş olanına odaklandı ve onu bana göstermek için bileğinden çekti. "Geçmişe dair imgeler gördüğümde tepki veren bileklik bu. Ve eğer geçmişe görebiliyorsam, merak ediyorum..."

"Eğer tersini, yani geleceği görebilirim?"

"Son derece faydalı olurdu, değil mi?"

"Öyle olurdu. Ne yazık ki, daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

"Geçmişe görmekte hâlâ pek iyi değilim," diye itiraf etti, ancak ifadesi kararlıydı. "Belki de basit bir şeydir. Belki yine bıçak? Onu her elime aldığımda, onunla kestiğim geçmişteki şeylerden kesitler görüyorum. Yani belki de ona dokunursanız..."

Bir an düşündükten sonra banka doğru yürüdüm ve ihtiyatlı bir şekilde söz konusu nesneye uzandım. Geleceğin bize neler getireceğini görmek isteyip istemediğimden tam olarak emin değildim; bu yüzden silahı ne kadar sıkı tutarsam tutayım hiçbir şey olmaması neredeyse bir rahatlamaydı.

"Hiç bir şey?"

Omuz silktilim. "Maalesef hayır."

Bir an için yenilmiş gibi görünse de, sonra devam etti. "Belki de zaten başarılı olduğumuz şeyleri mükemmelleştirmeye çalışmalıyız." Bununla birlikte, bıçağı işaret etti ve hızlı bir konsantrasyon ve bilek hareketiyle onu tekrar kontrolü altına aldı. "Eğer yapabilirsen, elimden al," diye meydan okudu.

Onunla buluşmak için öne doğru bir adım attım.

Tekrar tekrar pratik yaptık; onun gölgeleri bıçağın içine kayarak onu kontrol altına alıyordu; benim ışığım da onu takip ederek karanlığı geri çekmeye, üzerindeki etkisini kırmaya çalışıyordu.

Yukarıdaki kalabalık, bir şeylerin ters gitmesini beklercesine nefeslerini tutarak, sessizce ama dikkatle izlemeye devam etti. Nova ara sıra onlara kibirli bir bakış attı, ancak bunun dışında eldeki göreve odaklanmış kaldı.

Ve yavaş yavaş ama emin adımlarla ilerleme kaydetmeye başladık. Daha özgüvenli, hareketlerinde daha hızlı hale geldi. Birkaç kez neredeyse tutuşunu gevşetecektim ama her zaman kontrolü geri almayı başardı. Bir bakıma, bu alemde birlikte geçirdiğimiz zamanın bir temsili gibiydi; sürekli bir itme ve çekme, ara sıra nefes kesen güç ve güven alışverişi ve ardından gelen hayal kırıklığı.

Durması gerektiğine dair bir işaret göstermesi uzun zaman aldı; tereddüt etti, yüzünde acı ifadesi belirirken keskin bir nefes aldı. Bir an için endişe beni sardı. Bu dikkatsizlik pahalıya mal oldu; ikimizin de dikkati dağıldı ve bıçak bana doğru fırlayarak ön kolumu kesti.

Nova nefesini tuttu. "Ah, özür dilerim."

"Üzülme. Bir şey değil." Kan akışını durdurmak için kolumu elimle kavradım, yukarıdaki kalabalık huzursuzlanıp fısıltıları gittikçe yükselirken.

Nova onlara bir daha bakmadı, ama çenesindeki bir kas endişe ve muhtemelen sinirliliğin karışımıyla seğirdi. "İçeri girip bunu temizlemeliyiz."

"Beni hayranlarımdan uzaklaştırıp daha özel bir odaya götürmek istiyorsunuz, öyle mi?"

"Konuşmaya devam et," dedi gözlerini kısarak, "yoksa diğer koluna da aynı yara izini bırakırım."

Tehdidine gülümsedim ve sesi biraz yumuşayarak ekledi: "Aslında, sadece geçen günkü iyiliğinize karşılık vermek istiyorum." Erebos'taki olaydan beri tamamen iyileşen omzuna elini sürdü.

Yara iyileşmesine yardımcı olmak için, yaraya zayıf bir şekilde sıcak ve yatıştırıcı bir enerji göndermek dışında pek bir şey yapmamıştım; bu da pek bir iyilik sayılmazdı.

Ama o ısrarcıydı. Giysilerimizin yığınının doğru yürüdü, kendi pelerinini tekrar giydikten sonra gömleğimi ve ceketimi alıp bana fırlattı. "Her neyse, hayranların buraya gelip yaralarını tedavi etmeye çalışırken kendilerine zarar vermeden önce üzerini örtsen iyi olur."

Kıkırdayarak bol tişörtü başımdan geçirdim, kolları dikkatlice yukarı kıvırdım, kan bulaştırmamaya çalışarak. Bu iş hallolur halmez Nova elimi tuttu ve beni içeri sürükledi.

"Beni böyle sürükleyerek götürmeniz, hayranlarım için çok skandal bir durum gibi görünür diye düşünüyorum," dedim.

"İnsanların arkamdan konuşmaya başlaması ilk defa olmayacak," diye yanıtladı gayet sakin bir şekilde.

Yatak odasının karşısındaki tuvalette buluştuk. Doğrusu, skandalımıza tanık olacak çok az göz vardı; saray sessizdi, ışıkları loş bir şekilde yanıyordu—fark ettiğimden çok daha geç olmuştu. Aramızdaki ortak güç ve büyüünün dalgaları arasında bir yerlerde zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

"Bu bana güzel anıları hatırlattı," dedim, lavabonun yanındaki tezgâha oturup kolumu kaldırdım ve ısrarla kanı temizlemesini istedim.

"Öyle mi?"

"Lanetli uykumdan beni şiddetle uyandırdıktan sonra bileğime bıçak sapladığın zamanı hatırlıyorum."

"Ah, doğru. Yani... Bu dünyaya pek de iyi bir başlangıç yapmadık, değil mi?"

"Bazıları aramızdaki ilişkilerin hâlâ biraz gergin olduğunu iddia edebilir."

İçini çekti. "Bu, geçmişte herhangi bir erkekle yaşadığım ilişkilerden kesinlikle daha karmaşık."

"...İlişki?"

Biraz gerildi ama sözlerini geri almadı. "Artık birbirimizin kanını temizlemekle uğraştığımıza göre, buna başka ne diyeceğiz ki?"

Koluma bandaj sararken, yüzümü buruşturma isteğimi bastırmaya çalışarak tavana baktım. "Tipik bir ilişkinin daha eğlenceli kısımlarını atlamış gibi görünüyoruz."

"Ne öneriyorsunuz?"

"Hiçbir şey."

Boğazının derinliklerinden inanmaz bir ses çıkardı.

"Önermemi istediğiniz bir şey var mı?" diye sordum.

Elleri beceriksizleşti. Alt dudağını ısırırken gözlerini düğüme dikti, belli ki işine odaklanmaya çalışıyordu.

Öne eğildim. "Çünkü size sunabileceğim birçok önerim var, isterseniz dinleyebilirsiniz."

Kirpiklerinin altından bana baktı. "Bu, daha önce bahsettiğin o kibar becerilerin bir örneği mi? Şu anda duygularımı manipüle etmeye mi çalışıyorsun?"

Gülümsedim, elini tuttum ve onu kendime doğru çekerek dizlerimin arasına sıkıştırdım, dudakları benimkine baştan çıkarıcı derecede yakındı.

"Dediğim gibi, faydalı bir beceri," diye yanıtladım, sözlerim dudaklarına sıcaklık üfleyerek onda bir ürperti yarattı ve bende de aynı

ürpertiği tetikledi. "Ben sadece sana en iyi şekilde öğretmeye çalışıyorum."

"Böylece?"

"Evet."

Tam söylediğim anda fark ettim: Yalan söylüyordum.

Bu durumun sadece oynadığımız bir tür nezaket oyunu olması, başlangıcı ve sonu belli bir ders olması daha kolay, hatta daha iyi olurdu.

Ama bu öyle bir şey değildi.

Bakışları dudaklarıma indi. "Öyleyse beni manipüle etmeye devam et."

Sesindeki kendinden emin mırıltı, içimde ani bir arzu dalgası yarattı. Bu arzu, ihtiyaca fazlasıyla yakın bir arzu idi.

"Bunlar tehlikeli sözler," dedim, çenesini avuçlarımla arasına alıp dudaklarını benimkine yaklaştırarak.

"Bunun farkındayım. Ve umurumda değil."

Başparmağımla kulağının iç kısmını okşadım. "Tam bir kaos içinde, kötü niyetli, pervasız bir şey," diye mırıldandım.

"Takma adımın daha da karmaşıklaştığını görüyorum. Artık sadece 'Kaos' değil."

"Kendimi tutuyorum. İstersem kullanabileceğim birkaç başka seçkin kelime daha var."

Cevabı titrek bir fısıltı şeklinde geldi: "Hadi, kullan onları."

Elimle aşağı doğru indim. Boynundan, boğazından, göğüslerinin dolgunluğundan. Aşağıya, daha da aşağıya, kalçalarından birini sahiplenici bir şekilde kavradım. "Düşüncesiz. Aptalca. Sinir bozucu."

Daha da yaklaştı. "Devam et."

"İmkansız." Dudaklarına yavaş ve uzun bir öpücük kondurdum. "Güzel," dedim, dudaklarımı geri çekerek.

Son sözü yüzünde bir gülümseme oluşturdu. Geri çekildi ve ben de görünmez bir iple ona bağlıymış gibi hareket ederek koridora doğru onu takip ettim, birkaç kez durup onu kollarıma alıp dudaklarımı bir kez daha onun dudaklarına bastırdım.

Odanın içinde sendeleyerek ve öpüşerek ilerledik, duvarlara ve dolaplara yaslandık, geçerken nevresim sepetlerini, sabun ve parfüm şişelerini ve diğer banyo malzemelerini devirdik.

Sonunda tekrar dışarı çıktığımızda, koridor daha karanlık ve dar görünüyordu; hâlâ birbirimize kapılmıştık ve sendeleyerek yatak odasının kapısına doğru ilerledik. Kapıyı sonuna kadar açıp onu eşikten içeri

sokmaktan son anda vazgeçtim, bunun yerine onu kapının yanındaki duvara yasladım.

Dudaklarım onunkilere birkaç santim kala durdu. "İnanılmaz derecede çekicisin, biliyor musun?"

"Bana baktığında hissettiklerini anlatmak için 'şaşkınlık' kelimesi hâlâ çok mu güçlü?"

"Artık çok şaşkınsınız," dedim, bir kolumu duvara dayayıp diğerini onun etrafına dolayarak kalçalarını benimkine iyice yaklaştırdım. Sertleşmiş penisim bacaklarının arasına bastırınca keskin bir nefes aldı ve ben de sesimi alçaltarak ağzımı kulağına yaklaştırıp sordum, "Bak ne yaptın?"

Nefesi kesildi. Yüzünü daha iyi görebilmek için biraz geri çekilirken gözleri gözlerime dikildi. "Özür dilememi ister misin?" diye sordu.

"Bence ikimiz de bunun samimiyetsiz olacağını biliyoruz."

Tam dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi silmek için yaklaştığım sırada, yüksek ve nispeten yakın mesafeden gelen sesler dikkatimizi çekti.

Onları duymamış gibi davranmaya çalıştı ama gözlerinde bir anlık şüphe gördüm. Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım çünkü onu istiyordum.

Onu o kadar çok istiyordum ki, neredeyse çıldıracaktım.

Ama bir yandan da bundan sonra ne olacağını düşünüyordum. Son birkaç gündür koridorlardaki konuşmaları, dedikoduları, soruları, şüpheleri dinliyordum. Bu şüphelerin çoğu onunla ilgili değildi, tamamen benimle ilgiliydi. Halkı bizim yakınlığımıza güvenmiyordu. Ve bu saraydaki insanların güvenini ve saygısını kazanmak için ne kadar çok çalıştığını biliyordum, bu da ondan çaldığım her öpücüğü bir sabotaj gibi hissettiriyordu.

İstemeyerek de olsa bir adım geri çekildim.

Uzaktan gelen sesler devam ediyordu. Nova'nın bakışları odasının kapısındaydı. Yavaşça yüzünü bana çevirdi, parlak gözleri ışıltıyordu, dudakları bir türlü söyleyemediği kelimeler için aralanmıştı.

Sesini bulamasa bile, söylemek istediği oldukça açıktı.

Gel içeri benimle.

Dili dudaklarının üzerinden kaydı ve bu ayartma acı verici, fiziksel bir şeye dönüştü. Bizi bütün olarak yutmaya hazır bir canavar.

Buna boyun eğmenin geri dönüşü olmayacaktı.

O kapıdan içeri girseydik, arkamızdan kilitlerdim. Dışarıdaki her insanı unuturdum. Yukarıdaki ve aşağıdaki her krallığı, her anlaşılmayı, her yasayı.

O benim Kaos'um olurdu, başka hiç kimsenin değil, ve onu becerirdim, sahiplenirdim, onu mümkün olan her Şekilde doldururdum. Büyü bağımızın derinliği, kendimi onun içine ne kadar derinden gömmek istediğimle kıyaslanamazdı. Adımın onun dudaklarında, tadının da benimkilerde olmasını ne kadar çok istiyordum.

Nefes nefese, cevabımı beklerken bana bakıyordu; teninde duman gibi gölgeler yayılıyordu.

Uzaktan gelen sesler o kadar yakındı ki, artık konuŐmalarının bir kısmını anlayabiliyordum.

Ama kafamdaki ses çok daha yüksekti.

Krallığınıza ve halkınıza, yani Yüce Diyarın tüm dünyasına karşı bir göreviniz var. Ona daha fazla yaklaŐmadan önce iki kez düşünün.

Bunun hiçbir gerekçesi yoktu; yakınlaŐmak en azından birimizi mahvedecekti.

Muhtemelen ikimiz de.

Sahip olduğum tüm öz kontrolü kullanarak, yanağına masum bir öpücük kondurdum ve fısıldadım, "İyi geceler, Nova."

Yüzünde bir duygu karmaşası belirdi; hayal kırıklığı, hüsran, pişmanlık izleri. Ama her zamanki ustalığıyla, yaşadığı gerçek duyguların her izini örtbas etmek için hızla neşeli bir maske taktı.

"İyi geceler, Aleks." Arkasına bakmadan odasına girdi ve gözden kayboldu.

Kapısının önünde aptal gibi çok uzun süre bekledim, sonunda kendimi zorlayıp oradan uzaklaştım.

Onuz Birinci Bölüm

Nova

DÜN GECEYİ DÜŞÜNMEYEN DURAMADIM.

Aleksander'ın düşüncelerimi bu kadar derinden işgal etmesinden nefret ediyordum. Onu kafamdan atmak istiyordum. Sadece sihirime odaklanabilmek, onunla aramda hiçbir şey olmamış gibi davranmak, o alaycı yüzünü; çıplak, kaslı karnını; ya da o aptal, güzel kahkahasını bir daha asla düşünmemek istiyordum.

Yine de, uyandığımda yanımda olmamasına da çok üzüldüm.

Çelişkili duygular bütün sabah içimde bir savaş başlatmıştı. Başım ağrıyordu. Midem bulanıyordu. Saatler geçtikçe adımlarım daha da sakarlaşmıştı.

"Dalgın görünüyorsunuz, Majesteleri."

"Bana öyle seslenmeyi bırak," diye neredeyse hırlayacaktım.

Ama dilimi ısırardım, bunun bir faydası olmayacağını biliyordum; karşımda duran genç adam, bu krallığın tacını resmen henüz takmamış olmama rağmen, bana ısrarla kraliçesi diye hitap ediyordu.

Adı Eamon Ashmore'du ve Red'in ağabeyiydi. Yetenekli bir büyücüydü, hatta Thalia'dan bile daha yetenekliydi. Geçtiğimiz birkaç sabahı birlikte geçirmiştik ve zorlu eğitimlere rağmen zaman şaşırtıcı derecede keyifli geçmişti; onun olumlu tavrı, Thalia'nın neredeyse sürekli asık suratlı halinden ferahlatıcı bir değişiklikti.

"İyiyim," diye onu temin ettim, ses tonumdaki sertliği biraz yumuşatmaya çalışarak. Sonuçta asıl sinirlendiğim kişi o değildi. "Tekrar

deneyelim. Bu konuda olabildiğince çok pratik yapmam gerekiyor."

Bu sabah da, daha önceki her sabah olduğu gibi aynı şeye odaklanıyorduk: İçimdeki gölgeleri daha hassas bir şekilde şekillendirmeye ve daha iyi kontrol etmeye.

Hayatımın büyük bir bölümünde lanetlediğim ve korktuğum gölgeler. Bu alacakaranlık dünyayı oluşturan, sözde kurtarmam gereken aynı güç ve enerjiden yapılmış gölgeler. Ben Noctaris'tim. Noctaris bendim. Vaelora'lardan biri olmak işte buydu. Ve potansiyel gücüm, dünyanın kendisi kadar engindi—

En azından Eamon öyle iddia etmişti.

Ona gelince, yetenekleri bakımından Thalia'ya benziyordu: var olan büyülü enerjilerden yararlanabiliyor ve onları manipüle edebiliyordu, ancak hiçbir şeyi varlığa çağıramıyordu. Görünüşe göre Orin gibi Aetherkin'in güç bakımından bir adım altında olan varlıklardan biriydi. Öğrendiğim kadarıyla, nekromancer terimi, Noctaris'in karanlık enerjilerini bir şekilde yönlendirebilen tüm bu farklı varlık seviyelerini kapsayan kolektif bir terimdi.

Işık büyücüleri ise spektrumun karşı tarafındaydı ve Soltaris'in enerjisinden Işık büyüsü yaratabiliyorlardı. Onların da farklı varlık seviyeleri vardı, ama Aleks'in bu merdivende tam olarak nerede yer aldığını hala çözemedim. Bu dünyada, çalışabileceği uyumlu enerjinin bu kadar az olduğu bir ortamda, nasıl bu kadar güçlü bir büyü yaratabiliyordu? Ya da nasıl...

HAYIR.

Hayır, önemli değildi; şu anda onu düşünmüyordum. Kendi büyülerimle ilgilenmem gerekiyordu.

Omuzlarımı geriye çektim ve Eamon'a kararlı bir bakışla baktım.

"Tekrar," diye onayladı neşeli bir gülümsemeyle. "Dilediğiniz gibi."

Uzun boylu bedeninin içinde saklı olan güç ve tehlikeli beceri göz önüne alındığında, o gülümsemesi aldatıcıydı. Etrafındaki neredeyse her şeyden gölgeler çekebiliyor ve onları şaşırtıcı bir hassasiyet ve güçle kontrol edebiliyordu. İlk eğitim seansımızda, genç ve rahat görünümü beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı ve bu yüzden defalarca yere serilmiştim.

Bir daha böyle bir şeyin yaşanmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde tavrımı ortaya koydum.

Gözlerimi kapatarak, damarlarımdan akan karanlığı hayal ederken olabildiğince sakin bir şekilde nefes alıp vermeye devam ettim. O

karanlıktan korkmamaya, ona şekil vermeye, onu çağdırmaya çalıştım.

Gözlerimi açtığımda, etrafımda yılanlar gibi kıvrılmış, emrimi yerine getirmeye hazır çok sayıda gölgeli ip vardı. Bu seanslar sırasında zaten bir ilerleme kaydetmiştim; gölgelerimin iplikleri, Calista'nın kalıcı büyüsünün güçlerini beslediği bu mekânda bile, eskisi kadar vahşice savrulmuyordu.

Bir kez daha derin bir nefes aldım.

Ellerimin küçük hareketleri ve parmaklarımın seğirmeleriyle—Eamon'ın bana gösterdiği teknikleri izleyerek—işe koyuldum. Eğitim alanına hedefler yerleştirmiştik ve birer birer gölgeli yılan paketimi açıp onları kıvrılarak bu hedeflerin üzerinden ve içinden geçirdim.

Kaydettiğim ilerlemeye rağmen, son derece zordu. Geçmişe kıyasla daha kontrollüydüler, ama karanlık yine de yönlendirilmeye direniyordu; fırtınalı bir denizde mücadele ederken aynı anda bir düzine farklı yelkeni ayarlamaya çalışmak gibiydi. Dengem bozuldu ve kollarım ağrıyordu. Alnımda ter damlaları birikmiş, gözlerime damlıyordu.

Eamon'dan öğrendiğim kadarıyla asıl adı Brynn olan Red, eğitim alanının kenarından beni izliyor, bir eliyle dalgın bir şekilde Phantom'un karnını okşuyordu. Bakışları beni ve gölgeleri takip ederken genişlemişti; her hedefi başarıyla vurduğumda küçük nefesler kesiliyordu. Kardeşi de bana benzer, saygılı bir ilgiyle bakıyordu. Onların coşkusunu içime çekmeye, kötü ve hayal kırıklığı dolu ruh halimi biraz olsun dağıtmaya çalıştım.

"Aleksander'ı düşünmeyi bırak," diye kendime sertçe emrettim. "Daha büyük sorunların var."

Nerithys'e yürüyüp Aetherstone ile başa çıkabilecek kadar güçlü bir ordu kuracaksam, bu gölgeleri kendi bedenimin bir uzantısıymış gibi yönlendirebilmem gerekiyordu. Bu, üzerinde çalıştığımız daha büyük planın ilk adımıydı: Büyümü—Noctaris'in can damarı—hassas bir elle hayalet bir gölge ordusuna yönlendirmek. Bu gölgeleri yeniden canlandırmak. Sonra, onların yeniden canlanmasını sürdürme meselesi vardı. Bastian, Thalia ve birkaç kişi daha Luminor'un gücünün bir kısmını daha küçük bir silaha dönüştürmek ve benim güvenle kullanabileceğim bir şey yaratmak için çalışıyordu. Aleksander'ın tahmin ettiği gibi, ona bağımlı kalmadan güçlerimi dengeleyecek bir yol arıyorlardı.

Kendime, "Aleksander'ı düşünmeyi bırak," diye emrettim.

Tekrar.

Başımı sertçe sallayarak, gölgelerimin son telini de kalan son hedefe gönderdim. Hepsi kendi hedeflerinin üzerinde havada asılı kaldı ve parıldayan, menekşe rengi gökyüzünden süzülen ışığı kararttı.

"Bana," diye emretti Eamon.

Ayrılmış telleri tekrar bir araya getirip tek bir kütle haline getirdim. Duruşumu genişletip kendimi hazırlayarak parmaklarımı ileri doğru uzattım ve bu hareketle kütleyi Eamon'a doğru fırlattım.

Elleriyle yaptığı hızlı ve hassas hareketlerle onu havada durdurdu, üzerinde birkaç kez döndürdü ve kabaran siyah bulutu inceledikten sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Şimdi," dedi cesaret verici bir gülümsemeyle ve parlak gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla, "onu tekrar içine getir."

Kalbim birkaç kez duracak gibi oldu. En zor kısım her zaman buydu: Dünyanın geniş yüzünü tattıktan sonra gölgeleri tekrar içime yerleştirmeye çalışmak.

İşaret ettim. Yuvarlanan top hızla bana doğru geldi. Çok hızlıydı. Saldıran bir canavar gibi göğsüme çarptı ve toplanmış gölgeler dağılmaya başladı. Bu eğitim aşamasında her zaman en bilinçli oldukları hissi uyandırıyorlardı; geri dönme emrime direniyorlar, üzerimde egemenlik kurmaya çalışıyorlardı.

Şiddetli ve karmaşık bir işti, ama sonuçta kollarımda ve göğsümde birkaç yeni morluk dışında hiçbir şey kalmamışken onları çizmeyi başardım.

İçime geri yerleştiklerinde, ağırlığım iki katına çıkmış gibi hissettim. Birkaç adım sendeledikten sonra tek dizimin üzerine çöktüm. Dengem daha da bozuldu. Düştüğümü fark etmeden sırt üstü yere serildim, omurgamda şiddetli bir ağrı ve görüş alanımda noktalar belirliyordu. Gökyüzü başımın üzerinden hızla geçti, sanki birisi dikkatsizce boya dökmüş gibiydi; mor, mavi ve beyazların karmakarışık bir girdabı.

Bir an sonra Eamon üzerime eğildi. "Harika bir performans sergilediniz, Majesteleri."

Sanki bin parçaya ayrılıyormuş gibi hissediyordum ama baş dönmeme rağmen nefesimi toparlamaya ve dik durmaya çalışırken zoraki bir gülümsemeyle doğruldum. "Öyle diyorsan."

(Seni inanılmaz derecede sıradan bulmuştum,) diye bilgilendirdi Phantom, Brynn'in yanındaki yerinden.

“Bunun için teşekkür ederim,” diye mırıldandım, hassas işitme duyusunun uzaktan bile sözlerimi algılayabileceğini biliyordum.

Esneyerek karşılık verdi ve ardından Brynn'in kollarına sokularak elbisesinin düğmelerini kemirdi ve Brynn'i kıkırdattı.

Eamon bir an daha bana gülümsedi, sonra yanıma gelip kız kardeşinin yanına bıraktığı mataradan bir içecek aldı. İçeceğini içerken, alnındaki teri silip arazideki hedefleri incelerken, çocuksu yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. Hedeflerin çoğu hâlâ sağlamdı; bu da benim daha iyiye gittiğimin kanıtıydı; ilk denemelerim, aşırı hevesli gölgelerimin birçoğunu yok etmesine neden olmuştu.

Tüm ilerlememe rağmen, yine de yeterli gibi gelmiyordu. Günler çok hızlı geçiyordu. Beni izleyen umutlu gözlerin sayısı saat geçtikçe artıyor, büyüyen beklentilerinin ağırlığı omuzlarıma biniyordu. Hedefler bir şeydi, ama gölgeler—insanlar—başka bir şeydi. Eğer gölgelerim onlara karşı çok pervasızca hareket ederse...

Eamon yanıma doğru yürüdü, bana kendi mataramı uzattı ve "Bir kez daha gidelim mi?" diye sordu.

Titrek bacaklarımla ayakta durdum, suyu alıp yavaşça yudumladım, karanlığımın iyiden çok zarar verme ihtimalini düşünmemeye çalıştım. Doğum günümün gecesinde verdiğim zararın görüntüleri hâlâ peşimi bırakmıyordu. Ve ne kadar çok pratik yapmaya ihtiyacım olsa da, zihnimin işbirliği yapacağını sanmıyordum.

"...Sanırım biraz ara vermem gerekecek," diye itiraf ettim isteksizce.

Eamon, baş dönmem iyice kötüleşmeden önce beni kucağına alıp güvenli bir yere taşımayı düşünüyor gibiydi. Ama böyle bir şey yapma fırsatı bulamadan, kaskatı bir şekilde bahçenin kenarındaki bir banka doğru ilerledim.

O da itaatkâr bir şekilde peşinden gitti. "Sizi öğle yemeğine götürebilir miyim?"

"Şu an pek aç değilim ama teşekkür ederim."

Gülümsemesi hiç bozulmadı. "Öyleyse bir dahaki sefere. Dört gözle bekliyorum." Eşyalarını topladı ve kız kardeşine döndü. Omzunun üzerinden bana bakarak ekledi, "Ve gerçekten de harikaydın—yanında antrenman yapmak bir onurdu. Çok yakında Grinnor ile ve gücünün tüm kapsamıyla antrenman yapmaya geçeceğiz, bundan eminim."

Kalbim o efsanevi kılıcı düşündükçe burkulurken, kibarca gülümsemeye çalıştım. Kılıç, Luminor'un yanında, odasında duruyordu.

Güvende. Korunuyordu. Ve onu orada tutmak inanılmaz derecede cazip geliyordu.

Abim, hazır olduğumda onu çıkarıp pratik yapabileceğim konusunda beni temin etmişti. Ancak, onun ısrarına ve Eamon'ın bitmek bilmeyen güvenine rağmen, kendimi hazır hissetmiyordum.

Bunu başarabileceğimden hiç emin değildim.

Eamon küçük kız kardeşinin yanına gitti ve onu kollarına aldı. İnanılmaz derecede birbirlerine benziyorlardı; aynı çarpıcı yeşil gözler; ince, neredeyse sıska vücut yapısı; aynı hafifçe çarpık gülümseme. Saçları kıızıldan çok sarıydı ama aynı derecede asiydi. Brynn utangaç bir şekilde el salladı ve Eamon da ona karşılık vererek, tamamen uzaklaşmadan önce son bir gülümseme sundu.

Onlar giderken Brynn neşeyle kardeşinin omuzlarına tünedi, Phantom ise yanıma doğru koşarak ayaklarımın dibine yerleşti. (Seni çok seviyor, değil mi?)

"Kız kardeşini geri getirdiğim için bana minnettar olduğunu söyledi."

(Bundan daha fazlası gibi görünüyor.)

"Aslında benim tipim değil. Benim için bile fazla neşeli."

(Huysuz tipleri mi tercih ediyorsunuz?)

"Evet; bu yüzden seni çok seviyorum," diye yanıtladım, başını okşayarak.

Homurdandı ama başını avucuma daha da iyice gömdü. (Şimdiye kadar seni öğle yemeğine kaç kere davet etti acaba?)

Yavaşça nefesimi verdim. Eamon tatlı biri gibi görünüyordu. Karanlık enerjilere olan tehlikeli derecede etkileyici hakimiyetini bir kenara bırakırsak, oldukça zararsız da sayılabilirdi. Ama ilgimi çekmiyordu; hâlâ aklımdan belli bir Işık Kralı'nı çıkarmaya çalışmakla meşguldüm.

Çenemi sıktım, elim donup kaldı ve Phantom başını yana eğerek sordu: (Bacaklarını ısırمامı mı istiyorsun?)

Burun kıvırdım. "Senin bu saraydaki insanların bacaklarını ısırarak istemen de neyin nesi?"

(Bilmiyorum,) diye yanıtladı, yüzüstü yere düşüp toprakta bir o yana bir bu yana yuvarlanırken. (Burada sıkılıyorum.)

"Bunun yerine korumasız Ölü Topraklar'a geri dönmeyi mi tercih edersiniz?"

Bu öneriye karşı sızlandı.

“Kesinlikle. Şahsen, hayatımızda biraz sıkıcılığa ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum.”

O da itiraz etmedi.

"Yine de, nedense bunu başaramayacağımızı düşünüyorum," diye ekledim ve tam o sırada Thalia'nın bize doğru yaklaştığını fark ettim.

Son birkaç gündür birlikte yeterince çalıştığımız için, sanki bana ısınmaya başladığını hissettim - en azından daha önce kimseye karşı ısınmadığını görmüştüm. Kaşlarını çatması bir şekilde daha az korkutucuydu ve beni süzdüğünde gözlerinde bir nebze endişe bile vardı.

"Hâlâ sapasağlam mı?" diye sordu.

"Eamon'ın aksini sağlamak için gösterdiği tüm çabalara rağmen."

Bu yorum, dudaklarının kenarlarının hafifçe kıvrılmasına, belki de hafif bir gülümsemeye neden oldu. "Güzel," dedi. "Çünkü eğer sen de istersen, bu öğleden sonra için bir planım var."

Bankta biraz daha dik oturdum, gerçek yorgunluğumu ona belli etmemeye çalıştım.

"Kardeşin, sana krallığımızın daha fazla yerini göstermemi önerdi," dedi bana. "Özellikle seni götürmek istediğim bir yer var; oraya Ekinoks gününde gitmemiz gerekecek ve... şey, bunu bizzat orada açıklamak daha kolay olacak."

Yorgunluğuma rağmen, kurtarmakla görevlendirildiğim dünya hakkında daha fazla şey öğrenme düşüncesi beni heyecanlandırdı. Bu yüzden kabul ettim ve üzerimi değiştirmek ve kendimi toparlamak için odama gittim.

Kapıyı açtığımda Aveline oradaydı, hizmetçilere çarşafaları değiştirmelerini, mobilyaları tozdan arındırmalarını ve yastıkları kabartmalarını söylüyordu. Bu sabah ayrıldığımda her şey zaten mükemmel derecede temiz görünüyordu, ama bu konularda ona soru sormamayı öğrenmiştim.

Beni kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir şekilde kucakladı. Umursamadım; kucaklamaları her zaman içten geliyordu. Gül suyu ve yeni ütülenmiş çarşafaların rahatlatıcı bir karışımı gibi kokuyordu, arada bir de kek yapmışsa baharat ve şeker kokusu geliyordu – ki bugün de öyleydi. Yumuşak, dolgun vücudundan sıcaklık yayılıyordu ve sanki onun içine eriyip tamamen güvende olabilmişim gibi hissettim... sanki onu bir haftadan çok daha uzun zamandır tanıyormuşum gibi.

Öğleden sonraki planlarımı ona anlattığım anda, üzerimi değiştirmeme yardım etti ve hayal edilebilecek en yumuşak kumaştan yapılmış, diz

hizasında koyu mavi bir elbise, altın işlemeli bir palto ve rahat yürüyüş botlarından oluşan muhteşem bir kıyafet yarattı. Bu, benim sahip olduğumdan çok farklı bir sihirdi; beni her zaman böylesine mükemmel ve yakışan kıyafetlerle giydirme yeteneği.

"Oturun lütfen," dedi, aynalı makyaj masasının önündeki tabureyi işaret ederek.

Thalia'ya geri dönmek için can atıyordum ama yine de oturdum.

Bu saraya gelmeden önce, uzun zamandır böyle bir ilgi görmemiştim. Bunu Aveline'e ya da başka kimseye itiraf etmemiştim -ve muhtemelen asla etmeyecektim- ama gençken bu tür şeylerden pek hoşlanmasam da, gösterişli elbiseler ve saç stilleriyle geçen günlerimi özlemiştim. Sanırım, bir şeyin değerini genellikle onu kaybettiğinizde anlıyorsunuz.

Aveline, saçlarını çekiştirip bükerek örmeye çalışırken, "Annenin saçlarına benziyorsun," diye mırıldandı. "Güzel ama dağınık."

Altımdaki yumuşak yastığı sıkıca kavrayarak gerildim. Belli ki gerçek annemi kastediyordu, ama "anne" kelimesi bana hâlâ Eldris Kraliçesi'ni hatırlatıyordu.

Yıllarca hafife aldığım bir başka şey daha.

Onun yerinde bir başkasının olmuş olabileceğini hayal etmek zordu, ama merakım beni şu soruyu sormaya itti: "Gerçek anneme ne oldu?"

Aveline hemen cevap vermedi. Aynada onu izledim, kelimeleri bulmakta zorlanırken gözleri kısılmış, dudakları büzülmüştü. "Vaelora'lardan birini doğuranların çoğu bunu anlatacak kadar yaşamaz. Annen de istisna değildi."

"Peki ya babam?"

Uzun bir sessizlik daha oldu ve bu sırada elleri, koyu ve dağınık saçlarımı taramaya devam ederken alışılmadık bir şekilde beceriksizleşti.

"Fındık?"

"...Bilmiyorum. Rivenholt Kralı siz doğmadan çok önce öldü. Ondan sonra Kraliçe Isolde ile kimin birlikte olduğu bilinmiyor; kimliğini asla açıklamadı, ölüm döşğinde bile."

Yumruklarım kadife yastığı daha da sıkıca kavradı.

"Eğer anladığım kadarıyla öbür dünyada sizi seven bir babanız varsa, onu gerçek ebeveyniniz olarak kabul eder ve gerisi için endişelenmezdim."

O aramızdan ayrılalı yıllar olsa bile, onu hâlâ gerçek babam olarak görüyordum. Kan bağı olmadığını bilmeme rağmen, beni büyüten, beni korumak için elinden gelen her şeyi yapan kişi oydu.

Ve bu yüzden öldü.

Cinayetinin etrafındaki gizemli koşullar hâlâ çözülmeyi bekliyordu, ancak bir gerçek artık açık ve inkâr edilemez görünüyordu: Eğer beni sarayında saklamamış olsaydı, Luminor'un kılıcının hedefi olmazdı.

Gerçek annem olarak gördüğüm kişi de o sarayda donup kalmayacaktı, kontrolden çıkmış gücümün kurbanı olmayacaktı. Çünkü Orin bu konuda da açıkça yalan söylemişti; doğum günümün gecesinde olan her şeyin benim suçum olmadığını bana inandırmaya çalışmıştı.

Ama bunun büyük bir kısmı öyleydi.

Yeryüzünü yarmıştım. Aşağıdan gelen karanlık, bana ulaşmaya çalıştığı için yukarıdaki dünyaya doğru yükselmişti.

Ve şimdi, anne dediğim kişiyi kurtarmanın tek yolu, bir şekilde Noctaris'i dengeleyip ona yeniden hayat vermektir. Bastian, bunu yapmanın Rose Point'teki huzursuz gölgeleri yatıştıracağına ve oradaki kurbanların lanetlerinden kurtulmalarını sağlayacağına inanıyordu.

Peki ya bunu yapamazsam?

Vücudumu bir uyuşma kapladı. Aveline bunu fark etmiş gibiydi; başını benimkinin üzerine koydu, kollarıyla beni nazikçe kucakladı. Bir an sonra geri çekilerek saçlarımı dikkatlice okşadı ve altın rengi, orkide şeklinde bir toka ile yüzümden uzaklaştırdı.

"Çok güzel görünüyorsunuz, hanımefendi."

Kalbimdeki dayanılmaz acıya rağmen hafifçe gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Gözlerim bulanıktı. Gözlerimi dolduran duygudan dolayı kendi yansımanımı seçemiyordum, ama kendimi güzel hissetmiyordum. Gittiğim her yere ölüm ve karanlık getiren bir canavar gibi hissediyordum; görünüşe göre doğduğum andan itibaren böyleydim.

Gerçek annem, gölgelerim onu yutmadan önce yüzümü görme şansına bile sahip olmuş muydu? Ya kardeşimin? Sesimi duymuş muydu? Ya da onun sesini? Bize isimlerimizi veren o muydu?

Ya her iki annemin ölümünden de ben sorumlu olursam?

Bunlar ağır sorulardı. Orin'in beni bu soruların ağırlığından korumaya çalışmasının nedenini anlıyordum. Ama bu, onlara duyduğum öfkeyi azaltmadı.

Yıllarca kendimi yukarıdaki dünyaya ait hissetmemiştim ve kimse bana nedenini söyleme zahmetine girmemişti. Büyümü anlamamıştım, bu yüzden ondan korkmaya başlamıştım.

Ve Şimdi kalbimdeki bu korkunun pençesinden nasıl kurtulacağımı bilemiyordum.

Cevaplara her zamankinden daha çok ihtiyaç duyarak, Aveline'e veda öpücüğü verdim ve antrenman sahasında kalan Thalia'nın yanına aceleyle döndüm. Phantom bankın altında kıvrılmış, yüksek sesle horluyordu. Botumla dürttüm. Memnuniyetsiz bir homurtuyla uyandı, ama çabucak sinirini üzerinden attı ve bacaklarını uzatıp sarayın dışında bir yerlerde koŐma fırsatına heyecanlandı.

Thalia, Uldrin'i almak için ahıra giderken, Phantom'un at benzeri formuna dönüşüp beni taşıma teklifini kabul ettim; sırtında kendimi diğer herhangi bir bineğe göre daha güvende hissettim.

Yaklaşık bir saat sürmüş gibi gelen bir yolculuk yaptık. Saray arazisinin çok ötesinde, göz kamaştırıcı kraliyet Şehri Tarnath'tan geçerek, her Şeyin ötesindeki korumasız Ölü Topraklar'a geri döndük. Tarnath'tan uzaklaŐıkça gökyüzü daha da karardı. Ağaçlar gittikçe daha da çıplaklaŐtı; toprak daha da tozlandı. Hava, keskin kükürt kokusuyla, kan benzeri bir Şeyin hafif, metalik kokusuyla karıştı.

Bu yerin gerçekte ne olduğunu bilmeme rağmen, yine de cehenneme inmiş gibi hissettim.

“Krallığım,” diye fısıldadım kendi kendime, tekrar tekrar—bir hatırlatma gibi. “Krallığım...”

Bu benim krallığımdı ve onu hâlâ kurtarabilirdim.

Onuz İkinci Bölüm

Nova

İÇİMİZE BİR ÜRPERTİ ÇÖKTÜ, KEMİKLERİME KADAR İŞLEYİP ORADA yerleşti. Phantom'un sırtına, ondan yayılan sıcağa daha da yaklaştım ve etrafımızı dikkatle, kararlı bir şekilde gözlemledim.

Gökyüzü sonunda tekrar aydınlanmaya başladı, siyah yerine morun ezik bir tonuna büründü; ancak ışığı Tarnath ve sarayın üzerindeki ışıktan farklıydı. Gerçek bir dünya güneşinin ışığı değil, kaynağını tam olarak belirleyemediğim, örtülü bir parıltıydı. Yumuşaklığına rağmen tehditkar hissettiren bir ışık.

Dikenli sarmaşıklarla kaplı iki sütunla işaretlenmiş, dar, kumlu gri bir patikanın başına geldik. Thalia sonunda yavaşlayıp durdu ve atından indi, asasını Uldrin'in eyerine bağlı özel askıdan çıkardı.

"Burada uzun süre kalmayacağız," dedi, "çünkü bu güvenli değil. Siz ve gücünüz eninde sonunda yakındaki gölgelerin dikkatini çekecektir. Ama genel olarak, bu gölgelerin uzak durduğu bir bölge. Bu yüzden çalışmak için birkaç dakikamız var – kardeşinizin bana tekrar tekrar vurguladığı gibi, çok az bir dakika."

Kardeşimden bahsedildiğinde ses tonunun ne kadar sevgi dolu ve samimi olduğunu bir kez daha fark etmeden edemedim.

"Demek onu yirmi dört yıldan fazla süredir tanıyorsunuz," dedim Phantom'un sırtından inerken.

"Aşağı yukarı."

"İkiniz çok yakın görünüyorsunuz."

Onun hakkında o kadar çok sorum vardı ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Geldiğimden beri Bastian'la çok az zaman geçirmişt看; anlaşılan o ki, oldukça popüler bir adamdı. Kendisine Naip diyordu, ama neredeyse herkes ona Kral diye hitap ediyordu ve bu görevi sonsuz bir sabır ve kararlılıkla yerine getiriyordu; ancak sınırlı gözlemlerime göre bu, gerçek bir iktidar arzusundan ziyade bir yükümlölük duygusuydu.

İkizlerin büyüğü bendim ve onların yasalarına göre, görünüşe göre Noctaris'in merkezi krallığı Rivenholt'u yönetecek olan bendim. Yeraltı dünyasının bu en güçlü tacı benim olacaktı... yeter ki onu takmak isteyeyim. Ancak, sunduğu önemli fırsata rağmen, tüm bu fikir bana sonradan akla gelen bir şey gibi geldi.

Çünkü eğer büyümü ustalaştıramaz, kılıcımı ve ordumu hazır hale getiremezsem, yönetebileceğim hiçbir krallık kalmazdı.

"Yıllar içinde birbirimize güvenmeyi öğrendik," diye yanıtladı Thalia, ses tonunda her zamanki soğuk güvenin bir kısmı eksikti. "Ama şu anda bu önemli değil." Sütunların arasından geçen gri kumlu yola işaret etti. "Önemli olan bu. Hadi gel."

"Peki ya Uldrin?"

"Gideceğimiz yeri pek sevmiyor," dedi yürümeye başlarken, "bu yüzden geride kalmak isteyecek. Merak etmeyin, hiçbir yere gitmeyecek."

O azgın aygıra tereddütle baktım ama o çoktan sıkılmış bir şekilde yeri eşelemeye, ot filizlerini ortaya çıkarmaya ve tembelce çiğnemeye başlamıştı bile.

O kadar iri ve korkutucu bir adamdı ki, biz yokken hiçbir şey onu rahatsız etmezdi diye düşündüm.

Thalia'nın uzun adımlarını yakalamak için koşmaya başladım. Phantom köpek formuna büründü ve önümüzden koşarak, kurumuş çiçek kümelerini kokladı ve havada süzülen morumsu-mavi ışık noktalarına saldırdı. Yürüdükçe bu noktalar daha da çoğaldı. İlk başta ateşböceği sandım, ta ki bazıları garip bir şekilde etrafta uçuşmaya başlayıp, ara sıra daha büyük bir yaratığın parlayan silüetini oluşturana kadar—bir an orada olan, bir an sonra kaybolan hayaletimsi, kanatlı yaratıklar. Birini daha yakından izlemek için yavaşlayıp durmaya başladım, ama Thalia beni devam etmeye teşvik etti.

"Acele etmeliyiz," diye hatırlattı bana, bakışları karanlığın zifiri olduğu uzaklara doğru kaymıştı. Elindeki asayı o kadar sıkı tutuyordu ki, parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

Yürürken, garip parlayan yaratıkları görmezden gelmeye çalıştım; her ne kadar merakla ve çekingen bir şekilde bizi takip ediyor gibiydiler.

Yolun sonunda, zeminin gümüş rengi otlarla kaplı olduğu küçük bir alana geldik. Buradaki ağaçların üzerinde hala gerçek yapraklar vardı; yanardöner ve kağıt kadar ince, kenarları ay ışığında parıltı veren yusufçuk kanatları gibi ışıltıyordu. Her şeyin üzerinde ince bir sis süzülüyordu, bu da parıltılı etkiyi ve kemiklerime işleyen soğuğu artırıyordu. Hava, toprak ve yosun kokusuyla ağırlaşmıştı ve görünmeyen kanatların sürtünmesi gibi, ya da belki de görünmeyen ruhların fısıltıları gibi yumuşak bir hışırtıyla doluydu.

Her şeyin ortasında, koyu renkli ahşaptan yapılmış bağımsız bir kapının üzerinde kavisli bir taş kemer vardı. Ahşap, içeriden aydınlatılmış gibi parıltıyor, üzerine oyulmuş çeşitli sembollerin üzerinde karmaşık ışık ve gölge desenleri oluşturuyordu. Etrafında geniş bir daire çizdim; arka tarafta kayda değer hiçbir şey yoktu—sadece başka bir gri kum alanı ve ahşap kapının arkasının olmasını beklediğim yerde pürüzsüz bir taş duvar vardı.

Her şey... kadimdi. Zamansızdı. Sanki tüm canlılar yok olmadan çok önce buradaymış ve hepsi öldükten çok sonra da burada kalacaktı gibiydi.

"Burası neresi?" Sesim kısık bir şekilde çıktı.

"Nerithys Kapısı."

"Nerithys... yani Aetherstone'un bulunduğu diyar mı?"

Başını salladı.

"Yani buradan geçerek o aleme ulaşabiliyorsunuz?"

"Teoride evet. Ancak kapı herkese açılmıyor."

Dikkatlice öne doğru adımladım ve taş kemeri ve kapı girişini daha yakından inceledim. Küçük bir yosun parçasını kenara iterek, kapının her iki tarafındaki kemerin alt kısmında dışarı doğru çıkıntı yapan küçük birer basamak olduğunu ve her birinde taşa oyulmuş birer açıklık bulunduğunu fark ettim. "İki açıklık... iki bıçak için mi?"

"Kesinlikle."

"Grimnor ve Luminor."

"Evet."

Hâlâ o meşhur Gölge Kılıcı'nı kullanma yeteneğimden emin olmadığım için, "O iki bıçak olmadan onu açmak mümkün mü?" diye sordum.

Thalia sorudan dolayı hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Bunu yapmak için olağanüstü güçlü bir büyü gerekir ama... belki? Kılıçlar ise şüphesiz en kolay yöntem. Planlanan yöntem de bu zaten."

"Son zamanlarda bunu açmayı deneyen oldu mu?"

"Son zamanlarda değil. Daha önceki açılışlara dair kayıtlarımız var, Nerithys'in tehlikeli bir yer haline geldiğine dair bizim türümüzden uyarılar aldık. Lorien Blackvale adına diyarı devriye gezen Işık Muhafızlarından da bahsettik ama..."

"Ama sanırım, bu süreçten en son geçenlerden bu yana işler değişmiştir, değil mi? Bu kapıdan geçtikten sonra neyle karşılaşacağımızı gerçekten bilmiyoruz?"

"Maalesef hayır," dedi.

Ve yaklaşan Ekinoks'un ağırlığı daha da arttı.

Paltomu daha sıkıca üzerime sararak kapıdan uzaklaştım, zihnimdeki hızla akan düşünceleri yavaşlatmaya çalışıyordum.

Bölgedeki ağaçlar seyrek ve kısa bir yürüyüşten sonra, yerlerini gümüş rengi otlarla kaplı, dalgalı tepelere bıraktılar; bu otlar, üzerlerinde süzülen yaratıkların ışığında parılıyordu. Artık daha büyük, daha belirgin şekiller almışlardı ve gördüklerimi hayal etmediğimden emindim; neredeyse tilkiye benziyorlardı, keskin yüzleri ve kabarık kuyrukları vardı, ama aynı zamanda küçük, zarif kanatları da vardı.

"Vaekin," diye bilgilendirdi Thalia beni.

Bu yaratıkların manzara üzerinde süzölmelerini, takla atmalarını ve dalışlarını izlerken aklıma bir şey geldi: "Bu dünyada çok az hayvan gördüm."

"Dünyamızın sınırlı, kalan enerjisi başka yerlere yönlendirilip olabildiğince çok insanı kurtarmaya odaklandığı için birçok canlı yok oldu. Ancak Tarnath'ın Güney Bölgesi'nde her türden canlıyı koruyan bir sığınak var. Erebos gibi şehirlerde de birkaç benzer sığınak hala varlığını sürdürüyor. Dolayısıyla, dünyamız yeniden düzene girdiğinde... umarım canlı popülasyonlarını yeniden inşa edebileceğiz."

Phantom'un daireler çizerek koşuşturmasını, parlayan yaratıklardan birini yakalamaya çalışıp başaramamasını izledim. Neredeyse bir kuyruğu çenelerinin arasına sıkıştıracaktı ki, vaekin tiz bir kahkahaya benzeyen bir sesle tekrar küçücük bir ışık noktasına dönüşecekti.

"Bunlar tipik hayvanlar değil, ancak. Bu yaratıkların daha zekileri, zaman zaman alemler arasında haberci görevi görüyor," dedi Thalia, "ve burada toplanıyorlar çünkü burası, dünyalar arasındaki perdenin en ince olduğu nokta. Kapı burada, ancak Argoth'un yollarından birkaçı da yakınlarda."

“Argoth o yolları nasıl inşa etti?” diye sordum; bu soru uzun zamandır aklımı kurcalıyordu. “Güçlü bir sihir yapabilecek durumda değildi, değil mi?”

“Onları gerçekten o inşa etmedi; iki dünya yan yana var olduğu zamanlardan beri zaten buradaydılar. O sadece onları tekrar açmanın yollarını buldu. Nasıl yaptığı konusunda epey tartışma var. Eğer boş beş saatiniz olursa, kardeşinize sorun.” Gülümsemesi hafifti. “İster beğenin ister beğenmeyin, size tüm detayları anlatacaktır.”

Sarayın sıcak çalışma odalarından birinde oturup, şöminenin başında kıvrılarak kitap okumanın ya da kardeşimin bana tarih ve sihir hikayeleri anlatmasını dinlemenin ne kadar güzel olacağını düşününce ben de hafifçe gülümsedim.

Özellikle meraklı görünen bir vaekine elimi uzattım. Avucumu birkaç kez dikkatlice kokladı, sonra vücudu akıcı bir zarafetle kolumun etrafına dolandı, kulağıma homurdandı ve gökyüzüne doğru fırladı.

"İki dünyada da özgürce seyahat edebiliyorlar mı?" diye sordum, kulağımı ovuşturarak.

"Bu konuda daha istikrarlılar, ama evet, Yukarıya gidebiliyorlar. Bunu yapabilen bildiğimiz az sayıdaki canlıdan biri. Tıpkı köpeğiniz gibi."

“...Köpeğim mi?”

“Phantom bir Vaehound. Vaekinler gibi, onun türü de bu dünyanın enerjisinden doğar ve türlerinin ilki, bir Vaelora'nın eliyle şekillendirilmiş ve büyüyle donatılmıştır. Doğal bir şekilde yaşayıp ölmezler; enerjileri daha akışkandır, tıpkı Vaelora'ların büyüğü gibi yeniden doğuşa benzer bir şeye kadirdir. Sanırım bu yüzden, tam olarak gelişmiş güçleriniz olmadan bile onu ölümden kurtarabildiniz. Ve bu yüzden bu dünyaya döndüğünde formunun daha fazlasını geri kazandı. Çünkü her iki dünyada da form ve güç bulabiliyor olsa da, bu dünya onun gerçek yuvası.” Sesi biraz yumuşadı ve ekledi, “İkinizin de bu konuda ortak noktası var.”

Söz konusu köpek şu anda sırtüstü yatmış, patileri havada, teslim olmuş gibi davranıyordu. Vaekin'i sahte bir güvenlik duygusuyla cezbetmeye çalışıyordu—Orin'in bahçesinde kuşlarla da aynı taktiği kullandığını görmüştüm. Etrafımızda biriken savaşımlara ve belirsizliklere rağmen, bu durum bende küçük bir gülümseme daha yarattı.

“Kardeşin onu sana gönderdi, biliyorsun. Tarnath yakınlarında dolaşan birkaç vahşi köpek sürüsü var; Phantom'u onlardan birinin terk ettiği yerde

buldu. Sahiplenmek için tehlikeli bir şey ama..." Başını salladı, ifadesinde isteksiz bir sevgi vardı. "Sanırım Naip çok daha tehlikeli şeyler yaptı."

Belki de minnet duygusuyla dolup taşmalıydım. Çünkü Phantom hayatımı birden fazla kez ve birden fazla şekilde kurtarmıştı.

Aklımdan geçen tek şey, bu öteki dünyadan, bu öteki hayattan böylesine büyük bir hediye almış olmama rağmen gerçeğin benden hâlâ saklanmış olmasının ne kadar garip olduğuydu.

"Yıllardır hiçbir fikrimin olmadığı bir konu daha," diye mırıldandım.

Thalia yüzünü bana doğru çevirdi, gözlerinde nadir görülen bir şefkat parıltısı vardı.

"Ben... Orin'in benden bu kadar çok şeyi nasıl saklayabildiğini anlamıyorum."

"Pek iyi bir adam değil," dedi soğukkanlılıkla. "Gerçi sanırım bizim için görevini yeterince iyi yerine getiriyor." Ölçülü tonuna rağmen, yüzünde belirgin bir kırgınlık vardı; Orin konusu ne zaman açılrsa bunu birkaç kez fark etmişim.

Bu sefer merakıma yenik düştüm ve "Onu ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sormadan edemedim.

"İstediğim kadar iyi olmadı."

"Bu ne anlama gelir?"

Kadın, bıkkınlıkla yavaşça nefes verdi. "Bu, yirmi beş yıl önce, sen doğduktan kısa bir süre sonra beni terk ettiği anlamına geliyor."

"Terk edilmiş... yani bu krallıkta mı yaşamış?"

"Evet."

Ona bakakaldım, rahatsız edici bir olasılık düşüncelerimi bastırıyordu. Gözleri. O tuhaf ametist rengi... Benzer gözleri sadece bir kişide daha görmüştüm. "O... sizinle akraba mı?"

Çenesinde bir kas seğirdi. "Babam."

Bu sözler nefesimi kesti.

Bilgiyle yumruk yemiş gibi hissetmek, kaç kez daha tekrarlanacaktı?

Daha kaç şeyden habersizdim acaba?

"Büyünüzün burada kalmanız halinde sizi alt edeceğine karar verildikten sonra, size bakabilmek için bu sarayı terk etmeyi seçti," dedi. "Ve kardeşinizi bize geri getirmek için yaptığı kısa bir yolculuk dışında, geri dönmedi."

Bana karşı sergilediği soğuk ve mesafeli tavır birdenbire anlam kazandı; çünkü sanki babasını ondan çalmışım gibi görünmüş olmalıydı. İstmeden

yaptığım bir başka korkunç şey daha.

Midem bulanarak çömeldim ve dalgın dalgın botlarımın bağcıklarını çözmeye çalışan vaekin'e uzandım.

“Aetherlerden biri olarak görevi her zaman önceliği idi,” diye devam etti Thalia. “Birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair çok net anılarım yok—seni korumak için ayrıldığında sadece altı yaşındaydım—ama sen gelmeden önce bile aramızdaki mesafeyi hatırlıyorum. Gözlerindeki dalgın bakışı ve ne zaman fırsat bulsa sihir pratiği yapmak için ne kadar çabuk koştuğunu hatırlıyorum.”

“Büyüm nispeten zayıf, bu yüzden sanırım... sanırım ona hayal kırıklığı yaşattım. Annemi de sevdiğine inanmıyorum; o sadece sarayda bir hizmetçiydi ve bildiğiniz gibi Aetherkinler doğal olmayan uzun ömürler yaşıyorlar, bu yüzden onun ilk veya son aşkı olduğundan şüpheliyim. Yıllar önce öldü. Ondan neredeyse hiç bahsetmedik ama...” Omuz silkerek sözünü kesti.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Ne söylemiş olabilirdim ki?

Onun anlattığından çok farklı bir adam olarak aklımda birçok hatıra vardı. İnsanlar karmaşık varlıklardı sonuçta; tuvalde derinlik yaratan farklı tonlardan, ışık ve karanlık vuruşlarından oluşan resimler gibiydiler. Ama bu düşüncemi kendime sakladım. Bir şekilde, özellikle benden, babasının daha aydınlık yönleriyle ilgili iç ısıtan hikayeler duymaya hazır olduğundan şüphe duydum.

Bunun yerine, yavaşça tam boyuma geri döndüm, omzumu çevirip uzaktaki geçide baktım ve konuşmayı, farklı alemler ve önümdeki görevler hakkında daha fazla bilgi edinmeye odaklamaya çalıştım. “Öyleyse, farklı dünyalar arasında özgürce seyahat ediyordu, değil mi?”

“Göreceli olarak. Bunu başarmak için çok fazla sihir gerekiyor; artık tam anlamıyla güçlerini geliştirmiş bir Vaelora dışında kimse bunu düzenli olarak yapamaz.”

“Acaba bu son seferde benimle gelebilir miydi?”

“Belki. Ama bizim de Ötesinde bir varlığa ihtiyacımız var ve onun orada kalması konusunda anlaşmaya varıldı. Vaekin gibi haberciler aracılığıyla bir süredir bunu görüşüyorlar.”

Bilgisizliğimden kaynaklanan öfke ve utançtan yanaklarım kızardı. “Yani benim buraya gelmem, senin beni bulup saraya getirmen... hepsi planlanmış mıydı?”

“Sadece bazı kısımlarını. Noctaris'e döndüğünüzde büyüünüzün nasıl tepki vereceğini bilmiyorduk, bu yüzden ancak bu kadarını planlayabildik. Orin sizi özellikle Rivenholt Sarayı'ndan uzakta, bu dünyanın enerjisinin daha zayıf olduğu bir noktaya yönlendirdi; böylece bize ulaşmadan önce güçlerinizin uyum sağlaması için daha fazla zamanınız olacaktı. Daha hızlı olacağınızı düşünmüştük; büyüünüz sizi doğrudan buraya getirmeliydi. Ama her ne sebeple olursa olsun en kısa yoldan sapıp Aleksander'e doğru gittiniz; Işık Kralı'nı bulup onu da yanınıza alarak kraliyet şehrimize getireceğinizi kesinlikle beklemiyorduk.”

"Benim de planlarımda böyle bir şey yoktu," diye mırıldandım.

Birkaç dakika sessiz kaldık. Thalia'nın söylediklerinin ağırlığı altında dengemi sağlamaya çalışırken etrafımızı incelemeye devam ettim. Kapının yanında durmuş, elleriyle ara sıra taş kemeri düzeltiyordu. Avucunu kemere dayayıp başını eğmiş, sanki dua ediyormuş gibi birkaç kez durakladı. Belki de kapıyı yapanlara, kim oldukları veya ne oldukları fark etmeksizin dua ediyordu.

Yaralarını kurcalamaya devam etmek istemiyordum ama içimde hala yanan merakı engelleyemedim. "Aetherkin'lerin hiç çocuk sahibi olduğunu sanmıyordum," dedim. "Vaelora'lardan beklendiği gibi, onların da bekâr kaldığını varsayıyordum."

“Çocuk sahibi olmaları onlar için tipik bir durum değildi, doğru. Ama Calista'ya hizmet edenlerin neredeyse tamamı sonunda çocuk sahibi oldu. Calista'nın ölümünden yüzyıllar sonra bile Noctaris'te hiçbir Vaelora'nın yeniden ortaya çıkmaması ve çocuklarının, ebeveynlerinden daha az olsa bile, dünyamızın büyüünü nasıl ortaya çıkarıp manipüle edebileceklerini neredeyse her zaman öğrenebildiklerini fark etmeleri, çaresizliğin bir faktörü haline geldi.”

“...Feyth,” diye fark ettim bunu, Eamon'dan öğrendiklerimle birleştirerek.

Başını salladı ama gözlerini kaçırdı. "Bazen, beni sadece yanlış bir görev duygusuyla istediğini düşünüyorum; çünkü bu dünyanın, solmakta olan büyüünü kontrol edebilecek ve daha kalıcı bir çözüm bulunana kadar onu ayakta tutabilecek daha fazla varlığa ihtiyacı vardı. Ve bunun yüzünden ortaya çıkan tek kişi ben değilim sanırım. Sarayda bizim gibi birkaç kişi daha var."

"Eamon gibi mi demek istiyorsun?"

“Evet. Gerçi bu konuda konuşmayı sevmiyor; aslında her iki ebeveyni de Aetherkin'di. Erebos'un vivaris alevlerini beslemek için kendilerini feda ederek öldüler.”

“Kendilerini feda mı ediyorlar?”

“Evet—büyülerini o alevlere ritüelistik bir şekilde dökmek için. O şehir bugün bile onların yüzünden yanıyor. Kaelen, Eamon ve Brynn'in amcası, ancak Brynn bizim karşılaşmamızdan önce onunla hiç tanışmamıştı. O da bir Aetherkin ve vivaris'in hayatta kalan son Koruyucusu. Kız kardeşinin ve onun fedakarlığının anısına kısmen de olsa ateşlere bakmaya devam ediyor.”

İçime sızan rahatsız edici duyguyu üzerimden attım. Kaelen'i düşünmek ya da o dramatik karşılaşmamızdan sonra başına ne geldiğini merak etmek istemiyordum.

Bunun yerine, yeğeniyle ilgili bir başka beklenmedik keşif karşısında hayrete düştüm; Brynn'in herhangi bir Gölge büyüsünü kontrol ettiğine şahit olmamıştım, ama benimkini bulup takip etmeyi başarmıştı. Beni, bir gölge olarak bile, gerçekten görmüştü. Acaba bu, otomatik olarak benimkine ulaşan gizli bir güçten mi kaynaklanıyordu?

Bu konuyu Thalia ile birlikte çözmeyi düşündüm, ama bakışları uzaklara dalmıştı. Duvar gibi kapanmıştı.

"Sanırım saraya doğru geri dönmeliyiz," dedi bana bakmadan.

İtiraz etmedim ve yürürken konuyu değiştirmenin zamanı geldiğine karar verdim. "Vaekin'in parıltısı bana eski krallığımda katıldığım bir festivali hatırlatıyor," dedim. "Ay Dokuyucu Festivali. O gece şehir fenerlerle doluydu, hepsi benzer bir mavimsi-mor ışıkla parlıyordu."

Dinlediğini göstermek için bakışlarını bana çevirdi. Sorular hâlâ havada asılı kalsa da, oldukça samimi bir sohbete daldık.

O festival gecesi, en net hatırladığım anılardan biriydi... belki de Orin'in bana gerçekten kızdığı tek anı hatırladığım için.

İki yıl önce, Elarith Kralı—ya da onun kılığına bürünmüş olan kişi, diye tahmin ediyorum—Eldris halkı arasında daha da fazla itibar kazanmak amacıyla krallığıma gelmişti. En eski geleneklerimizden birini alıp kendi elleriyle süslemiş, Eldris halkının bugün bile hala konuştuğu bir kutlama yaratmak için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Işıltı ve ihtişam, en inatçı muhaliflerinden bazılarını bile etkilemişti.

Sadece birkaç kişi bunun gerçekte bir propaganda olduğunu fark etmişti.

Her ayrıntıyı hatırladım. Başımın üstünde yıldızlarla dolu gökyüzü; rengarenk iplere bağlı yüzen fenerler; göz kamaştırıcı, mücevherlerle süslü kostümleriyle dönen dansçılar; ateşlenen, havada patlayan ve kahkaha atan, alkışlayan kalabalığı duman ve kıvılcımlarla kaplayan havai fişek topları.

Kan ve gölgelerin renginde bir elbise giymiştim—gece bitmeden ellerimde ikisinin de olmasını tamamen göze almıştım—ve o toplardan birini çalmış, kral sokaktan geçerken ona doğrultmuştum.

O gece kargaşa çıkaran isyancılardan biri bendim.

Ama kralı doğrudan hedef alan tek kişi bendim.

Duman dağıldığında hâlâ önünde duran tek kişi bendim; dudaklarımdan okunabilen net bir mesaj vardı: Git.

Düşüncesizce bir meydan okumaydı, kabul edebilirim. Özellikle de bunca yıl sonra. Ve son zamanlarda öğrendiklerimden sonra daha da şüpheli geldi bana—hedeflediğim kişinin Elarith'in gerçek Kralı bile olmadığını öğrenmiştim. Yüzü özenle yapılmış bir maskeyle örtülüydü ve törensel hareketlerinin çoğu, etrafını saran ve koruyan Muhafızları eşliğinde gerçekleşiyordu ve şimdi nedenini anlıyordum.

O gece yaptıklarımın hiçbirinden hâlâ pişman değilim.

Çünkü topumu ateşlediğim an içimde bir şey uyanmıştı. Ve bu uyanış, ardından gelen kargaşa sırasında daha da güçlenmişti.

Partiyi mahvetmiştim. Daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle dışlanmış ve bir tehdit olarak damgalanmıştım. Ve işte o gece, krallığım üzerindeki tüm iddialarımı tamamen kaybettiğimi fark ettim -ya da belki de itiraf ettim-. Halkımın yabancı bir kralın ışığına, zenginliğine, zulümlerini örtbas etmek için uydurabileceği kutlamalara kapıldığını ve gerçeği onlara göstermenin daha iyi bir yolunu bulana kadar her zaman böyle kalacaklarını anladım.

Duman ve çığlıklar etrafımı sararken tek başıma duruyordum ve hayatımı ve krallığımı mahveden kılıcı geri almak için yeraltı dünyasına gitme yönündeki umutsuz planıma tamamen kendimi adamıştım.

O kader belirleyici kararın üzerinden iki yıl geçti.

Bütün bunlar, etrafımda yükselen imkansız ifşaat dalgalarına ve yaklaşan devrimlere yol açmıştı.

Hepsi bir topun fitilinin tek bir atışıyla oldu.

O topu ateşlemenin anısı, içimdeki aciliyet duygusunu yeniden alevlendirdi. Thalia ile yaptığım konuşmalar ne kadar ilginç olsa da, saraya, nispeten daha güvenli bir yere geri dönmek için can atıyordum; orada

oturup tüm bu yeni şeyleri elimden kayıp gitmeden önce anlamlandırabilirdim.

Ve ne kadar sinir bozucu olsa da, tüm bu zor konuları konuşabileceğim tek kişi Aleks'ti.

Onu bulma şansım olmadı; saraya döndüğümüzde içeri girdiğimizde ortalığın hareketlilikle dolu olduğunu ve hemen telaşlı hizmetkarlar ve panik halindeki muhafızlar tarafından çevrelendiğimizi gördük.

"Neler oluyor?" diye sordu Thalia.

Muhafızlardan hiçbiri cevap veremeden, kardeşim kalabalığı yarararak bize doğru ilerledi. Bizi görünce rahat bir nefes aldı, yüzündeki gerginlik bir anlığına azaldı.

"Bastian mı?" diye ısrar etti Thalia.

Bir adım daha yaklaştı, gözleri üzerimde herhangi bir yaralanma belirtisi arıyormuş gibi beni süzdü, sonra derin bir nefes alıp, "Birileri kılıçların saklandığı odaya girmeye çalıştı ve bu sırada iki muhafızımızı öldürdüler," dedi.

Onuz Üçüncü Bölüm

Nova

KILIÇLAR ODASININ GİRİŞİNE VARDIĞIMIZDA DUVARLARDAKİ KAN kurumuştu.

O odanın kapıları hâlâ kapalıydı. Birkaç muhafız, kan lekelerini ve yanmış gibi görünen kapılardan birinin bir bölümünü inceliyordu; Bastian onlarla konuşmaya giderken ben donakalmış bir halde her şeyi içime sindiriyordum ve Thalia, bize en yakın kanlı ayak izini incelerken kendi kendine küfürler mırıldanıyordu. Phantom, normalden daha küçük bir köpek kılığında, muhafızlar ve duvarlar arasında koşuşturuyor, kan lekelerini kokluyor ve kulakları huzursuzlukla seğiriyordu.

Birkaç dakika süren görüşmenin ardından, Bastian isteğim üzerine odanın kapılarını açtı; böylece iki kılıcın da hâlâ yerlerinde olup olmadığını kendi gözlerimle görebildim.

Onların gücü üzerime yayılırken yavaşça, rahatlamış bir nefes verdim. Onları kimin ele geçirmeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak güçlerinin yanlış ellere düşmesi düşüncesi beni iliklerime kadar uyuşturdu.

Yıllardır bu odada güvendeydiler. Onların sadece kısa bir süre daha güvende kalmalarına ihtiyacımız vardı; Grimnor'u düzgün bir şekilde kullanmaya hazırlanmam için yeterli bir süre. Zaten bunu başaracak kadar zamanım olmadığını hissediyordum.

Şimdi ise zamanımızın sandığımızdan da az, durumun ise korktuğumuzdan da daha tehlikeli olduğu anlaşılıyordu.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordum. "Bu ne zaman oldu?"

"Saatler önce olmuş olabilir," dedi kardeşim. "Ölüler ancak nöbet değişimi için gelen bir sonraki muhafızlar tarafından keşfedildi."

Saatler önce.

Soygun girişiminde bulunmak için bilerek benim saraydan ayrılmamı mı beklediler?

"Bu sarayda birileri bir şeyler biliyor," dedi Thalia. "Bu köşe ne kadar tenha olsa da, her gün birçok meraklı göz buraya dikiliyor. Suikastçı ve hırsız adayı ne kadar kurnaz olursa olsun, görünmez olmadıkları sürece..."

Rahatsız edici, belirsiz bir sessizlik birkaç dakika sürdü, ta ki kardeşim Noctarisan dilinde bir şeyler mırıldanıp bizi odadan çıkarana kadar; çok fazla meraklı hizmetçi ve saray sakini içeriye bakmaya çalışarak çok yaklaşmıştı.

Odayı bir kez daha sıkıca kapattık. Kardeşim diğer herkesi salondan uzaklaştırdı, ama o, Thalia, Phantom ve ben hâlâ olan biteni anlamaya çalışarak o alanda oyalandık. Kapılardan birinin ortasına yakın bir yerde özellikle büyük bir kan lekesi vardı; gözlerimi ondan alamıyordum.

Bastian bir an duraksadıktan sonra, "Işık Kralı nerede?" diye sordu.

"Onu bu sabah görmedim," dedim umursamazca. Kanı incelemekle o kadar meşguldüm ki, sözlerinin ardındaki anlamı kavramam biraz zaman aldı. Bakışlarım ona kaydı. "...Neden soruyorsun?"

Cevap vermedi ama yorgun gözlerindeki endişeli ifade her şeyi anlatıyordu.

"Aleks bunu yapmazdı."

Boğazını temizledi. "...Biliyorsunuz, yine de onu sorgulamam gerekecek. Onunla birlikte seyahat edenleri de."

Bu düşünceyle midem kasıldı. "Kendim onunla konuşacağım."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim." Gitmemi engellemek istercesine bana doğru bir adım attı.

Ama başkalarının benim adıma konuşmasından bıkmıştım. Olayları kendi gözlerimle görememekten, başkalarının benim yerime karar vermesinden bıkmıştım. Hayatımın çok büyük bir kısmının kendi ellerim dışında başka eller tarafından yönetildiği giderek daha da netleşiyordu.

Bu eğilimin devam etmesine izin veremezdim, izin vermezdim de.

Kardeşimden uzaklaşıp hızla koridorda yürümeye başladım, ancak arkamdan seslenip "Sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum" dediğinde yavaşladım.

Duraksadım, omzumu çevirip baktığımda gözlerinde acı dolu bir ifadeyle tereddüt ettiğini gördüm.

"Hayatım boyunca hep bunu yaptım," dedi, "hatta yaptığının farkında bile olmadığım zamanlarda bile."

"...Neden bahsediyorsun?"

"Gençken beni öldürdüğünü sandığın sihir," diye açıkladı aramızdaki mesafeyi biraz kapatarak, "gücümün rastgele bir tezahürü değildi; savunma amaçlı bir tepkiydi. O gece saldırıya uğradık. Hem Orin'e hem de Eldris Kralı ve Kraliçesine göre, bize karşı başka bir sihir kullanıldığına dair kanıtlar vardı. Işık büyüsünün kanıtları. İkimizi de neredeyse öldürüyordu. Buna şahit olanlara göre, gücüm seni korudu – ama ancak kıl payı. Bize karşı kullanılan muazzam bir güçtü."

"Bu, tüm lüksmancerların kötü olduğu anlamına gelmez. Ve kesinlikle Aleksander'in böyle bir şey yapacağına dair bir kanıt da değildir."

"Işık Muhafızları düşmanlarımızdır, Nova."

"Onlar için çalışmıyor."

"Yirmi yıl boyunca onların etkisi altında kaldı."

Ağzımı açtım ama hayal kırıklığıyla hızla kapattım; bu gerçeği inkar edemezdim. Krallığında başına gelenlerin tam boyutunu bilmiyordum, ama düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Ona ne tür şeyler yaptıklarını, istismarcı ve korkunç yöntemlerle ona ne tür inançlar aşıladıklarını kimse bilemezdi.

Bastian derin bir nefes alarak kendini topladı. "Yirmi beş yıl boyunca Öte Dünya'da hayatta kaldın ve ta buraya kadar geri döndün. Dünyamız sana güveniyor. Ben de sana güveniyorum. Bu yüzden... sadece her şeyi bir kenara atma. Tek istediğim bu."

"Hiçbir şeyi çöpe atmıyorum. Aleks'in bunu yapmadığını biliyorum."

Kardeşimin sessizliği ağırdı. Boğucu. Sonunda, "Ona güveniyor musun? Gerçekten mi?" dediğinde sesi hem endişeli hem de bitkin geliyordu.

Kalbim "evet" diye fısıldadı.

Aklım bana "Bunu yapmamalısın" diye haykırdı.

O an fısıltının daha yüksek sesle, daha ısrarcı bir şekilde duyulması ne kadar tuhaftı; sanki hiçbir gürültü kalbimde uyanan duyguları bastıramazdı.

"Bunu yapmazdı," diye tekrarladım, inatçı bir aptal gibi görüldüğümün tamamen farkındaydım.

Bastian elini sıkıp gevşetti. Bana uzanma isteğine karşı koymaya çalışıyor gibiydi. "Bu konuda kararını verdin."

Bir şekilde kendimi toparlayıp sakince "Evet" diye yanıt verdim.

"...Öyleyse onunla konuş." Ben ikizlerin büyüğüydüm ama bakışları benimle etrafımızdaki kan arasında gidip gelirken birden benden on yaş büyük görünüyordu. "Sadece...lütfen dikkatli ol, Nova. Bunca zamandan sonra seni tekrar kaybetmek istemiyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden sadece başımı salladım. "Dikkatli olacağım."

Phantom bana yetişti, bacaklarımın arasından sıyrılıp botlarımdan birinin üzerine oturdu, sanki beni yerimde sabitlemeye çalışıyormuş gibi. Bir an daha tereddüt ettim, diz çöküp kulaklarının arasını okşayarak onu rahatlattım.

"Burada kalın ve burnunuzla bazı şeyleri çözmeye çalışın bakalım."

(Herhangi bir olağandışı koku almıyorum,) diye bilgilendirdi beni.

"Aramaya devam edin. Yakında döneceğim."

Başını bir o yana bir bu yana eğdi, belli ki huzursuzdu, ama itaat etti ve ben arkamı dönüp hızla uzaklaşırken yerinde kaldı.

Thalia hemen kardeşimin yanına gitti ve beni bırakma kararına karşı çıkmaya başladı; ben adımlarımı hızlandırırken onların hararetli tartışmaları arkamdan yankılanıyordu. Birinin peşimden koşarak geleceğini bekliyordum ama gelmediler.

Önce Aleks'in bu saatlerde genellikle bulunduğu eğitim alanını kontrol ettim. Orada sadece Eamon vardı ve bana Işık Kralı'nı bütün gün görmediğini söyledi. Sarayda hızlıca ilerlerken karşılaştığım herkesten benzer bir cevap aldım: Kimse onu saatlerdir görmemişti.

Attığım her adımla birlikte, korku midemde daha da sıkı bir şekilde kıvrılıyordu. Sabah boyunca öğrendiğim her şey—Aleks'le konuşmayı çok istediğim her şey—su gibi üzerime yığıldı, sanki başımı zar zor suyun üzerinde tutabiliyordum.

Her şeyi ona anlatabileceğimi düşünerek kendimi mi kandırıyordum? Aynı tarafta olabileceğimiz ihtimalini sadece hayal mi etmişim?

Abim haklı mıydı?

Aleksander'in odasının bulunduğu koridora vardığımda neredeyse koşuyordum. Zorlanarak yavaşladım, nefesimi toparlamaya ve en azından biraz kendime gelmeye çalıştım, sonra da kapısını çaldım.

Sanki bir şekilde geldiğimi hissetmiş gibi, neredeyse anında cevap verdi. Yüzüme bir baktı, sonra endişeyle bana doğru ilerlemeye başladı,

bakışları daraldı, arkamdaki koridoru taradı, sanki biri beni kovalıyormuş gibi.

"Nova? Sorun ne?"

"Bugün daha önce neredeydiniz?"

Gözleri sorgulayıcı bir şekilde yüzüme dikildi.

"Bana cevap ver."

"Burada neler oluyor Allah aşkına?" diye sordu.

"Neredeydin?"

"...Neden?" Aramızda bir gerilim oluştu ve bir an için, kurmaya başladığımız tüm güvenin çözülme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığı hissi uyandı. Sanki tek bir iplikle bir arada tutuluyormuş gibiydi.

"Çünkü birileri Luminor ve Grimnor'un tutulduğu odaya girmeye çalıştı," dedim olabildiğince sakin bir şekilde, "ve yollarına çıkan herkesi öldürdüler."

Yüz ifadesi aniden değişti. Önce kafa karışıklığı belirdi. Ardından hafif bir panik geldi, ancak bu da anında kayboldu ve yerini her zamanki sert, öfkeli bakışları aldı.

Nefes nefese, "Kardeşim senin ya da arkadaşlarından birinin sorumlu olabileceğini düşünüyor," dedim.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Boğazım kum yutmuş gibi acıyor ve yanıyordu. Sadece onun sözüne güvenemezdim, değil mi? Onu bütün gün kimse görmemişti. Nerede olduğuna dair kimsenin kanıtı yoktu.

"Yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum, Nova."

Tıpkı babamı kimin öldürdüğünü bilmediğine yemin ettiği gibi.

Bunun da kesin kanıtına henüz sahip değildim; ancak o korkunç anda, bunu nasıl elde edebileceğimi fark ettim.

Kılıçların bulunduğu odaya geri dönebilirdim.

Luminor'un kılıcına elimi koyabilir, onun ateşli geçmişine dair görebildiğim kadarıyla bir şeyler öğrenebilirdim—gerçek ve sonuçları ne olursa olsun. Nesnelerin tarihlerini okumakta giderek daha iyi oluyordum. Ayrıca, odanın kapısından da faydalı bir şeyler okuyabilme ihtimalim vardı. Belki de büyüm, onu kana bulayan, yakan, zorla içeri girmeye çalışan kişiyi ortaya çıkarırdı...

Olay yerini incelerken bunu hiç düşünmemiştim ve Thalia ya da Bastian'ın da aklına gelmiş olabileceğinden şüpheliyim; bu güç duyulmamış bir şey değildi, ancak nekromansinin yaygın bir tezahürü de değildi ve

Aleks ile kendimden başka kimsenin yanında uyguladığım bir şey de değildi.

Gerçeği bulmanın bariz bir yolu gibi görünüyordu.

Ama onu bulmak istiyor muydum?

Bu sorunun cevabını hemen biliyordum: Hayır. Kendimi korkak gibi hissettim... ama karşımda duran adama karşı geliştirmeye başladığım hislerim konusunda yanılıyor olmanın kalbimi kaldıramayacağından emin değildim.

Kapı çerçevesine elimi dayadığımda kalbim hızla çarpıyordu.

Ona güveniyor musun?

Tamamen?

"İçeri gelin," dedi Aleksander. "Bunu konuşalım. Lütfen."

Başımı salladım. Kaçmak istiyordum. Kalmak istiyordum. Ayaklarımı hiçbir yöne doğru hareket ettiremiyordum.

"Öyleyse başka yerde konuşalım. Nereye gitmek isterseniz, ben de oraya giderim."

"Ne hakkında konuşmalıyız?" diye sordum, sesim biraz titreyerek. "Aramızdaki hiçbir şeyin mantıklı olmaması hakkında mı? İkimiz de o kadar kötü manipüle edildik ki, kime ya da neye güveneceğimizi bilemiyoruz?" Odasına bir adım attım. Muhtemelen mantığıma aykırıydı... ama koridor, söylemem gereken her şey için çok açık, çok savunmasız görünüyordu. "Ya da asla, asla, kendi krallığına olan görevinden önce beni seçemeyeceğin hakkında ne dersin?"

"Seni seçmeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

"Buradaki herkes bu seçime katılmayacaktır, sen katılsan bile. Buraya geldiğimizden beri sarayın tamamı senin hakkında beni uyarmaktan başka bir şey yapmadı. Zayn de sana aynısını yaptı, değil mi? Dikkat etmediğimi sandığında bana nasıl baktığını gördüm. Sarayımın sana güvendiği kadar o da bana güvenmiyor."

Bunu inkar etmedi.

"Belki de hepsinin haklı bir noktası var. Birbirimiz için yanlış kişileriz. Hepimiz yanlış. Dürüst olmak gerekirse, denge için ne umut var ki? Dünyalarımız ve tarihleri hakkında öğrendiğim her yeni şeyle, her şey daha da imkansız geliyor. Sen de imkansız hissediyorsun. Biz de imkansız hissediyoruz."

Yine, kendini savunmak için hiçbir şey söylemedi.

Uzun bir süre sessizce öylece durduk. Bizi birbirimize bağlayan o iplik, belirsizlikle titriyor, istikrarsız kalbimin ritmine uyarak bir an bükülüp geriliyor, bir sonraki an ise yıpranmaya başlıyordu.

Lütfen kırılma, diye düşündüm çaresizce.

Ona söylemek istediğim her şey, onunla konuşmam gereken, dünyayı sarsacak, savaşla ilgili her şey... o an bunların hiçbiri benim için önemli değildi.

Çünkü birdenbire aklımdan sadece o geçmeye başladı.

Bilmem gereken tek şey, bundan sonra nereye gideceğimizdi; aramızdaki acı ve güvensizlik vadilerini nasıl aşabileceğimiz, hiç kimsenin yeşermeye hakkı olmayan yerlere nasıl hayat getirebileceğimizdi.

Her şeyi kendi başıma halledebilirdim. Yalnız kalmayı biliyordum; tüm hayatımı böyle geçirmiştım. Ama belki de hayatımda ilk defa gelecekle yalnız yüzleşmek istemiyordum.

Onunla birlikte bu durumla yüzleşmek istedim.

Bunu nasıl yapabileceğimi bir türlü anlayamadım.

Sesim biraz daha titreyerek, "Dün gece beni bıraktın. Beni yalnız bıraktın," dedim.

"Yaptım."

"Çünkü bu en iyisiydi."

"Evet, öyleydi."

Bir ret cevabına daha kendimi hazırladım.

"Ama pişmanım," dedi.

Nefesim kesildi. Onu yanlış duyduğumdan emindim. Sonra duygudan gerilmiş bir sesle tekrar söyledi—

"Pişmanım. Tanrı şahit, pişmanım."

Ben cevap veremedim, ceketimin önünden yakaladı, beni odasının derinliklerine doğru çekti, neredeyse vücuduyla bütünleşmemi sağladı. Ve bir sel kapısı açılır gibi, itiraflar dudaklarından dökülmeye başladı, hırıltılı sesi tenimde ürpertiler yarattı.

"Bir saniye bile aklımdan çıkmadı," dedi, üzerimdeki tutuşu gevşedi, elleri ceketimin altına kaydı ve kalçalarımın tuttu. "Neredeyse hiç yemek yemedim. Ya da uyumadım. Tek yaptığım şey, dün gece odana kadar seni takip edip dışarıdaki her şeyi unutturmayı ne kadar çok istediğimi düşünmekti. Senden başka her şeyi unutturmayı, kendimi o kadar derine gömmeyi, nefes nefese sadece ismimin kalmasını ne kadar çok istediğimi

düşündüm. İçinde uyuyakalmayı, sonra uyanıp her şeyi tekrar yapmayı ne kadar çok istediğimi düşündüm.”

Nefes nefese kalmıştım, kalbim çok hızlı atıyordu, doğru düzgün cevap veremedim.

“Seninle savaşmaktan bıktım, Nova. Seni istiyorum. Gerekenden çok, mantıklı olandan çok, herhangi bir lanet olası kılıçtan, krallıktan veya başka herhangi bir şeyden daha çok.”

“Bu, savaşın iki ayrı tarafında olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. İkimizin de nasıl kazanabileceğini anlamıyorum—”

“Kazanmayı umursamıyorum.” Dudakları benimkine öyle sıkıca yapıştı ki, doğru düzgün nefes alma şansımı tamamen kesti. Sonunda geri çekildiğinde başım dönüyordu ve fısıldadı: “Yenilgiyi kabul ediyorum.”

Duvarlar etrafımda dönmeye başladı.

Ellerini yüzüme dayadı, beni dengeleyerek bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar öptü.

Dudaklarıma doğru fısıldadı, sesi alçak ve hırıltılıydı, "Bu odanın dışında neler olup bittiğini bilmiyorum," dedi, "ama... kal. Sadece burada kal. Beni yalvartma."

Başımın dönmesine karşı gözlerimi kapattım, alnımı omzuna yasladım. Kolları beni sardı, onun ve sabunun kokusuyla beni kuşattı; taze, keskin, temiz, parlak bir narenciye patlaması. Bunun altında, parlaklığı dengeleyen daha tanıdık, topraksı kokusu vardı. Nefes alırken içimi bir sıcaklık kapladı; daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık. Şehvetin parlak alevi oradaydı, Tanrım yardım et, hep oradaydı, ama altında başka bir şey de için için yanmaya başlamıştı. Daha çok, içine yerleşebileceğim istikrarlı, sürekli bir parıltı gibi bir şey.

Bana evimi hatırlatan bir şey.

"Yalvarmayı bile biliyor musun, Işık Kralı?" diye mırıldandım ona doğru.

Hafifçe güldü. "Senin için bunu hallederim."

Başımı kaldırdım. Elini yanağıma dokundurdu. Parmaklarını saçlarıma arasına geçirdi. Gözleri gözlerime dikilmişti, altın rengi gözleri her zamankinden daha büyüleyiciydi—çünkü o anda benden başka hiçbir şey görmediğini biliyordum.

Başka hiçbir şey istemiyordu.

"Kal," diye tekrarladı. "Lütfen kal. Gerisini sonra hallederiz."

Kararımı çoktan vermiştim.

Kapıya doğru geri yürüdüm. Kapattım. Kilitledim. Her zerrem titriyordu. Sonrasında ne olacağını bilmiyordum. Sadece bir daha kesintiye uğramamızı istemediğimi, bir kesintiye daha dayanamayacağımı biliyordum.

Arkamı döndüm ve onun beklenti dolu, beni bekleyen halini görünce nefesim bir kez daha kesildi.

Elini uzattı. İleri adım attım ve elini tuttum, beni kendine çekmesine izin verdim. Avucum göğsüne tam olarak yaslandı. Diğer eli kalçalarımın doğru kaydını, kıvrımlarımı kavradı ve bedenimi bir kez daha sıkıca kendine çekti.

Gözlerimi ona diktim. "Yenilgiyi kabul ediyorsun."

"Evet."

"Ben kazandım."

Elini yanağıma hafifçe dokundurdu. "Öyle."

"Peki, tam olarak ne kazandım?"

Yüzündeki o gülümseme neredeyse beni anında mahvedecekti.

Hiçbir şey söylemeden beni yatağının ayak ucunda duran uzun, minderli banka götürdü. Burada durup elleriyle vücudumu okşadı, paltomu çıkardı, elbisemin kemerini çözdü, elbisenin arkasındaki düğmeleri ustaca açarak elbiseyi aşağı doğru kaydırды.

Başım geriye doğru eğildi. Gözlerim kapalıyken, çıplak omuzlarımda öpücükler bırakırken, daha aşağıya indi ve elbisemi, altındaki destekleyici bağcıkla birlikte aşağı doğru sıyırdı. Kumaş göğüslerimin altında toplanarak onları onun istekli ağzıyla buluşmaya itti. Sırayla her bir göğsümü kavrayıp sahiplenici bir şekilde sıktı, dilinin sert hareketleriyle ipeksi uçlarını sert tepelere dönüştürdü.

Ağzımdan hafif bir inilti çıktı.

Duraksadı.

Gözlerim birden açıldı.

Elini banka doğru salladı. "Oturun," diye emretti.

Oturdum.

Önümde diz çökmüş, ellerini bacaklarımda gezdirirken, dokunuşlarının ardında küçük şişlikler bırakıyordu. Yavaşça önce bir botumu, sonra diğerini çıkardı. Ardından çoraplarımı ve sol ayak bileğimdeki kılıflı bıçağı çıkardı; beni birden fazla anlamda silahsızlandırdı.

Dudakları baldırıma, dizime, uyluğumun iç kısmına değerken bacağıma avuçladı. Aynı anda eli de yukarı doğru kayarak, tam merkezime gelmeden

dizime doğru geri indi. Bu şekilde birkaç kez beni tahrik ettikten sonra nihayet parmaklarını yukarıya doğru, uyluklarım arasındaki ince, nemli kumaşa dokundurdu, baskı uyguladı ama tam olarak içeri girmedi.

Dokunuşu aceleci değildi, tadını çıkarıyordu.

Yavaşça, bizi ayıran son kumaş parçasını kenara çekti, parmakları uyarılmamın izlerini taşıyan yumuşak kıvrımların üzerinde gezindi, ihtiyaçtan titreyen yumuşak kıvrımların üzerinden yol aldı. Bu titreme kısa sürede tüm vücudumu sardı, ta ki ondan gelen en hafif dokunuşlar bile beni sınırın ötesine itmekle tehdit edene kadar.

Bacaklarımın iç kısmına bir dizi öpücük daha kondurdu ve ardından alçak, sert bir sesle "Kalçalarını kaldır benim için, Chaos" diye emir verirken gözleri benimkileri aradı.

Öyle yaptım, bu da onun elbisemi üzerlerine doğru sıyırmasına ve beni daha da açıkta bırakmasına olanak sağladı. Alttaki giysileri çıkarıp botlarımın üzerine fırlattı. Kendi gömleği de onu takip etti. Tekrar banka oturdum, onun kaslı vücuduna hayranlıkla baktım... ve işte o zaman aklıma geldi—

Bu gerçekten oluyordu.

Giysilerimizi çıkarmak, dış dünyayı soyup atmak gibiydi; her krallığın toz ve şüphelerinin bir kenara atılması, geriye sadece ikimizin kalması gibiydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, o bir kez daha önümde diz çökerken. Başını bacaklarımın arasına daldırdı, içimdeki ihtiyaç dolu acıya bir öpücük kondurdu, ardından diliyle birkaç yavaş, baştan çıkarıcı dokunuş yaptı.

Elini yatağın kenarına dayayarak doğruldu, üzerime eğildi. Dudakları dudaklarımı buldu, dili dudaklarımın arasından içeri girerken eli de bacaklarımın arasına yerleşti.

Nazikçe masaj yaptıktan kısa bir süre sonra, bir parmağı içime girdi. Ardından ikincisi geldi. Dudaklarını benimkilerden ayırarak yüzümü incelemeye başladı, her dokunuşuna verdiğim her tepkiyi izliyordu. Her nefes alışımı, seğirmemi ve inlememi ezberleyerek, bunlardan daha fazlasını ortaya çıkarmanın en ince yolunu bulmaya çalışıyordu.

Parmakları iç duvarlarıma doğru kıvrılıp okşarken, başparmağı klitorisimi buldu ve onu hafifçe okşamaya, hassas sinir uçlarına dokunup daireler çizmeye başladı, ta ki daha fazlasını isteyene kadar.

Yalvarışlarıma daha ağır, daha kötücül bir baskı ve başparmağının hareketleriyle karşılık verdi. Kalçalarımı tekrar kaldırdım, eline doğru

coşkuyla sallandım ve bu da ondan kısık, karanlık bir kahkaha kopardı.

Serbest elini belimin altına kaydırdı, daha yukarı doğru sallanmama yardım etti, bizi daha da tam ve daha derin bir şekilde birbirimize bastırdı. Üçüncü parmağı girişime dokundu, ucu içeri girdi. Dürtüp gerdikçe, lezzetli ve yıkıcı bir şekilde yandı.

Durmasını istemiyordum, ama yine de "yapamam" gibi bir şey fısıldadığımı duydum.

"Yapabilirsin," diye cesaretlendirdi, eli sırtımdan çekilip boğazımı kavradı, daha da yaklaştı ve dudaklarımı derin, aç bir öpüşle ele geçirdi, "ve yapacaksın."

Daha yavaş, daha bilinçli hareket etti, parmağını kenarlarım boyunca gezdirdi ve sonra tamamen içeri soktu. Ani doluluk boğazımdan bir inilti kopardı. Bunu bir öpücükle susturdu ve sonra ağzını boynumun kıvrımına götürdü, dudakları emerken ve dili nabzımı okşarken parmaklarını daha da içeri itti.

"Tanrım," diye fısıldadı tenime, "penisimi bu daralmanın içine gömmek için sabırsızlanıyorum."

Sadece bu düşünce bile beni boşalmaya doğru sürüklemeye yetti. Sırtım gerildi. Parmakları gittikçe daha derine daldı, acımasızca içime girip çıktı, ta ki zevkten çılgılık atana, içimden geçen orgazmı engelleyemeyene kadar.

Boğazımdan yankılanan son kurtuluş çılgılığıyla birlikte, ağzını tekrar boynuma götürdü ve mırıldandı, "Ne güzel bir kahrolası sesti bu."

Alçak ışıklı avize üzerimde dans ediyordu. Sanki tavanda, titreyen mumların yanında süzülüyormuş gibi hissettim. Gözlerimi kapatıp fısıldadım, "Nyras Gölü'nde o gece söylediklerin konusunda haklıydın."

"...Hakkında?"

"Ellerin benimkilerden daha becerikli."

Sessizce güldü, parmak uçları hâlâ zonklayan bacaklarımın arasındaki boşluğu nazıkçe okşadı ve bu da içimde bir haz dalgası yarattı. "Bu da yenilgiyi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"En azından bu konuda."

"Peki, ne kazanıyorum?"

"Ne tür bir ödül düşünüyordun?" Gözlerimi açtığımda, daha önce olduğu gibi beni dikkatle izlediğini, gözlerindeki açlığın hâlâ parlak ve güzel bir şekilde yandığını gördüm. Sorumu birkaç saniye düşündükçe, vücudumda hoş bir ürperti hissettim; eli karnımdan yukarı, çıplak göğsüme doğru ilerledi ve hâlâ sert olan meme uçlarımı sıktı.

Hemen cevap vermedi, bu yüzden bakışlarımı başka yerlere kaydurdım ve sadece ellerinin vücudumu keşfederken hissettirdiği duyguyu düşündüm.

“Ödülüm için...” diye yanıtladı sonunda, dokunuşu bacaklarımın arasına doğru geri kayarken, parmakları ıslaklığın içinde daireler çiziyordu, “...seni tatmak istiyorum. Seni gerçekten tatmak ve ellerimin ağzım kadar becerikli olmadığını sana göstermek istiyorum.”

Onun yaptıklarından dolayı tamamen tükenmiş ve tatmin olmuş olduğumu sanıyordum, ama sözleri içimde yeni bir arzu dalgası yarattı. Kalbim anında tekrar hızlanmaya başladı. Nefeslerim düzensizleşti ve sığılaştı.

Cevap verecek kelimeleri bulamadan, güçlü elleri kalçalarımı kavradı. Beni yatağın kenarına, üzerine diz çöktüğü banktan biraz daha yükseğe kaldırdı ve ağzını tam bacaklarımın arasına yerleştirdi.

Dili önce nazikti, geniş ve düzdü; ölçülü hareketleri, hassas bölgelerimi dikkatlice uyararak yeniden tahrik ederken aralarına serpiştirilmiş sıcak hava üflemleriyle karışıyordu. O bölgeler hala zevk ve acı arasındaki ince çizgide yürüyen o mutluluk verici hisle zonkluyordu. Sabırlıydı, inlediğimde yavaşlıyor, ama asla uzun süre beklemeden yavaş, coşkulu bir yalamayla geri dönüyordu.

Çıkardığım sesler acıdan çok zevke dönüştüğü anda, açlığı gerçekten kendini gösterdi. Doyumsuzlaştı, kollarını uyluklarımın etrafına doladı, bacaklarımı daha da açmak için kullandığı baskın bir tutuşla bacaklarımı kavradı, böylece aralarında iyice ziyafet çekebildi.

"Çok tatlısın," diye nefes nefese kaldı, kısa bir an için başını kaldırarak. Alçak sesi tenimde titreşti. "Çok lezzetlisin. Sana verdiğim ilk orgazmın tadı gibisin. Bu mükemmel," diye ekledi, dilinin ucundan yaptığı hızlı, işkence dolu hareketler arasında, "çünkü bu, benimkine benzediğin anlamına geliyor."

Çünkü ben öyleyim, diye cevap vermek istedim. Ben seninim, ben seninim, ben seninim—

Ama ben konuşmadan, yüzünü bir kez daha tamamen bacaklarımın arasına gömdü... ve artık kelime üretemez hale geldim.

Elleri iç uyluklarıma doğru uzanıp bacaklarımı yatağa daha sıkı bastırdığında, beni daha da açığa çıkarıp onu yutmaya hazır hale getirdiğinde, sadece nefesim kesildi.

O yerken altında kıvranıyordum, ikinci orgazmımın dalgaları hızla doruğa ulaşıyordu. O dalgaların içinde sallanırken gücü tavizsizdi, ağzı

benden son damla tatmini emene kadar beni esir almıştı.

Yatak sanki kayıyormuş gibiydi. Vücudumun her yerinde karıncalanma hissediyordum, mükemmel bir mutluluk halinde yüzüyordum. Yine de, bacaklarımın arasında hareket ettiğini, üzerime yerleştiğini, pantolonunu aşağı kaydırıp penisini serbest bıraktığını fark ettim. Sonra ellerim de hareket etmeye başladı, sert ve etkileyici kalınlığının etrafında daireler çizerek. Yaklaştıkça, çok yaklaştıkça, avuçlarımın altında zonkladığını hissettim—

Başını geriye doğru eğdi. Alçak, gürültülü bir çığlıkla doruk noktasına ulaştı, göğsümü sıcak meniyle kapladı; tenime damlayan meninin hissi, kendi orgazmımın son bir artçı şokunu tetikledi.

Boşalmasının son damlaları üzerime akarken, vücudu hâlâ hafifçe titreyerek eğildi ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Yakındaki bir battaniyeyi kullanarak kendimi temizledim. Sonra, bitkin bir halde yanıma kıvrıldım ve gözlerimi kapattım. Ama uzun süre kapalı kalmadılar; onun tekrar hareket ettiğini hissettiğim anda, yeniden tamamen uyanıktım ve kendini temizlerken yaptığı her hareketi takip ediyordum. Tamamen, inkar edilemez bir şekilde onun farkındaydım. Aptal, aşık bir kız gibi hissediyordum ama sadece ona bakmaya devam etmek istiyordum.

Yatağa geri döndü ve bana dönük şekilde yan tarafına uzandı. Elim onun elini buldu ve oda etrafımızda dönmeyi bırakana kadar sıkıca tuttum.

Orada ne kadar süre yattığımızı bilmiyorum.

Sanırım bir ara uyuyakalmıştım, ancak onun kıpırdandığını, vücudunun benimkine yaklaştığını hissettiğimde kendime geldim.

“Bu odadan çıkmak istemiyorum,” diye fısıldadım. “Dışarıdaki insanlarla yüzleşmek istemiyorum.”

Kolunu belime doladı, sırt üstü yattı, beni çıplak göğsüne çekti ve “İstedğin sürece onları benden uzak tutacağım,” dedi.

Duymak istediğim şey buydu. Bu yüzden söylemişti. Ve bunun imkansız olduğunu da biliyordum; karşılaştığımız canavarları sonsuza dek uzak tutacak hiçbir şey yoktu. Bizi kuşatan tüm sorulardan ve tehlikelerden beni korumaya istekli olabilirdi, ama zamanın akışını yavaşlatamazdı. Ve bizim ve dünyalarımızın karmaşık tarihini ya da biz var olmadan çok önce başlamış olan savaşları değiştiremezdi.

Yine de, onun kalbinin hızlı hızlı atışını dinleyerek, ikimiz için de çok farklı bir hayat hayal ederek, rahatlatıcı yatağımızda birkaç dakika daha dinlenmeme izin verdim.

Ama sonra kollarından sıyrılıp yavaşça doğruldum ve kendimi toparlamaya başlarken derin, sakinleştirici nefesler aldım.

İstemeyerek de olsa benim yolumu izledi, yataktan kalkıp çamaşır dolabına gitti, geri döndü ve bana oradan bir havlu uzattı.

Kendimi daha iyice temizledim. Elbisemi ve altındaki her şeyi düzgünce giydim. Çoraplarımı ve botlarımı giydim. Saç örgülerimi yeniden yaptım.

Aleks konuşmadan, kendini toparlamak için kıpırdamadan beni izledi. Gömleği yerde buruşuk bir yığın halinde duruyordu. Pantolonu hala kalçalarının üzerinde düşük bir şekilde sarkıyordu. Elini saçlarının arasından geçirip biraz düzeltti ama çoğu hala yüzünün etrafında dağınık dalgalar halinde dökülüyordu. Göğsünde ince bir ter tabakası vardı ve tüm kenarları, perdelerin arasından sızan azıcık gün ışığından parlıyordu... ya da belki de derisinin altında kıpırdayan kendi büyüünden; o anda onu güneşten ayırt etmek zordu.

Onu tekrar yatağıma çekmek istedim.

Elleri ve diliyle neler başardığını düşününce, vücudunun diğer kısımlarının neler yapabileceğini ancak hayal edebiliyordum.

Ama odaklanmamız gereken başka şeyler de vardı, bu yüzden yutkundum ve "Lütfen bıçağımı verin," dedim.

Yere düşmüş olan aleti yerden aldı. Kılıfından neredeyse tamamen çıkmıştı ve parmakları açıkta kalan çelik parçasına bastırıldığında donakaldı, bakışları bir anlığına donuklaştı.

"...İyi misin?"

Gözlerini kırıştırdı ve sanki yeni uyanmış gibi bana hafifçe gülümsedi. "İyiyim," dedi ve bıçağı bana uzattı.

Tuhaf, diye düşündüm. Ama odanın dışında beni bekleyenlere o kadar odaklanmışım ki başka bir şey düşünemedim.

Bıçağı işlemeli deri kılıfına geri yerleştirdikten sonra kendimi zorlayarak kapıya doğru ilerledim; ancak kapı koluna uzanmaktan vazgeçtim.

Aleksander arkamdan kollarını bana doladı, yüzünü saçlarıma gömdü ve boynumun kıvrımına rahatlatıcı bir sıcaklık üfledi. "Her şeyi çözeceğiz," diye söz verdi.

Bir şekilde başımı sallamayı başardım.

Oradan ayrılıp koridorda yürümeye başladıktan sonra, bıçakla olan o anın garipliği ve bunun olası bir açıklaması aklıma tam olarak geldi.

Dün aynı bıçak üzerinde sihir denemesi yaptığımızda hiçbir şey görememişti. Ama bu adam hakkında bildiğim bir şey varsa, muhtemelen tüm geceyi, başaramadığı bu büyüyü mükemmelleştirmeye çalışarak geçirmiştir. Muhtemelen tüm sabahı da.

O bıçakta geleceğin bir parçasını görmeyi başarmış mıydı?

Yüzünde kısa bir an beliren o dehşet dolu ifade için aklıma gelen tek açıklama buydu.

Peki ne görmüştü?

Onuz Dördüncü Bölüm

Nova

ÇOK UZAKLAŞMADAN BİR ÇIĞLIK DUYDUM.

Aleksander'in yatak odasında yaşadığım o huzurlu sessizlik ve sükunetle o kadar keskin bir tezat oluşturunuyordu ki, duyduklarımı kabullenmek ve beni tamamen içinde bulunduğum dünyanın ve savaşların gerçekliğine geri döndürmek biraz zaman aldı.

Çıığı ve ardından gelen diğer seslerin yükselen karmaşasını takip ederek, Aleksander'in odasına dik olarak uzanan koridorda karşılıklı olarak bulunan ve Rowen ile Farren'in kaldığı yatak odalarına ulaştım.

İki odanın da kapıları açıldı. Hizmetçiler ve muhafızlar aceleyle odalar arasında gidip geliyor, telaşlı bir şekilde konuşuyor ve birbirlerine telaşlı bakışlar atıyorlardı. Hizmetçilerden birinin kollarında kanlı bir battaniye gördüm. Diğer ise ardında kıpkırmızı ayak izleri bırakmıştı.

İçeri adımımı attığım anda kaos daha da arttı, gelişim birçok bakışı üzerime çekti. Başlar öne eğildi. Bedenler belirsizlik içinde geri çekildi. Çoğu ses fısıltıya dönüştü, ancak gelen daha fazla izleyicinin sesleriyle birleşince dar salondaki genel gürültü daha da arttı.

Odalar arasında telaşlı yürüyüş devam ediyordu. Birkaç kişi kısa süre sonra kardeşimi getirmeleri için birilerini çağırmaya başladı, sesleri panik içindeki konuşmaların arasında duyulabiliyordu.

O kadar çok gürültü vardı ki, Aleksander'ın yanıma geldiğini ancak elinin belime dokunduğunu hissettiğimde fark ettim. Arkamı dönmeden bile onun olduğunu anladım, çünkü dokunuşunda bir sihir vardı; karmaşanın

ortasında rahatlatıcı bir ışık patlamasıydı. Tenime işledi ve beni kısa bir süreliğine onun yatağında, kollarının sıcaklığına sarılıp dinlendiğim ana geri götürdü.

Gerçekten de sadece birkaç dakika önce miydi?

Sıcaklık uzun sürmedi.

Ben sesimi bulup karşımdakilerden herhangi birinden cevap isteyemeden, Zayn öfkeyle odalardan birinden çıktı, elinde kemerinden sarkan kılıcı sıkıca tutuyordu. Sanki kılıcı kınından çıkarıp birkaç isabetli vuruşla etrafımızdakileri susturmayı düşünüyordu.

Onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim.

Aleksander benden uzaklaştı ve kuzeninin herhangi bir aşırıya kaçmasını engelledi. Zayn'in kolunu sıkıca tutarak alçak sesle onu sakinleştirmeye çalıştı; Zayn'in onun orada olduğunu fark etmesi birkaç saniye sürdü.

İkisi kendi krallıklarının dilinde bir şeyler tartışırken, ben cesaretimi topladım ve hissizce açık odalardan birine doğru yürüdüm.

Her hareketimde endişeli ifadeler vardı ama kimse beni durdurmaya çalışmadı.

Oda karanlıktı, sadece bitişikteki banyodan yayılan zayıf bir ışıkla aydınlanıyordu. Yerde iki şamdan ve bir şifonyerin üzerinden düşmüş gibi görünen çeşitli başka eşyalar vardı. Oda mum ve sigara kokuyordu...

Ve kan.

Yatağın diğer tarafına geçince, o keskin, metalik kokunun kaynağını hızla buldum: bir ceset. Boğazı paramparça edilmişti. Yüzü korkunç bir şekilde parçalanmıştı, ama bir an baktıktan sonra, tanıdık bir çift gözü, ölülerin ürkütücü, görmeyen bakışlarıyla açık bir şekilde seçebildim.

Rowan.

İçimden bir ses Farren'in de koridorun karşısında, aynı sahnede yere serilmiş olduğunu söylüyordu.

"Kahretsin..." diye mırıldandı Aleksander arkamdan yaklaşarak.

Kapıda bir kalabalık toplanmıştı. Şimdi ben de orada olduğuma göre, hepsi orada durmuş, benden emir bekliyor gibiydiler. Ama hâlâ ne diyeceğimi bilmiyordum. Konuşamıyordum bile. Sadece bakakalmıştım. Önce kılıç odasında muhafızlar katledildi, şimdi de bu.

Sırada ne var?

Aleksander benden önce hareket etmeyi başardı. Dikkatlice, sıçramış kanın ve masadan dağılmış eşyaların üzerinden geçerek askerinin yanına

diz çöktü. Bakışlarım, Rowen'in başının yanındaki yerde duran bir et parçasını incelerken onu takip etti...

"Şey... bu onun dili, değil mi?" diye fısıldadım dehşet içinde, dengem bozulurken çekmeceli dolabın kenarına tutunmaya çalışarak.

Aleks gözlerini kaçırdı, nefesleri titrek ve düzensizleşti, her zamanki metanetli tavrı çatlamaya başladı.

Zayn kapıdaki kalabalığın arasından zorla ilerledi. Vücudundan öfke fişkırıyordu. Loş ışıktaki bunu görebiliyordum: çenesindeki seğirme; gözlerindeki ateş; kopmaya hazır kaslarının gerginliği. Sesi keskin, her kelimesi havayı bıçak gibi kesiyordu: "Birileri onların konuşmasını kesinlikle istememiş. Görmemeleri gereken bir şey görmüş olmalılar."

Bu son kan dökülmesinin sonuçlarının yarattığı zonklamayla başım zonklarken, şifonyeri daha sıkı kavradım.

"Evet," dedi Aleks. "Soru şu, ne?"

BEŞ GÜN DAHA GEÇTİ.

Sarayın her köşesi arandı, içindeki herkes sorgulandı, ancak soruşturma hiçbir sonuca ulaşamadı. Cinayetler ve saraya girme girişimi gizemini korudu.

O soruşturmaya yardım etmediğim zamanlarda, sihir yeteneklerimi daha da geliştirmeye çalışarak ya da Grimnor'un ağırlığını ellerimde dengelemeye zihinsel olarak hazırlanarak her saniyemi geçirdim.

Çoğu antrenman seansından sonra, yorgunluktan yatağıma yığılıp kalırdım ve hizmetçilerden biri beni yemekle veya sıcak bir banyoyla cezbedene kadar kıpırdamazdım; ya da giderek daha sık bir şekilde, Aleksander'in yatağına ve onun sunduğu tüm farklı cazibelere teslim olurum.

Bu sarayın sunabileceği her şeyden daha çok, o beni rahatlattı. Bu sadece fiziksel bir rahatlama da değildi. Bir şekilde, ben dikkat etmemişken, o, yakıcı bir sinir kaynağından, inkar edilemez bir rahatlık kaynağına dönüşmüştü.

Beşinci günün akşamında, yatak odamda yüzüm yastığa gömülü bir şekilde yalnızdım ve Aleks'in çok daha yakınımda olmasını diliyordum. Phantom yanımda uzanmış, yatağın büyük bir kısmını işgal etmişti; ufak bir hareketiyle beni yere devirebilirdi.

Başımı yastığa koyduktan kısa bir süre sonra Aveline, kollarında yemek tepsileriyle içeri girdi. Tarçınlı kurabiyelerinin kokusunu alabiliyordum -en sevdiklerimden biriydi- ama ona doğru yuvarlanmaktan başka bir ilgi gösterecek kadar enerjim yoktu.

Phantom ise anında ayağa kalktı, yataktan indi ve beklentiyle ayaklarının dibine oturdu.

"Burada senin için hiçbir şey yok, küçük haylaz," diyerek onu kovdu.

Masanın altına girdi ve uzanıp somurtmaya başladı, başını patilerinin üzerine koyarak yüksek sesle homurdandı.

"Işık Kralı'nın odasında olacağını sanıyordum ama kapısını kimse açmadı," dedi, surat asan köpeği görmezden gelerek bana döndü.

"Hâlâ antrenman sahasında," diye bilgilendirdim onu.

Ben durduktan sonra bile Zayn devam etmeleri konusunda ısrar etmişti. Ben de kalmak istemişim ama vücudum sihir yapmaya devam edebileceğimi kanıtlamak için yaptığım her girişime karşı koymuş, beni utanç verici, tökezleyen bir hale getirmişti—ta ki iki adam da uzanmam gerektiğinde ısrar edene kadar.

Aveline bir an beni süzdü. Sonra, dobra ve net bir tonla, "En azından bu bana seninle özel olarak konuşma fırsatı veriyor," dedi. İçinde otlar yüzen soluk mavi bir sıvıyla dolu küçük bir cam şişeyi kaldırdı.

"Bu nedir?"

"Eğer ikiniz de her fırsatta birbirinizi kızdırmaya devam ederseniz, kazaları önleyecek bir şey alın."

Yanaklarım hafifçe kızararak doğruldum. "Böyle bir toniğe ihtiyaç duymamızı gerektirecek hiçbir şey yapmadık, çok teşekkür ederim."

Şüpheli bir ifadeyle baktı.

"Doğru," diye ısrar ettim.

Ve öyleydi de. Ama bu, arzu eksikliğinden değildi. Beni hep bir şey geri tutuyordu. Korku, diye tahmin ettim; cinselliği özellikle kutsal sayan biri olmamıştım hiç, ama onunla işler... farklıydı. Ve kendimi ona bu kadar tamamen teslim etme düşüncesi, bizi parçalamaya hazır, arkamızda bekleyen her şeyi bilmek beni dehşete düşürüyordu.

Ayrıca, çok yaratıcı olduğunu ve rahatlamama yardımcı olmak için başka yöntemler kullanma konusunda da oldukça yetenekli olduğunu kanıtlamıştı.

"Eh, bunu yapmanız an meselesi," dedi Aveline hiç etkilenmeden. "Sizinle bir dakikadan fazla vakit geçiren herkes bunu görebilir."

"Kimle yattığım ve ne ölçüde yattığımdan daha büyük endişelerim var," diye mırıldandım, yastığa sırtımı bırakırken.

"Bu konuda bir anlaşmazlık yok," dedi anlayışlı bir şekilde dilini şıklatarak. Ama yine de şişeyi komodinin üzerine bıraktı.

Uykulu gözlerle şişenin içindeki otların yükselip alçalmasını izlerken, Aveline de yakındaki masaya akşam yemeğimi yerleştirirken kendi kendine mırıldanıyordu. Bana doğru gelen kokular, mide bulandırıcı ve cezbedici garip bir karışım oluştuyordu.

"Ye canım," diye cesaretlendirdi Aveline, bir an sırtımı okşadıktan sonra gitti. Çıkarken Phantom'a bir avuç peynir dilimi fırlattı ve onun surat asma seansına son verdi.

Yatağımdan kalktım ve yiyebildiğim kadarını mideme indirdim—ki bu da çok azdı. Birkaç parça peynir, biraz biberli hindi, normalde düzinelerce yediğim tarçınlı kurabiyelerden birkaç kırıntı. Ama normalde yaptığım gibi yemekten sonra banyo yapacak enerjiyi bile bulamadım. Uyku da bir türlü gelmedi.

Sonunda sendeledim ve odamdan çıkıp Aleksander'ı aramaya koyuldum. Phantom ise geride kaldı, yatağımın tamamen kendisine ait olmasından ve tabağımda bıraktığım tüm yemekleri bitirmekten memnundu.

Koridorlarda ilerlerken, aklımı sadece Aleksander'e odakladım; diğer her şeyi düşünmek bile çok yorucu geliyordu. Zihnim kısa sürede önceki geceden, ikimizin de banyosunun ortasında duran devasa küvette tatlı şarap yudumlayarak rahatladığımız anlardan görüntülerle doldu. Bu aktiviteyi tekrarlama düşüncesi, tarçınlı kurabiyelerden bile daha cazip geldi ve yorgun ayaklarım bir şekilde hareket etmeye devam etti.

Ama ne yazık ki hâlâ odasında değildi. Antrenman sahasında da yoktu, baktığım başka hiçbir yerde de bulamadım.

Sonunda Aleksander'ı değil, Zayn'i buldum. Bir köşeyi döndüm ve Elarith lorduyla neredeyse çarpışacaktım; Calista'nın portresinin altında durmuş, kaşlarını çatmış ve düşünceli bir bakışla portreyi inceliyordu.

Bu saraya geldiğimizden beri, ara sıra yaptığımız ortak eğitim seansları dışında birbirimizi pek görmemiştik. Birkaç gün önceki cinayetlerden beri onu daha da az görüyordum ve neredeyse hiç yalnız kalmıyorduk. Benden kaçındığından şüpheleniyordum. Aleksander ile ne kadar yakınlaştığımıza katılmıyordu ama tartışmaktan kaçınan biriydi... bu yüzden de sanki yokmuşum gibi davranmaya çalışıyordu.

Yine de bu sefer beni sıcak bir şekilde karşıladı; belki de artık kaçmak için çok geç olduğu içindi. Birkaç dakika birlikte durduk ve yüzeysel olsa da oldukça hoş bir sohbet ettik.

Konuşma yavaş yavaş sona ererken, bakışları benimle incelediği portre arasında gidip geldi.

"Ona biraz daha fazla ilgi duyuyorsun," diye bilgilendirdi beni. "Elbette, aralarında kan bağı olmasa bile, belirli bir yakınlığa sahip tüm Vaeloraların birbirlerine daha fazla ilgi duyduğu söylenir."

Ben de Kraliçe Isolde'yi çok severdim; odamın dışındaki salonda onun birkaç tablosu asılıydı. Her gün onların yanından geçmek zorundaydım ve her geçen gün gözlerinin ağırlığı daha da artıyor gibiydi. Ve görünüşe göre aramızda gerçek bir kan bağı olmamasına rağmen, kendi gözlerimin de Eldris Kraliçesi'nin gözleriyle aynı renkte olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Bütün bu güçlü kadınların benimle kişisel bağları var...

Onların gölgesinde neden bu kadar güçsüz, bu kadar belirsiz, bu kadar küçük hissettim?

Zayn'e isteksiz bir gülümseme gönderdikten sonra gözlerimi Calista'nın tablosuna diktim. Gerçek bir kraliçe olmamış olsa da, asil zarafetin ta kendisiydi. Gözleri koyu yeşildi, kuzgun siyahı saçlarıyla çarpıcı bir uyum içindeydi. Bakışları zekiceydi. Başının hafifçe yana yatması sessiz bir vakar duygusu iletirken, dudakları hafif, gizemli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı; sanki kendi gücünün farkındaydı ve birinin ona meydan okumaya cesaret etmesini bekliyordu.

Ona bakarken, turkuaz bilekliğim bileğimde hafifçe sıkıştı. Gözlerimi Calista'dan ayırmadan, baskıyı hafifletmek için parmaklarımı bileklik ile tenim arasına soktum.

"Ne yazık ki, aralarında bir benzerlik göremiyorum."

"Belki kılıcını eline aldığında anlarsın?" diye önerdi Zayn.

Bu sözler beni bir sürü karmaşık duygu ve soruyla boğdu.

O kılıcı almamı mı istedi, bunun aramızdaki ilişkiyi çok daha karmaşık hale getireceğini bile bile?

Aramızdaki son sıcaklık kırıntıları, saniyeler sessizlik içinde geçerken sanki uçup gitti. Bu sarayda karşılaştığımız karmaşalardan önce kurduğumuz ilişkiyi ne kadar özlediğimi fark ettim ve engelleyemeden bir soru ağzımdan kaçtı: "Aleks'e benden ve o kılıçtan sakınmasını söylemiştin, değil mi?"

"Aleks'e herkese karşı dikkatli olmasını söylüyorum. Risk değerlendirmesinde çok kötü, kendini yenilmez sanıyor."

"Ciddi ol, Zayn."

Bir dakika sessiz kaldı, tekrar portreyi incelemeye başladı. Göğsü derin bir iç çekişle inip kalktı. "Gerçekten de büyük bir trajediydi, değil mi? Calista ve Argoth'un hikayesi, yani." Yüzünü bana doğru çevirdi. Her zamanki kaygısız gülümsemesini takınmıştı—özlediğim gülümsemeye yakındı—ama gözlerine ulaşmıyordu. "Sanırım ben hiçbir zaman trajedilerden hoşlanmadım."

"...Sanırım ben de değilim," dedim sessizce. Ciğerlerim büzüşüyormuş gibi hissediyordum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım doğru düzgün nefes alamıyordum.

Sessizlik bir kez daha kendini göstermeye çalıştı, ancak Zayn daha parlak ve kararlı bir gülümsemeyle bu sessizliği bozdu. "Akşamları bahçelerde yürüyüş yapmayı çok severim."

Bu bir barış teklifi gibiydi, bu yüzden Aleksander'ın nereye gittiğini merak etmeme rağmen kabul etmekten kendimi alamadım. Zayn de bu sorunun cevabını bilmiyor gibiydi, ancak rahat bir konuşma ritmine geri döndüğümüzde ve aramızdaki ağırlık her geçen dakika biraz daha hafifledikçe, bu düşünceyi aklımdan çıkarabildim.

Güllerle bezenmiş çitlerin arasından, yıpranmış tuğla patikalardan ve şırıl şırıl akan bir derenin kenarından en az bir saat birlikte yürüdük. Hava berrak, narenciye ve yasemin kokularıyla doluydu.

Yorgunluğum sonunda unutuldu ve sarayın önüne döndüğümüzde, kardeşimin bir omzunu sütuna yaslamış, sanki bir şey bekliyormuş gibi uzaklara dalmış bir şekilde durduğunu görünce moralim oldukça iyiydi. Sadece orada duruyordu, ama etrafında açıklayamadığım bir ağırlık vardı; bu ağırlık tüm sinirlerimi yeniden gerdi.

"Her zaman çok ciddi görünüyor," diye fısıldadı Zayn, çarpık bir gülümseme kelimelerle flört ederken. "Ne zaman bana baksa, başımın

belada olduğunu hissediyorum."

"Başımız büyük belada olabilir," diye fısıldadım, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak.

"İstersen kaç, ben onun dikkatini dağıtırim," diye teklif etti. "Büyürken Aleks'e de birkaç kez bu iyiliği yapmıştım."

"Buna gerek yok," dedim, bana verdiği gülümsemeye karşılık vererek. Kardeşime baktığımda, dikkatli bakışlarının şimdi üzerimde olduğunu gördüm. İç çekerek ekledim, "Arkadaşlığın ve sohbetin için teşekkür ederim, ama anlaşılan dünyayı kurtarmak gibi ciddi işlere geri dönmem gerekiyor."

Gülümseyerek hafifçe eğildi, iyi geceler diledi ve içeri girerken kardeşime kısa bir baş selamı verdi.

Birlikte güldüğümüz anlara rağmen, Zayn'in gidişini izlerken, koridorda daha önce konuştuğumuzda yüzündeki endişeli ifadeyi ve Calista ile hayatımı şekillendiren diğer herkesin bıraktığı uzun gölgeleri tekrar düşündüm.

Ben hiçbir zaman trajedilerden hoşlanmadım.

Derin bir nefes aldım, kardeşimin yanına doğru merdivenleri çıkarken bir trajediye doğru yürümediğime kendimi ikna etmeye çalıştım.

"Seni arıyordum," dedi Bastian. "Konuşmamız gerek." En üst basamağa oturdu ve yanındaki boşluğa oturmam için işaret etti.

Oturdum, kollarımı bacaklarımın etrafına doladım ve göğsüme doğru çektim, midemdeki huzursuz çırpınmaları görmezden gelmeye çalıştım.

Kardeşim sözlerine şöyle devam etti: "Eamon ve Thalia ile eğitimdeki ilerlemenizi gördüm ve hepimiz kılıcınızı en azından deneme amaçlı olarak elinize almanızın zamanı geldiği konusunda hemfikiriz."

"Deneme sürüşü mü?"

Bakışları bir kez daha uzak ufka çevrildi. "Daha önce de konuştuğumuz gibi, canlandırılması gereken bir ordu var. Sarayda ve Tarnath'ta bulunan askerlerimizin sayısı sınırlı; takviye kuvvetler olmadan Nerithys Kapısı'nın öbür tarafında uzun süre dayanamayız."

"Bu yeniden canlanma için aklınızda belirli hedefler var, diye tahmin ediyorum?"

Başını salladı. "Yarın, eğer isterseniz, şehirden doğuya doğru çıkan yoldan gidebiliriz. Nispeten kısa bir yolculukla Graykeep'e ve kışlasına ulaşacağız; burası tarihsel olarak krallığımızın en iyi savaşçıların

yetiştirildiği ve eğitildiği bir yer. Oradaki gölgeler... diğer yerlerdekilere farklı.”

Şimdi anladım ki, onun baktığı yer orasıydı; uzaktaki kırlar.

Uzak bir umut ihtimali.

"Aralarındaki fark nedir?" diye sordum.

“Gölgeye dönüşenlerin çoğu artık Ölümler Diyarı'nda amaçsızca dolaşsa da, solmaya başladıkları sırada Graykeep'te bulunanlar henüz o kaleyi terk etmediler. Calista tarafından ölümünden çok önce işaretlenmişlerdi, büyüünden ekstra bir kutsama ve koruma almışlardı – tıpkı Graykeep'in toprakları gibi. Görünüşe göre bu ortak kutsama, savaşçıları o yere bağladı. Onları şimdi bile sadık kalmaya mahkum etti... ve umuyoruz ki bu, onları uyandırmanızı kolaylaştıracak. Sadakatlerinin size geçmesini umuyoruz.”

Daha dik oturdum ve bunu hayal etmeye çalıştım: Arkamda bir orduyla Nerithys Kapısı'nı açıp diğer tarafta beni bekleyen kadere doğru adım atacaktım.

Görüşüm hâlâ bulanıktı ama ana hatlar belliydi. Belki de Zayn'in önerdiği gibi kılıcımı elime aldığım da her şey daha netleşirdi.

Bastian beni dikkatle izliyordu. Beklentili bir şekilde. Düşüncelerimi kelimelere dökmekte zorlanıyordum; bu, son birkaç gündür tekrarlayan bir sorundu.

“Çalışmak için çok az zamanımız var,” dedi, “ama eğer herhangi bir tereddütünüz varsa, o zaman belki...”

"Hayır," dedim hızla, şüphe beni ele geçirmeden önce. "Emin değilim. Bunu yapabilirim."

Bunu yapmak zorundaydım.

Başarısızlığın bedelini düşünmek bile çok ağırdı.

Tutmuş olduğu nefesi verdi, yüzündeki gülümseme rahatlamıştı; ancak gözlerinde biraz acı vardı, sanki bu kadar umutsuz bir duruma nasıl geldiğimizi düşünmek onu üzüyordu.

Biraz sessizce düşündükten sonra, kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve bana kalkmam için elini uzattı. "Önce kılıç odasına nasıl girileceğini öğrenmelisin. Her ihtimale karşı, bana bir şey olursa diye, benden başka birinin de bunu bilmesi gerekiyor."

Arkasını dönüp saraya doğru yürürken o son birkaç kelimeyi sanki sonradan aklına gelmiş gibi söyledi, ama ben ona yetişmek için acele ederken içimi saran kötü hissi bir türlü üzerimden atamadım.

Odanın kapısına doğru ilerledik. Kapının dışında iki muhafız duruyordu, bedenleri o kadar hareketsizdi ki sanki heykel gibiydiler. İstasyonlarına yaklaşan birini duyduklarında akıllarından neler geçtiğini merak ettim; birkaç gün önce tam da bulundukları yerde işlenen cinayetleri ne sıklıkla düşündüler acaba?

Duvarlar, zeminler ve kapılar yeniden tertemizdi. Yine de, nereye baksam ilk başta kan gördüğümü sandım—en azından gözümü kırpana kadar, her seferinde kayboluyordu. Ancak kokusu, ne kadar yok etmeye çalışsam da, kalıcıydı. Bunun bir anı mı yoksa gerçek mi olduğundan emin olamıyordum.

Muhafızlar kardeşime ve bana eğilerek, tek kelime etmeden kenara çekildiler. Koridorun biraz ilerisinde yeni bir pozisyona geçtiklerinde, ben de kapılara doğru yaklaştım. Babamın bana verdiği bileklik, bu odayı son ziyaret ettiğimiz zamanki gibi titremeye başladı. Daha önce çok dalgın olduğum için dikkat etmemiştim, ama şimdi vızıltısı sessiz havada yankılanıyor gibiydi; Bastian başını sese doğru eğdi. Görmesi için bilekliği ona doğru kaldırdım.

"Kapılara mı tepki veriyor?" Yaklaştı ve meraklı bakışlarını mücevherlere dikti.

"Bunu daha önce de yapmıştı."

"...Bu odayı mühürleyen büyüye tepki veriyor sanırım—çünkü bu tamamen Vaeloran büyü. Aslında, onun yönlendirmelerini takip ederek mühürleme büyüünü nasıl bozacağınızı kendiniz de bulabilirsiniz. Hadi, deneyin ve görün."

Tereddütle elimi kapılara doğru uzattım. Bunu yaparken bileklik daha şiddetli bir şekilde şıkırdadı, ama bunun dışında hemen hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi kapattım, bilekliğimin hareketinden başka hiçbir şey hissetmedim. Kısa süre sonra göğsümde garip bir baskı hissettim, sanki biri kalbimi tutup sıkıyormuş gibi. Ardından vücudumun ani ve yoğun bir farkındalığı geldi; damarlarımdaki her bir kan damlasını, ciğerlerimdeki her bir nefesi hissedebiliyordum. Derimdeki her bir tüy kabartısını da aşırı derecede hissediyordum... ve sanki hayalet parmak uçları koluma hafifçe dokunuyordu.

O parmak uçları kolumun uzunluğu boyunca aşağı doğru kaydı ve elimde daha büyük bir baskı oluşturdu. Sonra sanki başka biri o eli alıp yönlendiriyor, kapılardaki hangi sembolleri çizmesi gerektiğini,

hangilerinden kaçınması gerektiğini, nereye basması gerektiğini ve dokunuşunun ne kadar sert veya yumuşak olması gerektiğini gösteriyordu.

Gözlerimi açtığımda, derimin altında dönen, o kadar silik bir karanlık izinden başka bir şey göremedim; hayal mi ediyorum acaba diye düşündüm. Yine de elimdeki baskı artmaya devam etti, hayaletimsi yönlendirme ağır ve ısrarcıydı.

Güçlerimin bu yeni yönünün beni yönlendirmesine izin vermek için elimden gelenin en iyisini yaptım, ancak bu garip his karşısında birkaç kez neredeyse paniğe kapıldım.

Bastian, elim her düşmeye başladığında elimi tuttu ve sihirimle birlikte yönlendirdi. Birkaç dakika içinde, çelikteki oymalar -buraya son geldiğimiz zamanki gibi- parlamaya başladı ve kapılar açıldı.

İçeri girdiğimizde bilekliğim titremeye devam etti. Nefes nefese, bilekliğimi sıkıca kavradım. Yıllardır bu bileklik aracılığıyla bir tür güç aktarmaya çalışıyordum.

Ama bunu yaptıktan sonra hissettiğim tek şey... tuhaflıktı.

Yarattığı aşırı tetikte olma hali devam etti ve her zorlu nefes alışverişimi ve seğiren sinirimi fazlasıyla hissetmeme, neredeyse paranoyak olmama yol açtı.

Kardeşim rahatsızlığımı fark etmiş gibiydi. "Vaeloran büyüyle olan bağın, kılıcını doğru şekilde kullanmanı sağlayacak," dedi cesaretlendirici bir şekilde. "Bu hisse alışacaksın; bileklik de bu süre zarfında çok bunaltıcı olmasını engelleyecektir."

Daha yavaş, daha sakin nefesler almaya çalıştım. "Yıllardır bu parçanın ne işe yaradığı konusunda hiçbir fikrim yok; onu aldığım günden beri sadece birkaç şeye tepki verdi ve neye tepki verdiğini ya da beni ne tür bir sihir yapmaya teşvik ettiğini bir türlü anlayamadım." Dalgın dalgın boncuklarını döndürerek düşündüm. "Erebos'ta da, vivaris alevlerine yaklaştığında uyanmış gibiydi."

Kardeşim buna şaşırmış gibi görünmedi. "Bu alevler aslında bir Vaelora tarafından yaratıldı," dedi. "Calista değil, ondan önce gelen Gölge Vaeloralardan biri. Yıllar boyunca onları canlı tutmak için Aetherkin ve benzerlerinden fedakarlıklar yapıldı, ancak bu mavi alevler aslında daha yüksek, daha saf bir büyüden doğdu."

Bu konuyu kafamda birkaç kez evirip çevirdikten sonra bir teoriye vardım. "...Yani, ne zaman tepki verse, muhtemelen yakınlarda güçlü, saf Vaeloran büyüü iş başındadır?"

Başını salladı, elimi nazikçe tutarak bileziği daha iyi inceleyebilmek için kaldırdı. "Tahminimce öyle."

"...Peki, onu çıkarırsam ne olur sence?" Ona böyle bir soruyu neden o anda sorduğumu bilmiyorum; tek bildiğim, bu sorunun her zaman aklımın bir köşesinde yer etmiş olmasıydı, ama son birkaç gündür bu soru giderek daha da yüksek sesle dile getiriliyordu.

Bastian, cevabını düşünürken yüzünde hem merak hem de endişe vardı. Uzun bir süre düşündükten sonra, "Sen uzun bir Vaelora soyunun parçasısın ve bir bakıma, onların geçmişteki tüm tezahürleri senin bir parçan. Yaşınla birlikte güçlerin uyandıkça, onlarla olan bağlantın ve bu dünyaya yaydıkları tüm sihir de uyandı. Tüm bunları bastıran hiçbir şey olmasaydı, Noctaris'teki yolculuğunun çok daha tehlikeli ve bunaltıcı olacağını tahmin ediyorum. Ama sanırım kısıtlamaları kaldırmanın zamanı gelecek." dedi.

Bu duruma karşı içimde oluşan karamsar, müdahaleci tepkiyi bastırdım: Ya o zaman hiç gelmezse?

Peki ya o noktaya ulaşmadan önce başarısız olursam?

Kardeşim boncukları birkaç kez çevirerek, tüm semboller kendisine bakacak şekilde yerleştirdi. "Üzerindeki harfler eski bir yazı; modern dilimizde 'avelian' diye telaffuz edilir. Bu, 'ruh ikizleri' veya 'birbirine bağlı ruhlar' gibi bir anlama gelen eski bir Noctarisan kelimesidir."

O, dikkatini havada süzülen kılıçlara çevirirken, ben yumruğumu sıkıp gevşettim, elimi yönlendiren büyüü kendime yakın bir şey olarak düşünmeye çalıştım; kendimi hâlâ öyle hissetsem de, artık bu yabancı topraklarda yabancı olmadığımı hatırlatmaya çalıştım.

Odanın merkezinden yayılan güçlü bir titreşim, gözlerimi kılıçlara çevirdi.

Bakışlarım ilk olarak Luminor'a takıldı. Ona dokunma, parıldayan kılıcında saklı anıları okuma fikri beni tekrar sardı. Yine de, ona bu kadar yakın durmama rağmen, ona uzanmaya kendimi ikna edemedim. Gerçeğin ne olmasını istediğimi biliyordum. Ama yine de yanılmaktan korkuyordum.

Bu yüzden dikkatimi Grinnor'a yönelttim. Her zamanki gibi ağır ve ürkütücü görünüyordu; kadifemsi koyu kılıcı, ışığı yalnızca ara sıra yakalayan kararmış bir ayna gibi donuk bir şekilde parlıyordu.

"Hepsi de bir zamanlar bu kılıcı kullanmış olan ruh ikizleri..." diye düşündüm kendi kendime.

Bastian'ın bana verdiği bakış neredeyse gurur doluydu. "Aynen öyle."

Elime bir başka keskin baskı hissi daha saplandı. Bu sefer o kadar korkmadım. Tüm seleflerimi o baskı noktasında, her birinin elini oraya koyduğunu hayal etmeye çalıştım ve odanın ortasındaki kaideye doğru bir adım attım.

Yaklaştığımda Grimnor havada hareketsiz kaldı, yavaş ve incelikli hareketleri, neredeyse mükemmel bir şekilde elimle hizalanmış bir şekilde durdu. Sanki beni onu yakalamaya davet ediyordu.

Ona uzanırken hâlâ bir dirençle karşılaşmayı bekliyordum.

Ama öyle bir şey yoktu; farkına bile varmadan parmaklarım obsidyen kabzayı kavramaya başlamıştı bile. Onu kaideden çekmek, çamurlu bir nehirden ağır bir ağaç dalını çekmek gibiydi. Ancak bir adım geri çekilince, ağırlığı çok daha katlanılabilir geldi.

Turkuaz bileklik bir kez daha şıkırdadı. Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım ve hayaletimsi baskıların bileğimi ele geçirmesine izin verdim, bu da beni bir dizi kaydırma ve itme hareketine sürükledi.

Birkaç dakika boyunca, herhangi bir antrenman seansında yaptığım gibi hareketleri tekrarladım, kardeşim ise düşünceli bir ifadeyle beni izledi. Bir an garip bir şekilde sıradan geldi – sanki bunu yüzlerce kez yapmışım gibi – ama bir sonraki an nefes kesici derecede önemliydi. Derin bir denizin altındaki bir dağ gibi, kılıcın gerçek gücünün sadece ucu görünüyordu – ama yüzeyin altında çok daha fazlası gizliydi.

Silahın ağırlığına ve hissiyatına nispeten alıştıktan sonra, onu yavaşça odanın ortasına doğru geri götürdüm. Kılıcı bırakmak istemiyordum; eski bir dostu geride bırakmak gibiydi. Yine de, onu gerçekten kullanmaya hazır olana kadar burada bırakmak daha güvenli ve daha akıllıca geldi.

Elim kılıç sapından kaydı ve kılıç kendiliğinden yükselerek kaidenin üzerindeki asılı yerine geri döndü. Bir dakika daha hayranlıkla izledim, sonra gözlerim tekrar karşısındaki kılıca takıldı ve rahatsız edici bir soru aklıma geldi.

“Grimnor’u kullanabiliyorum, peki ya Luminor?”

Bastian bana cevap vermekten kaçındı ve bunun yerine odanın köşesindeki küçük bir sandığa doğru ilerledi. Sandık, kılıçların üzerinde durduğu kaideye benzer bir kaide üzerinde duruyordu.

Aynı türden sihirle korunan başka bir yer mi?

“Aleksander o kılıcı Öte Dünya’da kullandı,” diye ısrar ettim, onu odanın karşısına doğru takip ederken. “Son haftalarda büyüsünü bu saraya ve çevresindeki her şeye alıştırmak için benim kadar sıkı çalıştı. Ve

gölgelerden herhangi birini dirilttiğim her seferinde, o da oradaydı. Elinde Işık Kılıcı ile benimle birlikte neler yapabileceğini düşünmeliyiz. Bunu sana en başından beri söyledim.”

"O zamandan beri çok şey oldu," diye ısrar etti.

Doğruydı—dört ölü beden ve giderek artan bir umutsuzluk ve güvensizlik duygusu. Yine de inatla şöyle dedim: “Gerçek diriliş denge gerektirir. Bunu bana kendin söyledin. Ve biliyorum ki başka bir Işık büyüğü kaynağı yaratmaya çalışıyorsun, ama—”

“Ve başardık.”

"...Var?"

Parmakları bir an sandığın kilidinde ustaca gezindi, sonra sandığı açıp içinden bir kolye çıkardı; kalın bir kordonun ucuna uzun, parıldayan bir pendentif takılmıştı. Geri dönüp kolyeyi bana uzatırken, "Bunun üzerinde bir süredir çalışıyorduk. Luminor'un kılıcının bir parçasından yapılmış, yetenekli herhangi bir sihir kullanıcısının fazla zorlanmadan kullanabileceği güçlü bir mücevher," dedi.

Merakıma yenik düşerek kolyeyi aldım. Avucumda hafifçe titreşti. Bir mucize olduğunu biliyordum; onlarca bilgin ve büyücünün, ölmekte olan dünyalarına bir çözüm bulmak için yorulmadan çalışmasının sonucuydu.

Ama bu, Aleksander'ın büyüünün sıcaklığı ve gücüyle kıyaslanamazdı. Ve onu tutmak, Grimnor'u tutarken hissettiğim o kesinliği hiç vermiyordu.

Kardeşıme baktım, elimdeki mücevheri ezme isteğine karşı koymaya çalışıyordum. "Ona asla güvenmeyeceksin, değil mi?"

Kolyeyi tekrar aldı ve boynuma taktı. "Bu daha güvenli yol. Daha tahmin edilebilir olanı."

“Daha güvenli olmak her zaman daha iyi anlamına gelmez,” diye karşı çıktım. “Ve eğer hiçbir risk almaya hazır değilseniz, bu dünya için herhangi bir savaşı nasıl kazanmayı bekleyebilirsiniz ki?” Ses tonum niyetimden daha sert çıktı, ama sözlerimi geri almadım.

Gri gözlerinde nadir görülen bir öfke parıltısıyla, sert bir bakışla beni süzdü. "On yıllardır yaptığım neredeyse her şey bir riskti. Bu dünyada hayatta kalmak başlı başına bir risk."

Ağırlığımı bir o yana bir bu yana kaydardım ama suskun kaldım. Öfkeliydim ama aynı zamanda onun bensiz bunca zamandır katlanmak zorunda kaldığı şeyleri de yeniden hatırlamıştım.

Burnundan derin bir nefes verdi. "Bakalım yarın neler olacak."

Kalbim düşüncelerimle savaşı girmeye hazırdı, ama bir şekilde ikisini de susturmayı ve dilimi tutmayı başardım.

Belki de krallığıma karşı olan sorumluluğum, bu görevi sorgulamadan yerine getirmektir. Onun ihtiyaçlarını önceliklendirmek, kendimi Aleksander'e ve dolayısıyla onun tehlikeli krallığına ve Muhafızlarına bağlamanın getireceği karmaşıklıklardan onu korumaktır.

Başka bir şeyin doğru olmasını ne kadar çok istesem de, bu savaşın iki tarafı vardı.

Ve ikisi için de mücadele edemezdin.

Onuz Beşinci Bölüm

Aleksander

RIVENHOLT SARAYI'NDAKİ ÜÇÜNCÜ HAFTAMIZIN İLK ŞAFAĞI, pencereden içeri süzülen kan kırmızısı bir güneş doğuşu ve kapımın dışında yapılan heyecanlı hazırlıkların sesleriyle müjdelendi.

Ekinoksa on iki gün kalmıştı.

Zaman tükeniyordu. Hava, giderek artan bir korku ve huzursuzluk duygusuyla doluydu. Buna karşı koymak için, bu dünyanın kurtarıcıları bugün için iddialı bir hedef belirlemişlerdi: Nerithys'e açılan kapıyı açtıklarında onlara savaşma şansı verebilecek bir orduyu yeniden canlandırmak.

Ve Nova bu konuda öncülük edecekti.

Dün gece geç saatlerde bana planı anlatmıştı; uyuyamadığı için gece yarısını çoktan geçmişken odama gizlice girmişti. Uyuyup uyumadığından emin değilim. Ama bir ara kollarımda onunla birlikte uyuyakalmıştım, sonra da beni uyandırınca yüzünde kederli bir ifade ve dudaklarında sessiz bir yalvarışla bana baktığını fark ettim.

Benimle geleceğine söz ver.

Ve hakkımızdaki sorulara, ayrı dünyalarımıza ve kendi krallığıma karşı olan görevime dair tüm şüphelerime rağmen, söz vermiştim.

Onu yalnız başına bırakamazdım.

Uyandıktan kısa bir süre sonra, günün görevi boyunca Nova'ya eşlik edecek olan askerlerin sorgulayıcı ve endişeli bakışlarını görmezden gelerek, eyer çantalarını sabitliyor ve teçhizatı ayarlıyordum.

"Bakışlarından anlarsınız ya, sanki dünyalarını biz lanetlemişiz gibi," dedi Zayn kendi kendine, atının sırtına atlamadan önce. "Ayrıca, son zamanlarda müttefiklerimizin öldürülmesini göz önünde bulundurursak, biz de onlara aynı şekilde bakmalıyız, değil mi?"

Kendi atıma binerken bu konuda yorum yapmadım. O cinayetleri düşünmek istemiyordum; gözlerimi her kapattığımda Rowen'ın kopmuş dilini görmeyi yeni yeni bırakmıştım.

Bir saatlik yolculuğun ardından, kendimizi gri toz ve çakıllarla kaplı bir tepenin üzerinde, koyu orman sıraları arasına sıkışmış geniş bir açıklığın manzarasına karşı bulduk.

O ormanın ağaçları tuhaftı, gövdeleri simsiyah yanmıştı, sanki bir yangın geçmiş ama bir şekilde onları tamamen sağlam bırakmıştı—sağlam, uzun ve güçlü, hafif esintide sallanıp gıcırıyorlardı. Kül rengi tozlar yamaç boyunca savruluyordu ve havada hafif bir duman kokusu da vardı.

Açıklığın ortasında, siyah taş duvarlarla çevrili birkaç sıra kışla vardı. Bu duvarlar arasında beyaz dalgalar hareket ediyor, binaların içine girip çıkıyordu. Uzaktan bakıldığında girdap gibi dönen bir sis okyanusu gibiydi, ama yaklaştıkça tek tek bedenleri, ara sıra yüzleri, gölgeleri seçebiliyordum.

Daha önce hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemiştim.

Geçmişte karşılaştıklarımızdan biraz daha hassas hareket ediyorlardı. Neredeyse disiplinliydi. Çoğunun da küçük bir kılıcı vardı ve ona sanki onları hayata bağlayan son ağırlıkmış gibi sıkıca sarılmışlardı. Belki de öyleydi; kılıçların bıçakları zaman zaman soluk, yeşilimsi bir mavi renkte parlıyordu—belki de Calista'nın hayattayken bu askerlere bahsettiği kutsamanın bir parçasıydı bu.

Çevreleri de zaman zaman benzer renkte bir parıltıyla titreşiyor gibiydi, ancak bu zayıf aydınlatmanın bir yanılsaması da olabilirdi; Calista'nın bu bölgeye ne tür bir sihir uygulamış olursa olsun, bu sihir gökyüzüne uzanmıyordu. Donmuş "güneş", gri bir denizde kaybolmuş soluk bir madeni para gibiydi, zayıf parıltısı yoğun bulut örtüsünü delmeye çalışıyordu.

Askerleri uzun süre izledim, sessiz, amansız tekrarlarına hayran kaldım. Kasvetli kışlalarda durmadan ileri geri yürüyorlardı, ayak sesleri yere hiç ses çıkarmıyordu, hareketleri saat gibi senkronizeydi.

Onların sonsuza dek aynı hareketleri tekrarlayarak, neye hazırlandıklarını düşünmek biraz tedirgin ediciydi. Zihinleri muhtemelen ne yaptıklarının veya neden yaptıklarının farkında bile olmayacak kadar bulanıktı. Onları bu şekilde yürümeye iten şey sadakat değildi; sihirdi.

Başlangıçta bir nimet gibi görünen, ama şimdi daha çok bir lanete benzeyen bir sihir.

Atlarımızdan indik ve atlarımızı, Nova'nın hedef alacağı bölgeden güvenli bir mesafede bulabildiğimiz en sağlam çit parçasına bağladık.

Ben, Zayn, Nova, Thalia ve Bastian sessizce o bölgeye doğru ilerledik. At benzeri bir yaratıktan köpek benzeri bir yaratığa yeni dönüşmüş olan Phantom, uzaktaki ormanda bir şeye hemen dikkatini dağıttı; Nova'nın itirazlarına rağmen peşine düştü. Saraydan bir düzine asker de bize eşlik etti; bunların başında, son haftalarda Nova'nın eğitiminin büyük bir kısmından sorumlu olan genç adam Eamon vardı.

Nova ve ben, diğerleri Graykeep'in arazisinin çevresinde stratejilerini tartışarak yürürken yan yana kaldık.

İkimiz de hemen konuşmadık. Nova'nın bakışları sabitlenmişti, eli ise kalçasındaki süslü kılıf içinde asılı duran Grimnor'un sıkıca kavrayışındaydı.

Kılıcın gücünü hissedebiliyordum; aldatıcı derecede yumuşak bir uğultu, her an patlamaya hazır gibiydi. Onun gücünü de hissedebiliyordum, ancak bu his Grimnor'unkiyle yakından iç içe geçmişti. Belli ki o kılıç tarafından güçlendirilmişti. Saniyeler geçtikçe ve odaklanması arttıkça, iki ayrı enerjiyi birbirinden ayırt etmek giderek zorlaştı.

Onun yapmaya kalkıştığı şeyden onu vazgeçirmenin mümkün olmadığını biliyordum; yine de birdenbire deneme isteği duydum.

Kardeşi onu yanına çağırdı.

"Bana şans dileyin," dedi biraz kısıp bir sesle.

"Şans seni o hayalet canavarların arasında güvende tutmaz," diye düşündüm ilk ve endişeli anımda. Ama haftalar önce yapmayacağım şekilde dilimi tuttum. Onun için iyimsermiş gibi yapabilirdim, çünkü o anda her şeyden çok buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Şansa ihtiyacın yok," dedim ona. "İyileşeceksin."

Bana hafifçe gülümsedi, ama genellikle duygularını gizlediği kendinden emin maskesi, kardeşinin yanına gitmeden önce tam olarak yerine oturmamıştı. Birkaç dakika boyunca hedefleri değerlendirip planlar yaptılar, sonra da arkasını dönüp tepeden aşağı inmeye başladı.

Vücudumun onu takip etmek için dönmesi otomatik bir tepkiydi; kendimi son anda durdurmayı başardım. Ama onun ardından attığım birkaç adım, bana daha da yaklaşan Thalia ve Eamon'ın dikkatinden kaçmadı.

“Bunu kendi başına yapabilir,” dedi Thalia, konuşurken bakışlarını Nova'ya dikmişti. “Endişelenmene gerek yok.” Sözleri bir yandan güvence verirken bir yandan da tehdit gibiydi... müdahale etmemem gerektiğine dair bir hatırlatma.

Ama endişelenmemek aptalca görünüyordu ve tek başına bu tamamen doğru da değildi. Grimnor'un yanında kullanabileceği başka bir araç daha yaratmışlardı. Boynunda, en azından kısmen Luminor'dan çalınan unsurlardan oluşan bir mücevher asılıydı.

Elbette, gücüne şüpheyile yaklaşıyordum.

Ve bunun onu yanlış bir güvenlik duygusuna sürükleyebileceğinden veya dengesini bozarak faydadan çok zarar verebileceğinden korkuyor.

Thalia ve Eamon, Zayn gibi, tamamen hareketsiz kaldılar. Bastian ise yanımıza döndükten sonra huzursuzca volta attı. Ben ise ikisinin arasında bir yerlerdeydim; Nova'nın etrafındaki büyüün dalgalandığını hissedene kadar sakın kalmayı başarıyordum, o noktada ise kendimi yavaşça nefes almaya, hareketsiz kalmaya, aşağıda olup bitenleri izlemeye zorlamam gerekiyordu.

Nova, kışlanın ana kapısının hemen önünde durdu. Bir an bile tereddüt etmeden kılıcını kınından çıkardı ve ucunu fildişi ve bükülmüş metalden yapılmış bariyere doğrulttu. Kılıç, bölgeyi çevreleyen kömürleşmiş ağaçlar kadar siyahtı ve kılıç aynı zamanda ateşi de çağırıyordu; belki de koyu renkli kabzasına işlenmiş, loş ışıktaki kor gibi parıldayan kırmızı değerli taş damarları yüzündendi.

Uzaktan bile manzara büyüleyiciydi.

Nova kılıcı sanki tüm hayatı boyunca onunla eğitim almış gibi kullanıyordu. Sanki kılıç onun bir uzantısıymış gibi. Kısa süre sonra kılıcın bıçağından ve ardından kollarından gölgeler akmaya başladı, hassasiyet ve zarafetle iç içe geçerek, kendine doğru çektiği tüm hayalet figürlerin üzerinden akan sağlam bir dalga oluşturdu.

Bana anlatıldığına göre, onun içindeki ve kılıcındaki o gölgeler aynı enerjiden oluşuyordu; içinde bulunduğumuz dünyayı da oluşturan aynı enerjiden. Bu da, gölgelere hayat veren bir nabız haline dönüştürülebileceği anlamına geliyordu. Nova'nın taşıdığı Işık büyü kolyesi ise gölgeleri dengelemeye, bilinçlerine geri getirilen gölgelerin gücünün onları ezmesini önlemeye yardımcı olacaktı.

Kavram olarak oldukça basit.

Nova, her şeyi kusursuz bir şekilde koreografisi yapılmış bir dans gibi, son derece basit bir şekilde gerçekleştirdi. Parlayan kılıcı ve karanlık büyü, akıcı bir zarafetle havada süzüldü, her hareket bir sonrakine sorunsuz bir şekilde geçti.

O... inanılmazdı.

Bunu başka türlü ifade etmek mümkün değildi.

Ve hayalet askerler birer birer uyanmaya başladılar, tıpkı ölü derilerinden sıyrılan yılanlar gibi gri, donuk görünümünden sıyrıldılar.

Kollarındaki sertliği silkeleyip attılar, birkaç an sendeledikten sonra yenilenmiş güçlerine kavuştular; bu farkındalık uzaktan bile açıkça görülebiliyordu. Kılıçları, puslu gün ışığında parıldarken, yeniden doğmuş bir beceriyle onları bir o yana bir bu yana çevirdiler. Sesler yükselip alçaldı; karışık fısıltılardan heyecanlı bir gürültüye, sonra da hayranlık dolu bir sessizliğe dönüştü.

Onlardan biri, sanki selam verircesine kılıcını gökyüzüne doğru kaldırdı. Diğerleri de onu takip etti. Hepsinin bakışları Nova'ya sabitlenmişti; kısa süre sonra, Nova tamamen onların arasında kaldı, havaya kaldırılmış, parıldayan kılıçlardan oluşan bir ormanda neredeyse kayboldu.

Kız kardeşinin erkek kardeşi ve çevresindekiler daha da yaklaştılar, gruplara ayrılıp uyanan ordularını organize etmeye hazırlandılar.

Zayn'in yanında olduğum yerde kaldım, uzuvlarımda aniden oluşan bir ağırlık hareket etmeyi düşünmemi zorlaştırıyordu. "İşe yarıyor..."

"Öyle görünüyor." Zayn'in sesindeki kaş çatmasını duyabiliyordum; gözlerimi Nova'dan ayırmadım.

Onun başarısıyla ilgili olarak birbirinden çok farklı, çelişkili iki duygum vardı.

Rahatlama hissetti, çünkü bu, sürekli değişen ordunun arasında bulunduğu yerde hâlâ güvende olduğu anlamına geliyordu.

Bundan sonra olacak her şey için ne anlama geldiğini düşünmek bile korkunç.

"Ve böylece planlarının bir sonraki aşamasına geçecekler," dedi Zayn, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Bu da seçeneklerimizi yeniden gözden geçirmemiz gerekebileceği anlamına geliyor. Belki de ilk fikrimize geri dönmeliyiz."

Bu düşünce, bir ağacı ikiye bölen şimşek gibi içimi parçaladı ve içimde ölü, acı veren bir boşluk bıraktı.

Çünkü asıl fikir, elbette, onu geride bırakmaktı. Luminor'u toplamak ve ne pahasına olursa olsun, hem ona hem de kendimi içinde kapana kısılmış bulduğum bu dünyaya, Yukarı'ya geri dönmek için bir yol açmak için kullanmaktı; çünkü haftalar önce bunları umursamıyordum.

Zayn, "Sarayda bu sabah duyduğum fısıltılara göre, artık odaya nasıl gireceğini biliyor," diye belirtti.

Gözlerimi ona diktim.

"Dolayısıyla Luminor'a ulaşmak her zamankinden daha kolay olacak."

"Yani o odaya girmek için onu kullanmamı mı öneriyorsunuz?"

"Hayatta kalmayı öneriyorum," dedi daha da sessiz bir şekilde. "Çünkü eminim farkındasınızdır: Eğer bu diyarın yöneticilerinin sizin büyüne ihtiyacı yoksa, bizim de burada hiçbir etkimiz kalmaz."

"Yani kendi dünyamıza dönüp yaklaşan savaşın nasıl sonuçlanacağını görelim... onunla savaş alanının karşı tarafında buluşup en iyisini umalım mı? Öneriniz bu mu?"

Yorgun bir bakışla bana baktı. "İtiraf etmeliyim ki, şimdiye kadar uydurduğum en sevdiğim plan değil." Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Ama burada kalarak işleri onun için daha da zorlaştıracaksın."

Beni duraksatan tek şey bu son noktaydı.

Bana ne olabileceği konusunda endişelenmiyordum. Hayatta kalmak benim için bir kaygı değildi; tüm hayatım boyunca hayatta kalmıştım. Bu alemin ve yöneticilerinin bana yapamayacağım pek bir şey olacağından şüphe duyuyordum.

Ama Nova'nın üzerinde artık koca bir alemin gözleri ve beklentileri vardı. Ondan bu şeylerden yüz çevirmesini ya da benim hatırım için geleceğini riske atmasını isteyemezdim.

Belki de çok daha karmaşık bir sona zorlanmadan önce yollarımızı ayırmak daha kolay olurdu.

Zayn'in mantığının yerinde olduğunu görebiliyordum, ancak beklenti dolu bakışlarına cevap vermeye kendimi bir türlü ikna edemedim. Bunun yerine, bakışlarımı uyanmakta olan orduya ve komutanına çevirdim.

Hâlâ inanılmaz bir manzara.

Ancak Nova sihrini ne kadar uzun süre kullanırsa, o kadar sık dalgalanmalar olduğunu hissettim; tıpkı ritmini kaybeden bir gelgitin iniş çıkışları gibi.

Hâlâ hayaletimsi formlarını koruyan, rahatsız edici bir istikrarsızlıkla titreyen çok fazla asker vardı. Onların denizi amansızdı; ne kadarını

diriltirse diriltsin, daha fazlası akın ediyordu, dalga dalga gücünün ağlarına çarpıyor, ondan daha fazlasını talep ediyordu.

Bastian ve diğerleri tepenin ortasında durmuş, tereddütle dengelerini korumuşlardı; görünüşe göre Nova'nın ayakta kalıp herhangi bir ilerleme kaydetmesini (ilerleme yavaşlasa bile) sağlamak istedikleri sürece süreci kesintiye uğratmak istemiyorlardı.

Nova, yılmadan ve kararlılıkla kılıcını havada döndürmeye ve savurmaya devam etti, ancak onu izlerken içimde kötü bir his oluşmaya başladı.

"Bence ondan çok fazla şey istiyorlar, hem de çok çabuk," diye mırıldandı Zayn, benim de endişelerimi dile getirerek.

Ses tonumdaki belirsizliği gizlemeye çalıştım. "Zamanlarının tükenmekte olduğunu bilerek bunu kabul etti," dedim.

İzlemeye devam ettik, ancak birkaç dakika daha geçtikten sonra artık dayanamadım; Erebos'ta şahit olduğum dehşet yeniden yaşanıyor gibiydi. O gün yanına gitmekte neredeyse çok geç kalmıştım.

Bunun tekrar bu kadar yaklaşmasına izin veremezdim.

Hızla erkek kardeşine doğru yürüdüm. Nova'dan bir başka sihir dalgası yayıldı ve ona en yakın gölge dalgasını geçti; ancak adımları daha da sakarlaşıyor gibiydi, Grimmor'un ağırlığı onu her savurduğunda biraz daha yere doğru çekiyordu.

"Onu durdurun." Bastian bakışlarını bana çevirinceye kadar bu sözleri sesli söylediğimin farkına varmamıştım; aramızdaki gerilim elle tutulur bir şey gibi havada çatırdıyordu.

"Neredeyse bitirdi," dedi Bastian.

"Yeterince şey yaptı."

"Biraz daha—"

"Kendine zarar verecek."

Derin bir nefes aldı. Sinir bozucu derecede sakin, derin bir nefes. Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum... ama kıpırdamadı.

"Onu durdurun," diye homurdandım, "yoksa kendim hallederim."

Seçeneklerini değerlendiriyor gibiydi, ama bunu çok yavaş yapıyordu.

O herhangi bir karar vermeden tenimden sihir yükseldi. Keskin ışıklar havada bir tıslama, bir çıtırtı eşliğinde parladı; bir uyarıydı bu.

Bir eliyle gözlerini artan parlaklıktan korurken, diğer eliyle havada keskin, çapraz bir işaret verdi. Gözümün ucuyla Eamon ve Thalia'nın yanı sıra birkaç kişinin daha hareket ettiğini gördüm.

Etrafımda yükselen ışığın ne kadar güçlü olduğunu hissetsem de, bu alemde büyümün dezavantajlı olduğunu biliyordum. Sayıca da azdım ve hepsiyle savaşmak zaman kaybı olurdu.

Bundan ötesini düşünmedim.

Büyümü bir kenara bıraktım ve onun yerine yumruğumu savurdum.

Yumruk Bastian'ın yüzüne indi ve onu şaşkınlıkla geriye sendeledi, burnunu tuttu.

Burnundan akan kanla meşgulken, tek kelime etmeden yanından geçtim. Askerler peşimden koşup yolumu kesmeye çalıştılar. Ama ben onların çok ötesine, uzaktaki tek bir noktaya odaklanmıştım.

Nova yere yığılmıştı.

Bedeni, amansızca yayılan gölgelerin içinde hızla kayboluyordu.

Kılıcımı geri çektim, beni durdurmaya çalışan askerlere sadece yumruk atmaktan daha fazlasını yapmaya hazırlanıyordum. Birçoğu da silahlarını çekti ve önümde yarım daire şeklinde dizildiler.

"Bırakın gitsin," diye sert bir sesle bağırdı Bastian, biz daha tek bir yumruk bile atmadan.

Tereddüt ettiler, ancak sonunda itaat ettiler ve kenara çekilirken birbirlerine belirsiz bakışlar attılar.

Kılıcımı kınına sokup koşmaya başladım. Bastırmaya çalışsam da, Nova'ya yaklaştıkça etrafımda tekrar sihir yükseldi. Altın ışık bantları ona doğru aktı, sanki ben ona ulaşana kadar düşmüş bedenini teselli etmek istercesine vücudunu sıkıca sardı. Bu bantlar neredeyse katılaştı, onu soğuk zeminden kaldırdı ve yanına çömelirken onu kollarımın arasına aldı.

Diriltiren askerlerden düzinelercesi etrafımızı sardı, birçoğu hala sersemlemiş görünüyordu ve birbirlerine destek olmak için yaslanıyorlardı. Şok olmuş hallerine rağmen, Nova'yı hâlâ büyüüne doğru ilerlemeye çalışan gölge dalgalarından korumaya çalışıyor gibiydiler.

Gözlerim Nova'nın yüzüne dikildi. Yüzünde, son haftalardaki eğitimleri boyunca edindiği o morluk benzeri gölgelerden daha fazlası vardı. Solgun, cansız gökyüzünün altında çok daha rahatsız edici görünüyorlardı. Onu dikkatlice kucağıma daha da yerleştirdim, en koyu morluğun üzerindeki bir saç telini kenara ittim.

"Gözlerini aç," diye fısıldadım.

Yapmadı.

Işık büyüü kolyesinin yanında yerde paramparça olduğunu fark ettim.

Bir kolumu Nova'nın etrafına doladım, onu daha sıkıca kendime doğru çekerken diğer kolumla kolyenin kalan parçalarına dokundum. Böyle bir süs eşyasının yeterli olacağını varsaymaları aptallıktı. Onu bu şekilde riske atmaları da aptallıktı. Ve parmaklarım keskin tozun arasında gezinirken, ona yapışmış olan zayıf, işe yaramaz sihir izlerini hissederken, göğsümde yakıcı bir öfke patlak verdi.

Zayn ile yaptığımız planları biliyordum. Diğer yolu seçersem ne tür bir karmaşaya sürükleneceğimi de biliyordum.

Ama Nova'yı burada yalnız bırakmaktansa, her iki dünyanın da yıkıma uğramasına izin verirdim.

Büyünün bir başka dalgası daha bedenimden geçti. Bu sefer onu bastırmaya çalışmadım. Bedenimden yayılan ışık demetleri, Nova'nın dağılmış gölgelerini kendine doğru çekerek, dönüp durdu.

Nova'yı hâlâ sıkıca kucaklayarak, gücümüzün çarpışıp birbirine dolanarak, ceset grisi gökyüzüne neredeyse değen bir sütun oluşturup tozlu toprağa doğru çökmesini izledim. Düşerken daha da genişleyerek, ne tamamen ışık ne de tamamen gölge olan, uçsuz bucaksız, uçuşan bir sihir örtüsü yarattı; etrafımızdaki gölgelerin daha fazlasının üzerine yerleşip onları kucaklayarak, daha fazlasını hayata döndürdü.

Hava, hissedilir bir enerji uğultusuyla titreşiyordu. Yer sarsıldı ve kısa süre sonra o da yeniden canlanmaya başladı; toz bulutunun yerini yeşil çimen filizleri aldı, üzerinde ateş böcekleri gibi uçuşan soluk sarı sihirli noktalar belirdi.

Nova sonunda kollarımda kıpırdandı ve gözlerini açarak kirpiklerinin altından bana baktı. "Onlara senin herhangi bir sihirli kolyeden daha iyi olacağını söylemeye çalıştım," dedi, kelimeler biraz peltek çıkıyordu. "Ve haklıydım."

Çenemi sıktım. "Bu, bir noktayı kanıtlamak için tehlikeli derecede aptalca bir yöntemdi."

Beklendiği gibi, dudaklarının kenarında hafif, karmaşık bir sırıtış belirdi. "Yanımda yer bulacağımı biliyordum," dedi, yüzünü buruşturmasına neden olan bir omuz silkme hareketiyle.

"Her zaman bu kadar lanet olasıca iyimser olmak zorunda mısın?"

"Gerçekten de bir lanet bu," diye mırıldandı; gücü tamamen tükenmeden önceki son sözleriydi bunlar. Göğsüme yaslanıp cansızlaştı. Kısa bir an panik beni sardı. Elimi kalbinin üzerine koydum ve nefes

alışverişimi yavaşlatmaya zorladım, böylece onun nefes alışverişinin yeterince düzenli olduğundan emin olana kadar izleyebildim.

Onu kollarıma sıkıca sararak ayağa kalktım ve arkamı döndüğümde, erkek kardeşi Thalia'nın ve birkaç kişinin daha bize ve ayağa kalkan orduya doğru koştuğunu gördüm.

Hava ısınmıştı. Toz ve kül kokusu kayboluyor, yerini yeni filizlerin keskin, neredeyse elektrikli kokusuna bırakıyordu. Hareket eden bedenler, açılan hayat... manzara hayret vericiydi, bunu belirsizce fark ettim. Ama çok uyuşmuş olduğum için çoğunu algılayamıyordum, gözlerim Rivenholt Naibi'ne, sadece ona odaklanmıştı.

Burnundan hâlâ bolca kan akıyordu.

Hiçbir şeye pişman olmadım.

Keşke daha kötüsünü yapmış olsaydım.

Uzun ve gergin bir an boyunca birbirimize baktık. Vahşiliğe varan bir koruma içgüdüğü içimi kemirdi, kaslarımı gerdi ve Nova'yı daha da kendime çekti. Kardeşine söyleyebileceğim binlerce söz vardı ama zar zor ağzımdan şu sözler döküldü: "Umarım tamamen iyileşir."

Hiçbir yanıt beklemedim.

Arkama bakmadan Nova'yı tepenin yukarısına, atımın beklediği yere taşıdım.

Eyerin üzerine çıktım ve Zayn'in yardımıyla Nova'yı da yukarı çekip dikkatlice önüme yerleştirdim. Tamamen dengemizi sağladıktan sonra, sonunda gözlerini tekrar açtı ve başını göğsümden kaldırmadan bana baktı.

Sadece bir kelime daha söyledi—sadece adımı. Dudaklarından dökülen bu kelime, tam bir cümle gibiydi. Tam bir yalvarış. Tam bir teslimiyet.

"Güvendesin," dedim, onu tekrar sıkıca kavrayarak ve arkamızdaki toprağa serilmiş sihire son bir kez bakarak.

Canlandırdığı her şeye rağmen, ölüm hâlâ kenarlarda pusuda bekliyordu. Hâlâ diriltilmemiş bir sürü hayalet vardı. Gökyüzü hâlâ Nova'nın yüzündekilerle aynı morluk rengindeki bulutlarla kaplıydı. Yarattığımız yeşil çimen parçası küçük ve önemsiz görünüyordu, karanlık bir okyanusta bir ada gibiydi ve bana bu dünyanın ne kadar geniş olduğunu ve onu kurtarmak için ne kadar daha fazla çaba gerekeceğini hatırlatıyordu.

Sonuna kadar ondan daha ne kadar şey isteyeceklerdi acaba?

Bana daha da yaklaştı, elleri ceketimin ön kısmını sıkıca kavradı.

"Güvendesin," diye tekrarladım.

Yalan gibi gelse de.

Otuz Altıncı Bölüm

Nova

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA KENDİMİ SARAYDAKİ ODAMDA BULDUM. Pencereden süzülen ışığa bakılırsa sabahın erken saatleriydi; bu da en az bir gün daha geçtiği anlamına geliyordu.

Daha uzun muydu?

Ne kadar zaman kaybetmiştim?

Phantom, hasta olduğum zamanlarda her zaman yaptığı gibi bacaklarımın üzerinde yatıyordu ve huzursuzca pozisyon değiştirdiğim her seferinde hafif bir ağlama sesi çıkarıyordu. Başım zonluyordu. Ellerim karıncalanıyordu. Kollarım hafif, gölge gibi morluklarla kaplıydı ve ağzım o kadar kuruydu ki yutkunmak acı veriyordu... ama bunun dışında, sağlam görünüyordum.

Birkaç denemeden sonra sonunda Phantom'un ağırlığının altından sıyrılıp doğrulmayı başardım; o sırada kardeşimin odanın köşesindeki bir sandalyede kambur bir şekilde oturduğunu, yüzünü ellerinden birine yaslamış olduğunu fark ettim. Phantom'un yatakta pozisyonunu değiştirmesiyle başını aniden kaldırmaya kadar uyuduğunu sandım.

Uzun ve rahatsız edici bir süre boyunca birbirimize bakıp konuştuk; sanki yeniden yabancı olmuş gibiydik.

Yatak başlığına yaslanarak biraz daha doğruldum ve bayılmadan önceki son anlarımı hatırlamaya çalıştım. Graykeep görevine dair bir şeyler söylemeye çalışıyordum; sahne parça parça aklıma geliyordu ama tüm detaylar en iyi ihtimalle bulanıktı.

Gözlerimi onun gözlerine diktim. "...Uykuya daldığımı ya da öncesinde olanların çoğunu hatırlamıyorum. Ne oldu?"

Yutkunarak, gözlerinde duygu parıltısıyla, "Bir hata yaptım," dedi.

"...Bir hata mı?"

Yaklaştı ve yatağın kenarına oturdu. Kısa bir tereddütten sonra, olan biten her şeyi anlattı: hayata döndürdüğüm savaşçıları, kolyenin parçalanmasını, etrafımda toplanan sürüyü, Aleksander'in bana ulaşmak için verdiği mücadeleyi.

Keşke durum tehlikeli bir hal almadan önce bana dur deseydi diye düşündü.

"Çaresizlik bir bahane değil." Uzun, titrek bir nefes verdi. "Ama korkarım ki elimdeki tek bahane bu. Üzgünüm, Nova."

Doğru cevabı ararken sessizlik uzadı; eğer böyle bir cevap varsa tabii. "Ben de üzgünüm," dedim, başımı geriye doğru eğerek işlemeli tavana bakarken. "Daha fazlasını yapabileceğimi sanıyordum. Sonunda o savaşçılardan kaçını diriltebildim?"

"Önemli değil."

"Elbette öyle."

"Fazlasıyla fazlasını yaptınız," diye ısrar etti. "Harika iş çıkardınız."

Burnumu çektim. "Eamon'a benziyorsun. Eğer bir kişi daha etrafımızdaki dünya çökmeye devam ederken benim zeki olduğumu iddia ederse, çılgılık atabilirim."

Elimi tuttu, nazıkçe kaldırıp çevirerek ön kolumdaki morluklardan birini daha iyi inceledi. "Dünyanın bunca yükünü tek başına taşımanı istemem adil değildi."

Tartışmaya girmeye çalıştım ama enerjimin ya da doğru kelimelerin olmadığını fark ettim.

"Yeterince şey yaptınız," diye tekrarladı. "Ve tekrar... özür dilerim."

Elimi onun elinden çekip kollarımı kendime sardım, bu hafif baskının bile neden olduğu acıya aldırmamaya çalıştım. "Sorun değil. Yani, sorun değil. Ama içinde bulunduğumuz durum bu, değil mi? Başka pek seçeneğin yokmuş gibi."

İçini çekti.

Tavan karolarını saymaya geri döndüm.

Uzun ve rahatsız edici bir sessizliğin ardından, "Yaşananların hepsini telafi etmiyor ama düşünüyordum da... günün geri kalanında antrenmana ve bu sarayın baskılarıyla uğraşmaya ara vermelisin," dedi.

İlgim uyanınca bakışlarımı tekrar onun gözlerine indirdim.

“Yarınki günden sonra burada önemli bir toplantımız olacak; daha önce bundan bahsetmedim çünkü gerçekleşeceğini düşünmemiştim— gönderdiğim davetiyelerin cevapsız kalacağını varsaymışım. Ama en azından dünyamızın kalan kısmından bazı liderler çağrıma yanıt verdi; yaklaşan Ekinoks'u görüşmek üzere bize katılacaklar. Ve tabii ki sizinle de tanışacaklar.”

Kalbim birkaç kez duracak gibi oldu ama yüz ifademi bozmadım.

“Kasabaya gidip bu toplantıya giymek istediğiniz ne varsa alın. Her neyse, Tarnath halkının sizi görmesi iyi olur; tabii ki korumalar eşliğinde.”

"Bana hiçbir yere saray muhafızlarının eşlik etmesine ihtiyacım yok."

“Tek başına gidemezsin.”

"Aleksander benimle gelecek."

Ayağa kalktı, şifonyere doğru yürüdü ve ortasındaki yiyecek ve içecek tepsisiyle oynadı. Gümüş sürahidenden kendine bir bardak su doldurdu ama içmedi, sadece elinde sıkıca tutarak düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu.

Boğazımı temizledim. "Eğer benim için sana yumruk atmaya razıysa, beni tehdit edebilecek sıradan bir insana neler yapmaya hazır olacağını bir düşünün."

“...Haklısın,” diye kabul etti Bastian alaycı bir gülümsemeyle. “Ve içimden bir ses, sana ulaşmak için çok daha kötü şeyler yapabileceğini söylüyor. Bu yüzden kendimi şanslı sayıyorum.” Şişmiş burnuna dikkatlice dokundu ve içeceğinden uzun, yavaş bir yudum aldı, düşünerek. “İkiniz birlikte, o zaman. Ama korumalar da olacak – onlara saygılı bir mesafeyi korumalarını emredeceğim.”

Onları uzaktan bile görmek boğucu geliyordu. Ama Tarnath'a geldiğimden beri şehrin çok azını görmüştüm ve şehirde nispeten normal bir yürüyüş fikri inkar edilemez derecede cazip geliyordu, bu yüzden bu şartları fazla itiraz etmeden kabul ettim.

Biraz daha oturdum, çoğunlukla dünya liderleriyle yapacağımız yaklaşan toplantı hakkında sohbet ettik. Hizmetçiler sürekli içeri girip çıkıyor, daha fazla yiyecek ve içecek tepsisi getiriyor, beni yemeye ikna etmeye çalışıyorlardı. Buna karşı direndim; yemeğe bu kadar az ilgi duyduğum son zamanı hatırlayamıyordum.

Sonunda kardeşimin endişesini giderecek kadar yemek yedikten sonra, ayağa kalktı, köşedeki sandalyeden paltosunu aldı ve çıkmak için döndü.

"İyi akşamlar," dedi, ceketinin kollarını düzeltirken son bir kez bana bakarak, "ama bana söz ver, gözlerini açık tutacak ve tetikte olacaksın. Bu şehirde çaresiz olan tek kişi ben değilim."

Birkaç saat sonra, dışarı çıkmak için yeterli enerjiyi geri kazanmıştım; bu yüzden iki hizmetçinin yardımıyla yıkandım, dolaptan bir yığın giysi çıkardım ve giyinmeye başladım.

Birkaç gün önce Aveline'e en sevdiğim rengin turuncu olduğunu tesadüfen söylemiştim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kısa süre sonra gardırobumda bu rengin yoğun olarak kullanıldığı güzel bir elbise belirdi; bu da onu giymek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu.

Hizmetçiler saçımı yarım topuz yapmaya çalışırken, büyük bir aynanın karşısında durup elbiseyi hayranlıkla inceliyor ve içinde dönme isteğimi bastırmaya çalışıyordum. Elbisenin ana gövdesi sıcak bir fildişi tonundaydı ve kalçalarımda tüylü bir kumaşa dönüşerek iniyordu. Etek, fildişi ve parlak bir turuncu tonunun karışımından oluşan, çeşitli, hafif katmanlar halinde dökülüyordu; bele yakın soluk, altın sarısı bir tondan, etek ucuna doğru daha koyu, ateşli bir tona geçiyordu. Bir şekilde hem narin hem de yoğundu, sanki sabah güneşinin ilk ışınlarından dokunmuş gibiydi. Kolları uzun ve şeffaftı, neredeyse ağırlıksızdı, omuzlarımda duran ipek kanatlar gibiydi.

Saçlarım kısa sürede hazırды; üst yarısı geriye doğru taranıp tepede toplandı ve ince altın taraklarla gevşekçe tutturuldu, alt yarısı ise büyük, gevşek dalgalar halinde döküldü; zarafet ve rahatlığın mükemmel bir karışımıydı.

Büyümden kaynaklanan morluklar büyük ölçüde solmuştu. Solmayanlar ise, göz kapaklarımdaki ışıltılı pudrayı tamamlayan, altın rengi boyanın ince kıvrımlarıyla ustaca gizlenmişti. Bu sanatsal kıvrımlar, Phantom ile oynamak umuduyla gelen ancak bunun yerine makyaj masamın üzerine saçılmış geniş kozmetik yelpazesine dalıp giden Brynn'in eseri idi. Yaşına göre şaşırtıcı derecede yetenekli bir sanatçıydı.

Sonunda ortak çalışma tamamlandı ve elbiseyi hakkıyla döndürmeme izin verildi. Döndürürken elbise adeta kendi başına bir hayat kazandı, katmanları zarifçe süzüldü, kumaşı güneş ışığının suyu okşaması gibi parıldadı ve ışıldadı.

Aveline'in yeğeni Sylvia, ellerini sevinçle birbirine vurarak, "Zarafetin ve ateşin ta kendisi," dedi. "Çok güzel görünüyorsun."

Saçımdan sorumlu olan Aeris, "Harika ötesi," dedi.

Rahat, fildişi rengi ve üzerinde hafifçe parıldayan işlemeler olan babetlerimi giyerken hepsine teşekkür ettim. Kendi aralarında kıkırdayarak dışarı çıktılar. Phantom da onlarla birlikte gitti ve Brynn'in sırtına binebileceği kadar büyük bir köpeğe dönüştü.

"Ona karşı dikkatli olun," diye seslendim.

(Ben her zaman dikkatliyimdir,) diye karşılık verdi.

Bundan beş saniye bile geçmeden, yarı korku, yarı sevinç dolu çığlıklarının sesi koridordan yankılandı.

İçimden bir ah çektim ama onları kendi hallerine bıraktım, kapıdan çıkmadan önce aynada son bir kez kendime baktım. Çıkarken, Aveline'in komodinin üzerinde bıraktığı toniği gördüm. Bir an tereddüt ettikten sonra, ne olur ne olmaz diye birkaç yudumda içtim.

Tonik ilacının göğsümde yarattığı garip yanma hissi, odadan çıkarken dikkatimi dağıttı; bu yüzden neredeyse Thalia'ya çarpıyordum. Uyandığımda kardeşimle yaşadığımıza benzer bir an yaşadık; rahatsız edici, belirsiz bir an, aramızdaki mesafe genişlemiş gibi hissetsem de, birbirimize yabancı olmadığımızı kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Sonra birden özür dileyerek beni şaşırttı.

"...Aslında iyiyim," diye ısrar ettim, kardeşimle yaşadığım o tatsız konuşmayı tekrarlamak istemiyordum.

"Bastian bana zaten özür dilediğini söyledi," diye ısrar etti, "ama bilmelisin ki, seni zorlamaya devam etmesi için onu teşvik eden bendim. Bu yüzden ben de senden özür dilemeliyim. Belki de ondan daha çok."

"Buna gerek yok. Görevin içerdiği riskleri kabul ettim; ikinizden biri beni fiziksel olarak buna zorlamadı."

Bir adım daha yaklaştı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Sonra beni tekrar şaşırttı; bu sefer hızlıca sarıldı. Hemen hemen anında bıraktı; eğer o olmasaydı, bu kadar kısa sürmesinden rahatsız olabilirdim.

Ona hafifçe çarpık bir gülümseme verdim. "Senin için zordu, değil mi?"

“İnsanlara dokunmaktan hoşlanmıyorum. Ya da dokunulmaktan.” Omuz silkti, ancak kayıtsız tonuna rağmen hareketi ağır geldi.

Büyürken babası yanında olsaydı ve onu kucaklasaydı, belki de farklı hissedirdi diye düşünmeden edemedim. Etrafımızı saran daha büyük savaşların yanında küçük bir trajedi belki, ama yine de düşünmek canımı acıttı.

“Öyleyse bunun yerine bir işaret oluşturalım.” Bana saçma sapan şeyler gevelediğimi düşündürerek baktı, ama ben devam ettim: “Bir dahaki sefere kucaklaşmayı gerektiren bir durum olduğunda, bunun yerine... şunu yapacağız.” Elimle kalbimin üzerine düz bir şekilde koyup iki kez hafifçe vurdum.

Kaşları yarı şüpheci, yarı eğlenmiş bir şekilde kalktı. "Eğer kendimizi sana sarılma ihtiyacı hissettiğim başka bir durumda bulursak, sanırım bunun da üstesinden gelebilirim."

"Öyleyse mesele çözüldü."

İkimiz de gülümsedik, aramızda bir tür sıcaklık filizlendi. "Şehirde dikkatli ol," dedi.

"Yapacağım," dedim, elimi kalbime dokundurarak.

Yeni sinyal aletimizi bu kadar sık kullanmama gözlerini devirdi ama gülümsedi ve aynı hareketi tekrarladıktan sonra uzaklaştı.

Kardeşimin onayını aldıktan kısa bir süre sonra Aleks'e bir haberci gönderdim ve akşam olduğunda beni şehre götürmesini rica ettim. Buluşma noktamıza doğru ilerlerken, içimde sessiz, güvensiz bir ses, eğer gelmezse ne yapacağımı düşünüyordu. Geçtiğimiz haftalarda bana eşlik ettiği diğer, çok daha şüpheli korkunç olayları düşününce bu aptalca görünüyordu; şehirde bir akşam geçirmek abartılı bir istek gibi gelmiyordu.

Ancak hayatım boyunca o kadar çok görmezden gelindim ve yok sayıldım ki, mantık yürütme çabalarım rağmen eski güvensizliklerim hâlâ peşimi bırakmadı.

Ama o yine de geldi.

Hatta çok erken gelmişti; sarayın girişinde beni bekliyordu bile.

Girişe bakan merdivenlerin tepesinde, kimse beni fark etmemişti, bu yüzden durup onu inceledim. Mermer bir bankta oturmuş, başını geriye yaslamış ve gözlerini kapatmıştı. Bu duruşu, onu bu dünyada ilk gördüğüm anı, o andan beri olan her şeyi ve ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündürdü bana.

Bunca şey nasıl değişmişti?

Günün son ışıkları yüksek pencerelerden süzülerek onu yumuşak, parıldayan bir altın rengine büründürdü. Gerçekten de, güzelliği akıl almazdı; insan bedenine tapınmak için yontulmuş bir heykel gibiydi.

Ayağa kalktı. Ben de karşılık olarak çok sert bir nefes aldım ve bakışlarını üzerime çektim. Beni görür görmez neredeyse tamamen hareketsiz kaldı, sadece gözleri hareket ediyordu, ona doğru eğilirken beni süzüyordu.

Yaklaşırken elbisemin eteklerini kaldırdım ve hafifçe dalgalandırdım. "Muhteşem bir elbise, değil mi?"

Her zamanki kendinden emin, rahat duruşuna geri döndü, bakışları vücudumun her kıvrımını ve girintisini hayranlıkla inceledikten sonra yüzüme odaklandı. "Elbiseyi neredeyse hiç fark etmedim."

Yanaklarımı kaplayan kızarıklığı durduramadım.

"Gece daha çok genç," dedi alaycı bir tonla alçak sesle, "ve şimdiden yüzünüz kızardı."

Gözlerine bakmaktan kaçındım; ancak gözlerimi vücuduna indirmek de pek işe yaramadı.

Giysisi zahmetsizce asil bir hava taşıyordu; rahatlığı sade zarafetle harmanlıyordu. Geniş omuzlarını zarifçe saran yumuşak beyaz keten tuniği, yakası ve manşetlerinde ince gümüş ipliklerle işlenmişti. İnce ama kaslı vücut yapısına mükemmel şekilde uyan gri pantolonu, parlak botlarının içine sokmuştu. Bir eli cebindeydi, ceketini ise kolunun kıvrımında gelişi güzel duruyordu.

Diğer eli yanıma kavradı, beni dengeledi ve aynı hareketle bana daha da yaklaştırdı. Dokunuşunun altından yayılan sıcaklık, en hassas yerlerime yerleşti ve şimdiden planlarımızı iptal edip onu yatak odama götürmeyi düşünmeye başlamıştım bile.

Yakınlarda insanların toplandığını ve bize doğru baktıklarını hissettim.

Kendimi toparlamak için bir adım geri çekildim.

Aleks hafifçe güldü. "Bu akşam benim yanımda kraliçelik vakur tavrını koruyabilecek misin?"

Elbisemdeki hayali bir kırıksıklığı düzelttim. "Sorun olmamalı."

"HAYIR?"

"Artık taktiklerinizi biliyorum, kendimi onlara karşı koruyabilirim."

Gamzelerini belirginleştiren tembel bir sırıtışla, "Hepsi mi?" diye sordu.

"Senin yüzünden telaşa kapılmak istemiyorum."

"Bu oldukça zorlu bir görev gibi görünüyor, sevgili Chaos."

"Bahse girelim mi?"

"Ancak eğer kazanırsam ödülüne kendim isim verebilirim."

Karın kaslarım kasıldı, aklım sürekli onun son ödülünü aldığı ana geri döndü.

Ona cevap veremeden, kardeşimin ısrar ettiği muhafızlar yanımıza geldiler.

Aleks kendi kendine, "Görevlilerimiz tam kadro geldiler," dedi, "gerçekten de en iyi halimizde olmamız gerekecek, değil mi?" Gözlerindeki sinsi parıltı, böyle bir şey yapmaya hiç niyeti olmadığını gösteriyordu.

Beni şimdiden sinirlendirmeye çalıştığını fark ettim.

İçimde beliren bir başka arzu kıvılcımına karşı kendimi korudum ve kolumu ona uzattım. "Hadi gidelim, refakatçi."

İş bitirici ses tonuma karşılık sessizce bir kahkaha daha attı ve kolunu benimkine taktı.

Onuz Yedinci Bölüm

Nova

SARAYIN ARAZİSİNİ KRALİYET ŞEHİRİYLE BİRLEŞTİREN KISA BİR YOL vardı. Bize bir at arabası teklif edildi, ancak yürümeye karar verdik ve çok geçmeden Tarnath şehri, ziyaret etmek istediğim sonsuz sayıda noktayla dolu, büyümlü bir harita gibi önümüzde açıldı.

Büyük bir merak ve heyecanla bir noktadan diğerine koşturduk; ısıll ısıll süs eşyalarıyla dolu dükkanlar arasında; rengarenk ürünlerle dolu hareketli pazar tezgahları arasında; tavanlardan güzelce boyanmış kumaşların sarktığı zanaatkâr atölyeleri arasında; kapılarından kahkahaların yankılandığı kalabalık meyhanelere girip çıktık...

Her şey canlı, hareketli, birbirine karmaşık bir şekilde bağlı binlerce hayatın ritmiyle adeta nabız gibi atıyor, hepsi birlikte yaşıyordu.

Bastian'ın bu şehre gelmem konusunda ısrar etmesinin bir diğer nedeni de muhtemelen şuydu: Bana burada da, tıpkı yukarıdakiler gibi, hayat olduğunu hatırlatmak.

Bu diyarın bir kez daha canlılıkla çiçek açtığını görmenin nasıl bir şey olacağını ancak hayal edebiliyordum; her biri kendine özgü bir kalp atışıyla atan, her biri onları yok edebilecek karanlıktan kurtarılıp yeniden hayata döndürülen yüz şehir. Hepsini ziyaret etme şansını istiyordum.

Hepsini yeniden hayata dönmüş halde görmek.

Bu olasılık, son birkaç haftanın tüm acısını değerli kıldı.

Görünüşe göre Graykeep'teki kahramanlıklarım duyulmuştu; sürekli olarak bu konuda ve yükselen ordum hakkında fısıltılar duyuyordum.

Akşam ilerledikçe daha da çok takipçi kazandım. İnsanlar benimle konuşmak, sorular sormak, beni şüpheci arkadaşlarının önünde sergilemek ve gerçek olduğumu kanıtlamak istiyorlardı. Bazı durumlarda ise sadece elime dokunmak istiyorlardı.

Hem Aleksander hem de muhafızlarım bana yaklaşan her vatandaşın biraz daha huzursuz olmaya başladılar ve Bastian'ın neden bu kadar çok koruma istediğini anlamaya başladım; ama kimseyi geri çevirmeye gönlüm el vermedi.

Bu, eski hayatımdan çok farklıydı; bu insanlar tarafından sadece kabul edilmekle kalmayıp, aynı zamanda onlar tarafından sıcak bir şekilde karşılanmak...

Hatta onlar tarafından bile hayranlıkla karşılanıyordu.

Ancak bunun buruk bir yanı da vardı.

Çünkü çoğu kişi Graykeep'te olanların tüm hikayesini bilmiyor gibiydi. Hiçbiri Aleksander'ın benim tarafıma nasıl geçtiğinden, büyüünün benimkiyle nasıl birleşerek daha da etkileyici bir gösteri yarattığından bahsetmedi. Onu nadiren fark ediyorlardı ve fark ettiklerinde de saraydaki insanların çoğunun ona gösterdiği türden bir şüphe ve belirsizlikle yaklaşıyorlardı.

Her karşılaşmada, bu insanları yönetme ve kurtarma yeteneğime olan güvenim artarken, bu kurtuluşun Aleks ve benim için ne anlama geldiği konusunda daha da emin olmaya başladım.

O da benzer şeyler düşünüyor olmalıydı. Yine de Tarnath halkının bana yaltaklanıp dalkavukluk etmesini izlerken gülümsedi—tabii bunu güvenli ve saygılı bir mesafeden yaptıkları sürece. Ve yanımdan hiç ayrılmadı.

Onun için ne anlama geldiğine bakılmaksızın, benim adıma mutluyum.

Gün ilerledikçe etrafımdaki kalabalık biraz azaldı. Günün hızla geçtiğini fark edince aceleyle elbise dükkanına gittik ve kapanmalarına birkaç dakika kala oraya vardık. Aceleyle kalıplar ve kumaşlar seçtim, uykulu bir terziye ölçülerimi aldurdum ve sonra tekrar yola koyulduk.

Bu noktada çok yorulmuştum ama saraya dönmeye hazır değildim. Bir saat kadar daha dolaştıktan sonra, kendimizi tamamen şeker ve taze pişmiş ekmek kokusunun büyüüne kaptırdık. Burnumuzun götürdüğü yere vardığımızda, iki hareketli dükkanın arasına sıkışmış şirin bir fırına ulaştık.

İçeriye doğru ilerlerken bir zil çaldı ve bizi baştan sona uzanan vitrinlerde çeşitli narin meyveli pastalar, güzelce süslenmiş kekler ve

şekerle kaplanmış diğer lezzetler karşıladı. Hava sıcaktı, tereyağı ve vanilyanın zengin aromasıyla doluydu.

Fırını ben tanıdıktan sonra son derece yardımsever davrandı ve istediğimiz her şeyi sunmak için neredeyse ayağını yere düşürüyordu. Sunduğu tüm lezzetler arasında seçim yapamadım ve bu yüzden eve götürmek üzere birkaç kutu dolusu ürünle yetinmek zorunda kaldık; korumalarımızdan bazıları da biraz isteksizce de olsa bunları taşımayı kabul etti.

Gece çöktü ve beraberinde hafif bir serinlik getirdi. Aleks paltosunu omuzlarıma attı ve yürümeye devam ettik, küçük bir derenin üzerinden kıvrılan minik bir köprüde durup, suda hızla hareket eden rengarenk balıkları izledik.

Akşamın ikinci kekini yiyordum, kabarık çikolatalı tabanı ve üzerine zarıfçe sürülmüş tuzlu karamel kremasını yavaş yavaş tadını çıkararak yemeye çalışıyor ama başaramıyordum.

"Eğer yaklaşan savaşlar kötü giderse, bu kremayla dolu bir tabutta gömülmek istiyorum," diye ilan ettim.

"Anladım. Ama ağzını ıskalayarak yarısını boşa harcadın," dedi Aleks sırıtarak, parmağını ağzımın köşesinde biriken tuzlu tatlı karışımın üzerinde gezdirirken.

"Tadına baksaydın, geri kalanını bir an önce yutmak için gösterdiğim özensizliği anlardın."

Kaşını kaldırdı. Parmakları aşağı kayarak çenemi kavradı ve ağzımı ona doğru çevirdi. Dağınık krema lekesini yavaşça öptü, geri çekilirken dilini sürükleyerek yanağıma bulaşmış olan fazla krema çizgisini yaladı.

"Haklısın," dedi. "Çok lezzetli."

Bir an gözlerimi kapattım, ağzının soğuk yanağımda bıraktığı o hafif, vızıltılı sıcaklığın tadını çıkarırken, bir yandan da diliyle tattığı vücudumun diğer kısımlarını düşünüyordum.

"Tamam," diye fısıldadım. "Tamam. Yenilgiyi kabul ediyorum. Sakinliğimi kaybettim. Çok... telaşlıyım."

Gülüştü alçak, tok bir sest ve içimde bir sıcaklık dalgası daha yarattı. "Hadi gel," dedi elimi tutarak ve parmaklarını benimkilerin arasına geçirerek, "daha görmek istediğim şeyler var."

Ağrıyan ayaklarımızı umursamadan yolumuza devam ettik, şehrin karanlık çöktükten sonraki sessiz sohbetleri ve parıldayan fenerleri arasında kaybolduk. Peşimizden gelen muhafızları, bundan sonra ne olacağına dair

soruları, bizi dikkatle izleyen Tarnath vatandaşlarının bakışlarını kısa sürede unuttum. Sadece ben ve o vardık ve gece bizi nereye götürmek isterse oraya gidecektik; olasılıklar sonsuz görünüyordu.

Saatler sonra, yorgunluğumla daha fazla mücadele edemedim; adımlarım nihayet yavaşlamaya başladı. Aleksander'in saraya doğru geri dönme önerisine yeni katılmıştım ki, son bir nokta dikkatimi çekti: Bir müzik dükkanı.

Vitrinde, kararmış sehpalarda ve solmuş örtüler üzerinde çeşitli müzik aletleri sergileniyordu; aralarında sararmış nota kağıtları dağınık halde duruyordu. Serginin ortasında bir keman vardı. Gövdesi zengin, altın kahverengiydi, üzerindeki vernik yer yer aşınmıştı; bu da onun çok sevildiğini ve bir ömür boyu melodilere ev sahipliği yaptığını gösteriyordu.

Aleksander meraklı bir ifadeyle yanıma geldi. "Çalgılıyor musun?"

"...Eskiden öyleydi. Annem—yani evlatlık annem—yetenekli bir kemancıydı. Hiçbir zaman onun kadar iyi olamadım ama onun yanında çalmaktan keyif alıyordum. Bazen birlikte pratik yaparken aramızdaki engelleri yıkıyormuşuz gibi geliyordu."

Bulutlar yer değiştirdi, gri örtülerinin arasından ince bir ay ışığı şeridi süzülerek dükkanın vitrinine anlık bir parıltı yansıttı. Dükkan sahibi kemana baktığımı fark etti ve fırıncı gibi o da beni kemana uzanıp daha yakından bakmam için teşvik etti.

Ama tereddüt ettim.

"Devam et," diye cesaretlendirdi Aleks.

Parmaklarım, eskiden çaldığım günleri yeniden yaşama fırsatı için kaşınıyordu ama bir türlü kendimi buna ikna edemiyordum. Çalmaya başlamamın sebebi, "Anne" dediğim kadınla daha çok ortak nokta olmasını çok istememdi. Zamanla yarattığım müziği başka nedenlerle de sevmeye başlamıştım ama bu bana kolay gelmemişti ve bunca zaman sonra çalmaya kalkışırsam bunun belli olacağından korkuyordum.

Aleks bir an daha beni izledi. Tekrar elime almam için baskı yapmak yerine, dükkana girdi ve diğer enstrümanlardan bazılarını daha yakından baktı. Köşedeki bir piyanonun önüne oturdu, tuşlarını örten menteşeli kapağı kaldırdı ve birkaç notayı denedi.

Ve sonra oynamaya başladı.

Yavaşça başladı, parmakları tuşların üzerinde sessiz, amaçlı bir dikkatle gezindi; parçaya kendini kaptırdıkça bu hareketler yerini daha kendinden

emin, akıcı bir hale bıraktı. Şaşırtıcı bir incelikle çaldı, her akor, nadiren soğukkanlı dış görünüşünün altından sızan bir duyguyla doluydu.

Büyülenmiş bir şekilde, uzun parmaklarının tuşlar üzerinde kolaylıkla dans etmesini izleyerek ona yaklaştım. Bir an için, zamanın amansız ilerleyişi durmuş gibiydi. Gece kayıp gitmiyordu. Savaş yaklaşmıyordu. Başka hiçbir yerde olmam gerekmiyordu.

Ve melodi etrafımda yayılırken, kalbim de açıldı ve onu sıkıca saran tüm şüpheler ve korkular dışarı döküldü.

Kemanın yanına döndüm ve tereddütle elime aldım. Dükkân sahibi bana ince işçilikle yapılmış bir yay da teklif etti. Yay alırken kollarımda bir ağrı hissettim, sanki bedenim Eldris Kraliçesi'ne ayak uydurmak için harcadığım uzun saatler süren pratikleri yeniden yaşıyordu.

Aptal görünme korkusu, eskisi kadar yüksek sesle olmasa da, devam ediyordu.

Derin bir nefes alarak, yine de yayı tellerin üzerinden geçirdim.

İlk nota sert, pürüzlüydü; bir protesto çığlığı gibiydi. Durmak isteyerek irkildim, ama parmaklarımdaki özlem, bir kere başladıktan sonra bile dinmek istemiyordu.

Tekrar denedim.

Paslanmış bir tekerleğin dönmeye başlaması gibi, ben de devam ettim ve kısa süre sonra notalar daha büyük bir kesinlikle akmaya başladı.

Aleks bir an durup dinledi, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Neredeyse yumuşak, düşünceli bir... arzu. Gözlerini kapattı, sanki çaldığım notalara daha da dalmasına izin veriyordu.

Elleri bir kez daha tuşlara uzandı. Şarkımı anlamak için birkaç yumuşak, çekingen akor... ve sonra birlikte ciddi ciddi çalmaya başladık, melodi zenginleşti, acı dolu bir nakarat içinde yükselip alçalarak bizi çok uzaklara götürüp geri getirdi, midemde kelebekler uçuşmasına ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Çok geçmeden etrafımızda bir kalabalık toplanmaya başladı. Küçük dükkana doluştular, korumalarımın izin verdiği kadar yaklaştılar, geniş gülümsemeleri ve hayranlıkla parlayan gözleriyle alkışlayıp daha uzun bir gösteri istediler. Biz de kabul ettik, her birimiz kısa solo performanslar sergiledik, ta ki ikimizin de aşına olduğu bir melodi üzerinde anlaşılan kadar; aşk ve kayıptan bahseden, yıldızlar kadar zamansız bir melodi olan eski bir halk baladı.

İş bittiğinde, görkemli bir şekilde bitirdim ve son, kalıcı notam coşkulu kalabalığın üzerinde yankılandı.

Aleksander daha yumuşak bir tonda çalmaya devam ederken, ben piyanonun yanındaki ahşap tezgaha yaslanmış, etrafımızdaki mutlu ve hayran yüzleri izliyordum. Ve bir şey fark ettim: Ben de mutluydum. Tüm endişelere ve belirsizliklere rağmen, uzun zamandır olduğumdan daha mutluydum.

Çünkü buraya ait olduğumu hissettim.

Bu farkındalık beni o kadar bunalttı ki artık çalmaya odaklanamıyordum. Kemanı yastığına geri koydum, dükkan sahibine teşekkür ettim ve dışarıya biraz temiz hava almak için sessizce çıkmadan önce kalabalığa hafifçe selam verdim; peşimde de birçok güvenlik görevlisi vardı.

Ben ayrıldıktan sonra Aleks arkada kaldı ve dükkan sahibiyle konuştu; şehirde ona şüpheyile veya belirsizlikle bakmayan az sayıdaki kişiden biriydi bu; müziğin, tıpkı benimle annem arasında olduğu gibi, engelleri yıkma yeteneğinin bir başka kanıtıydı.

Onlar konuşurken ben de karşıdaki çiçekçiye gittim. Kapalıydı ama binanın ön cephesi yine de görülmeye değerdi; yemyeşil bitkiler, canlı çiçekler ve sarmaşıklar pencerelerden taşarak, verandadaki korkuluklar boyunca uzanarak, kapıyı sararak güzel bir dış cephe görüntüsü oluşturunuyordu.

Aleks'in yaklaştığını, büyümlü enerjisi benimkiyle buluştuğunda bitkilerin tepki vermesinden anladım: yapraklar titriyordu; taç yaprakları bize doğru dönüyordu; solmuş çiçeklerden bazıları hafifçe canlanıyordu. Çoğu kişinin muhtemelen fark etmeyeceği kadar ince değişikliklerdi bunlar.

Daha solmuş çiçeklerden birine, bir çeşit zambak çiçeğine uzandı ve elini nazikçe üzerine koydu. Taç yaprakları tamamen açılıp yeniden parıldayan, renkli damarlarla dolunca, onu kopardı ve bana uzattı.

"Başarılı bir performans için hediye," dedi.

Çiçeği aldım, o da yanağıma uzun bir öpücük kondururken hafifçe gülümsedim.

O gece ikinci kez kendimi geçmişimizden bir anıya, bu sefer Rose Point'teki bahçeye doğru kayarken buldum. O zaman da onun büyümlü bir çiçeği nasıl hayata geçirdiğini hâlâ net bir şekilde görebiliyordum.

O gece onunla bir gelecek kurma olasılığını görmüştüm... ve sonra her şey kanlı kılıçların ve parçalanmış toprağın bir anda yerle bir olmuştu.

Bu sefer farklı olur muydu acaba?

İstemedenden de olsa sessizliğe bürünmüştüm. Gülümsemem kaybolmuştu ve farkına vardığımda Aleks çoktan endişeyle başını yana eğmişti.

"İyi misin?"

"Sadece yorgunum," diye yalan söyledim, zorla gülümsemeye çalışarak. "Saraya geri dönmeliyiz."

Endişeli ifadesi yüzünde kaldı ama başını salladı, kolunu bana doladı ve beni ana yola doğru yönlendirdi. Uykulu şehirden geçerken ona daha da sokuldum, sadece bedeninin benimkine değen sağlam hissini hissetmeye odaklandım.

O anda hiçbir şey kırılmıyordu.

Fakat şehir sessizleştikçe düşüncelerim daha da gürleştirdi ve tüm soruların önüne bir soru geçti:

Onunla kurtarmak istediğim bu dünya arasında nasıl seçim yapacağım?

Onuz Sekizinci Bölüm

Nova

GECE YARISINI GEÇTİKTEN SONRA NİHAYET SARAYA DÖNDÜK. SANKİ geceyi meyhanede geçirmiş gibi hareket ediyorduk; sendeleyerek, seslerimiz alçak ve kahkahalarla doluydu. Aleksander'in kolu belime gevşekçe dolanmış, giderek yorulan bacaklarımda dengemi sağlamama yardımcı oluyordu. Ya da belki ben onun dengesini sağlamasına yardım ediyordum; söylemesi zordu.

Gecenin bir an önce bitmesini istemediğimi düşünüyordum ki, Aleksander'ın kolu aniden koruyucu bir şekilde sıkılaştı ve beni durdurdu.

Tutunmaya çalıştığım mutluluk, onları gördüğüm anda paramparça oldu; koridorun sonundaki bir pencerenin yanında duran üç adam. İkisini tanımadım, ama üçüncüsü...

"Soğuk?"

Sesimi duyunca döndü ve gözlerimiz buluşunca hafifçe reverans yaptı.

Omuzuma dokunma isteğine karşı koydum, çünkü onun şehrinde aldığım yara haftalar önce iyileşmişti.

Dikkatlice yaklaştım ve onun beni iki arkadaşı Jorath ve Marek ile tanıştırmasına izin verdim; Thalia'nın bana verdiği dersleri doğru hatırlıyorsam, onlar da Erebos gibi kutsal şehirlerin koruyucularıydı, ancak kendi şehirleri çok daha küçüktü.

"Tam da senden ve etkileyici sihir yeteneğinden bahsediyorduk," dedi Kaelen.

Başımı yavaşça, olabildiğince nazik bir şekilde salladım. Kardeşimin, onunla son karşılaşmamızın ne kadar karışık geçtiğine rağmen, onu buraya davet etmesinin bir sebebi vardı; güçlüydü ve tartışmalı seçimler yapmış olsa bile, potansiyel olarak paha biçilmez bir müttefikti.

Çevremdeki insanların çoğu, kardeşim de dahil olmak üzere, şüpheli seçimler yapmıştı. Onları affetmemiştim. Ama onları anlayabiliyordum. Bu dünyada henüz kısa bir süredir bulunuyordum ve şimdiden, ruhumu saran, kendi yargılarımı çarpıtmakla tehdit eden umutsuzluğu hissedebiliyordum.

Bu arada, onlarca yıldır bu dünyanın çöküşünü izliyorlardı. Tüm yaşamları, kaçınılmaz düşüşü beklerken ayaklarının altındaki zeminin titrediğini hisseden bir uçurumun kenarında kapana kısılmış olmak gibiydi ve sadece tutunabildikleri her şeye tutunuyorlardı.

Kaelen'in bakışları Aleksander'in üzerinde gezindi. "Ve görüyorum ki sen de hâlâ ona yakın duruyorsun."

"Evet," diye yanıtladı Aleks soğukkanlılıkla. "Görünüşe göre bizi öldürme girişimlerinizeden kurtulmak ikimizi gerçekten daha da yakınlaştırdı. Sanırım bunun için size teşekkür etmeliyim."

Kaelen'in çenesinde bir kas seğirdi. "Gerçeği çarpıtıyorsun, Işık Kullanıcısı."

Aleksander'ın göğsüne elimi koydum, ikisi de daha bir kelime bile söyleyemeden aralarına girdim. "Geç oldu," dedim imalı bir şekilde, "ve bu saatte tüm gerçeklerin çarpıtılma tehlikesi var, diye düşünüyorum. Konuşmamızı daha resmi, planlı toplantımıza bırakalım, olur mu?"

Noctarisan liderleri itiraz etmedi. Üçü de kibarca eğilerek selam verdikten sonra arkamızı dönüp uzaklaştık.

"Ona güvenmiyorum," diye mırıldandı Aleks.

"Ben de öyle düşünmüyorum. Ama bu akşam diğer insanlarla konuşmaktan yoruldum; daha özel bir yere gitmek istiyorum."

Elimi hafifçe ve anlayışla sıktı. Arkamıza bakmadık. Beni odama kadar götürdü ve Kaelen ya da başka biri hakkında tek kelime etmeden peşimden içeri girdi.

Paltosunu çıkarıp sandalyenin üzerine asmak üzereyken, yatağımın ortasında beni bekleyen bir hediye fark ettim: Müzik dükkanından aldığım, yeni cilalanmış ve turuncu bir kurdeleyle süslenmiş keman.

"O yaşlı dükkân sahibi inanılmaz hızlı hareket etti," diye yorumladı Aleksander.

Ona döndüm. "Bunu sen mi yaptın?"

Omuz silkti ama dudaklarının kenarında sinsi bir sırıtış belirdi. "Ben sadece teslimatını ayarladım. Dükkân sahibi bunu sana hediye etmekten mutlu oldu; sanırım sana aşık oldu. Şehirdeki herkes gibi o da."

Diğer herkes... siz de dahil mi?

Bu soru, engelleyemeden aklımda belirdi ama sesli olarak sorma cesaretini bulamadım.

Bunun yerine, kemani ve yayını elime aldım ve etrafındaki kurdeleleri çözerken gülümsedim. Bu gece yıllardır olduğumdan daha çok gülümsemiştim; yanaklarım ağrımaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim ona.

"Bu gerçekten bencilce bir hediye," dedi. "Sadece daha çok çalmanı duymak istiyorum, hepsi bu."

Hafifçe kızardım, hediye alıp balkona çıktım ve serin gece havası yanaklarımı okşarken mutlu bir şekilde iç çektim.

Rose Point'te pratik yapmak için en sevdiğim yerlerden biri, geniş arazinin kenarında bulunan gözlemevinin çatısıydı. Özellikle geceleri, her zaman dönüştürücü bir deneyimdi; ana malikaneden çok uzakta, önümde uzanan vahşi ormanlar ve başımın üzerinde dönen yıldızlar eşliğinde, açık havaya sevgi dolu melodiler göndermek... eski hayatımda gerçekten özgür hissettiğim nadir anlardan biriydi.

Ve her ne kadar o kadar özel olmasa da, bu balkon bu saraydaki en sevdiğim yerlerden biri haline gelmişti. İlk bakışta görüldüğünden daha büyüktü, dış duvarı sarıyordu ve köşedeki nokta her şeyden ayrı ve تنها hissettiriyordu. Hatta birkaç kez burada uyumuştum, sandalyelerden birine kıvrılmış ya da daha büyük oturma grubuna uzanmış, battaniyelere gömülmüş, parıldayan yıldızların beni uykuya dalmasına izin vermişim.

Bu sefer balkonun ana kısmında kaldım ve sarayın önüne giden yolun görebildiğim kısma baktım. Kapıya doğru yaklaşan atlılar vardı. Toplamda beş kişiydiler.

Kaelen gibi, kardeşimin çağrısına yanıt veren daha fazla lider var mıydı?

Böylesine geç bir saatte bu kadar sakin bir şekilde karşılanmaları, haklı olduklarını gösteriyor.

"Daha fazla misafir," diye mırıldandım.

Aleks yanıma geldi, ellerini korkuluğa dayadı ve neredeyse dolunay olan aya baktı. "Ekinoksa on bir gün kaldı, değil mi?"

Cevap vermek yerine, kemanı köprücük kemiğime yasladım ve elimdeki yayı sabitleyerek çalmak istediğim o uhrevi, hüznü melodinin ilk notalarını hatırlamaya çalıştım—eski bir favorimdi bu. Sadece bir anlığına zamanda geriye gitmek istiyordum. Karşı karşıya kaldığımız o kasvetli belirsizliği bir süreliğine daha görmezden gelmek istiyordum.

Müzik, daha öncekinden daha kolay geliyordu; belki de daha küçük bir dinleyici kitlem olduğu ve Aleks'in önünde hata yapmaktan daha az korktuğum içindi. Notalar, narin, girdap gibi dönen melodiye sorunsuz bir şekilde aktı, mekanı büyüledi ve bir an için—sadece bir kalp atışı kadar—ses dışında her şey kaybolmuş gibiydi; tellerin uğultusu; yayın kayması; enstrümanımın derin, zengin tınısı.

Aleks döndü ve ellerini ceplerine koyarak, hafif bir gülümsemeyle beni çalarken dinledi. Çalmayı bitirdikten sonra bile konuşmadı. Ama enstrümanı kenara koyduğum anda bana doğru yaklaştı ve arkamdan kollarını bana doladı; bu, müzikten bile daha tatmin edici bir dikkat dağıtıcıydı.

Elleri, piyano çalarken sahip olduğu aynı ustalıklı hareket ediyordu; parmak uçları, pürüzsüz ve rahat bir güvenle vücudumun üzerinde geziniyordu. Elbisemin korsesinin vurguladığı kıvrımlar boyunca dolaştılar, sonunda kalçalarımın yerleşip beni yerimde tutarken dudakları boynumdan aşağı, omzuma doğru kaydı.

Hiç müzik yoktu; tek senfonimiz yıldızlardı ve onlar da sessiz ve soğuktu. Ama bir an sonra elimi tuttu ve sanki zarif bir vals dansının ortasındaymışız gibi beni döndürdü. Sonunda birbirimize dönük kaldık. Elimini ağzına götürdü ve parmak boğumlarımın üzerinden bir öpücük kondurdu, sonra kolumun boyunca birkaç öpücük daha kondurduktan sonra beni kendine çekti ve dudaklarımı nazikçe dudaklarıyla birleştirdi.

Geri çekildiğinde gözleri ay ışığıyla buluştu, altın rengi gözleri neredeyse insanüstü bir güzellikle parıltıyordu. Bu görüntü beni bir kez daha birlikte Yukarı'da geçirdiğimiz son geceye götürdü. Karanlık bahçede bana yaklaşan, ellerimdeki mezar toprağına rağmen bana gülümseyen, ıslıl ıslıl, yakışıklı figürüne. O zaman da elimi öpmüştü ve ben onun bakışlarına ve aramızdaki olasılığa kapılmışımdım—ama farklı nedenlerle.

Şimdi gerekçelerim, yıllar önce karşı karşıya kaldığım siyasi bir evlilik ihtimalinden çok daha derin, daha ağır, çok daha korkutucu geliyordu.

Kalbim hızla çarpıyordu. Bunu hissetmiş olmalı, çünkü başını yana eğerek dalgın bir şekilde başparmağıyla parmak boğumlarımı okşadı ve

sordu: "Ne düşünüyorsun, benim Kaos'um?"

Tereddüt ettim. "Geçen gün Zayn'le yaptığım bir konuşma hakkında."

"...Ah?"

"Şunu söyledi..." Sözüm yarım kaldı. Zorlukla yutkundum. Tekrar denedim. "Calista'yı tercih ettiğimi belirtti."

Verilen cevap onu açıkça şaşırttı; nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi.

"Ve merak ediyorum... onun soyundan gelen biri olarak... Argoth'u mu tercih edersiniz?" dedim.

Sözlerimin ardındaki anlam yavaş yavaş aklına gelmeye başladı. "Nova..."

"Bir bakıma, onların tamamlamamadığı aşk hikayesini yaşıyormuşuz gibi geliyor, değil mi?"

Saçımın yarım yamalak topuzundan kaçan bir tutamı yana itti ve parmak uçlarıyla yanağımı hafifçe okşadı.

"Sadece..." Sesim titredi. "Sadece bana, onların başına gelen gibi bir trajediye dönüşmediğimizi söyle."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ama hemen cevap vermedi.

Neredeyse bir dakika geçti.

Adil bir soru değildi, diye düşündüm; böyle bir şeye kim cevap verebilirdi ki?

"Özür dilerim," diye fısıldadım, arkamı dönmeye başlarken. "Geç oldu. Yorgunum ve saçmalıyorum. Boş ver, ben..."

Kolumu yakaladı ve beni kendine doğru çevirdi. Kalbim boğazıma kadar geldi.

O an bana baktığı gibi, daha önce hiçbir erkek bana bakmamıştı.

"Seninle bu dünyada tanışmış olmamda trajik hiçbir şey yok," dedi, yüzümü ellerinin arasına alarak. "Ya da seni öptüğümde hissettiklerimde, ya da uyurken bedeninin benimkine yaslanmasında hissettiklerimde. Senin kaosunda huzur bulmamda ve gölgelerinde teselli bulmamda asla pişman olabileceğim hiçbir şey yok ve eğer sonunda ayrılıp mahvolursak bile, yine de her şeye değmiş olacak." Beni daha sıkı kavradı ve sanki dua eder gibi başını benimkine yasladı. "Ve bu yüzden hayır—hayır, bizi bir trajedi olarak görmüyorum. Hiç de değil."

Bir ara nefesim kesilmişti; baş dönmesi dalgası vurduğunda, hâlâ yüzümü kavrayan elleri, devrilmemi engelleyen tek şeydi.

Nefes almayı başardım. Sonra da yutkundum. Dudaklarımdaki kuruluğu yaladım. Bakışları bu ince hareketlerin her birini takip etti, içlerindeki açlık her geçen kalp atışıyla birlikte büyüyordu.

İlk kimin taşındığından emin değilim.

Gözümü kırptım ve aniden dudaklarımız birleşti, ellerimiz beceriksizce birbirimizin her santimine dokunurken bir yandan da kıyafetlerimizi çıkarmaya çalışıyordu.

Birkaç derin öpüşmenin ardından geri çekildi ve nefes nefese bir emir verecek kadar odaklanmayı başardı: "Arkanı dön."

Evet dedim ve o da hemen elbisemin arkasındaki bağcıkları çözmeye başladı. İçinde bulunduğumuz umutsuz dünyaya ve savaşa rağmen, elleri vücuduma dokunduğunda umutsuz bir his vermiyordu. Aksine, bilinçli, dikkatli ve saygılı bir şekilde giysilerimi parça parça, katman katman çıkarıyordu.

Hava hâlâ soğuktu ama onun coşkulu enerjisi benimkiyle iç içe geçtikçe, hızlanan nefeslerime ve hızla atan kalbime karşılık olarak yükselen büyüsunü hissettikçe ve etrafımızda bir sıcaklık kozası oluşturdukça bu soğukluk daha az fark ediliyordu.

Ve arkamı döndüğümde onun gömleğinin düğmelerini çözüp bir kenara attığını, kemerini çıkardığını ve pantolonunun kalçalarında nefis bir şekilde aşağı sarkmasına izin verdiğini görünce soğuşu tamamen unuttum.

Keşke onun bu görüntüsünü hafızama kazıyabilseydim, belki bir daha asla üşümezdim.

Ay ışığı, çıplak göğsüne doğru açılardan vuruyor, sert sırt çizgilerinin üzerinden, geçirdiğı tüm yaraların üzerinden geçerek, gözlerimi aşağıya, düşük bel pantolonunun hemen altında gizlenmiş etkileyici çıkıntıya çeken kas hatlarını vurguluyordu.

Vücudumda yükselen sıcaklık dayanılmaz hale geldi; ne yaptığımı fark etmeden ellerim onun üzerindeydi, parmaklarım kıyafetlerinin kalanını tırmalayıarak çıkardı. Dudaklarım onun dudaklarıyla buluştu; hevesime gülümsediğini hissettim, tam o sırada beni acımasızca kavradı, elleri bacaklarımın etli arkasına saplandı ve beni kolayca kaldırıp bacaklarımı beline doladı.

Aramızdaki her temas noktası acı verici, cennet gibi, çıldırtıcıydı; bir yandan çok fazla, bir yandan da yetersizdi.

Beni köşeyi dönüp salona, orada bekleyen battaniye yığınınına doğru taşıdı. Beni yatırmaya başladı ama o sırada bir öpücük çaldım; bu öpücük

hızla daha derin bir hal aldı, dili benimkine değdi, inlemeleri boğazımda yankılandı.

Bir sonraki hatırladığım şey, sırtımın kanepenin arkasındaki duvara dayalı olmasıydı ve ağzı nefessiz kalıp yalvarana kadar benimkini hırpalamaya devam ediyordu.

Nefes alabilmek için sadece birkaç santim geri çekildi ve dudaklarımı hafifçe ısırıp emerek bir süre daha tahrik ettikten sonra, "Bunu Tarnath'ın tüm vatandaşlarının, muhafızlarımız da dahil olmak üzere, önünde yapmaya ne kadar yaklaştığımı tahmin bile edemezsin," dedi.

Bu düşünceyle ayak parmaklarım kasıldı.

"Bunu ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin." Elini biraz gevşetti, ayaklarımın yere düşmesine izin verdi, böylece eli bacaklarımın arasına daha kolay girebildi.

Parmakları içime daldığında nefesim kesildi, bunun sonucunda vücudumu saran haz neredeyse dizlerimi titretecekti.

"Senin de çok istediğin gibi," dedi boğuk bir sesle, "bacaklarının arasında biriken bu tatlılığa bakılırsa." Parmaklarını geri çekti ve ağzına götürerek, daha önce kek kremasını yediğim aynı coşkuyla yalayıp temizledi.

Tek dizinin üzerine çöktü. Bacaklarımdan birini kaldırıp omzunun üzerine koydu, uyluklarımı aralayarak yüzünü aralarına bastırdı. Ellerim dalgalı saçlarına dolandı, sıkıca kavradım; o da dilini üzerimde çalıştırdı—yavaş, uyuşuk yalamalar ve nazik nefesler, sonra daha tamamen, daha güçlü bir şekilde içeri soktu.

Duvarın soğuk ve pürüzlü yüzeyine aldırmadan, adeta duvara doğru eriyordum. Tuğlaların keskin ısırığına rağmen sırtımı kamburlaştırarak onu daha da derine çekmeye çalışıyordum. Bir elim saraya dayanırken diğer elim saçlarında kalmış, içimden geçen sıcaklık ve coşku dalgaları arasında dengemi korumaya çalışıyordum.

Dakikalar sonra geri çekilmeye başladı—tam da bir rahatlama hissetmeye ve onu kovalamaya başladığım sırada—ve ben de karşılık olarak bir dizi küfür savurdum.

Tekrar doğrulup çenemi kavrayarak bakışlarımı ona çevirirken, gözlerindeki şeytani parıltı geri geldi. "Şimdiden sabırsızlanmaya mı başladık?"

Elini tutarak onu salona doğru götürdüm ve yavaşça minderlerin üzerine oturttum.

Üzerine tırmanıp, vücudunu kucaklayarak eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarıyla birleştirdim. Saçlarım tokalarından daha da gevşedi, aramızda dağınık bir perde gibi döküldü. Bir elini dalgaların arasına sokup, başımı kavrayarak beni daha da sertçe dudaklarına çekti ve öpüşümüzü derinleştirdi. Diğer eli sırtımdan aşağı, kalçamın kıvrımına doğru kayarak bacaklarımın arasını kavradı. Parmakları okşadı, sıkıştırdı ve hafifçe dürttü, ta ki tamamen uyarılmamla kaplanana kadar. Sonra iki eli de beni kavrayıp, kalçalarımı aşağı doğru yönlendirdi ve merkezimi sertleşmiş penisinin üzerinde sürükledi.

Ona ilk dokunuşum beni neredeyse terden sıırılsıklam olmuş göğsüne yığılıp titremeye itti. Ama dik durdum, kalçalarımı sallayarak daha fazlasını kovaladım. Baskıyı artırdıkça, keskin bir nefes aldı ve bu ses beni bir kez daha boşalmaya tehlikeli derecede yaklaştırdı.

Bunun olabildiğince uzun sürmesini istediğim için geri çekildim.

Boynundan göğsüne doğru öpücük izleri bıraktım, dudaklarımı her bir yara izine bastırmak için zaman ayırdım. Sonra aşağıya, karnının sert çıkıntıları boyunca indim ve sonunda dilimle penisinin ucunda dans ettim. Birkaç kışkırtıcı dokunuştan sonra, onu daha da derine, ağzımın içine aldım, gözlerimi yüzüne dikerek tepkisini izledim.

Bu tepki inanılmazdı.

Başını geriye doğru eğdi. Gözleri hafifçe kapandı, normalde gergin olan kaşları gevşedi ve dudakları hafifçe aralandı.

Onu daha önce hiç bu kadar teslim olmaya yakın görmemiştim.

Parmakları bir kez daha saçlarıma dolandı, beni yerimde tutarken kalçalarını hareket ettirerek kendini boğazıma daha da derine itti. Bu şekilde birkaç itişten sonra, kendinden geçme ve yıkım arasında bir ses onu parçaladı. Yüzümü bir kez daha elleriyle kavradı, beni vücudunun üzerine doğru çekti, ağzımı kendi ağzına yaklaştırdı ve dağınık, vahşi bir öpüşmeye başladı.

Sonra kollarını belime doladı, beni kendine doğru çekti, dizlerimi uyluklarının iki yanına yerleştirdi ve doğrulup ayaklarını yere bastı.

Kucağına yerleştim, bir şekilde kalçalarımı tekrar hareket ettirme isteğine karşı koymaya çalıştım.

Orada, birbirine dolanmış, gümbür gümbür atan kalplerimiz ve yoğun arzularımızla dengede dururken, durdu, saçlarımı yüzümden çekti ve kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Büyülenmiş gibiydi neredeyse. Daha yavaş bir şekilde beni öpmeye başladı; dudaklarını değdirebildiği her yere. Tadını

ıkarabildiği her sıcak tenime. Yüzümü, boğazımı, göğüslerimin sertleşmiş uçlarını.

"Az önce bahsi kaybettin," diye fısıldadı boynuma öpücükler kondururken.

"Yaptım."

"Bu da demek oluyor ki, bir ödöl daha kazanmayı hak ediyorum."

"Öyle, değil mi?"

"Mm." Parmaklarını kalçalarımaya sapladı, kavrayışını sıkılaştırdı ve beni daha da kendine doğru çekti. "Ve bu, senin içinde olmamla sonuçlanacak demek oluyor."

"...Nedense, bu durumda kaybettiğimi hissetmiyorum."

Gölümsedi, dudakları tekrar boynuma değdi. "Şimdi, seni nasıl almak istediğime karar vermem gerekiyor."

Nefesim kesildi ve gözlerim kendiliğinden kapandı, olasılıkları hayal etmeye başladım.

"Seni bu saraydaki neredeyse her mobilyanın üzerine eğmeyi düşündüm..." Tembelce göğüslerimin hatlarını okşadıktan sonra dokunuşunu yanlarımdan aşağıya, bacaklarıma doğru kaydırđı; bacaklarım hala onun yanındaydı. "Ama böyle diz çökmüş halini de seviyorum."

Bundan başka hiçbir uyarıda bulunmadan, elleri bacaklarımanın altına kaydı ve beni daha dik bir diz çökmüş pozisyona doğru çekti.

Kollarımı boynuna doladım. Üzerinde dengemi korurken, o da bir elini ereksiyon halindeki penisinin etrafına sardı, okşadı ve girişimin üzerinde gezdirdi, sonra da sadece ucunu içime soktu.

Onun kalınlığına alışmaya çalışarak hafifçe geriye yaslandım. Boşta kalan eli yukarı uzandı, parmakları boğazımı okşadı, göğsüm ve karnım boyunca pençe gibi kıvrıldıktan sonra kalçamaya yerleşti ve beni daha da tamamen üzerine çekti.

"Üzerine otur," diye talimat verdi, parmakları derime daha da derine batarken.

Yavaşça ona yaslandım, o beni santim santim doldururken hafifçe inledim. Kalınlığı, görüldüğünden bile daha etkileyiciydi. İki eli de kalçalarımaya yerleşti, dengemi sağlamama yardımcı olurken bir yandan da beni okşayıp gererek daha da aşağıya inmemi teşvik etti.

"O kadar mükemmel sıkı ki," dedi, beni daha sıkı kavradı, kasları gerildi ve beni yavaş, kusursuz bir ritimle penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdi. Ben de ona daha güvenli, daha akıcı bir şekilde binmeye

başladığımda, kalçalarını daha sert ve daha sert itişlerle bana doğru kaldırdı; birleşmemizin tatlı, kaygan sesleri gece havasında yankılandı.

Elini başımın arkasına koydu, yüzümü kendine doğru çekti, ağzını kulağıma yaklaştırdı ve hırlayarak, "Ellerini koltuğun arkasına dayayın," dedi.

Öyle yaptım, öne eğildim ve aynı hareketle yüzümü boynunun yanına gömdüm. Hem ilkel hem de samimi bir his verdi; onun hareketleri daha sert, daha hızlı hale gelirken, giderek daha pervasız bir tutkuyla bizi bir araya getirirken, ben de ona yaslandım.

Aramızdaki tutku daha da alevlendi. Ağırlığımızın kaymasıyla kanepenin gıcırdadı. Hava, gölge ve ışığın girdaplarıyla doldu, öylesine iç içe geçmişlerdi ki kimin kime ait olduğunu söylemek imkansızdı. Birkaç mutlu dakika boyunca, hangi büyüünün kime ait olduğu önemli değildi; ben onundu, o benimdi ve etrafımızdaki dünya bulanıklaştı, tüm farklı yönleri ve ayrılıkları bizim varlığımızın saf gücüyle ortadan kalktı.

Boğazımdan yükselen ilk kurtuluş çığlıkları arasında Aleks beni güçlü bir kucaklamayla sardı, kendine doğru çekti ve daha da derinden içime gömüldü. Elleri omuzlarıma dolandı, beni kendine doğru çekti ve birlikte mutluluğun dalgalarını huzurlu, titrek sonlarına kadar sürdük.

Orgazmımın son dalgaları vücudumu titreterek geçtikten sonra, kollarımı boynuna dolayarak, nabzım hâlâ hızla çarparken ona doğru yığıldım. O da kanepenin arkasına yaslandı, beni de yanında sürükleyerek üzerimize sarılacak bir battaniyeye uzandı.

Bir süreliğine, ikimizden başka hiçbir şeyden habersiz, tam bir mutluluk hali içinde yaşadık.

Sonunda kendimi ondan ayırdım. Bana gömleğini uzattı. Ben gömleğini giyerken o da pantolonunu tekrar giydi ve hemen göğsüne yaslandım. Çenesini başıma yasladı, kolunu gevşekçe belime doladı, ben de gözlerimi kapatıp müzikle dolu, canlı ve renklerle dolu bir dünyanın hayaline daldım.

"Gerçekten de epey ödül kazanıyorum, değil mi?" dedi birkaç dakika sonra, sözleri saç derimde hoş bir karıncalanma hissi uyandırarak.

"Ve bir bahsi kaybetmem konusunda hiç bu kadar nazik davranmamıştım," diye yanıtladım esneyerek.

Parmakları omurgam boyunca kaydıktan sonra başımın yan tarafına yerleşti ve saçlarımı okşadı. "Tekrar kaybetmek istediğin zaman bana haber vermen yeterli."

Uykulu, hafif bir kahkahayla karşılık verdim, gözlerimi tekrar kapattım, göğsüne daha da sokuldum, onun rahatlatıcı kokusuna gömüldüm ve başka hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Uzaktan gelen çan sesleriyle uyandım. Yüksek, çınlayan notalar, soğuk bir rüzgar gibi vücudumu sarstı. Ziyaretçileri karşılamak için yapılan geleneksel bir çağrıydı; kardeşim dün konuşmamızda bundan bahsetmişti. Beni uyarmıştı.

Aleks çoktan kalkmıştı, salonun kenarına tünemiş, bu saraya geldiğimizden beri hiç bu kadar puslu olmamış gökyüzüne bakıyordu. Uyandığımı fark edince beni yanına çağırdı, kollarına aldı ve odamdan getirdiğimiz kalın battaniyelerden biriyle beni sardı.

Uzun süre konuşmadan oturduk. Yeni günü ve bizi bekleyen zorlukları görmezden gelmek çok cazip geliyordu; sanki bunları görmezden gelmek onların ortadan kalkmasını sağlayacakmış gibi.

"Gökyüzü her zamankinden daha karanlık görünüyor, değil mi?" diye fısıldadım, daha çok kendi kendime.

Hemen cevap vermedi, sadece elini battaniyenin altından çıkarabilmek için pozisyonumuzu değiştirdi. Bileğini çevirdi ve parmaklarını hafifçe bükerek, emrine hafif sihir kıvılcımları çekti.

Bir an sonra, yanımızdaki duvardaki gölgelerin arasından süzülen bir ışık huzmesinin, en azından bir anlığına, karanlık ve kasvetli gökyüzünden dikkatimi dağıtan göz kamaştırıcı bir desen oluşturduğunu izledim.

Onun bunu en son yaptığı anı hatırlayınca hafifçe gülümsedim ve tıpkı çocukken olduğu gibi, ona katılma isteği duydum. Elim de kalktı, avucuma gölgeler çağırdım ve onları onun havada süzülen ışık parçacıklarına doğru yönlendirdim. Nazikçe birbirine karışarak gri tuğlalara yansıyan desenleri değiştirdiler, akıcı, değişen şekillerden oluşan bir gösteri yarattılar; sanki canlıymış gibi görünen şekiller; sihirli bir canlı dokuma.

Gücümüzün farklı tonları karmaşık bir uyum içinde yükselip alçalırken, bir şeyin farkına vardım.

Ona aşık olmuştum.

Her şey, bir anlığına da olsa, durmuş gibiydi, kalbim de dahil.

Keşke yerimde durabilseydim.

Ama kafamda daha iyisini biliyordum. Dünya durmamıştı. Hiçbir şey durmamıştı. Ne Yukarı, ne Aşağı. İkisi de çarpışmaya, nasıl savaşacağını henüz bilmediğim savaflara doğru hızla ilerliyordu. Yarın geliyordu ve yarın, beni yönetmemi, kurtarmamı bekleyen insanlarla dolu bir odanın karşısına çıkmak zorunda kalacaktım. Kimi sevdiğimden bağımsız olarak.

Gölgelerime odaklanmayı kaybettim; dağıldılar ve Aleksander'in ışığının çoğunu da beraberlerinde götürdüler.

Bir başka çan daha çaldı, sesi alçak, yankılı ve soğuktu ve kalbim paramparça olacakmış gibi hissettim.

Onuz Dokuzuncu Bölüm

Nova

ELBİSEM, UMDUĞUMDAN BİLE DAHA GÜZEL BİR ŞEKİLDE ORTAYA çıkmıştı; Aleks'le birlikte ölçü ve malzeme almak için dükkana uğradığımızdan beri sadece bir buçuk gün geçmiş olmasına rağmen bu inanılmaz bir başarıydı. Terzi, aceleci sürece rağmen vizyonumu bir şekilde yorumlamayı başarmıştı ve şimdi yatak odamdaki aynalardan birinin önünde bir tabureye çıkmış, onun eserinin son halini hayranlıkla izliyordum.

A kesimli elbise ilk bakışta koyu kırmızı görünüyordu, ancak korsaj boyunca uzanan siyah boncuk işlemleri ve vücudu saran ince koyu tül katmanı, gerçek rengini belirlemeyi imkansız kılıyordu; ışıktandırmaya ve açılara bağlı olarak tonlar arasında parılıyordu, sürekli değişen bir kan ve gölge karışımıydı—Ay Dokuyucu Festivali gecesinde giydiğim elbiseye bir saygı duruşu niteliğindeydi, sadece daha uzun ve daha ağır, daha kaliteli kumaşlarla dikilmişti.

O gece kendimi güçlü hissetmiştim. Kararlıydım. Ve bu gece de o tür bir güce ihtiyacım olacağını hissetmiştim, bu yüzden o elbisenin bana verdiği duyguyu yeniden yaratma umuduyla bilerek aynı elbiseyi yeniden dikmeye çalışmışım.

Aeris, yüzümden uzak tutmak için karga kanadını andıran narin bir tokayla tutturulmuş örgülü bir tutam dışında, saçlarımı büyük, gevşek dalgalar halinde açık bırakmıştı. Topuklu botlar ve uyluğumun iç kısmına bağlanmış küçük bir bıçak da kombini tamamlıyordu.

Bıçaklara hiç ihtiyacım olmayacağını umuyordum, ama... eski alışkanlıklar.

Hazır olduğumda, eski bir alışkanlığıma geri döndüm; Phantom'un önünde diz çöktüm ve kollarımı sıkıca ona doladım—bu, Rose Point'teki kraliyet görevlerimizi yerine getirirken her zaman yaptığımız gibi, iyi şans için bir kucaklaşmaydı.

“Bunu başarabiliriz, değil mi?”

(Başka seçeneğimiz var mı?) diye karşılık verdi, başını yana eğerek.

İçimden bir ah çektim, yakasını düzelttim; misafirlerimizin önünde en iyi şekilde görünmesi için elbisemle birlikte yaptırmamı ısrarla istediği, gösterişli, mücevherli bir yakaydı bu. Kulaklarının arasını hafifçe kaşıdıktan sonra ayağa kalktım ve kapıya döndüm.

Sadece bir kraliyet görevi daha, diye kendi kendime telkin etmeye çalıştım. Tıpkı eski zamanlardaki gibi.

Aşağı inerken kardeşim beni karşıladı. Dün ve bugün tüm gün boyunca onun ilgisini çekmek için yarışan misafirler ve saray sakinlerinin sayısına bakıldığında, yalnız olması şaşırtıcıydı.

"Kaçmayı başardım," dedi yüzümdeki şaşkınlığı okuyarak, "ve seni kontrol etmeye gelmek istedim."

"Gerek yoktu; iyiyim."

"Şey, bu bana bir süreliğine uzaklaşmak için bir bahane verdi," dedi sırtarak.

"Yardımcı olabildiğime sevindim o zaman."

"Bu arada, çok güzel görünüyorsunuz."

"Sen de gayet güzel görünüyorsun."

"Öyle mi?" İşlemeli ceketinin yakasını abartılı bir şekilde çekiştirdi. "Sanki yavaş yavaş boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Ama Aveline bunun uygun bir kraliyet izlenimi vereceğini söyledi, bu yüzden..." Omuz silkti.

"Burada onun demir yumrukla yönettiği kurallardan kimse kaçamıyor, değil mi?"

Ona verdiğim hafif gülümsemeye karşılık verdi. "Hiçbirimiz değil. Biliyor musun, ona tacı birkaç kez vermeyi bile teklif ettim ama almayı reddediyor. Saçlarıyla uyumsuz olacağını söylüyor."

Gülümsemem daha da genişledi.

Giyisleriyle oynamayı bıraktı ve bana kolunu uzattı. "Misafirlerimiz akşam yemeği masasına katılmadan önce bir iki saatimiz var," dedi. "Belki

de akşamın gündemine başlamadan önce ordumuzun kaydettiği ilerlemeyi görmek istersiniz? Umarım bu, ikimize de biraz güven verir."

Bu düşünce beni endişe ve belirsizlikle doldurdu. Ama bir şekilde koluna girmeyi başardım ve diriltlen Graykeep askerlerinin çoğunun barındırıldığı eğitim alanına bakan kanada doğru ilerlerken tereddüt etmeden yanında yürüdüm.

Yolda Grimnor'u almak için durduk. Graykeep'teki olaylardan sonra kendime gelene kadar güvenli bir şekilde saklanması için odasına geri götürülmüştü, ancak hem ben hem de kardeşim akşamki toplantılar için yanımda olması gerektiği konusunda hemfikiridik; Aveline, kıyafetimle uyumlu bir taşıma yöntemi bile sağlamıştı—belimde zarif bir şekilde duran, kılıcı destekleyen ve kıyafetin akışını bozmayan geniş, süslü ama hafif bir kemer.

Ayrılmadan önce tereddüt etmeye başladım, gözlerim Luminor'a takılmıştı.

Kardeşim de durdu, bakışları benimle Işık Kılıcı arasında gidip geldi. Kendi kılıcıma ve kontrol edebileceğim güce odaklanmamı söyleyeceğini bekliyordum, ama beni şaşırttı ve şöyle dedi: "Bilgin olsun, Işık Kralı konusunu ziyaret konseyimize getirmeyi planlıyorum. Bu kılıcı kullanma olasılığının tamamen göz ardı edilmemesi gerektiğine karar verdim."

"...Gerçekten mi?"

"Graykeep'te ve ondan önce Erebos dışında yanınızda yaptıklarından sonra, onun sonuçta bir değer olabileceğini düşünmemek aptallık olurdu. Ancak sizi uyarmalıyım ki, bu fikir muhtemelen misafirlerimizin çoğu tarafından iyi karşılanmayacaktır. Onlar, Yukarı Olanı çok uzun zamandır düşman olarak görüyorlar; ikiniz arasında gelişen bağa rağmen ona kolay kolay güvenmeyeceklerdir."

Sinirden tenim kızardı ama haklı olduğunu bildiğim için başımı salladım.

"Aleksander'le de bu konuyu zaten konuştum," diye ekledi.

Bir an için nutkum tutuldu.

Birbirleriyle konuşmuşlardı.

Üstelik bir konuda anlaştılar.

Belki de geleceğimiz için hâlâ bir umut ışığı vardı.

Bastian, "Zaten oldukça gergin olan bu toplantıya daha fazla kıvılcım eklememek için ilk toplantıya katılmamasını önerdim ve o da bunu kabul

etti. Ancak önümüzdeki günlerde onun bu süreçteki rolünü değerlendirme fırsatımız olacağını düşünüyorum." dedi.

Onsuz bu ilk sınavla yüzleşme düşüncesi göğsümde rahatsız edici bir sıkışma hissi yarattı, ama bir şekilde üstesinden gelecektim.

Grimnor'u belime iyice bağladım, bir yandan da kardeşimin arkamızdan odayı nasıl kapattığını izleyip aklımda notlar aldım, sonra da yolumuza devam ettik.

Akşam yemeğinin çoktan hazırlanmaya başlandığı mutfağın yanından geçtik; kavrulmuş etlerin, otların ve taze pişmiş ekmeğin kokusu havayı dolduruyor, midem gurulduyordu. Tahmin edileceği gibi, Phantom bizi burada bırakıp, daha küçük ve daha az korkutucu bir forma bürünerek mutfağa doğru koştu. Saray hizmetkarlarını, ikramları hak ettiğine ikna etmeyi bir sanat haline getirmişti; gözümünden kaybolmadan önce en az üç parça yiyeceğin ona doğru atıldığını gördüm. Gözlerimi devirdim ama onu yanıma geri çağırmadım; en azından birimiz bu geceki ziyafetin tadını çıkaracaktı.

Eğitim alanının çevresine yaklaşırken, silahların şangırtısı ve savrulması, zırhların çarpışması ve bağırışlarla verilen emirler ve çaba iniltileriyle karışmış bir gürültü karmaşası bizi sürekli olarak vurdu.

Yukarıdaki koridorlardan geçerek bahçeye bakan salona girdik ve aşağıda yer alan hareketli ortamı seyrettik.

Cephanelikten eşyalar çıkarılıp envanteri çıkarılıyor, temizleniyor, tamir ediliyordu. Asker grupları kılıç oyunları ve tatbikatlar yaparak, savurma ve hamlelerle kaslarındaki pası atıyorlardı. Hizmetkarlar amaçlı bir şekilde hareket ederek, teçhizatı hazırlıyor, bıçakları biliyor ve her şeyin yolunda olduğundan emin oluyorlardı.

Birkaç dakika boyunca öylece durup izledik. Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde sağa sola bakındı, gördüğüm her şeyi saymaya ve değerlendirmeye çalışırken, bu uyanan ordunun şansımızı nasıl değiştirdiğini anlamaya çalışırken ağzım kurudu.

"Kaç tane?" diye sordum kardeşime sessizce.

"Yüz kişiye yakınlar."

Graykeep'te onların arasında olduğumda daha fazla kişi gibi hissetmiştim. Böylesine ağır bir görevi, üstelik detaylarını henüz netleştiremediğimiz bir görevi, bu kadar az sayıda kişiye yüklemek...

Dokuz gün.

Dokuz gün içinde zorlu bir plan şekillendirecek, takipçilerimizi bunu uygulamaya hazırlayacaktık. Başımı dik tutmaya ve moralimi yüksek tutmaya çalıştım, ama yine de "Yeterli olacak mı?" diye sormadan edemedim.

Kardeşim başını bana doğru eğdi, yüz ifadesini çözmek imkansızdı.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, vücudum geriliyor, kasvetli bir cevaba hazırlanıyordum.

Hayır. Hayır, elbette yeterli değil. Kapıdan içeri adım attığımız anda ezileceğiz, ama bir şeyler denemekten başka çaremiz yok.

Ama onun söylediği şeydu: "Graykeep'ten döndüğümüzden beri havadaki değişimi hissediyor musun? Hazırlıklar arasında ara sıra duyulan kahkahaları duydu mu? Onlara hizmet eden hizmetkarlar arasındaki heyecanlı sohbetleri? Umut gibi geliyor. Karanlıkta bir şans gibi, ne kadar küçük olursa olsun."

Aşağıdaki kalabalığa doğru baktım. Şimdi daha dikkatli dinliyordum, ne yaptığını duyabilir miyim diye.

Bastian, "Geleceğimiz için savaşıyoruz," dedi. "Önümüze çıkmak isteyenler geçmişe tutunuyorlar. Ve onların kaybedecek her şeyi var, bizim ise hiçbir şeyimiz yok; bu da bence bundan sonra hangi stratejiyi seçersek seçelim bize bir avantaj sağlıyor."

Dudaklarımı ısırdım, içimden sessizce onun haklı olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım.

"Bu akşam bizimle konuşacak birkaç parlak zekalı insan var; eminim ki birlikte sahip olduğumuz kaynakları en iyi şekilde nasıl kullanacağımızı bulacağız." Bakışlarını güneşe çevirdi, zamanı ölçtü. Kaşlarını çatarak, "Onlardan bahsetmişken, sanırım bir yere ihtiyacım olup olmadığına bakmalıyım. Bir saat sonra ziyafet salonunda görüşürüz, tamam mı?" dedi.

Başımı salladım, gerçi belki de ona ziyaretçilerimizden daha çok ihtiyacım olduğunu itiraf etmek de içimden geliyordu. Ve sonuçta beni kontrol etmesinden de nefret etmiyordum. Ne kadar yanlış adım atmış olursak olalım, o tanıdık, rahatlatıcı bir varlık haline gelmişti. Ama onu bekleyen tüm yükümlülükleri bildiğim için kalmasını isteyemezdim.

Alnımdan öptü ve sonra gitti, ben de birkaç dakika daha ordumu izlemeye devam ettim, ardından tek başıma ana kanada geri döndüm.

Kısa bir yürüyüşün ardından tanıdık bir yüz daha görünce moralim biraz yükseldi: Tam karşımda duvara yaslanmış Zayn'i gördüm. Yaklaştıkça, durduğu yerin karşısındaki tabloyu fark ettim—bu da Calista'nın

empresyonist fırça darbeleriyle yapılmış, ışıkla dans edip değişen, ona neredeyse rüya gibi, geçici bir nitelik kazandıran bir portresiydi.

Yanına yaklaşırken ve gözlerimi sanat eserine dikerken, "Sanki bu sahneyi daha önce yaşamışız gibi hissediyorum," diye yorum yaptım.

Gülerek, "Lanet olası kadının resminin altında buluşmamak biraz zor, değil mi? Bu saray ona oldukça takıntılı." dedi.

"Çok doğru." Daha önce olduğu gibi, bileğimdeki turkuaz bileklik, Noctaris'in eski Vaelora'sına bakarken tepki verdi. Boncuklu bileklik o kadar sıkılaştı ki yüzümü buruşturdum ve Zayn bana meraklı bir bakış attı.

Rahatsızlığıma rağmen gülümsedim ve tabloda uzaklaştım. Kardeşimin bileziğin yüksek konsantrasyonda saf Vaeloran büyüüne tepki verdiği teorisini hatırlayarak, etrafımızı tarayıp başka bir işaret aradım. Belki de bu saraya yaptığı koruyucu büyüler, bir şekilde onun tüm sanat eserlerine işlemiştir?

Sebebi ne olursa olsun, tüm bunları anlamlandıracak kadar kendimi toparlayamadım. Acı neredeyse dayanılmaz hale gelince, arkamı dönüp koridorda yürümeye devam ettim.

Zayn, elleri ceketinin ceplerinde ve düşünceli bir ifadeyle onları takip etti.

"Bu akşam yemeğe bize katılacak mısınız?" diye sordum, hâlâ huzursuz büyümden ve onu yönlendiren, kolumda fazlasıyla sıkı duran bileklikten dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum.

"Aleks ikimizin de bunu yapmaması gerektiğini düşündü," diye yanıtladı, bakışlarını dümdüz ileriye dikerek. "Anladığım kadarıyla Bastian'la konuştuktan sonra bunu atlamayı kabul etti."

Ses tonundan dile getirilmeyen endişeleri anlayabiliyordum, bu yüzden "Katılması gereken başka toplantılar da olacak" dedim.

"Belki."

"...Hâlâ dengenin mümkün olduğuna inanıyorum. Bu ilk toplantıda öncelikle önermeyi düşündüğüm strateji de bu. Fikre ısındıktan sonra Aleks ve Luminor'u tanıtacağız."

"Peki ya Noctaris'in diğer liderleri bu fikirlerin hiçbirini kabul etmeyi reddederse?"

Ses tonum sertleşti. "O zaman ben de onlarla iş birliği yapmayacağım."

Bana uzun uzun, sorgulayıcı bir bakış attı, sanki ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışıyordu. Sonunda sessizce kıkırdadı ve "Biliyor musun, sonunda beklediğimden daha güçlü çıktın," dedi.

İltifatı önemsemedim. "Şey, henüz sonu değil," dedim, bilekliğimdeki boncukları çevirmeye odaklanarak. Boncuklar garip bir şekilde sıcaktı.

"Hayır," diye onayladı, "sanırım öyle değil."

Sarayın ana bölümüne doğru daha derinlere yürüdük. Ziyafetin hazırlanışının kokusunu bir kez daha aldım ve bu da bana yakında ziyafet salonunda olmam gerektiğini hatırlattı. Vedalaştık, ama kendimi tereddüt ederken buldum, aramızdaki şeylerin henüz tamamlanmadığını hissediyordum.

"Sonra konuşuruz," diye güvence verdim ona. "Ve Aleks'e de her şey bittikten sonra onu bulacağımı söyle."

Hemen cevap vermedi; gözleri donuklaşmıştı ve yüzünde okunaksız bir şeyin gölgesi belirmişti, sanki zihni çok uzaklara dalmış gibiydi.

"Zayn?"

"Özür dilerim." Gözlerini kırpıştırdı, gözleri yeniden odaklandı ve her zamanki rahat gülümsemesi anında geri döndü. "Sadece... elbiseniz."

"Elbisem mi?"

"Bana Ay Dokuyucuları Festivali gecesinde giydiğin elbiseyi hatırlatıyor."

Dolayısıyla o eseri yeniden yaratma çabalarım boşa gitmemişti.

"O gece çok güzeldin," dedi, "şimdi de çok güzelsin."

Yanaklarım kızardı, kendi kendime teşekkür mırıldandım. Başka ne diyeceğimi bilemeden arkamı dönmeye başladım; sonra bir şey aklıma geldi ve olduğum yerde donakaldım.

Yavaşça bakışlarımı tekrar onun gözlerine diktim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Boğazımda oluşan yumruyu çıkarmaya çalışarak zorlukla yutkundum. "...O gece nasıl görüldüğümü nereden biliyorsun?"

Cevap vermedi ama o içten gülümseme yüzünden hiç eksilmedi.

Geriye doğru bir adım attığımda odanın geri kalanı etrafımızda kayboldu. "İki yıl önceydi. Sen... sen iki yıl önce Aşağı'da mahsur kalmıştın. Sen... sen..."

Ayaklarımın altındaki zemin sanki eriyormuş gibi hissettim. Midem alt üst oldu, sanki bir kâbusun içine düşüyordum, etrafımdaki her şey hızla akıp giderken, beni yavaşlatacak bir şeye tutunmaya çalışıyordum. Eğer bir şeye, herhangi bir şeye tutunabilseydim kendimi uyandırabileceğimi düşündüm—

Ama her şey nihayet sessizliğe büründüğünde, Kuzey Uçurumlarının Efendisi hâlâ karşımda duruyordu. Hâlâ bana gülümsüyordu.

"Koş!" diye fısıldadı zihnimin bir köşesindeki ses. "Koş!"

Ama paniğimi belli etmemeye karar verdim. "Lütfen bir dakika izin verin," dedim. "Odamda bir şey unuttum."

"Elbette." Hafifçe eğildi ve ben de tek kelime etmeden oradan uzaklaştım, içimde yankılanan uyarılara rağmen olabildiğince sakın kalmaya çalıştım.

Omzumu çevirip şöyle bir baktığımda, ortalıkta yoktu.

Eteklerimi topladım ve daha hızlı yürümeye başladım.

Köşeyi döner dönmez koşmaya başladım.

Peki nereye?

Yardıma ihtiyacım vardı, cevaplara ihtiyacım vardı, Aleks'i bulup ona anlatmam gerekiyordu—

Eğer zaten biliyorsa durum farklı.

Bu ihtimal beni o kadar hızlı bir şekilde durdurdu ki, sendeledim ve duvara yaslanarak kendimi toparladım. Nefes nefese kaldım. Düşünceler ve açıklamalar zihnimde bir anda uçtu, her biri bir öncekinden daha acı verici, daha imkansızdı.

Ve birdenbire nereye gitmem gerektiğini anladım.

Yapmam gereken buydu.

Duvarı iterek uzaklaştım ve koştum, geçtiğim birkaç kişiyi umursamadan, Luminor'un beklediği odaya ulaşana kadar hiçbir şey ve hiç kimse için duraksamadan ilerledim. Titreyen ellerimle kapıları açmaya başladım. Zayn ile aramıza mesafe koyduğum anda turkuaz bileklik hareketsiz kalmıştı, ama şimdi yeniden canlanmıştı—acı verici bir şekilde sıkıyordu, aksine elimi nazikçe kaldırıp bir o yana bir bu yana çekiyor, parmaklarımı üzerindeki desenler ve semboller üzerinde gezdirerek parlamalarını sağlıyordu.

Korku nefesimi kesmiş, bacaklarımı sanki lastikten yapılmış gibi hissettirmişti, ama yine de ağır kapıları itip içeri girdim. Korkudan daha güçlü olmalıydım. Daha önce daha güçlü olmalıydım. Fırsatım varken bu lanetli kılıçtan cevaplar almalıydım.

İçinde hangi gerçekler saklı olursa olsun, onları görmemin vakti çoktan gelmişti.

Merkezdeki kaideye ulaşmadan önce, yapmam gereken büyüü gerçekleştirmemin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark

ettim; önce bu odayı güvence altına almam gerekiyordu.

Arkamı döndüm, Zayn'in çoktan orada olduğunu ve sessizce kapıları arkasından kapattığını fark edince içimi yeni bir korku kapladı.

Kırkınıc B     

Nova

ELİMİ HAVADA S    LEN İ  IK KILICI'NA DO  RU UZATIYORDUM AMA oldu  um yerde mihlanmı  tım, g  zlerim kapalı kapılara kilitlenmi  ti.

Zayn yakla  tı,   ıkı  ı g  rmemi engelledi; elleri h  l   geli  ig  zel ceplerindeydi, sanki bu birlikte keyif aldı  ımız y  r  y    n bir uzantısıymı   gibi.

Kılıcı i  aret ederek, "Devam et," dedi. "Sanırım artık ger  e  i bilme zamanının geldi."

Bunu zaten bildi  imden    pheleniyordum.

Yine de kendimi zorlayarak ortadaki kaideye do  ru yakla  tım, uzanıp titreyen elimle Luminor'un kabzasına uzandım. Kılı  , kemiklerimin kırılacakmı   gibi hissetmeme neden olan g      bir enerjiyle   evriliydi, ama yine de dayanmayı ba  ardım, kabzayı nazik  e kavrayıp a  a  ı do  ru   ektim.

Bı  a  ın tabanına birkaç parma  ımı koydum.

Bu, son haftalarda yeteneklerim   zerinde ne kadar kontrol kazandı  ımın bir kanıtıydı; g  revime odaklanabiliyordum. D    ncelerimi tam olarak g  rmem gereken geceye, tam olarak g  rmem gereken anlara yo  unla  tırabiliyor, Zayn yakla  tı  a bile   imdiki anı g  rmezden gelebiliyordum.

"G  ster bana," diye d     nd  m   aresizce. "L  tfen, l  tfen bana g  rmem gerekeni g  ster."

G  z kapaklarımda ardında renkler ve   ekiller birbirine karı  tı. Mavi ve g  m    bayraklar; karo d    eli geni   bir verandaya bakan y  kselen beyaz bir

bina; yıldızlarla dolu bir gece gökyüzü; sarmaşıklarla kaplı sütunlar...

Rose Point.

Rose Point'e geri dönmüştüm.

Bedenler birer birer görüş alanıma girdi. Çoğu arka planda bulanık bir şekilde kaldı, konuşmaları anlaşılmaz bir gürültü karmaşasıydı. Ama ayaklarının yere vuruşlarının titreşimini hissedebiliyor, yedikleri yemeklerin baharatlarını ve şaraplarının keskin tatlılığını koklayabiliyordum...

Göğsümde şiddetli bir çarpıntı hissettim ve bunun kendi kalbim mi yoksa dokunduğum kılıcın atan büyü mü olduğundan emin değildim. Her iki durumda da, kısa sürede acı verici hale geldi. Yüksek sesli. Yavaşça ama emin adımlarla yükseliyor, diğer her şeyi bastırıyordu.

Tak tak tak—

Sonra her şey durdu, görüntü Luminor'u tutan bir kişiye odaklandı. Garip bir açıydı ve görüntüsü biraz bo distorteddi; sanki sahneyi kılıcın yansıtıcı yüzeyinde izliyormuşum gibi.

Ama kılıcı tutan dövmeli kolları tanıdım.

Zayn.

Müreккеple çizilmiş sarmaşıklar ve dikenlerden oluşan tanıdık, karmaşık doku... ama şimdi o dikenlerden birinin yanına gizlenmiş yeni bir sembol fark ettim. Parlıyordu—sisin içinde bir işaret feneri gibi parlayan küçük bir daire. Merkezinden yayılan ışık huzmeleri, ortaya doğru giderek daha parlak hale geliyordu ve iki hilal şekli, ışığı koruyan bıçaklar gibi, dairenin her iki yanından kıvrılarak uzaklaşıyordu. Bu sembolün merkezi, tıpkı o kader gecesinde verandada patlayan duman gibi, hafızadan dumanlar yükselirken görünür kalan tek şeydi.

Sonrasında olanları gördüğüm kadar hissettim de; sanki kılıç canlıydı, kullananın duygularını emiyordu. Bin yıllık nefret tek bir harekete, neredeyse akıl almaz bir öfkenin tek bir güçlü darbeye yoğunlaşması gibiydi. Kılıcın ete saplandığı anı da hissedebiliyordum. Sıcak kan, sanki kendi kolumdan aşağı akıyormuş gibi, kılıcın ucundan aşağı akıyordu.

Ama o benim kanım değildi.

Babaminkiydi.

Bir kalp atışı sonra yüzü net bir şekilde belirdi. Her şey gibi çarpık olsa da, yüzündeki ıstırap acı verici derecede açıktı.

Başka yöne bakmak, uyanmak, kendi gözlerimle binlerce kez yeniden yaşadığım, çok net anılarımda yer eden bu dehşetten kaçmak istedim...

Sonra rüyada başka bir kişi belirdi ve beni yerimde tutuyordu.

Aleksander.

Elleri Luminor'un kabzasını kavradı. Yine, duyguların silah aracılığıyla aktarıldığını hissedebiliyordum. Kafa karışıklığı, şok, acı anıları. Ve şimdi anladım ki, o kılıcı kana bulayan o değildi; o sadece hasarı değerlendirmeye, tıpkı benim gibi kaosu anlamlandırmaya çalışıyordu.

Sıradaki kendi yüzümdü. Hafızanın bu donuk aynasında parlayan genç kadını zar zor tanıdım. Gölgede kalmış yüzündeki öfkeden uzaklaşmış, korkusundan çok uzakta ve yükseklerde bir yerlerde süzülüyormuş gibi hissettim.

Ya da belki de kendimi tanımak istemedim.

Çünkü ne kadar aptalmışım.

Artık yeter demiştim. Gözlerim birden açıldı. Zayn'e baktım, nefes nefese, önümdeki kanıtlara rağmen hâlâ inanamıyordum. Kolundaki dövme titreşiyordu, altın rengi ışığı tıpkı rüyadaki gibi çemberin merkezinde en parlak şekilde parlıyordu. Daha önce hiç fark etmemiştim—ama belki de yeterince dikkat etmemiştim.

Başka neleri kaçırmıştım?

Gözlerimi açma cesaretini gösterseydim muhtemelen birçok şeyi görebilirdim. Ama Aleksander hakkındaki gerçeği görmekten, onun hakkında yanılmaktan o kadar korkmuştum ki, hemen yanında duran dehşeti tamamen gözden kaçırmıştım.

"İlginç bir şey gördün mü?" diye sordu Zayn, anlamlı bir sırtışla.

Yutkundum, kelimelere yer açmaya çalışarak. "Sen... sen onu öldürdün."

"Çoktan işlenmesi gereken bir cinayet. Seni yanına alıp bu savaşa bulaştırmamalıydı. O, Yukarıların kralıydı; Aşağılara neden yardım etmeyi kabul ettiğini asla anlamayacağım. Ama bedelini ödedi. Ve ben işimi bitirmeden önce annen de ödeyecek."

"...İki dünyayı da en başından beri biliyordunuz."

"Ah, ben bundan çok daha fazlasını biliyorum."

"Nasıl?"

Cevap vermedi, ama kolundaki sembolün altın rengi ışığı hareket etti, bir hareket illüzyonu yarattı ve bana, saklandığı sarmaşıkların altından sinsice çıkan bir yılanı hatırlattı.

Parıldamasını izlerken, tüyler ürten, korkunç bir olasılık kalbime yerleşti ve bir türlü çıkmadı.

"...Kolundaki o iz ne?" diye fısıldadım.

Ona şöyle bir baktı, sanki titreşme ve hareket şeklini yeni fark etmiş gibiydi. "Yukarıdaki koruyucuların güçlerini zincirlemeye başlamadan önce, büyüünün azaldığına, dikkat etmeye değmeyeceğine beni ikna etmeye çalışmadan önce, senin de benzer bir tane vardı; sanki onların oyunlarına kanacaktım gibi."

Zihnim hızla çalışıyordu, bu saraya girdiğimden beri öğrendiğim her şeyi hatırlamaya çalışıyordum.

Thalia ne demişti? İki dünya arasında özgürce seyahat edebilen tek varlıklar Vaelora'lardı. Ay Dokuyucu Festivali gecesi beni böyle mi görmüştü? Ve açıklayamadığım diğer her şey... bileziğimin rastgele gibi görünen tepkileri... Aleks'in ben gelene kadar geçirdiği tuhaf koma halleri... ve daha neler neler, daha neler—

"Üzgün görünüyorsunuz, Prenseler."

Bakışlarım birden onun gözlerine kaydı. "Sen..." Sözlerim boğazımda düğümlendi.

Yüzündeki kibirli ve soğuk gülümseme büyüdü ve bu görüntü vücudumu öfkeli bir sıcaklıkla doldurdu.

Çenemi kaldırdım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. Adını söyleyecektim ve korkmayacaktım.

En azından o an için korkmama izin vermeyi reddettim.

"Lorien Blackvale." Sesim kısık ama güçlü çıktı. "Farklı bedenleri ele geçirme yeteneğiniz bir efsane değil."

"Çok zekice. Son birkaç haftadır senden beklediğim gibi." Bana doğru yaklaştı. Grimnor'un kabzasına uzanmaya başladım. Ama dikkati benden uzaklaştı, bunun yerine arkamda süzülen kılıca yöneldi.

Vücudunun kenarları hafifçe parlamaya başladı, sanki büyüü Luminor'un varlığında uyanıyordu. Ya da belki de artık onu bastırmakla, gerçek kimliğini gizlemekle uğraşmıyordu.

Geçtiğimiz haftalarda bunu benden nasıl sakladığını, bunca zamandır bunca insandan nasıl gizlediğini bilmiyordum. Ama şimdi kendi büyüüm onunkine karşılık olarak yükseliyordu; tahmin edebileceğimden çok daha büyük bir gücü barındırdığına dair daha da inkar edilemez bir kanıt.

Benden küçük karanlık bulutları yükseldi ve onların kıvrılıp savrulmasını izlerken kendi kendime, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadığımı duydum.

Bakışlarını benimkine indirdi. "Yüzyıllar boyunca, Noctaris'in bir düzine farklı göz tarafından solup gittiğini izleyerek, yaşam gücünün,

büyüsünün son kalıntısının nihayet tükeneyeceği günü bekleyerek ayakta kaldım. Ve sona ermeye çok yakındı."

"Calista, Gölge Vaelora'nın sonuncusu olmalıydı. Ona verdiğim son, büyüünün yeniden doğmasını imkansız kılmalıydı." Omuzlarını silkti, sanki üzerlerindeki yüzyılların ağırlığını kaydırıyormuş gibi. "Sonra, yirmi beş yıl önce, bir şekilde sen doğdun. Bunun olduğunu o an anladım, çünkü iki Vaelora'nın her zaman paylaştığı bağ aracılığıyla hissettim—ilk nefesin göğsümde dönen bir bıçak gibiydi. Ve büyün..." Bakışları üzerimde gezindi, tüylerimi diken diken eden yavaş bir inceleme. "Ayrı dünyalarda olsak bile, hayranlık uyandıran bir şeydi."

Kılıç unutulmuştu, Lorien'in tüm dikkati ve yoğunluğu artık bende idi.

Geri adım atma isteğine karşı koydum.

Korkumu göstermeyeceğim.

"Seni saklamaya çalıştılar. Büyünün bu kadar hızlı veya fark edilir şekilde gelişmeyeceği bir yere götürmeye çalıştılar. Ama seni çok geçmeden buldum."

Ensem den aşağı doğru buz gibi bir gerçek daha belirdi ve neredeyse kendimi kaybettim. "...Bebekken kardeşimi ve beni öldürmeye çalışan sendin."

Gülümsemesi yerini daha çok bir hırıltıya bıraktı. "Denemeye çalıştım, özellikle de. Ama senin büyün onunkiyle birleşti ve tahmin edilemez bir şekilde tepki verdi." Omuzlarını bir kez daha silkti ve Zayn'in bedeninin içinde, dışarı çıkmanın yolunu arayan, daha canavarca bir versiyonunun saklı olduğu çılgın, rahatsız edici bir düşünce aklıma geldi.

"Bu durum beni bir süreliğine altüst etti," diye devam etti. "Ama sadık hizmetkarlarımın nöbet tutması sayesinde, Öteki alemde hâlâ bir dayanak nokta vardı."

"...Deniz Feneri Bekçileri."

"Üç yıl." Etrafımda yavaşça dolaştı, hareketleri rahat ama yırtıcıydı. "Güçlerimi yeniden kazanmam üç yıl sürdü. Üç yıl boyunca ruhum Luminor'un kılıcında kaldı, Koruyucular tarafından kilit altında tutulurken iyileşip yenilendi. Güçlerimi ve bilincimi tamamen geri kazandıktan sonra, yeni bir bedene ihtiyaç duyduğumu fark ettim."

"Yani Zayn'inkini mi çaldın?"

"Aslında ilk hedefim o değildi."

Oda sallanıp dönmeye başladı ve ilk hedefin muhtemelen kim olduğunu düşündüğümde midem bulandı.

Bakışlarım hesap yaparcasına kapağına kaydı. Kaçma ihtiyacıyla öğrenme ihtiyacı arasında kalmıştım. Bana ardı ardına korkunç şeyler anlatarak beni burada mahsur bırakmaktan iğrenç, kibirli bir zevk alıyor gibiydi ve içimde yankılanan uyarılara rağmen, sonunda duyduğum bu cevaplardan kaçmaya kendimi ikna edemedim.

"Bu noktada, Işık Muhafızlarım ve ben yeni bir plan yapmıştık," dedi, "seni öldürmeye çalışmak değil, sonunda seni Elarith'e kaçırmak, gelecekteki kralıyla eşleştirmek ve böylece seni yakalayıp büyüünü kontrol etmenin bir yolunu bulmaktı; seni yok etmeye çalışıp daha önce yaşadığım gibi bir başka yenilgi riskine girmektense."

"Geleceğin kralı... yani Aleksander'i kastediyorsunuz, değil mi?"

Elini kaldırdı ve gölgelerimden birinin etrafında bir ışık huzmesi dolaştırarak onu kendine doğru çekti. Işık huzmesi avucunun üzerinde asılı kaldı ve gözlerinin üzerine garip, altın rengi bir karanlık düşürdü. Şöyle dedi: "Geçtiğimiz yüzyıllar boyunca ele geçirdiğim diğer tüm varlıklar anında kontrolüme boyun eğdi. Sadece bir tanesi karşı koymayı başardı. Elimden kurtulmayı başardı."

Aleks'in bana hastalığı ve yaralarıyla ilgili anlattığı hikaye -ve ardından gelen tüm kabuslar- birdenbire mükemmel bir anlam kazandı. "Onu çocukken neredeyse alt eden bir hastalık değildi... senmişsin."

Lorien, yumruğundaki gölge ve ışık karmaşasını ezdi ve parmaklarını açtığında, yerini saf, parlak bir altın alev almıştı. "Şiirsel olurdu diye düşündüm—Argoth'un soyundan gelen kişi benim kontrolümde, Calista'nın büyüünün taşıyıcısını avucuma çekiyor, Noctaris'in nihai yok oluşuna müdahale etmesini engelliyor ve onların trajedisine katkıda bulunuyor."

"Ama seni zorla dışarı attı." Sözlerim yine kısık bir sesle çıktı, bu sefer şaşkınlık ve Aleks'in böylesine güçlü bir varlığa karşı koyacak kadar ne kadar güçlü olması gerektiğini ve daha çocukken bu canavarca şeyleri anlamlandırmaya çalışırken ne kadar korkmuş olduğunu düşündükçe içimde acı ve korkunç bir his uyandı.

Az önceki yakıcı sıcaklık geri döndü, bu sefer o kadar şiddetli yanıyordu ki görüşümü bulanıklaştırdı.

"Evet," dedi Lorien, gülümsemesi sonunda biraz solmuştu. "Karşı koydu ve beni en yakın danışmanı ve tahtın bir sonraki varisi olan kuzeniyle yetinmeye zorladı."

"Ama yine de Aleks'in yaşamasına izin verdiniz, değil mi?"

“İzin verildi mi?” diye alay etti. “Tam olarak değil. Ben çıktığımda ölmesi gerekiyordu ama ölmedi. Ve –fark etmiş olabilirsin– olması gerekenden çok daha fazla büyüsü ve seninle çok daha güçlü bir bağı var.”

Aleks'in bana anlattığı hikâyenin daha fazlası zihnimde canlandı ve büyüsünün çoğu kişinin sandığı gibi doğuştan gelmediğini, atlattığı tuhaf hastalıktan sonra geliştirdiğini öğrenince ne kadar şaşırdığımı hatırladım.

Elbette.

“...Büyün hâlâ ona bağlı, değil mi?” diye fısıldadım, tüm bunların sonuçlarını ancak tahmin edebiliyor olsam da kalbim korkuyla sıkışıyordu.

Ne kadar derinden, ne kadar tehlikeli bir şekilde iç içe geçmişlerdi?

“Evet.” Yumruğunu sıkı ve altın rengi alev, öfkesiyle beslenmiş gibi, yumruğunun üzerinde daha da parlak bir şekilde yandı. “Bu yüzden, o büyüü geliştirmek ve onu kontrolümüz altında tutmak için elimizden gelen her şeyi yaptık, böylece bize bir diken olmaktan ziyade faydalı bir piyon haline gelsin. Başka bir şey olmasa bile, onu sizi tuzağa düşürmek için yem olarak kullanabileceğimizi düşündük.”

Onun sadece bir yem olarak kullanılması fikrine öfkelen dim. Elim bir kez daha Grimnor'un eline uzandı, gözlerim ise önümde şekillenen canavara dikilmişti.

Lorien kılıcı tutuşuma şöyle bir baktı ama yorum yapmadan devam etti. “Ama nişanlanmanız gereken gece,” dedi, “babanız anlaşmamızdan vazgeçmeye çalıştı. Bence bunu gerçekten yapmayı hiç düşünmemişti; sadece sırlarımıza daha da yaklaşabilmek için bizi tuzağa düşürmeye çalışıyordu. Tabii ki Işık Muhafızları hakkında şüpheleri vardı. Ne kadarını gerçekten bildiğini bilmiyorum ama bana karşı çok fazla meraklanmıştı. Ona olan sabrım tükendi. Bu yüzden, onunla ilgilenildi.”

Sorun çözüldü.

Duruşumu değiştirdim ve Grimnor'u geri çekmeye hazırlandım. "Onu öldürdükten sonra hâlâ Elarith kraliyet ailesinden biriyle evlenmeyi kabul edeceğimi mi sandın?"

“Elbette hayır.” Kaşını kaldırdı. “Ama müzakereler başarısız olduğunda istediğimi almaktan da çekinmem. İster geleceğin kraliçesi, ister tutsak, Rose Point'ten seni kontrolümüz altında bırakacaktık. O gece babana ulaşmadan önce seni yakalamaya çalıştım—o anda serbest bıraktığın büyüünün farkında bile değilsin, değil mi? Kendini nasıl koruduğunu? Ziyafet salonunda elimden sıyrıldın, seni dışarıya kadar takip ettim ve... eh,

sonrasında ne olduğunu ikimiz de biliyoruz, değil mi? O lanet olası gölgelerin beni bu cehenneme sürükledi.”

Kalbim boğazımdaydı, amansız atışı nefes almamı zorlaştırıyordu. Uzun zamandır nefret ettiğim sihir, gölgelerimin yol açtığı tüm yıkım ve umutsuzluk...

Görünüşe göre beni çok daha kötü bir kaderden kurtarmışlardı.

Lorien bana bir adım daha yaklaştı, bakışları bir kez daha Grimnor'u tutuşuma kaydı ve bu sefer orada daha uzun süre kaldı. Sanki beni bu durumu uzatmaya kışkırtıyordu.

Ve o lanetli gölgelerim derimin altında daha da huzursuzlaştı, kalbimde yükselen ateşi yakaladı, onu daha da çılgın bir ritme dönüştürdü ve bu ritim vücudumda savaş davulu gibi yankılandı.

"Yere düştüğünde canın acımış olmasını umuyorum," diye hırladım, gözlerimi onun gözlerine dikerek.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Merak etme, öyle oldu. Noctaris'te güçlerim daha zayıf ve bu, bana yaptığın büyü ve Aleksander ile Luminor'la olan bağlarımla birleşince... son yedi yılı en hafif tabirle ilginç hale getirdi. Ama birkaç kez yüzeye geri dönmeyi başardım; Elarith tahtındaki sahtekarla ilgili şeyleri düzenlemek ve seni ve yaptığın planları izlemek için yeterliydi."

"...Buraya gelmeyi planladığımı biliyordunuz, değil mi?"

"Evet, yaptım. Ve sadece burada sizinle buluşmak için değil, aynı zamanda kaybettiğim gücümün bir kısmını geri kazanmak için de bir fırsat gördüm. Çünkü Luminor'un da düştüğünü biliyordum ve bu lanetli Aşağı Dünya'nın bir yerinde tutulduğunu varsayıyordum—ama Calista'nın koruduğu büyü yüzünden bu sarayı kendi başıma bulamıyordum."

Bir başka gerçek daha aklıma geldi ve yüzümdeki dehşet açıkça belli olmuş olmalı ki Lorien'in gülümsemesi yeniden aydınlandı.

"Doğru," dedi. "Eğer o aptal görevlilerin senden ve gücünden bu kadar korkmasalardı, seni en başından bu sarayda bıraksalardı, muhtemelen çok geç olana kadar seni bulamazdım. Ama onlar farklı bir yol seçtiler. İşte buradayız. Ve sevgili Nova, beni Noctaris'in son kalesinin kalbine götürdüğün ve kılıcımla yeniden bir araya getirdiğin için sana teşekkür etmek istedim."

"...Bu odaya girmeye çalışan sendin," diye nefes nefese kaldım, bakışlarım havada dengesizce sallanmaya başlayan Işık Kılıcı'na kaydı. "Muhafızları katlettin... ve Rowen ile Farren'i de susturdun, değil mi?"

“Yine zekice bir hareket.” Vücudunun etrafındaki parıltı daha da belirginleşti ve altın kahverengi gözleri, Vaeloran işaretinin ortası gibi, kırmızımsı bir ton aldı. “Çok fazla şey biliyorlardı. Yıllar boyunca sihirimle periyodik olarak anılarını siliyordum, böylece Yukarıya dönüşümleri veya diğer hassas bilgileri hatırlamıyorlardı, ancak onları habersiz tutma görevi yorucu hale geliyordu. Daha kalıcı bir çözüm aramak zorundaydım.” dedi.

Rowen ve Farren'in cansız bedenlerini gözümde canlandırdım. Kırmızı kurdeleli boğazları, sonsuza dek susmuş dilleri, solgun tenleri ve boş bakışları...

Yutkundum, hiç hissetmediğim bir sakinliği sesime zorla yerleştirdim. “Şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Ve neden?”

“Tahmin edemiyor musun?” Gözleri—hala rahatsız edici derecede kan rengine yakın—Luminor ve Grinnor arasında gidip geldi, sonra tekrar yüzüme dikildi. “İki dünyayı da ayakta tutacak kadar sihir yok ve bir daha asla olmayacak. Ama daha büyük bir şey yaratma şansı var—Şu anki ihtişamıyla Yukarı Dünyayı hayal et, ama Noctaris'in gücünün ve sihrinin kalanını da ona ekle.”

“...Ve sen de onun yöneticisi olacaksın?”

Uzun bir süre sessiz kaldı, bakışları hesapçıydı, beni süzdü. “İstersen yanımda hüküm sürebilirsin. Sonuçta Vaelora halkı birlikte her zaman daha güçlüdür.”

“Bu alemin tamamını, burada geçirdiğiniz onca zamandan sonra bile feda eder miydiniz? Hâlâ burada yaşamaya devam eden canlıları gördükten sonra bile?”

Yüz ifadesi değişmedi. “Bu dünya zaten külden ve gölgelerden ibaret. Ve hayatta kalanlar seni kraliçe olarak gerçekten istemiyorlar, bu arada; sadece senin onlar için ne yapabileceğinle ilgileniyorlar. Dünyalarının güvende olduğuna inandıkları anda hayranlıkları da kaybolacak. İş bittikten sonra her zaman kaybolmuştur. Bin yıldır, türümüzden görevimizi yerine getirdikten sonra kendimizi feda etmemiz bekleniyor ve bu yüzden de sadece atılacak araçlara indirgendik. Ama ben bu anlatıyı yeniden yazıyorum. Köleliğimize son veriyorum. Ve sen de bana bu konuda yardımcı olabilirsin.”

“Yani beni kullanmayacaksınız, değil mi?”

“Hayır. Çünkü bu dünyanın sana ihtiyacı olduğu gibi benim de sana ihtiyacım yok; sadece seni istiyorum.” Cevabımı gerçekten merak

ediyormuş gibi başını yana eğdi. Elini uzatarak sordu: “İkisi arasında bir fark yok mu?”

Uzattığı eline baktım. Etrafında hareket eden, tıpkı bir alevin güveleri içine çekmesi gibi gölgelerimi de içine çeken, koyu altın rengi ışık şeritlerine.

Ve onun sözlerini düşünmeden edemedim.

Çünkü bir fark vardı. Bu farkın acı verici bir şekilde farkında olarak büyüdüm; etrafım, aslında beni yanlarında istemeseler bile, bana belli bir şekilde davranmaları, belli bir saygı göstermeleri gerektiğini hisseden insanlarla çevriliydi.

"Düşman olmak zorunda değiliz, Nova," dedi Lorien, sesi tuhaf bir şekilde nazik ve... çekici bir tona bürünmüştü. Tıpkı masmavi bir denizin sakin bir uzantısı gibi, içine atlamam için yalvarıyordu. Yüzeyin altında gizlenebilecek sivri kayalar konusunda endişelenmemem için.

Benimle aynı işareti taşıyan, o işaretin temsil ettiği büyüün ağırlığını gerçekten anlayan biriyle yan yana çalışmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Bu ağırlık, bu yük, korkarım ki, başka hiç kimsenin beni -tüm benliğimi- gerçekten istemesini imkansız hale getirecekti.

Geriye uzanmayı düşündüm.

Bir an için geriye uzanmayı düşündüm.

Sonra kılıcımı geri çektim ve ucunu göğsüne yavaşça sapladım.

Vücudunun etrafındaki parıltı daha da güçlendi ve kılıcıma doğru bir elektrik dalgası yayıldı, kolumu yaktı.

Geri adım atmayı reddettim.

Lorien bakışlarını benimkine dikti, aramızdaki kılıca veya büyüye bir an bile bakmadı. "Gerçekten de ona çok benziyorsun. Kan bağı yok ama vücuduna işleyen karanlık büyü kesinlikle izini bırakmış."

Grimnor'un sapını daha sıkıca kavradım.

Yüzünü bana daha da yaklaştırdı, dudakları neredeyse aralıkken sözlerini şöyle tamamladı: "Ve tahmin ettiğim gibi: O kılıcı kullanmak seni ona daha da çok benzetiyor."

Çok yakındı, gözleri çok açgözlüydü ve içimde huzursuz bir his vardı; artık beni hiç görmüyordu, sadece yıllar önce kendisine haksızlık ettiğine inandığı kadını görüyordu.

Yüzyıllardır intikam planları kurduğu kişi.

"Ben o değilim," dedim kısık ama öfkeli bir sesle.

"Hayır," diye onayladı, hafifçe geriye yaslanarak, "ama seni mahvetmenin neredeyse aynı derecede tatmin edici olacağından şüpheleniyorum."

Kırk Birinci Bölüm

Nova

KONTROL ETTİĞİ IŞIK KADAR HIZLI HAREKET ETTİ; KILIÇ TUTAN kolumu yana savurdu, boğazımdan yakaladı ve beni geriye doğru fırlattı.

Kaidenin kenarına çarptım, vücudum korkunç bir kuvvetle üzerine eğildi. Omurgamdan yukarı doğru yayılan ve parmak uçlarıma kadar ulaşan keskin ağrıya birlikte, Grimnor'a olan tutuşum o kadar zayıfladı ki Lorien iyi yerleştirilmiş bir tekmeyle onu elimden düşürmeyi başardı.

Üzerime doğru eğildi, Işık Kılıcı'na doğru uzandı. Göğsümde dehşet yeşerirken onu izledim; işaret etti ve Luminor itaat ederek havadan onun eline düştü.

Kendi kılıcımı kapmak için acele ettim ama Lorien benden önce davrandı. Hareketleri zarif ama vahşi, inanılmaz derecede hızlı ama tamamen kontrollüydü.

İnsanlık dışı.

“Eğer sana sahip olamazsam,” diye homurdandı, “o zaman kılıcınla idare ederim.” Grimnor’un yanına diz çöktü ve elini kılıcının üzerine koydu.

Kılıç, yaklaşmasına tehditkar bir tıslama ile karşılık verdi, bıçağının içindeki enerjiler karardı ve onu elini geri çekmeye zorladı. Bu görüntü içimde bir umut kıvılcımı yaktı; ilk kez olmasa da, kılıcımın canlı olduğunu hissettim—bu da en azından bu odada bir müttefikim olduğu anlamına geliyordu.

“Ama tahmin ettiğim gibi...” dedi Lorien, aç gözlü bakışlarını bir kez daha bana çevirerek, “...onu daha kolay kullanabilmek için biraz büyünüzü ödünç almam gerekecek.”

"Benden bir damla bile sihir alamazsın," diye çıkıştım.

Luminor'u diğerinin yanına koydu ve sonra tam boyuna geri döndü, yakışıklı yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. Geçtiğimiz haftalarda taklit ettiği sıcaklık olmadan bu yüz hatlarının ne kadar farklı görüldüğü şaşırtıcıydı. Ne kadar daha keskin. Ne kadar daha acımasız.

"Bunu kibarca istemeyi planlamıyordum," dedi.

Daha da dik bir şekilde çömeldim, uyluğumda saklı olan bıçağı alıp çıkardım.

Yaklaştıkça elini bükerek avucundan ışık çekip parmakları boyunca yönlendirdi; uçlarında sivri noktalar oluşturan, elinden pençe gibi uzanan beş ayrı ışık çizgisi.

"Bedenleri ele geçirme yeteneğimi sevgili Calista'dan ödünç aldım," dedi, "ve bu güç bunca yüzyıl boyunca devam etti; bu yüzden sizin gibilerden de ihtiyacım olanı alabilecek kapasitede olduğuma inanıyorum."

"Çaldın," dedim ayağa kalkıp bıçağımı daha sıkı kavrayarak. "Ödünç almadın, çaldın."

Parmaklarını oynattı, uçlarındaki ışık daha da parıldadı ve keskinleşti. "Aynı şey."

Yere düşmüş kılıcımın aramdaki mesafeyi ölçtüm ve onu ele geçirip yeterince hızlı bir şekilde kavrayıp kavrayamayacağımı merak ettim.

Lorien, "Bana karşı koymazsan bu senin için daha az acı verici olur," dedi.

"Öyleyse acıyı seçiyorum."

Keyifsiz bir kahkaha attı. "Sen de öyle yapardın."

Ani bir hamle yaptı.

Yan tarafa doğru sıyrıldım, uzanan elinden kıl payı kurtuldum. Bir anda geri döndü ve tekrar bana doğru saldırdı. Bu sefer ondan kaçarken sendeledim, duvara zar zor tutundum. Tam o anda, Işık büyüünün pençelerini göğsüme sapladığı anda, onunla yüz yüze geldim.

Eğildim. Eli ve büyüü duvara çarptı, yanık izleri bıraktı, taşın üzerinde kıvılcıklar saçıldı ve tehlikeli bir sıcaklık tenimi sardı.

Gölgelerim şiddetle dışarı doğru savruldu, onu kısa bir süreliğine dikkatini dağıttı. Soğuk bir öfkeyle ayağa kalktım, bıçağımı karnına

sapladım, olabildiğince derine batırıp, kollarım titreyene ve ellerim kanla ıslanana kadar çevirdim.

Saçlarımdan bir tutamını yakalayıp çekti ve beni yere fırlattı.

Peşimden atıldı ama ben yuvarlanarak altından sıyrılıp sendeledim ve ayaklarımın üzerine kalktım. Aramıza biraz daha mesafe koyunca, acı dolu bir tıslamayla bıçağı çekip odanın öbür ucuna fırlatacak kadar durakladı.

Yaralı karnından sızan kan, hızla gömleğinin altını kapladı. En ufak bir irkilme bile göstermedi. Nefes alışverişi düzenli ve kontrollüydü. Bakışları her zamanki gibi keskin ve odaklanmış haldeydi.

Acı hissetti mi acaba?

Bu canavar nesiller boyu varlığını sürdürmüştü ve şimdi...

Onun ne kadarının insan olduğunu bile bilmediğimi fark ettim.

Sanki kafamdaki telaşlı soruları duyabiliyormuş gibi gülümsedi. Ve sonra doğaüstü yeteneğinin daha fazlasını göstererek, o kadar hızlı saldırdı ki ondan kaçınma umudum kalmadı. Büyüyle çevrili yumruğu göğsüme indi. Geriye doğru sendeledim, dengemi bulmaya ve gölgelerimi beni koruyacak bir şeye dönüştürmeye çalıştım.

Bu iki şeyden birini başaramadan önce, Lorien tekrar saldırdı, yumruğunu gevşetti, ışık pençeleri içeri saplandı ve beni bir kez daha odanın ortasındaki kaideye çarptı.

Öncekinden daha sert vurdum. Sırtımdan geçen acı verici kasılma o kadar şiddetliydi ki, bir an tamamen felç olduğumdan korktum. Etrafımda yükselmeye ve toplanmaya başlayan gölgeler dağıldı ve karanlıkları dağılırken, aniden orada belirdi—altın bir ışıkla sarılmış, yaklaştıkça beni kör eden korkunç bir figür.

Nefesimi bile alamadan, büyüsünün keskin tellerini boynumun yan tarafına sapladı. İğneler gibi derimi delip geçtiler, derine indikçe yaktılar. Her kıvrımlarını, dönüşlerini ve yaptıkları her ince hareketi rahatsız edici bir hassasiyetle hissedebiliyordum. Sanki avlanıyorlarmış gibi, bulabildikleri her büyü teline dolanıp, onu benden koparmaya, ruhumdan ayırmaya çalışıyorlardı.

Yavaş yavaş başarıya ulaşmaya başladılar.

Acı...tarif edilemezdi.

Zihnimi bedenimden kopardı, beni tüm rasyonel düşüncelerden uzaklaştırdı.

Kendime tekrar kavuşmam ne kadar zaman aldı bilmiyorum. Bir sunağın üzerinde kurban edilmiş bir adak gibi sersemlemiş, yanmış ve

kanlar içinde yattığımın, ölüm benzeri bir sessizliğin beni ele geçirdiğinin farkına vardım.

Ölmek istiyordum.

Ama hayır, hâlâ hayattaydım. Nabzımı, titreyen nefeslerimi, seğiren parmaklarımı hissedebiliyordum. Ve büyümü de hissedebiliyordum; tanrım, o büyü hâlâ nasıl kıvrılıp bükülüyor, Lorien'in onu ele geçirme girişimlerinin her birine nasıl direniyordu.

Sonuçta, direnişi hiçbir işe yaramadı.

Tıpkı derine saplanmış dikenler gibi, o parçalar yeterince güç uyguladığında yine de dışarı çıkıyor, giderken etimde acı verici yırtıklar açıyordu.

İstemsiz bir kasılma vücudumu doğal olmayan bir açığa büktü ve Lorien daha da yaklaştı, boğazımdaki baskıyı artırdı.

"Kıpırdama," diye emretti.

Hareket edemedim, çünkü hareket edemedim.

"Aferin kızım," dedi, sesi alçak ve daha önce bana baktığı aynı sahiplenici açlıkla doluydu. Boğazımdaki ağırlık daha da aşağı kaydı, göğsümde iğneleyici ve yakıcı bir şekilde ilerledi. Büyümün daha fazlasını yakalayıp kendine doğru çekti. Kendi gücü, benimkinin koparıldığı yerlere yerleşmiş gibiydi ve her şiddetli karşılaşmayla bedenim daha da ağırlaşıyor, hareket ettirmek giderek daha da zorlaşıyordu.

Aklımda korkunç bir görüntü belirdi: Taşın üzerine serilmiş, taze av gibi derisi yüzülmüş, kalbim ve vücudumun her şeyi onun ziyafet çekmesi için serilmiş halde ben.

Ağırlığa rağmen hareket etmeye çalışmaya devam ettim. Sonunda, sonunda, acıdan başka bir şey hissettim, altımdaki kanın ve soğuk taşın ötesinde bir şey... bileğimde hafif bir kaşıntı.

Babamın bana verdiği bileklik, onun varlığını bana hatırlatıyor.

Gözlerimi kapattım, yüzünü hatırlamaya çalıştım.

Yedi yıl.

Yedi yıldır, o adamdan ve bir zamanlar evim dediğim krallıktan başka hiçbir şeyim yok; hepsi de şimdi üzerimde beliren canavar yüzünden.

Elim zaten titriyordu, parmaklarım acıdan, şoktan hâlâ seğiriyordu. Bilerek daha da sertçe salladım, bileğimi taş kaideye sürterek bileziği parça parça çıkardım. O anda, onu çıkarırsam ne olacağından artık korkmuyordum; zaten çektiğim acıdan daha kötü olamazdı.

Elimden kaydı ve neredeyse anında soğuk bir güç dalgası hissettim; başımı kaldırmaya, bakışlarımı düşmüş kılıcıma çevirmeye zorlayan, çaresizce bir güç. Birdenbire o kılıcın içinde uyuyan enerjiyi görebiliyordum. Işığı, kendi kalp atışıyla eşleşecek şekilde hızlanan bir kalp atışı gibi titreşiyordu.

Lorien'in üzerimde hareket ettiğini hissettim.

Ardından kalbime doğru yayılan dayanılmaz bir baskı hissettim.

Ona doğru dönmek, gözlerini kırpmadan onun bakışlarıyla karşılaşmak için tüm gücümü topladım ve hırlayarak, "Lanet olası ellerini benden çek!" dedim.

Onun dokunuşunu savuşturarak Grimnor'a doğru uzandım ve parmaklarımı işaret ederek kılıcı hızla bize doğru getirdim.

Kurşun neredeyse kürek kemiklerinin arasına saplanacaktı, ama son anda çılgınca yana doğru döndü.

Kılıç başımın üzerinden uçtu ve birkaç metre ötede yere çarparak ses çıkardı. Peşinden sürünmeye başlamadan önce, daha önce fırlattığı bıçağa doğru elimi uzattım. Grimnor'dan daha hafifti. Tutması daha kolaydı. Komutum altında daha hızlı uçtu ve Lorien'in ne olduğunu anlamadan boynuna saplandı.

Öfkeyle sendeleyerek uzaklaşırken—korkarım ki bu gerçek acıdan çok sinirden kaynaklanıyordu—tekrar dikkatimi Grimnor'a verdim, birkaç adım süründükten sonra uzanıp onu elime almaya çalıştım.

Kılıç havada asılı kaldı, bana doğru eğildi. Ama onu sıkıca tutsam da kontrolüm zayıftı. Çok fazla büyü gücü kaybetmiştim. Çok fazla kan kaybetmiştim. Çok güçsüzdüm. Çok yavaşım. Çok dengesizdim. Onu daha hassas bir şekilde kavramaya çalışmam başarısız oldu ve Lorien bana doğru geri çekilirken kılıç ayaklarının dibine düştü.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bunun yerine dizlerimin üzerine düştüm; bu sarsıntı boynumdaki ve göğsümdeki yaralardan kanın daha hızlı akmasına neden oldu.

Oda dönmeye başladı.

Eğer enerjim olsaydı kusardım. Bunun yerine, elimi yere dayadım ve gözlerimi tekrar kapattım, umutsuzca odaklanmaya, az önce hissettiğim gibi bir güç dalgası daha bulmaya çalıştım. Derinlerde, sakın suların altında gizlenmiş tehlikeli bir akıntı gibi, içimde dönüp duruyordu. Keşke boğulmadan ona ulaşabilseydim. Bir şekilde ona ulaşmalıydım—

Lorien bana doğru bir adım attı. Tek bir adım, odanın içinde yankılandı. Benim varlığımın ta derinliklerine kadar. Sonra durdu ve ağzından garip bir ses çıktı—boğuk bir kahkaha gibi, inanmazlık ve kolayca adlandıramadığım başka bir yoğun duyguyla dolu.

Onun geri çekildiğini duydum...

Gözlerimi açıp şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Etrafım gölgeli figürlerle çevriliydi. En az bir düzine hayalet erkek ve kadın önümde belirdi ve ben izlerken şekil almaya devam ettiler. Biçimleri, bir rüyanın kalıcı görüntüsü gibi, katı ve ruhani arasında gidip geliyordu. Ama gözleri—keskin bir şekilde başlayıp öyle kaldılar, çevrelerini algımlarken parlak, uhrevi bir berraklıkla parıldıyorlardı.

Bir an şaşkınlıkla, ağzım açık bir şekilde baktıktan sonra, tam ortadakini tanıdığımı fark ettim. Diğerlerinden daha uzundu, silueti kalabalık figürler yığını arasında keskin ve belirgindi, uzun, koyu saçları ise sanki hayali bir rüzgarda savruluyormuş gibi doğal olmayan bir şekilde dalgalanıyordu...

Yüzünün bembeyaz kesilmiş olmasından anlaşıldığı kadarıyla Lorien de onu tanıdı.

Calista.

Ve etrafındaki diğerleri... hepsi geçmiş Gölge Vaelora mıydı? Onları bir şekilde buraya ben mi çağırmıştım? Vücudumu hızla saran halsizlik bunu gösteriyordu; yani onların içimdeki gölgelerden yaratılmış olduklarını veya en azından onlara bağlı olduklarını.

Bu, inanılmaz derecede güçlü bir büyüydü.

Ama kontrolümden kaymaya başladığımı hissedebiliyordum.

Lorien artık beni parçalara ayırmaya çalışmakla ilgilenmiyor gibiydi. Dikkatini teninde hareket eden gölgelere çevirmişti. Benim tenimde belirenlere benziyorlardı, çünkü aynı büyüden, yani onun çaldığı büyüden kaynaklanıyorlardı.

Seleflerimin izinden gidip bana işkence etmeye devam etmeye cesaret edemedi, ama çaldığım gölgelerim zırh gibi etrafını sardığı için Grimnor'u yakalamayı başardı.

Hesaplamalar yaparak kapıya baktı.

Zorlukla ayağa kalktım. O kılıçla kaçmasına izin verme korkusu, vücudumu kasıp kavuran acıyı hissetmemi engelliyordu. Yorgunluğuma, baş dönmeme, etrafında biriken tehlikeli güce kayıtsızdım.

Ama sendelediğim anda Calista'nın bakışları birden bana yöneldi. Etrafindakiler gibi, gözleri de odaklanmış ve parlak kalan tek kısmıydı.

Gözlerine bakarken, sanki bir büyü altındaymışım gibi, gücümü koruma isteğiyle dolup taşarak hareket etmeyi bıraktım. Sadece hayatta kalmaya ve başka hiçbir şeye odaklanmamaya. Ve yemin ederim ki, yumuşak ve kararlı bir ses duydum, ama gölge hayaletinin dudakları hiç kıpırdamadı—

Bu, işin sonu olmayacak.

Calista arkasını döndü. Ellerini kaldırdı. Diğer figürler de onu takip etti ve bu hareketle birlikte bir karanlık perdesi yükseldi, Lorien'i daha da geriye itti ve onu kapılara doğru daha şiddetli bir şekilde itti.

Beni koruyor.

İstemeyerek de olsa bir kez daha dizlerimin üzerine çöktüm ve yaralarım uzandım. Elim kan içinde kaldı. Nefesim boğazımda düğümlendi ve ne kadar uğraşsam da normal nefes alıp vermeye başlayamadım. Her nefes alma girişimi, içimden yeni bir acı dalgası geçmesine neden oluyordu.

Önümdeki nöbetçiler şekillerini kaybetmeye, oluşturdukları karanlık duvarın içine karışmaya başladılar.

Nefes almaya çalışırken göğsümün çatlayacak gibi olduğunu hissettim.

Çok fazla kan.

Çok fazla karanlık.

Çok az hava.

Acıya yenik düşmeden önce gördüğüm son net görüntü, Lorien'in gölgelerden kaçışıydı; gözlerinde vahşi, öfkeli bir ifade vardı ve efsanevi iki kılıcı da ellerinde sıkıca kavramıştı.

Kırk İkinci Bölüm

Nova

YÜZÜM, TER VE GÖZYAŞLARININ KARIŞIMINDAN ISLANMIŞ, KOYU renkli, engebeli bir ormanın içine gömülü halde uyandım. Keskin bir nefes aldım ve yanağımda hafif bir inilti yankılandı.

Hayalet.

Ben bilinçsizce gidip gelirken o bana daha da yaklaştı. Bir süre geçti ve sonra sesini duydum, zihnimin derinliklerinde bir fısıltıydı—

(Geri dön.) Bir inilti daha. (Geri dön.)

Ellerimi tüylerinin arasında gezdirdim, parmaklarımı güçsüzce sıktım, kendimi sakinleştirmeye ve dünyanın dönmesini engellemeye çalıştım. Tekrar pozisyon değiştirdi, alnını benimkine dayadı. Çenesini kaşıdım ve kuyruğunun yatağa belirsizce vurma sesi beni daha da uyandırdı. Yavaş yavaş vücuduma hayatın geri döndüğünü hissettim—gözlerimi açıp yatağımın, odamın, köpeğimin tanıdık görüntüsünü görebilecek kadar.

Ben hâlâ buradaydım.

Vücudumun her yeri ağrıyordu, ama yine de bir şekilde buradaydım.

Ama Grimnor gitmişti. Nereye gittiğini bilmiyordum ama çok uzakta gibiydi. Bunu açıklayamıyordum ama yokluğunu göğsümde kocaman bir boşluk gibi, eksik bir parça gibi hissedebiliyordum; bu da yatarken bile beni dengesiz hissettiriyordu. Onun götürüldüğü görüntüsü zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu.

Gitmiş.

Luminor da öyleydi.

Ve Zayn... hayır, Lorien.

Gitmiş.

Ve Aleksander—

Birden doğruldum ve yataktan yuvarlanarak çıkmaya çalıştım, ama sonunda çarşafı dolandım. Çok güçsüzdüm. Tanrım, kendimi çok güçsüz hissediyordum. Baş dönmesi dayanılmazdı; dengemi koruyamıyordum. Beyaz çarşaf, sanki öfkeli, intikamcı hayaletlerin kollarına sarılmışım gibi, etrafımda gittikçe daha da sıkılaşıyordu. Yere yuvarlandım ve başımı yatak direğine çarptım.

"Hanımım!" diye bağırdı Aveline, beni kollarının arasına almak için aceleyle. Phantom panik içinde bir çılgılık attı ve yanıma atlayarak soğuk burnunu Aveline ile benim arama soktu, yanağımı yalamaya çalıştı.

Oda etrafımda dönmeye başlarken, "Aleks," diye nefes nefese kaldım. "Aleks nerede?"

Aveline ısrarla, "Hadi seni tekrar yatağa götürelim," dedi.

Ona sıkıca sarılarak, onu yere yatırıp kendimle birlikte tuttum ve reddettim. "Nerede o?"

Kollarımı kavradı, nazıkçe ama kararlı bir şekilde beni geriye itti ve gözlerimin içine bakabilmek için aramızda yeterli mesafe bıraktı. "O hâlâ burada."

"Sarayı mı?"

"Evet."

"Canlı?"

"Evet, elbette, ama—"

"Onun yanına gitmem gerekiyor."

Elini bana daha sıkı sardı. "O aşağıda, hapishanenin ambarında. Senin bu halinle gidecek yerin yok. Ayrıca..."

"Ne kadardır?"

"...Yaklaşık beş gündür bilinciniz gidip geliyor."

"Beş gün mü?" Daha öncekinden çok daha şiddetli bir baş dönmesi dalgası beni sardı. Aveline'e karşı koyacak gücüm kalmamıştı; şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Ben hareketsiz kalmışken, elleri yüzümün iki yanına gitti. Bakışlarımı yakaladı ve uzun süre tuttu, mavi gözleri duyguyla parlıyordu. "Beş uzun, korkunç gün. Seni bana getirdiklerinde... öldüğünü sandım."

Ölü.

Belki de hayatta kaldığıma, başka bir gün savaşıcak kadar hayatta kaldığıma odaklanmalıydım. Ama tüm o korkunç olaylar arasında aklımdan sadece Aleksander geçiyordu.

Onun ve Lorien'in birbirlerine nasıl bağlı oldukları.

Ailesi sandığı kişi tarafından nasıl yalanlara maruz kaldığını, manipüle edildiğini, ihanete uğradığını...

Onunla konuşmaya gitmeliydim. Tüm bu son dehşet verici olayları birlikte değerlendirmemiz gerekiyordu ve onun iyi olduğundan, yemek yediğinden, işlemediği bir suçtan dolayı işkence görmediğinden emin olmalıydım.

"O, zindana kapatılmayı hak etmiyor," dedim.

"Hanımım..."

"Yanılıyorlar. Onların istediği Zayn; Aleks hiçbir yanlış yapmadı."

"Hiçbir şey mi?"

Başım dönüyor ve halsizdim, olabildiğince şiddetle başımı salladım.

Phantom yatağa geri sıçradı, başını patilerine yaslayıp yerleşti, bizi izledi ve arada sırada endişeli bir hırıltı çıkardı.

Aveline ayağa kalkarken iç çekti, beni de dikkatlice kaldırıp yatağın kenarına oturttu. Sözlerimi uzun süre düşündükten sonra, "Emin olabilir misin?" diye sordu.

Hemen cevap vermedim. Cevabı bilmediğimden değil, çok büyük bir şeymiş gibi geldiği için. Sanki bir hayatı ikiye bölen türden bir cevap. Bir de öncesi vardı; ne kadar yanıldığımı fark etmeden önceki dönem.

Ve şimdi de sonrasındaki süreç geldi.

Bakışlarım, Aleks'in bana hediye ettiği, raftaki kutusunda duran kemanın üzerinde gezindi. Sonra balkona doğru baktım, kendimi o enstrümanı çalarken onun sessiz bir hayranlıkla beni izlediği anın hatırasına, ardından gelen her şeye—sıcaklık alışverişine, nefes alışverişine, kalbime bir yemin gibi yerleşmiş sözlere—taşıldım...

Biz bir trajedi olarak görmüyorum. Kesinlikle.

Luminor'un kılıcında gerçeği görmüştüm. Ama sanırım bir yanımda bunu çok daha önce biliyordu. O benim düşmanım değildi.

Dünyalarımız, düşman olmamızı istiyordu.

Ama dünyalar yanılmıştı.

"Evet," dedim Aveline'e. "Bundan eminim."

Sözlerimi uzun uzun düşündü, bir yandan da yeni yıkanmış havlularla dolu sepeti katlamakla meşguldü.

“Şey,” diye yanıtladı sonunda, “Naip, kılıç odasında rastladığı şey için hiçbir açıklama bulamadı. Elarith lordu kılıçlarla birlikte kayboldu ve sen yarı ölüydün, hiçbir şey açıklayacak durumda değildin. Kardeşinin Aleksander'ı sadece hapse atmakta ısrar etmesi senin şansın; Noctaris'in diğer liderleri çok daha kötüsünü istiyorlar. O grup çok öfkeli. Suçlayacak birini arıyorlar. Ve işler daha da kötüye gidecek, çünkü—”

"Onunla konuşmam gerek."

"Dinlenmen gerekiyor," diye karşılık verdi.

"Lütfen," diye fısıldadım, sesim boğuk ve çaresizdi. "Lütfen benden burada oturup hiçbir şey yapmamamı istemeyin. Bunun için çok fazla şey tehlikede."

Dudaklarını büzdü. Gergin, ani hareketlerle birkaç havluyu daha katladı; bu hareketler yavaş yavaş daha kolay, kabullenmiş hareketlere dönüştü. "...En azından biraz daha bekleyin. Bir şeyler yiyin. Bir şeyler için. Gücünüzün gerçekten geri geldiğinden emin olun. İki gün önce kısa bir süre uyandınız ve gerçekten iyileştğinizi düşünerek hata yaptık; sonunda tekrar bayıldınız ve eskisinden daha kötü durumdaydınız."

Uyandığımı hiç hatırlamıyordum... bu da elbette onun görüşüne karşı çıkmayı zorlaştırdı.

İçimden bir ses hâlâ kapıya doğru koşmak istiyordu ama uzuvlarım çok ağır geliyordu ve her ayağa kalkmaya çalıştığımda oda daha hızlı dönüyordu.

Ben de oturdum. Oturdum, oturdum, oturdum; bu sırada Aveline huzursuzca katlama işine devam etti, sonra da bana birbiri ardına yemek ve içecek tepsileri getirmeye başladı, sonunda bir kısmını yiyebilmeyi başardım.

Baş dönmesi yavaş yavaş geçti. Ağırılık hissi devam etti, ama ayağa kalkmayı başardım ve Phantom horlayarak uyurken, Aveline de yanımdan ayrılmadan kendine meşgul edecek işler bulmaya devam ederken, bir o yana bir bu yana yürüdüm durdum.

Sonunda kendimi köşedeki dikili aynanın karşısında, dağınık ve perişan halimi incelerken buldum.

Cildim korkunç derecede solgundu, göz altlarımdaki yorgunluktan oluşan halkalar morluklar kadar koyuydu. Boynumun sağ tarafının tamamı parlak, öfkeli yara izleriyle kaplıydı. En kötüsü orada yoğunlaşmıştı, ancak bu yara izleri boynumun ötesine de uzanıyordu; yüzümün bir kısmını

kaplayan ve boğazımdan göğsüme doğru yayılan, çirkin, girintili çıkıntılı, harap olmuş pembe deri izleri.

Yaraları kazıyıp atmak istedim. Sanki Lorien'in dokunuşunun anısını yeterince derin ve şiddetli bir şekilde kazıyarak silebilecekmişim gibi, bunların üzerini örtmek için kendi yaralarımı yaratmak istedim. Çünkü onlara bakmak beni... kirli hissettiriyordu. Tecavüze uğramış. Boş.

Benden hangi sihri almıştı?

Peki onu nasıl geri alabilirim?

Onu geri alabilir miyim?

Dikkatlice, büyüsünün ardında bıraktığı yıkım izlerini takip ettim. Gerçek gibi görünmüyorlardı. O odada yaşanan hiçbir şey gerçek gibi değildi.

Elim hareket ettikçe bilekliklerim birbirine çarparak şıkırdadı. Kılıç odasında turkuaz bilekliğimin kayıp gittiğini ve ardından gelen sihir dalgasını belirsizce hatırlıyordum. Calista'nın ve diğer Gölge Vaelora'nın hayaletleri... Hepsini hayal mi etmişim? Acıdan halüsinasyon mu görüyordum, kan ve sihir kaybından mı kendimden geçmişim? Yoksa gerçekten de içimde bu kadar güç mü vardı?

Başka ne yapabilirdim ki?

Bütün bu bileklikler, gücümü o kadar hassas, o kadar düzenli, o kadar korkuyla bağlıyor ki...

"Yaralarınıza elimden geleni yaptım ama yine de kalıcı bir iz bırakacaklarından endişeleniyorum," dedi Aveline nazikçe yanıma gelirken. "Büyükçe oluşan yara izleri... karmaşık. Ve Işık büyüsünün geride bıraktığı izlerle başa çıkma konusunda çok az deneyimim var."

"Sorun yok," demek istedim. Çünkü uzun zamandır bu benim sloganımdı. Hayatta kalma yöntemimdi bu: acıyı bastırmak. Saklamak. Gerçek öfkem ve duygularımı bilekliklerle, gülümsemelerle ve parlak, asla kırılmayan bir iyimserlikle zincirlemek.

Sorun yok. Sorun yok. Sorun yok.

Ama bu sefer o kelimeleri ağzımdan çıkaramadım.

Ve bilekliklerimi çıkarıp çöpe atmak için duyduğum ani bir dürtüyle titriyordum.

"Özür dilerim," dedi Aveline. Sonra daha gergin, daha soğuk bir sesle: "O Işık Kullanıcılarına güvenilemeyeceğini bilmeliydik." Belli ki telaşlanmış bir halde, işlerine geri döndü.

“...Eğer Aleks’e güvenseydim, bunların hiçbiri olmazdı.” Hem Aveline’e hem de kendi yansımama sesleniyordum. Sonunda her şeyin yolunda olmadığını fark etmeye başlayan, yaralı ve hırpalanmış bu halime.

Aveline bana döndü ama ben gözlerimi aynadaki kadından ayırmadım.

“Onu seviyorum,” dedim o kadına, sesim hafifçe titreyerek. “Onu o kadar çok seviyorum ki, bizi ayırabilecek herhangi bir şeyden, her şeyden korktum ve bu yüzden görmek istemediğim şeylere gözlerimi kapattım. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışmakla çok meşgul olduğum için, her şeyin yolunda olmadığını bildiğim halde, gerçeği ortaya çıkarmanın çok acı vereceğinden korktuğum için koca bir dünyayı riske attım. Ve... acı veriyor. Acı veriyor. Bu...” Sözlerim yarım kaldı. Nefeslerim kısa ve düzensiz patlamalar halinde geliyordu, bu da net konuşmamı zorlaştırıyordu.

Aynanın önünden uzaklaştım, artık kendime bakamıyordum.

Yatağıma geri oturmak için sendelerken Aveline’in beni izlediğini hissettim. Koltuktaki yastıkları düzenlemeyi bitirdi ve sonra yanıma oturdu. Phantom uyandı ve diğer tarafıma doğru sürünerek geldi, başını kucağıma koydu.

"Bu sadece benim ve Aleks'in başına ne geleceğinden duyduğum korku değil," dedim, yere bakarken Phantom'un başını hissizce okşayarak. "Gücümden korkuyorum; ister anıları ortaya çıkarmak olsun, ister ölüleri uyandırmak olsun, her zaman korktum. Ve hayatımın çoğunu bunların hepsinden nefret ederek, sadece beni ne kadar yalnız ve farklı kıldığını düşünerek geçirdim."

“Kendine güven, Orin bana bu dünyaya gelmeden önce söylemişti. Ve karanlığından korkma.” Bileğimi kaldırdım, bana hediye ettiği son bileziğindeki ametist taşlarını inceledim. “Buraya geldiğimden beri, içimde bir kıpırdanma, sihirimle her zamankinden daha derin bir bağlantı hissettim. Eğer cesaret edebilseydim, onu gerçekten kucaklayabilir ve çok daha güçlü olabilirdim. Gerçeği çok daha erken görebilirdim... ama bunun yerine sürekli geri çekildim, en kolay yolu seçtim, sadece asgariyi yaptım ve şimdi...” Sözlerim yarım kaldı, üzerime çöken ezici pişmanlık duygusunu kelimelere dökemedim.

Phantom endişeyle başını kaldırdı. Ben de yüzümü onun yüzüne gömdüm, Aveline ise sırtımı okşayarak hak etmediğimi düşündüğüm bir teselli sundu.

"Korkmakta hiçbir sakınca yok sevgilim," dedi usulca.

“Belki de değil,” diye fısıldadım. “Ama korku hiçbir şeyi düzeltmeyecek.”

Birkaç dakika sessiz kaldı, eli hâlâ dalgın dalgın sırtımda yukarı aşağı hareket ediyordu, sonra şöyle dedi: "Öyleyse korkudan daha fazlası olduğun iyi bir şey, değil mi?"

Buna hiçbir şey demedim, ama gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı akarken, sözlerin üzerimde sinmesine izin verdim.

Zamanla, yanmış, kan çanaklı gözlerimi yarı aralık perdelerin arasından görebildiğim dış dünyaya kaldırdım. Batan güneşin soluk turuncu ışığı, etrafımızdaki gölgeleri zar zor yarıyordu. Bir gün daha geçip gidiyordu. Ekinoksa, Lorien'in iki kılıcıyla birlikte serbest kalmasıyla kaçınılmaz bir yıkıma doğru bir gün daha yaklaşıyorduk.

Nereye gitmişti?

Bundan sonra ne yapmayı planlıyordu?

Onu durdurmak için ne yapabilirim ki?

Battaniyelerime ve yastıklarına geri çökmeye başlamıştım ki, Aveline beni kollarına alıp kendine doğru çekti. Her zamanki gibi onun kucaklamasına teslim oldum, rahatlatıcı kokusunun beni daha yumuşak, daha nazik bir dünyaya götürmesine izin verdim. Dağınık saçlarımı taramasına ve örmesine izin verdim. Kalkıp yıkanmam ve temiz kıyafetler giymem konusunda ısrar ettiğinde ona karşı koymadım.

En az bir saat daha geçti. Gözyaşlarım nihayet durdu. Karnımdaki ağrı dinmedi ama buna rağmen kendimi hareket etmeye, gittikçe daha çok hareket etmeye zorladım. Hareket etmeye devam etmeliydim. Hala ne yapacağımı bilmiyordum. Ve hala korkuyordum—korku her zaman orada olacaktı, diye tahmin ediyordum.

Ama belki de Aveline haklıydı.

Belki de ben tamamen o korkudan ibaret değildim.

Gardırobuma gittim, botlarımı ve kemerimi çıkardım. Yakındaki çekmecedен en sevdiğim bıçağımı aldım; birkaç gün önce Lorien'in kanına bulanmış olan aynı bıçak. En azından hâlâ bende idi. Benden ne çalmış olursa olsun, hâlâ savaşabileceğimin bir hatırlatıcısıydı. Bıçağı yanıma yerleştirdim ve arkamı döndüğümde Aveline'in beni izlediğini, ifadesinin okunamaz olduğunu gördüm.

"Gitmem gerekiyor," dedim ona sessizce.

Bu sefer itiraz etmedi. Sadece beni yanına çağırdı, kendi saçından gümüş bir toka alıp başıma ördüğü örgülü tacı daha iyi sabitlemek için

kullandı.

"Dikkatli olun, Kraliçem," dedi yanağımdan öperken.

Doğruca kardeşimin ofisine yöneldim, Phantom da arkamdan koşuyordu.

Bastian, saraydaki diğer yerlerden daha çok bu ofiste vakit geçirmişti ve tahmin ettiğim gibi, onu odanın yarısını kaplayan uzun, mermer masa başında otururken buldum.

Fakat etrafı kendi sarayımızdan birkaç kişiyle ve ziyaretçi Noctarisan liderleriyle çevriliydi. Kalabalığın büyüklüğü beni kısa bir süreliğine duraksattı ve söylemeye hazırlandığım sözleri, neredeyse dile getireceğim talepleri yeniden düşünmeme neden oldu.

Liderlerden birkaçı beni fark etti. Odadaki hava, sessiz, için için yanan bir gerilimden, sanki kuru odun yığınının kendimi atan bir kor parçasıymışım gibi, çok daha değişken ve patlamaya hazır bir hale anında dönüştü. Birkaçı ayağa kalktı, bana doğru yaklaşıyorlarmış gibi hareket ettiler. İfadeleri, kasvetli bir meraktan açık bir öfkeye kadar değişiyordu. Onlardan biri—Lord Marek—bana doğru ilerlemeye başladı, gözleri diğerlerinden çok daha fazla kin doluydu.

Phantom yanımda tehditkar bir şekilde hırladı.

Abim anında ayağa kalktı, Marek'i ceketinden yakalayıp sertçe durdurdu. Marek şiddetle çırpınarak abimin elinden kurtuldu. Bu huzursuzluk dalgası odanın geri kalanına yayıldı ve masadaki neredeyse herkesi ayağa kaldırdı.

Bastian, Marek'i diğerlerinin yanına doğru itti ve bilinçli, koruyucu bir şekilde önüme geçti.

"Bir dakika lütfen," dedi gruba, elini sırtıma koyup beni onlardan uzaklaştırırken. Odadan çıktık ve koridorda, duyma mesafesinin çok dışına doğru yürüdük; sonra durdu ve beni süzdü.

"Tanrıya şükür uyandın." Ellerini omuzlarıma koydu, beni bir an inceledikten sonra hızla kucakladı. "Seni yine kaybettiğimi sandım." Geri çekilirken bakışları yeni yaralarımın oyalandı ve yutkundu. "O odada ne oldu?"

Ona anlatmam gereken çok şey vardı. Ama artık nasıl davrandığımı biliyordum; eğer istediği tüm bilgileri ona anlatsaydım, tereddüt etmeden kararlar almaya ve planlar yapmaya başladığı; bu planların neredeyse hiçbirini Işık Kralı'nı serbest bırakmayı içermezdi. Çünkü onu zindanlarda çürümeye bırakmak daha güvenli olurdu.

“Size her şeyi anlatacağım,” dedim, “ama bu konuşmada Aleks’in de bulunmasını istiyorum.”

Gözlerinin arasındaki boşluğu ovuşturdu. "Nova..."

“Bu konudaki fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Şunu dikkate almalıyız—”

“Bunlar benim emirlerim.” Sözlerim keskin ve hızlıydı, aramızdaki gergin havayı acımasızca kesip geçti. “Bu krallığın gelecekteki kraliçesi ben miyim, değil miyim?”

Hemen cevap vermedi; haftalar önce bana teklif ettiği tacı almaktan ilk kez açıkça bahsetmiştim ve bu sözler onu hazırlıksız yakalamış gibiydi.

Gözümün ucuyla Thalia'nın ofisten çıktığını, kalabalığın arasından sıyrılıp bize doğru yürüdüğünü gördüm. Bakışlarının bana doğru daraldığını hissedebiliyordum ama gözlerimi kardeşimin gözlerinden ayırmadım.

"Eğer onu serbest bırakmazsanız, bunu kendim halletmenin bir yolunu bulacağım," dedim.

Birbirimize dik dik baktık. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve kendimi zorlayarak yavaşça, sakince nefes verdim.

Başını sallamaya başladı ama ben ona sert bir bakış atarak sözünü kestim. "Beni sınamaya kalkma, Bastian."

Tam da bunu yapmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu—ta ki bakışları tekrar yaralarımaya düşene kadar. Eli dalgın bir şekilde kendi yaralarına gitti, parmakları kollarını ayıran koyu izleri hafifçe okşadı. Benimkilerden farklıydı—çünkü onunkiler kendi Gölge büyüünden, umutsuz bir savunma girişiminden kaynaklanmıştı—ama Lorien dolaylı olarak bunlardan da sorumluydu.

"Fazla zamanımız yok," dedim, sesim yalvarır bir tonda.

O sessiz kaldı.

Yanımıza gelen Thalia, boğazını temizleyerek başını geride bıraktığı odaya doğru çevirdi; kapı aralığında birkaç kişi toplanmıştı. Yavaşça yaklaşp konuşmamızı duymaya çalışıyorlardı ve bunu gizlemeye de hiç zahmet etmiyorlardı.

Kardeşim Thalia'ya bakarak, "Onu güvenli bir yere götür. Sonra konuşuruz," dedi.

Ben itiraz etmeye fırsat bulamadan arkasını dönüp ofisine doğru yürüdü.

Peşinden koştum ama Thalia elimi yakalayıp beni ters yöne sürükledi. Phantom uyarıcı bir şekilde havladı ama Thalia'nın tutuşu acımasızdı, beni köşeyi dönüp gözden kaybettirdi.

"Bırak beni," diye tısladım.

"Sessiz ol," diye karşılık verdi, daha da sıkı kavrayarak.

Çaresizlik ve öfke, tenimin yüzeyine gölgeler çıkardı. Lorien'le karşılaşmamdan sonra bu gölgeler garip, silik ve neredeyse sersemlemiş gibiydi; bu karşılaşma beni daha da öfkелendirdi. Tehlikeli olduğunu biliyordum, ama yine de bir an için pervasızca öfkelenmelerine izin verdim, ta ki tüm koridor duvardaki apliklerin ışıklarını söndüren, bizi karanlığa boğan ve havayı duman kokusuyla dolduran soğuk bir enerjiyle örtülene kadar.

Thalia, öfkeli tavrımdan hiç etkilenmedi. Beni duvara itti, yüzünü yüzüme yaklaştırarak sert bir şekilde, "Ben senin düşmanın değilim, aptal!" diye bağırdı.

Phantom hırladı, sesi o kadar vahşiydi ki kendime geldim. Öfkem devam ediyordu ama elimi kaldırarak bize yaklaşmasını engelledim.

Çaba göstererek gölgelerimi geri çağırdım.

Phantom'a tedirgin bir bakış atan Thalia, beni duvardan uzaklaştırdı ve başka bir şey demeden ilerlemeye devam ettirdi.

Yanına ayak uydurdum, bir daha olay çıkarmamaya karar verdim. Şimdilik. Ama yürürken bir sonraki hamlemi planlıyor, kaçıp gidebileceğim anı bekliyordum. Ama nereye gidebilirdim? Aleks'i içine atıldıkları o hapishaneden nasıl çıkarabilirdim?

Kendi düşüncelerime ve planlarıma o kadar dalmıştım ki, "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sormam birkaç dakika sürdü.

"Sence nerede?"

Birkaç dakika daha sessiz kaldım, merakım ağır bastı. Aşağı, daha da aşağı indik, nemli taş duvarlara uzun gölgeler düşüren titrek meşalelerin yanından geçtik. Daha önce hiç bu kadar derine inmemiştim. Hava ağırlaştı, küf ve demir kokusuyla doldu. Altımızdaki basamaklar daha az cilalı, daha düzensiz, daha tehlikeli hale geldi.

Zindanlara doğru ilerlediğimizi fark ettim.

"...Beni de onun yanına hapse mi atmayı planlıyorsunuz?"

Thalia, kolumdaki tutuşunu gevşetirken, sesi boş ve gerçek bir mizah içermeyen bir şekilde güldü. "Bu daha kolay olmaz mıydı?" diye mırıldandı.

"Bu, kardeşimin emirlerine karşı geldiğin anlamına mı geliyor?" Onu hâlâ şüpheyle süzerek, elimden tamamen kurtuldum. "Her zaman onun tarafını tutacağımı varsaymıştım."

“Ben kardeşinin tarafını tutuyorum ve ikiniz de aynı taraftasınız, bundan emin olun. Bazen barışı korumak için çok fazla çabılıyor ve bu da onu... dar görüşlü ve inatçı gösterebiliyor.”

(Bu, durumu hafifletmek olur,) diye araya girdi Phantom, göğsünden bir hırıltı yükselerek.

Thalia, sözlerine devam etmeden önce ona bir kez daha temkinli bir bakış attı: "Ancak, Noctaris'in diğer tüm liderleri onun kellesini isterken, Aleksander'ı serbest bırakmayı kabul edemeyeceğinin farkında olmalısın, değil mi? Ve onu serbest bırakman da akıllıca olmaz. Ama en azından onu görmene izin verebilirim."

Yıpranmış taş basamaklardan hızla ama dikkatlice aşağı inerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Hızlı olmanız gerekecek," dedi Thalia. "Ona söylemeniz gerekenleri söyleyin ve sonraki hamlenizi belirleyin. Zamanımız kısıtlı. Grimnor artık sarayımızın merkezinde olmadığına göre, Calista'nın kutsal alanımıza koyduğu korumaların işe yarayacağından emin değilim. Zaten bozulma belirtileri var."

Bu düşünceyle nefeslerim hızlandı. "O kılıç... çok uzakta gibi geliyor. Onunla olan bağım gergin."

"Böyle olacağından korkuyordum." Koridorların birleştiği noktada duraksadı, duvardan bir fener aldı ve bir anlığına etrafına bakındıktan sonra doğruca ilerlemeye devam etti. "Kılıçları ve hırsızı arayışımız bizi sadece çıkmaz sokaklara götürdü; korkarım ki o artık bu alemde değil."

Korkunç bir gerçeği fark ettim. "İki kılıcı da aldı... Nerithys Kapısı, ikisini birlikte kullanan birine teslim olacak, değil mi?"

"Biz de öyle düşünmüştük. Bu yüzden birkaç gün önce o kapıyı ziyaret ettik."

"Ve?"

"Orada olduğuna dair işaretler vardı. Ama şimdi kendini kapattı ve..." Sözleri yarım kaldı, gözleri belirsizliklerle, dile getiremediği sorularla doluydu.

Ama onun ayrıntılı açıklamasına gerek yoktu, anladım.

Eğer Nerithys Diyarı'nın içindeyse, onu takip edebilir miydik?

Planları ne olursa olsun, onu durdurma şansımız var mıydı?

"Biraz burada bekleyin," dedi Thalia, küçük ve dar bir koridorun başında durarak. Karanlık geçide doğru baktığımda, sonundaki çift metal

kapının önünde konuşlanmış iki muhafız gördüm; zırhları, her iki taraftaki loş fenerlerin ışığında parıldıyordu.

Thalia, belirsizliğin yerini her zamanki kendinden emin adımlarına bırakarak, doğrudan muhafızların yanına yürüdü. Onlarla olan konuşması gergindi, ama ben buna odaklanamadım. Nerithys Kapısı'nın toz olup yok olmasının, tüm umudumuzu da beraberinde götürmesinin korkunç görüntülerini hayal etmekle çok meşguldüm. O kapının ötesindeki diyarın, giderek uzaklaşan soğuk, parlak bir ışıkla dolup, Noctaris ve halkının üzerine nihai bir ölüm, nihai bir karanlık çökene kadar devam etmesini hayal ediyordum.

Thalia'nın aniden yeniden ortaya çıkışı beni şaşırttı. Tartıştığı muhafızlar bir an sonra yanımızdan geçip uzakta yeni bir pozisyon aldılar.

"Anahtarlar," dedi, taşıdığı fenerle birlikte anahtarları bana uzatarak. "Şu muhafızlar da sizi rahatsız etmez. Ama dikkatli olun; bu sarayda son günlerde yaşanan bunca misafir ve kargaşayla birlikte, ne tür bir belaya bulaşabileceğinizi bilemezsiniz."

Phantom, yumuşakça parlayan gözlerini fısıldayan muhafızların yönüne dikti. "(Ben gözcülük yapacağım,)" diye beni temin etti.

Thalia metal kapıları işaret ederek, "Sen buna odaklan," dedi, "ben de bu arada kardeşinle ilgileneceğim."

Elindeki anahtarları ve feneri sıkıca tutarak, ellerimin titrememesine gayret ettim. "Teşekkür ederim."

Bir an beni inceledi. Yavaşça elini kaldırdı ve kalbinin üzerine iki kez dokundu.

Sonra gitti ve beni Aleksander'in hapishanesinin karanlığıyla tek başıma baş başa bıraktı.

Kırk Üçüncü Bölüm

Aleksander

UÇURUM HER ZAMAN EN SEVMEDİĞİM CEZA OLMUŞTUR.

Işık Muhafızları ona böyle derdi—Duskhaven'ın derinliklerindeki o küçük, yuvarlak oda. Mahkumlarımızın çoğunu bile oraya koymazdık, çünkü çok acımasız bulunurdu. Sonuçta dış dünyanın bizi barbar sanmasını istemezdik. Hayır; Elarith Krallığı bir ışık yeri idi. Öğrenme yeri idi. Kusursuz düzen yeri idi.

En ufak bir hatam için beni defalarca Uçuruma atmışlardı ve her zaman bu cezayı seçerek bana bir iyilik yapıyorlarmış gibi davranmışlardı; genellikle bana değerimi kanıtlamam için bir şans daha verdiklerini iddia ederlerdi. Böylesine kasvetli, karanlık bir ortamda ne kadar süre Işık büyüsü üretebileceğimi görmek için.

Bir bakıma etkili olmuştu. Çünkü o yerde ışığım söndüğünde, karanlık ve soğuk mutlak hale geliyordu ve bu yüzden o şeylerin beni yutma korkusu, genellikle sihir çağırma gücümü sınırımın çok ötesine taşımaya yetiyordu.

Güvenli ya da mantıklı olmanın çok ötesinde.

Bazen, beni dışarı çıkarmak için geri gelene kadar bilincimi kaybetmemeyi başardım.

Bazen de başarısız oldum ve beni delilikten kurtaran tek şey bilinçsizliğe teslim olmak, zihnimin sıcaklığının ve ışığının asla sönmediği korunaklı bir köşesine çekilmek oldu.

Ama karanlıktan kaçmak için yere yığılıp kalmanın ve uyandığınızda kendinizi hala karanlığın içinde bulmanın dehşetine hiçbir şey benzemezdi.

Burası Uçurum değildi.

Bunu kendime sürekli hatırlattım.

Yine de...

Yine de...

Bu hapishaneye atıldığımdan beri birkaç kez uyandığımda kendimi hâlâ karanlıkta bulmuştum. Bilincim gidip gelirken güçlerim her seferinde biraz daha azalıyor, yaklaşan boşluğu uzak tutma sürem giderek kısalıyordu. Buradaki sessizlik çok keskindi, ama Işık Muhafızlarının seslerinin anısı kafamda yankılanıyordu, yüksek ve aralıksız. Soğuk, acımasız, alaycı sesler.

Karanlık ancak onu yenmeyi başaramazsanız kazanır.

Bizi hayal kırıklığına uğratma, Aleksander.

Dakikaların, saatlerin, günlerin nasıl geçtiğini unutmuştum.

Kaç kez başarısız olup bilincimi kaybettiğimi ve her seferinde eskisinden daha zayıf bir halde geri döndüğümü saymayı bırakmıştım.

Artık tekrar kaymaya çok yaklaşıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ellerime artık ışık gelmiyordu. Oda etrafımda soluyordu, gölgeleri derinleşiyor, yoluna çıkan her şeyi yutuyordu.

Belki bu sefer sadece bilinçsiz kalabilirim, diye düşündüm—hayır, umdum.

Sonra uzakta bir yerde bir kapı açıldı, metalin taş üzerinde sürüklenmesinin çıkardığı gıcırtı beni kendime getirdi. Gözlerimi kırptım ve bana doğru yaklaşan bir figür gördüm.

Nova.

Bir an için, tekrar bayıldığımı sandım; sanki o, kaçtığım zihnimin o sessiz, güvenli köşesine yerleşmişti. Onunla orada buluşabilme düşüncesi rahatlatıcıydı.

Ama ben orada değildim...

Uyanıktım. Altımdaki taş sertti. Soğuktu. Ve Nova'nın yüzü netti, hatları keskindi; bilinçaltımın bulanık, sürüklenen ayrıntılarına benzemiyordu.

Elinde küçük bir fener taşıyordu, gelirken karanlığı dağıtıyordu. Hiç tereddüt etmeden yanıma çöktü ve beni incelemeye başladı, saçlarımı yüzümden çekti, çenemi avuçladı, gözlerimin onun gözleriyle buluşmasını sağlamaya çalıştı. Sıcak ellerini tenimde hissedene kadar ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim.

Feneri yere bıraktıktan sonra, etrafımızdaki alanı telaşla taradı. Sanki bir sonraki adımda ne yapacağını anlamaya çalışıyordu. Dudakları titriyordu. Gözleri kasvetin içinde parlıyordu, içlerindeki endişe apaçık ortadaydı.

"İyiym," dedim—en azından kafamda. Sanırım bu sözler kuru, çatlamış dudaklarımdan dışarı çıkmadı.

Bakışlarını çizmemin yanındaki metal bir bardağa dikti, onu alıp dikkatlice ağzıma götürdü.

Başımı çevirmeden önce tek bir yudum almayı başardım. Su olduğunu biliyordum, içimdeki bastırılmış, mantıklı bir parça bunu anlıyordu, ama boğazımdan aşağı kayarken zehir gibi yaktı.

Ardından ekmeğe tabağına uzandı. Bayat bir somun, kaba ama nispeten düzgün parçalara bölünmüştü. Onu bu parçalara ayırdığımı hatırlamıyordum ama bunu benim yaptığımı tahmin ediyordum. Bulanık gözlerim tabağı taradı. Parmaklarım, o kabuklu ekmeği kazımaya, daha düzgün çizgiler oluşturmaya devam etme dürtüsüyle mücadele ederken seğirdi. Baştan daha düzgün olmalıydım. Daha hassas. Daha kontrollü.

"Hiç yemek yemiyorsun, değil mi?"

Ben iyiym.

"İşte," dedi ve bir parçayı nazikçe ellerime tutuşturdu.

Onu parmaklarımdan arasına sıkıca tuttum—nedense yere düşmesinden panikledim—ama ağzıma götürmedim.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Ben iyiym.

"Biliyorum, muhtemelen bunu kontrol altında tutmanız gerektiğini, başka bir şey yeme şansınızın olmayacağını hissediyorsunuz, ama sizi Bekçiler gibi aç bırakmayacaklar. Buna izin vermeyeceğim."

Elini bir kez daha çeneme bastırdı.

Avucunun sıcaklığı... dayanılmazdı.

Ona odaklanmaya çalıştım. Ama yüzü hızla uzak, bulanık bir gölge ve ışık tablosuna dönüşüyordu. Sözleri gittikçe daha da karmaşıklıyordu; sanki su altındaydım, ondan uzaklaşıyordum. Geri yüzmeye çalıştım. Ama bedenim çok yorgundu, çok ağırdı. Su beni çekiyor, sarıp sarmalıyor, daha da derine, derinliklere doğru sürüklüyordu; orada seslerle karşılaştım. Tanıdık sesler, tanıdık sözlerle beni azarlıyordu.

Başarısız oldunuz.

Sonra benim sesim de onlara katıldı ve aynı cümleyi, sanki doğru ezberleyene kadar tekrar tekrar okumam gereken bir dersmiş gibi

tekrarlamaya başladım.

Başarısız oldum.

Başarısız oldum.

Başarısız oldum.

SAATLER GEÇTİ.

Nova'nın beni yalnız bırakmasını beklemeye devam ettim.

Onları hayal kırıklığına uğrattığımda beni hep yalnız bırakmışlardı.

Karanlıktan daha güçlü olmayı öğrendiğinde geri döneceğiz.

Işık, onu geri getirmenin bir yolunu bulduğunuzda geri gelecek, daha önce değil. Dayan. Daha uzun süre dayan. Kendini bize kanıtla...

Hâlâ ışığa benzeyen en ufak bir kıvılcımı bile ortaya çıkaramamıştım.

Ama nedense Nova hâlâ oradaydı, karanlıkta benimle birlikte oturuyordu.

Başım onun kucağındaydı. Elleri saçlarımı nazikçe ve yatıştırıcı bir şekilde okşadı. Kokusu temizdi; yumuşak pudra ve yabani gülün narin tatlılığı. Bu nemli, kirli hapishanenin ve kendi pisliğimin kokusuyla tam bir zıtlık oluşturuyordu.

Ve son haftalarda sık sık aklıma gelen bir düşünce geldi: Cehennemde açan bir çiçek, kökleri bir şekilde ölü bir toprağa tutunuyor. Ve bu kökler bende de tutunuyor.

Ne kadar aptalca, ne kadar düşüncesiz bir çiçek, diye düşündüm, kendini buraya, karanlığın içine dikmiş.

Ama neredeyse aynı hızla başka bir düşünce aklıma geldi—bir anı. Yedi yıl önce, o kader gecesi, onu Rose Point arazisinde, toprak lekeli parmaklarının arasında parlayan bir çiçek tutarken bulmuştum. Sözleri zihnimde fısıldandı, tıpkı şimdi beni saran koku kadar yumuşak ve kesin.

Bazı şeyler karanlıkta daha parlak açar...

Titriyordu. Vücudundan özellikle şiddetli bir titreme geçti ve kendimi otomatik olarak hareket ederken, elini tutmak için uzanırken buldum. Parmak uçlarımdan ışık yayıldı, kollarında ilerlerken ardında sıcaklık bıraktı. Bu çaba beni nefessiz bıraktı, daha da yorgun ve hasta hissetmeme

neden oldu, ama umurumda değildi; onu sıcak tutmak için son nefesimi bile verirdim.

Titremesi hafifledi. Ona doğru kıvrılmaya, tekrar ondan uzaklaşmaya başladım, ta ki yanağımda bir damla gözyaşı hissedene kadar.

"Kaos," diye mırıldandım. "Neden ağlıyorsun?"

Cevap vermesi çok uzun sürdü. Belki de sadece birkaç saniye sürdü. Bu yerde zamanın hiçbir anlamı kalmamıştı.

Sessizce, "Her şey tamamen yanlış," dedi.

"Her şey?"

"Kuzeniniz vefat etti."

"Duydum."

"Ve o, görüldüğü gibi biri değil."

"Evet; ben de aynı şeyi anladım."

"Hayal edebileceğinizden bile daha kötü."

Sesindeki korku içimdeki ilkel bir içgüdüyü uyandırdı ve kendimi doğrultma gücü verdi. Yanına, duvara yaslandım. Gözlerimi kapatma isteğine karşı koyarak yüzümü ona doğru çevirdim, boğazımdaki yumruyu yuttum ve "Bana her şeyi anlat," dedim.

Elleri yine titriyordu, ama bu sefer soğuktan değil, diye tahmin ettim. Önümüzdeki su bardağını ve ekmek tabağını beceriksizce toplayarak ellerinin titremesini gizlemeye çalıştı.

"İçki iç," diye ısrar etti, bardakları önüme kaldırarak, "ve yemek ye. Sonra konuşurum."

O tonda konuşmanın imkanı yoktu. Onun korkularını dinleme ihtiyacım, bana verilen azıcık besini idareli kullanma ve kontrol etme ihtiyacımdan daha büyüktü, bu yüzden anlaşma sağlandı—bardağı kenara koydum ama ağzıma bir parça ekmek götürdüm. Boğazımdan aşağıya zorla indirirken cam yutuyormuş gibi hissettim. Ama dayandım, o da derin bir nefes aldıktan sonra, son birkaç gündür bu sarayda yaşananları nefes nefese anlatmaya başladı.

O kadar çok imkansız, tehlikeli şey var ki.

Konuşurken, bir duygu fırtınasına kapıldım. Şok. Öfke. Şüphe. Ama aynı zamanda garip bir rahatlama hissi de vardı, çünkü beni kemiren sorular nihayet anlam kazanmaya başlamıştı. Sanırım, vurulacak daha net bir hedefin olması da bir şey ifade ediyordu.

Nova başını öne eğerek ve eliyle yüzünü kapatarak, "Kaçmasının üzerinden beş gün geçti," dedi. "Nerithys Kapısı'ndan geçtiğini

varsayıyoruz. Ama emin değiliz."

Beş gün.

O beş gündür acı çekiyordu, ben ise burada, bu lanet olası hapishanede, işe yaramaz ve çürüyordum.

"Özür dilerim," dedi. "Sana güvenmeliydim. Eğer sihrimden korkmasaydım, Zayn hakkındaki gerçeği çok daha önce görebilirdim ve ben sadece... ben..."

"Seni korkuttular." Bu sözler, su yudumlarını yutmaya çalışırken ağzımdan kaçtı.

Başını elinden kaldırıp yavaşça bana baktı.

Bakışlarım bilekliklerine takıldı. "Bileklerinize o prangaları taktılar ve size korkulacak bir şeymişsiniz gibi davrandılar. Bu yüzden elbette korkmayı öğrendiniz."

O itiraz etmedi.

Bu sözler üzerine neredeyse acı bir kahkaha atacaktım; eğer artık benimle aynı fikirde olmama isteği kalmamışsa, ilişkimizin çoktan bittiği açıktı.

Yer değiştirdi, duvara daha da yaslandı ve ayaklarını öne doğru uzatarak, tozlu zemine botlarını iyice bastırdı. "Keşke şimdi korkmadığımı söyleyebilseydim, ama..." Gözleri boşluğa dikilmişti. Tekrar yüzüne uzanmaya çalıştı, ama yarı yolda cesaretini kaybetmiş gibiydi, elini indirdi ve bunun yerine kollarını kendine doladı. "Ama bu bir yalan olurdu."

Gücümü topladım ve parlayan altından küçük bir küre çağırdım, böylece onu daha iyi görebileyim ve Zayn'in -hayır, Lorien'in- ona ne yaptığını kendi gözlerimle görebileyim.

Yeni yara izleriyle dolu tenine ilk ışık parıltıları düştüğünde içimde öfke alevlendi. Yutkunarak kendimi hasarı incelemeye zorladım. Dikkatlice, çenesindeki dallanan izlere doğru uzandım.

Kadın irkildi.

Elimi yumruk haline getirdim, içimde sihir ve öfke şiddetli bir dansla birbirine dolanıyordu. O kadar çok lanet olası sihir ve öfke vardı ki, o anda serbest bıraksaydım, muhtemelen tüm sarayı ve içindeki herkesi paramparça ederdi. Ve umrumda bile olmazdı. Bir sonraki nefesimde hepsini yok ederdim—

Eğer o olmasaydı...

Bir şekilde onun bakışlarını yakaladım ve onlara kilitlendim.

Bir şekilde sakince, "Bunu sana o yaptı," dedim.

Başını salladı, endişeyle birkaç gevşek saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı, ancak hemen tekrar açtı ve saçların yüzüne düşüp yara izlerini kısmen gizlemesine izin verdi. "Ne kadar sihir çalabildiğini, nelerden vazgeçtiğimi gerçekten bilmiyorum..."

Yüzünü çevirmeye çalışırken yara izi olmayan yanağından tuttum. "Hiçbir şeyden vazgeçmedin," dedim kararlı bir şekilde. O an dünyanın en önemli şeyi, beni net bir şekilde duyduğundan emin olmaktı. "Bu senin suçun değildi," derken gözlerimin içine baktığından emin olmak.

Bana dik dik baktı. Hayır, sanki içime işliyormuş gibiydi. Gözleri donuktu, düşünceleri ne kadar çok istesem de takip edemediğim bir yolda ilerliyordu. Dudakları birkaç kez aralandıktan sonra nihayet göz kırptı ve bana tekrar gerçekten bakarak, "Bütün bunları düzeltmek istiyorum," dedi.

"Yapacağız," diye yanıtladım, kelimeler o kadar şiddetli, o kadar sert bir şekilde ağzımdan çıktı ki, beni bile şaşırttı.

Uzun zamandır, metanetli, kırılmaz hükümdar rolümü korumuştum. Ders üstüne ders, ceza üstüne ceza, görev üstüne görev. Öfkenin hiçbir işe yaramadığını öğrenmiştim. Öfke aptallar içindi. Krallar sessizce katlanır ve kendilerinden beklenenleri sorgusuz sualsiz yaparlardı.

Ama şimdi, öfkelenmeye değer bir şey bulmuştum.

Lorien'in ondan aldığı her şeyi geri alacaktım, hatta fazlasını bile.

Kırk Dördüncü Bölüm

Nova

"ŞUNA BAK," DEDİ KARDEŞİM, BENİ YANINA ÇAĞIRARAK.

Sarayı çevreleyen en dıştaki duvarda, ana kapıya bağlı olan duvarda volta atıyorduk. Geç olmuştu, ancak gökyüzünün bütün gün aynı renkte olması nedeniyle gecenin tam saatini tahmin edemiyordum: Koyu, kasvetli gri. Bu kasvet, Lorien'in ortadan kaybolmasından kısa bir süre sonra sarayı kaplamış ve o zamandan beri de dağılmamıştı. Bunun yanı sıra, manzarayı kaplayan garip derecede yoğun sis nedeniyle, pek bir şey görebileceğimi beklemiyordum.

Yine de elimi kale duvarına dayadım ve Bastian'ın işaret ettiği yöne doğru baktım.

Uzaktan hayalet gibi beyaz figürler, gölgeler gördüğümde korku nefesimi kesti. Sarayı çevreleyen geniş tarlalarda sayısız grup halinde toplanmışlardı; ruhani bedenleri doğal olmayan hareketlerle seğiriyor, huzursuz bir rüzgârda savrulan soluk kurdeleler gibi dans ediyordu.

Bastian, "Her geçen saat daha da yaklaşıyorlar," dedi. "Calista'nın yerleştirdiği koruma kalkanları işlevini yitirmeye başlıyor ve artık vahamızda koruduğumuz yaşamı hissedebiliyorlar. Muhtemelen sizi ve gücünüzü de hissediyorlar. Burada neler olup bittiğini anladıklarından şüpheliyim, ama yine de onları kendine çekiyor."

Aklıma rahatsız edici bir soru geldi: "Peki, en başta bu duvarların dışında nasıl kaldılar? Calista ve onunla birlikte hizmet eden liderler, bu

kutsal alanda kimin korunacağına ve kimin dışarıda bırakılacağına nasıl karar verdiler?"

"Emin değilim. Renk tonlarıyla ilgili bulabildiğimiz tüm literatürü ve notları saatlerce inceledim, ancak karar verme süreciyle ilgili kesin bir sonuca ulaşamadım."

Bu soru beni kemirmeye devam etti, ta ki gölgeler kalabalığından korkunç bir ses—alçak, dünyevi olmayan bir tıslama—yükselene ve beni aniden şimdiki zamana geri döndürene kadar.

"Dışarıda çok fazla var," dedim, içimden geçen üşüme karşı kendimi kucaklayarak. "İçeri girerlerse, bilinçli ve organize olmasalar bile, sorun yaratacak kadar çoklar..."

Kardeşim ciddi ve sessiz bir şekilde başını salladı.

Bu durum, hem kale kapısının hem de üzerinde durduğumuz surun, daha önce hiç görmediğim kadar sıkı bir şekilde güvenlik altına alınmasının ve korunmasının nedenini açıklıyordu.

Calista'nın büyüü bu sığınağı geçilmez ve ele geçirilmesi, hatta bulunması imkansız hale getirdiğinden beri bu tür savunmalara gerek kalmamıştı. Sonuç olarak, yapıların kendileri çeşitli derecelerde harap durumdaydı. Bütün gün boyunca, etraflarında bir hareketlilik vardı; yıkılmış bölümleri güçlendirme, açıklıkları kapatma, zayıf noktaları destekleme girişimleri. Sadece gölgelere karşı değil, Lorien'in eliyle veya başka bir şekilde gelecek günlerde bekleyen diğer felaketlere karşı da.

Hazırlıklar hâlâ devam ediyordu. Aletlerin vurma ve şangırtı sesleri, ayak sesleri ve emirlerin, planların bağırılarıyla birlikte ürkütücü, sisli gecede yankılanıyordu.

Bu sarayın en görkemli zamanlarını, Rivenholt'un diğer krallıklarla çevrili gerçek bir krallık olduğu zamanları hayal etme isteği uyandırdı bende. Bir zamanlar muhteşem bir manzara olmalıydı; tüm bu yükselen duvarlar, görkemli kemerler ve etkileyici surlar. Noctaris'in tarihini ve tüm sırlarını, üzerinde yürüdüğümüz gibi eski taşlara işlenmiş anlatılmamış hikayeleri kısaca düşündüm. Kaybolanlar ve gelecekte kurtarabileceğimiz şeyler hakkında hala öğrenilecek çok şey vardı.

Ancak bakışlarım hiçbir zaman mevcut durumdan uzaklaşmadı. "Buradaki duvarlarımız güçlendiriliyor, peki ya Tarnath?" Eğer gölgeler sokaklarına doluşmayı başarırsa, o kraliyet şehri kısa sürede istila edilirdi.

"Vatandaşlar evlerinden çıkmamaları konusunda uyarıldı. Eamon ve onun gibi birkaç başka peri, durumu güçlendirmek için çabalara öncülük

ediyor. Gölgeleeri uzaklaştırmak için eski, daha az etkili çareler de var; yakılabilecek özel otlar ve merhemler, kutsanmış obsidyen ve kemikten yapılabilecek tılsımlar. Bunlar sonsuza dek etkili olmaz, ancak biraz zaman kazandırabilirler.”

Bakışlarım, hareketleri giderek daha umutsuz görünen gölgelere kaydı.

“Bir tür zafer elde etsek bile, onlara ne olacak?” diye düşündüm. “Erebos gibi yerlerde alevlerle kısmen beslenen hayaletlerden veya Graykeep'te dirilttiğimiz daha korunaklı gölgelerden farklılar, değil mi? Çok uzun zamandır Ölüler Diyarı'nda dolaşıyorlar, tüm büyülerinden yoksunlar... Bu kadar çok şey kaybettikten sonra, Aetherstone'un büyüünün yardımıyla bile insan varoluşuna geri dönebilecekler mi?”

Bastian hemen cevap vermedi, ama çenesinin kasılmasından ve kollarını kavuşturmuş haldeki parmaklarının huzursuzca seğirmesinden soruyu ciddi ciddi düşündüğünü anlayabiliyordum; gözlerinin etrafındaki yorgun çizgiler de bunu ilk kez düşünmediğini gösteriyordu.

“Bunu düşünmek... korkutucu, değil mi?” dedim sesimi kısarak.

“Öyle.” Bir an gözlerini kapattı, sanki zihninde son bir umut kırıntısı arıyordu. “Ama Brynn geri döndü,” dedi sonunda.

“Evet, ama Noctaris'in ilk düşüşünden beri orada bulunan birçok kişiye kıyasla, Ölüler Diyarı'nda çok uzun süre dolaşmadı. Üstelik Aetherkin ebeveynleri vardı.”

Bastian iç çekti ama itiraz etmedi. Bir an beni izledikten sonra omzumu teselli edici bir şekilde sıktı. “O noktaya ulaştığımızda, krallıklarımızdaki tüm düşmüş varlıklar için, durumları ne olursa olsun, bir çözüm bulacağız. Adım adım, tamam mı?”

“Sanırım öyle.”

Onun endişeli bakışları etrafımızı taradı. “Şu anda beni en çok rahatsız eden şey gökyüzü. Ve ayrıca... şu da.” Dikkatimi uzaktaki bir toprak parçasına çekti; orada bir çatlak oluşmaya başlamıştı. Henüz küçük, zar zor fark ediliyordu, ama biz izlerken büyüyor gibiydi.

Dünyanın tam ayaklarımızın altında parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya kalması.

Taş siperliği daha sıkı kavradım. “Karanlık, kırılma, zayıflayan koruma büyüler... bunların hepsi Grimnor'un bizden çalınmasından mı kaynaklanıyor? Calista'nın koruyucu büyüünün büyük bir kısmı gerçekten o kılıca mı bağlıydı? Yoksa Lorien, Nerithys'in içinde başka bir şey mi yaptı... bu diyarın çürümesini hızlandırmak için bir şeyler mi?”

Bastian başını salladı. "Keşke bilseydim. Sanırım her iki şey de rol oynuyor, ama ne ölçüde... Bunu söyleyemem."

İkimiz de yapamadık.

Karşı karşıya olduğumuz şeyin ne olduğunu sadece tahmin ediyorduk ve bu çok sinir bozucuydu; sanki zifiri karanlık bir cephanelikte savaşa hazırlanmaya çalışmak gibiydi.

Ama en azından bildiğim her şeyi ona anlatmıştım. Lorien'in kılıç odasında alaycı bir şekilde paylaştığı her şeyi.

Karşılığında Bastian, Aleks'i zindandan serbest bırakmıştı. Işık Kralı'nın eskiden olduğu gibi sarayda özgürce dolaşmasına izin vermeyi reddetmiş olsa da, bir uzlaşmaya varmıştık: Aleks artık sarayın unutulmuş bir köşesindeki küçük bir odada, oldukça rahat bir durumdaydı. O oda hala sıkı bir şekilde korunuyordu, ama en azından güvendeydi. Gizlice taşındığı için, potansiyel müttefiklerimizin çoğu hala onun zindanlarda olduğuna inanıyordu.

Elbette, onun yanımda olmasını tercih ederdim.

Ve çok geçmeden tekrar yanımda olacaktı; onsuz hiçbir savaşa girmeyecektim.

Ama aynı anda çok fazla şeyle mücadele edemezdik ve onun acı çekmediğini bilmek, şimdilik kardeşimle birlikte daha büyük resme odaklanmamı kolaylaştırdı.

Bastian'a, "Ekinoks'u bekleyebileceğimizi sanmıyorum," dedim. "Aetherstone'u o dönemde manipüle etmek daha kolay olabilir, ancak bence acil olan şey Nerithys'e girip elimizden gelenin en iyisini yapmak. Ne kadar beklersek, Lorien'in tuzaklar kurması ve işleri daha da istikrarsızlaştırması için o kadar çok zamanı olur."

Bastian yavaşça başını salladı, hareketi ağır ve kararlıydı. "Anlaştık."

Karar havada adeta bir taş gibi asılı kaldı.

"Belki de en fazla iki gün erken varırız," diye mırıldandım. "Yeterince yakın, değil mi?"

"Umarım öyledir."

Kollarımı kendime doğru bükerek, sisli karanlığın içinde kaybolmuş olan ayı gökyüzünde aradım. "Diğer Noctarisan liderleri de bizimle birlikte savaşa katılacak mı?"

"Çoğu öyle yapacak diye düşünüyorum. Sonuçta pek de seçenekleri yok. Bu..." Sözüünü yarıda kesip, sanki havadaki taş göğsüne düşmüş gibi keskin bir nefes aldı.

Sonunda, kafamda bitirdim.

Ama ikimiz de bunu sesli söylemedik.

Aslında söylemeye gerek bile yoktu. Artık kaçınılmaz sonumuza doğru ilerlemekten başka ne yapabiliirdik ki? Lorien niyetini açıkça ortaya koymuştu. Ya onu bir şekilde durduracaktık ya da içinde bulunduğumuz dünya yok olacaktı.

Tarnath'ı, bana gülümseyen ve el sallayan tüm insanlarını düşündükçe kalbimde korkunç bir his oluştu. Kurduğum orduyu ve benim adıma ne kadar çok eğitim aldıklarını ve örgütlenmeye çalıştıklarını düşündüm. Sarayı ve halkını—Aveline, Brynn, Eamon... tüm bu şeyler, yavaş yavaş gerçek evim, gerçek hayatım gibi hissettirmeye başlamıştı.

Her şey bir anda yok olma tehlikesiyle karşı karşıya.

“Onu buraya getirdiğim için üzgünüm,” dedim sessizce. “Hepinizin başına bu sonu, korktuğunuzdan bile daha erken getirdiğim için üzgünüm.”

Bastian başını salladı. “Thalia sizi buraya getirdi—ve benim emrimle. Biz de burnumuzun dibindeki tehlikeyi kaçırdık, üstelik Thalia tanıdığım en basiretli insan. Lorien hakkındaki gerçeği kimse göremezdi; bunca yüzyıl boyunca hayatta kalmasının bir sebebi var. Nesiller önce Calista'yı öldürmeyi başarmasının bir sebebi var. O kurnaz bir yılan.”

Gözlerimi uzaktaki yerdeki çatlağa dikmişim, ikna olmamışım.

"Ayrıca, Işık Kralı ve kardeşleriyle ilgili garip bir şeyler olduğunu biliyorduk," diye ısrar etti. "Baştan beri tüm durumu daha kapsamlı bir şekilde araştırmalıydık."

Yüzümü ona doğru çevirdim. "Bunu ben de merak etmişim. Thalia ile ilk tanıştığımda, Aleks ve diğerlerinin uyanık ve benimle birlikte olmalarına şaşırılmış gibiydi, ama hepsinin bu dünyada olmalarına pek şaşırılmamıştı."

“Düşüşlerinden kısa bir süre sonra hepsini bulduk—yani, Aleksander'ı ve askerlerinden birkaçını bulduk. Zayn diye adlandırdığınız kişi o sırada ortalıkta yoktu. Aleksander ve yanındakiler ölümün eşiğindeydi; biraz zaman geçtikten sonra, özellikle Luminor'u ele geçirdikten sonra, bu dünyanın çürüyen havasında hepsinin öleceğini varsaydık.”

"Yani, kılıcı alıp onları ölüme terk ettiniz mi?" Aleks ve diğerlerinin Işık Muhafızlarıyla -açıkça düşman- iş birliği içinde oldukları belli olsa bile, bu acımasız bir seçim gibi görünüyordu.

Bastian omuz silkti, ancak bu hareket ağır geldi ve onu olduğundan daha az kayıtsız gösterdi. "Bu sarayın ve yakın çevresinin dışına seyahat

etmek zaten başlı başına tehlikeli; bir de onların fazladan ağırlığını yanımızda taşımamıza gerek yoktu."

Aleks'e "fazla kilo" demesi beni ensesinde bir karıncalanma hissettirdi ama dilimi tuttum.

"Ölümleri hızlı olmalıydı. Yıllarca hayatta kalabilmemeleri gerekirdi... ve içlerinden bazıları hayatta kalınca, bölgeyi güvence altına almayı ve arada sırada oradaki büyüü incelemek için insanları göndermeyi tercih ettik. Sanırım merakımız bize ağır bastı."

"Eğer onları öldürseydin, işler ne kadar farklı sonuçlanırdı," diye düşündüm.

"Evet; bunu sık sık düşünüyorum."

Duvara yaslandım ve uzaktaki yarığa tekrar baktım. Sanki yerde dallanan çatlaklar gibi, dünyanın izleyebileceği tüm farklı yolları hayal ettim; bazıları diğerlerinden çok daha istikrarsızlaştırıcıydı.

"Lorien'in son yedi yılda neler yaptığı konusunda hâlâ birçok sorum var," dedi kardeşim. "Nasıl gelip gittiği, gücünün ne kadarının Luminor ve Aleksander ile bağlantılı olduğu... Ama geriye dönüp baktığımızda, sonunda hepsinin bulunduğu koruya çekilmen hepimizi tedirgin etmeliydi."

"...Çünkü Vaeloranlar her zaman birbirlerine bağlıdır ve birbirlerine çekilirler." Lorien'in sözlerini hatırlayınca—doğduğum anda beni nasıl hissettiğini hatırlayınca—ürperdim.

Onunla hiçbir şekilde bağlantı kurmak istemedim.

Büyü gücümü tüketip bedenimde bu izleri bıraktıktan sonra... aramızdaki bağ ne kadar derindi acaba?

Şu anda beni hissedebiliyor muydu?

İsteseydim onu hissedebilir miydim?

Sanki sıkıntımı hissedebiliyormuş gibi Bastian ekledi: "Sanırım Aleks'le olan bağınızın, Lorien'le paylaştığınız bağ kadar güçlü olması bize biraz umut veriyor. Belki de Lorien'in bedenini ele geçirme girişiminden sonra koruduğu sihir miktarı, işleri lehimize çevirmek için ihtiyacımız olan avantajı sağlayacaktır."

"Umarım." Zihnimin bir köşesindeki bir ses fısıldasa da iyimser görünmeye çalıştım—ama bunun bedeli ne olacaktı?

Aleks ve benim Lorien'le bu kadar yakın bir bağ kurmamızın kötü sonuçlanmayacağı bir senaryo hayal edemiyordum.

Ne yazık ki.

Kardeşimin sesi ciddi, gözleri endişeliydi, şöyle dedi: "Neyse, demek istediğim, son her halükarda yakında gelecekti. Bu yüzden özür dileyerek zamanını boşa harcamanın bir anlamı yok."

Duvarın dibinden biraz uzaklaşmaya, kırılan toprağa takıntılı bir şekilde bakmayı bırakmaya kendimi zorladım. Bastian tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldık.

"Madem özür diliyoruz..."

Şöyle bir baktım, yüzümdeki ve boynumdaki yara izlerini inceliyordu.

"Böyle bir şey olmaması gerekiyordu," dedi. "Geçen gece sana daha yakın durmalıydım. Seni güvende tutmalıydım."

Onun özrünü, tıpkı onun benimkini geri çevirdiği gibi, ben de elimle savuşturdum. "Bu sarayı ve etrafındaki her şeyi neredeyse yirmi beş yıldır güvende tuttunuz," diye belirttim. "Açıkçası, kendinize biraz ara vermeniz zamanı geldiğini düşünüyorum."

Hafifçe kıkırdadı. "Mola vermek için vaktimiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır, sanırım değil." Yüzümü ona doğru çevirdim. Daha sakın ve ciddi bir tonla ekledim: "Ama en azından şimdi buradayım, yani artık her şey senin sorumluluğunda değil. Her şeyi yalnız başına yapmak zorunda değilsin."

Uzun ve yavaş bir nefes verdi, bakışlarını bulutlu gökyüzüne dikti, ardından hafifçe başını sallayarak onayladı.

Dirseğimle yan tarafına vurdum ve ekledim: "Ama bana emir vermeyi bırakmalısın ve beni bu kadar çok korumaya çalışmaktan da vazgeçmelisin."

Dirseğimin çarptığı yeri ovuşturdu, ağzının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. "Deneyeceğim."

"Söz?"

"Söz."

Bir süre daha orada durduk, garip gökyüzünün altında değişen şimşekleri izledik, olası planları ve savaş stratejilerini tartıştık. Hava kararıyordu. Sessizleşiyordu. Sanki dünya derin, karanlık bir dalıştan önce son bir kez nefes alıyormuş gibi, hava da etrafımızı içine çekiyordu.

Esnedim ve işte o anda, kardeşimin yüzünde endişeli bir ifade belirdi; başıyla beni saraya doğru yönlendirdi. "Git biraz dinlen."

Kaşımı kaldırdım.

"Ya da yapmayın," diye ekledi, ellerini teslim olurcasına kaldırırken sırtarak. "Özür dilerim. Eski alışkanlıklar."

Gülerek, onun umutsuz bir vaka olduğunu söyledim, iyi geceler dileyip kapı bekçi kulübesinden geçerek saraya doğru ilerledim.

Dinlenebileceğim tek bir yer olduğunu biliyordum ve bu kendi odam değildi. Aleks'in derme çatma hapishanesine gidersem dikkatleri üzerime çekme riskini göze almıştım ama umurumda değildi; ona yakın olmam gerekiyordu.

Yaklaştığımda hapishanenin dışındaki gardiyanlar gerildi, nefes alışverişleri hızlandı, gözleri kısıldı.

Omuzlarımı geriye çektim ve olabildiğince kraliçevari bir bakışla gözlerimi diktim. "Bu gece burada kalacağım. Sizi çağırmadığım sürece bizi rahatsız etmeyeceksiniz."

Birbirlerine hızlıca baktılar. Kollarındaki gerginlik sadece bir an daha sürdü, sonra eğilip kenara çekildiler.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Basit bir emir... ama işe yaramıştı. Ben geçerken saygıyla bakışlarını yere indirdiler, kapıyı arkamdan kapatıp kilitlerken sessizce ve itaatkâr bir şekilde yerlerine geri döndüler.

Eldris Prensesi olarak hüküm sürdüğüm zamanlarda bile insanlara emir vermekte hiç başarılı olmamıştım. Bu role alışmak biraz zaman alacaktı; hem bu dünya hem de ben önümüzdeki birkaç günü sağ salim atlatabilirsek tabii.

Aklım, hayatta kalamayabileceğimiz tüm nedenleri düşünmeye başlamıştı ki, Aleks'in bitişikteki tuvaletten çıktığını gördüm. Hafif, rahatlamış bir iç çekiş ağzımdan çıktı. Hızla akan düşüncelerim yavaşladı, gelecekle ilgili tüm sorularım arka plana çekildi ve sadece ona odaklanabildim.

Sanki az önce banyo yapmış gibi görünüyordu; saçları yüzünün etrafına dökülmüş, uçlarında su damlacıkları parlıyordu; gömleği düğmeleri açık, açık bir şekilde sarkıyordu, bazı kısımları hâlâ nemli olan göğsüne yapışmıştı. Zindanlardan çıktıktan sadece yarım gün sonra ne kadar farklı

göründüğüne şaşırdım. Ama sanırım, büyüdüğü dünya göz önüne alındığında, cehennem gibi durumlardan çabuk toparlanmaya alışmıştı.

Beni görür görmez gözleri hemen parladı. İlk başta konuşmadık—konuşacak çok şeyimiz vardı, ama bana doğru yaklaşıp elimi tuttuğunda ve beni kendine doğru çektiğinde kelimelerin önemi yokmuş gibiydi. Diğer eliyle yanağımı kavradı ve dudaklarımı onunkine doğru yönlendirdi; birkaç o mutlu an boyunca, kokusundan, tadından ve dilinin benim dilimle dans etmesinin sıcak, heyecan verici hissinden başka hiçbir şeyin farkında değildim.

Sonra geri çekilerek, "Kardeşinle konuştun mu?" diye sordu.

Başımı salladım ve Bastian'la dışarıda konuştuğumuz şeyleri ona kısaca anlattım.

Konuşmamı bitirir bitirmez Aleks pencereye gitti ve bahsettiğim rahatsız edici karanlığın görebildiği kadarıyla incelemeye başladı—gerçi çok fazla bir şey göremiyordu, çünkü bu oda sadece renkli camdan bir tavanla gökyüzünden gölgelenen bir iç avluya açılıyordu. Birkaç dakika boyunca düşüncelere dalmış bir şekilde etrafa baktı, ben ise az eşyalı odada huzursuzca dolaşıp, boş raflardan birkaç kitap alıp, sayfalarını karıştırıp hiçbir şey okumadan geri bıraktım.

"Lorien'in söylediği bir şey aklımdan çıkmıyor," dedim.

Aleks, dinlerken omzunun üzerinden bana baktı.

"Onu bedeninden çıkarmayı başaran tek kişi sensin. Ve büyün hâlâ bir şekilde onun büyüyle derinden bağlantılı. Bu yüzden merak ediyorum..."

Düşüncenin havada asılı kalmasına izin verdim.

"Bunları kendi avantajımıza kullanabilir miyiz?" diye tahmin yürüttü.

"...Ya onu Zayn'den de zorla çıkarabilseydiniz? Belki de onu kendi bedeninizden çıkardıktan sonra gittiği Luminor'a geri hapsedebilirdiniz?"

Pencereden yüzünü çevirerek sönmüş şöminenin yanındaki sandalyeye doğru ilerledi ve endişeli bir ifadeyle yavaşça sandalyeye oturdu.

"Belki ben de yardımcı olabilirim," diye ısrar ettim. "Nesneleri ele geçirme yeteneğimi kullanabiliyorum, bu yüzden eğer onun enerjisini, yaşam gücünü kontrol altına alıp bir şekilde daha kolay bir hedef haline getirebilirim..."

Aleks kaşlarını çatarak, "O bir nesne değil," diye belirtti. "Ve enerjisi, kontrol etmeye çalıştığınız her şeyden çok daha güçlü. Ayrıca... daha karmaşık. Şu anda gerçek güçlerinin ne olduğunu bilmiyoruz. Anladığım kadarıyla Işık Vaeloran'ların her zaman biraz tahmin edilebilir yetenekleri

olmuştur, ama sizden ve Calista'dan hangi yetenekleri çaldı? Ve eğer inandığımız gibi Nerithys'teyse ve Aetherstone ile temas halindeyse..."

Söylediği her nokta, omuzlarıma yığılan bir taş gibiydi, ta ki ağırlık acı verici hale gelene kadar. Sinir bozucu. Ama haklı olduğunu biliyordum. Sadece bir şeylere, bir plana benzeyen herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordum.

"Kötü bir fikir değil. Sadece..." Elini saçlarının arasından geçirdi ve koltuk minderlerine daha da gömüldü.

"Tehlikeli bir tane."

"Evet." Başını geriye doğru eğdi ve gözlerini kapattı, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

Huzursuzca dolaşmama geri döndüm. Ama bakışlarım sürekli ona takılıyordu. Dudaklarının düşünceli kısmına, derin ve sakinleştirici nefesler alırken göğsünün inip kalkmasına, bedeninin sandalyeye doğru kıvrılma şekline, çelişkilerin güzel bir örneği olan formuna takılıyordum; rahat ama dengeli, zarif ama güçlü.

Bana dik dik baktığımı hissetmiş olmalı, çünkü sonunda bir gözünü araladı ve dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Beni yanına çağırdı.

Sanki görünmez bir zincirle eline bağlıymışım gibi hareket ettim, odayı geçip kucağına yerleştim. Az önce hayranlıkla izlediğim tüm kıvrımlara ve kenarlara kıvrıldım, bedenimin onun bedenine bu kadar mükemmel bir şekilde uyum sağlamasından dolayı yumuşak, memnun bir nefes verdim.

Kollarını belime doladı ve beni daha da sıkıca kucakladı.

Birkaç dakika boyunca orada sadece rahatladım, gücünün beni sarmasına izin verdim. Ama çok geçmeden, aldığı her nefesi, her kalp atışını, bana dokunuşlarında daha cesur ve daha bilinçli hale gelen parmaklarının her hareketini yakından hissetmeye başladım.

"Karanlıktayken bunu düşündüm," diye mırıldandı omzuma. "Vücudunun benimkine yaslanmış halini. Ellerimin teninde olmasını." Ellerinden birini tişörtümün altına kaydırды, serin ve pürüzlü parmak uçları karnımı okşarken içimden bir iç çektim. "O hapisanede aklımı başımda tutmama yardımcı oldu, seni tekrar böyle kollarımda tutmak istiyorsam tutunmam gerektiğini düşünmek."

Onun karanlıkta hapsedilmiş olduğu düşüncesi kalbimi sıkıştırdı.

Ama o umutsuz yerden kurtulmuş gibiydi—en azından şimdilik; tüm dikkati bendeydi. Bakışlarının yoğunluğu neredeyse bunaltıcıydı, nefesimi

kesiyor, vücudumdaki her siniri harekete geçiriyordu.

"Bu mükemmelliğe bir daha asla şahit olamamak ne büyük bir trajedi olurdu," dedi, tişörtümün kumaşını avuçlayıp yavaşça aşağı doğru çekerek göğsümü kısmen açığa çıkardı. Yüzünü göğüslerimin arasındaki boşluğa bastırdı, öpücük izlerini oradan yukarı, boğazıma doğru bıraktı. Başımı geriye doğru eğerek ona daha iyi erişim sağladım, dirseklerim sandalyenin geniş koluna yaslanmıştı.

Birkaç gece önce balkondan söylediği sözleri hatırlayarak, "Ve biz bir trajedi değiliz," diye fısıldadım.

"Aynen öyle," diye yanıtladı, elini sırtımın altına kaydırarak beni sabit tuttu ve böylece beni daha tutkuyla, daha dolu dolu öpebildi.

Sonunda ağzı boğazımın çukuruna yerleşti, dili o hassas noktaya hafifçe değdi. Hafifçe inledim ve bunun üzerine tüm vücudu ürperdi.

"Tanrım, o ses," diye fısıldadı, kelimeler tenimde sıcak bir his uyandırdı.

"Karanlıktan kurtulmak için aklınıza gelen başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi boğuk bir kahkahayla. "Ama şu anda beni deliliğe doğru sürüklüyor."

Başımı kaldırdım ve kirpiklerimi ona doğru kırptırdım. "Hem kurtuluşun hem de lanetin, tek bir şeyde mi birleşti?"

Gülümsedi ve parmaklarını ağzının boğazımda bıraktığı sıcak nokta üzerinde gezdirdi. "Başından beri birbirimizle çelişiyorduk, değil mi?"

Dokunuşunu takip eden ışık, içimdeki sihri yüzeye çıkarmaya teşvik etti. Yükselişine direnmedim, ona yaslanıp gölgelerimin oynamasına izin verdim ve ışıkla karanlığın birbirinin etrafında nasıl örüldüğünü izledim.

Yavaş yavaş, onların samimi valsini taklit etmeye başladık: bedenler birbirine daha da yaklaştı; uzuvlar daha da sıkılaştı; eller kenetlendi ve parmaklar birbirine dolandı, ta ki başlangıç ya da son kalmayana kadar—sadece bizim tek, büyümlü gücümüz kaldı.

Elinin tersiyle yanağıma dokundu, sonra saçlarıma, parmaklarını nazikçe dalgaların arasına geçirdi. Saçlarım daha da derine dolanırken, yüzünü bana doğru yaklaştırdı ve dudaklarını tam benimkilerin üzerinde tuttu. Dudaklarının birbirine değmesi, sanki tüm büyümlü tam da çarpıştığımız bu noktaya yönlendiriyormuş gibi, sıcak bir güç şoku yarattı.

Tekrar tekrar çarpıştık, her öpüş daha da sert, daha da açgözlüydü. Dişleri alt dudağımla ısırıldı, zaten içimde karıncalanan elektriğin keskinliğine bir yenisini ekledi. Yumuşak bir inilti daha ağzımdan çıktı, nefessiz bir

ihtiyaç fısıltısı doğrudan ağzına döküldü. Yumruğu saçlarımda sıkılaştı ve tüm varlığı aynı hareketle kasıldı—kendini tutma çabası. Odaklanma çabası.

"Durmamı istiyorsan dur de," dedi, gözlerime bakmak için yeterince geriye çekilerek. "İstersen savaş planlarımızı tartışmaya devam edebiliriz."

Dünya başımıza yıkılırken, bu planlardan başka bir şey düşünmek gerçekten de aptalca görünüyordu.

Ya da belki de öyle değildi.

Belki de tam olarak yapmamız gereken şey buydu. İsyan etmek. Lorien'in her düşüncemizi ve duygumuzu kontrol etmesine izin vermeyi reddetmek. Benden zaten çok şey almıştı. Daha da fazlasını almaya hazırlanıyordu.

Ama o bunu kabul etmedi.

Bizi yanına almadı.

"Durma," dedim. "Bizi bekleyen tüm olası yıkımı düşünmek istemiyorum. Başka hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

Aleks beni kucağından alıp sandalyeye oturttu ve ayağa kalkıp, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle bir an beni izledi. Hâlâ devam eden, dans eden büyüümüzün ışığında, o... başka bir dünyadan gelmiş gibiydi. Sanki hiç uyanmak istemediğim bir rüyadan fırlamış gibiydi.

Gömleğini çıkarıp bir kenara attı. Sonra elimi tuttu, beni de ayağa kaldırdı ve burnumuz birbirine değecek kadar yaklaştırdı. Parmakları ağzımı okşadı, araladı. Dili dudaklarının üzerinden geçti ve ben titredim, bir sonraki adımda benim dudaklarımı da okşamasını çok istedim.

"Lütfen..." diye fısıldadım. "Lütfen durmayın."

"Ah, Kaos." Beni döndürdü, çıplak göğsüne iyice bastırdı. Parmakları boğazımdan yukarı doğru ilerledi, çenemi kavradı, yüzümü yana eğdi, ağzı kulağıma değdi ve "Yalvarmana gerek yok. Çünkü seni unutulmuş bir hale gelene kadar becermek bir ayrıcalık olacak." dedi.

Kırk Beşinci Bölüm

Nova

SÖZLERİ ÜZERİNE TÜM VÜCUDUM ALEV ALDI.

Gömleğimi başımın üzerinden çıkarıp yere fırlattığımda, altındaki destekleyici bağları çözdüğünde ve dudakları omuzlarımda, ensemde, kulağımın iç kısmında gezinirken, tenim yanıyor ve nefesim kesiliyordu.

Göğüslerim açığa çıktığında, onları avuçladı ve sahiplenici kavrayışıyla beni göğsüne daha da sıkıca çekti. Sert ve zonklayan uyarılmasını belimin alt kısmında hissettim. Düşünmeden, utanmadan parmak uçlarımda yükselip alçalarak, onun uzunluğunun üzerinde zevk almaya çalıştım.

Elleri çıplak karnımda dolaştı, sonunda kalçalarımın yerleşti ve onun üzerinde yükselip alçalmama yardımcı oldu. Aramızda hâlâ çok fazla kıyafet olmasına rağmen, günahkar derecede iyi hissettiriyordu.

Çok fazla kıyafet.

Elim, oturduğumuz sandalyenin köşesini yokladı. Çaresizce tutundum, onu o anda ve orada tamamen benden almasını yalvararak isteme dürtüsüne zar zor direndim.

Sanki arzularım kızarmış tenime yazılmış gibi, elini tekrar saçlarıma geçirdi, yüzümü acıtacak kadar sıkı bir şekilde kendine doğru çekti ve "Seni bu sandalyenin üzerine eğmemi istiyorsun, değil mi?" dedi.

Sesindeki alçak, açgözlü hırıltıyı duyunca dizlerim titredi.

Tutarlı bir yanıt veremedim.

"Çok yakında," diye söz verdi, beni kollarına alıp yakındaki yatağa taşıdı ve üzerine fırlattı. Elleri tekrar kalçalarımın indi, üzerimdeki

kıyafetlerin geri kalanını çıkardı ve aynı hareketle beni yatağın kenarına doğru çekti.

Dudakları benimkine yapıştı, yatağın ve altındaki zeminin gıcırdamasına ve inlemesine neden olan kuvvetle. Kollarımı boynuna doladım, kendimi dikleştirip öpüşmeye daha da dahil oldum. Dili daha derine indikçe, ellerim aşağıya doğru kaydı, pantolonunun bağcığıyla oynamaya başladım.

Dudakları hâlâ benimkine yapışık haldeyken güldü, sesi boğazımda yankılandı. "Çok heveslisin," diye mırıldandı. "Coşkuyu takdir ediyorum ama hiçbir şey düşünmemen gerekiyor." Kollarımı yakaladı, gücü benimkini kolayca aştı ve beni yatağa doğru geri itti. "İstediğin şey bu değil miydi?"

Altın rengi bakışları gözlerime dikilirken kelimelerim boğazımda düğümlendi, ama başımı sallamayı başardım.

"Yani bu, kontrolün bende olduğu anlamına geliyor." Parmakları kollarımı okşayarak ve yönlendirerek yukarı, başımın üstüne doğru kaldırdı, bir eliyle bileklerimi yatağa bastırdı. Diğer eli ise vücudumun uzunluğu boyunca yavaşça ilerledi ve bacaklarımın arasına hafif, alaycı bir baskı uygulayarak yerleşti. "Ve benim emrim olmadan kıpırdamazsın."

Parmaklarının giriş yerimde hareket etmesinin, adeta onlarla oynamasının verdiği hisle o kadar büyülenmişim ki cevap veremedim.

"Anlaştık mı?"

Kabul etme düşüncesi hem heyecan verici hem de çıldırtıcıydı. Dokunuşu giderek daha hassaslaşıyordu; en hassas sinir uçlarıma karşı bilinçli dokunuşlar, daireler ve çimdikler yapıyordu ve o an, eğer o içimde olsaydı her şeyi yapardım—ama onun istediğini başarabileceğimden emin değildim. Düşünmemek, dış dünya yokmuş gibi rahatlamak, beni tamamen ondan uzaklaştıracağına güvenmek...

Aleks, sorularımı ve giderek artan öfkemizi sezmiş bir şekilde, sessiz ve karanlık bir kahkaha attı. "Güzel gözlerindeki meydan okuma ateşi beni neden şaşırtmıyor?"

"Sana meydan okumaktan asla vazgeçmeyeceğim," diye nefes nefese söyledim onu.

"Tanrım, umarım öyle değildir." Gülümsemesi şeytani bir hal aldı. Verebileceğim her türlü cevap, o ifadeyle ve dizlerinin üzerine çöküp, parmaklarının çizdiği zevkli yolları takip etmek için ağzını hizaladığını fark

etmemle kesildi. “Ama belki, sadece bu sefer... bana güvenirsen, buna değeğini sana g stereceğim.”

G ven bana.

En son ne zaman birine bu şekilde g vendiğimi hatırlayamıyordum—belki de hiç g venmişimdir. Hayatınızın b y k bir b l m n  korku ve nefretle geğirdiğinizde, doğal olarak temkinli olursunuz. Uzun zamandır, bu kadar kesin bir inanęla, bu kadar yıkıcı bir kesinlikle g venmeye değer kimse olmamıştı.

O gelene kadar değil.

Titrek bir nefes verdim. "Kafan bacaklarımın arasında b yle dururken ikna edici bir arg man ortaya koyuyorsun işte."

Sinsi g l msemesi bir şekilde daha da kurnazca bir hal aldı. Başını daha da eğdi, kasıklarına bir  p c k kondurdu—yavaş, uzun s ren bir  p c k, dilinin ucu içime girdi ve ağzımdan hafif, muhtaç bir ses ıktı. Bakışları t m s re boyunca y z mde kaldı. "Seni ikna etmeye çalışarak b t n gece burada kalabilirim," dedi ve uyluğumun iç kısmına çok daha masum—ama aynı derecede yakıcı—bir  p c k kondurdu.

Y z n  bir an daha inceledim. Tanıdık, belirgin çizgiler, hafif gamzelerle tezat oluşturuyordu. Bana baktığında, sadece bana baktığında g zlerine yansıyan o  zel yumuşaklık. Aşık olduğum her k  k şey. Bir şekilde g venmeye başladığım her s ylenmemiş s z.

Yavaşça başımı yatağa g md m. G zlerim kapandı. Kollarım yanlarımda gevşedi ve o hemen onları ele geçirip yatağa bastırdı, beni aşağıda tutarken ağzı daha fazlası için geri d nd . Dili yorulmadan bacaklarımın arasında çalıştı, sırlıklam olup altımda kıvrana kadar hızla girip çıktı ve yaladı.

Ellerimi yatağa daha sıkıca bastırdı. Kollarımın hareket edemediği yerlerde bacaklarım hareket etti, daha da açıldı ve onu beni daha dolu dolu, daha derinden tatmaya teşvik etti.

"İşte orada," diye mırıldandı onaylayarak. "Ağzınızı biraz daha açın."

İtaat ederken kalçalarım kalktı, kendimi daha da sert bir şekilde ağzına bastırdım. Bir anlığına kontrol n  kaybetmiş gibiydi, elleri kollarımı bırakıp bunun yerine etli uyluklarımın arkasına saplandı ve beni daha da tamamen kendine çekti. Bu vahşilik, dudaklarımdan neredeyse bir boşalma çığlığı çıkmasına neden oldu.

Ani bir hareketle geri çekildi, sakinliği hızla geri geldi.

İtiraz edercesine hafifçe inledim, ama o sadece eğilip büzülmüş dudaklarımı öptü ve "Bunun için henüz çok erken," dedi.

Ayağa kalktı ve beni de beraberinde sürükledi. Oda hafifçe etrafımda dönmeye başladı, kendimi havada süzülüyormuş gibi hissettim.

"Sandalye," diye hatırlattı bana, sert ve şehvet dolu sesi tüm vücudumda ürpertiler yarattı.

Belki de bileklerimde şıkırdayan bilekliklerden başka hiçbir şey giymeden odanın karşısına geçerken kendimi biraz garip hissetmeliydim. Ama Aleksander'in gözleri beni süzerken o sandalyeye doğru ilerlerken kendimi hiç bu kadar özgüvenli hissetmemiştim. Bakışlarını bir okşama gibi hissettim. Arkamdan attığı her yavaş, bilinçli adımı hissettim. Yaklaştıkça aramızdaki hava adeta parıldadı ve kıvılcımlandı; son haftalarda onu daha iyi kontrol etmek için yaptığımız tüm çalışmalara rağmen, sihrimiz hala birbirimize tepki veriyordu.

"Ellerinizi kolçaklara koyun," diye emretti.

O yaklaştıkça ve beni her açıdan hayranlıkla süzdükçe, ara sıra açıkta kalan vücuduma elini sürerken; bacaklarımın arasına sokarken; kıvrımlarımı takip ederken; göğüslerimi okşayıp sertleşmiş uçlarını çimdiklerken, heyecanla titreyerek yaptım.

Yüzüme yaklaşırken duraksadı, bir tutam saçımı kavrayıp dudaklarımı onun dudaklarıyla buluşturmak için kullandı.

Öpüşmelerin arasında hırıltılı bir sesle, "Lanet olsun, çok güzelsin," dedi. "Bunu farkında değilsen diye söylüyorum."

Kirpiklerimin altından ona baktım, nefes nefese kalmıştım. Geri çekildi, ama hemen dudaklarını tekrar tenime yaklaştırdı, boynumdan kulağıma doğru sürükledi ve hırıldayarak başka bir emir verdi: "Şimdi daha da eğil."

Öyle yaptım ve karşılığında başka bir dokunuşla ödüllendirildim—yavaş, kendinden emin bir şekilde omurgam boyunca, kalçalarımın kıvrımları üzerinden, bacaklarımın arasında bekleyen ıslaklığa doğru ilerledi. Parmakları o ıslaklığın içinde daireler çizerek ve okşayarak ilerledi, ta ki dizlerim titremeye başlayana, sandalyenin desteğine rağmen kollarım titreyene kadar.

Sonra uzaklaştı.

Onun yakıcı bakışlarının hâlâ beni izlediğini hissettim. Soyunmaya devam ettiğini, geri kalan kıyafetlerinin attığı gömleğin yanına yere düştüğünü duydum. Sonra tekrar bana döndü, eli bacaklarımın arasında son

bir hafif dokunuş yaptıktan sonra sağ kalçamda durdu ve beni bundan sonra olacaklar için hazırladı.

Penisini bacaklarımın arasına sokarken keskin bir nefes aldım. Dokunuşu gibi, hareket de pürüzsüzdü, kadifemsi bir dokunuş, sıcaklık ve sertlik neredeyse hissediliyordu. Penisini ileri geri kaydırırken, kendi uyarılmasının kayganlığını benimkine ekledi ve elleriyle bacaklarımı daha da araladı.

Dokunuşu vücudumda kaydı, sırtımdaki saçları omzuma doğru itti ve parmak uçlarının yavaşça okşayacağı çıplak bir ten alanı bıraktı. Ardından, "Benim için rahatlıyor musun?" diye sordu.

Kalp atışlarım hızlanmıştı ama nefes nefese "evet" diyebilirdim.

Vücudunun uzunluğunu bacaklarımın arasına yerleştirdi, her zonklamayı, her seğirmeyi, her küçük hareketi hissedebileceğim kadar yakına bastırdı; bu hareketler içimde daha fazla ihtiyaç dolu sıcaklık dalgaları yaratıyordu. "Hâlâ istediğim gibi davranabileceğim kişi benim misin?"

"Evet."

"Güzel." Sırtıma ve omuzlarıma birkaç büyüleyici desen daha çizdi. Nazik. Pürüzsüz. Hassas. Sanki adını, yeminlerini tenime yazıyormuş gibi, sonunda dokunuşunu aşağıya doğru kaydırıp yanlarımı kavradı, parmaklarını derine batırdı.

Güçlü bir hamleyle kendini içime soktu ve aynı anda beni de kendine doğru çekti. Aniden gelen, neredeyse dayanılmaz doluluğuyla çığlık attım. Bir an sonra eli ağzımı kapattı. Zevk çığlıklarımı ve ara sıra çıkan acı inlemelerimi bastırarak, içime girmeye devam ederken elini orada tuttu.

Hızı yavaşladığında avucuna doğru inledim. Beni geriye doğru eğdi, kendisi de öne doğru eğilerek dudakları omzumun kıvrımına değecek kadar yaklaştı ve alaycı bir şekilde fısıldadı: "Sessiz ol. Dışarıdaki muhafızların burada yardıma ihtiyacın olduğunu düşünmesini istemiyoruz."

Muhafızlar.

Onların varlığını bile unutmuştum.

Aleks kollarımı arkama doğru büküp vücudumu daha dik hale getirdikten sonra tekrar içime girdiğinde, onları bir daha düşünmedim bile.

İçimde hareket ederken güçlü ve rahat bir ritme girdi; kalçalarının her itiş ve çekişi bir öncekinden daha da yıkıcı derecede iyiydi. Başlangıçta onun hareketlerine ayak uydurmaya çalıştım, ancak içimden geçen coşku dalgaları ayak uydurmayı zorlaştırıyordu. Dizlerim hala güçsüz

hissediyordu. Nefes alma girişimlerim başımı döndürüyordu. Ona doğru çökmeye başladım ve o da bir kolunu boğazıma dolayarak sırtımı daha da geriye çekti ve vücudumu gücüyle daha iyi destekledi.

Boşta kalan eli belime dolandı, bacaklarımın arasına daldı, parmakları dokunuşuna hasret şişmiş tomurcuğa ulaştı. Ben ona sürtünene kadar okşadı, kalçalarının sürekli iniş çıkışını elimden geldiğince umutsuzca ve kaotik bir şekilde kovaladım, boşalmanın yaklaştığını hissederken tüm çekincelerim kayboldu.

Ona özellikle güçlü bir şekilde bastırdım ve boğazından vahşi bir ses koptu; hırıltı ile inleme arasında bir şeydi bu. Beni daha da sıkıca kendine çekti, yüzünü saçlarımın dalgalarına gömdü, ağzı boynumda yavaş, biraz sersemlemiş öpücüklerle gezindi.

Onun güçlü tutuşu beni sadece birkaç dakika destekledi, istediğim gibi üzerinde hareket etmeme izin verdi; bu, anlaşılmamızın uzun sürmeyen bir ihlaliydi, çünkü kontrolü tekrar ele geçirdi, beni ters çevirdi ve sandalyenin içinde altına sıkıştırdı.

Bacaklarımdan biri kolçakların üzerinden sarkıyordu. Diğerini tuttu, yana doğru iterek tekrar içime girdi. Gözlerim kapandı ve başım geriye doğru eğildi, o da içime iyice yerleşirken kolçaklara sıkıca tutundum ve o tekrar içimde ritmini bulurken kasıldım.

“Gözlerinizi açın.”

Gözleri kanat çırparak açıldı.

Bir elini sandalyeye dayadı, sonra diğer eliyle çenemi kavrayarak bakışlarımı ona çevirmemi sağladı. "Şu anda baktığın tek şey benim. Aklından geçen tek şey benim."

Bu bir soru değildi, ama yine de başımı sallarken buldum kendimi, üzerimde olan halinin büyüüne kapılmıştım. Giderek artan bir coşkuyla hareket etmesine rağmen gözlerini benden ayırmaması, dudaklarının yumuşaklığı, geniş, terle ıslanmış göğsünden geçen nefesleri, gözlerinin benimkileri izlerken, incelerken, ezberlerken akla gelebilecek her altın tonunda kayması...

"Gözlerini açık tut," dedi, eli çenemden belimin alt kısmına doğru hareket edip, daha da derine iterken belimi yukarı kaldırarak. "Bana yaklaşırken gözlerime bakmanı istiyorum."

Dudakları dudaklarımı buldu ve işte bu beni sınırın ötesine itti. Kalçalarının çılgın, güçlü vuruşları değildi. Ellerinin üzerimde gezinmesi, beni daha da vahşice nefes nefese bırakan ve kasılmama neden olan her

hassas noktayı bulması değildi. Nefeslerinin hırıltısı ya da sözlerinden sızan saf arzu da değildi.

Beni öpüşünün yumuşak ve emin şekli, sonra da ne olacağını izlemek için yavaşça geri çekilmesi... Sanki aramızda hiç şüphe olmamış ve asla olmayacakmış gibiydi. Ben onundu, o benimdi ve bunun hiçbir sorgulanacak yanı yoktu.

Bana ait.

Bu düşünce beni adeta yıkıp geçtiği anda, içimdeki özgürleşme dalgaları da yükseldi. O dalgalar onu da yakaladı ve benimle birlikte, nihai, sınırsız mutluluğun derinliklerine doğru çekti.

İçimde derin bir titreşim yaratan kükremesiyle geldi ve içimde ikinci bir boşalma dalgası daha yükseldi.

Onunla birlikte o huzurlu boşlukta, ayak parmaklarım kıvrılmış ve kaslarım keyifli bir şekilde gergin halde, odanın etrafımda tekrar netleşmesine kadar uzun süre süzıldüm. O zaman bile, daha öncekinden daha parlak, daha canlı görünüyordu.

Aleks beni kollarına aldı ve birkaç dakikalığına, daha önceki o sessiz dinginliğe geri döndük; birlikte sandalyede kıvrılmıştık, kalp atışlarımız hızlanmış, tenimiz her temas noktasında hassaslaşmış ve titriyordu.

Sonunda birbirimizden ayrıldık ve temizlenmek için küçük banyoya sendeledik. Bana gecelik olarak kullanmam için gömleklerinden birini getirdi, sonra ben lavabonun başında oyalanırken o yatağa girdi.

Bakışlarım yukarıdaki aynadaki yansıma takılmıştı; hem yüzümdeki ve boynumdaki izlere, hem de Aleks'in çizdiği gölgelere; bu gölgeler hâlâ tembelce tenimde dolaşıyordu.

Gölgelerden birinin boğazımdaki en geniş yara izini okşadığını, sonra koluma doğru ilerleyip etrafını dolandığını ve sonunda bileğimdeki turkuaz bileziğin etrafına dolandığını izledim. Hareket kasıtlıydı. Bilinçliydi.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve kendimi zorlayarak yavaşça nefes verdim.

"Sorun ne?" diye sordu Aleks, sesi uykudan ağırlaşmış, hafifçe peltekti.

Hiçbir şey, diye söze başladım.

"...Daha önce, hapisteyken beni düşündüğünü söylediğinde doğru mu söylüyordun?" diye sordum.

Uykuya yenik düştüğü açıkça belliydi, cevap vermek için biraz bekledi. Gözleri kapalıydı, yüzünün yarısı yastıklara gömülmüştü, ama nihai cevabı

sessiz ama kararlıydı: "Seni ve gölgelerini düşündüm," dedi, "ve nedense etrafımdaki karanlık o kadar da korkunç görünmedi."

Cevabım boğazımda düğümlendi. Ne söylemeyi planladığımdan bile emin değildim; beni boğan duyguyu adlandıramıyordum, o anda hissettiklerimi kelimelere dökmekten bahsetmiyorum bile.

Sesimi tekrar bulduğumda, nefes alışverişi yavaşlamış ve kasları tamamen gevşemişti. Göz kapakları ara sıra titriyordu, ama belli ki onu bekleyen hayallere tamamen dalmıştı.

Onu uyandırmak istemediğim için sessizce odaya girdim ve yatağın en ucuna oturdum. Ayrıca ona uzun uzun bakmak da niyetinde değildim.

Ama kendimi tutamadım.

Birlikte yaptığımız, söylediğimiz ve atlattığımız her şeyden sonra, az önce söylediği o sözler beni her şeyden daha çok paramparça etti ve sonra da yeniden şekillendirdi.

Gölgelerimi öylece kabul etmedi.

Onlarda teselli buldu...

O gölgelerden biri hâlâ turkuaz bileziğimin etrafına sıkıca dolanmıştı. Ona bakarken, kılıç odasında bileziğin bileğimden kayıp düştüğü anı düşündüm. Bu kadar küçük bir hareketin neleri serbest bıraktığını ve içimde saklı olan gücü—hemen önümde uzanan savaş için ihtiyaç duyacağım gücü—düşündüm.

Derin bir nefes alarak bilekliğimi çıkardım ve komodinin üzerine koydum. Hemen geri takma isteği geldi ama direndim, arkamı dönüp Aleks'e daha da sokuldum.

Kollarını sıkıca bana doladı, beni sıcak göğsüne çekti. Sıcaklığına rağmen titredim. Büyüm içimde çılgınca değişiyordu, buz gibi bir rüzgar ve ezici bir enerji fırtınasıydı.

Ama Aleksander'in tutuşu sağladı, beni soğuktan ve karanlıktan uzaklaştırıyordu, tıpkı Nyras Gölü'ndeki o gece ve o zamandan beri sayısız kez yaptığı gibi. Komodinin üzerindeki bağlamaya uzanma arzusuna her yenik düşebileceğimi düşündüğümde, beni tekrar kendine çekiyor ve alnımdan öpüyordu. Hâlâ uyuyordum, diye düşündüm, ama yine de, birden fazla kez, o gece suda bana söylediği aynı sözleri söylediğini duyduğuma yemin edebilirdim—

Seni anladım.

Sonunda buna inanmama izin verdim.

Ve sonunda uyudum.

Kırk Altıncı Bölüm

Nova

KULAĞIMA TANIDIK BİR SES FISILDIYORDU.

Geliyor musun, gelmiyor musun?

Oda karanlıktı. Kül kokuyordu, ama ateş yaktığımı hatırlamıyordum. Yan tarafımda bir baskı hissettim—bir el. Kavraması güçlüydü, neredeyse eziciydi.

Hadi gel, Nova. Uyan. Gitme vakti geldi.

Lorien'in sesi olduğunu fark ettim. Kelimeler üzerime soğuk taşlar gibi çöktü, beni ağırlaştırmaya çalıştı. Beni ona doğru çekmeye çalıştı.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandığımı duydum.

Yan tarafıma dayanan el daha da sıkıca kavradı, parmaklar iyice içeri girdi, her eklenen baskı göğsümdeki paniği biraz daha artırdı, ta ki ciğerlerimdeki basınç yüzünden neredeyse nefes alamaz hale gelene kadar.

Benimle yüzleşmekten mi korkuyorsun?

Elinden kurtulup sendeledim ve yakındaki sandalyeye doğru giderek, kıyafetlerimin arasında yığılı duran bıçağı kaptım.

Korkmadım.

Korkmazdım.

"...Nova?"

Dönüp yataktan kalkan karanlık figüre doğru baktım, bıçağım havada duruyordu.

"Korkmalısın," dedi ses.

"Korkmuyorum," diye tısladım karşılık olarak.

Öfkeyle bağırarak savurdum.

Karanlık figür saldırımdan sıyrıldı, yataktan fırlayıp zarifçe arkama geçti. Peşinden döndüm, bu sefer daha da sert bir şekilde savurdum—ama bileğimi yakaladı ve bıçağı boynundan birkaç santim uzakta durdurdu.

“Nova, ne halt ediyorsun sen?”

Duruşumu sabitledim ve itmeye devam ettim, bakışlarım boynundaki hayat veren damarlara kilitlenmişti.

“Benim! Aleks!”

Bıçağı ileri doğru itmeye çalışırken elim şiddetli bir şekilde titriyordu.

Parmakları bileğimi sıkıca kavradı, tırnakları bileğimi acıttı. Acının keskinliği dikkatimi çekti. Gözlerimi kırptırdım ve kafa karışıklığı ile panik sisinin dağılmasıyla, karşımda duran yüzün gerçek şeklini alması, bir kâbus figürünün gölgeli görüntüsünden daha net, daha güvenli bir şeye dönüşmesi için yeterli bir aralık oluştu.

“Senin Aleks’in,” diye fısıldadı. Gözleri kocaman, yalvarır gibiydi ve... altın rengindeydi. Saf, sıcak bir altın rengi. Güneşle yıkanmış bir buğday tarlası gibi. Lorien’in gözlerindeki kızıl kahverengi kan gibi değil.

“...Benim,” diye fısıldadım, kolumu yavaşça indirirken.

"Senin," diye tekrarladı, alnını benimkine yaslayıp yüzümün yanlarını kavrayarak. "Eğer aklında bu konuda herhangi bir şüphe kaldıysa... onu silip at."

Neredeyse ne yaptığımı fark ettiğimde titremeye başladım. Bıçağı yere düşürdüm ve yüzümü Aleksander'in göğsüne gömdüm; midem bulanıyor, ağzım sulanıyor ve vücudum soğuk terler içinde kalıyordu.

Kalp atışlarımın hızla çarpmasını sakinleştirip, "Sesini duydum. Benimle konuşuyordu..." diyebilmem çok uzun zaman almış gibi geldi.

Aleks geri çekildi, bir an şaşkınlık içinde baktıktan sonra gözlerinde anlayış belirdi, ardından öfke yükseldi. "Ne dedi?"

Başımı salladım; kelimeleri zar zor hatırlıyordum. Sadece tenime sinsi sinsi yayılıp zihnime, kalbime yerleşmeye çalıştıklarını hissediyordum. "Onun burada olduğunu sanıyordum. Onun sen olduğunu sanıyordum. Ya da ben. Ya da..."

Ondan uzaklaştım, sendeleyerek tuvalete gittim ve hemen lavaboya kustum.

Tekrar tekrar o lavaboya gittim, ta ki içimde kusacak hiçbir şey kalmayana kadar. O zaman bile, Lorien'le paylaştığım bağı bir şekilde dışarı atmayı başarıncaya kadar devam etmek istedim.

Aleksander bir an sonra peşimden geldi. Konuşmadı. Sadece saçlarımı geriye doğru tuttu ve soğuk fayans zemine ter içinde, panik içinde yığılıp kaldığımda duşa girmeme yardım etti. Temizlendikten sonra, yara izli cildimi kuruladı, saçlarımdaki suyu sıktı, beni bir battaniyeye sardı, kucağına aldı ve yatağa geri taşıdı.

Çok yorgundum ama tekrar uyumayı aklımdan bile geçiremiyordum.

Güneş doğuyordu. Gökyüzünü saran kasveti zar zor delse de, komodinin üzerine koyduğum bilekliğin boncuklarını aydınlatacak kadar serin bir ışık süzülüyordu.

Aleksander'in bakışları sorgulayıcı bir şekilde bir onunla benim aramda gidip geldi.

"Dün gece çıkardım," diye açıkladım. "Muhtemelen bu yüzden Lorien'in sesi bana ulaşabildi. Bağlantımız büyümenin bir parçası. Kendimi o bileklikle zincirlememek gücümü artırıyor ama sanırım bu tür şeylere karşı savunmasız bırakıyor."

Bileziği eline aldı, ellerinde çevirdi ve boncukların üzerindeki işaretleri düşünceli bir dokunuşla takip etti. Sanki bana dokunuyormuş gibi ürperdim; bu da aklıma bir sürü ürkütücü soru getirdi. Onunla ya da diğer bileziklerimle olan bağımı koparmanın imkanı yok muydu? Onları çok uzun süre mi takmıştım? Gerçekten de onlardan ayrılamaz mıydım?

"Sana saldırdığım için özür dilerim."

Aleks bana baktı ve gamzelerini belirginleştiren o hafif, sinsî gülümsemesiyle, "Beni ilk kez bıçaklamış olmazdın," dedi.

Derin bir nefes verdim. "Evet, ama ilişkimizde o aşamayı geride bıraktığımızı sanıyordum."

"Ben de." Omuz silkti. "Ama sürprizlerle dolu olmanı çok seviyorum."

Sessizce güldüm. Sesi duyunca yüzü kısa bir an aydınlandı, ama dikkati tekrar bilekliğe kayınca gülümsemesi soldu. "Nova, eğer bunu takmak seni ondan koruyacaksa..."

"Bence her halükarda güvenli noktayı çoktan geçtik," dedim sessizce.

İtiraz edecek gibi görünüyordu ama bileziği alıp tekrar bileğime taktım, bu da onun en azından bir süreliğine susmasına neden oldu.

Ve en azından şimdilik, bu mücevherin beni karşılaştığım her şeyden koruyabileceğini varsayacaktım. Her halükarda, net düşünebilmem gerekiyordu; savaş planlarımızın son ayrıntılarını düşünürken Lorien'in zihnimi işgal etme riskini almamak için.

Ama ondan ya da ufukta beliren diğerk dehşetlerden artık kaçınamayacağım zaman hızla yaklaşıyordu. Her şeyle yüzleşmek ve risk ne olursa olsun, sahip olduğum tüm gücü kullanmak zorunda kalacaktım.

Aleks ve ben, bu anın geleceğini biliyorduk, hatta bunu dile getirmesek bile.

Ve eğer mesele bu dünyayı korumak ya da kendimi korumak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, hangisini seçmem gerektiğini ikimiz de biliyorduk.

Kısa bir süre sonra, Aleks ve ben, birkaç muhafız eşliğinde, yan yana, kendinden emin bir şekilde sarayın eğitim alanına girdik.

Kardeşim, çeşitli müttefiklerimiz ve lider arkadaşlarımızla çevrili olarak bu alanın girişinde bekliyordu. Yaklaşırken bizi sakince izledi; Aleks'i görür görmez bölüğünün geri kalanında oluşan ani kafa karışıklığı ve kargaşayı umursamadı.

Bastian bizi bekliyordu, çünkü dün gece ikimiz bir karar almıştık: Bu akşam Nerithys Kapısı'ndan geçmeyi deneyecektik. O ara bölgeye girip Aetherstone'a doğru ilerleyecek, dünyamızın kalanını kurtarmak ve eski haline getirmek için elimizden gelen her şeyi kontrol edecektik. Ve bizi bekleyen her türlü tehlikeyle, Lorien'in kurduğu her türlü tuzakla yüzleşecektik.

Geriye kalan tek şey, planımızı diğerlerine kabul ettirmektir; bu plan, isteseler de istemeseler de hem bana hem de Aleksander'e güvenmelerini gerektiriyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim, kardeşime ve diğerlerine kısa bir baş selamıyla karşılık verdim. Aleks de aynısını yaptı ve sonra ikimiz de onları görmezden gelerek, dikkatimizi geniş eğitim alanlarında tatbikat yapan küçük asker ordusuna çevirdik.

Onları her gördüğümde daha da canlı görünüyorlardı; gözlerindeki ışık geri geliyordu; hareketleri daha akıcı hale geliyordu; sesleri rüzgarın fısıltısı gibi değildi, deneyimli savaşçıların kendinden emin gevezeliği gibiydi.

Ancak sayıları olması gerekenden daha düşük görünüyordu.

"Acaba bazılarını mı kaçırdık?" diye düşündü Aleks sessizce.

Kaşların endişeyle çatıldı, hızlıca bir sayım yapmaya çalıştım. Bazıları açıkça burada değildi; sadece dinleniyor muydular, yoksa daha kötü bir şey mi söz konusuydu?

Bu, Grinnor'un ortadan kaybolmasının, bu saray üzerindeki korumaların başarısızlığının bir başka belirtisi miydi?

Benim ve Aleksander'in gücü başlangıçta bu askerleri geri getirmişti, ancak buradaki salonlardan sürekli akan sihir, onların uyanmaya ve insanlıklarını yeniden kazanmaya devam etmelerini sağlamıştı. Belki de daha zayıf varlıkların bazıları insanlıklarını yeniden kaybetmeye başlamıştı bile.

Bu sabah saray duvarlarındaki çatlakları kontrol etmemiştim ama içimden bir ses onların da muhtemelen büyüdüğünü söylüyordu.

"Zamanımızın tükenmekte olduğuna dair bir başka kanıt..." diye mırıldandım.

Aleks kaşlarını çattı ama sesini hafif tuttu. "Öyleyse geriye kalanlara odaklanalım."

Başımı onaylayarak salladım ve kendimi derin nefesler almaya zorladım.

Tatbikatları denetleyen kişi, Graykeep'te geri getirdiğimiz gölgelerden biri olan Yüzbaşı Darien Voss'tu. Altı fitten uzun boylu, beyaz çizgili koyu kırmızı saçlı ve buz gibi bakışlı bu adam az konuşurdu ama sadece ürkütücü tavrıyla bile saygı uyandırırdu. Bu dünyada benden çok daha uzun süredir, yüzlerce yıl daha uzun süredir var olduğunu düşünmek, hele ki bu zamanın çoğunu bir gölge olarak geçirmiş olsa bile, daha da ürkütücüydü.

Ona, yani savaşa benimle birlikte gelmeleri için ikna etmem gereken tüm askerlere ve liderlere yabancı biri gibi görünmüş olmalıyım.

Şüphelerime rağmen, çenemi kaldırdım ve boğazımı temizledim. "Kaptan Voss."

Bana hafifçe eğildi. "Leydi Nova."

Bize doğru dönen tüm başların farkındaydım; kardeşim ve onunla birlikte olanlar, ayrıca faaliyetlerini yavaşça durdurup bizi izleyen ve dinleyen düzinelerce asker. Ama bakışlarımı Voss'un yeşil gözlerine diktim, elmacık kemiklerinin üzerinden geçen yara izlerine takılmamaya çalıştım.

"Sizi hayata döndürenin kim olduğunu hatırlıyorsunuz," dedim—bu bir soru değildi; tartışmaya yer bırakmıyordum ve etraftakilerin hepsinin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordum.

Voss, Aleks ile benim aramda bir bakış attı, sonra başını hafifçe tekrar eğdi.

“Şimdi hizmetinize ihtiyacımız var. Yeminli yemininize. Alayının en iyilerinin her an göreve hazır olmalarına ihtiyacım var.”

Yüz ifadesi her zamankinden daha da sertleşti; ama sonra omzunun üzerinden bakıp basit bir komut verdi: "Sıralı olun!"

Askerlerin kusursuz, eğitilmiş bir disiplinle hareketlerini izlerken nefesimi tuttum; botlarının yere vuruş sesleri, kontrollü tıklama ve vurma seslerinin bir senfonisiydi. Yüzbaşı Voss onları soğuk, hesapçı bir yoğunlukla izledi. Uzun, kesintisiz bir hat oluşturduktan sonra, tekrar bana döndü.

Gözlerimiz buluştuğunda içimde bir otorite hissi belirdi; tıpkı dün gece Aleksander'in odasının dışındaki muhafızlar benim emrimle kenara çekildiğinde hissettiğim gibi.

Voss, kolunu göğsünde kavuşturarak, "Hayatta ya da ölümden, aydınlıkta ya da karanlıkta, kılıçlarımız ve hizmetlerimiz emrinizdedir," dedi.

Kolunu kalbinin üzerinde kavuşturmuş, Aleks'le bana sanki tek bir varlıkmişiz gibi, bu alemde ve diğer tüm alemlerde selamlanan birleşik bir kral ve kraliçeymişiz gibi konuşuyordu ve ben de o anda ona güvenebileceğim biri olduğuna karar verdim.

Belki de Graykeep sakinlerini Calista'ya bağlayan gerçekten de o büyüydü; bu güç, bunca yüzyıl sonra bile hâlâ akıyor, sadakatini Gölge Vaelora'ya bağlıyordu. Bunu açıklayamıyordum ama içinde yüzdüğüm belirsizlik denizinde buna minnettardım.

Ona onaylayıcı bir şekilde başımı sallarken, yüz ifademi olabildiğince ciddi tutmaya çalıştım.

Lord Marek'in alaycı sesi, o ciddi sessizliği bozarak, "Genç kraliçemizin bir planı var gibi görünüyor," dedi. "Acaba bu planı biz diğerlerine de açıklamak ister mi?"

Ona öfkeyle baktım. Arkamda hâlâ esas duruşta bekleyen askerlerimle birlikte, ne yapmayı planladığımı ateşli bir şekilde ilan etmekte hiç vakit kaybetmedim.

“Nerithys Kapısı bizi bekliyor,” dedim. “Ordumla birlikte bu akşam oraya doğru yola çıkıyorum. Eğer bu diyarın lideri olarak kendini kanıtlamak istiyorsan, sen de bize katılacaksın.”

Cevap vermedi.

Toplanan diğer liderler de sessizliğe büründü ve arkamdaki askerler nefeslerini tutmuş gibiydiler; bu da anı gergin ve sıkı bir hale getiriyordu, sanki ilk yanlış kelime veya hareketle her şey kopacakmış gibiydi.

"...Kapıyı açmak için çok fazla sihir gerekiyor," dedi zeki bakışlı ve sakın bir sese sahip bir kadın—eğer doğru hatırlıyorsam, Durnhelm olarak bilinen kutsal şehrin hükümdarı Leydi Zara. "Dengeli bir sihir gerekiyor."

"Bunun farkındayız," dedi Aleks.

Zara bana, "Gerçekten açabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Bastian, sessiz bir uyarı tonuyla, "Geleceğin kraliçesi, gereken büyüü yapma konusunda fazlasıyla yetenekli," dedi.

Lord Marek, bakışlarını Aleks'e çevirerek, "Ama onun için endişelenmiyoruz, değil mi?" diye sordu.

Aleks gözlerini ona dikti. Gülümsemesi kendinden emindi; o tanıdık, kibirliye yakın sırıtış. Büyü, teninin hemen altında kaynıyordu, kasvetli gün ışığında küçük çatlakları parıldıyordu ve bu ikisinin birleşimi kalbimin teklemesine neden oldu. Gerçekten ait olmadığı bu alemde yaşadığı onca şeye rağmen, inkar edilemez derecede güçlü görünüyordu ve ona bakarken içimde bir umut kıvılcımı parladı.

İkimiz de kendi açımızdan birer yabancı olabilirdik, ama o an en azından onun yanında kendimi yenilmez hissettim.

"Onu açma şansım hepinizden daha yüksek, değil mi?" diye sordu Marek'e.

Lord Marek kaşlarını çattı, ama buna nasıl bir karşılık vereceğini bir türlü bulamadı.

Leydi Zara sordu: "Ya kapı bize açılmıyorsa? O zaman ne yapacağız?"

"O zaman boyun eğmez," diye yanıtladım kısaca. "Ve oturup sonumuzu bekleriz."

Thalia, "Hiçbir şey yapmamak ve sonumuzu beklemek yerine," diye ekledi, vurgulu bir şekilde. "Tüm bu planlar başarısız olsa bile, hiçbir şey yapmama alternatifiyle gerçekten yetiniyor musunuz? Şehirleriniz, insan olmalarını sağlayan şeylere zar zor tutunan hayaletlerle dolu iken, şu anki gibi yaşamaya devam etmekle mi yetiniyorsunuz? Son her iki durumda da yaklaşıyor. Bu sonu kendi lehimize çevirme şansımız var ve ne olursa olsun bu şansı değerlendirmeliyiz."

Kalabalığın üzerine ağırbaşlı bir sessizlik çöktü, ta ki kardeşim, "Harekete geçme zamanı geldi, bu açıkça ortada. Kimse buna itiraz edemez," diyene kadar.

Her ne kadar isteksizce olsa da, genel bir onaylama mırıltısı vardı.

"Bu ikisi birlikte çalışmadan kapı açılmaz," diye devam etti, Aleks'e ve bana doğru başını sallayarak. "Leydi Zara'nın da belirttiği gibi, sihirin hassas bir dengesi gerekiyor. Işık Kralı'na gelince? O da Nova'ya bağlılık yemini etti. Bu benim için yeterli. Öyleyse geriye kalan tek şey bir plan belirlemek."

Kırk Yedinci Bölüm

Aleksander

SAATLER SONRA—BİR DİZİ GERGİN TARTIŞMA VE ZOR KARARIN ardından—Nerithys Kapısı önümüzde belirdi; yıpranmış taştan yapılmış, yüksek bir kemerli geçit ve onu saran koyu renkli ahşap bir kapı. Kapıya kazınmış karmaşık semboller, kasvetli gün ışığının kalıntılarını yakalayarak, yaklaşmamızla birlikte yavaşça açılan gözler gibi parılıyordu.

Hava ağırdı, çok tanıdık hale gelen bir kokuyla doymuştu: kül ve kuru toprak. Lorien ve büyüsünün dokunduğu her şeye sinmişti, bunu fark ediyordum. Günler önce Nova'yı bulduğumuz odada da kalmıştı. Bu sabah da, zihnine girmeye çalıştığında da mevcuttu. Ona söylememiştim ve söylemeyecektim de, ama kokunun onun doğal, temiz, çiçeksi kokusunu bile nasıl bozduğunu görmezden gelemiyordum. Şimdi dumanlı bir alt akıntı vardı, ince ama inkar edilemez bir iz bırakmıştı onda; Lorien'in teninde bıraktığı yaralara bir yenisi daha eklenmişti.

Bu alemde fiziksel olarak hareket etmesinin üzerinden günler geçmişti, ancak varlığı hâlâ hissediliyordu; etrafımızdaki huzursuzluk duygusunu daha da yoğunlaştıran, sürekli var olan bir gölge gibiydi.

Burada bizden başka hiçbir yaşam belirtisi yoktu, ama kısa süre sonra alçak, tıslayan bir rüzgar ağır sessizliği bozdu. Çok hafif, neredeyse fark edilemeyecek şekilde, içinde bir sesin süzüldüğünü duydum—yükselen ve alçalan, bazen de ense tüylerimi diken diken eden bir fısıltı.

İleriye doğru mu çağırıyordu yoksa geri dönmemiz için mi uyarıyordu, anlayamadım.

"Duydun mu?" diye sordu Nova, eli tetikte duran, kulakları geriye doğru yatmış, kürkü duman gibi kürkünden yayılan karanlık enerjiyle kabarmış Phantom'un üzerinde sabit dururken.

"Umarım sadece hayal görüyordumdur," dedim, bakışlarım ilerideki kapıya sabitlenmişti.

"Kulağa...öfkeli geliyor."

Grubumuzun diğer liderleri de kısa süre sonra bize katıldı ve onların endişeli sohbetleri, aksi takdirde duyabileceğimiz rüzgârın savurduğu fısıltıları bastırdı.

Küçük ordumuz da etrafımızı sardı. Onları tekrar sayma isteğine direndim; mucizevi bir şekilde daha fazla olmuş olabilecekleri umuduyla kaç kez toplansam da sayı daha etkileyici hale gelmedi. Saray üzerindeki giderek daha işe yaramaz hale gelen büyüler, gün ilerledikçe ayakta kalan ruh sayısını giderek azaltmıştı; ayrıldığımızda, bizimle yolculuğa çıkmaya uygun görülen sadece otuz kadar asker kalmıştı.

Toplamda elliden azdık.

Diyarların şimdiye kadar gördüğü en büyük tehdide karşı elliden az insan direniyor.

Burnumdan derin bir nefes aldım, kalbimi ele geçirmeye çalışan o sıkıştırıcı panik duygusunu yatıştırmaya çalıştım. Tekrar tekrar, yatıştırmayı başardım. Nova'nın derisindeki yara izlerine bakmak da yardımcı oldu; onları görmek her seferinde öfkeli, yakıcı kararlılığımı yeniden alevlendirdi.

Nerithys'e, Lorien'e ulaşacaktık, bu lanet olası kapıyı çıplak ellerimle açmak zorunda kalsam bile.

"Kapı en kolay şekilde Ekinoks zamanında açılır elbette," dedi Thalia bize doğru yaklaşan kalabalığa. "Ama yeterli sihirle her an açılabilir ve Ekinoks'a yaklaştıkça bunu yapmak giderek kolaylaşır. Yani..."

"Öyleyse hallederiz," dedi Nova kapıya doğru yaklaşırken.

Her zamanki şüpheciliğimi gizleyerek onun yanına doğru bir adım attım; şimdi bunun bize hiçbir faydası olmayacaktı.

Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini bana dikti. "Birlikte mi?"

"Birlikte."

Daha fazla şüpheye yer vermeden harekete geçtik.

Her şeyden önce, Rivenholt Sarayı'ndan ve Calista'nın bıraktığı kalıcı korumalardan uzaklaşmak, kendi büyüm için olumlu bir adımdı; artık

boğuluyormuş gibi hissetmiyordum. Uzattığım avuçlarımdan kolayca yükseliyordum.

Nova hareketlerimi taklit etti ve kısa süre sonra ikimiz de kendi güçlerimizin eşit miktarlarını ortaya çıkarmayı başardık. Işık ve karanlığın parıldayan incecik dalları gibi yükseldiler, ağır havaya rağmen tereddüt etmeden yavaşça birbirlerine doğru süzıldüler.

Bir zamanlar çatışan enerjilerin kaotik bir buluşması olan şey, şimdi amaç ve zarafetle hareket ediyor, zahmetsizce iç içe geçiyor, aralarında boşluk kalmayana kadar gittikçe daha sıkı bir şekilde birbirine dolanıyordu. Bükülen güç iplikleri kemerin üzerinde daha tam olarak birleşerek, sırayla aydınlatılan ve gölgelenen spiral bir sütun şeklini aldı. Bir an döndükten sonra tekrar iki şeride ayrıldı; her biri baskın bir sihir taşıyan, ancak şimdi de zıt sihrin bir ipucunu da barındıran şeritlerdi bunlar.

Ellerimizin hassas yönlendirmesiyle, kurdeleler taş kemerin üzerinde süzülerek ilerledi. Bu kemerin her iki yanında kaideler vardı; Işık ve Gölge Kılıçlarının dinlenmesi ve güçlerini yönlendirmesi için tasarlanmış yerlerdi bunlar. Büyümüz onların içine işledi, olukları doldurdu ve içlerinde gizli olan kadim mekanizmaları uyandırdı.

Kapıdaki tüm semboller daha da parlaklaştı. Taş kemer de aynı derecede göz alıcı bir şekilde aydınlandı. Gözlerimizi korumaya çalışırken, dağ tepesinde buzun çatlaması ve karın kayması gibi, derin bir vadide yankılanan yüksek ve keskin bir ses bölgeyi sarstı.

Her şey sakinleştiğinde, birkaç kırık parça dışında kemerin büyük bir kısmı yerinde kalmıştı.

Ama kapı, tozlu zeminde binlerce paramparça olmuş halde yatıyordu.

Belli ki bir tür yol açılmıştı; eskiden tahta kapının bulunduğu yerde şimdi gri ve beyaz enerjiden oluşan girdap gibi bir kütle bekliyordu.

Bizi çağırıyor.

Ancak içeri girmek, bir zamanlar görkemli olan kapının paramparça olmuş kalıntılarının üzerinden geçmek anlamına geliyordu; keskin, kırık parçalardan oluşan bu yığın, en iyi ihtimalle uğursuz görünüyordu.

O kaotik görünümlü portaldan içeri girsek, aynı şekilde geri dönebilir miyiz?

Hepimiz tereddüt ettik.

Nova çömeldi ve kırık tahta parçaları ile taş kırıklarını dikkatlice inceledi. "Ne yaptık biz?" diye fısıldadı. "Bunun anlamı ne?"

Bastian, yüzünde kasvetli bir ifadeyle onun yanına diz çöktü. Birkaç kez konuşmaya çalıştıktan sonra bir açıklama yapmaya karar vermiş gibiydi. "Alemler ve aralarındaki yollar eskisi gibi değil... ve siz ikiniz de yüzyıllar önceki Vaelora'lar gibi değilsiniz. Her şeyin, o varlıkların alışlagelmiş enkarnasyonları için olduğu kadar sorunsuz ilerlemesini beklememelisiniz. Özellikle de Gölge ve Işık Kılıçları elinizde olmadan."

"Her iki durumda da yol açık, değil mi?" dedi Thalia, temkinli ama kararlı bir adım atarak. "Artık geri dönüş yok."

Nova doğruldu, gözleri parlayan portala bakarken garip bir mavi tonunda ışıldıyordu. "Öyleyse, devam edelim."

Cevaplanmamış sorular üzerimizde asılı kalsa da, kimse itiraz etmedi.

Phantom hepimizin önünden hızla ilerledi, ancak kapıya varmadan hemen önce durdu, bir aşağı bir yukarı yürüyüp sızlandı.

Bastian, "Bu alemde sağlam ve normal olmaya alıştı," dedi. "Nerithys'teki enerjiler onun... ilginç, değişken varoluşuna pek iyi tepki vermeyebilir."

Nova'nın yüzünde endişe belirdi. "Bu ona kalıcı bir zarar verebilir mi?"

Bastian cevap vermedi, ancak kaşlarındaki endişeli kırılganlık düşüncelerini ele verdi.

Köpek yine de portala doğru yaklaşmaya başladı, ancak Nova onu boynundaki tüylerden yakalayıp uzaklaştırdı. Önünde diz çökmeden önce tereddüt etti, sesi hafifçe titreyerek, "Kal. Çok geçmeden geri döneceğim," dedi.

Phantom homurdanarak itiraz etti ama sonunda itaat etti ve sessizce uzaklaştı. Nova elini yumruk yaptı ve yere dayadı, kendini toparlarken başını eğdi. Bunu yapmak sadece birkaç saniye sürdü; çok fazla göz onun üzerindeydi, ona önderlik etmesini bekliyorlardı.

Elimi uzattım ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

Yan yana, kapıdan geçtik.

Aniden bir düşme hissi beni sardı; sanki dik bir merdivende bir basamağı kaçırmışım gibi. Çok uzağa yuvarlanmadım ama iniş yine de sarsıcıydı ve aşağıda zifiri karanlıktı. O kadar doğal olmayan bir karanlıktı ki, bir an için var olan tek varlık benmişim gibi geldi. Etrafımdaki hiçliğin içinde, tüm kokuları, sesleri ve duyuları yutan bu karanlığın içinde başka hiçbir şeyin var olamayacağı hissi...

Her ne kadar çarpık olsa da, eski sarayımdaki cezalandırıcı Uçurum'da geçirdiğim zamana birdenbire minnettar oldum; en azından bu deneyimler

paniğe kapılmamı engellemişti. Sadece gözlerimi kapattım ve içimde derinlere gömdüğüm o sakin yeri aramaya başladım.

O sessiz, içsel mekânda sürüklenirken, karanlıkta hafif bir nefes sesi duydum. Sonra bir kalp atışı. Ardından, diğerk tüm duyularım körelmiş veya tamamen işlevsiz hale gelmiş olsa bile, tanıdığım bir sihir nabzı. Kendi sihrim otomatik olarak cevap verdi, derimde girintili çıkıntılı yollar açarak, bu yeni uçurumu yarıp geçerek o uzaktaki nabza cevap verdi.

Büyümün çekim gücüne kapılarak birkaç adım ileri attım ve kısa süre sonra Nova'nın karanlıkta uzanan elini fark ettim. Gözleri korkuyla hafifçe açılmıştı ve gözlerimle buluştu.

Işığımın aydınlattığı alçak tavana baktı. Tavan, asılı, kristal yapılarla kaplıydı; keskin kenarları hem güzel hem de tehditkar görünüyordu; bir tür mağara tünelinin ağzında gibiydik. Önümüzde nispeten açık bir yol uzanıyordu—tek çıkış yolu buydu. Sonraki adımlarımızın apaçık ortada olduğunu görünce içimizde belirgin bir rahatlama hissettik.

Bu rahatlama sadece birkaç saniye sürdü.

Vücudumdan yükselen ışık garip bir şekilde davranıyor, sanki o tuhaf kristaller tarafından çekiliyormuş gibi hızla tavana doğru toplanıyordu. Işığı yakalayıp inanılmaz, doğal olmayan bir güçle büyütüyorlardı ve çevremiz tamamen karanlıktan, aynı derecede kafa karıştırıcı bir ışıkla dolup taşıyordu.

Göz kamaştırıcı parlaklığın ardından hızla yakıcı bir sıcaklık geldi.

Ardından kristallerden birinin patlama sesi geldi, sonrasında ise parıldayan parçalar kayalık zemine çarparak şangırtılar çıkardı.

Kendi kendime söylenerek, sihrimin bir kısmını geri kazanmaya çalıştım. Pek faydası olmadı; en ufak bir ışık parıltısı bile yakalanıp kör edici bir şiddet ve sıcaklıkla geri yansıtılıyordu.

Bu sırada, müttefiklerimiz birer birer portaldan geçerek bizi takip ediyor, mekana doluşuyor ve kendilerini dayanılmaz ışık ve ısığın içinde kaybolmuş buluyorlardı. Sesleri garip bir şekilde boğuktu—bu da bana burada doğaüstü büyüler ve korumaların iş başında olduğundan giderek daha emin olmamı sağlıyordu—ama onlardan yayılan panik hızla elle tutulur hale geldi.

Tam o panik beni sarmaya başlamışken, yukarıdaki kristallerden birinin etrafını hızla saran bir gölge gördüm. Suyu karışan mürekkep gibi saydam yapının ortasına doğru bastırarak, merkezinden yayılan ışığı kararttı.

Anladım. Gözlerimi kapattım ve odaklandım, artık sihrimi geri çekmeye çalışmıyordum, bunun yerine Nova gölgelerini eklerken onu yerinde tutuyordum.

Kavurucu sıcaklık yavaş yavaş azaldı. Müttefiklerimizden oluşan kalabalığın üzerinde bir sessizlik hakim oldu. Merak paniğın yerini aldı ve gözlerimi açtığımda Nova'nın tam önümde, yumuşak ve narin bir ışık altında durduğunu gördüm.

En yakınımızdaki asılı kristali dikkatle inceliyordu; yukarıya dönük bakışları, merkezinde dengede duran büyümüzün girdap gibi dönen kütesini yansıtıyordu. Ellerin hassas hareketleriyle, gölgelerini yakındaki ve uzaktaki diğer kristallere yönlendirmeye devam etti, ta ki hepsi ikimizin de büyüyle dolana ve tüm tünel, bizi doğrudan çevreleyen aynı yumuşak, hoş ışık ve sıcaklıkla aydınlanana kadar.

"Görünüşe göre bu yolda ilerlemek denge de gerektiriyor," diye fısıldadı, bakışlarını aşağı indirip etrafına bakarken ses tonunda hem hafif bir panik hem de giderek artan bir hayranlık vardı.

Etrafımızı saran manzaraya hayran kalmamak imkansızdı.

Büyümüzün dengeli parıltısı, ilerideki kısa tüneli yavaşça ve tamamen ortaya çıkardı; zemininde garip, renkli çiçekler, duvarları ise pürüzsüz, yanardöner taşlarla kaplıydı. Bu taşların bazılarında, kadim ve canlı bir enerjiyle titreşen, soluk, parıldayan semboller kazınmıştı; tıpkı kapıda gördüğümüz gibi.

Geçidin ötesindeki dünya bizi çağırıyordu. Bulunduğumuz yerden görebildiğimiz kadarıyla, geniş tarlalar, ağaçlar ve birkaç çatıdan oluşan bir alan, hepsi de uhrevi bir beyaz ışıla yıkanmış haldeydi.

Nova daha iyi görebilmek için öne koştu. Ben de yakından takip ettim ve tünelden daha temkinli bir şekilde çıkarak kendimi bir zamanlar geniş bir şehir olduğu anlaşılan kalıntıların üzerinde bir tepenin üzerinde buldum. Geniş meydanlar çatlamış ve bitki örtüsüyle kaplıydı, karmaşık bir yol sisteminin kırık çizgileriyle birbirine bağlanmıştı. Ev kalıntıları bu kırık yollar boyunca dağılmıştı, duvarlarının çoğu sarkmış ve toprağa gömülmüş, sarmaşıklar ve tırmanan sarmaşıklarla kaplanmıştı.

Tepenin eteğinde, çorak bir avluya açılan, eğri büğrü, paslanmış ve yarıya kadar toprağa gömülmüş bir kapı vardı. Avlu uzun ve dar olup, onu ikiye bölen çok sayıda duvar kalıntısı bulunuyordu. Ortadan geçen bir yol, yıpranmış taş ve çatlak mermerden yapılmış devasa bir yapıya doğru uzanıyordu...

Bir sarayın kalıntıları.

Yıkılmış kuleleri kırık kemikler gibi yukarı doğru fırlamış, dış savunma duvarlarının üzerinde ancak kısmen görünür haldeydi; ancak ana bina aşağı yukarı sağlam görünüyordu, tuğlaları yıpranmış ama dimdik duruyordu, kemerli, süslü pencerelerinin çoğu kırılmamıştı.

Her şeyin ötesinde, sarayın ve arkasındaki şehrin çok ilerisinde, parıldayan gri bir alan uzanıyordu. Belki de bir denizdi. Bu sakin ve sessiz dünyada, denizin parıltısı garip bir şekilde yersiz görünüyordu ve bu yerin geri kalanının normal bir gökyüzü ve güneş ışığı altında nasıl görünebileceğini kısaca merak ettim.

"Midna Sarayı ve Krallığı," dedi Bastian arkamızdan gelerek. "Ya da en azından geriye kalan kısmı. Bir zamanlar, Noctaris ve Soltaris tek bir dünyanın parçasıyken, var olan en güçlü, en merkezi krallıktı. Bazı efsaneler, Midna'nın son Kral ve Kraliçesinin Aetherstone'un oluşumunda rol oynadığını, tanrılara karşı bu eserin yaratılmasını ve korunmasını sağlamakla yükümlü olduklarını söyler." Harabeleri taradı, ana sarayın kalıntılarına bakarken gözleri parladı. "Aslında beklediğimden daha iyi durumda; odalarının inceleyebileceğimiz her türlü ilginç şeyle dolu olduğunu tahmin ediyorum..."

"Maalesef buraya gelme amacımız bu değil," diye hatırlattı Thalia. "Ama belki de yeterince uzun süre hayatta kalır ve işleri dengeleyebiliriz ki daha fazla bilgi keşfetme ve ortaya çıkarma şansımız olsun."

Nova, "Buraya kadar gelmeyi başardık," dedi. "Bu bir başlangıç, değil mi?"

Kardeşi başını salladı. "Siz ikinizin orada olması bizim için büyük şans." Omuzunun üzerinden tünele doğru bakarak ekledi, "Bu diyara ve Taşına giden yol, iki Vaeloranlının birlikte yürümesi için tasarlanmıştı, bu yüzden ikinizin de büyülerine ihtiyaç duyacağımız son sefer bu olmayacak muhtemelen."

Thalia, tepeden aşağı inerken, "Bu aynı zamanda Lorien'in kendi güçlerini daha iyi dengelemek için Grimnor'un ve Nova'nın büyüsünü çalmaya neden ihtiyaç duyduğunu da açıklıyor," dedi.

Bastian onaylayarak başını salladı ve onu takip etti.

Nova tereddüt etti, gözleri düşünceli bir şekilde donuklaştı, dudaklarının kenarları aşağı doğru sarktı. Artık onu yeterince iyi okuyabiliyordum ve ne hissettiğini tahmin edebiliyordum: Lorien'in o kılıçla ve diğer her şeyle kaçmasına izin verdiği için duyduğu suçluluk ve pişmanlık.

"Ne aldıysa alsın," dedim, elimi belinin alt kısmına koyup onu ilerlemeye teşvik ederken, "senin kadar güçlü değil. Ve onu senin gibi kullanamayacak. Onu buraya girmek için kullandı ve bildiğimiz kadarıyla başka hiçbir şey için kullanmadı."

Başını neredeyse fark edilmeyecek şekilde salladı; grubumuzun geri kalanı bize yetişmeden önce verebildiği tek yanıt buydu ve bu da yüz ifadesini daha tehditkar bir hal almaya zorladı. Şüphecilerimizin sorgulayamayacağı bir ifadeye bürünmesine neden oldu.

Dik yamaçtan dikkatlice aşağı indik, harap haldeki girişten geçerek avlunun iskelet kalıntılarına doğru ilerledik. Giriş kemerinin kalıntılarının altından geçerken, gökyüzü aniden değişti, süt beyazı parıltısı yerini koyu mor ve mavi bulutlara bıraktı.

Grubumuzdaki birkaç kişi, ışıklandırmadaki ani değişime şaşkınlıkla bakarak durdu.

Altımızdaki toprak titremeye başladı. İlk başta o kadar hafif bir titreme oldu ki, hayal mi görüyorum diye düşündüm. Ama sonra daha şiddetli hale geldi ve en yakın duvardan geriye kalanlara elimi dayamak zorunda kaldım. Küçük taş parçaları yağdı ve tozlu zeminde gürültülü bir şekilde tıkırdayan yığınlar katıldı. Ayakta kalan birkaç ağaçtan biri, bir dizi şaşırtıcı çatırtıyla kırıldıktan sonra öne doğru devrildi ve neredeyse iki askerimize çarpacaktı.

Sarsıntı en az bir dakika sürdü.

Bir dakika daha geçtikten sonra grubumuz yeniden bir araya geldi, Bastian'dan bir açıklama bekleyerek etrafına toplandı.

"...Dengesizlik ve uygun Vaelora eksikliği, bu aleme de açıkça zarar verdi," dedi.

Yolumuza devam ettik. Kimse konuşmuyordu. Çoğu kişi adımlarını, zırhlarının şıkırtısını, hatta nefes alışverişlerini bile susturmaya çalışıyor gibiydi. Ayaklarımızın hemen altında uyuyan canavarca bir şeyin varlığı hissediliyordu ve kimse onu uyandırmak istemiyordu.

Fakat son savunma duvarını geçip sarayın en iç avlusuna girdiğimizde, sessizlik imkansız görünüyordu. Karşımıza çıkan manzara karşısında şaşkınlık ve kafa karışıklığı dolu fısıltılar yükseldi: Askerler.

Sayısız asker, çeşitli hareket ve hareketsizlik pozlarında donakalmış, hepsi de asla tamamlamalarına izin verilmeyen bir anın içinde yakalanmış. Ve hepsinin giyim tarzı...

"Bunlar Elarithian Ordusu'nun eski üniformaları," dedim. Ceketlerinden birinin kolundaki, ortasında tek bir parlak yıldızın bulunduğu hilal

şeklindeki amblemi işaret ederken midem bulandı; yıldızın ışığı keskin, temiz çizgiler halinde dışarıya yayılıyordu. Boğazımdaki ani kuruluğu yutarak ekledim: "Ve bu sembol bazen Işık Muhafızları tarafından da kullanılır."

"...Karşılaşmaktan çok korktuğumuz Lorien'in ordusu bu mu acaba?" diye sordu Lord Kaelen öne çıkarak. "Donmuş hayaletlerden oluşan bir ordu mu?"

Nova sessizce, "Bunlar Rose Point'teki lanetli figürlere benziyor," dedi. "Tıpkı... tıpkı annem gibi."

Bastian onlardan birine yaklaştı, temkinli bir şekilde o vakur figürün etrafında dolandı. Askerin ceketindeki düğmeler hafif bir hareketle parıldıyordu; bir nefes kadar, mahkum edilmiş kabuğunun altında en ufak bir yaşam belirtisi.

"Bu, tartıştığımız teoriyle örtüşüyor," dedi Bastian. "Bu tür bir lanet, ayrı alemlerden gelen savaşı enerjilerin çapraz ateşine yakalananların başına geliyor gibi görünüyor. Burada olanlara gelince..." Daha önce olduğu gibi yumuşak, parıltıyan beyaz tonuna geri dönmeye başlayan gökyüzüne baktı.

"Bu alemde sadece birbirleriyle savaşı enerjiler var," diye düşündüm kendi kendime.

Başını ciddi bir ifadeyle salladı. "Sanırım burada yeterince uzun süre kalırsak, biz de o enerjilerin kurbanı oluruz." Sözlerinin sonuna doğru sesini alçalttı, ama hasar çoktan verilmişti; kendi askerlerimiz arasında telaşlı bir konuşma başladı ve bazıları muhtemelen geri çekilmek için çok geç olup olmadığını merak ederek indiğimiz tepeye doğru baktılar.

Belki korkakçaydı, ama onları tam olarak suçlayamazdım. Bu alemin olumsuz etkilerinin -her ne olursa olsun- kendini göstermeye başlamasından önce ne kadar zamanımız olduğunu bilmenin bir yolu yoktu.

"Görünüşe göre krallığın kendisi Lorien ve adamlarını yavaşlatmak için üzerine düşeni yapmış... Gerçekten bu kadar şanslı olabilir miyiz?" diye düşündü Yüzbaşı Voss, donmuş figürlerin arasından dikkatlice ilerlerken.

Kaşlarımı çattım ama sustum. Belki bir savaştan kurtulmamızı sağladı ama bu durumun şanslı bir yanı yoktu. Ve sanki bu yaşayan hayaletler hâlâ bizi izliyor, ilk yanlış adımımızda canlanmayı bekleyen canavarlar gibiydiler.

"Şansımız tükenmeden acele edip Taşı bulalım," diye önerdi Thalia.

Yer hafif bir sarsıntıyla daha sarsıldı ve kendimi hemen onunla aynı fikirde buldum. "Gruplara ayrılıp aramaya başlamalıyız. Saray arazisinin içinde bir yerde, değil mi?"

Bastian, "Konuyla ilgili okuduğum hemen hemen her kaynağa göre durum böyle," diye doğruladı.

Nova, güçlerimizi bölmek konusunda tereddütlüydü, ancak gökyüzündeki bir başka dramatik enerji değişimi onu sonunda ikna etti. "...Her grubun içinde bir nekromancer olduğundan emin olun," diye emretti, "böylece karşılaştıkları herhangi bir keşif veya sorun için gölgeler -bir tür sinyal- gönderebilirler."

Ayrıntılar kararlaştırıldı, gruplar belirlendi ve Nova ile bana Kaptan Voss ve birkaç asker katılarak sarayın sol tarafına doğru ilerlemeye başladık. Gittikçe artan molozlardan ve sanki tüm sarayı yutmuş gibi görünen büyük kraterlerden kaçınmak için giderek daha geniş bir alanı taramak zorunda kaldık.

Keşiflerimize devam ettikçe yıkım daha da kötüleşti. Bunların herhangi birinin ayakta kalmış olması bile bir mucizeydi ve yakından incelemek bir yana, yanına yaklaşmak bile büyük bir zorluktu.

Yüzbaşı Voss, metodik ve yorulmak bilmeyen bir kararlılıkla ilerlemeye devam etti. Askerleri de onun örneğini izledi. Nova dışarıdan aynı derecede korkusuz görünüyordu, ancak her çıkmaz sokağa girdiğimizde hayal kırıklığının giderek arttığını, büyüünün daha da huzursuzlaştığını hissedebiliyordum.

Merkez avluya geri dönüp belki de diğerleriyle tekrar bir araya gelmeyi önermeye başlamıştım ki, garip bir ışık dikkatimi çekti; henüz keşfetmediğimiz bir köşeyi aydınlatan altın rengi bir parıltı.

O ışığın kaynağını aramak sonuçsuz kaldı. Ve yaklaştıkça bile, bu unutulmuş köşede hemen göze çarpan hiçbir şey yoktu... sadece çöken sarayın enkazına yarı yarıya gömülmüş bir merdiven vardı; basamakları, etrafına dolanıp bükülmüş bir ağaç tarafından kısmen gizlenmişti.

Yine de, bu onda beni cezbeden bir şey vardı.

Merdivenlerden yukarı çıkarken, sarayın bir zamanlar kalıntılarından çok daha yüksekte olduğunu fark ettim. Basamakların tepesine vardığımda, açıkça ikinci katta bulunan geniş bir odaya girdim; ince altın desenlerle işlenmiş mermer döşeme parçaları etrafa saçılmıştı ve kırık sütunlar eşit aralıklarla duruyordu.

Duvarların hepsi yıkılmıştı ve bakışlarım uzakta ilginç bir manzarayı fark etti: Yaklaşık elli metre ötede, devasa, dairesel bir oda çıkıntı yapıyordu ve yapının diğer birçok bölümünü yok eden lanetli enerjilerden etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Yüksekte, parlak bir şekilde ışıldayan işaretlerle damgalanmış dört heybetli mermer sütun tarafından havada tutuluyordu. Oyma taştan yapılmış, zamanla aşınmış ama hâlâ sağlam görünen dar bir köprü, onu ana saraya -ana sarayın hâlâ sağlam görünen birkaç bölümünden birine-bağlıyordu.

Nova'nın merdivenlerden yukarı beni takip ettiğini duydum. En tepeye ulaştığında, asılı duran odayı görünce nefesi kesildi. Aceleyle yaklaştı, aceleyle enkaz parçalarına takıldı, bakışları bir an bile o garip, dairesel yapıdan ayrılmadı.

Yüzbaşı Voss ve askerlerimiz de yetişti. Nova odayı ve onu destekleyen sütunları keşfetmeye devam ederken, biz de olası tehditlere karşı çevredeki alanları aradık.

Enkazın arasında bize pusu kurmak için saklanan kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, odanın gölgesinde Nova'ya katıldım. Sütunlar arasında volta attım, altınla kazınmış garip sembollerin üzerinde parmaklarımı gezdirerek anlamlarını çözmeye çalıştım -başarısız bir şekilde.

"Bu olabilir," dedi Nova, gözleri odanın dibine kilitlenmişti. "Şuna bakın." Merkezinden yayılan çizgiler ve her iki yanından kıvrılan hilal şekilleri olan oyulmuş bir daireyi işaret etti. "Lorien'in kolunda gördüğüm Vaelora işaretine benziyor. Ve yanındaki de..."

Onunla birlikte inceledim. Hilal şeklindeydi, ama yatay olarak kıvrılmıştı, açık uçları sanki aradaki boşluğu kapatmaya çalışıyormuş gibi içe doğru kıvrılıyordu. O boşluğun içinde siyah bir gözyaşı damlası asılıydı. "Belki de Gölge Vaelora'nın işareti?"

Nova uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra kararını vermiş gibiydi. Köprüye bakarak, "İçeri girmek istiyorum," dedi.

Bu sözler içimden bir uyarı geçti ama kendimi başımı sallamaya zorladım; artık geri dönmek için çok geç kalmıştık.

Biraz keşif yapmamız, yıkık duvarların üzerinden tırmanmamız ve tehlikeli zemin parçalarının üzerinden atlamamız gerekti ama sonunda saraya girmenin ve köprüye ulaşmamızı sağlayan odaya çıkmanın bir yolunu bulduk.

Adımlarımız ne kadar dikkatli yürüsek de yankılanıyor ve toz kaldırıyordu. Köprü'nün bu tarafındaki alan çok genişti, tavanı baş döndürücü derecede yüksekti. Bir zamanlar görkemli bir giriş avlusu, belki de bir taht odasıymış gibi görünüyordu; menteşelerinde yamuk duran iki kapının aralığından, ortasında süslü bir sandalye bulunan bir oda gördüm; sandalyenin sırtı yüksek ve loş ışıktaki hafifçe parıltı veren ipliklerle süslenmişti.

Yüzümü ondan çevirip köprüye odaklandım. Ama tozdan tetiklenen öksürüğü bastırmaya çalışırken, eğilmiş bir sütuna elimi dayadığımda, garip bir görüntü zihnimde belirdi: Arkamdaki o eğri kapılar açılıp tüm ihtişamıyla tahtı -hayır, tahtları- ortaya çıkarıyordu.

İki tane vardı.

Çiçeklerle süslenmiş iki boş taht, başlarını sessizce eğmiş insanlarla dolu bir odanın ortasına yerleştirilmişti.

Merakım neredeyse galip geldi ve beni dönüp daha yakından bakmaya, bu yıkık sarayın diğer parçalarından ne tür imgeler çıkarabileceğimi görmeye itti.

Nova'nın sesi beni son anda durdurdu: "Geliyor musun?"

Kaptan Voss da o anda bize katıldı ve Nova'nın çoktan adım attığı köprüye doğru başıyla işaret etti. "Birlikte kalmalıyız."

Kabul ettim, ancak geriye bakma isteği köprüye çıktığımda da beni takip etti; bir şeyleri kaçırdığımız hissi de giderek artıyordu. Sadece üçümüzdük; arama grubumuzun geri kalanı aşağıda, harabelerde yakınlarda dağılmış, etrafı gözetliyordu. Ama birdenbire tüm alemin etrafımızı sardığını, bir sonraki hareketlerimizi dikkatle izlediğini hissettim.

Bu korkularımı sesli dile getirmeden önce, gözlerimi önümdeki odaya kaldırdım.

Ve o anda diğer her şeyi unuttum.

Çünkü o dairesel, havada asılı odaya giden yol açıktı; Grimnor ve Luminor açık kapının iki yanında dengede duruyorlardı.

Kırk Sekizinci Bölüm

Nova

"BU BİR TUZAK GİBİ GELİYOR," DEDİ ALEKS.

"Evet," diye onayladım. Yine de, Lorien'in burada olduğunu, bu kılıçları bizim bulmamız için bıraktığını bilmeme rağmen, kendimi öne çıkmaktan alıkoyamadım—başka kim yapmış olabilirdi ki?

Yaklaşırken Grimnor mırıldandı ve içimde hoş bir karıncalanma hissettim. Sanki odanın öbür ucundan eski bir arkadaşımı görmüş gibi göğsüm sıcaklıkla doldu; tek istediğim koşup onu kucaklamak ve bir daha asla bırakmamaktı.

Ama kendimi yavaş hareket etmeye zorladım.

Aleks de aynı şeyi yaptı, ihtiyatlı bir şekilde elini Luminor'a doğru uzattı, ancak kılıca veya içinde durduğu süslü kılıfa tam olarak dokunmadı. "Sanki her iki kılıç da güçlerini bu yapıya aktarıyor," dedi, bakışları asılı odanın duvarlarında gezinirken.

"Acaba onları tutucularından çıkardığımızda ne olacak?"

"Bilemeyiz. Ama en kötüye hazırlıklı olmalıyız; bu alemde hiçbir şey istikrarlı değil."

İki kılıcı ve aralarındaki açık kapıyı düşündüm. Grimnor'un ağırlığını bir kez daha ellerimde hissetmeyi ne kadar çok istesem de, yolumuzu açık tutan ve etrafımızdaki her şeyi nispeten sağlam kılan büyüyü bozma riskini almak istemedim.

"...Şimdilik onları rahat bırakalım," diye önerdim. Yüzbaşı Voss'a bakarak ekledim, "Lütfen burada kalın ve gözcülük yapın."

Başını eğerek onayladı ve daha iyi bir görüş noktasına doğru ilerlerken kılıcının kabzasını kavradı.

Sadece kardeşime ve diğer arama gruplarına -anlaştığımız o gizemli çembere- bir uyarı göndermek için yeterince tereddüt ettim; bu, herkesin dikkatini çekmeye değer bir şey bulduğumuzun sinyaliydi.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atarken, cesaretimi topladım ve odaya girdim, Aleks de hemen arkamdan geldi.

Bizi karşılayan enerji neredeyse... tarif edilemezdi. Göğsümde yankılanan bir uğultu, neredeyse dayanılmaz ama bir şekilde canlandırıcı bir baskı. Sanki varoluşun ağırlığı, yaşamın dokusu bu odada örülüyordu. Sadece o havayı solumak bile beni titretti.

Dışarıdan büyük bir oda gibi görünen yer, şimdi sınırsız gibiydi; baş döndürücü bir şekilde yükselen tonozlu tavanları ve sonsuz bir gece gökyüzünü andıran koyu, kadifemsi duvar halılarıyla kaplı, kendi başına küçük bir saray gibiydi. Havada duman ve gül kokuları birbirine karışıyordu; çürümenin yakıcı bir izi, yaşamın zenginliğiyle iç içe geçmişti; bu da bizi bu noktaya getiren kırılgan denge oyununun bir başka hatırlatıcısıydı.

Geniş alanın ortasında, yüzeyi serpiştirilmiş değerli taşlarla süslenmiş ve kenarları çeşitli runik yazılarla işlenmiş dairesel bir platform yükseliyordu; bu yazılardan bazıları, tavana yakın küçük çatlaklardan ve boşluklardan süzülen ışıktaki parıldıyordu.

Ve bu platformun merkezinde, Aetherstone bekliyordu.

Nispeten küçük bir kaide üzerinde duruyordu. Böylesine büyük bir ihtiyaçla çevrili olduğu için garip bir şekilde küçük görünüyordu. Sıradan. Ama ona doğru adım attığımda, odadaki basınç o kadar arttı ki nefes almakta zorlandım ve diz çökmek, önünde eğilmek isteğine karşı koymaya çalıştım.

Aleks ve ben, o efsanevi nesneye sadece kısa bir süre yakından baktıktan sonra aramıza mesafe koyduk ve bunun yerine etrafındaki diğer ilginç şeyleri incelemeye başladık.

Aleks, bir an duraksadıktan sonra gözlerini tavana dikerek, "Açıklıklar çok hassas bir şekilde oyulmuş gibi görünüyor," dedi. "...Belki de bu runik işaretler üzerinde belirli ışık desenleri oluşturmak için."

İçeri süzülen ışığa tekrar baktım ve haklı olduğunu fark ettim; ilk başta zaman ve ihmalden kaynaklanan yıpranmış çatlaklar gibi görünen şeyler

aslında her şekil ve boyutta, kasıtlı olarak yapılmış, düzgün kenarlı açıklıklardı.

En yakın ışık huzmesini takip ederek, aydınlattığı rünün önünde diz çöktüm ve onu daha yakından inceledim. Parmaklarımı üzerinde gezdirirken, uyanmanın eşiğinde olan kadim bir büyü'nün nabzını hissedebiliyordum, diye düşündüm. Tam olarak açıklayamasam da, derin bir bağ hissettiğim bir şeydi bu.

Durakladım ve kürsünün kenarında yürüyerek sembolleri inceledim, üzerlerine düşen farklı ışık ve gölge desenlerini hayal etmeye çalıştım.

"Ekinoks zamanında ışığın nereye düştüğünü merak ediyorum..." diye düşündüm kendi kendime. "Çoğu efsaneye göre, Taş'ı kontrol etmek en kolay o günün şafağında oluyor. Belki de bu runik yazıtların o özel ışıklandırmada ortaya çıkardığı bir şeyden dolayıdır?"

"Belki," diye onayladı Aleks. "Ama henüz görmek için çok erken, değil mi?"

Haklıydı, ama zihnim inatla planlar kurmaya devam etti, birbiri ardına imkansız görünen planları değerlendirdi ve sonunda bir olasılığa karar verdi. "Belki de bunu simüle edebiliriz?"

Bana meraklı bir bakış attı, ama sonra hemen anladı ve bakışlarını tekrar yukarıdaki açıklıklara çevirdi. "...Gölgeleriniz içeri giren ışığı engelleyebilir."

"Ve sadece ihtiyacımız olan ışığı yaratabilir, onu belirli runlara yansıtabilirsiniz." Merakı yerini şüpheyi bıraktı, ama sözünü kesmeden devam ettim: "İhtiyacımız olan günün şafağına çok yakınız," diye belirttim. "Bu kadar yakın olan gelecekteki bir görüntüyü görmek sizin için daha kolay olmaz mıydı?"

"...Denemeye değer sanırım," diye razı oldu ve platformun kenarına doğru ilerleyerek diz çöktü ve benim yaptığım işaretlerin üzerinden elini geçirdi.

Gözlerini kapattı ve uzun bir süre neredeyse tamamen hareketsiz kaldı; ta ki yüz hatlarında hafif bir seğirme, bir şey gördüğünü gösterene kadar. Sonra tek kelime etmeden bir sonraki bölüme geçti.

Bunu birkaç kez yaptı, tüm çemberi dolaştıktan sonra nihayet gözlerinin altın rengi derinliklerinde daha fazla özgüven parlayarak bana geri döndü.

Konuşmadım, tüm kürsüyü ve üzerindeki sembolleri son bir kez incelerken, gördüğü tüm desenleri zihnine kazımaya çalışırken konsantrasyonunu bozmak istemedim.

Yüzünü bana doğru çevirdi ve tek bir baş hareketiyle onay verdi; sözsüz bir işaret.

Ellerimi tavana doğru uzattım, parmaklarım kalın gölge tellerini kıvrıp çekerek var etti. Elimden geldiğince hassas bir şekilde büyümü yukarı gönderdim ve gördüğüm her ışık zerresinin üzerine sabitledim.

Son açıklığı kapatırken, derin, her şeyi yutan bir karanlığa gömüldük. Bu diyara ilk ayak bastığımız zamanki korkunç anları yeniden yaşarken kalbim birkaç kez durdu. Ama tıpkı o zaman yaptığı gibi, Aleksander'ın sakın bir şekilde ışığını çağırması çok uzun sürmedi.

Her bir kıvılcımı metodik bir şekilde çember boyunca yönlendirdi, doğru yerine yerleştirdi ve böylece oyulmuş runik harflerden on ikisini birden aydınlattı.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Ama sonra birkaç ayarlama yapıldı, bir rün sönükleşti, diğeri aydınlandı...

Kürsü sarsıldı ve önce bir o yana, sonra diğeri o yana döndü, sonra o kadar yumuşak bir şekilde eski haline geri döndü ki, gerçekten hareket edip etmediğini sorguladım.

Ama o parlak yüzeyin altında bir şeyler oluyordu, bundan emindim; enerjisinin değiştiğini hissedebiliyordum, kollarımda ürpertiler yükseliyordu.

Platformun cilalı yüzeyindeki mücevherlerin tek tek aydınlanmasını nefesimi tutarak izledim. Her aydınlanma mermerde yeni bir görüntü ortaya çıkardı; bir sayfadan sızan mürekkep gibi yükseldiler—kulelerden ormanlara, okyanus dalgalarının tepelerine kadar her türlü şeye benzeyen semboller. Her sembol kümesinin yanında, harflere belirsizce benzeyen işaretler vardı; bu yazı, yukarıda büyürken okuduğum yaygın yazının eski, stilize edilmiş bir versiyonu gibiydi.

Onları okuyabilmem ve tanıdık bir krallığın adını tanıyabilmem için biraz incelemem gerekti.

Acılı pilav.

Ve yakından inceledikçe birkaç isim daha belirginleşti: Elarith. Rivenholt. Midna...

“Bu bir harita,” diye fark ettim, daha kapsamlı bir görünüm elde etmek için kenara doğru geri çekilirken. “Hem Yukarı'nın hem de Aşağı'nın haritası, içinde bulunduğumuz bu alem ise –Aetherstone ile işaretlenmiş— tam ortasında yer alıyor. Bu mücevherlerin her biri bir krallığı temsil

ediyor.” Dünyamıza bütünüyle bakarken göğsümde bir hayranlık duygusu belirdi... ardından yükselen bir umutsuzluk hissi geldi.

Bütün alemlerin böyle tek bir çember içinde birleşmiş halini görmek tuhaftı.

Aleks platforma çıktı, krallıklar arasında yürüyerek her birini sırayla inceledi.

“Taşın yakınındaki bu boşluklar ne olacak peki?” diye düşündü, krallıktan çok uzakta, kürsüye oyulmuş bir oluğun yanında durarak. Sanki dikkatsiz bir elin bıraktığı rastgele bir çizik gibi görünüyordu – şimdiye kadar fark etmemiştim bile. Ama haritanın Noctaris kısmında da tıpatıp aynısı vardı, bu da bunun rastgele bir şey olmadığını düşündürdü bana.

Merakla Aleksander'in yanına gittim. Ne göreceğime hazırlıklı olarak çömeldim, parmaklarımı oluğa sıkıca bastırdım ve geçmişini aramak için gözlerimi kapattım.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra zihnimde bir görüntü belirdi: Işık Kılıcı'nın bu noktayı delip geçtiği ve ardından arkasında Aetherstone'un parıldayarak canlandığı bir görüntü. Kılıç da kısa bir süre aynı parıltıyı aldı, ardından dışarıya beyaz enerji çatlakları gönderdi. Bazıları krallıklara doğru dallandı, ancak çoğu kuzeye doğru ilerleyerek platformun hemen ötesinde sergilenen bir küreye yerleşti.

Bu görüntü sadece bir an sürdü, ardından başka bir görüntü sanki kendini göstermeye çalışıyordu. Sonra bir başkası, ve bir başkası daha ve—

Omzumda bir el hissettim, sıkıca sıkıyordu.

"Nova mı?" diye sordu Aleksander endişeli bir sesle.

Başım hafifçe dönüyordu ve nefes nefese kalmıştım, başımı salladım ve kaotik görüntünün son parçalarını gözlerimden silmeye çalıştım.

“...Luminor o boşluğa birden fazla kez daldı,” dedim Aleks'e. “Hafıza...garip bir şekilde parçalıydı. Birkaç farklı ama benzer izlenimin üst üste binmesi gibiydi. Ama kılıcın bir kanal görevi gördüğünü, Taş'tan gelen enerjiyi bu platform boyunca yönlendirdiğini gördüm...enerjinin çoğu oraya gitti.” Haritanın Soltaris bölümünün üzerindeki küreye işaret ettim. Duvarın içindeki gölgeli bir girintide duruyordu ve Aetherstone ve kaidesi gibi küçük ve gösterişsizdi, kolayca gözden kaçabilirdi.

Aleks, görüş alanının işaretlediği küreye doğru yürüdü, etrafında dolandı ve tereddütle elini üzerinde gezdirdi; bu hareket, kürenin merkezinde hafif bir ışık parlamasına neden oldu. "Demek ki enerjinin Yukarı'ya aktarılmasının ana yolu bu? Sanırım bir şekilde Soltaris ile

bağlantılı..." Kürsünün karşısına baktı ve benim de düşündüğüm soruyu sordu: "Noctaris'in yolu nerede?"

Cevap vermek yerine, odanın diğer ucuna, tam da durduğu yerin karşısına doğru ilerledim. Mermer duvarların, duvar halısıyla kaplı olmayan nadir bölümlerinden biri olduğunu fark ettim.

Yukarı ile bağlantılı kaynak zaten açık ve görünür durumdaydı; bu şaşırtıcı değildi. Muhtemelen yüzyıllardır böyleydi, oysa Aşağı ile bağlantılı olan bir kenara itilmiş, gizlenmiş ve gömülmüştü.

Ancak bu oda ve temsil ettiği tüm sihir, dengeyle ilgiliydi. Bu da Soltaris'in güç kaynağına karşı bir denge unsurunun burada, bir yerlerde olması gerektiği anlamına geliyordu.

Aleks yanıma geldi ve duvarı daha kolay incelemem için biraz daha ışık çağırdı. Büyüsünün parıltısı içinde, taşın içine derinlemesine kazınmış, zamanla kenarları pürüzsüzleşmiş iki elmas şeklinde sembolü hızla fark ettim.

İki bilekliğe de elimi bastırdım. Bilekliklerim titredi, önce hepsi. Ama turkuaz olanı, diğerleri durduktan çok sonra bile hareket etmeye devam etti. Bilekliğin üzerindeki yazıya baktım, haftalar önce kardeşimin benimle paylaştığı anlamı düşündüm.

Ruh ikizleri...birbirine bağlı canlar...

Sayısız kadim bağın, sayısız yaşamın ve binlerce yıl boyunca uyguladıkları büyüünün gücünü üzerimde taşıdım.

Ve hep birlikte, krallığımızı kurtarmanın bir yolunu bulacaktık.

Bu düşüncenin ardından gelen gölge büyü dalgası şiddetli ve hızlıydı; duvardan öyle bir güçle geçti ki, yakındaki duvar halıları rastgele sarkıttı ve beni geriye doğru sendeledi.

Aleks beni göğsüne doğru çekti. Duvarın daha önce görünmez olan sembollerle parlamaya başlamasını izlerken, onun gücüne karşı kendimi hazırlayarak, tamamen hareketsiz durdum.

Işıkları soluktu, daha önce aydınlattığımız runların parlak parıltısından ziyade sisli ay ışığına benziyordu. Ancak çok geçmeden o ay ışığı yer değiştirdi, sembollerden uzaklaştı ve mermer üzerinde uzun, dikdörtgen bir şekil çizdi.

Duvarın bazı kısımları açılıp Noctaris küresini ortaya çıkardığında bile hâlâ kıpırdamadım.

O anın sakinleşmesiyle birlikte, kadim ve derin bir sessizlik çökerken neredeyse nefes bile almıyordum ve yavaş yavaş bir sonraki adımda ne

yapmam gerektiğini anladım; sonuçta nispeten basit bir adımdı bu.

"Neredeyse fazla basit," diye fısıldadı zihnimin derinliklerinde sessiz, temkinli bir ses.

Uyarıyı önemsemedim.

"Kılıçlar..." dedim, sonunda kendime gelip kapıya bakarak.

Aleks başını salladı, ama ikimiz de hemen hareket etmedik, sanki aynı anda yapacağımız şeyin -ya da yapmaya çalışacağımız şeyin- ağırlığıyla sarsılmıştık.

Hâlâ çok fazla sorum vardı.

Çok fazla şüphe var.

Ama bu aleme adım attığımızda iki ana hedefimiz vardı: Lorien'i durdurmak ve Noctaris'in çok geç olmadan onarılamayacak şekilde yok olmasını engellemek. Belki de bu iki şeyden en az birini başarmaya çok yakındık. Bu küreyle yapabileceğim her şeyi yapmalıydım—bir şekilde içine sihir aktarmalı ve dengeyi yeniden sağlamaya başlamalıydım. Bunun ötesini düşünmeyi reddettim.

Yeniden kazandığım kararlılıkla kapıya doğru yürüdüm ve Grimnor'a uzandım.

Uzaktan gelen bağırma sesleri beni olduğum yerde dondurdu.

Bakışlarım aniden köprüye kaydı, Kaptan Voss'u arıyordum. Sarayın kapısından çıktı, gözleri aşağıdaki avluya dikilmişti. Bakışları ifadesizdi, ama dudakları sıkıca büzülmüştü—sanki az önce bir nefesi tutmuş gibiydi.

Bakışlarını onun çevirdiği yöne doğru çevirdim ve gördüğü şeyi görünce nefesimi tutmaya çalışmadım: Avluya düşman askerleri doluşuyordu.

Kardeşim ve diğerlerinden bazıları sinyalimi görmüşlerdi belli ki; arama ekibime katılarak sayılarını en az yirmiye çıkarmışlardı, ama yine de sayıca azınlıktaydılar.

Boğazım düğümlenmiş bir halde, Kaptan Voss'a doğru birkaç adım attım. "Onlara yardım etmeliyiz!"

O bu emri yerine getirmek için hareket ederken ben de arkamı dönüp kılıcımı kaptım. Aleks zaten Luminor'u ele geçirmişti. Köprünün en ucunda durmuş, şiddetin nasıl geliştiğini izliyordu. Ama kaptanı takip etmekte tereddüt etti—

Ben de öyle yaptım.

Çünkü Aetherstone hâlâ cezbediciydi.

Bütün savaşları aynı anda veremeyeceğimi biliyordum, ama askerlerimi bu kadar kolay terk edemezdim—özellikle de aşağıdaki düşman sayısı saniyeler içinde ikiye katlanmış gibiydi. "Çok fazlalar..."

"Planımın bu son aşamasını tek başıma tamamlayacağımı düşünmedin herhalde, değil mi?" diye soğuk ve eğlenmiş bir ses geldi.

Dönüp durdum, kalbim boğazıma kadar geldi.

Ve işte orada, köprünün öbür tarafında, saray duvarının kırık bir parçasına yaslanmış duruyordu: Lorien Blackvale.

Onun gülümseyen yüzünü görür görmez içimde şiddetli bir tepki oluştu. Sözlerine verebileceğim bir düzine farklı yanıt aklımdan geçti, her biri bir öncekinden daha şiddetliydi; ben bunlardan herhangi birine karar veremeden o ağır adımlarla ilerledi.

"Şimdi, onlar aşağıda meşgulken, biz de içeri girip senin başladığın işi bitirelim, olur mu?" dedi, Aetherstone'un bulunduğu odayı işaret ederek.

Aleks aramızdan geçti, Işık Kılıcını kaldırdı ve tehditkar bir şekilde Lorien'in göğsüne doğrulttu.

Lorien'in bakışları tembelce ona doğru kaydı. "Endişelenme. Sen de gelebilirsin; zaten seninle benim işim henüz bitmedi."

"Sizinle hiçbir yere gitmiyoruz," diye tersledim.

"Bu bir davet değildi," diye yanıtladı ellerini kaldırarak.

İlk içgüdüüm, kılıcımı daha sıkı kavramak oldu; çünkü onun kılıcı elimden almaya çalışacağını tahmin ediyordum.

Aleks de Luminor'a aynı sıkılıkla sarılmıştı.

Fakat Lorien kılıçları geri çalmaya çalışmak yerine, gölge büyüüyle - benim büyüümle- kılıçları ele geçirdi ve onları odanın içine doğru fırlattı, bizi de beraberlerinde sürüklediler.

Aleks ve ben, sert bir gürültüyle yere düştük, bedenlerimiz soğuk ve acımasız taş zemine çarptı.

Kılıçlar eşikten içeri girer girmez kapı kapanmaya başladı; iki büyük, tahta levha gıcırtilı bir sesle yerlerine oturdu ve kulakları sağır eden bir çığlık koptu.

Lorien, bizi dış dünyadan tamamen izole etmeden hemen önce içeri girdi.

Aleks'in yanına doğrudum, kulaklarımda kan gümbürtüyordu. Kılıçlarımız enerjiyle parıldarken, arkamızdaki Aetherstone da birdenbire canlanarak odayı ışık ve gölge fırtınasıyla doldurdu.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Nova

LORIEN, "BİR KEZ DAHA, ÇOK BÜYÜK YARDIMINIZ OLDU," DEDİ.

Odanın içine doğru daha da geri çekildim, bakışları ortaya çıkardığım küreye takılınca kaslarım gerildi.

"Çünkü sensiz bunu başaramazdım."

Onun önüne geçtim.

"Ve zavallı dünyanızın enerjisinin son kalıntılarını da çalıp, hükmetmeyi amaçladığım dünyaya yönlendirmek için," dedi, "o son kalan enerji kaynağına erişebilmem gerekiyordu."

"Bunların hiçbirine erişemeyeceksin," diye hırladım. "İşin bitti. Ben dengeyi yeniden sağlamak için buradayım ve hüküm süreceğim dünyada senin için yer yok."

Başını yana eğdi, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Asil bir amaç. Ama kılıcın olmadan başarılması zor olacak, değil mi?"

Sözlerine eşlik eden şiddetli bir acı dalgasıyla birlikte, sanki bileğimi tutmuş ve ikiye ayırmaya çalışmış gibi hissettim ve ne olduğunu anlamadan Grimnor elimden çekildi. Tam onun eline doğru fırlarken, dehşet içinde hem kolumu hem de kılıcımı aynı anda ele geçirmeyi başardığını fark ettim.

Silahımı elimde tutma şansım olmamıştı.

Neyse ki beni çok daha kötü bir şey yapmaya zorlamamıştı.

Korkumu yenerek, onun gücünün ne kadar derinlere uzandığına dair tüm o korkunç soruları bir kenara bırakarak daha dik durdum.

"Bu numarada çok ustalaştım," dedi kılıcı çevirip dengede tutarken, "selefinizden çaldığım, elbette sizden çaldıklarımla da güçlendirilmiş olan sahiplenici büyü sayesinde. Bu yüzden tekrar en içten şükranlarımı sunmama izin verin. Şimdi, eğer biz—"

Yolu kesildi, dönmek zorunda kaldı ve Aleks ile Luminor'un güçlü vuruşlarıyla karşı karşıya kaldı.

Kılıçların çarpışması top atışı gibi bir ses çıkardı ve odanın her yerine vahşi bir enerji dalgası yayıldı.

Lorien'in karşı hamlesi de aynı derecede vahşiydi; Aleks'e doğru öyle bir güçle saldırdı ki, kaçınılmaz bir darbe ve kan fışkırması bekleyerek neredeyse çığlık attım.

Aleks, Luminor'u son anda koruma pozisyonuna getirdi, ancak darbe onu birkaç adım geriye savurmaya yetti. Temas anında daha fazla sihir patlak verdi ve bir zamanlar devasa görünen bu oda, aniden kendi içine çöküyor, çok küçük bir alanda çok fazla gücün ağırlığından dolayı batıyormuş gibi görünmeye başladı.

Enerjinin en şiddetli kıvrımlarının yolundan hızla uzaklaştım, pervasız savrulmalardan kaçındım ve nefesimi toparlamak, bir sonraki hamlemi düşünmek için temiz bir alana girmeye çalıştım.

Aetherstone, Lorien ve ben (kılıçlarla birlikte) orada bulunduğumuzdan beri, giderek artan bir enerjiyle vızıldamaya devam etti ve tam anlamıyla canlandı. Etrafımızdaki hızla büyüyen kargaşada, diğer büyü'nün dalgaları ne kadar yüksek ve vahşi olursa olsun, sürekli gördüğüm bir işaret feneri, bir deniz feneri gibi görünüyordu.

Aleks, adeta cin çarpmış gibi hareket ediyor, Lorien'le adım adım ilerleyerek, parıldayan kılıçların ve çatırdayan güç yaylarının giderek daha da şiddetlenen dansına giriyordu. Bunu ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordum, ama en azından bana biraz zaman kazandırabileceğinden emindim.

Kararımı verdim ve kürsünün ortasına doğru koştum. Aetherstone uyanıkken ve adeta beni çağırırken ondan alabileceğim her şeyi almalıydım; Lorien ile olan savaşımız şiddetlenirken ne kadar istikrarsız hale gelebileceği veya enerjisini manipüle etmemizi engellemek için ne yapabileceği belli değildi.

Grimnor'a sahip değildim, ama yine de o enerjinin bir kısmını kendi dünyama yönlendirebilirdim elbette; en azından daha kalıcı bir çözüm bulana kadar varlığını sürdürmesi için yeterli olurdu.

Elimi sabitlemek için bir an durakladıktan sonra taşa uzandım.

Avucumdan hiçbir çaba sarf etmeden gölgeler aktı ve taşa düştü; taş da buna karşılık çıtırdadı. Gölgeleler, taşı saran sabit, soluk mavi enerji akımıyla birleşerek onu koyu mor bir renge dönüştürdü. Ardından büyüm, sanki dışarı çıkmış gibi kolayca bana geri aktı, ancak açıkça... değişmişti.

Kolumun etrafında kıvrıldı, bir esinti kadar hafif ve serin ama daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir enerjiyle doluydu. Etrafımda süregelen savaşlar arasında olabildiğince soğukkanlılıkla, o enerji selini platformun kenarındaki küreye yönlendirdim ve kürenin yerleşip merkezinde yumuşak bir ışık yaymasını izledim.

Bunu tekrar tekrar yaptım, parıltının giderek daha belirgin hale geldiğini izledim. Titreyen bir mum, parlayan bir köze dönüşüyordu; ışığı henüz soluk olsa da, umut dolu bir şekilde duruyordu.

Kılıcın beklediğim kadar etkili olmadığını fark ettim, ama yine de yavaş da olsa işe yarıyor gibiydi, bu yüzden devam ettim.

Ta ki metalin taşa sürtünmesinin kulakları sağır eden sesi dikkatimi çekene kadar.

Gözümün ucuyla Lorien'in Aleks'i duvara yasladığını gördüm. Aleks ikinci bir darbeden sıyrılmayı başardı - bu da taş duvarda tüyler ürpertici bir çelik kesme sesine yol açtı - ancak Lorien bu kez büyüyle karşılık verdi ve Grimmor'un kılıcının geniş bir savuruşuyla gölgeli hançerlerden oluşan bir saldırı başlattı.

Aleks bir dizinin üzerine çöktü ve aceleyle Luminor'u önüne doğrulttu. Işık kalkıyla çarpışan keskin gölgelerin fırtınasına kapılırken, düşmanımız döndü ve bana doğru geri çekildi.

Yönlendirmeye çalıştığım büyü akımları fark eden Lorien duraksadı.

Ve güldü.

"Bu, ölmekte olan dünyanızı kurtarmaya yetmeyecek, ahmak kadın."

"Öyleyse neden bunu yapmam konusunda bu kadar endişelisin?" diye karşılık verdim.

Bana doğru birkaç adım daha atarken, yüzündeki karanlık ve alaycı ses tonuyla, "Sanırım alışkanlık. Bizim gibilerden birinin enerjisini bu kadar önemsiz bir şeye harcaması çok yazık; ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum," dedi.

"Daha bolca enerjim var," diye yalan söyledim ve iddiamı kanıtlamak için tenimden daha fazla gölge akmasına izin verdim.

"Yine de, senin için duyduğum endişeye engel olamıyorum."

Sözleriyle birlikte bakışları yüzüme fazlaca mahcup bir şekilde düştü ve geri çekilme dürtüsüne direndim. Sadece sınırlarımı bozmaya çalışıyordu, biliyordum.

Ona izin vermezdim.

Denemeye devam etti. Sonraki sözleri zihnimde bir fısıltı gibiydi, bu sabah yaptığı gibi, aramızdaki Vaeloran bağına istismar etme girişimiydi. Onu yeterince dışlamıştım ki ne dediğini anlayamadım, ama mırıldanmaları zihnime fiziksel bir dürtme gibiydi, rahatsız edici olduğu kadar acı vericiydi.

"Durun artık!" diye emrettim, sözlerimle gölgelerim daha da karardı.

Bana çarpık bir gülümseme verdi; bu gülümsemeyi uzun zamandır Zayn ile özdeşleştirmiştım.

O çalıntı gülümsemesiyle kaç kişiyi büyülemişti?

Bunu görünce ona olan nefretim daha da arttı ve bunu hissetmiş olmalı ki, "Bu arada, benimle birlikte yönetme teklifim hâlâ geçerli," derken alaycı bir ses tonu aldı.

"Senin yanında hüküm sürmektense bin kere kendimi öldürürdüm."

Gülümseyerek, "Bir kere yeterli olur," dedi.

O yaklaşırken elimi Aetherstone'a dayadı. Ve hiç düşünmeden sıktım.

Taş, şiddetli kavrayışına karşılık olarak vücuduma aynı şiddette bir sihir dalgası gönderdi. Reflekslerim bu sihiri bir gölge mızrağına dönüştürdü ve diğer elimden fırlatarak Lorien'in göğsüne isabet ettirip onu geriye savurdum.

Grimnor, yere tutunarak beceriksizce kendini toparlarken neredeyse elinden kayıp gidiyordu. Fırsatı gördüm, ama az önce içimden geçen güçten başım dönüyordu; kılıcımı geri alma girişimim çok yavaş kaldı.

Elini daha sıkı kavradı ve bana doğru atıldı.

Aleks onu bir kez daha kesti, yarattığım gölgelerin arasından patlayarak geçti, Luminor'un kılıcı daha karanlık ikizine çarptığında parlak bir şekilde yanıyordu.

"Gözlerini bana çevir, şerefsiz!" diye hırladı Lorien'e, yüzündeki ifade vahşileşmeye yakındı; yüzünden süzülen kan da bu vahşiliği daha da artırıyordu.

Çarpışmanın şiddetiyle Lorien sendeledi. Grimnor'u yeniden dengelemeye, kendi saldırısını hazırlamaya çalıştı, ancak Aleks acımasızdı ve onu o kadar hızlı hareket etmeye zorladı ki, engellemeyi bırakın, saldırmayı bile zar zor başardı.

“Onu daha önce duymadın mı?” Luminor’un ve ışığının güçlü bir şekilde çarpması ve gümlemesi, Lorien’i daha da dengesizleştirdi. “İkimiz de seninle işimizi bitirdik.”

Lorien bir sonraki darbeyi daha şiddetli bir şekilde karşıladı ve öfkeyle kükreyerek ciddi bir şekilde karşılık vermeye başladı. Sonraki darbeden sıyrıldı ve ardından Grinnor ile yukarı doğru bir hamle yaparak hem ışık hem de gölge akımını yukarı doğru fırlattı.

Aleks geriye doğru dans ederek uzaklaştı ve gölgeli hançerlerin bir başka yağmurundan kıl payı kurtuldu.

Odanın diğer tarafında savaşlarına devam ettiler. Aleks, onu kasten benden ve Taştan uzaklaştırmaya çalışıyor gibiydi; ama ben kendimi taşla olan işime devam etmekle onları kovalamak arasında kalmış buldum.

Noctaris küresi hâlâ istikrarlı ama hafifçe parlıyordu. Bir başlangıçtı, ama sadece bir başlangıçtı; daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Çok daha fazlasını yapmam gerekiyordu.

Ama Aleksander’in yüzündeki kan görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Ölümüne savaşmaya hazır görünüyordu.

Ama ben buna izin vermeye hazır değildim.

Tam o sırada o ve Lorien, şimdiye kadarki en şiddetli sihir gösterilerini gerçekleştirdikleri anda çarpıştılar ve ben de ona doğru ilerlemeye başladım.

Ardından gelen ışık ve karanlık patlamasından yüzümü korudum, gözlerimi kapattım; oda, beyaz-sıcak güç ışınlarıyla dolu karanlık bir bulutla kaplandı. Yer sallandı. Duvarlar gürledi, duvar halıları, toz katmanları ve tavan parçaları döküldü ve bu enkaz yağmuru ile sihir kütlesi arasında, önümü bir kol mesafesinden daha öteye göremiyordum.

Çöküş geçiş pus o kadar kafa karıştırıcıydı ki, bir an için her şeyin nasıl da mükemmel bir sessizliğe büründüğünü fark etmedim.

Kendi kalp atışımı duyabiliyordum. Aetherstone’un uğultusunu, tavandaki kirişlerde oluşan çatlağı ve toz bulutunun çıkardığı, garip bir şekilde uzaktan gelen zayıf bir öksürüğü duyabiliyordum.

Aetherstone’dan geri çekildim, kalçamda kılıfında duran bıçağa uzanırken aynı anda tenimden yükselen gölgelerin beni koruyucu bir kafese sarmasına izin verdim. Bu kafesi güçlü bir şeye dönüştürmeye çalıştım; ancak o anda, gücümün çok fazlasını çok hızlı bir şekilde küreye verdiğimi ve artık ne kadar uğraşırsam uğraşayım büyümüyü somut bir şeye dönüştüremeyeceğimi fark ettim.

Lorien sisin içinden fırlayarak, ışıkla örtülü elini gölgelerime doğru savurdu.

Savunmamı hızla aştı, boğazımdan yakalayıp beni duvara fırlattı. Sersemlemiş olsam da ayakta kaldım, ama görüşüm ikiye bölündü; ilk saldırısının ardından üç farklı Lorien daha geldi.

Yanlış olandan sıyrıldım.

Eli çeneme sert bir tokat attı, başımı yana doğru duvara çarptırdı. Gözlerimin önünde siyah noktalar belirdi. Yere yığıldım. Uzun bir süre başka hiçbir şey göremedim, ama Grimmor'un bana doğru geldiğini hissettim.

Son anda uzanmayı başardım, kılıcımı bir anlığına kontrol altına aldım ve kılıcın göğsüme isabet etmemesini sağladım.

Lorien birkaç adımlığına dengesini kaybetti. Ben de o kadar sersemlemiştim ki bundan pek faydalanamadım. Ayağa kalkıp aramızda biraz mesafe koyabildim, daha fazlası değil, o da tekrar üzerime geldi, ışığının kırbaçları uzanıp cehennem köpeklerinin dişleri gibi bacaklarıma saldırdı.

Başım zonluyordu ve uzuvlarım ağrıyordu, ama kıvrılıp bir şekilde kendi vuruşlarımı hassas bir şekilde gerçekleştirdim, gölgelerimi onun büyüünün etrafında savurdum ve ışık sönüp dağılıncaya kadar ani hareketler yaptım.

Önümdeki yola geriye doğru baktığımda, hareket edecek yerim kalmadığını fark ettim. Duvarlar önümde yükseliyordu. Sis arkamda kalmıştı. Aleks'i göremiyordum. Taşı ya da üzerinde durduğu platformu göremiyordum; Lorien'i de zar zor görebiliyordum, nefes alışverişinin sesi hâlâ yakınlarda olduğunu gösterse de.

Yavaşlamış, daha temkinli adımlarla ilerliyordu; avını takip eden bir panter gibiydi. Bakışlarımız sisin içinden buluştuğunda, kılıcımı bir kenara fırlattı ve ellerine sihir toplamaya odaklandı. Etrafımızda zaten havada asılı duran sihir kütlesinden yararlandı, tüm kalan enerjileri yeniden bir çılgınlığa dönüştürdü ve ardından hepsinin içinden geçen keskin ısı çizgilerini daha kesin bir şekilde kavradı.

Daha fazlasını çağırdı ve bu çizgiler, kendi gölgelerimle yapmaya çalıştığım sağlam kafese benzedi; ardı ardına gelen cıvatalar beni yakıcı bir kucaklamayla sardı, derime işledi, kaslarımı felç etti, beni o kadar uyuşturdu ki, ilk başta yerden birkaç metre yukarı kaldırıldığımı fark etmedim bile.

Sonra uçuyordum, odanın içinde savruluyordum.

Lorien'in şiddetli büyüünün de etkisiyle kapıya yeterince sert çarptım ve eski ahşap, çarpışma anında çatladı. Bir bölümü paramparça olup benimle birlikte sert taş zemine düştü.

Ellinci Bölüm

Nova

GÜN IŞIĞI VE TOZ, HIRPALANMIŞ BEDENİMİN ÜZERİNE SÜZÜLÜYORDU.

Çarpışmanın açtığı boşluk, içinden sürünerek geçebileceğim kadar büyüktü; belki de yardım çağırabilirdim.

Ama kendimi hareket ettirmeye bir türlü cesaret edemedim.

Konuşacak enerjiyi bile bulamadım.

Bir yerlerden çeliklerin çarpışma sesleri ve gürleyen sesler yükseliyordu ve aşağıda süren savaşı belirsiz bir şekilde hatırladım. Kardeşim. Thalia. Aşağıda umutsuzca savaşılan tüm askerler. Ölmekte olan dünyamızın son umudu.

Onları hayal kırıklığına uğratmıştım.

İçimde acı bir burkulma hissiyle, Lorien'in daha önce benimle alay etmekte haklı olduğunu anladım.

Yeterli olmazdı.

Yeterli değildim.

Etrafımı saran tüm yıkımın ardından, onun gücü karşısında dünyamın kaderini değiştirme girişimlerim acınası görünüyordu.

Dudaklarımda kan tadı hissettim. Havada, sihir kokusuyla birlikte kan kokusu da vardı. Çok fazla kaotik, yıkıcı sihir. Benimki miydi, yoksa onunki miydi, fark etmiyordu. Birbirimize kenetlenmiştik ve kaderlerimiz de aynı derecede iç içe geçmiş gibiydi; çözmeye çalıştıkça daha da sıkılaştıran bir düğüm.

Ve eğer onu durdurabilecek biri varsa, o da ben olmalıydım.

Başımı soğuk taşa yaslayıp gözlerimi kapattığımda, başımdaki zonklamayı dindirmeye çalışırken, o oradaydı. Derimin altında görmezden gelemeyeceğim bir kıymık gibiydi. Odanın karşısına doğru geri çekildiğini hissettim. Noctaris küresine yaklaşıyordu, diye düşündüm. Hayır, bir şekilde biliyordum. Sanki o küre onun şu anki, her şeyi kapsayan düşüncesiydi ve aramızdaki bağlantı aracılığıyla bunun farkında olmaktan başka çarem yoktu.

Eğer kendimi harekete geçirmezsem, onu yok edecekti. Eğer bir şekilde elimden aldığı kılıcı ve ciğerlerimden kopardığı nefesi geri almazsam...

Yanıma dönüp başımı kaldırmaya çalışırken gözlerimden yaşlar süzülüyordu; kullanabileceğim bir şey, herhangi bir şey arıyordum. Kaslarımın her küçük kasılması acı veriyordu ama aramaya devam ettim. Ve aradım, aradım...

Hiç bir şey.

Burada beni kurtaracak hiçbir şey yoktu.

Kapıya vurduğumda elimden düşen bıçağımdan başka hiçbir şey yoktu. Kırık kapı parçasının üzerinde duruyordu ve dışarıdan sızan loş ışıktaki parlıyordu.

Derin bir nefes aldım. Dişlerimi sıkarak bıçağa doğru süründüm ve titreyen parmaklarımla onu kavradım. Sonra bileğimi kaldırdım ve bıçağı derimle turkuaz boncuklu bilekliğim arasına kaydardım.

Artık sadece bileziği çıkarmak yeterli gelmiyordu.

Ani bir hareketle, onu bir arada tutan ipi kopardım. Bileğimi salladım, boncuklar etrafa saçıldı. Yere düşen her boncuk, kalbimin bir başka gürlemesiyle aynı zamana denk geliyor gibiydi ve sonra...

Gölgelerle.

Her vuruşta ve nefeste bir başka gölge patlıyordu, ta ki etrafım onların arasında kalana kadar—daha önce çağırmaya çalışıp başaramadığım o koruyucu kalkan. Bir an için onun içinde diz çöktüm, gücümü topladım.

Serin bir esinti, kan içinde ve terden sıırılsıklam olmuş yüzümdeki saçlarımı savurdu.

Başımı kaldırdığımda, Calista'nın üzerimde durduğunu gördüm. Sadece bir an için oradaydı, elini uzatıp beni ayağa kaldırmak için yeterince uzun süre. Sonra da gitti.

Kırık kapının önünde tek başıma durdum, gölgelerim gün ışığını engelliyordu.

Hayır, yalnız değilim.

Aleksander de odanın karşı tarafında, ayakta duruyordu. Etrafını saran ışık, sabit ve titreşen bir şekilde, kaostan içinden bile figürünü ortaya çıkarıyordu. Onun ışığı Lorien'inkinden farklıydı. Daha sıcak, daha altın rengi.

Yükselen güneşin ışığı, henüz işimizin bitmediğini hatırlatıyordu.

Hâlâ Luminor'u tutuyordu. Bir şekilde hâlâ tutunuyordu. Gözleri hâlâ benimkileri arıyordu ve beni bulduklarında, kabusların arasında, soğuk, karanlık dalgaların içinde fısıltısını düşündüm: "Seni koruyorum."

Bileğimdeki diğer bileklikleri de söküp arkama yere düşmelerine izin verdim. Düşen her bir bileklikle birlikte gücümün yeni bir dalgası yükseldiğini hissettim. Her biri bir öncekinden biraz farklıydı. Bir öncekinden daha tehlikeliydi. Ve her biri kontrolümün sınırındaydı.

Ama geriye sadece bir hedefim kalmıştı.

Ve ben de onu vuracak kadar kontrol sahibiydim.

Ne pahasına olursa olsun, vuracaktım.

Beni koruyan o gölgeleri kullanarak önce arkamdaki kapılara vurdum ve daha geniş bir açıklık oluşturdum. Taş ve ahşap bölüm yıkılırken, odadaki şiddetli enerjilerin oluşturduğu sis açık havaya doğru çekildi ve önümde daha net bir savaş alanı bıraktı.

Ve Lorien'i tam da beklediğim yerde gördüm: Noctaris küresine saldırmaya hazırlanıyordu. Etrafındaki ışık ve büyülü kalıntılar değişirken durakladı ve açtığım açıklığa doğru baktı.

Gözlerini bana doğru indirirken kısıldı.

Dikkatimi, tekrar onun elinde olan kılıcıma verdim ve zihnimde tek bir kelime yankılanıyordu: Benim.

Grimnor'un özünün tanıdık nabzını aradım ve kolayca buldum. Odak noktamı ve gücümü ona yoğunlaştırarak yumruğumu sıktım ve çektim.

Bıçak bana doğru hızla yükseldi, gelirken ardında parıldayan karanlık bir enerji izi bıraktı. Onu yakalayıp elimde dengeledikten sonra aynı enerji etrafında birikmeye devam etti. Kolumdan yukarı ve omuzlarımdan geçerek aşağı doğru aktı, göz kamaştırıcı bir gece gökyüzünden dövülmüş bir zırh tabakası gibi beni sardı.

Lorien tamamen bana döndü. Kolundaki Vaelora işareti canlanırken gözleri kızıl bir parıltı aldı. Zihnimde bir dürtü daha hissettim, hızla fiziksel bir ağırlık kazanan bir fısıltıydı bu—ama bunu deneyeceğine hazırlıklıydim.

Dinlemiyordum.

Yaklaşırken yerimde durarak, onu susturacak bir sonraki darbemi hazırlamaya odaklandım. Kılıcımınla yaptığım gibi, varlığının merkezini, sahip olabileceğim ve kontrol edebileceğim o atan ritmi aradım.

Ve ben de... iki tane hissettim.

Zayn'in hâlâ orada olduğunu fark ettiğimde dudaklarımdan bir nefes kaçtı—ama bu beni uzun süre oyalamamıştı. O ikinci öz çok daha silikti, yıllar önce onu ele geçiren çalkantılı, şiddetli varlığın altında gömülüydü.

Yavaşça nefesimi verdim ve ardından gelen nefes alışımınla birlikte büyümün daraldığını, Lorien'in yaşam gücünün güçlü bir şekilde atan kalbini çevrelediğini hayal ettim.

Sendeledi. Donakaldı. Gözleri karnına indi, eli karnına, sonra da göğsüne doğru uzandı; sanki onu bıçakladığım bıçağı arıyormuş gibi.

"Bıçak yok," diye bilgilendirdim onu. "Sadece ben varım."

Cevap vermeye başladı ama ben acımasız bir güç gösterisiyle onu daha da sıkı tutarak boğdum ve susturdum.

Onun büyüğü öfkeyle yükseldi ve benimkini alt etmeye tehlikeli derecede yaklaştı.

Yaklaşan ve kontrol altına alamayacağım bir patlamayı sezerek, bakışlarımı ondan ayırdım ve hızla tekrar Aleksander'in gözlerine baktım. "Kılıcımı hazırla!" diye bağırdım.

Bu aceleyle konuştuğumuz planla ilgili tüm şüphe ve korkularım o anda yok oldu. Yüz ifadesi benimkini yansıtıyordu: kararlılık ve kabullenme.

Ya şimdi ya da asla.

Kendi kılıcımı daha sıkıca kavradığımda, gücünün beni sarmasına ve dengemi sağlamasına izin verirken, Lorien birkaç adım daha yaklaştı; fısıltısını sadece ben duyabiliyordum.

"Eğer beni alırsanız, Zayn'i de yanımda götüreceğim." Gülümsemesi geri gelmişti—vahşi ve biraz da dengesiz. "Ve Aleksander'le olan bağımı da unutmayın. Belki onu da bizimle birlikte sürüklerim."

"Hayır," diye hırladım, ona bir adım daha yaklaşarak, korkup geri adım atmayı reddettim. "Yapamazsın."

Cevabını dinlemedim; artık onu dinlemeyi bırakmıştım, sesini bir daha asla duymamaya kararlıydım.

Gücümü onun etrafında daha sıkı bir şekilde yoğunlaştırdım.

Ve ben de bekledim.

Büyüsü beni kırmaya çalışırken bile direndim. Tüm bedenim titrerken ve mide bulantısı dalgaları beni sarsarken. Acı ve yorgunluk gözlerimi kör

ederken. Sesi zihnimin duvarlarına çarparken—sadece kelimeler değil, korkunç, insanlık dışı çılgınlıklar, tıslayan tehditler, vahşi kükremeler.

Kendi büyümü dengelemekten başka bir şeye odaklanamıyordum, ama bulanık gözlerimle Aleks'ten yükselen bir ışık gördüm. Elinde tuttuğu kılıçtan. Gölgelerimin onu çağıracağını, onu canavara, kontrolüm altındaki acımasızca kara kalbe götürebileceğimi bilerek, kalan tüm azmimle o ışığa odaklandım.

Sanki ömürler gelip geçiyordu, ta ki sonunda onu hissedene kadar: İçimdeki baskıyı bir nebze olsun hafifleten, sıcak bir sihir akımı içeriye doğru yol alıyordu. Lorien'in yaşam gücünün etrafına ördüğüm kafesin etrafında, saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi dönüyordu.

"Sakin kal," dedi zihnimin derinliklerinde bir ses. Kendi sesim miydi, Aleksander'in sesi miydi, yoksa beni yönlendirmeye çalışan kadim bir varlık mıydı, bilmiyordum. Ama sakın ve emin bir sestir ve ona kulak vermekten kendimi alamadım.

"Dur," diye fısıldadı defalarca. "Dur!"

Ve ben de tutmaya devam ettim, tutmaya devam ettim, ta ki Lorien Zayn'in bedeninden fırlatılırken son, boğuk bir çılgılık atana kadar.

O beden yere yığıldı. Bir an için Lorien'in özü, bir zamanlar olduğu adamın uçucu bir şekli olarak, önümde bir hayalet gibi belirdi. Bir anda kayboldu, daha küçük, daha katı bir şekle bürünerek hemen paramparça olmuş kapıya doğru fırladı.

Hızla çağırdığım gölgelerden oluşan iplerle onu yakaladım ve geri sürükledim.

Direndi, kıvranıp büküldü, beni dizlerimin üzerine düşürecek kadar güçlüydü. Ama yere düştüğüm anda bile büyüm sağlam kaldı, gölgeler Lorien Blackvale'den geriye kalan her şeyin etrafına daha sıkı bir şekilde dolanarak onu sadece kırmızımsı bir enerji zerresine indirgedi.

Ve sonra gölgelerim ışığa, Aleksander'e ve elinde hazır tuttuğu kılıca geri döndü.

Esirimizi dikkatlice Luminor'un kılıcına doğru yönlendirdim.

Çelik simsiyah oldu, şiddetli bir şekilde titriyordu ve bir an için, onu taşıyabileceğini düşünerek hata yaptığımızdan korktum.

Aleks, aynı şekilde ellerini kılıcın kabzasına sıkıca sarmış, kaşlarını çatmış, yüzündeki kuruyan kanla karışan ter damlalarıyla yoğun bir konsantrasyon içindeydi. Kılıç yavaşça siyahtan, Lorien'in kızıl renkli enerjisine, oradan da Aleksander'in büyüünün sıcak tonuna dönüştü.

Bir dakika daha geçtikten sonra nihayet normal soluk altın ve yumuşak mavi tonlarıyla titreşmeye başladı.

Sarsıntı durdu.

Nefes almayı başardım.

Bitti.

İş bitti.

Aleks, Luminor'un yere düşmesine izin verdi ve ancak o zaman vücudunun içinden geçen bariz acı ve yorgunluğa teslim oldu. Öne doğru sendeledi, yüzü taş zemine çarpmadan önce kendini zar zor tuttu. Ama nefesini bile toparlayamadan tekrar hareket etmeye başladı, kuzeninin yanına sürünerek gitti ve hayatta olup olmadığını kontrol etti.

Zorlukla yutkundum. "O... o... acaba o..."

"...En azından nefes alıyor," diye doğruladı Aleks.

Zorlukla yanına doğru ilerledim ve yanına oturdum. İkimiz de ayağa kalkmayı denedikten ve başaramadıktan sonra, birbirimize destek olmak için yaslandık. Elini buldum ve parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Zayn'in göğsü düzenli olarak inip kalkıyordu; sanki sadece uyuyormuş gibi görünüyordu.

Hâlâ hepimizin hayatta olduğuna inanamıyordum.

Zaferimizin tadını çıkarmak için sadece bir anımız kalmıştı ki, köprüden hızla geçen ayak sesleri bize ulaştı. En kötüsüne hazırlandım, elim Aleksander'in elinden kaydı ve kılıcıma uzandı.

Kardeşimin yüzü kapı aralığında belirdiğinde, hıçkırıklarımı zorlukla bastırdım.

Yanımıza koştu, Thalia ve birkaç asker de kısa süre sonra onu takip etti. Yaraları değerlendirip kanamayı durdururlarken, hâlâ yaşanmış gibi gelmeyen savaşı anlattık.

Luminor birkaç metre ötede yerde duruyordu. Enerjisi hala sakindi, yine de kimse ona dokunmadı; ve uzun bir süre kimse Zayn'e yaklaşmaya cesaret edemedi, sanki Lorien'in kötücül bir özü hala onun içinde de dolaşıyormuş gibi.

Bastian, iki askerimize bilinci kapalı bedenini dikkatlice kaldırmalarını emrederek, "Onu yanımızda geri götüreceğiz ve iyileştirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız," dedi. "Eminim uyandığında paylaşacağı bazı... ilginç bilgiler olacaktır."

Eğer uyanırsa, diye düşünmeden edemedim.

"Noctaris'e geldiğimiz yoldan geri dönebilir miyiz?" diye sordu Aleks, zorlukla ayağa kalkarken.

"Buna gerek yok," dedi Thalia.

"Ne demek istiyorsun?"

"Gel, kendin gör." Bastian ayağa kalkmama yardım etti, sonra da bizi köprüye doğru takip etmemiz için işaret etti.

Merkezden aşağıya baktığımda, kanlı bir savaşın ardından kalan manzarayı gördüm. Zafer kazanmıştık, ama en az on askerimizi kaybetmiştik – en azından görebiliyordum. Düşmanımızdan da en az o kadar asker etrafa saçılmıştı, ama bu nedense kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Hayatta kalanlardan geriye sadece askerlerimiz kalmıştı avluda. Ve çoğu, avlunun ortasında garip bir şekilde dalgalanan bir hava bölgesinin etrafında toplanmıştı. Ara sıra, bu parıldayan havanın içinde net görüntüler belirliyordu; bir an sonra fark ettim ki bunlar Noctaris'in görüntüleri idi.

"Savaşımızın ortasında, odanın alt kısmındaki sembollerden birinin aydınlandığı sıralarda orada bir enerji toplanmaya başladı," dedi Thalia. "Ne yaptıysanız, ne yönlendirdiyseniz yönlendirin, bu alem ile bizim alemimiz arasında geçici bir bağlantı kurmaya yetmiş gibi görünüyor. Oradan geçmenin bizi eve götüreceğini umuyoruz."

Ev.

Bu kelime içimi ısıttı ve bir an için yaptığımız her şey gerçekten bir zafer gibi gelmeye başladı. Çünkü bundan sonra ne olursa olsun, eve giden bir yol açmıştım.

Aleks ve ben o yolu birlikte yürüyebilecektik.

"Ancak bu geçici portal son birkaç dakikada daha da silikleşti," dedi Thalia. "Bu yüzden acele etmeliyiz."

Aetherstone'un odalarına baktım. Ev özlemi çok güçlüydü, ama görev duygusu daha da ağır bastı. "Önce taşı ve küreleri tekrar görmem gerek; geri dönmeden önce her şeyi huzur içinde inceleyebileceğim bir an."

Bastian tereddüt etti, bakışları kısa bir an için bu alemden çıkış yolumuzdaki belirsizliğe kayd, ama başını salladı. "Luminor'u da daha tam olarak güvence altına almamız gerekiyor. Ama nasıl yapacağımızdan emin değilim; belki o odanın içindeki bir şey yardımcı olabilir."

Vücudumdaki ağrılara rağmen, olabildiğince hızlı bir şekilde olabildiğince çok bilgi edinmeye kararlı bir şekilde o odaya doğru koştum.

Dünyamız için savaş henüz bitmemişti, ama artık bir sonraki adıma geçebileceğime emindim. Sadece devam etmem gerekiyordu.

Odanın derinliklerine doğru ilerledikçe bu özgüvenim aniden kayboldu ve bir şeylerin ters gittiğini fark ettim.

Luminor, bıraktığımız yerde değildi.

Bunun yerine, Aetherstone'un kaidesinin çok yukarısında havada süzülüyordu. Bıçağı bir kez daha siyahtı, ancak şimdi merkezinden yayılan kırmızı ışık yarıkları vardı. Metalin genişip çatlamaya başlamasının sesi sessizlikte yankılandı.

Parçalanmadan önce nefessiz bir çılgılık atabildim ancak.

Kararmış parçalar her yöne uçuşuyordu, ama kontrollü ve ölümcül bir hedefle—sanki yetenekli bir okçunun fırlattığı oklar gibi. En az biri kürsüye, Luminor'un bir zamanlar sihir ve yaşamın gururlu bir kanalı olarak durduğu oluğa isabet etti. Bir diğeri Noctaris küresine isabet etti. Her ikisi de şiddetli bir enerji çatırtısına neden oldu ve ben hâlâ donmuş bir dehşet içinde her şeye bakarken, havada daha fazla parçanın süzüldüğünü ve hedef aldığını fark ettim.

Bir sonraki nefeste, hızla bana doğru gelmeye başladılar.

Aleks benden daha hızlı hareket etti.

Beni yere devirdi, vücudumu kendi bedeniyle korudu.

Bizi özlemişler.

Tanrım, bizi ıskalamaları gerekirdi.

Ancak artık açıkça belliydi ki, Luminor'un kalıntıları, içine hapsetmeye çalıştığımız iblis tarafından kontrol ediliyordu.

Ve o parçalar birbiri ardına havada dönerek tekrar çarptı ve Aleksander'in bedenini delip geçti; her darbe, içinden bir sihir akımının dalgalanmasına neden oldu ve sonunda ikimiz de soğuk ışığın öfkeli denizinde kaybolduk.

Elli Birinci Bölüm

Alex

Hiçbiriinden pişman olmadım.

Bir saniye bile düşünmedim.

Biz bir trajedi değildik.

Ve gözlerim karardıkça aklıma bir düşünce geldi: Eğer ölmüş olsaydık bile, onunla tekrar karşılaşma şansım olsaydı, o trajediyi binlerce farklı yaşamda tekrar tekrar yaşardım.

Elli İkinci Bölüm

Nova

ALEKS YAVAŞ YAVAŞ AYAKTA DURMA MÜCADELESİNİ KAYBETTİ. VÜCUDU yavaşça benimkine yaslandı ve ben de uyuşmuş kollarımla onu desteklemeye, en azından başını yerden kaldırmaya çalıştım.

Etrafımızda ışık parlamaya devam ederek bizi odanın geri kalanından ayıran bir kubbe oluşturdu. Enerjisinin perdesi arasından, askerlerimizin telaşla koşturup duran belirsiz figürlerini gördüm. Kardeşimin de aynı derecede telaşlı sesini duydum; onlara bölgeyi güven altına almalarını, bana ulaşmanın bir yolunu bulmalarını, Luminor'un diğer parçalarını aramalarını emrediyordu.

Ama içimden bir ses bana o keskin parçalardan daha fazlasının bulunamayacağını söylüyordu. Aleksander'in bedenini delenler sonuncuydu; son, umutsuz darbeydi.

O parçalardan altısı. Ve açtıkları delik yaralarının etrafında bir şeyler oluyordu... tuhaf bir şey: Kırmızımsı altın rengi yumuşak bir ışık birikiyor, vücuduna yayılan ve o ışığı da beraberinde sürükleyen bir titreme, tenine doğal olmayan bir solgunluk yayıyordu.

Titreyen bir elle, parçalardan birini çıkardım. Neredeyse hiç kan görünmüyordu; sadece yaranın kenarlarında koyu bir halka vardı.

Bir ışık parlaması onu sardı.

Ve sonra cilt iyileşti.

Sessiz gözyaşlarım yüzümden süzülerek onun gözlerine damladı.

“Kaos. Neden ağlıyorsun?”

Benim takma adım.

Ama bunu farklı bir ses tonuyla söylemişti.

Lorien'in sesi.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Hayır.”

Vücudu sessiz bir kahkahayla sarsıldı. Ardından derin bir iç çekiş geldi —uzun bir yolculuğun ardından hoş ve tanıdık bir yere yerleşiyormuş gibi —ve geri kalan parçalar vücudundan kayıp gitti. Yere düştüklerinde artık siyah değillerdi; içlerinde hiçbir sihir izi yoktu.

"Sonunda," diye fısıldadı.

Parmaklarımı onun içine soktum.

"Bırak."

Ben yapmadım.

Ben...yapamadım.

İnsanüstü bir güçle hareket etti, tişörtümü kaptı ve beni yere fırlattı, kendisi de ayağa kalktı. Bana dik dik baktı, sonra omuzlarındaki gerginliği attı ve odanın ortasına doğru baktı.

Etrafımızdaki sihir kubbesi dışarı doğru genişleyerek platformu ve Aetherstone'u içine aldı. Taş yeniden canlanmış, yakınındaki oluğa düşen Luminor parçasına enerji veriyordu. Parça ile Taş arasında güçlü bir sihir akımı akıyor, altındaki platformun titremesine neden oluyordu.

Lorien beni unuttu, arkasına bakmadan, enerjinin çıtırtılarıyla dolu köprüye doğru ilerledi. Yaklaştıkça, o enerjinin bir kısmını kendine çekiyor gibiydi. Onu emiyordu. Ve bir an için, odanın ve tüm büyüünün yanında sönük kaldığı, vahşi ve güzel bir şekle bürünmüş gibiydi. Tanrı vergisi bir biçim ve et.

Bunun sadece Taşın etkisiyle olmadığını fark ettim; tüm gücü bu formda yoğunlaşmıştı, artık kendisi, Aleksander ve Işık Kılıcı arasında bölünmüş değildi.

Önündeki sihir akımına uzandığında dünya sarsıldı.

Zorlukla ayağa kalktım. Çok az gücüm kalmıştı ve bizi hapsettiği kubbenin içinde kılıç ya da başka bir silahım yoktu; olsa bile ona karşı kullanabileceğime şüphe duyuyordum.

Ama yine de sendeleyerek ona doğru ilerlediğimi fark ettim.

Elini akıntının içinde döndürmeye başladı ve enerjinin bir kısmını katı bir şekle dönüştürdü.

Adımlarım hızlandı. Daha umutsuz, daha sakar hale geldi. Kendimi onun üzerine attım, ağırlığımı koluna dolayarak onu planladığı şeyden

uzaklaştırmaya çalıştım.

Beni kolayca alt etti, yere fırlattı, omzuma o kadar sert bir darbe geldi ki içinde bir şeyin kırıldığını hissettim. Luminor'dan kopan parça eline uçtu. Peşimden geldi, bir an için yere yığılmış bedenimin üzerinde durduktan sonra yere çömeldi, beni sırt üstü yatırdı ve kırık kılıcın parçasını boğazımın oyuğuna soktu.

"Bana çok faydalı oldun," diye mırıldandı, "ama şimdi sadece bir baş belası oldun."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Omuzumdaki ağrıya ya da boğazımdaki sızıya aldırış etmedim.

Onun yüzüne odaklanmaya dayanamıyordum.

O berbat, yanlış ses tonuyla konuştuğu sürece hayır.

Uzun ve korkunç bir an boyunca sessiz kaldı, kırık kılıç parçasını tenimde gezdirdi.

Nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Odaklanmaya, Aleks'in hâlâ içinde gömülü olduğunu bildiğim özüne ulaşmaya çalıştım. Ama imkansızdı; onu hissediyordum—aramızdaki kaosa rağmen onu hissedebilirdim diye düşündüm—ama kalbi Lorien'in kalbiyle o kadar şiddetli bir şekilde savaşıyordu ki, onu gerçekten kavramak imkansızdı.

Peki, onu yakalayabilseydim bile ne yapardım?

Gözlerimi daha da sıkıca kapattım, yanaklarımdan yeni gözyaşları akmaya başladı.

"Hâlâ ağlıyor musun?" diye homurdandı.

Gözlerimi açtım ve ona bakmaya zorladım kendimi; o an ne kadar yıkılmış, ne kadar bitmiş hissettiğimi bilmesinin verdiği tatmini ona yaşatmamak için.

Bana aşağılayıcı bir bakış attı, derme çatma bıçağını tenime vurdu, çalıntı yüzündeki dudakları soğuk ve acımasız bir şekilde kıvrıldı. "Bütün bunların en sevdiğim yanı ne biliyor musun?" Bir vuruş daha. "Yaptığım her şeyi onun görebiliyor olması."

Kalbim o kadar sıkı, o kadar şiddetli bir şekilde kasıldı ki, Luminor'un parçalandığından daha da fazla parçaya ayrılacağından korktum.

"Keşke onun senin hayatını bağışlamam için bana yalvarışını duyabilseydin." Başını yana eğdi. "Seni gerçekten çok seviyordu, biliyor musun?"

"Hâlâ öyle yapıyor," diye fısıldadım. "Biz geçmişte kalmış değiliz."

“Bunu düzeltmek için bana biraz zaman verin,” diye yanıtladı, gözleri altın ve kırmızı tonları arasında gidip gelirken kırık parçayı kaldırdı, parmaklarının arasında rahatça ve ustalıkla gezdirdi ve daha sağlam bir şekilde kavradı.

Onu boynuma doğru sapladı.

Tam yanıma, yere düştü.

Nasıl?

Nasıl ıskalamıştı?

Bakışları birdenbire daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle doldu. Bu Aleks'e hiç benzemiyordu, o kadar acı vericiydi ki, bakarken nefes alamıyordum. Omuzumdan yayılan acıyla birleşince, dayanılmaz hale geldi. Gözlerimi tekrar kapattım. Bilincimi kaybetmemek için mücadele ediyordum. Tek istediğim bu anı geride bırakmaktı.

Bir fısıltı beni kendime getirdi: "Koş, Nova."

Gözlerim birden açıldı.

Konuşması yine Aleksander'e benziyordu.

O hâlâ içerideydi.

O hâlâ savaşıyordu.

Onu tek başına savaşmaya nasıl bırakabilirdim ki?

“Kahretsin, Chaos, KAÇ!”

Başımı sallamaya, ona doğru uzanmaya başladım—

Beni aniden doğrulttu ve kendisi de beni harekete geçirerek, bizi diğerlerinden ayıran sihirli duvara doğru fırlattı. O sihir değişti, bize doğru yaklaştı ama sonra bir anlığına açıldı; tam da diğer tarafa güvenle sendeleyerek geçmeme yetecek kadar.

Hemen arkamı döndüm ama artık çok geç olmuştu.

Duvar kapanmıştı ve Aleksander'in silüetini zar zor seçebiliyordum. Bir dizinin üzerine çökmüş, bir eli yüzünü kapatmıştı. Vücudu belli ki çaba sarf etmekten titriyordu. Hâlâ mücadele ediyor, kendini yeniden toparlamaya çalışıyordu.

Ona geri dönmem gerekiyordu.

Çağırabildiğim tüm gölgeleri çağırdım. Tekrar tekrar, onları ışıık duvarına çarptırdım, delmeye çalıştım. Ama sadece dağılıp işe yaramaz bir şekilde düştüler. Çok yorgundum. Karşımdaki güç çok büyüktü ve Aetherstone'un etrafındaki enerji onu beslemeye devam ettikçe daha da tehlikeli, daha da kontrolden çıkmış bir hale geliyordu.

O taş öylesine parlak bir şekilde parladı ki Aleks alevlerin içinde kayboldu. Yer sarsıldı ve aniden tüm diyarın parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu hissi uyandı.

Birisi bağıarak dikkatimi çekmeye çalışıyordu: "Portal! Portal kapanıyor!"

Bir an sonra güçlü kollar beni sardı; kardeşim.

"Bırak beni! Ona yardım etmeliyim!"

Bastian daha sıkı tuttu ve beni geriye doğru sürükledi.

"HAYIR! HAYIR!" Çığlıklarım, ardından gelen şiddetli bir depremin ve düşen taşların gürültüsünün içinde kayboldu. Kurtulmak için yaptığım her girişim, omzumdaki dayanılmaz ağrıyı daha da kötüleştirdi ve kısa süre sonra bayılıp tekrar kendime gelmeye başladım, o acı yüzünden anları tamamen kaybediyordum.

Bir şekilde kendimi köprüde buldum, kenarından aşağı yuvarlanıp aşağıda bekleyen birinin kollarına düştüm; bir anlık karanlığın ardından kendime geldiğimde bunun Kaptan Voss olduğunu fark ettim.

Bir sonraki aydınlanma anı çok geç geldi; zaten portalın önündeydik. Enerjisi beni sardı, yatıştırıcı derecede soğuk ve tanıdıktı. Noctaris'in enerjisi. Yuvanın enerjisi.

Ama gidemezdim.

Hayır, gitmezdim.

Aetherstone'un odasına doğru geri dönmeyi başardım ve tam zamanında duvarlarında ışık dolu çatlakların oluştuğunu gördüm. Kırılıyordu. Çöküyordu.

Biri beni öne doğru ittiğinde tekrar çığlık attım ve sonra acı içinde kıvranarak yere düşmeye başladım, yere çarpmanın beni çabucak öldüreceğini umuyordum.

Elli Üçüncü Bölüm

Nova

NOCTARIS'TE YERE ÇARPTIĞIMDA HÂLÂ ÇIĞLIK ATIYORDUM.

Sonunda beni susturmayı başaran tek şey acıydı. Vücudumu sarsan bu acı o kadar çok gücümü tüketti ki, kısa süre sonra artık çığlık atmaya ya da inlemeye bile enerjim kalmadı.

Ama ne kadar çok istesem de ölmedim.

Kardeşim benden kısa bir süre sonra geldi, elinde Grimnor kılıcı vardı, vücudu kan ve morluklar içindeydi. Kılıcı bir kenara bıraktı ve yanıma diz çöktü, hırpalanmış bedenimi dikkatlice kucakladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim."

Cevap vermedim. Sadece onun beni tutmasına izin verdim, ordumuzun geri kalanının dönüşünü hissizce izledim.

Birbiri ardına sendeleyerek içeri girdiler. İkisi Zayn'in hâlâ bilinci yerinde olmayan bedenini taşıyordu. Onları, adımları alışılmadık derecede dengesiz ve gözleri duygudan bulanıklaşmış bir şekilde hemen yanıma gelen Thalia takip etti. Topladığı birkaç şeyi ayaklarımın dibine bıraktı: bıçağım; kalan, kırılmamış bileziklerim; Luminor'un parçalanmış kalıntılarından tek bir parça. Yanağıma sıcak, sözsüz bir dokunuş yaptıktan sonra kardeşime ve bana sırtını döndü ve kollarını sıkıca kendine sararak uzaklara bakmaya başladı.

Soluklaşan portali birkaç dakika izledim, ta ki artık ona—hiçbir şeye—bakmaya dayanamaz hale gelene kadar, sonra yüzümü Bastian'ın göğsüne gömdüm ve ağladım, artık güçlü görünmeyi umursamıyordum.

Ölmek istiyorum.

Lütfen, bırakın öleyim.

Dakikalar geçti. Nefes almaya devam ettim. Hayatım boyunca yaşadığım zor ve acımasız şeylerin arasında en zoruydu, ama devam ettim.

Derin bir nefes alın.

Nefes ver.

"Nova... bak," diye geldi kardeşimin sesi.

Uzuvlarımdaki ağırlık neredeyse dayanılmazdı, ama başımı kaldırmayı başardım.

Ve ben hayatı gördüm.

Portal tamamen kaybolmuştu, ancak etrafımızdaki topraklara yeni bir enerji çökmüştü. Açık mavi bir gökyüzünden ince bir sis gibi süzülerek iniyor, düştüğü her şeyi parıltıyordu. Bu parıltıyan şeylerden bazıları yavaş yavaş kendi iç ışıklarıyla, kendi uyanış enerjileriyle ışıdamaya başladı.

Uzaktan, bir tepenin üzerinde devasa bir ağaç çiçek açmış, çiçekleri beyaz ve altın sarısı parlak bir görüntü sergiliyordu.

Her şeyin üzerinde hâlâ bir alacakaranlık havası vardı. Her şeyin kenarları karanlık görünüyordu, yine de içlerinde inkâr edilemez bir yaşam nabızı atıyordu. Belki artık ölü bir dünya değildi, ama hâlâ kırılğan ve çürüme tehdidi altında mücadele eden bir dünyaydı.

Ama bence, gölgelere rağmen yaşamaya devam etme isteği onu daha da etkileyici kılıyordu.

Bazı şeyler karanlıkta daha parlak açar.

Bazı konularda seçim şansını verilmedi.

Uzaktaki o ağaca uzun süre baktım. Köklerini hayal ettim; hayata nasıl da inatla tutunmuşlardı. Çok derine inmiş olmalılar.

Benimki de öyleydi.

Krallığım karanlığa rağmen çiçek açacaktı.

Ben de öyle yapardım.

Buna rağmen, hayır, bununla birlikte, başarılı olmanın bir yolunu bulacaktım. Ve bir sonraki karşılaşmamızda Lorien'e salacağım karanlık, daha önce hiç görmediği türden olacaktı.

Artık korkmayacağım.

Aleksander ve benim aramdaki ilişki bir trajedi olmazdı, çünkü artık hikayeyi ben yazıyordum ve sonu böyle bitmeyecekti.

Onu geri kazanırım.

Kendimi toparlayarak, kardeşimin koruyucu kollarından sürünerek çıktım. Thalia'nın ayaklarımın dibine bıraktığı şeyleri topladım, bilekliklerimin kalan parçalarını yavaş ama istikrarlı hareketlerle bıçağımın etrafına sardım. Sonra ayağa kalktım ve tepenin zirvesine doğru yürüdüm.

Omzumdaki acıdan irkilerek diz çöktüm ve bıçağı ağacın dibindeki sert bir toprak parçasına sapladım. Ve onu orada bıraktım; bir zamanlar olduğum şeyin, artık olmadığım şeyin ve dönüşmekte olduğum şeyin bir anıtı olarak.

Her şeyden uzaklaştığımda bedenimin etrafında gölgeler belirdi ve arkama bakmadan sarayıma doğru yürürken onların özgürce yanımda sürüklenmelerine izin verdim.

Ölümden Neler Çiçek Açar üçlemesinin bu ilk kitabını okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Aleks ve Nova'nın hikayesinin ilk bölümünü beğendiyseniz, lütfen kısa bir yorum bırakmak için zaman ayırmayı düşünün.

Yakında çıkacak kitaplarla ilgili güncellemeler için beni aşağıdaki platformlardan takip edebilirsiniz:

Instagram:

<https://www.instagram.com/authorsmgaiter/>

TikTok:

<https://www.tiktok.com/@authorsmgaiter>

Facebook:

<https://www.facebook.com/smgaiterbooks/>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM